did necontenit timp de zece ani dave constituie o rasi inferioară nt nişte sub-oameni, va rezulta rea a milioane din aceste fiinţe cceptată ca un fenomen natural. i ***Kampf"*** *drumul duce direct de la Auschwitz şi la camerele la Majdanek".*

i generalului SS Von **Dem Bach** procesul de la Nurnberg) **fcJT A "vi"**

M

CUVÎNTUL EDITORULUI

Cunoaşterea binelui implică cu necesitate conoaşterea răului, iar fără ele nu este posibilă o judecată adevărată, tot aşa cum o judecată dreaptă nu poate fi făcută decît "audi alteram partem".

Pentru ca oamenii să poată înţelege şi judeca liber şi drept istoria, cu epocile ei, cu faptele şi acţiunile celor mulţi dar şi ale celor puţini care s-au impus lumii ca pei'sonalităţi pozitive sau negative, faste sau nefaste şi, adeseori, în ambele ipostaze, ei trebuie să cunoască adevărul, chiar dacă el ar nemulţumi sau ar contraria, căci "amicus Plato, sed magis amica veritas".

A-i asculta doar pe marxişti, refuzîndu-le dreptul la audienţă naziştilor, ar însemna să nu vrei să vezi ce-i aseamănă şi ce-i deosebeşte, iar reducerea lor forţată la tăcere ar echivala, in ultimă analiză, cu o atitudine totalitară faţă de adevăr şi de dreptul sacru al omului de al cunoaşte. Iar cenzura cunoaşterii nu are danii de a salva omenirea de la holocaustul pe care i l-ar putea pregăti minţile bolnave sau înfierbîntate ale celor posedaţi de dorinţa puterii şi a dominaţiei, indiferent cine ar fi ei, şi care - la sfîrşitul acestui mileniu -se cred aleşi de divinitate să stăpînească lumea, tratînd cu dispreţ şi cinism toate celelalte fiinţe şi toate celelalte naţiuni.

Acestea au fost gîndurile cu care am pornit la traducerea în limba română a cărţii "Mein Kampf' şi care ne susţin să ne asumăm responsabilitatea editării ei, considerînd că numai astfel oamenii se vor putea păzi de rău şi-1 vor putea înfrunta, spre triumful binelui şi al raţiunii şi pentru salvarea viitorului omenirii şi asigurarea dăinuirii şi fericirii ei.

Ştiind că se vor găsi destui indivizi perfizi care se vor grăbi să ne acuze pentru ceea ce am întreprins, trecînd în schimb sub tăcere adevăratele lor mobiluri, le vom spune de pe acum doar atit: "Honni soit qui mal y pense".

OLIVIU TOCACIU

JAH

,

e drepturile rezervate S.C.'TELEPRESS Co."- Editui-a
"PACIFICA[1] ghts Reserved.

tă traducere nu va putea fi reeditată sau
multiplicată egime sau parţial, fti-ă
acordul editorului.

PREFAŢĂ

La 1 aprilie 1924, Tribunalul populai- din Munchen dispunea încarcerarea mea la Landsberg-am-Lech.

Pentru prima dată, după ani de muncă neîntreruptă, aveam astfel posibilitatea de a mă consacra unei opere pe care mulţi stăruiau s-o scriu şi pe care eu însumi o consideram oportună pentru cauza noastră. M-am hotărît aşadar să expun în *aceste două volume* [1)] nu numai ţelurile mişcării noastre, ci şi geneza ei. O astfel de lucrare va fi mai rodnică decît un tratat pui[1] doctrinai'.

In plus, aveam astfel ocazia să prezint propria mea formare, în măsura în care acest lucru este necesar pentru înţelegerea cărţii şi poate servi la distrugerea legendei create în junii pereoanei mele de presa evreiască.

Această lucrare nu se adresează străinilor, ci acelor partizani ai mişcării cărora le-a cîştigat inima şi a căror raţiune caută acum o explicaţie mai temeinică.

Ştiu bine că oamenii se cuceresc mai uşor prin cuvinte decît prin cărţi: toate mişcările importante înregistrate de istorie datorează mult mai mult oratorilor decît scriitorilor.

Nu este mai puţin adevărat că o doctrină nu-şi poate apăra unitatea şi uniformitatea decît statornicită în scris, odată pentru totdeauna. Aceste două volume constituie pietrele puse de mine la edificiul comun.

AUTORUL

închisoarea din Landsberg-am-Lech.

[1)] Ediţia în limba română cuprinde un singur volum.

La 9 noiembrie 1923, la douăsprezece şi jumătate, în faţa Feldhermhalle î curtea fostului Minister de Război, bărbaţii al căror nume urmează mai jos căzut pentru credinţa lor fidelă în deşteptarea poporului lor:

ALFARTH Felix, negustor, născut la 5 iulie 1901.
BAURIEDL Andreas, pălăriei-, născut la 4 mai 1879.
CASELLA Theodor, funcţionai* bancar, născut la 8 august 1900.
EHRLICH Wilhelm, funcţionai- bancar, născut la 10 august 1894.
FAUST Martin, funcţionai- bancar, născut la 27 ianuarie 1901.
HECHENBERGER Ant., lăcătuş, născut la 28 septembrie 1902.
KORNER Oskar, negustor, născut la 4 ianuarie 1875.
KUHN Kai-1, pivnicer, născut la 26 iulie 1897.
LAFORRE Kaii, elev inginer, născut la 28 octombrie 1904.
NEUBAUER Kurt, servitor, născut la 27 martie 1899.
PAPE Claus (von), negustor, născut la 16 august 1904.
PFORDTEN Theodor (von der), consilier la Tribunalul regional superior, ;ut la 14 mai 1873.
RICKMERS Joh., căpitan de cavalerie, născut la 7 mai 1881.
SCHEUBNER-RICHTER Max-Erwin (von), Dr. inginer, născut la 9 îarie 1884.
STRANSKY Lorenz-Ritter (von), inginer, născut la 14 martie 1899.
WOLF Wilhelm, negustor, născut la 19 octombrie 1898.

Autorităţile *naţionale* le-au refuzat, după moarte, acestor eroi un •mint comun.

Dedic primul volum al acestei lucrări memoriei lor, pentru ca martiriul să strălucească neîncetat asupra partizanilor noştri,

închisoarea Landsberg-a.-L., 16 octombrie 1924,

Adolf HITLER.

VOLUMUL I

B I L A N Ţ

ncitor agricol cu ziua, odinioară mai fusese nevoit să plece de acasă. La sprezece ani abia împliniţi, şi-a făcut bagajele şi a părăsit cantonul silvic care ţinutul său natal. In ciuda sfatului unor săteni *cu experienţă,* a plecat la na, să înveţe o meserie. Acestea se petreceau pe la 1850. Această plecare, astă pornire la drum către necunoscut fără bani în buzunar a constituit o irîre dureroasă. Peste patru ani devenise meseriaş, şi totuşi nu era mulţumit. ipotrivă. Mizeria persistentă a acelei epoci i-a întărit hotărîrea de a renunţa îeseria lui, pentni a deveni cineva "mai important". In vreme ce, odinioară, ului tînăr situaţia preotului din sat i se părea *summum-vl* condiţiei umane, *n* cînd marele oraş îi lărgise orizontul, el punea mai presus de orice mitatea de funcţionai'. Cu toată străşnicia celor pe care mizeria şi necazurile maturizat înainte de vreme, acest tînăr de şaptesprezece ani şi-a urmărit cu păţînare realizarea noilor sale planuri şi a devenit funcţionai'. Cred că şi-a s scopul pe la douăzeci şi trei de ani, îndeplininduşi astfel promisiunea de i se întoarce în satul său drag decît după ce a devenit cineva.

Acum scopul era atins; dai' în sat nimeni nu-şi mai aducea aminte de elul de odinioară şi satul îi devenise lui însuşi străin.

Părăsind în sfîrşit viaţa activă la cincizeci şi şase de ani, n-ar fi putut fi suporta nici măcar o zi de lenevie. A cumpărat o bucată de pămînt în ejurimile tîrguşorului Lambach, în Austria de sus, şi a început să-1 lucreze, ii lungii sale cariere laborioase îl readucea astfel la originea sa familială. Din această perioadă datează primele mele idei personale. Zbenguiala ngherită, chiulul de la şcoală, tovărăşia unor băieţi viguroşi - care pricinuiau îa îngrijorarea mamei - n-au făcut din mine un sedentar. Rai* îmi puneam bări asupra vocaţiei mele; în orice caz, gusturile nu mă împingeau deloc o existenţă asemănătoare cu a tatălui meu. Cred că talentul meu de orator ea să se formeze de atunci, în discursurile mai mult sau mai puţin ngătoare pe care le ţineam tovarăşilor mei: devenisem un mic conducător, de condus el însuşi, altminteri un şcolar bun, care învăţa cu uşurinţă.

In timpul liber, urmam cursuri de cînt la consiliul canonicilor din •ach şi găseam acolo numeroase prilejuri de a mă îmbăta de luxul icitor al serbărilor religioase. Fireşte că astfel situaţia cuviosului abate mi rut atunci un ideal demn de cele mai mari eforturi, cu tot prestigiul pe avusese odinioară în ochii tatălui meu umilul preot din satul lui. Aşa s-au :ut lucrurile. Dai" fiindcă pe tata greutăţile din tinereţe nu l-au determinat :ată să aprecieze suficient talentele de orator ca să poată trage de aici izii favorabile legate de viitorul vlăstarului său, bineînţeles că el nu putea je astfel de gînduri de tinereţe.

Cumpănea îngrijorat această divergenţă a

De fapt, această înclinaţie a dispărut curînd, făcînd loc unor speranţe mai ite temperamentului meu. Scotocind prin biblioteca tatei, am dat peste populară a unor tratate militare despre războiul franco-german din 1870- Erau acolo două volume de reviste ilustrate din acei ani. Au devenit

lectura mea preferată. In scurt timp, marele război eroic a trecut pe primul plan al preocupărilor mele morale. De atunci am început să adun progresiv tot ce era legat de război şi de cariera militară.

Aceasta era pentru mine încă o revelaţie importantă. Fiindcă, pentru prima oară, într-un mod desigur încă nedesluşit, mintea mea era frămîntatâ de anumite întrebări: există aşadar o diferenţă, şi care anume, între germanii care au dat aceste lupte şi ceilalţi? De ce tata şi ceilalţi austrieci nu au luat parte la ele?

Oare noi nu sîntem aidoma celorlalţi germani?

Nu avem acelaşi drum?

Mintea mea de copil se gîndea în fel şi chip la aceste probleme şi din răspunsurile primite la întrebările pe care le puneam cu prudenţă am fost nevoit să conchid, cu o invidie ascunsă în suflet, că nu toţi germanii aveau norocul de a aparţine statului lui Bismarck.

Asta nu puteam să înţeleg.

Trebuia să învăţ.

Din întregul meu comportament şi mai ales din temperamentul meu, tata a tras concluzia că nu aveam nici un fel de aptitudini pentru studiile clasice din liceu. I se părea că mi se potriveşte mai degrabă Realschule. Uşurinţa mea la desen, materie care, după părerea lui, era prea neglijată în liceele austriece, 1-a întărit în opinia lui. Poate că şi amintirea propriei sale vieţi de muncă îl făcea să respingă studiile umaniste, lipsite, în ochii lui, de avantaj practic. In fond, avea ideea fixă că, bineînţeles, şi fiul său va fi funcţionai-, ca şi el. Din cauza tinereţii sale grele îşi supraaprecia, în mod firesc, succesele tardive, cu atît mai mult cu cît ele erau rodul exclusiv al sîrguinţei şi al puterii sale de muncă. Mîndru că-şi datora numai sieşi situaţia, visa pentru mine o situaţie asemănătoare şi, dacă se poate, mai bună; ţinea la asta cu atît mai mult cu cît avusese el însuşi grijă să faciliteze cariera fiului său.

Nu concepea că eu aş putea respinge ceea ce reprezentase odinioară întreaga lui viaţă. Hotărîrea tatălui meu era deci simplă, certă şi firească în ochii lui. Un bărbat cu un asemenea caracter, pe care lupta grea pentru existenţă îl făcuse dominator, nu îngăduia unor copii lipsiţi de experienţă şi iresponsabili să decidă asupra carierei lor.

Aceasta ai* fi însemnat o slăbiciune condamnabilă şi nefastă a autorităţii şi responsabilităţii paterne în privinţa viitorului copilului său, incompatibilă cu concepţia sa despre datorie.

Totuşi lucrurile aveau să se petreacă altfel.

Pentru prima dată în viaţa mea - aveam unsprezece ani - ra-am împotrivit. Oricît de tenace se vădea tatăl meu ca să-şi ducă la bun sfîrşit

planurile, fiul nu era mai prejos în încăpăţînarea cu care refuza o idee de la care nu aştepta nimic bun.

Nu voiam să devin funcţionar.

Nici discursurile, nici mustrările *severe* n-au putut veni de hac acestei împotriviri. N-am să fiu funcţionar, nu şi iarăşi nu! Zadarnic încerca tata să trezească în mine astfel de înclinaţii, descriindu-mi propria lui viaţă: efectul era invers. îmi provoca silă gîndul că într-o zi aş putea fi prizonier într-un birou; că n-aş fi stăpîn pe timpul meu, ci aş fi obligat toată viaţa să completez nişte formulare.

E lesne de înţeles ce gînduri trezea această perspectivă într-un tînăr care era orice altceva, numai un băiat "bun", în sensul obişnuit al cuvîntului nu! Invăţămîntul puţin absorbant din şcoală îmi lăsa atîta răgaz încît trăiam mai mult în aer liber decît închis în casă. Astăzi, cînd adversarii mei politici îmi cercetează cu de-amănuntul viaţa mergînd, cu o atenţie prietenoasă, pînă la anii mei tineri, ca să poată arăta, cu o oarecare satisfacţie, ce de boroboaţe făcea acest *Hitler* încă din tinereţe, îi mulţumesc cerului că-mi oferă prilejul de-a retrăi acele vremuri fericite. Pajiştile şi pădurea erau pe-atunci terenul pe care puneam capăt oricăror neînţelegeri.

Frecventarea cursurilor de la Realschule nu mi-a schimbat cîtuşi de puţin programul.

Dai' curînd aveam să dau o nouă bătălie.

Atîta vreme cît proiectul patern de a face din mine un funcţionai- se lovea numai de repulsia mea de principiu faţă de această carieră, conflictul era suportabil. Intr-o oarecare măsură, îmi puteam tăinui punctele de vedere şi puteam evita dezacordul neîntrerupt. Ca să fiu pe de-a-ntregul liniştit, îmi ajungea hotărîrea mea fermă de a nu deveni niciodată funcţionai" - şi ea era de neclintit. Chestiunea a devenit însă mai delicată atunci cînd proiectul tatălui meu s-a lovit de al meu. Cum s-a întîmplat? Nu-mi mai aduc aminte; dai" într-o zi mi-a fost limpede că trebuie să mă fac pictor. Talentul meu la desen era indiscutabil; fusese chiar una dintre cauzele pentru care tata mă trimisese la Realschule, dai* nu se gîndise niciodată să mă ajute să-mi perfecţionez aptitudinile pentru a putea îmbrăţişa această meserie; dimpotrivă. Cînd, după un nou refuz de a-mi însuşi ideea lui preferată, tata m-a întrebat pentru prima oară ce voiam de fapt să mă fac, hotărîrea pe care o luasem mi-a dictat un răspuns imediat: tatei aproape că i-a pierit graiul de uimire.

"Pictor? Pictor?"

Se îndoia de bunul meu simţ, credea că n-a auzit ori n-a înţeles bine. Dar cînd explicaţiile complete referitoare la acest subiect i-au demonstrat seriozitatea planurilor mele, s-a opus din toate puterile. Hotărîrea lui a fost din cale-afară de simplă şi excludea orice consideraţie legată de aptitudinile mele reale.

"Pictor, nu, niciodată". Dar, fiindcă odată cu celelalte calităţi, fiul său moştenise de la el o îndărătnicie asemănătoare cu a lui, răspunsul meu potrivnic a fost la fel de hotărît.

Ambele părţi au rămas pe poziţii. Tata nu a renunţat la "niciodată", iar eu continuam să-1 susţin pe "totuşi".

In realitate, acest conflict nu avea consecinţe îmbucurătoare. Vrednicul bărbat era plin de amărăciune, şi eu la fel, într-atît îl iubeam. Tatăl meu mi-a retezat orice speranţă de-a studia vreodată pictura. Am mai făcut un pas, declarind la rîndul meu că nu vreau să-mi continui studiile. Fireşte că, cu asemenea *declaraţii,* am rămas mai prejos şi din acel moment vrednicul bărbat se pregăti să-şi instituie autoritatea fără alte argumente; văzînd acestea, m-s închis într-o tăcere prudentă, punîndu-mi însă ameninţarea în aplicare, gîndeam că văzînd că nu fac nici un progres la Realschule, vrînd-nevrînd tata: va lăsa în voia fericirii la care visam.

Nu ştiu dacă mi-ar fi ieşit socoteala. Cert este că la şcoală nu făceam nic un progres vizibil. învăţam ce-mi plăcea, mai ales ceea ce credeam că-mi vj putea folosi mai tîrziu ca pictor. *Făceam de mîntuială* ceea ce mi se părea liţ de importanţă în această privinţă sau ceea ce nu mă interesa. Carnetele mele i note din vremea aceea arătau întotdeauna nişte exti-eme, în funcţie de matei"] şi de interesul pe care i-o purtam. Pe lîngă *foarte bine* şi *excelent,* primez calificative de *mediocru* sau chiar *insuficient.* Cel mai bine mă descurcam geografie şi mai ales la istorie universală. Erau materiile mele preferate, la ca întreceam toată clasa.

Acum, cînd după atîţia ani fac bilanţul acelei epoci, mi se înfăţişează de fapte semnificative.

1.Am devenit naţionalist.

2.Am învăţat să înţeleg şi să pătrund adevăratul sens al istoriei.

Vechea Austrie era un stat multinaţional.

Şi atunci unui cetăţean al Reichului îi era foarte greu să înţeleagS putea însemna viaţa cotidiană a fiecăruia într-un asemenea stat. După răzl franco-german, măreţ marş triumfal al eroicelor armate, germanii au de\ din zi în zi mai indiferenţi faţă de Germania de dincolo de graniţele lor i mare măsură, n-au catadicsit sau n-au fost în stare să-i aprecieze valoares

In ceea ce-i priveşte mai cu seamă pe austriecii germani, se conf prea uşor o dinastie cu declinul ei şi cu un popor esenţialmente sănătos.

Totuşi germanul din Austria a aparţinut fără îndoială uneia din ceu bune rase, din moment ce şi-a pus pecetea asupra unui stat cu cincizeci şi] de milioane de locuitoii într-o asemenea măsură îneît pînă şi în Germar putea crede - pe nedrept, de altfel - că Austria era un stat german, consecinţe grave, dar şi o minunată mărturie pentru cele zece milioa germani participanţi la Marşul spre Răsărit. Puţini germani din Reich că în Austria era necesară o luptă neîncetată pentru triumful limbii geij al şcolilor germane şi pur şi simplu pentru o *fi german.*

Abia astăzi, cînd această tristă constrîngere este resimţită de mill de fraţi ai noştri care, aflaţi în afara Reichului, sub dominaţie străină, la patria comună, îşi îndreaptă către ea năzuinţele şi încearcă să dobînde

n dreptul sfînt la limba maternă, im cerc mai larg înţelege semnificaţia îsităţii de a lupta pentru rasă.

Poate tot de aceea unii catadicsesc să măsoare măreţia *Deutschtum-uhd* şului către Răsărit care, prin propriile-i mijloace s-a îndreptat timp de secole întîi spre est, apoi, printr-un şir extenuant de scurte hărţuieli de trupe s-a i restrîngerii graniţelor limbii germane: şi asta într-o vreme cînd Reichul se resa în realitate de nişte colonii şi nu de carnea şi sîngele său, în faţa
lor lui.

Ca pretutindeni şi ca întotdeauna, ca în orice luptă, în rivalitatea dintre ile vechii Austrii au existat trei clanuri: *luptătorii, indiferenţii* şi *trădătorii.*

Aşa se petreceau lucrurile încă din şcoală, deoarece se remarcă faptul că itatea dintre limbi bîntuie mai cu seamă în acest loc în care se formează raţia viitoare. Copilul trebuie cucerit şi lui trebuie să i se adreseze cel dintîi un al luptei:

"Copil german, nu uita că eşti un german".

"Fetiţo, gîndeşte-te că într-o zi trebuie să devii o mamă germană",

Cine cunoaşte sufletul tineretului va înţelege că el este cel mai apt să te bucuros un asemenea îndemn. Mai tîrziu, el va lupta în nenumărate iri, în felul său şi cu armele sale. El va refuza să cînte cîntece străine; va i în slăvi gloriile germane cu atît mai mult cu cît va fi mai îndemnat să le ngă; va face economii la dulciuri pentru tezaurul de război al celor mari; răzvrătit şi foarte precaut faţă de profesorii străini; va purta insignele îise ale propriului său popor, fericit să fie pedepsit sau chiar bătut pentru tă cauză. El reprezintă deci imaginea miniaturală fidelă a celor mari, a mai inspirată şi cu o orientare mai bună.

Aşadar am avut şi eu ocazia să iau parte fiind relativ tînăr la înfrunta-intre naţionalităţile vechii Austrii. Făceam chetă pentru Marşul spre Sud fa şcolară şi strigam *Heil* cu imaginaţia înflăcărată de albăstrele şi de le roşu, negru şi galben; în locul imnului imperial, intonam, în ciuda or şi a pedepselor, iubitul nostru *Deutschland iiber alles.* Tinerii erau educaţi politic într-o vreme cînd supuşii unui stat aşa-zis naţional nu teau altceva legat de rasa lor decît limba. Se înţelege de la sine că eu n-am iciodată un indiferent. Am devenit curînd un "naţional-german" fanatic, de altfel destul de diferit de partidul care poartă astăzi acest nume.

Evoluţia mea în acest sens a înregistrat progrese rapide şi încă de la
de cincisprezece ani reuşisem să disociez *patriotismul* dinastic de *alismul* de rasă, fiind categoric atras de acesta din urmă.

Cine nu şi-a dat niciodată osteneala să studieze situaţia internă a hiei habsburgice înţelege greu o astfel de preferinţă. Ea nu putea lua e în acest stat decît din învăţarea istoriei universale în şcoală, căci există itr-adevăr o istorie aparte a Austriei? Destinul acestui stat este în aşa * legat de viaţa şi dezvoltarea a tot ceea ce este german, încît disocierea i în istorie germană şi istorie austriacă este de neconceput. Cînd

Germania se va diviza în două puteri, se va diviza însăşi istoria Germaniei.

Simbolurile apusei măreţii imperiale păstrate la Viena păreau să acţioneze mai degrabă printr-un prestigiu miraculos, decît ca o garanţie a unei comunităţi eterne.

In zilele prăbuşirii Habsburgilor, austriecii germani simţeau trezindu-se în ei o chemare instinctivă la unirea cu patria mamă. Acest apel unanim, care exprima sentimentul adînc ce dormita în sufletul fiecăruia, nu se explică decît printr-o educaţie istorică, izvor pururi nesecat care, în chiar clipele de uitare, dincolo de bunăstarea de moment, face ca vocea trecutului să vorbească în şoaptă despre un viitor nou.

Chiar şi astăzi, în şcolile primare superioare istoria mondială se predă adesea prost. Puţini profesori înţeleg că scopul predării istoriei nu constă în învăţarea unor date şi fapte; că este lipsită de importanţă cunoaşterea exactă de către copil a datei unei bătălii sau a naşterii vreunui mareşal, ori a încoronării unui monarh. Nu despre asta e vorba.

A învăţa istorie înseamnă a cerceta cauzele care au determinat evenimentele istorice.

Aila de a citi şi de a învăţa constă în a *(ine minte esenţialul ţi a uita accesoriile.*

întreaga mea viaţă a fost poate hotărîtă de faptul că am avut un profesor de istorie care înţelegea, ca puţini alţii, importanţa primordială care trebuie acordată acestor consideraţiuni la predare şi examinare: Doctorul Leopold Poetsch, de la Realschule din Linz era personificarea ideală a acestui procedeu. Era un bătrîn demn, cu o înfăţişare hotărîtă, dai- plin de bunătate. Verva lui scînteietoare ne capta şi ne entuziasma în acelaşi timp. Nici astăzi nu-mi pot aminti fără emoţie de bărbatul acela încărunţit care adesea, în toiul expunerii, ne făcea să uităm prezentul, transpunîndu-ne ca prin minune în trecut şi făcea să reînvie vreo reminiscenţă scoţînd-o din negura vremurilor. Rămîneam aşezaţi, cu mintea luminată, emoţionaţi pînă la lacrimi.

Din fericire, acest profesor se pricepea nu numai să lămurească trecutul prin prezent, ci şi să tragă din trecut învăţăminte pentru prezent. El explica mai bine ca oricine problemele de actualitate de care eram avizi. Scotea din micul nostru fanatism naţional metode de educaţie: reuşea să restabilească ordinea printre noi, mai repede decît prin orice alte mijloace, făcînd adesea apel la sentimentul nostim naţional al onoarei.

Un astfel de profesor a făcut ca istoria să devină materia mea preferată.

Este adevărat că în acelaşi timp el a făcut din mine, cu totul involuntar, un tînăr revoluţionai'.

Dai- cine ai" fi putut studia istoria Germaniei cu un astfel de profesor fără să devină duşmanul unei dinastii a cărei influenţă asupra destinelor naţiunii se dovedea atît de dezastruoasă?

Cine ai" fi putut rămîne supusul credincios al unei dinastii pe care trecutul şi prezentul ne-o arătau ca pe eterna trădătoare a intereselor germane

i favoarea unor josnice avantaje personale?

Tineri germani, oare noi nu ştiam deja că statul austriac nu nutrea, nu utea să nutrească pentru noi, germanii, nici o afecţiune?

Intîmplârile de fiecare zi nu făceau decît să confirme învăţăturile istoriei îspre activitatea Habsburgilor. In nord şi în sud otrava străină mistuia trupul jporului nostru şi Viena însăşi devenea un oraş din ce în ce mai puţin german. \ugusta Casă de Austria" făcea cu orice prilej jocul cehilor. Pumnul zeiţei eptâţii eterne şi a pedepsei implacabile 1-a doborît pe duşmanul de moarte al ermaniei austriece, marele duce Franz Ferdinand. El a fost străpuns de oanţele la a căror fabricare contribuise. Dar oare nu el patrona acea slavizare Austriei care se manifesta de sus în jos?

Poverile poporului german erau uriaşe, i se cereau uimitoare sacrificii ineşti şi de sînge, şi pînă şi cei mai orbi vedeau zădărnicia lor. Cea mai n-eroasâ pentru noi era totuşi constatarea că politica Habsburgilor faţă de noi *rea* o acoperire morală în alianţa lor cu Germania: astfel, aceasta din urmă >roba într-un fel lenta exterminare a germanismului din vechea monarhie. Lcercînd cu ipocrizie să creeze în afară impresia că Austria rămînea un stat (iman, casa imperială întreţinea împotriva ei sentimente de revoltă, de dispreţ de ură.

Numai conducătorii Reichului nu vedeau nimic din toate acestea. Ca viţi de orbire, păşeau pe lingă un cadavru, crezînd că descoperă în semnele iscompunerii lui dovezile unei reînvieri.

Această nefericită alianţă a tînărului Reich cu iluzoriul stat austriac irta germenii războiului mondial şi ai dezastrului.

Pe parcursul cărţii voi trata temeinic această problemă; deocamdată e ficient să precizez că încă din prima tinereţe desprinsesem cîteva idei esenţiale care mai tîrziu n-am încetat niciodată să le consolidez, şi anume:

- *Cu salvarea germanismului era condiţionată de nimicirea Austriei.*
- *Apoi, că nu exista nici o legătură între sentimentul naţional şi fidelitatea ă de o dinastie.*
- *Că, mai cu seamă, Casa de Austria va aduce nenorocirea naţiunii rmane.*

încă din acea perioadă, ajunsesem în cunoştinţă de cauză la următoarele ntimente: dragostea fierbinte faţă de patria mea, Austria germană, ura afundă faţă de statul austriac.

Mai tîrziu, datorită acestor concepţii, pe care le datoram şcolii, istoria universală mi-a facilitat tot mai mult înţelegerea acţiunii istorice în prezent, adică a politicii: aşadar, nu eu voi fi nevoit s-o învăţ, ci ea va fi cea care va trebui să mă instruiască.

Deja *revoluţionar* precoce în politică, n-am întîrziat să fiu la fel nici în materie de artă.

In capitala Austriei de Sus exista pe atunci un teatru care, în fond, nu era prost. Se dădeau reprezentaţii destul de des. La doisprezece ani am auzit aici pentru prima oară *Wilhelm Teii* şi, peste cîteva luni, prima operă din viaţa mea, *Lohengrin.* M-a cucerit de la început. Entuziasmul meu juvenil faţă de maestrul de la Bayreuth nu cunoştea limite. De atunci operele sale mau atras întotdeauna şi am avut norocul ca după acele modeste interpretări dintr-un teatru de provincie, mai tîrziu să ascult altele, mult superioare.

Insă toate acestea - mai cu seamă după dureroasa traversare a vîrstei ingrate - mi-au întărit aversiunea profundă faţă de cariera pe care mi-o hărăzea tatăl meu. Mă convingeam din ce în ce mai mult că nu voi fi niciodată fericit în pielea unui funcţionai". lai* talentul meu la desen, confirmat la Realschule, mă incita să perseverez în hotărîrea mea.

Nici rugăminţile, nici ameninţările n-au putut s-o schimbe.

Voiam să devin pictor şi pentru nimic în lume funcţionai".

De altfel, cu vîrsta, arătam tot mai mult interes pentru arhitectură.

Pe atunci o consideram drept o complinire firească a artei de a picta şi mă bucuram în sinea mea de această lărgire a cadrului activităţii mele artistice.

Nu bănuiam cîtuşi de puţin că într-o zi lucrurile se vor petrece cu totul altfel.

Chestiunea profesiunii mele avea să fie rezolvată mai repede decît mă aşteptam.

Aveam treisprezece ani cînd, pe neaşteptate, mi-am pierdut tatăl. Un atac de apoplexie 1-a doborît în plină putere şi a pus capăt fără suferinţă drumului său pămîntesc, cufundîndu-ne pe toţi într-o durere profundă. Dorinţa lui cea mai fierbinte fusese să-şi ajute fiul să facă o carieră, ca să-1 scutească de încercările propriilor sale începuturi. A trebuit s-o vadă neîmplinită. Dai", fără să-şi dea seama, sădise în mine germenii unui viitor pe care nu-1 bănuia nici unul din noi.

Aparent, la început nu sa schimbat nimic.

Mama se socotea obligată să-mi supravegheze mai departe educaţia

anform dorinţei tatei, cu alte cuvinte în vederea cariei*ei de funcţionar. Eu îsumi eram mai hotărît ca oricînd să no fac. Programa şi metodele din şcoala rimară superioară mă interesau din ce în ce mai puţin, pe măsură ce se [depărtau tot mai mult de idealul meu. 0 îmbolnăvire de cîteva săptămîni a izolvat pe neaşteptate chestiunea viitorului meu, punînd capăt conflictelor din milie. Aveam plămînii grav bolnavi. Doctorul a sfătuit-o pe mama ca pe viitor nu mă închidă sub nici o formă într-un birou şi în special să-mi întrerupă intru cel puţin un an studiile de la Realschule. Astfel, ţinta dorinţelor mele cunse şi apoi a luptei mele perseverente era dintr-odată atinsă.

Aflată încă sub impresia bolii mele$_s$ mama a fost de acord să părăsesc (alschule în favoarea Academiei.

Au fost zile fericite care păreau aproape un vis şi care, de altfel, nici iveau să fie decît un vis. Peste doi ani, moartea mamei zădărnicea brutal [moaşele mele planuri de viitor,

A doborît-o o boală lungă şi grea, care de la bun început n-a lăsat decît labă speranţă de vindecare. Cu toate acestea, a fost o lovitură teribilă. Pe tata espectasem, dar pe mama o iubisem.

Realitatea dură a existenţei m-a obligat să iau hotărîri rapide. Puţinele duri ale familiei fuseseră aproape în întregime epuizate de boala gravă a mei; pensia de orfan ce-mi era alocată nu-mi ajungea ca să trăiesc şi trebuia mi cîştig eu însumi existenţa cu orice chip.

Am plecat la Viena cu o valiză cu îmbrăcăminte şi lenjerie. Purtam în et o voinţă de nezdruncinat. Cu cincizeci de ani mai devreme, tatăl meu fise să-şi învingă destinul. Voi face ca el. Voi deveni "cineva" - dar nu :ţionar!

CAPITOLUL D

ANII DE STUDIU ŞI DE SUFERINŢA

fa viitorului meu

La moartea mamei, eram oarecum lămurit asuprea pentru $_{sus}H_n$e •

In timpul ultimei sale boli, fusesem la Vie/ înarmat cu un teanc examenului de admitere la Academia de arte frumoase/; $_{cu}$ uşurinţă Fuse gros de desene, pornisem la drum, convins că voi fi admi/$_{unc}$i aptitudinile mele de departe cel mai bun desenator de la Realsehule şi de at,$_{um}$it de mine însumi se dezvoltaseră extrem de mult, astfel că, destul de mul/ aveam mari speranţe. uit $_{ma}$i dotat pentru

Totuşi mă preocupa ceva: mi se părea că sînt irWtural. De asemenea desen decît pentru pictură, în special pentru desenul arhivaşi. Această evoluţie mi se dezvolta tot mai mult gustul pentru arhitectura |*f* |$_a$ Viena, pe cînd n s-a precizat în timpul unei şederi de cincisprezece zile Galeria de pictură d împlinisem nici şaisprezece ani. Mă dusesem să studiez 1$_E$^ respectivă Alergam la Hofmuseum, dai- n-avusesem ochi decît pentru clădire ^pţi^ dar edificiile mă de la o curiozitate la alta, de dimineaţă pînă la căderea n $_{t}$-$_e$i$_;$ ore întregi în fât captivau în mod deosebit. Rămîneam ore în şir în faţa Op/$_e$ apărută din o mie •' Parlamentului: întreaga Ringstrasse mi se părea o minu/ una de nopţi. frumos p aşteptam

Mă aflam aşadar pentru a doua oară în acel ora^esul i$_a$ examenul de ai-zînd de nerăbdare, dai- plin de o încredere trufaşă în **suinului** a avut asupra admitere. Eram atît de convins că voi reuşi, încît vestea *4*| $_S$â cred. Cînd m-am mea efectul unui fulger pe un cer senin. Şi totuşi, trebui |$_a$ secţia de pictură a prezentat în faţa rectoinilui solicitînd explicaţia nereuşite' rentasem dezvăluiau Academiei, acesta m-a asigurat că desenele pe care le pi'Vădeau posibilităţi în indiscutabil lipsa de înclinaţii pentru pictură, în schimb & vorba de secţia de domeniul arhitecturii. In ceea ce mă privea, nu putea & i$_a$ j^m î$_{ncepu}$t $_n$u pictură a Academiei, ci numai de secţia de arhitectură. *'i$_e$* şcoală sau că nu puteau admite că nu frecventasem niciodată o astfel primisem o pregătire corespunzătoare. , pi$_{atZj}$ î$_n$doindu-mă

Am părăsit foarte abătut Palatul Hansen din SchiP ^zite în legătură cu de mine însumi pentru prima oară în viaţa mea. Căci cel0|<r$_{erare}$ neaşteptată aptitudinile mele îmi dezvăluiau brusc, într-o străf/> da exact seama de

discordanţa pe care o resimţeam deja de mult, fără să-mi *f*
natura şi cauzele ei.

Atunci, în cîteva zile, m-am şi văzut arhitect. ce
neglijasem pînă

In realitate, drumul era plin de greutăţi, căci ce^

;unci, sfidător, la Realschule, avea să se răzbune amarnic. înaintea cursurilor olii de arhitectură din cadrul Academiei, trebuia urmat cursul tehnic de nstrucţii, iar admiterea la acesta din urmă necesita studii complete la o şcoală imară superioară. Toate acestea îmi lipseau. Se părea deci că visul meu nu iţea fi împlinit.

Cînd, după moartea mamei, m-am reîntors pentru a treia oară la Viena, - 3 astă dată pentru cîţiva ani - îmi regăsisem liniştea şi hotărîrea. îmi iobîndisem demnitatea şi-mi fixasem definitiv scopul pe care voiam să-1 ating. dam să devin arhitect, iar dificultăţile întîmpinate făceau parte din categoria or ce trebuie înfrînte şi nu din a celor în faţa cărora capitulezi. Iar eu voiam le înfrîng, avînd mereu în faţa ochilor imaginea tatei, modest cizmar de ţară, fenit funcţionai*. Porneam de pe baze mai solide, deci lupta avea să fie mai iară; în vitregia soartei, cum o vedeam pe-atunci, astăzi văd înţelepciunea >videnţei. Zeiţa ananghiei m-a luat în braţe, amenin ţîndu-mă adesea cu tragerea: astfel, voinţa mea s-a călit odată cu piedicile înfruntate şi în final •iumfa t.

Ii mulţumesc acestei epoci că m-a făcut sever şi capabil de asprime. Mai It chiar, îi sînt recunoscător pentru că m-a îndepărtat de deşertăciunea unei i uşoare, că a smuls din blîndeţea cuibului un copil prea răsfăţat, că grija a enit noua lui mamă, că 1-a azvîrlit, împotriva voinţei lui, într-o lume de erie şi de lipsuri, dîndu-i astfel prilejul să-i cunoască pe cei pentru care avea ipte mai tîrziu.

Este perioada în care mi s-au deschis ochii asupra a două pericole pe abia le cunoşteam din auzite, fără să bănuiesc influenţa lor înspăimîntătoare ra existenţei poporului german: *marxismul* şi *iudaismul.*

Viena, al cărei nume evocă pentru atîta lume veselie şi nepăsare, loc de ;ceri al unor fericiţi muritori, pentru mine nu înseamnă, vai! decît itirea vie a celei mai triste perioade din viaţa mea.

Chiar şi astăzi, numele ei trezeşte în mine doar amintirea neplăcută a ani de suferinţe cumplite. Cinci ani în care a trebuit, mai întîi ca muncitor ificat şi apoi ca zugrav, să-mi asigur subzistenţa, subzistenţă redusă, ce i putea astîmpăra nici măcar foamea cronică. Fiindcă foamea era pe atunci cui fidel care nu mă părăsea niciodată, tovarăşa care a împărţit totul cu Ea a fost părtaşă la cumpărarea fiecărei cărţi; o repi'ezentaţie la Operă ma tovărăşia ei în ziua următoare; era o luptă neîntreruptă cu o prietenă oasă. Totuşi, în vremea aceea am învăţat mai multe decît oricînd înainte. ieră de arhitectura, în afara rarelor reprezentaţii de la Operă, rod al unor î p; >st, singura

mea bucurie erau cărţile, tot mai numeroase. Pe atunci citeam enorm şi temeinic; timpul rămas liber după orele de

muncă era consacrat exclusiv studiului. In cîţiva ani, am dobîndit astfel cunoştinţe care îmi sînt şi astăzi de folos.

Voi mai adăuga că în această perioadă au început să mi se contureze opiniile şi teoriile generale care au devenit fundamentul neclintit al activităţii mele din acea vreme. De atunci am avut puţine lucruri de adăugat şi nimic de schimbat.

Dimpotrivă.

Astăzi sînt convins că esenţialul gîndirii creatoare a omului se manifestă în general în tinereţe. Eu fac o distincţie între înţelepciunea bătrînului, care comportă mai multă profunzime şi prevedere, rezultate din experienţa unei vieţi îndelungate şi geniul creator al tinereţii care răspîndeşte cugetări şi idei cu o fertilitate inepuizabilă, fără a le putea pune imediat în valoare, tocmai din pricina bogăţiei lor. Ea furnizează materiale şi planuri de viitor din care se va inspira omul matur, în măsura în care pretinsa înţelepciune a anilor nu va fi înăbuşit geniul tinereţii.

Viaţa pe care o dusesem pînă atunci acasă era, evident, cea a tuturor tinerilor de vîrsta mea: nu cunoşteam grija zilei de mîine şi problema socială era inexistentă.

Anturajul din tinereţea mea era format din mic-burghezi, adică o lume care avea foarte puţine legături cu cea a adevăraţilor muncitori. Fiindcă, oricît de ciudat ai- părea la prima vedere, prăpastia care desparte această clasă puţin favorizată din punct de vedere economic de cea a lucrătorilor manuali este adesea mult mai adîncă decît se crede. Există aproape o duşmănie - motivată de faptul că oamenii care s-au ridicat de curînd deasupra nivelului lucrătorilor manuali se tem de recăderea în vechiul mediu pe care îl dispreţuiesc puţin, sau cel puţin de faptul că ai* putea să pară ca făcînd încă parte din el. Adăugaţi la aceasta tot ce este respingător în amintirea grosolăniei relaţiilor cu aceste clase inferioare şi a totalei lor lipse de cultură: pentru nişte oameni de condiţie fie şi modestă, care au depăşit odată acest nivel social, o scurtă recădere în sînul lui reprezintă o obligaţie insuportabilă.

Se constată de asemenea că de multe ori oamenii aflaţi la un nivel social ridicat se coboară la cei mai umili dintre concetăţenii lor cu mai puţină părtinire decît parveniţii.

Numesc parvenit orice persoană care s-a ridicat de la o situaţie dată la o situaţie superioară prin propriile sale mijloace.

Pe acesta, lupta aprigă pe care a dus-o îl face foarte adesea să-şi piardă orice sensibilitate şi orice sentiment de milă faţă de nenorociţii rămaşi în **urmi.**

Din acest punct de vedere soarta m-a favorizat. Obligat să mă întorc în lumea sărăciei şi a nesiguranţei materiale pe care tatăl meu o cunoscuse deja,

m pierdut ochelarii de cal ai prea limitatei mele educaţii de "mic-burghez". Am Lvăţat atunci sâ-i cunosc pe oameni şi să fac diferenţa între înfăţişarea unui om fometat sau brutal şi adevărata lor natură.

La începutul secolului, Viena era deja un oraş plin de nedreptăţi sociale. Bogăţia şi lipsurile se învecinau aici fără tranziţie. In centru şi în rtierele învecinate se simţea bătînd pulsul unui imperiu de cincizeci şi două milioane de locuitori, împodobit cu toate frumuseţile multiplelor lui iţionalităţi. O curte magnifică atrăgea ca un magnet bogăţia şi inteligenţa din stul statului. Adăugaţi la acestea efectele centralizării sistematice a monarhiei bsburgic e.

Această centralizare se impunea pentru a menţine strîns legate nişte poare atît de deosebite; dai" ea avea drept consecinţă concentrarea extraordi-ri a înaltelor şi a celor mai înalte autorităţi în capitala imperiului şi reşedinţa paratului.

Viena nu era doar centrul politic şi intelectual al bătrînei monarhii îărene, ci şi centrul economic al ţării. Armatei militarilor de rang înalt, a cţionarilor, **artiştilor** şi intelectualilor i se opunea armata încă şi mai neroasă a muncitorilor. înaintea bogăţiei aristocraţiei şi a negustorilor se la sărăcia cea mai deplină. In faţa palatului din Ringstrasse se tîrau mii de Leri şi în josul acestei *via triumphalis* a vechii Austrii, în întunericul şi :irla canalelor sale de scurgere, se oploşeau vagabonzii.

In nici un alt oraş german problema socială nu putea fi mai bine liată ca la Viena; dai- să nu ne amăgim. Acest studiu nu putea fi întreprins ;us. Cel care n-a fost el însuşi constrîns la o asemenea sărăcie nu o va >aşte niciodată. Altminteri nu va exista decît vorbărie superficială sau imentalism mincinos: ambele la fel de dăunătoare şi fără să atingă miezul lemei. Nu ştiu care e mai nefastă, indiferenţa de care dau dovadă în fiecare ajoritatea favorizaţilor soartei şi chiar a parveniţilor faţă de nevoile sociale, condescendenţa arogantă şi adesea lipsită de tact, dai' întotdeauna atît de i de graţie, a anumitor femei elegante care se umflă în pene pentru că "merg por". Aceşti oameni se înşeală cu atît mai mult cu cît, cu spiritul lor lipsit istinct, se mărginesc să înţeleagă lucrurile în linii mari. Apoi se miră că ile lor declarate public nu au pic de succes ori sînt respinse cu indignare; ***i*** în asta, bucuroşi, o dovadă a ingratitudinii poporului.

Pentru asemenea minţi, faptul că o activitate socială nu

are nimic comun ite acestea nu e un adevăr prea plăcut, mai ales că ea nu poate năzui la nici i de recunoştinţă, dat fiind că nu trebuie să împartă favoruri, ci să n'leascâ nişte drepturi.

Eu nu am fost pus în situaţia de a studia problema socială în felul i. Inrolîndu-mă în armata ei blestemată, mizeria nu m-a invitat "so z" îndeaproape, ci mai degrabă m-a luat pe mine însumi drept subiect. Nu

9 mizeriei îi revine meritul supravieţuirii cobaiului.

*
*

*

Cînd încerc astăzi să-mi adun impresiile din acea perioadă, nu reuşesc întru totul. In mintea mea au continuat să trăiască doar cele mai importante, adesea acelea în care eram implicat mai îndeaproape. Pe ele le veţi găsi aici, împreună cu învăţămintele pe care le-am tras pe vremea aceea.

Nu mi-a fost niciodată prea greu să mi găsesc de lucru, fiincă nu încercam să-mi cîştig existenţa ca muncitor specializat, ci ca muncitor necalificat sau ca ajutor.

Astfel mă găseam în situaţia celor care plecau pentru totdeauna din Europa cu intenţia neclintită de a şi reface viaţa într-o lume nouă şi de a dobîndi o patrie nouă.

Detaşaţi de toate consideraţiile paralizante legate de datorie şi de rang, de anturaj şi de tradiţie, ei profită de orice cîştig ce li se oferă şi fac toate muncile, pătrunşi de ideea că munca cinstită nu înjoseşte niciodată, oricare ar fi ea. Hotărîsem şi eu să sar cu ambele picioare odată în această lume nouă pentru mine ca să-mi croiesc un drum în viaţă.

Curînd mi-am dat seama că este mai uşor să găseşti o slujbă oarecare decît s-o păstrezi.

Nesiguranţa pîinii de fiecare zi mi sa părut una din laturile cele mai sumbre ale acestei vieţi noi.

Ştiu că muncitorul calificat nu este aruncat în stradă tot atît de des ca şi cel necalificat; totuşi niciodată nu poate fi sigur. Dacă riscă mai puţin să sufere de foame pentru că n-are de lucru, îi rămîne teama de *lock out* sau de grevă.

Nesiguranţa salariilor zilnice este una din plăgile cele mai grave ale economiei sociale.

Tînărul agricultor pleacă la oraş, atras de o muncă despre care i se spune că e mai uşoară - care poate chiar este • şi a cărei durată este mai scurtă. E ispitit mai ales de lumina orbitoare care străluceşte doar în marile oraşe. Obişnuit cu o anumită siguranţă a cîştigului, nu obişnuieşte să-şi părăsească vechiul loc de muncă decît dacă are în vedere cel puţin un altul. In sfîrşit, lipsa de muncitori agricoli este atît de mare încît la ţară un şomaj îndelungat este neverosimil. Este greşit să se creadă a priori că tînărul care pleacă la oraş e făcut dintr-un aluat mai prost decît cel care continuă să lucreze pămîntul. Dimpotrivă: experienţa demonstrează că naturile cele mai sănătoase şi mai viguroase

migrează cel mai uşor. Prin *emigrant* nu înţeleg doar pe cel care pleacă în
merica, ci şi pe tînărul argat care se hotărăşte să-şi părăsească satul natal
mtru a merge în marele oraş necunoscut. Şi el e gata să înfrunte riscurile unui
;stin nesigur. De obicei vine la oraş cu o mică sumă de bani şi nu se descura-
ază din primele zile dacă are ghinion şi nu-şi găseşte imediat de lucru. Dar
tcă îşi pierde slujba în scurt timp, e mai grav; e mult mai greu, dacă nu
iposibil, să-şi găsească alta, mai ales iarna. In primele săptămîni mai merge.
imeşte ajutorul de şomaj de la casieria sindicatului şi, de bine de rău, se
scurcă. Dar odată ce şi-a cheltuit ultimul dinar şi ultimul pfennig, cînd, în cele
i urmă, încetează să mai primească ajutorul de şomaj, începe o sărăcie
mplită. Acum umblă de colo-colo, înfometat; vinde sau amanetează ce i-a mai
nas; prin ţinuta şi relaţiile lui, ajunge astfel la o decădere fizică şi spirituală
npletă. Dacă mai rămîne şi fără adăpost şi lucrul acesta intervine iarna, cum
intîmplă de obicei, nenorocirea e completă. In sfîrşit găseşte ceva de lucim. Dar
restea începe de la capăt. A doua oară va fi la fel. A treia oară va fi mai rău,
a cînd, încetul cu încetul, va învăţa să îndure nepăsător această soartă veşnic
igură. Repetiţia a creat obişnuinţa.

Astfel, omul harnic de altădată devine delăsător în toate, pînă cînd nge un instrument oarecare în mîinile celor ce urmăresc doar nişte profituri îice. Şomajul îi este atît de puţin imputabil încît, dintr-odată, îi este totuna ă luptă pentra revendicări economice sau pentru nimicirea valorilor statului, societăţii sau ale civilizaţiei. Devine grevist, dacă nu cu bucurie, cel puţin cu ferenţă.

Am putut urmări acest proces pe mii de exemple. Şi pe măsură ce le etam, dezaprobarea mea faţă de aceste oraşe de cîteva milioane de locuitori, îi atrag pe oameni cu atîta aviditate pentru ca apoi să-i zdrobească într-un atît de înspăimîntător, devenea tot mai vie.

La sosire, ei mai aparţin încă poporului lor; dacă rămîn, sînt pierduiţi iii acesta.

Am bătut şi eu străzile marelui oraş; am simţit toate loviturile soartei
am putut aprecia efectele. încă ceva: alternanţele frecvente de lucru şi de
ij fac ca încasările şi cheltuielile necesare existenţei să devină neregulate şi,
mpul, distrug simultan orice simţ al economiei şi orice simţ de organizare
eţii cotidiene la majoritatea muncitorilor. In chip vizibil, trupul se
mieşte puţin cîte puţin cu belşugul în perioadele bune şi cu foamea în cele

ite. Da, foamea suprimă orice proiect de o mai bună organizare pentru
adele în care cîştigul va fi mai uşor. In faţa celui pe care-1 chinuieşte, ea
>ă danseze, într-un miraj stăruitor, imaginile unei "vieţi bune" uşoare; ea
îta farmec acestui vis, încît el devine o dorinţă maladivă ce va trebui
acută cu orice preţ, de îndată ce leafa o va permite, cît de cît. Omul care
ii-a găsit de curînd de lucru pierde atunci orice bun simţ şi orice măsură şi
mcă într-o viaţă uşoară de pe o zi pe alta. In loc să-şi oi'înduiască în mod
gent modestul său mod de viaţă pentru toată săptămîna, şi-1 dă complet

peste cap. Banii ciştigaţi ţin, la început, cinci zile din şapte, mai tîrziu numai trei, iar şi mai tîrziu doar o singură zi; în final dispar într-o singură noapte de petrecere.

lai* acasă există adesea o soţie şi nişte copii. Se întîmplă să fie şi ei cuceriţi de modul acesta de viaţă, mai ales atunci cind soţul este bun cu ei, adică în felul lui îi iubeşte. Salariul pe o şaptămînă e risipit acasă, în comun; le ajung două sau trei zile: cît sînt bani, beau şi mănîncă; apoi suferă de foame în comun. Atunci nevasta se strecoară prin vecini, cumpără cîte ceva pe credit, face mici datorii prin dughene, încercînd să reziste astfel în ultimele zile grele ale săptămînii. La prînz se aşează cu toţii în faţa unei mîncări sărăcăcioase - foarte mulţumiţi că există ceva - şi aşteaptă ziua de salariu. Vorbesc despre el. Fac planuri şi, cu burta goală, visează la fericirea ce se va întoarce curînd.

încă din cea mai fragedă tinereţe, copiii se familiarizează cu această sărăcie.

Dai' lucrurile sfîrşesc prost atunci cînd bărbatul o ţine pe a lui încă de la începutul săptămînii şi soţia intră în conflict cu el chiar pentru copii. încep certurile şi, pe măsură ce bărbatul se înstrăinează de soţie, se apropie de băutură. In fiecare sîmbătă se îmbată; luptînd pentru ea şi pentru copiii ei, femeia îi smulge cîţiva bănuţi, de obicei ţinîndu-se după el pe drumul de la fabrică la circiumă. Cînd noaptea îl readuce în sfîrşit acasă, duminica sau lunea, beat şi brutal, dai' cu buzunarele goale, au loc scene jalnice...

Am asistat de sute de ori la astfel de întîmplări neplăcute. La început ostil şi revoltat, am sfîrşit prin a înţelege latura tragică a acestor episoade dureroase şi cauza lor profundă. Am deplîns victimele nenorocite ale unui mediu dăunător.

Problema locuinţelor era şi mai gravă, iar sărăcia locuinţelor lucrătorilor manuali din Viena era înspăimântătoare. Şi astăzi mă cutremur cînd mă gîndesc la acele sălaşe mizerabile, la acele adăposturi şi la acele locuinţe suprapopulate, pline de gunoi şi de o murdărie respingătoare.

Ce s-ar fi întîmplat, ce s-ar întîmplă dacă din aceste infemuri ale sărăciei un val de sclavi dezlănţuiţi s-ar revărsa asupra restului omenirii care lasă evenimentele să meargă de la sine, fără a bănui măcar că, mai devreme sau mai tîrziu, destinul, neconjurat, va aduce cu sine represalii inevitabile?

Cît de recunoscător sînt astăzi Providenţei care m-a purtat prin această şcoală: de astă dată nu mă mai puteam dezinteresa de ceea ce nu-mi plăcea şi m-am instruit rapid şi temeinic.

Ca să nu-mi pierd complet speranţa în oamenii care mă înconjurau pe atunci, trebuia să fac abstacţie de manierele şi de felul lor de viaţă şi să nu reţin decît motivele decăderii lor. Atunci puteam suporta acest spectacol fără să mă descurajez, atunci din toate aceste tablouri ale nenorocirii, ale deznădejdii, ale murdăriei şi ale depravării nu mai ieşeau în relief oamenii, ci jalnicele rezultate ale unor legi jalnice. Cu toate acestea, fiindu-mi mie însumi foarte greu să-mi cîştig existenţa, eram ferit de capitularea într-un sentimentalism jalnic văzînd

odusele, rezultatul final al acestui proces de degradare. Nu$_s$ nu aşa trebuia nceput. Şi se vădea că la îmbunătăţirea acestei stări putea duce doar o dublă le:

Punerea unor temelii mai bune ale dezvoltării noastre, inspirate dintr-un)fund sentiment de responsabilitate socială.

Nimicirea cu hotărîre brutală a vlăstarelor care nu pot fi ameliorate.

Natura nu se interesează atît de conservarea individului, cît de voltarea descendenţei sale, supoil al speciei. Aşa se întîmplă şi în viaţă. Nu îloc cazul să fie ameliorate artificial părţile rele ale prezentului ameliorare altfel practic imposibilă - ci să fie pregătite căi mai sănătoase pentru /oltarea viitoare a omului, încă de la începuturile lui.

încă din timpul anilor mei de luptă de la Viena, mă convinsesem că:

Scopul activităţii sociale nu va trebui niciodată să fie menţinerea unei istări amăgitoare, ci mai degrabă evitarea acelor carenţe esenţiale ale vieţii •tre economice, .şi culturale care duc negreşit la degenerescent^ individului sau uţin o pot antrena.

Dificultatea corectării unei situaţii sociale ucigătoare, nefaste pentru prin orice mijloace, chiar şi prin cele mai brutale, nu provine din ezitarea ra cauzelor ei.

Şovăiala celor ce nu iau măsurile de salvare indispensabile izvorăşte din tnentul lor foarte întemeiat că sînt ei înşişi răspunzători de depravarea :ă a unei clase întregi. Acest sentiment le paralizează orice hotărîre fermă icţiona; ei nu ştiu să prevadă decît nişte reforme timide şi nesatisfăcătoare, dacă e vorba de măsuri de conservare absolut necesare.

Numai cînd o epocă va înceta să mai fie vrăjită de propria conştiinţa a îsabilităţii sale, îşi va redobîndi, odată cu liniştea interioară, forţa oară pentru a reteza brutal şi fără părere de rău mlădiţele parazitare şi *1* a smulge neghina.

Dai" era evident că statul austriac, ignorînd orice justiţie şi orice tţie socială, era incapabil să combată creşterile nefaste.

Nu ştiu ce mă înspăimînta mai mult pe vremea aceea: mizeria materială nilor mei, grosolănia lor morală, cea a obiceiurilor lor, ori nivelul atît de îl culturii lor intelectuale.

De cîte ori nu s-au revoltat burghezii noştri auzind vreun vagabond de plîns declarînd că-i este perfect egal dacă e german sau nu şi că

pretutindeni unde va avea strictul necesar se va simţi bine!

Se întrec care mai de care să deplîngă această absenţă a mîndriei naţionale şi să denunţe cu tărie astfel de sentimente.

Dai* cîţi s-au întrebat de ce au ei înşişi sentimente mai bune?

Cîţi îşi dau seama de faptul că mîndria lor foarte firească de a aparţine unui popor-privilegiat este legată printr-un număr infinit de fire de tot ceea ce a făcut ca patria lor să fie atît de celebră în toate domeniile artei şi ale spiritului?

Cîţi văd în ce măsură orgoliul lor de a fi germani rezultă din cunoaşterea măreţiei Germaniei?

Oare mediile noastre burgheze se gîndesc şi la faptul că poporului puţin îi pasă de acest orgoliu?

Acum să nu mi se obiecteze că în toate ţările e la fel şi că muncitorii le consideră "totuşi" patria lor. Chiar de-ar fi aşa, aceasta n-ar scuza atitudinea noastră neglijentă. Dai* nimic din toate acestea. Ceea ce noi numim, de pildă, educaţia şovină a poporului francez, nu este decît proslăvirea excesivă a prestigiului Franţei în toate domeniile culturii sau, cum spun francezii, ale "civilizaţiei". Un tînăr francez nu este instruit în aşa fel încît să-şi dea seama obiectiv cum stau lucrurile în realitate: educaţia lui îi arată, dintr-un punct de vedere subiectiv uşor de închipuit, tot ceea ce are vreo importanţă pentru prestigiul ţării sale, în materie de politică şi de civilizaţie.

O astfel de educaţie trebuie să se limiteze întotdeauna la noţiuni foarte importante de ordin general. Şi ele trebuie întipărite în sufletul şi memoria poporului printr-o repetare stăruitoare.

La noi, dimpotrivă, păcatului lipsei unui caracter negativ i se adaugă distrugerea constantă a puţinului pe care fiecare a avut norocul să-1 înveţe în şcoală. Şobolanii care otrăvesc politica noastră devorează acele fărîme din sufletul şi memoria celor umili, în măsura în care mizeria nu şi a luat deja această însărcinare.

Să ne închipuim prin urmare următoarele:

In două încăperi dintr-un beci locuieşte o familie de şapte muncitori. Printre cei cinci copii, un ţînc de trei ani. Este vîrsta la care copilul începe să înţeleagă. Oamenii foarte dotaţi păstrează amintirile din această perioadă pînă la vîrsta cea mai înaintată. Strîmtoarea şi înghesuiala din locuinţă sînt un chin permanent; ele provoacă certuri. Aceşti oameni nu locuiesc împreună, ci sînt înghesuiţi unii peste alţii. Cele mai mărunte neînţelegeri care se rezolvă de Ia sine într-o casă spaţioasă dau naştere aici la dispute neîntrerupte. Intre copii mai treacă-meargă: peste o clipă le-au uitat. Dai' cînd e vorba de părinţi, conflictele zilnice devin adesea neînchipuit de grave şi de brutale. Iar rezultatele acestor lecţii se fac simţite la copii. Trebuie să cunoşti aceste medii ca să ştii pînă unde pot merge beţia, bătăile. Un biet copil de şase ani cunoaşte amănunte care pe un adult l-ar face sâ se cutremure. Otrăvit moral şi subali-mentat fizic, acest *mic cetăţean* merge la şcoala publică şi acolo învaţă atît cît să

ie să citească şi să scrie. Nici vorbă să-şi facă temele acasă, unde i se vorbeşte
îspre clasa şi profesorii săi cu o mojicie cumplită. De altfel, acolo nu este
sspectată nici o instituţie umană, începînd cu şcoala şi terminînd cu cele mai
alte corpuri ale statului; religia, morala, naţiunea şi societatea, totul este
îproşcat cu noroi. Cînd băieţaşul părăseşte şcoala la vîrsta de paisprezece ani,
ştie ce predomină în el: ori o neînchipuită prostie în tot ce priveşte cunoştinţe-
concrete, ori o insolenţă caustică şi o imoralitate care-ţi ridică părul măciucă.
Ce atitudine va avea în viaţa pe care o va începe acest omuleţ care n-are
nic sfînt şi care, în schimb, bănuieşte sau cunoaşte toate josniciile existenţei...
Copilul de treisprezece ani devine, la cincisprezece, un detractor declarat
oricărei autorităţi. El n-a învăţat să cunoască decît noroiul şi murdăria,
:luzînd tot ce ai* fi putut să-i înalţe spiritul.
Şi iată care va fi educaţia lui de bărbat.

Va urma exemplele primite în tinereţe - pe acela al tatălui său. Se va >arce acasă, Dumnezeu ştie cînd, va stîlci el însuşi în bătaie, ca să se mai reze, biata făptură care i-a fost mamă, va huli pe Dumnezeu şi universul, i va fi primit într-o casă de corecţie. Acolo educaţia îi va fi desăvîrşită.

Şi iată-i pe bunii noştri burghezi foarte miraţi de "entuziasmul naţional" îs al acestui "tînăr cetăţean".

Lumea burgheză vede în fiecare zi la teatru şi la cinema, în cărţi proaste *gazete* infame cum otrava este vărsată cu găleata asupra poporului, şi apoi liră de slaba "ţinută morală" şi de "indiferenţa naţională" a mulţimii! De î ecranul, presa îndoielnică şi celelalte s-ar interesa de popularizarea maţiilor legate de prestigiul nostru naţional! Ca să nu mai vorbim de aţia primită anterior...

Am învăţat şi înţeles temeinic un principiu a cărui existenţă nu o isem pînă atunci:

Transformarea unui popor în naţiune presupune crearea unui mediu ' sănătos, platformă necesară pentru educarea individului. Numai cel ce a <t, acasă şi la şcoală, să aprecieze superioritatea intelectuală şi economica şi dai politică a {arii sale va fi în stare să simtă - şi va simţi - mîndria de a-i ne. Nu lupţi decît pentru ceea ce iubeşti; nu iubeşti decît ceea ce respecţi; iar '. a respecta trebuie cel puţin să cunoşti.

Interesul meu pentru problema socială fiind trezit, am început s-o *i* foarte serios. O lume nouă, necunoscută pînă atunci, mi se înfăţişa.

In 1909 şi 1910 situaţia mea se schimbase şi nu mai eram obligat să-mi existenţa ca muncitor necalificat. Mi-am deschis o firmă proprie de tor şi acuarelist. Această meserie nu aducea deloc beneficii, cîştigam abia supravieţuiesc, dai* era interesantă în vederea profesiunii căreia mă ;em. De asemenea, de acum

înainte, seara nu mai eram mort de oboseală

şi la întoarcerea de pe şantier incapabil să citesc fără să aţipesc curînd. Munca mea actuală nu era aşadar fără legătură cu viitoarea mea meserie şi, în afară de aceasta, eram stâpîn pe timpul meu şi mi-1 puteam împărţi mai bine decît înainte.

Pictam de nevoie şi învăţam de plăcere.

Aceasta îmi îngăduia să completez cu cunoştinţele teoretice indispensabile cea ce învăţasem despre problema socială din lecţiile realităţii. Studiasem aproape toate cărţile referitoare la acest subiect care îmi cădeau în mînă şi, de altfel, meditam mult.

Cred într-adevăr că cei din anturajul meu mă socoteau pe vremea aceea un original.

Cum era foarte firesc, în plus mă dedicam cu pasiune arhitecturii. O consideram, întocmai ca şi muzica, regina artelor. A mă ocupa de ea nu era o *muncă,* ci o adevărată fericire. Puteam citi sau desena pînă noaptea tîrziu fără să simt vreo oboseală. Şi mi se întărea convingerea că frumosul meu vis pentni viitor se va realiza, chiar de-ar trebui să aştept ani îndelungaţi. Eram ferm hotărît să dobîndesc faimă ca arhitect.

Pe lîngă aceasta, interesul puternic pe care-1 manifestam faţă de politică nu mi se părea că însemna mare lucru. Dimpotrivă: credeam că nu fac decît să mă achit de o obligaţie elementară a oricărei fiinţe gînditoare. Orice persoană lipsită de cunoştinţe în această chestiune pierdea orice drept la critică sau la exercitarea vreunei funcţii.

Şi în acest domeniu citeam şi studiam mult.

Pentru mine *a citi* avea alt sens decît pentru media pretinşilor noştri *intelectuali.*

Cunosc oameni care citesc interminabil carte după caile, literă cu literă, fără să pot totuşi să spun că sînt oameni "citiţi". Ei posedă o grămadă uriaşă de cunoştinţe, dai* mintea lor nu se pricepe nici să le catalogheze, nici să le împartă. Le lipseşte arta de a distinge într-o caile valorile care trebuie băgate la cap odată pentru totdeauna de pasajele plictisitoare - care nu vor fi citite, dacă e posibil, sau cel puţin nu vor fi duse cu sine ca un balast inutil. Lectura nu este un scop, ci mijlocul prin care fiecare umple cadrul pe care i l-au trasat darurile şi aptitudinile sale. Fiecare primeşte astfel uneltele şi materialele necesare meseriei lui, numai ele să-1 ajute să-şi cîştige existenţa sau să servească la îndeplinirea unor aspiraţii mai înalte. Al doilea scop al lecturii trebuie să fie dobîndirea unei viziuni de ansamblu asupra lumii în care trăim. Dai* în ambele cazuri este necesar nu ca aceste lecturi să ocupe loc în **şirul** capitolelor sau **cărţilor** păstrate în memorie, ci să se insereze la locul lor ca o pietricică într-un mozaic şi să contribuie astfel la constituirea unei imagini generale a lumii în mintea cititorului. Altminteri se formează un amestec de noţiuni dezordonat şi fără mare valoare, în pofida înfumurării pe care o poate inspira nefericitului său posesor. Căci acesta crede foarte serios că e instruit, că înţelege ceva din viaţă şi că posedă nişte cunoştinţe, în timp ce fiece sporire a unei asemenea *instruiri* îl

iepăi-teză şi mai mult de realitate; cel mai adesea nu-i mai rămîne decît să rşească într-un sanatoriu sau ca politician.

Niciodată o astfel de minte nu va reuşi să extragă din talmeş-balmeşul loştinţelor sale pe aceea care-i va folosi într-un moment dat; fiindcă acel ast intelectual nu a fost clasat ţinînd seamă de necesităţile vieţii; el doar s-a at în ordinea cărţilor citite şi aşa cum a fost asimilat şi conţinutul lor. Şi dacă esităţile vieţii i-ar da totuşi ideea unei juste utilizări a ceea ce a citit nioară, ai* mai trebui ca ele să menţioneze cartea şi numărul paginii, altfel ;ul nătărău n-ar găsi niciodată cele potrivite. Dai- pagina nu e menţionată şi, ecare moment critic, aceşti oameni cu atîta experienţă sînt într-o încurcătură :avă; ei caută convulsiv cazuri analoage şi, cum este şi drept, dau peste o tă proastă.

Cum s-ar putea explica altfel că cei mai mari pontifi ai guvernului fac ;a greşeli grosolane cu toată ştiinţa lor? Altminteri ai* trebui să vedem în ei supărătoare stare patologică, ci ticăloşia cea mai josnică.

Dimpotrivă, cel ce ştie să citească, discerne imediat într-o caile, o gazetă } broşură ceea ce merită să fie păstrat fie pentru nevoile lui personale, fie aterial de interes general. Cele dobîndite astfel se înglobează în imaginea re şi-o face deja despre cutare sau cutare lucim, o corectează, o completează, reşte exactitatea sau îi precizează sensul. Dacă viaţa pune pe neaşteptate jlemă, memoria celui care a ştiut să citească îi furnizează de îndată o opinie ă pe aportul unor ani îndelungaţi; el o supune raţiunii faţă de cazul nou e care e vorba şi reuşeşte astfel să lămurească sau să rezolve problema.

Lectura nu are sens şi utilitate decît înţeleasă astfel.

De exemplu, un orator care nu-i furnizează gîndirii sale, sub o asemenea elementele care îi sînt necesare, este incapabil să şi susţină părerea în faţa adversar, chiar dacă are de o mie de ori dreptate. In orice discuţie, ria îl lasă în mod ruşinos. Nu găseşte argumente nici ca să susţină ceea ce , nici ca să-şi reducă la tăcere adversarul. Atîta timp cît nu este vorba, ca ;or, decît de satisfacţia personală, mai treacă-meargă; dai" dacă soarta a intr-un astfel de om în acelaşi timp atotştiutor şi neputincios un şef de ierul devine mult mai grav.

încă din tinereţe m-am străduit să citesc bine şi am fost

ajutat în chip le memoria .şi de inteligenţa mea. Din acest punct de vedere, şederea mea a a fost utilă şi rodnică. Observaţiile zilnice m-au incitat să studiez fără) problemele cele mai diverse. Fiind în măsură să verific rînd pe rînd ea prin teorie .şi teoria prin realitate, n-aveam a mă teme nici că-mi c spiritul prin consideraţiuni pur teoretice, nici că mă mulţumesc cu superficiale.

Experienţa mea cotidiană a fost atunci hotărîtoare în două chestiuni 3 ■ în afara problemelor sociale ■ şi m-a incitat la studierea lor teoretică lată.

^ine ştie cînd aş fi aprofundat teoriile şi esenţa însăşi a marxismului,

7 dacă n-aş fi fost aruncat într-adevăr cu capul înainte în chestiune?

*
*

Ceea ce ştiam despre social-democraţie în tinereţe era neînsemnat şi complet fals.

îmi plăcea că lupta pentru sufragiul universal şi secret, căci raţiunea îmi spunea deja că aceasta trebuia să slăbească regimul Habsburgilor pe care-1 uram atît. Eram convins că statul dunărean nu putea supravieţui dacă nu sacrifica germanismul, dar că, chiar cu preţul unei slavizări îndelungate a elementului german, nu va obţine nici o garanţie de viaţă trainică, deoarece forţa de coeziune pe care o conferă slavismul unui stat nu trebuie supraestimată. Salutam aşadar cu bucurie orice mişcare susceptibilă să provoace prăbuşirea acestui stat inacceptabil, care condamna la moarte germanismul în zece milioane de fiinţe umane. Şi pe măsură ce talmeş-balmeşul limbilor va măcina şi va dizolva pînă şi Parlamentul, cu atît mai devreme va suna ceasul fatal al prăbuşirii acestui imperiu babilonian. El va fi şi ceasul libertăţii pentru poporul meu din Austria germană. Apoi nimic nu se va mai opune unirii sale cu patria mamă.

Activitatea social-democraţiei nu-mi era deci nicidecum antipatică. Faptul că în cele din urmă îşi propunea, cum eram destul de prost să cred pe atunci, să îmbunătăţească soarta muncitorului mă îndemna şi mai mult mai degrabă s-o susţin decît s-o denigrez. Ceea ce mă îndepărta cel mai mult de ea, era ostilitatea ei faţă de orice fel de luptă pentru conservarea germanismului în Austria şi linguşeala ei insipidă faţă de "tovarăşii" slavi; aceştia îi primeau cu plăcere manifestările de dragoste, numai să fie legate de nişte concesii practice, dai-altminteri păstrau o aroganţă **trufaşă,** acordînd astfel dreapta lor recompensă acelor milogi obsedanţi.

Astfel, la şaptesprezece ani nu ştiam încă mare lucim despre marxism şi atribuiam aceeaşi semnificaţie social-democraţiei şi socialismului. Dai* şi în această privinţă mîna grea a destinului avea să-mi deschidă ochii asupra acestui mod de-a înşela popoarele.

Nu învăţasem să cunosc partidul social-democrat decît ca spectator la cîteva manifestaţii populare, şi n-aveam nici cea mai mică idee despre doctrina însăşi, nici despre mentalitatea partizanilor ei. Pus dintr odată în contact cu *strălucitele* rezultate ale concepţiilor şi educaţiei lor, cîteva luni mi-au fost de ajuns - în loc de cîteva zeci de ani cîţi mi-ar fi trebuit în alte împrejurări - ca să mă facă să înţeleg ce ciumă se ascunde sub masca virtuţii sociale şi a iubirii aproapelui, şi în ce măsură omenirea ai* trebui să debaraseze neîntârziat pământul de ea, altminteri s-ar putea foarte bine ca pământul să fie debarasat de omenire.

Primul meu contact cu social-democraţii a avut loc pe şantier.

încă de la început na fost prea plăcut. Veşmintele mele încă mai erau acceptabile, limbajul şlefuit şi atitudinea rezervată. Aveam atîtea preocupări de

, încît nu mă sinchiseam deloc de anturajul meu. Căutam doar de lumi ca mor de foame şi să pot continua învăţatul fie şi tardiv. Poate nu m-aş fi sit deloc de cei din preajma mea, dacă, în a treia sau a patra zi, un nent nu m-ar fi obligat să iau poziţie: mi s-a poruncit să ader la sindicat.

Pe vremea aceea nu ştiam nimic despre organizaţia sindicală şi nu-mi >m forma o părere despre utilitatea sau inutilitatea ei. Invitat categoric u în sindicat, am refuzat propunerea, declarînd că nu eram la curent cu ma şi mai ales că nu voiam să fiu obligat la ceva. Faptul că n-am fost dat it afară s-a datorat fără îndoială primului din aceste motive. Poate se u că în cîteva zile voi fi convertit şi voi deveni mai docil. Dai* se înşelau ;gime. Peste cincisprezece zile, chiar dacă adeziunea mea ai* fi fost mai

posibilă, nu mai era cazul. Intre timp învăţasem efectiv să-mi cunosc mai îturajul, şi nici o putere din lume nu m-ar fi putut face să intru într-o

aţie ai cărei reprezentanţi îmi apăruseră într-o lumină atît de nefavorabi-

In primele zile, m-am retras în mine.

La prînz, o parte din muncitori se împrăştiau prin hanurile învecinate, ce restul rămîneau pe şantier, şi consumau acolo o mîncare adesea foarte Aceştia erau oamenii căsătoriţi, cărora soţiile le aduceau mîncarea în se amărîte. Spre sfîrşitul săptămînii, numărul lor era tot mai ridicat; eles motivul decît mai tîrziu: se discuta politică.

Eu îmi beam sticla cu lapte şi-mi mîncam bucata de pîine oriunde,

i, cercetîndu-nu prudent anturajul, sau gîndindu mă la soarta mea tristă.

totuşi mai mult decît îmi trebuia: mi se părea chiar că uneori îmi făceau

avansuri, ca să-mi dea prilejul să iau poziţie; dar ceea ce aflam astfel

Itător în cel mai înalt grad. Auzeam cum totul era respins: Naţiunea,

a claselor "capitaliste" - de cîte ori aveam s-aud acest cuvînt! • Patria,

nt al burgheziei pentru exploatarea clasei muncitoare; autoritatea

lijloc de oprimare a proletariatului; şcoala, instituţie menită să producă

•ial uman de sclavi şi de paznici; religia, mijloc de a slăbi elanul

pentru a-1 exploata apoi mai bine, morala, principiu al stoicismului

lestinat mieluşeilor etc. Nu exista nimic curat care să nu fi fost tăvălit

i început reuşeam să tac, dai- asta nu putea să dureze. începui să mă

să replic. Dar a trebuit să recunosc că era zadarnic atîta timp cît nu

noştinţe precise despre problemele discutate. Am început deci prin a

izvoarele pretinsei înţelepciuni a interlocutorilor mei.

Inghifeam carte
, broşură după
broşură,
um, pe şantier, atmosfera se înfierbînta adesea. Polemizam, pe zi ce i bine informat decît interlocutorii mei asupra propriei lor ştiinţe, a în care raţiunea avu de-a face cu adversarii săi cei mai redutabili: forţa. Cîţiva dintre palavragiii care susţineau părerea opusă m-au irăsesc şantierul, sub ameninţarea prăvălirii de pe o schelă. Singur,

neputînd lua în considerare nici un fel de rezistenţă, am optat ptj pem:ru alternativă şi am plecat, îmbogăţit cu o experienţă.

Am plecat plin de dezgust, dai- atît de tulburat, încît de aţ acum în • , mi-ar fi fost imposibil să întorc spatele acestei stări de lucruni^^ Od li indignarea de la început mi-a trecut, înverşunarea mea **p-a.a redobîndit** superioritatea. Eram ferm hotărît să mă întorc totuşi pe un şantiejjer ^ ,. _ . după cîteva săptămîni, micile mele economii fiind terminate, eram d^^n , ' sărăciei. Acum nu mai aveam de ales. Şi jocul a reînceput, termirur^^ , , prima dată.

Atunci mi-am pus întrebai*ea: oare aceşti oameni sînt demn^ să . • _ unui mare popor? Neliniştitoare întrebare: căci, dacă răspunsul + , asemenea popor justifică,oare suferinţele şi sacrificiile cerute celor .. _ • . '. , lupta pe care vor trebui s-o dea? lai" dacă răspunsul este nu, poporul^ . într-adevăr foarte sărac în *oameni.*

In acele zile de frămîntare, de îngrijorare şi de cugetar^ ,. ,_ vedeam cum se îngroaşă rîndurile armatei ameninţătoare a celo:^. , ' pierduţi pentru poporul lor.

Cu sentimente complet diferite îi priveam, peste cîteva z;^i d f 1-interminabil, patru cîte patru, pe muncitorii vienezi care partaj •' , manifestaţie populară. Am rămas acolo aproape două ore şi, t- . , respiraţia, priveam desfăşui"îndu-se încet acea lungă şerpuire umanţ ă Q ■ . sti'însă, am păi-ăsit în cele din urmă piaţa şi m-am întors acasă. Pe dri^^ într-o tutungerie *Arbeiterzeitung,* principalul organ al vechii SOCial^.Hem austriece. II găseam şi în cafeneaua populară ieftină unde mergean^. „J să citesc ziarele; dai" pînă atunci nu reuşeam să citesc mai mult de d _u-acea foaie mizerabilă al cărei ton acţiona asupra spiritului meu ca vi^iolul S *h* efectul manifestaţiei la care tocmai asistasem, m-am supus vocii int&> • ' m-a îndemnat să cumpăr de astă dată ziarul şi să-1 citesc în înîre^o.jme T consacrat seara în ciuda furiei violente pe care mi-a provocat-o, ^„ ' - , rînduri, această ţesătură de minciuni.

De-acum înainte puteam studia din presa cotidiană a socia.l-d^rn . -, dezvoltarea gîndirii lor intime mai bine decît din cărţile teoreticienii

Ce deosebire! Pe de o parte, cărţile în care strălucesc, sub se ^ j i . mai profunde înţelepciuni, cuvintele libertate, onoare şi frumus^t . . acestea afirmate cu vocea tunătoare a profeţilor -; pe de altă parte • . nedîndu-se în lături de la nici o josnicie, deprinsă cu practicare' .• .. ' calomnii: presa cotidiană a acestei doctrine a salvării noii omeniri.

Cărţile sînt pentru neghiobii şi imbecilii "claselor intelectual^» -i •• şi fireşte şi ai claselor suspuse; ziarele sînt pentru mulţime.

Mi-am regăsit poporul cercetînd temeinic, în literatura şi _.., piesa ei, doctrina social-democraţiei.

Şi ceea ce odinioară îmi păruse o prăpastie de netrecut, mi-a hrileju't şi mai mare dragoste.

c 3 — Mein Kampf

într-adevăr, cunoscînd acest uriaş proces de otrăvire, numai un prostănac ai* fi în stare să-i condamne victima. Pe măsură ce independenţa mea sa accentuat în anii care au urmat, am înţeles mai bine cauzele adînci ale succesului social-democraţiei. Am înţeles atunci sensul ordinului brutal de a nu :iti decît ziare roşii şi **cărţi** roşii, de a nu frecventa decît adunări roşii etc. Intr-o iumină necruţătoare vedeam dezvăluindu-se rezultatele indiscutabile ale acestei ioctrine a intoleranţei.

Sufletul mulţimii nu este accesibil decît la tot cea ce e deplin şi puternic. După cum femeia este puţin sensibilă la raţionamente abstracte şi ■estimte o indefinibilă aspiraţie sentimentală către o atitudine neştirbită şi se ;upune celui puternic în timp ce pe cel slab îl domina, tot astfel şi mulţimea îl ireferă jelbarului pe stăpîn şi se simte mai liniştită de o doctrină care nu mai :dmite prezenţa alteia, decît de o toleranţă liberală. Toleranţa îi dă un sentiment e **părăsire;** nu-i foloseşte la nimic. Faptul că asupra ei se exercită un neruşinat srorism intelectual, că se dispune de libertatea ei umană îi scapă complet şi nu ănuieşte nimic din întreaga eroare a doctrinei. Ea nu vede decît manifestările xterioare voite de o forţă hotărîtă şi de o brutalitate cărora li se supune îtotdeauna.

Dacă social-democraţiei i se opune o doctrină mai bine fundamentată, ceasta va învinge, chiar dacă lupta este înfocată, cu condiţia, totuşi, ca ea să ***tţionexe*** *la fel de brutal.*

In mai puţin de doi ani pătrunsesem în acelaşi timp şi doctrina şi .struinentul social-democraţiei.

Am înţeles infamul terorism intelectual exercitat de această mişcare în ecial asupra burgheziei care, nici moral, nici fizic, nu e în stare să respingă emenea atacuri. Tactica social-democraţiei constă în a face să se reverse, la un mnal dat, o adevărată ploaie de minciuni şi de calomnii asupra adversarilor re i se pai* cei mai redutabili, pînă ce nervii lor sînt distinşi şi se supun rşăviei, cu speranţa nebună că-şi vor redobîndi liniştea.

Dai" aceasta este într-adevăr doar o speranţă nebună.

Şi jocul reîncepe pînă cînd victimele se simt paralizate de teama de javra •bată.

Cum social-democraţia cunoaşte admirabil valoarea forţei din propria ei perienţă, ea se înverşunează în special împotriva acelora pe care îi miroase că oarecare stofă. Invers, ea acordă fiinţelor slabe din gruparea adversă laude i mult sau mai puţin discrete în funcţie de ideea pe care şi-o face despre oarea lor intelectuală.

Ea se teme mai puţin de un om de geniu lipsit de voinţă decît de o **ură** viguroasă cu o inteligenţă mediocră.

Cît despre cei care n-au nici inteligenţă nici voinţă, îi ridică în slăvi!

Ea se pricepe să dea naştere impresiei că numai ea posedă mijlocul de

a face să domnească liniştea; în timp ce, cu prudenţă, dai- fără a-şi pierde di] vedere scopurile, îşi cîştigă succesiv obiectivele; acum se instalează pe furi< acum se repede asupra lor ziua nămiaza mare, profitînd de faptul că atenţi generală este îndreptată spre alte probleme de la care nu vrea să fie abătută sai de faptul că prada e considerată mult prea neînsemnată ca să provoace u scandal şi să-1 determine pe detestabilul adversar s-o restituie forţat.

Această tactică, bazată pe o justă evaluare a slăbiciunilor omeneşt trebuie să ducă aproape matematic la succes, dacă gruparea adversă nu înva să lupte împotriva gazelor asfixiante cu gaze asfixiante.

Trebuie să li se spună firilor slabe că în această împrejurare se pur problema de a fi sau a nu fi.

Am înţeles importanţa terorii fizice exercitate de mulţime asup individului.

întemeiată psihologie, şi aici!

Teroarea pe şantier, la fabrică, în locurile de întrunire şi cu ocazi mitingurilor va avea întotdeauna un succes deplin cît timp o teroare deopotri nu-i va tăia calea.

Bineînţeles că atunci partidul va protesta sus şi tare şi, făcînd stîng; mprejur, va face apel la autoritatea statului pe care adineauri îl denigra. E altfel, de cele mai multe ori, el şi-a atins scopurile în mijlocul confuzii generale. Căci se va găsi foarte bine vreun porc de înalt funcţionai[1] care, speranţa nevolnică de a-şi cîştiga poate astfel pentru viitor bunăvoin duşmanului temut, îl va ajuta să-1 distrugă pe cel ce se opunea acestei ciuir mondiale.

Ce impresie va produce un asemenea succes asupra spiritului masei, al printre partizani cît şi printre adversari? Numai cel ce cunoaşte sufleti poporului, nu din cărţi, ci din viaţă, îşi poate da seama. In timp ce în rînduri partizanilor victoria obţinută va fi echivalentă cu triumful justeţii cauzei lor, c mai adesea adversarul învins îşi va pierde speranţa în succesul oricăr împotriviri viitoare.

Cu cît învăţam să cunosc mai bine metodele terorii fizice, cu atît creşte indulgenţa mea faţă de mulţimea care o îndura. Mulţumesc suferinţelor mele i atunci că m-au redat poporului meu şi m-au învăţat să deosebesc conducătorii i victime.

Căci trebuie într-adevăr să-ţi spui că aceşti oameni rătăciţi nu sînt de< nişte victime. Dacă acum m-aş strădui să zugrăvesc din cîteva trăsături suflet acestor clase "inferioare", tabloul meu ai* fi infidel dacă n-aş afirma că, la ace adîncimi, mai regăseam încă lumina; am întîlnit acolo sentimente de sacrific rare, de camaraderie fidelă, de moderaţie extraordinară şi de rezervă plină i modestie, mai ales la muncitorii de o anumită vîrstă. Şi cu toate că aceste virti se pierd din ce în ce mai mult la noile generaţii, mai ales sub influenţa marii

mai există încă mulţi tineri la care o natură funciarmente sănătoasă biruie iţele josnicii ale vieţii. Şi dacă aceşti oameni de treabă plini de suflet aduc ui activităţii lor politice duşmanilor de moarte ai poporului nostru, este că ei nu înţeleg şi nu pot înţelege întreaga infamie a doctrinei lor; pentru eni nu şi-a dat osteneala să se sinchisească de ei; în sfîrşit pentru că area socială a fost mai puternică decît voinţa lor iniţială de a rezista, i este cea care, punînd stăpînire pe ei într-o bună zi, i-a împins în tabăra lemocraţiei.

Deoarece burghezia s-a opus de nenumărate ori, în maniera cea mai > şi cea mai imorală, chiar şi exigenţelor celor mai legitim omeneşti ale irilor, fără să tragă de altminteri vreun folos dintr-o astfel de atitudine utea nădăjdui la el, muncitorul cinstit s-a simţit el însuşi împins din zţia sindicală spre politică.

La început, milioane de muncitori erau desigur în sinea lor duşmani ai >mocraţiei, dai* rezistenţa lor a fost învinsă în repetate rînduri, în •ări absurde, în vreme ce.partidele burgheze luau poziţie împotriva revendicări sociale. Acest refuz mărginit de-a încerca ceva pentru îţirea condiţiei muncitorilor: refuzul de a instala dispozitive de ;e la maşini, refuzul de a reglementa munca copiilor şi a femeii - cel timpul sarcinii - acest refuz, zic, a înlesnit împingerea maselor în plasa mocraţiei, care punea recunoscătoare mîna pe fiecare din aceste cazuri x o atît de jalnică gîndire (politică). Niciodată partidele burgheze nu-şi i repara greşelile de atunci. Căci, opunîndu-se oricăror reforme sociale, nat ura; şi în aparenţă au dat dreptate propriilor afirmaţii ale lui de moarte al poporului, şi anume că singur partidul social-democrat

eresele lumii
muncitorilor.

stfel au fost puse bazele morale care au permis sindicatelor să se s efectiv. Această organizaţie avea să constituie încă de atunci ii furnizor al partidului politic social-democrat. i cursul anilor mei de instruire la Viena a trebuit, vrînd-nevrînd, să î în problema sindicatelor.
evăzînd în ele decît o parte constitutivă inseparabilă de partidul social -
hotărîrea mea a fost rapidă - şi greşită!
reşte că mi-am schimbat repede părerea.
aceste chestiuni esenţiale, soarta însăşi avea să-mi deschidă ochii.
a întors complet pe dos primul meu raţionament.
ream douăzeci de ani cînd am învăţat să fac diferenţa între sindicate
e cu ajutorul cărora muncitorul îşi apără drepturile

sociale şi luptă
Ldiţii de viaţă mai bune şi sindicatele ca instrumente ale partidului
lasă.
:ial-democraţia a înţeles uriaşa însemnătate a mişcării sindicale.

Anexînd-o propriei sale cauze, i-a asigurat succesul, în timp ce burghezia, nedîndu-şi seama de aceasta, şi-a pierdut poziţia politică; ea a crezut de fapt că veto-ul ei impertinent era de-ajuns ca să oprească dezvoltarea logică a acestei mişcări şi s-o împingă la ilogism. Ori este absurd şi inexact să pretinzi că mişcarea sindicală este, prin însăşi natura sa, o distrugătoare a ideii de patrie. Dimpotrivă. Dacă activitatea sindicală îşi propune să ridice nivelul social al unei clase care constituie unul din stîlpii naţiunii, nu numai că nu acţionează împotriva patriei şi a statului, ci pe de-asupra acţiunea ei este *naţională* în cel mai bun sens al cuvîntului. Contribuind la crearea condiţiilor sociale fără de care nu ne-am putea gîndi la o educaţie naţională comună, ea îşi cîştigă dreptul la recunoştinţa patriei. De asemenea, atunci cînd, criticînd cauzele fizice şi morale ale mizeriei poporului, îl vindecă de plăgile sociale şi îi redă sănătatea.

Este aşadar de prisos să ne întrebăm dacă activitatea sindicală este indispensabilă.

Cît timp vor exista patroni lipsiţi de comprehensiune socială sau de sentimentul dreptului şi al dreptăţii, salariaţii lor, parte integrantă a poporului nostru, vor avea dreptul şi datoria să apere interesele comunităţii de lăcomia şi nesocotinţa unui singur om; căci a salvgarda fidelitatea şi încrederea poporului înseamnă a acţiona în interesul naţiunii, la fel ca a-ţi ocroti sănătatea.

In cazul în care nişte patroni nevrednici se simt străini de comunitatea naţională şi ameninţă sănătatea fizică şi morală a unei clase, lăcomia sau nepăsarea lor au o acţiune nefastă asupra viitorului ţării.

A elimina cauzele unei astfel de evoluţii, înseamnă desigur a avea dreptul la recunoştinţa naţiunii.

In această privinţă să nu se spună că fiecare este liber să suporte consecinţele nedreptăţilor reale sau imaginare a căror victimă se crede. Nu: acesta nu este decît un vicleşug strategic menit să abată atenţia. Este de interes naţional, da sau nu, distrugerea a tot ceea ce se pune de-a curmezişul vieţii sociale? Dacă da, atunci trebuie să te baţi cu armele care vor asigura succesul. Ori, un muncitor izolat nu este niciodată în măsură să pună piedici puterii unui mare patron; de fapt, nu se pune problema triumfului dreptăţii, pentru că, dacă aceasta ar fi recunoscută, n-ar mai exista nici cauzele conflictului, nici conflictul: sentimentul dreptăţii i-ar fi pus deja în mod loial capăt, sau, mai mult, conflictul nu s-ar fi născut niciodată. Atunci nu-ţi mai rămîne decît să fii cel mai puternic. *Cînd oamenii sînt trataţi în mod nedemn, sau ignorîndu-se legile sociale, şi ca urmare opoziţia apare ca necesară, atîta timp cît nu vor fi instituiţi legi şi judecători care să pună capăt nedreptăţilor, numai forţa va decide asupra conflictelor. Insă este evident ca o mulţime de salariaţi trebuie să se grupeze şi să-şi aleagă drept reprezentant un individ ferm, spre a păstra cîteva şanse de reuşită împotriva individului care încarnează singur puterea întreprinderii.*

Astfel, organizaţia sindicală poate introduce în viaţa de toate zilele un surplus de simţ social cu toate consecinţele lui practice. Ca *urmare,* poate

suprima punctele de fricţiune care provoacă subiecte de nemulţumire şi de plîngeri, întotdeauna aceleaşi.

Dacă lucrurile nu stau astfel, răspunderea trebuie în mawe parte atribuită celor care ştiu să bareze calea legilor de reformă socială, sau care le fac inoperante datorită influenţei lor politice.

Şi, cu cît burghezia politică ignora sau voia să ignore importanţa organizaţiei sindicale, cu cît se încăpăţîna să reziste, cu atît social-democraţia îşi însuşea mişcarea combătută.

• Cu băgare de seamă, şi-a făcut din aceasta o platformă solidă care a susţinut-o adesea în ceasurile grele.

Cu toate acestea, ţelul profund al mişcării a dispărut puţin cîte puţin, îăcînd loc unor obiective noi. Căci social-democraţia nu a ţinut niciodată să păstreze programul iniţial al mişcării corporative pe care o absorbise.

Se poate chiar afirma că acest luciu a interesat-o cel mai puţin. In cîteva zeci de ani, toate forţele create în vederea apărării drepturilor iociale au fost folosite, de îndată ce au căzut în mîinile experte ale social-lemocraţiei, la desăvîrşirea ruinei economiei naţionale. De interesele muncitori-or nu se mai preocupa: căci folosirea mijloacelor de constrîngere de ordin (conomic îngăduie orice exacţiune, chiar de ordin politic, dar cu condiţia să xiste tot atîta ignoranţă de o parte cîtă stupidă resemnare gregară există de ealaltă.

Şi aşa şi stăteau lucrurile.

Mişcarea sindicală a început să se abată de la obiectivele ei iniţiale către Eîrşitul secolului trecut. Din an în an s-a angajat tot mai mult în blestematul jrc al politicii social-democrate, pentru ca în final să nu mai servească decît ca îijloc de presiune în lupta de clasă. De îndată ce, prin lovituri repetate, ar fi istrus întreaga structură economică anevoie constituită, iar fi fost uşor să-i ărăzească aceeaşi soartă şi structurii statului, lipsit de-acum de temeliile sale ;onomice. Partidul se preocupa din ce în ce mai puţin de nevoile reale ale asei muncitoare, cînd într-o zi i s-a părut că, pentru politica sa, în fond nu era î dorit ca nevoile masei poporului să fie uşurate: căci odată dorinţele ei itisfacute, ai* fi fost foarte posibil ca această masă să înceteze să fie o armată de iptă veşnic şi orbeşte devotată.

De altfel nu se căzneau să justifice o atitudine atît de inexplicabilă. Pe măsură ce valul revendicărilor creştea, scădea şansa lor de a fi itisfacute, dai* cel puţin i se putea explica clasei muncitoare că nesatisfăcîndu-i ;cît într-o manieră derizorie drepturile cele mai sfinte, urmăreau diabolic doar îbirea puterii ei de luptă şi, dacă era posibil, paralizarea ei. Să nu ne mire iccesul acestor afirmaţii în rîndurile unei mase incapabile de orice cugetare

serioasă.

Tabăra burgheză era indignată de reaua credinţă vădită a acestei tact social-democratice, dai" nu deducea din ea nici o linie de conduită pentru însăşi. Tocmai teama social-democraţiei de a uşura mizeria adîncă a clas muncitoare ai* fi trebuit să determine burghezia la eforturile cele mai energi în acest sens, cu scopul de a smulge partizanilor luptei de clasă arma de care serveau.

Da}- ea n-a făcut nimic din toate acestea.

In loc să atace poziţiile adverse, s-a lăsat ea însăşi presată şi prinsă strîi a chemat apoi în ajutor mijloace atît de tardive şi de neînsemnate încît au răm complet ineficace şi au putut fi astfel uşor scoase din cauză. Totul a rămas înainte; crescuse doar nemulţumirea.

"Sindicatul liber" apăsa de-acum ca o ameninţare de furtună orizont politic şi viaţa fiecăruia.

El a devenit unul din cele mai redutabile instrumente de teroa împotriva securităţii şi independenţei economiei naţionale, împotriva trainic: statului şi împotriva libertăţii individuale.

"Sindicatul liber" era îndeosebi cel ce rezuma noţiunea de democra **într-o** frază ridicolă şi odioasă, care batjocorea libertatea şi stigmatiza fraternii tea în această manieră de neuitat: "Dacă nu eşti un tovarăş, o să-ţi sparge capul."

In felul acesta am făcut pe-atunci cunoştinţă cu această prietena omenirii. In anii care au urmat, concepţia mea s-a dezvoltat şi s-a adîncit. d n-am avut a o schimba cu nimic.

Pe măsură ce reuşeam să descopăr aparenţele social-democraţiei, dorea tot mai mult să descopăr esenţa acestei doctrine.

Literatura oficială a partidului nu-mi putea fi de mare folos în aceas privinţă. Cînd se ocupă de probleme economice, afirmaţiile şi dovezile pe care aduce sînt false; cînd tratează obiective politice, e lipsită de sinceritate. In ph spiritul ei de şicană, îmbrăcat întro formă modernă, şi maniera prezentă: argumentelor îmi inspirau un dezgust profund. Frazele sale bîlbîite, bogate termeni obscuri sau incomprehensibili au pretenţia de a cuprinde cugeti profunde, dai" nu conţin nici una. Trebuie să fii unul din acei boemi decadei din marile noastre oraşe ca să te simţi în largul tău şi ca la tine acasă în ace labirint în care raţiunea se pierde şi ca să pescuieşti în acest nenorocit dadais literar nişte "impresii intime"; aceşti scriitori mizează pe umilinţa proverbij a unei părţi a poporului nostru care-şi închipuie întotdeauna că descoperă în ce ce înţelege cel mai puţin nişte adevăruri cu atît mai preţioase.

Confruntînd falsitatea şi absurditatea acestei doctrine din punct

ere teoretic cu realitatea manifestărilor sale, mi-am făcut încetul cu încetul ee clară asupra scopului ascuns pe care îl viza.

Atunci presentimente neliniştitoare şi o teamă apăsătoare au» pus >înire pe mine. Mă aflam în prezenţa unei doctrine inspirate de egoism şi de calculată în aşa fel încît să repurteze fără greş victoria, dar al cărei triumf a să dea omenirii o lovitură mortală.

Descoperisem între timp raporturile existente între această doctrină rugătoare şi caracterul specific al unui popor care-mi rămăsese pînă atunci ă zic aşa necunoscut.

Numai cunoaşterea a ceea ce sînt evreii oferă cheia ţelurilor ascunse, prin lare urmărite în realitate de social-democraţie.

A cunoaşte acest popor înseamnă a scoate de pe ochii noştri legătura de false care ne orbesc în privinţa scopurilor şi intenţiilor acestui partid; itre declamaţiile sale nebuloase şi încilcite legate de problema socială mijeşte ra grotescă şi făcînd grimase a marxismului.

Astăzi mi-ar fi greu, dacă nu imposibil, să spun în ce perioadă numele *vreu* a trezit pentru prima oară în mine idei deosebite. Nu-mi amintesc să îzit pronunţîndu-se acest cuvînt în casa părintească pe cînd trăia tata. Cred icest vrednic bărbat i-ar fi considerat înapoiaţi pe oamenii care ar fi mnţat acest nume pe un anumit ton. In decursul vieţii, sfîrşise prin a înclina un cosmopolitism mai mult sau mai puţin declarat care, nu numai că s-a it impune spiritului său în ciuda convingerilor sale naţionale foarte ferme, mă influenţase şi pe mine.

La şcoală, nimic nu m-a îndemnat să-mi schimb ideile luate de acasă.

La Realschule făcusem cunoştinţă cu un tînăr evreu faţă de care cu toţii n în gardă, dai" numai pentru că diferite incidente ne determinaseră să nu n decît o încredere foarte limitată în discreţia lui. De altfel, nici tovarăşii , nici eu nu am tras de aici concluzii deosebite.

Abia la paisprezece sau cincisprezece ani am dat adesea peste cuvîntul u, în special cînd se discuta politică. Acele cuvinte îmi inspirau o uşoară •siune şi fără să vreau încercam sentimentul neplăcut pe care-1 deşteptau în e, cînd asistam la ele, certurile privind confesiunile religioase.

In vremea aceea, nu vedeam problema sub alt aspect.

Erau foarte puţini evrei la Linz. De-a lungul secolelor se europenizaseră îfăţişare şi semănau cu ceilalţi oameni; eu îi consideram chiar germani. Nu Lm de seamă absurditatea acestei impresii, deoarece religia lor străină mi)ărea singura diferenţă existentă între ei şi noi. Convins că fuseseră

persecutaţi pentru convingerile lor, vorbele nefavorabile rostite pe seama lor îmi inspirau o antipatie ce mergea, uneori, pînă la oroare.

încă nu bănuiam că pot exista adversari sistematici ai evreilor.

Aşa am ajuns la Viena.

Prins complet de bogăţia senzaţiilor în domeniul arhitecturii, încovoiat de povai'a propriei mele soarte, la început n-am avut deloc ochi pentru diferitele păturI care alcătuiau populaţia acestui oraş uriaş. Cu toate că pe-atunci Viena număra aproape două sute de mii de evrei la o populaţie de două milioane de suflete, eu nu îi remarcam. Ochii mei şi spiritul meu n-au fost în stare, în I primele săptămîni, să reziste atacului atîtor valori şi idei noi. Numai după ce j încetul cu încetul calmul din mine s-a restabilit şi cînd acele imagini înflăcărate au început să mi se clarifice m-am gîndit să privesc mai atent lumea nouă care mă înconjura şi că printre altele mă loveam de problema evreiască.

Nu vreau să susţin că felul în care am făcut cunoştinţă cu ea mi s-a părut I deosebit de plăcut. încă nu vedeam în evreu decît un om de confesiune diferită şi continuam să dezaprob, în numele toleranţei şi al omeniei, orice ostilitate născută din considerente religioase. In special tonul presei antisemite din Viena| îmi părea nedemn de tradiţiile unui mare popor civilizat. Eram obsedat de amintirea unor evenimente datînd din evul mediu şi pe care n-aş fi vrut să le văd repetîndu-se. Ziarele de care vorbeam nu erau considerate organe de prii ordin. De ce? Pe atunci nu ştiam nici eu exact. De aceea le consideram mai| degrabă ca fiind roadele mîniei şi invidiei, decît rezultatul unei poziţii de principiu hotărîte, fie şi false.

Această idee mi-a fost întărită de forma infinit mai convenabilă, ^ părerea mea, sub care adevărata presă mare răspundea acestor atacuri, sau, ceea ce mi se părea şi mai meritoriu, se mulţumea să le ucidă prin tăcere, nefăcîncj nici cea mai mică menţiune legată de ele.

Am citit cu aviditate ceea ce se numea presa mondială *(Neue Freil Presse, Wiener Tagblatt);* am fost stupefiat văzînd bogăţia cu care-şi inform^ cititorii şi imparţialitatea cu care trata toate problemele. Apreciam tonul distins; numai stilul ei redundant nu mă satisfăcea întotdeauna sau chiar impresiona neplăcut. Dai', în sfîrşit, acest cusur putea fi rezultatul vieţj trepidante care însufleţea întreg acest mare oraş cosmopolit.

Cum pe vremea aceea eu consideram Viena ca fiind un astfel de ora mă gîndeam că explicaţia pe care mi-o dădeam mie însumi putea servi dreţ scuză.

Dai' ceea ce mă şoca adesea era manierea indecentă în care această pred făcea curte ocîrmuirii. Cel mai neînsemnat eveniment petrecut la Hofburg ei relatat cititorilor în termeni ce vădeau fie un entuziasm delirant, fie adînj mîhnire sau consternare. Era o laudă exagerată care, în special cînd era vorn de "cel mai înţelept monarh" al tuturor timpurilor, aproape că amintea dansj executat de cocoşul de munte în perioada de nit pentru a-şi seduce femela.

Mi s-a părut că toate acestea erau numai de ochii lumii.

Această constatare a umbrit întrucîtva ideea pe care mi-o făceam despre craţia liberală.

A umbla după favorurile curţii, şi într-o manieră atît de indecentă, ma a nu da doi bani pe demnitatea naţiunii.

A fost primul nor care a umbrit legăturile mele morale cu *marea* presă

să.

Aşa cum făcusem întotdeauna şi înainte, şi la Viena urmăream cu cea

îare pasiune tot ceea ce se petrecea în Germania, atît în politică, cît şi în

ţa vieţii sociale. Cu mîndrie şi admiraţie, comparam ascensiunea Reichului

goarea de care era atins statul austriac. Dai[1] dacă succesele politicii

Le ale Reichului îmi provocau o bucurie de cele mai multe ori pură, viaţa

ă internă era mai puţin îmbucurătoare şi îmi provoca adesea o îngrijorare

La vremea aceea, nu aprobam lupta dusă împotriva lui Wilhelm al Il-lea.

tn în el nu numai pe împăratul Germaniei, ci în special pe întemeietorul

fermane. Interdicţia de a ţine discursuri politice notificată de către Reich

tului mă revolta în cel mai înalt grad ca venind din partea unei adunări

1 ochii mei, nu era nicidecum calificată pentru aceasta. Intr-o singură

i, aceşti gîscani debitau în parlamentul lor mai multe absurdităţi decît ai*

: spune, timp de cîteva secole, o întreagă dinastie de împăraţi, inclusiv cei

ibi de minte din

serie.

Eram indignat văzînd că **într'un** stat în care orice om pe jumătate cerea să ia cuvîntul spre a-şi face auzite comentariile şi avea, în sînul ui, chiar libertatea deplină de a pierde naţiunea în calitate de "legisla-1 ce purta coroana imperială putea fi "dojenit" de cea mai mizerabilă ***i*** de flecari din toate timpurile.

Ceea ce mă scotea şi mai mult din fire era constatarea că aceeaşi presă tia care saluta cel mai neînsemnat cal din echipajele de la curte cu cea re umilinţă şi cădea în extaz dacă animalul răspundea dînd din coadă, îşi a să-şi exprime cu o răutate prost ascunsă sub nişte aere grijulii u-ea în legătură cu împăratul Germaniei.

Dacă stăteai s-o asculţi departe de ea dorinţa de a se amesteca în î imperiului german - nu, Doamne păzeşte! dar, punînd atît de şte degetul pe i-ană, ea îşi îndeplinea datoria pe care i-o impunea alianţa ;le două imperii, achitîndu-se în acelaşi timp de obligaţia ziarelor de a levărul etc. Şi de **a-şi** vîrî cu desfătare degetul în rană! di se urca sîngele la cap. Ajunsesem să mă încred din ce în ce mai puţin . presă.

un fost nevoit să recunosc, că una din publicaţiile antisemite, *Deutsches tt,* avea mult mai multă ţinută în asemenea ocazii, eea ce, în plus. mă călca pe nervi, era cultul respingător pe care-i avea marea presă faţă de

Franţa. Iţi era **ruşine** că eşti german cînd citeai dulcege pe care le cînta, proslăvind "marea naţiune civilizată". Această ă galomanie m-a făcut de mai multe **ori** să renunţ la unele din acele

"ziare mondiale". Mă întorceam adesea la *Volksblatt,* care avea un format mult mai mic, dai* trata mult mai corect astfel de subiecte. Nu aprobam antisemitismul său agresiv, dai" adeseori găseam în el argumente care îmi dădeau de gîndit.

In orice caz, în astfel de împrejurări am făcut cunoştinţă cu omul şi cu partidul care hotărau în acea vreme soarta Vienei: Doctorul Karl Lueger şi partidul creştin-social.

Le eram foarte ostil cînd sosisem la Viena. In ochii mei omul şi partidul erau *reacţionari.*

Dai" un sentiment de justiţie elementară avea să modifice această părere, atunci cînd am avut prilejul să cunosc omul şi opera sa şi aprecierea mea mai bine întemeiată s-a transformat într-o admiraţie declarată. Astăzi mai mult ca odinioară îl consider pe Dr. Lueger cel mai de seamă primai- al tuturor **timpurilor.**

Cîte din prejudecăţile mele au fost măturate de un asemenea reviriment de opinie faţă de mişcarea creştin-socială!

Dar dacă părerea mea privind antisemitismul s-a schimbat de asemenea, cu timpul, aceasta a fost într-adevăr cea mai anevoioasă convertire.

Ea s-a făcut cu preţul celor mai aprige conflicte lăuntrice şi, numai după luni întregi de luptă în care raţiunea se înfrunta cu sentimentul, victoria a început să se afirme în favoarea celei dintîi. Doi ani mai tîrziu, sentimentul s-a raliat raţiunii spre a deveni paznicul şi sfetnicul ei credincios.

In cursul acestor lupte înverşunate între felul în care fusese educat spiritul meu şi judecata rece, lecţiile pe care mi le dădea strada la Viena mi-au făcut servicii inestimabile. A venit o vreme cînd nu mai mergeam orbeşte, ca în primele zile, pe străzile uriaşului oraş şi cînd ochii mi se deschiseseră spre a vedea nu doar clădirile, ci şi oamenii.

Intr-o zi, pe cînd traversam oraşul vechi, am întîlnit pe neaşteptate un personaj în caftan lung, cu părul negru, cîrlionţat.

Acesta este tot un evreu? Iată care mi-a fost primul gînd.

La Linz ei nu aveau această înfăţişare. L-am examinat pe furiş şi cu prudenţă, dai- pe măsură ce cercetam acest obraz străin şi-i scrutam fiece trăsătură, întrebarea dintîi lua în mintea mea o altă formă:

Acesta este tot un german?

Ca întotdeauna în asemenea cazuri, am căutat în cărţi un mijloc de a-mi risipi îndoielile. Cu cîţiva helleri am cumpărat primele broşuri antisemite din viaţa mea. Din nefericire, toate plecau de la ipoteza că cititorii cunoşteau sau înţelegeau deja într-o oarecare măsură problema evreiască, cel puţin la originea ei. In sfîrşit, tonul lor trezea în mine noi îndoieli, deoarece argumentele aduse în sprijinul afirmaţiilor erau adeseori superficiale şi complet, lipsite de o bază ştiinţifică.

Atunci am revenit la vechile mele prejudecăţi. Aceasta a durat cîteva săptămîni, ba chiar cîteva luni.

Chestiunea mi se părea atît de monstruoasă, acuzaţiile erau atît de

excesive, încît, chinuit de teama că voi comite o nedreptate, am început din nou să mă neliniştesc şi să ezit.

Este adevărat că asupra unui punct, acela de a şti că nu putea fi* vorba de germani ţinînd de o confesiune aparte, ci de un popor aparte, nu mai puteam avea îndoieli; căci, de cînd începusem să mă ocup de această problemă şi de cînd atenţia îmi fusese atrasă asupra evreului, vedeam Viena cu alţi ochi. Pretutindeni pe unde umblam, vedeam evrei şi, pe măsură ce vedeam mai mulţi, ochii mei învăţau să-i deosebească net de ceilalţi oameni. In centrul oraşului şi în cartierele situate la nord de canalul Dunării mişuna îndeosebi o populaţie a cărei înfăţişare nu mai avea nici un fel de asemănare cu aceea a germanilor.

Insă, dacă aş mai fi avut cea mai mică îndoială asupra acestui punct,
orice ezitare ai* fi fost definitiv risipită de atitudinea unei părţi a evreilor înşişi.

O amplă mişcare ce se conturase în rîndurile lor şi care la Viena luase
o anumită amploare reliefa într-o manieră izbitoare caracterul etnic al evreimii:

vreau să spun
sionismul.

Se părea, în realitate, că numai o minoritate evreiască aproba poziţia astfel luată, pe cînd majoritatea o condamna şi îi respingea principiul. Dar privind lucrurile de aproape, această impresie se ştergea, nemaifiind decît o negură de argumente deplasate, inventate de circumstanţă, ca să nu le zicem minciuni. Cei care erau numiţi evrei liberali nu-i renegau de fapt pe evreii sionişti ca fraţi de rasă, ci numai pentru că-şi recunoşteau public iudaismul, cu o lipsă de simţ practic care putea fi chiar periculoasă.

Aceasta nu schimba cu nimic solidaritatea ce-i unea pe toţi.

Această luptă fictivă între evrei sionişti şi evrei liberali m-a dezgustat :urînd, ea nu corespundea nici unei realităţi, era deci curată minciună şi acest şiretlic era nedemn de nobleţea morală şi de curăţenia morală cu care se mîndrea fără încetare acest popor.

De altminteri, curăţenia acestui popor, morală sau de alt fel, era ceva ibarte special. Că apa nu prea era pe gustul lor, era un lucim de care îţi puteai ia seama privindu-i şi, din nefericire, foarte des chiar închizînd ochii. Mai tîrziu ni s-a întîmplat să-mi fie greaţă simţind mirosul acestor purtători de caftane. Pe leasupra, aveau veşmintele murdare şi o înfăţişare prea puţin eroică.

Toate aceste detalii erau deja departe de-a fi atrăgătoare; dai* era lezgustător să descoperi sub stratul de jeg murdăria morală a poporului ales.

Ceea ce mi-a dat curînd cel mai mult de gîndit a fost genul de activitate i evreilor în anumite domenii, a cărei taină reuşeam încetul cu încetul s-o lescopăr.

Căci exista oare vreo murdărie, o infamie, indiferent sub ce formă, mai Jes în viaţa socială, la care nu participase cel puţin un evreu?

De îndată ce împingeai scalpelul într-un astfel de abces, descopereai, semeni unui vierme într-un corp intrat în putrefacţie, un mic jidan complet rbit de această lumină neaşteptată.

In ochii mei, dovezile de culpabilitate ale evreimii s-au acumulat cînd

am remarcat activitatea ei în presă, în artă, în literatură şi în teatru. Vorbe dulci şi jurămintele n-au mai folosit atunci cine ştie ce; ba chiar n-au mai av efect. De-acum era suficient să te uiţi la rubrica spectacolelor, să cercet« numele autorilor acelor înspăimîntătoare producţii pentru cinema şi teatJ pentni care făceau reclamă afişele şi simţeai că devii pentru multă vrei duşmanul nemilos al evreilor. Erau o ciumă, o ciumă morală, mai rea de ciuma neagră de odinioară, care, în aceste locuri, contamina populaţia. Şi în doze masive era fabricată şi răspîndită această otravă! Fireşte că, cu cît nivel moral şi intelectual al fabricanţilor acestor opere de artă este mai scăzut, cu a prolificitatea lor este inepuizabilă, pînă cînd unul din aceşti uşuratici reuşes să-şi azvîrle gunoaiele în obrazul omenirii, aşa cum ai* face-o o stropitoa mecanică.

Gîndiţi-vă cu atenţie şi la faptul că numărul lor e nelimitat; gîndiţi-vă pentni un singur Goethe natura infestează cu uşurinţă pe contemporani cu ze mii de asemenea scriitori proşti, care din acel moment acţionează asemeni cel mai vătămători bacili şi otrăvesc sufletele.

Era îngrozitor să te gîndeşti, dai* în această privinţă nu puteai să-ţi fî iluzii, că evreul părea că fusese special sortit de natură să joace acest rol ruşim

Prin asta era el poporul ales?

Am început atunci să cercetez minuţios numele tuturor fabricanţilor producţii murdar relevate de viaţa artistică. Rezultatul acestei anchete a fost o ce în ce mai defavorabil poziţiei pe care mi-o menţinusem pînă atunci în privir evreilor. In zadar se străduia sentimentul să se împotrivească, raţiunea nu înce să tragă concluziile.

Fapt este că nouă zecimi din toate murdăriile literare, din cacealma în arte, din stupidităţile teatrale trebuie trecute la debitul unui neam ca reprezintă abia a suta parte din populaţia ţării. E de netăgăduit: aşa st lucrurile.

Am început să examinez din acelaşi punct de vedere preţioasa m "presă mondială".

Cu cît sondam mai adînc, cu atît scădea prestigiul de care se bucura în ochii mei obiectul vechii mele admiraţii. Stilul ei era tot mai insuportabil; trebuia să-i resping ideile, pe cît de superficiale, pe atît de serbede; imparţialii tea expunerilor mi se părea acum mai degrabă minciună decît adev colaboratorii erau evrei.

Mii de amănunte, pe care odinioară abia le remarcasem, mi-au atr atenţia şi mi s-au părut vrednice de notat; în schimb, am început să sesizez şi înţeleg influenţa altora care îmi mai dăduseră şi înainte de gîndit.

Vedeam acum din alt unghi opiniile liberale ale acestei prese; tor distins sau tăcerea de moarte cu care răspundea atacurilor adversarilor mi dezvăluiau ca fiind nişte trucuri pe cît de abile, pe atît de demne de dispr elogioasele sale critici teatrale erau destinate întotdeauna numai evreilor niciodată ea nu critica pe altcineva decît pe germani.

Aluziile răutăcioase la adresa lui Wilhelm al II-lea se repetau atît de des trădau un sistem; de asemenea elogiile risipite cu dărnicie la adresa irii şi civilizaţiei franceze; şablonul foiletoanelor degenera în pornografie, imba acestor ziare avea, pentru auzul meu, un accent străin; dai* inspiraţia ralã a articolelor era atît de vizibil defavorabilă germanilor, încît trebuie a voită.

Cine era interesat să acţioneze astfel?

Era doar rodul întîmplării? Puţin cîte puţin deveneam dezorientat.

Dai" evoluţia mea a fost grăbită de observarea unui întreg şir de alte nene. Vreau să vorbesc despre concepţia unei mari părţi a evreilor despre ivuri şi despre morală şi pe care o pun în practică pe faţă.

In această privinţă, strada mi-a dat lecţii adeseori penibile.

Rolul jucat de evrei în prostituţie şi în special în traficul de carne vie î fi studiat la Viena mai uşor decît în orice alt oraş din Europa occidentală, Dtînd, poate, porturile din sudul Franţei, Cînd treceai seara pe străzile şi uţele din Leopoldstadt, vrînd-nevrînd erai la fiece pas martorul unor scene se necunoscute majorităţii poporului german, pînă cînd războiul le-a dat ţilor care luptau pe frontul de răsărit prilejul să le vadă, sau mai precis să îvoiţi să le vadă.

Intîia oară cînd am constatat că acela care conducea astfel, cu o •ienţă desăvîrşită, acea revoltătoare exploatare a viciului în drojdia marelui 2i*a evreul impasibil şi fără de ruşine, m-am înfiorat.

Apoi furia a pus stăpînire pe mine.

Acum nu-mi mai era teamă să lămuresc problema evreiască. Da, mă voi acestei misiuni! Dai" în timp ce învăţam să-1 hărţuiesc pe evreu în toate festările vieţii civilizate şi în practicarea diferitelor arte, m-am izbit - odată de el acolo unde nu mă aşteptam să-1 întîlnesc.

Cînd am descoperit că evreul era şeful social-democraţiei, a început să mi ipească ceaţa de pe ochi. A fost **sfîrşitul** îndelungatei lupte lăuntrice pe care sesem de dat.

In timpul legăturilor zilnice cu tovarăşii mei muncitori, remarcasem deja ■oarea **uşurinţă** cu care-şi schimbau părerea în aceeaşi problemă, uneori în t zile, adesea chiar în cîteva ore. îmi venea greu să$_{v}$ înţeleg cum nişte ni care aveau întotdeauna opinii rezonabile, cînd li se vorbea între patru le uitau brusc, de îndată ce cădeau din nou sub influenţa masei. De multe est lucim mă împingea la disperare. Cînd, după ce îi certasem cu asprime itregi, eram convins că de astă dată spărsesem gheaţa sau îi lămurisem a absurdităţii unei prejudecăţi şi mă bucuram de succesul meu, a doua zi ram îndurerat că trebuia s-o iau din nou de la cap; toate strădaniile mele **srt** zadarnice. Ca un pendul în balans perpetuu, părerile lor absurde se eseră la punctul de plecare.

Puteam înţelege multe. Cînd erau nemulţumiţi de condiţia lor; cînd mau soarta care adesea îi lovea atît de crunt, cînd îşi urau patronii care

li se păreau executorii bmtali ai soartei lor crude, cînd înjurau autorităţile care, după părerea lor, n-aveau nici un fel de compasiune pentru situaţia lor, cînd manifestau împotriva preţurilor alimentelor şi defilau pe stradă ca să pledeze pentru revendicările lor, toate acestea le mai puteam înţelege fără a le pune judecata în cauză. Dar ceea ce rămînea pentru mine de neînţeles era ura fără margini pe care o manifestau faţă de propriul lor popor, cu care denigrau tot ce constituia măreţia lui, îi întinau istoria şi-i împroşcau cu noroi pe oamenii săi celebri.

Această ostilitate faţă de propria lor speţă, de propriul lor cuib, de propria lor patrie era pe cît de absurdă, pe atît de greu de înţeles. Era împotriva firii.

Aceşti oameni rătăciţi puteau fi vindecaţi temporar, dai' numai pentru cîteva zile, cel mult cîteva săptămîni. Şi cînd îl întîlneai apoi pe cel pe care credeai că-1 convertiseşi, el redevenise cel de altădată.

Căzuse iar în starea lui nefirească.

Mi-am dat seama puţin cîte puţin că presa social-democrată era în special condusă de evrei; însă n-am dat o semnificaţie deosebită acestui fapt, din moment ce lucrurile stăteau la fel şi la alte ziare. Un singur luciu putea eventual atrage atenţia; nu exista nici măcar o foaie numărînd evrei printre redactorii săi care să fi putut fi considerată cu adevărat naţională în sensul pe care prin educaţia şi convingerile mele îl dădeam acestui cuvînt.

M-am străduit şi am încercat să citesc producţiile presei marxiste, dai* dezgustul pe care mi-1 inspirau a sfîrşit prin a deveni atît de puternic încît am căutat să-i cunosc mai bine pe cei ce fabricau această colecţie de ticăloşii,

Toţi erau evrei, fără excepţie, începînd cu editorii.

Am luat la mînâ toate broşurile social-democrate de care am putut face rost şi i-am căutat pe semnatari: evrei. Am notat numele aproape tuturor şefilor: erau de asemenea în imensa lor majoritate membri ai "poporului ales", fie că era vorba de deputaţi în Reichsrat, fie de secretari ai sindicatelor, de preşedinţii unor organisme ale partidului sau de agitatori de stradă. Era mereu aceeaşi privelişte puţin liniştitoare. N-am să uit niciodată numele de Austerlitz, David, Adler, Ellenbogen etc.

Atunci mi-a devenit limpede că partidul, ai cărui simpli figuranţi erau adversarii mei de luni întregi în cea mai violentă luptă, erau aproape în întregime, prin şeful lor, în mîinile unui popor străin; căci un evreu nu este un german, o ştiam odată pentru totdeauna spre liniştea spiritului meu.

Cunoşteam în sfîrşit geniul rău al poporului nostru.

Un singur an la Viena mă convinsese de faptul că nu există muncitor atît de înrădăcinat în prejudecăţile sale încît să nu cedeze în faţa unor cunoştinţe

Lai exacte şi a unor explicaţii mai clare. încetul cu încetul m-am pus la curent i propria lor doctrină şi ea devenise arma mea în lupta dusă pentru convingeri-: mele.

Aproape întotdeauna victoria a fost a mea.

Marea masă trebuia salvată, fie şi cu preţul celor mai grele sacrificii de mp şi de răbdare.

Dai' niciodată n-am putut elibera vreun evreu de maniera sa de a judeca.

Pe atunci mai eram încă suficient de naiv ca să vreau să-i lămuresc iupra absurdităţii doctrinei lor; în cercul meu restrîns, vorbeam pînă mi se puia limba şi-mi răguşea glasul şi îmi închipuiam că voi reuşi să-i conving în ■ivinţa pericolului aiurelilor marxiste. Obţineam rezultatul contrar. Se părea efectele dezastruoase, rod evident al teoriilor social-democrate şi al aplicării r, nu serveau decît la întărirea hotărîrii lor.

Pe măsură ce stăteam cu ei de vorbă, învăţam să le cunosc mai bine alectica. La început contau pe prostia adversarului şi, cînd nu mai găseau >x*tiţă de scăpare, făceau pe proştii. Dacă asta nu avea efect, nu mai înţelegeau, u, strînşi cu uşa, dintr-un salt treceau în alt domeniu; înşirau truisme din re, odată admise, scoteau argumente pentru nişte probleme complet diferite; ică îi încolţeai în continuare, îţi scăpau din mîini şi nu puteai să le smulgi eun răspuns exact. Dacă voiai să-1 înhaţi pe vreunul din aceşti apostoli, mîna ingea doar o materie vîscoasă şi cleioasă ce ţi se scurgea printre degete, pentru în clipa următoare să se facă la loc. Dacă unuia dintre ei îi dădeai o loviturăît de decisivă încît, în prezenţa asistenţilor, nu putea decît să se situeze pe ziţia ta şi, cînd credeai că ai făcut cel puţin un pas înainte, a doua zi rămîneai arte mirat. Evreul nu mai ştia ce se petrecuse în ajun; reîncepea să divagheze înainte, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic şi cînd, indignat, îl somai să se plice, el simula uimirea, nu-şi mai amintea absolut nimic, decît faptul că în un dovedise deja temeiul spuselor sale.

Adesea rămîneam înmărmurit.

Nu ştiai ce să admiri mai mult: abundenţa vorbăriei sau arta lor de a Lnţi.

Am sfîrşit prin a-i urî.

Toate acestea aveau latura lor bună: pe măsură ce îi cunoşteam mai bine şefi, sau cel puţin pe propagandiştii social-democraţiei, poporul meu îmi venea tot mai drag. Cine ar fi putut blestema, faţă în faţă cu abilitatea îbolică a acestor seducători, pe nenorociţii care le căzuseră victimă? Cu cîtă îicultate bimisem eu însumi dialectica perfidă a acestei rase! Şi cît era de darnică o asemenea victorie, cu nişte oameni ale căror guri denaturează evărul, negînd fără înconjur spusele de mai înainte, pentru ca în clipa mătore să se prevaleze de ele.

Nu, pe măsură ce învăţam să-i cunosc pe evrei, mă simţeam tot mai iemnat să-i iert pe muncitori.

Cei mai vinovaţi în ochii mei nu erau ei, ci tocmai aceia care considerau

că nu merita osteneala să compătimească poporul, să-i asigure drepturile pri legi perfect echitabile, în sfîrşit să-1 pună la zid pe cel ce 1-a amăgit şi corupt]

Experienţele pe care le făceam zilnic m-au îndemnat să cercetez izvoare doctrinei marxiste. Acţiunea ei îmi era acum limpede cunoscută în toa amănuntele; ochiul meu atent descoperea în fiecare zi semnele progreselor era suficient să ai puţină imaginaţie ca să-ţi închipui ce consecinţe avea să aii Acum se punea problema de a şti dacă fondatorii ei prevăzuseră ce avea producă opera lor ajunsă la ultima ei formă, sau dacă ei înşişi fuseseră victime unei erori.

După părerea mea, ambele alternative erau posibile.

Intr-unul din cazuri, era de datoria fiecărui om capabil de gîndire să ţii piept acestei mişcări funeste, pentru a încerca să împiedice lucrul cel mai ■ în celălalt caz, trebuia admis că autorii responsabili de această boală ca contaminase popoarele fuseseră adevăraţi demoni: căci numai creierul urn monstru, nu al unui om, putea concepe planul unei organizaţii a **cărei** acţiui urma să aibă ca rezultat prăbuşirea finală a civilizaţiei şi ca urmare transform rea lumii într-un deşert.

In acest caz, singura soluţie era lupta, lupta cu toate armele pe care pot furniza mintea omenească, inteligenţa şi voinţa, oricare ai- trebui altminteri să fie adversarul în favoarea căruia soarta va înclina balanţa.

Am început aşadar să-i studiez temeinic pe întemeietorii acestei doctrin în scopul cunoaşterii principiilor mişcării. Faptul că mi-am atins scopul *mx* mai repede decît îndrăznisem să sper s-a datorat exclusiv cunoaşterii problem evreieşti, deşi încă insuficient aprofundată. Numai ea mi-a îngăduit să comp practic realitatea cu gogoşile din teoriile apostolilor şi fondatorilor socii democraţiei. învăţasem, de fapt, ce înseamnă pentru evreu a vorbi: nu o fa niciodată decît ca să-şi ascundă sau să-şi mascheze gîndul. Şi nu trebuie să cai să-i descoperi adevărata intenţie în text, ci printre rînduri, unde a fost ascun cu grijă.

Aceasta a fost perioada în care în mine a avut loc schimbarea cea ai profundă pe care am avut-o vreodată de dus la bun sfîrşit.

Cosmopolitul moale care fusesem pînă atunci a devenit un antisem fanatic.

încă o dată - dai- era ultima - o nelinişte apăsătoare îmi strîngea iniiti

Pe cînd studiam influenţa exercitată de poporul evreu de-a lungul urn epoci întinse ale istoriei, m-am întrebat deodată, neliniştit, dacă nu cum destinul, ale cărui intenţii sînt insondabile, dorea, din motive necunoscute nou bieţi oameni, şi în virtutea unei decizii imuabile, victoria finală a acestui pop neînsemnat?

Să-i fi fost promis acest pămînt drept recompensă acestui popor care trăit întotdeauna numai pentru pămînt?

Dreptul pe care socotim că-1 avem de a lupta pentru conserva» noastră este într-adevăr întemeiat, sau nu există decît în mintea noastră?

Destinul mi a dat el însuşi răspunsul în vreme ce mâ cufundam în al doctrinei marxiste şi observam imparţial şi pe îndelete activitatea ului evreu.

Doctrina evreiască a marxismului respinge principiul aristocratic ctat de natură şi pune în locul privilegiului etern al forţei şi al energiei minanţa numărului şi greutatea lui moartă. Ea neagă valoarea individuală xlui, contestă importanţa entităţii etnice şi a rasei$_s$ privind astfel omenh-ea ndiţia prealabilă pusă existenţei şi civilizaţiei sale. Admisă ca bază a vieţii rsale, ea ai* antrena sfîrşitul oricărei ordini ce poate fi omeneşte concepută, pă cum o astfel de lege n-ar putea duce decît la haos în acest univers Io de care concepţiile noastre **rilmîn** pe loc, tot astfel ea ai* însemna aici pe it dispariţia, locuitorilor planetei noastre.

Dacă evreul, graţie profesiunii sale de credinţă marxiste, obţine victoria a popoarelor acestei lumi, diadema sa va fi coroana mortuară a omenirii, :i planeta noastră va reîncepe să străbată eterul aşa cum a făcut o acum milioane de ani: nu va mai exista nici un om pe faţa ei.

Natura veşnică se răzbună fără milă atunci cînd îi calci poruncile.

De aceea eu cred că acţionez în spiritul Atotputernicului, creatorul 1, căci:

Apărîndu-mci de evreu, lupt pentru a apăra opera Domnului.

CAPITOLUL OI

CONSIDERAŢII POLITICE GENERALE PRIVIND ŞEDEREA MEA LA VIENA

Sînt convins astăzi că omul, exceptînd cazul unor aptitudini excepţionale, nu trebuie să se lanseze în politica activă înainte de a împlini de treizeci de ani. Pînă la această vîrstă, de fapt, nici nu poate fi vorba decît de formarea unei platforme, punct de plecare pentru examinarea diferitelor probleme politice, permiţînd luarea unei poziţii în privinţa lor. Abia după ce a dobîndit un astfel de fond de idei generale şi după ce şi-a format o trainică părere personală asupra fiecăreia din problemele de actualitate, omul maturizat, cel puţin în privinţa caracterului, trebuie sau poate să participe la viaţa politică publică.

Altminteri îl paşte primejdia de a trebui ori să-şi schimbe într-o zi poziţia luată asupra unor probleme esenţiale, ori de a se mărgini, deşi perfect informat, la o doctrină pe care inteligenţa şi convingerile sale o dezaprobă de multă vreme. In primul caz, propriile lui ezitări ar avea drept consecinţă neplăcută - trebuie să se aştepte la aceasta - faptul că nu va cîştiga încrederea statornică a partizanilor săi. Pentru aceia pe care îi conduce, o asemenea schimbare radicală a şefului înseamnă perplexitate şi adesea un sentiment de ruşine faţă de foştii lor adversari.

In al doilea caz - atît de frecvent astăzi -, cu cît şeful însuşi crede mai puţin în cele susţinute public, cu cît justificarea acestora este mai găunoasă, mai ternă, cu atît ea alege mijloace mai vulgare. El nu se mai gîndeşte să se pună chezaş manifestărilor sale politice: nu-ţi dai viaţa decît pentru convingerile tale. In acelaşi timp, exigenţele faţă de partizani devin tot mai mari şi mai neruşinate, pînă cînd sacrifică şi ce mai rămăsese în el dintr-un şef, pentru a deveni un *politician:* ace] soi de oameni a **căror** unică şi veritabilă convingere este absenţa oricărei convingeri, asociată cu o insolenţă inoportună şi cu o artă **neruşinaţi** de a minţi.

Dacă. spre nenorocirea oamenilor cinstiţi, un asemenea şmecher ajunge în parlament, trebuie să se ştie, încă de la început, că maniera sa de a face politică nu va mai consta decît într-o luptă eroică pentru păstrarea acestei "vaci de lapte" pentru sine şi pentru familia sa. Mai tîrziu, cînd soţia şi copiii vor trăi pe spinarea lui, el va lupta şi mai aprig pentru mandatul său. Oricine se va orienta spre politică va deveni, ca urmare, duşmanul său personal; odată cu fiecare mişcare nouă, el se va teme de posibilul început al sfîrşitului său şi, în fiecare om important, de posibila ameninţare a pericolului pe care acesta îl constituie.

îmi propun să mai revin cu seriozitate la acest soi de ploşniţă de arlament.

Desigur, bărbatului de treizeci de ani îi mai rămîn multe de învăţat în irsul vieţii, dai- aceasta va fi doar o complinire şi o umplutură în cadrul oţiunilor generale pe care le-a dobîndit deja. Noile sale cunoştinţe nu vor iunge să-i zdruncine din temelii cunoştinţele de bază deja primite: dimpotrivă, e le vor îmbogăţi; iar partizanii săi nu vor fi nevoiţi să înăbuşe în ei sentimen-il neplăcut că au primit de la el învăţăminte greşite: dimpotrivă, dezvoltarea •ganică vizibilă a Şefului va fi pentru ei o garanţie liniştitoare, noile sale inoştinţe contribuind doar la îmbogăţirea propriei lor doctrine. Aceasta va fi ochii lor şi o dovadă a justeţii teoriilor politice pe care le apărau.

Un Şef care trebuie să renunţe la teoriile sale generale, recunoscute ca lse, acţionează demn numai dacă este gata să suporte toate consecinţele.Atunci trebuie să-şi interzică exercitarea publică a activităţii politice ulterioare. Din oment ce a căzut deja în greşeală în puncte esenţiale, poate cădea şi a doua ră. In nici un caz nu are dreptul să continuie să rîvnească la încrederea ncetăţenilor săi ori s-o accepte.

Astăzi oamenii se conformează prea puţin unei asemenea linii de nduită şi aceasta dovedeşte josnicia universală a *secăturilor* care se cred tualmente chemate *să facă* politică.

Dar, măcar de s-ar găsi un singur *ales* între toate aceste secături! Odinioară evitasem să mă afişez deschis în orice domeniu; totuşi cred că am ocupat de politică la fel de mult ca oricine. Numai într-un cerc-foarte strîns făceam cunoscut ceea ce mă frămînta sau mă atrăgea în fonii meu ;erior. Faptul că vorbeam într-o reuniune restrînsă de prieteni avea multe uri bune: învăţam mai puţin *să vorbesc,* cît să pătrund ideile şi opiniile adesea ssebit de primitive ale oamenilor. Astfel, fără să pierd timpul şi cu orice prilej, itinuam să-mi completez cultura. Nicăieri în Germania împrejurările nu reau desigur pe atunci această ocazie, în aceeaşi măsură ca la Viena.

Preocupările politice în bătrîna monarhie duirTreanâ erau în ansamblu i marcate şi interesau un cerc mai larg decît în Germania acelor vremi, cu epţia anumitor părţi din Prusia, a Hamburgului şi a coastelor Mării rdului. înţeleg aici prin Austria acel teritoriu al marelui imperiu habsburgic :are poporul german a reprezentat, în orice caz, nu numai ocazia istorică a **nării** acestui stat, ci a fost şi singurul în stare să confere unei formaţiuni itice atît de artificiale viaţa morală care a însufleţit-o timp de cîteva secole. De măsură ce trecea timpul, existenţa şi viitorul acestui stat depindeau tot i mult de menţinerea acestui nucleu central al imperiului.

Dacă vechile state ereditare reprezentau inima imperiului, inimă care

trimitea în circuitul vieţii politice şi artistice un sînge mereu proaspăt, Vi era în acelaşi timp şi creierul şi voinţa lui.

înfăţişarea Vienei era într-adevăr aceea a unei regine stînd pe tron şi suficientă ca să-i confere autoritatea care unea atîtea popoare diferite. Măr propriei sale frumuseţi te făcea să pierzi din vedere stigmatul vîrstei ansanx lui.

Interiorul imperiului austriac n-avea decît să se cutremure violent cauza luptelor sîngeroase dintre diferitele naţionalităţi: străinătatea, Gemu în special, nu vedea decît imaginea vrednică de iubire a Vienei. Iluzie cu mai facilă cu cît aceasta părea să cunoască, în vremea aceea, o ultimă şi vădită înflorire. Sub conducerea unui primar cu adevărat genial, venera reşedinţă a bătrînului imperiu s-a mai trezit o dată la o viaţă admirabil de tîn Ultimul mare german ieşit din rîndurile poporului care a propovăduit Ma spre Răsărit nu se număra oficial printre "oamenii de stat"; totuşi, acest Lueger, primai" în "capitala imperiului şi oraş de reşedinţă" a obţinut rînc rînd rezultate uimitoare în toate domeniile - economice sau artistice -politicii comunale. El s-a dovedit, prin acest subterfugiu, un om de stat mare decît au fost pe vremea aceea toţi "diplomaţii" declaraţi la un loc.

Prăbuşirea aparenţei de naţiune numită Austria nu pledează împoti capacităţii politice a elementului german al vechiului Marş spre Răsărit. Cu : milioane de oameni este imposibil să menţii cu trăinicie un stat de cincizec: milioane, afară numai dacă nişte ipoteze perfect determinate nu sînt înfăpt la timpul potrivit.

Austriacul german avea concepţii foarte largi.

Fusese obişnuit să trăiască în cadrul unui mare imperiu şi nu pierd niciodată simţul îndatoririlor ce decurg din această situaţie. Singur în stătu dincolo de graniţele domeniului restrîns al coroanei, el mai vedea încă grani imperiului. Da! Şi cînd soarta 1-a despărţit în final de marea patrie germana s-a străduit întotdeauna să-şi asume povara copleşitoare de a menţine gern ceea ce strămoşii săi smulseseră odinioară Estului în nesfîrşite lupte, trebuie luat în considerare şi faptul că nu toate forţele austriecilor germani fost consacrate acestei misiuni, căci inima şi amintirea celor mai buni dinţi n-au încetat niciodată să se îndrepte către patria mamă comună şi din ele mai rămas decît o rămăşiţă pentru ţara natală.

Orizontul general al austriacului german era deja relativ mai 1. Relaţiile sale economice cuprindeau frecvent ansamblul imperiului proteifo: Aproape toate întreprinderile cu adevărat importante se aflau în mîinile lui furniza cea mai mare parte a personalului de conducere, tehnicieni funcţionalii. Tot el era la baza comerţului exterior, în măsura în care evreii puseseră mîna pe acest domeniu oarecum cuvenit lor. Din punct de ved politic, austriacul german mai păstra singur întregul stat. Pe durata serviciu militai' era aruncat foarte departe de hotarele înguste ale provinciei s Proaspăt recrut, îşi făcea poate serviciul înr-un regiment german, dai* ace

i avea gai'nizoana tot atît de bine în Herţegovina ca la Viena sau în Galiţia, jl ofiţeresc era încă german, ca şi mare parte din Administraţia superioară, şi ştiinţa erau şi ele germane. Exceptînd lucrările de proastă calitate, rod idinţelor artistice moderne, care, de altfel, ar fi putut fi tot atît de bine aite unui popor de negri. Germanii erau singurii care deţineau şi ideau veritabila inspiraţie artistică. In muzică, în arhitectură, în sculptură pictură, Viena era izvorul necesat care venea în ajutorul întregii duble rhii, fără să ameninţe să sece vreodată.

In sfîrşit, elementul german era şi pivotul întregii politici externe, dacă deoparte un număr redus de unguri.

Cu toate acestea, orice tentativă de salvare a acestui imperiu era nică, deoarece lipsea condiţia esenţială necesară.

Pentnj a învinge forţele centrifuge ale diferitelor popoare ale statului ac, nu exista decît o posibilitate: statul să fie guvernat şi de asemenea izat în interior de o manieră centralizată; ori nu va mai exista.

In diferite perioade de luciditate, această opinie avea trecere în "sferele ", dai- curînd era uitată sau înlăturată ca fiind greu de realizat. Orice t de constituire mai pronunţat federativă a imperiului trebuia să eşueze Lente, în lipsa unui nucleu activ avînd predominanţa în stat. La aceasta nai adăugat datele interne proprii statului austriac şi esenţialmente ;e de cele oferite de Reichul german în momentul întemeierii sale de către irck. In Germania era vorba doar de învingerea tradiţiilor politice, ;ce, în ce priveşte *cultura,* exista un fond comun. înainte de toate şi ;înd mici fragmente străine, Reichul nu cuprindea decît reprezentanţi ai aşi popor.

In Austria, situaţia era tocmai inversă.
Aici, în fiecare ţară - exceptînd Ungaria amintirea politică a unei i proprii a dispărut cu totul, ori s-a şters sub buretele timpului, devenind ţin voalată şi nedesluşită. In schimb, cînd a fost invocat principiu], alităţilor, tendinţele etnice s-au întărit în diferitele ţări. Triumful lor urma cu atît mai lesnicios cu cît el a început să se formeze la marginile hiei statelor naţionale, ale căror popoare, de aceeaşi rasă cu ţărîna elor austriece sau de o rasă înrudită, au putut exercita asupra acestora mă o atracţie personală mai puternică decît cea a austriecilor germani. Nici chiar Viena n-a putut susţine, cu vremea, această luptă. Cînd Budapesta s-a dezvoltat, devenind un oraş, Viena a avut pentru aară o rivală a cărei misiune nu mai era menţinerea coeziunii dublei h ci mai degrabă întărirea uneia dintre individualităţile sale. In scurt avea săi urmeze exemplul, apoi Lembergul, Laibachul etc. Odată carea la rang de capitale naţionale ale unor ţări aparte, ele deveneau e unei vieţi intelectuale din ce în ce mai particulariste. Numai astfel au adîncime şi baze spirituale instinctele politice etnice. Urma să vină o zi bucnirile diverselor popoare aveau să fie mai puternice decît forţa de

coeziune a intereselor comune: atunci se va sfîrşi cu Austria.

Această evoluţie s-a confirmat foarte limpede începînd de la moartea lui Iosif al Il-lea. Rapiditatea ei a fost în raport cu o serie de factori provenind în parte din monarhia însăşi, în parte din situaţia externă a imperiului.

Dacă se dorea în mod sincer acceptarea luptei şi bătălia pentru menţinerea acestui stat, numai o centralizare perseverentă şî fermă putea duce la ţintă. Atunci trebuia, înainte de toate, impunînd principiul unei limbi de stat unice, să fie stimulată comunitatea naţională, existentă pînă atunci numai cu numele şi să se pună la îndemîna administraţiei mijlocul tehnic fără de care un stat unificat nu poate supravieţui. De asemenea, numai cu vremea, cu ajutorul şcolii şi al propagande^ putea fi creat un sentiment naţional comun. Acest obiectiv nu putea fi atins în zece sau douăzeci de ani: trebuia numărat în secole, tot aşa cum, în problemele colonizării, perseverenţa are mai multă însemnătate decît energia cheltuită la un moment dat.

Este inutil să insistăm asupra necesităţii unei unităţi absolute în administraţie.

Pentru mine a fost extrem de instructiv să demonstrez de ce nimic din toate acestea nu s-a întîmplat ori mai degrabă nu sa făcut. Cel vinovat de această omisiune a fost în acelaşi timp singurul vinovat de prăbuşirea imperiului.

Existenţa bătrînei Austrii, mai mult decît a oricărui alt stat, era legată de puterea pnvernului său. Ii lipsea acel fundament al unui stat naţional care, dacă se întîmplă să-i lipsească conducerea propriu-zisă, are întotdeauna în originea sa etnică o forţă care îi asigură conservarea. Statul etnic poate cîteodată, graţie inerţiei naturale a populaţiilor sale şi puterii de rezistenţă pe care o implică, să suporte în chip uimitor şi fără a suferi grav perioade îndelungate de administrare proastă sau de conducere proastă; aşa se întîmplă adesea atunci cînd orice aparenţă de viaţă a dispărut dintr-un corp şi cînd te crezi în prezenţa unui cadavru, pînă cînd cel "considerat mort" se ridică şi oferă celorlalţi oameni uimitoare manifestări ale vitalităţii sale intacte.

Dai" lucrurile se petrec cu totul altfel cu un imperiu compus din mai multe popoare, care nu este menţinut prin comunitatea de sînge, ci printr-o autoritate comună. Nici o slăbiciune a conducerii nu va produce într-un astfel de stat o toropeală similară cu cea a animalelor care hibernează, ci va fi, dimpotrivă, un prilej de trezire a tuturor instinctelor particulariste care preexistă in fiecare rasă şi care nu s-au putut manifesta în perioada cînd stăpînea o voinţă.

Numai prin educaţia comună, timp de secole, prin tradiţii comune, prin interese comune etc. poate fi micşorat acest pericol. Tot aşa, cu cît aceste state vor fi mai tinere, cu atît vor depinde mai mult de talia regimului care guvernează; şi s-a văzut adesea opera unor cuceritori sau genii **autoritare care** nu au fost urmaţi căzînd din nou în neant încă de la moartea **marelui fondator.** De altfel, nici după cîteva secole aceste pericole nu pot fi **considerate trecute;**

adesea ele nu fac decît sâ dormiteze pentru ca apoi să se trezească brusc de îndată ce regimul, devenit prea slab, puterea educaţiei şi prestigiul tradiţiei nu mai pot învinge elanul vital propriu diferitelor ramuri.

Greşeala tragică a Casei de Habsburg a constat fără îndoială în faptul :ă nu a înţeles aceasta.

Destinul a mai luminat o dată viitorul ţării sale numai pentru unul din îi. Apoi această făclie s-a stins pentru totdeauna.

Iosif al II-lea, împărat roman al naţiunii germane, a sesizat cu ngrijorare că, hărţuită la graniţele din afara imperiului, casa lui va dispărea în /îrtejul unui Babilon de popoare dacă nu compensează *in extremis* carenţa strămoşilor săi. Cu o putere supraomenească, "prietenul oamenilor" a înfruntat lelăsarea predecesorilor săi şi a încercat să repare în zece ani neglijenţa cîtorva iecole. Dacă ar fi avut înaintea sa măcar patruzeci de ani de muncă, dacă măcar :ele două generaţii următoare i-ar fi continuat în acelaşi spirit opera începută, jrobabil că miracolul s-ar fi produs. Cînd a murit, după numai zece ani de lomnie, epuizat fizic şi moral, opera sa a coborît cu el în mormînt şi de atunci şi doarme somnul veşnic în cripta Capucinilor, fără să fi fost deşteptată vreodată.

Succesorii săi nu erau la înălţimea acestei misiuni, nici ca spirit, nici ca 'oinţă.

Cînd primele semne revoluţionare ale unor vremuri noi au aprins îuropa, a început şi Austria să se înfierbînte puţin cîte puţin. Dar cînd incendiul i sfîrşit prin a izbucni, ardoarea i-a crescut mult mai puţin faţă de cauze sociale, le clasă sau de politică generală decît pentru izbucniri de origine etnică.

Revoluţia de la 1848 a putut fi pretutindeni o luptă de clasă, în Austria a era de-acum începutul unei noi lupte între rase. Germanul care, uitînd iceastă origine a ridicării revoluţionare sau care, necunoscînd-o, se punea totuşi *a* slujba ei, îşi pecetluia astfel propria soartă. El contribuia la trezirea spiritului [emocraţiei occidentale care, în scurt timp, i-a răpit bazele propriei sale xistenţe.

Reprezentarea parlamentară, fără instituirea şi consolidarea prealabilă unei limbi de stat comune, dădea prima lovitură preponderenţei germane în aonarhie. Dai-, începînd din clipa aceea, însuşi statul era de asemenea pierdut, 'ot ce a urmat nu e decît istoria declinului unui imperiu.

Urmărirea acestei dezagregări era pe cît de emoţionantă pe atît de nstructivă. Sentinţa istoriei s-a executat prin amănuntele a.mii şi mii de eripeţii. Majoritatea germanilor îşi urmau drumul, orbi, în mijlocul semnelor răbuşirii: aceasta dovedea numai voinţa zeilor de a nimici Austria.

Nu pot să mă pierd în amănunte care nu sînt obiectul acestei cărţi; vreau oai* să examinez mai temeinic acele evenimente care, cauze veşnice ale ruinei opoarelor şi statelor, mai prezintă un interes de actualitate şi care, în fine, î-au ajutat să-mi fixez concepţiile politice.

In fruntea instituţiilor care puteau justifica cel mai limpede *distrugeţi treptată* a monarhiei austriece, chiar şi în ochii puţin clarvăzători ai miculi: burghez, se afla cea printre atribuţiile căreia ar fi trebuit, mai mult ca oricare alta, să se numere puterea: Parlamentul, sau, cum era numit în Austii] Reichsratul.

In mod vădit, modelul acestei instituţii era în Anglia, în ţara clasicj "democraţii".

întreaga rînduială fericită a fost luată de acolo şi transportată la *Vief*\ pe cît posibil neschimbată.

Sistemul englez al celor două camere şi-a sărbătorit reînvierea înCams Deputaţilor şi în Camera Seniorilor. Doar "edificiile" erau de-acum pt diferite.

Odinioară, cînd Barry a făcut să apară din valurile Tamisei Parlameni a pus la contribuţie istoria *Imperium-uhii* britanic scoţînd bani pentru decorai a 1200 de firide, console şi coloane ale Palatului său: statuile şi tablourile s au făcut din Camera Lorzilor şi din Camera Comunelor un templu al Gloi Naţiunii.

Aici a survenit pentru Viena prima dificultate: cînd danezul Hanser terminat ultimul pinion al palatului de marmură destinat noii reprezenta! poporului, n-a putut face altceva mai bun decît să imite decoraţia anti Oameni de stat şi filozofi greci şi romani decorară reşedinţa teatrală "Democraţiei din Vest" şi, printr-un simbol ironic, cvadrigele înălţate în si* celor două clădiri se avîntau spre cele patru puncte cardinale, dînd astfel din exterior cea mai bună imagine a activităţii din interior.

Naţionalităţile ar fi refuzat, văzînd în aceasta o ofensă şi o provocare, acest edificiu să fie un omagiu adus istoriei Austriei. După cum în Reict' însuşi au îndrăznit să închine poporului german edificiul lui Wallot prinţ inscripţie numai în bubuiturile luptei din războiul mondial.

Atunci cînd, la douăzeci de ani neîmpliniţi, am intrat pentru prima d în Palatul Franzensring, ca să asist la o şedinţă a Camerei Deputaţilor, fl cuprins cel mai puternic sentiment de repulsie.

De-acum detestam parlamentul, dai* nu atît ca instituţie. Dimpotri tendinţele mele liberale nu-mi îngăduiau să iau în considerare un alt mod guvernare. Ideea vreunei dictaturi mi s-ar fi părut, asemeni atitudinii mele f de Casa Habsburgilor, o crimă împotriva libertăţii şi împotriva oricărei rajivi

Admiraţia mea reală faţă de parlamentul englez contribuia mult aceasta: ea îmi fusese inspirată, fără să-mi dau seama, de nenumăratele zii pe care le citisem în tinereţe şi nu mă puteam dezbăra de ea aşa uşor. Demn) tea cu care însăşi Camera Inferioară se achita acolo de obligaţiile ei şi pe ci presa noastră ne-o prezenta în culori atît de fnimoase îmi insufla mult resp[£] Oare putea exista o formă mai înaltă de guvernare a unui popor prin el

iai de aici şi ostilitatea mea faţă de parlamentul austriac: consideram mblul rătăcirilor sale ca fiind nedemne de gloriosul său model. Dar mentelor mele li s-a alăturat atunci un altul.

Elementul german din statul austriac depindea de soarta pe care io ea Reichul. Pînă la introducei-ea votului universal secret, mai exista încă rlament o majoritate germană, ce-i drept modestă. Această situaţie dădea ie gîndit, deoarece atitudinea şovăielnică a social-democraţiei din punct de ■e naţional o făcea mereu să se împotrivească aspiraţiilor germanilor, ori de >ri interesele acestora erau în joc: aceasta din teama de a-şi îndepărta zanii aparţinînd unor popoare străine. De-acum social democraţia nu mai L fi deci considerată un partid german, dai* instituirea votului universal a :apăt supremaţiei germane chiar din punct de vedere numeric. Acum ui "degermanizării" era liber.

Din acel moment, instinctiva mea conservare naţionalistă se împăca greu cameră a reprezentanţilor poporului unde tot ce era german era nu zentat, ci trădat. Insă aceste defecte, ca atîtea altele, erau mult mai puţin tabile sistemului de scrutin, cît însuşi statului austriac. Mă gîndisem deja ta timp cît vechiul stat va supravieţui, nu se va mai ivi prilejul pentru ca itatea germană să-şi redobîndească poziţia primordială în parlament.

In această stare de spirit am pătruns întîia oară în acele locuri pe cît de abile pe atît de discreditate. De altfel, eu nu le veneram decît datorită [ii magnifice ;i edificiului: o minune greacă pe pămînt german.

Insă mi-a trebuit foarte puţin timp ca să mă revolt în faţa lamentabilului icol ce se desfăşura sub privirile mele.

Erau prezenţi cîteva sute de reprezentanţi ai poporului, care tocmai de tranşat o chestiune economică importantă. Acea zi mi-a fost de ajuns ni fac provizii pentru a chibzui cîteva săptămîni.

Valoarea intelectuală a discursurilor se menţinea la un *nivel* foarte , în măsura în care le puteai urmări, căci unii dintre acei domni nu iu germana, ci slava, limba lor maternă, sau chiar un dialect. Aveam ii să aud cu propriile mele urechi ceea ce pînă atunci nu ştiam decît din O masă mişunîndă de oameni care gesticulau, se interpelau unii pe alţii te vocile şi, dominînd ansamblul, un lamentabil bătrîn bonom, năduşit, tot, înduri violent clopoţelul şi străduindu-se cînd prin apeluri la calm, cînd mbolduri, să restabilească ceva din demnitatea parlamentară a tonului

Nu m-am putut împiedica să nu rîd.

Peste cîteva săptămîni am revenit. Spectacolul se schimbase, era aproape ecunoscut. Sala era complet goală. Lumea dormea; cîţiva deputaţi stăteau irile lor şi se uitau unii la alţii căscînd; unul dintre ei "vorbea pe larg". :epreşedinte era prezent şi cerceta sala cu un aer vădit plictisit.

Am început să reflectez. Acum, de cîte ori aveam timp, mă întorceam la ii'at şi, de fiecare dată, tăcut şi atent, priveam spectacolul, ascultam

discursurile - cînd erau inteligibile - studiam figurile mai mult sau mai puţin inteligente ale acestor aleşi ai naţiunilor acestui stat vrednic de milă şi astfel mi-am format încetul cu încetul idei personale asupra acestor chestiuni. Un an de astfel de observare liniştită mi-a fost de ajuns ca să-mi schimb ori să-mi înlătur total vederile anterioare asupra naturii acestei instituţii. Nu mai simţeam revolta lăuntrică împotriva aspectului mediocru pe care-1 luase în Austria; acum învinuiam însuşi parlamentul. Pînă atunci crezusem că tot răul provenea din faptul că parlamentul austriac nu avea o majoritate germană; acum socoteam că el trebuia căutat în forma şi natura instituţiei însăşi.

O serie întreagă de întrebări s-au pus atunci în mintea mea.

Am început să mă familiarizez cu principiul democratic al "hotărîrii majorităţii", bază a întregului sistem, nu fără a acorda o mare atenţie valorii intelectuale şi morale a oamenilor cărora calitatea de aleşi ai naţiunii le impunea îndeplinirea unui mandat.

Am învăţat astfel să cunosc în acelaşi timp şi instituţia şi pe componenţii ei.

In cîţiva ani mi s-a conturat limpede, în toate amănuntele, imaginea tipului celui mai nobil al timpurilor moderne: parlamentarul. In mintea mea, el a început să îmbrace o formă care, de atunci, nu a suferit nici o schimbare esenţială. O dată în plus, lecţiile vieţii m-au ferit să mă rătăcesc într-o teorie socială care multora li se poate părea puţin seducătoare, la prima vedere, dar care trebuie totuşi socotită printre semnele declinului omenirii.

In Europa occidentală actuală, democraţia este precursorul marxismului, care nu poate fi conceput fără ea. Ea este mediul de cultură al acestei ciume mondiale în care se poate răspîndi epidemia. Şi îşi găseşte expresia în parlamentarismul avorton în care orice scînteie divină a încetat din nefericire să însufleţească noroiul din care e plămădit.

Ii sînt foarte recunoscător destinului care m-a făcut să studiez această chestiune pe cînd eram încă la Viena, căci e probabil că în Germania, în aceeaşi perioadă, aş fi tranşat-o cu prea multă uşurinţă. Dacă aş fi perceput tot ridicolul acelei instituţii numită "Parlament" mai întîi la Berlin, aş fi căzut fără îndoială într-o altă extremă şi m-aş fi situat, din raţiuni aparent excelente, de partea celor care nu vedeau salvarea popoinilui şi a Reichului decît în întărirea puterii imperiale şi a ideii de imperiu, salvare pe care o compromiteau totuşi din cauza ignoranţei din vremea lor.

In Austria nu trebuia să te temi că ai să cazi atît de uşor dintr-o greşeală în alta, Dacă parlamentul nu preţuia nimic, Habsburgii nu preţuiau fără îndoială mai mult şi poate chiar mai puţin. Nu se terminase totul odată cu respingerea parlamentarismului; problema rămînea intactă: şi ce dacă? Suprimarea Reichsratului însemna încredinţarea puterii ocîrmuitoare exclusiv Casei de Habsburg: idee cu totul inadmisibilă, mai ales pentru mine.

Dificultatea rezolvării acestui caz particular m-a îndemnat să mă dedic în întregime acestei probleme, ceea ce altminteri n-aş fi făcut, tînăr cum eram.

Ceea ce mi-a dat de gîndit, în primul rînd, a fost lipsa evidentă a oricărei responsabilităţi, indiferent în sarcina cui ar fî fost.

Parlamentul ia o decizie: oricît de catastrofale ai' fi consecinţele ei, nimeni nu poartă răspunderea, nimeni nu poate fi chemat să dea socoteală. Căci, după un dezastru fără seamăn, retragerea guvernului vinovat, schimbarea majorităţii sau dizolvarea parlamentului înseamnă asumarea unei responsabilităţi oarecare?

0 majoritate şovăielnică de indivizi poate fî vreodată făcută răspunzătoare?

Ideea de responsabilitate are sens, fără să expună o persoană determinată?

Practic, şeful unui guvern poate fî făcut răspunzător de acte a căror provenienţă şi îndeplinire revin voinţei şi înclinaţiei unei mulţimi de indivizi? Oare misiunea unui conducător nu este văzută mai puţin în conceperea mui plan, cît în arta de a face o turmă de oi cu capete seci să-i înţeleagă valoarea, spre a cerşi mai apoi aprobarea lor binevoitoare?

Proba pe care trebuie s-o treacă un om de stat constă în a poseda în icelaşi grad arta de a convinge şi fineţea diplomatică necesară pentru a înţelege >rincipiile importante şi a lua hotărîrile importante?

Faptul că un şef nu reuşeşte să cîştige de partea unei idei determinate najoritatea unei adunări, veritabilă tumoare care a invadat organismul în mprejurări mai mult sau mai puţin curate, dovedeşte inaptitudine din partea ui? De altfel, s-a întîmplat măcar o dată ca o ceată de oameni să fi înţeles o idee, lai înainte ca succesul ei să-i fi dezvăluit însemnătatea?

Orice acţiune genială nu este aici, pe pămînt, o ofensivă a geniului npotriva inerţiei mulţimii?

Atunci ce trebuie să facă omul politic ale cărui proiecte nu reuşesc să ştige favoarea acestei mulţimi prin linguşiri? Trebuie s-o stipendieze?

Sau, în faţa prostiei concetăţenilor săi, trebuie să renunţe să îndeplinească ircinile a căror necesitate vitală a recunoscut-o? Trebuie să se retragă? Trebuie i rămînă?

Cum poate reuşi un om de caracter să rezolve conflictul dintre o astfel ; situaţie şi ceea ce el a considerat decent, sau, mai exact, cinstit?

Unde este aici limita care desparte datoria faţă de comunitate de itoriile de onoare?

Oare adevăratul şef nu trebuie să-şi interzică metode de guvernare care coboară la poziţia de politician pe tennen scurt?

Şi invers, oare acest politician pe termen scurt nu se va simţi obligat să că politică întrucît niciodată nu el, ci o insesizabilă trupă de oameni, va purta final povara responsabilităţii?

încă se mai crede că progresul uman, cît ai' fi de neînsemnat, provine din intea majorităţii şi nu din capul unui om?

Ori lumea are pretenţia că pe viitor se va putea debarasa de aceast condiţie prealabilă a civilizaţiei?

Dimpotrivă, ea nu pare astăzi mai necesară ca oricînd?

Cînd principiul parlamentar al autorităţii majorităţii îl învinge pe cel *i* autorităţii unui singur individ şi înlocuieşte conducătorul cu numărul şi a mulţimea, el se împotriveşte principiului aristocratic al naturii, pe care s sprijină de altfel o concepţie despre nobleţe care n-ar tolera nici unul din primj zece mii ai noştri.

Ce dezastre atrage după sine această instituţie modernă asuveranităţ: parlamentare, cu greu îşi poate imagina un cititor al presei evreieşti, dacă n-învăţat să reflecteze şi să judece în deplină libertate. Ea constituie, în primu rînd, prilejul de a îneca ansamblul vieţii politice într-un val de inciiente minor de o meschinărie incredibilă. Astfel, cu cît adevăratul conducător se va î'etrag dintr-o activitate politică, care, în majoritatea cazurilor, va consta mai puţin î creaţii şi într-o muncă rodnică, cît în diverse tîrguieli pentru a cîştiga favoare majorităţii, cu atît însăşi natura acestei activităţi politice va fi pe plăcu spiritelor meschine şi prin urmare le va captiva.

In zilele noastre, cu cît un asemenea negustor va fi mai îngust la mint şi la ştiinţă, cu atît va fi mai conştient de mediocritatea dezolantă i actelor sal publice şi cu atît mai mult va aprecia un sistem de guvernare care nu pretinde nici o mare energie, nici mult geniu, ci se mulţumeşte mai degrabă ci o anumită ingeniozitate ţărănească, care nu are nimic comun cu forţa spiritual a unui Pericle. Un asemenea prostănac n-are a se teme de povara responsabilită ţilor sale, nu duce grija consecinţelor faptelor şi gesturilor sale; căci el ştie sigu: că, oricare ai* fi rezultatul elucubraţiilor sale "politice", căderea sae deja scris; în stele: într-o zi va trebui să cedeze locul unui spirit la fel de eminent. Căci ur alt semn al acestui fel de decadenţă este acela că numărul oamenilor de sta eminenţi creşte pe măsură ce valoarea fiecăruia dintre ei scade progresiv. Ia: această valoare se mai diminuează şi în strînsă legătură cu îngustimea de spiri a majorităţilor parlamentare; se înţelege, de fapt foarte bine, pe de o parte, spiritele de valoare refuză să devină nişte umili secretari ai unor guraliv ruşinoşi şi neputincioşi şi, pe de alta, că reprezentanţii majorităţii, adică E prostiei, nu urăsc nimic mai intens decît un om superior. O camera de deputa mediocri încearcă întotdeauna consolare ştiindu-se condusă de un şef a căra valoare este la nivelul valorii ei; fiecare are astfel satisfacţia de a-şi putea lăs spiritul să strălucească din cînd în cînd şi, mai cu seamă, să-şi spună: din momen ce Petre poate fi patron, de ce n-ar fi şi Pavel, într-o zi?

Dai' în esenţa acestei frumoase invenţii a democraţiei se poate observ un fenomen care în zilele noastre se manifestă scandalos şi cu o intensitat crescîndă: laşitatea unei mari părţi a pretinşilor noştri "conducători". Ce noro pe ei, cînd au de luat decizii de o oarecare importanţă, că se pot pune 1 adăpostul unei majorităţi! E de-ajuns să-1 vezi o singură dată pe unul din acest pungaşi ai politicii cerşind neliniştit, înaintea fiecărei decizii, aprobare

najorităţii, asigurîndu-şi astfel "complicii" necesari şi putînd, în orice caz, să se pele pe mîini de orice răspundere: un om drept, un om de omenie nu pot simţi lecît ostilitate şi repulsie faţă de astfel de metode de activitate politică, în vreme e ele vor atrage, în schimb, toate caracterele meschine. Cel ce renunţă să-şi isume personal responsabilitatea actelor sale şi care caută, dimpotrivă, să se icopere întotdeauna, nu e decît un mizerabil şi un laş. Şi cînd conducătorii unei laţiuni sînt asemenea avortoni, oamenii suportă curînd consecinţele grave ale .cestei situaţii. Nu mai au curajul să acţioneze cu fermitate; preferă să suporte njurii dezonorante decît să facă eforul de a lua o hotărîre şi nici unul nu se va mne în evidenţă ca să-şi rişte viaţa dacă vreo decizie pretinde o execuţie fermă.

Căci există un lucim ce nu frebuie uitat, pe care lumea nu are dreptul ă-1 uite: majoritatea nu poate niciodată să înlocuiască un om. Ea reprezintă itotdeauna nu numai pe cei proşti, dai- şi pe cei laşi. Şi, pe cît este de adevărat ă o sută de visători nu fac cît un înţelept, tot aşa, de la o sută de fricoşi n-o să coţi niciodată o hotărîre eroică.

Cu toate acestea, cu cît şeful guvernului îşi va asuma mai puţin îspunderi mari, cu atît mai mult se vor găsi oameni, chiar lamentabil de îediocri, care se vor simţi, şi ei, chemaţi să pună la dispoziţia naţiunii energii emne de nemurire. Nimic nu-i va opri să vină în sfîrşit să-şi depună candidatu-a; stau la coadă, numără cu îngrijorare pe cei ce aşteaptă înaintea lor şi mai că u socotesc şi numărul de ore necesare ca să ajungă la ţintă. Orice post vacant 1 locurile pe care le au în vedere este dorit cu ardoare; orice scandal care le ireşte rîndurile este binevenit. Dacă totuşi unul dintre ei se cramponează de o tuaţie dobîndită, ei resimt faptul aproape ca pe o ruptură a unui acord sacru e solidaritate comună. Atunci se supără serios şi nu au linişte pînă ce eruşinatul, în sfîrşit "căzut", n-a înapoiat comunităţii libera folosinţă a locului iu cald încă. Şi, dintr-o dată, e foarte departe de a-1 redobîndi. Căci de îndată ce na din aceste triste personalităţi este obligată să-şi părăsească postul, ea nu jate decît să se strecoare iar în rîndurile celor care aşteaptă, dacă strigătele şi îjuriile cu care e primit i-o îngăduie.

Rezultatul tuturor acestora este defilarea înspăimîntător de rapidă a tularilor posturilor şi funcţiilor cele mai importante din stat: consecinţele ei nt întotdeauna nefaste şi adesea catastrofale. Căci nu numai proştii şi icapabilii sînt victimele acestor moravuri parlamentare; la fel stau lucrurile, chiar mai rău, cu adevăratul şef, cînd în sfîrşit soarta cheamă un om demn de :est nume să ocupe acel loc. Odată şeful ridicat, împotriva lui se formează de Ldată un baraj riguros, mai ales dacă încăpăţînatul care îşi permite să vrea să itmndă într-o societate atît de aleasă n-a ieşit din rîndurile sale. Aceşti domni n mai presus de orice să fie numai între ei şi hărţuiesc cu o ură comună oi'ice inte care trece drept o unitate printre nişte zerouri. Şi instinctul lor, aşa de •b la atîtea lucruri, devine de astă dată foarte clarvăzător.

Rezultă de aici că clasele conducătoare suferă de o sărăcie de spirit tot ai accentuată. Şi orice om poate aprecia cît suferă din această pricină naţiunea

şi statul, dacă nu cumva aparţine el însuşi acestui soi de "şefi". Regimi parlamentar era pentru vechea Austrie un adevărat mediu de cultură.

Fireşte că miniştrii-preşedinţi erau numiţi de împărat şi de rege, dar nu făcea decît să ratifice de fiecare dată expresia voinţei parlamentului. Toai tocmelile pentru posturile de ministru însemnau democraţie occidentală de ce mai bună calitate. Rezultatele preţuiau cît preţuiau şi principiile. El avea grij mai cu seamă să înlocuiască fiecare personalitate în termeni de fiecare dată m| scurţi; în final aceasta devenea o veritabilă cursă. De fiecare dată, valoard "omului politic" ales era ceva mai scăzută, pînă cînd se ajungea la acel tip <j mici păduchi de parlament ale căror capacităţi politice nu se compară decît d arta lor de a şti de fiecare dată să întrunească o majoritate, altfel spus aranjeze acele mici "afaceri" politice, singurele treburi practice pentru care sîi dotaţi. In toate aceste probleme, Viena era cel mai bun loc de observaţie şi ct mai bună şcoală ce putea fi frecventată, îmi plăcea şi să pun în bălan cunoştinţele şi capacităţile acestor reprezentanţi ai poporului şi dificultăţi problemelor pe care le-ar fi avut de rezolvat. In acest scop, trebuia evaluată m îndeaproape întinderea orizontului intelectual al deputaţilor noştri, după acee nu te mai puteai dezinteresa de împrejurările în care aceşti aştri strălucitori fost descoperiţi pe firmamentul vieţii noastre publice.

Felul în care capacităţile reale ale acestor remarcabili seniori străduiau să servească patria - deci însăşi tehnica activităţii lor politice - meri şi el osteneala de-a fi studiat şi cercetat temeinic.

Spectacolul vieţii parlamentare părea cu atît mai vrednic de plîns cu c pătrundeai mai mult în structura sa intimă, studiind oamenii şi faptele cu obiectivitate pătrunzătoare şi fără menajamente: obiectivitate desigur foar indicată faţă de o instituţie ai cărei partizani nu fac două fraze fără aluzii aceeaşi "obiectivitate", ca la singura bază justă de pe care se poate examina problemă sau lua poziţie. Aşadar să-i examinăm la rîndul lor pe aceşti domni, ei şi regulile vieţii lor grele şi vom ajunge la rezultate uimitoare.

Nu există principiu care, cercetat obiectiv, să fie la fel de fals principiul parlamentar.

Să trecem peste felul în care sînt aleşi domnii reprezentanţi ai poporul şi în special în care îşi cuceresc scaunele şi noua demnitate. Este foarte evidei că succesul fiecăruia dintre ei nu oferă satisfacţie dorinţelor şi nevoilor un întreg popor decît într-o măsură într-adevăr infimă: este de-ajuns să-ţi dai searr că inteligenţa politică a mulţimii nu este destul de dezvoltată pentru ca ea ajungă prin propriile-i puteri la concepţii generale şi precise şi ca să găsească însăşi oamenii care ar fi capabili să le facă să reuşească.

Ceea ce numim întodeauna "opinie publică" nu se întemeiază decît într măsură cu totul neînsemnată pe experienţele personale şi pe cunoştinţe indivizilor; în schimb, ea este în mare parte provocată, şi aceasta cu perseverenţă şi o putere de convingere adesea remarcabilă, de ceea ce numi **"informare".**

După cum convingerile religioase ale fiecăruia provin din educaţie şi numai aspiraţiile religioase dormitează în inima omului, tot astfel opinia publică a masei este consecinţa unei pregătiri a sufletului şi a spiritului extraordinar de perseverente şi de profunde.

In "educaţia" politică, fericit denumită în acest caz cu cuvîntul propagandă, partea cea mai însemnată îi revine presei. Ea îşi asumă mai întîi de toate munca de "informare", devenind aşadar un fel de şcoală pentru adulţi. Numai că acest învăţămînt nu e în mîinile statului, ci în ghearele celor influenţi care sînt în cea mai mare parte total nefaste. Fiind încă tînăr, avusesem, chiar la Viena, ocazia să mă apropii de proprietarii şi fabricanţii de idei ai acestei maşini de educat poporul. Mai întîi am fost uimit de scurtul răstimp de care are aevoie această putere, cea mai periculoasă din stat, pentru a crea o opinie determinată, chiar dacă aceasta este cu totul contrară ideilor şi aspiraţiilor celor nai reale şi neîndoioase ale comunităţii. In cîteva zile, presa ştie să facă dintr-un imănunt ridicol o afacere de stat de mare importanţă şi, invers, într-un timp la fel de scurt, să fie date uitării probleme vitale, pînă le şterge complet din mintea ;i memoria popomlui.

In felul acesta, în cîteva săptămîni scotea ca prin minune din neant mumite nume, legînd de ele printr-o amplă publicitate speranţe extraordinare, :reîndu-le în sfîrşit o popularitate la care un om cu adevărat valoros nu poate îădăjdui într-o viaţă; nume de care cu o lună înainte nu auzise nimeni erau ansate pretutindeni, pe cînd fapte vechi şi bine cunoscute privitoare la viaţa tatului sau la viaţa publică, pe deplin sănătoase, erau înmormîntate în acelaşi imp; ba chiar uneori astfel de nume fuseseră rostite cu ocazia unor asemenea urpitudini încît părea că trebuiau mai degrabă să rămînă legate de amintirea mei josnicii sau a unei ticăloşii bine determinate. Trebuie studiată în special a evrei infamia care constă în a revărsa dintr-odată şi dintr-o sută de pubele imultan, ca la semnul unei baghete magice, cele mai josnice şi mai neruşinate alomnii pe hainele imaculate ale unui om de onoare: atunci aceste lichele ericuloase de la ziare vor putea fi respectate aşa cum merită.

Aceşti escroci ai opiniei nu se dau în lături de la nimic ca să-şi atingă copurile odioase.

Ei ajung să se amestece în cele mai secrete treburi de familie; scotocesc înă cînd instinctul lor de rîmători îi ajută să găsească vreun jalnic eveniment apabil să-i dea nefericitei victime lovitura de graţie. Dacă nu găsesc absolut imic, cu tot flerul lor, nici în viaţa publică, nici în viaţa particulară, voinicii 3curg la calomnie, ferm convinşi nu numai de faptul că în ciuda numeroaselor stractări tot va rămîne cîte ceva, ci şi că atunci cînd ecoul cu o sută de guri îşi a desăvîrşi opera cu complicitatea cîtorva ziare, toate protestele victimei vor tmîne de cele mai multe ori fără efect. De altfel, această bandă de ticăloşi nu tacă pentru motive care ar putea fi comune lumii întregi sau fâcînd parte intre acestea. Doamne păzeşte! Cînd unul din aceşti vagabonzi care dau tîrcoale 2 la porţi se porneşte împotriva iubiţilor săi concetăţeni într-un mod atît de

perfid, el se învăluie în fraze frumoase pline de sinceritate şi de vorfe mieroa ca o caracatiţă în norul ei de cerneală; nu mai conteneşte cu protese legate "obligaţia ziaristului" sau cu alte asemenea minciuni nenorocite; li adunăr congrese, unde acest flagel bîntuie cu maximă intensitate, el mrge şi n departe: în aceste cazuri bate cîmpii despre o formă de onoare cu toul specij "onoarea de gazetar", şi toate acele canalii adunate acolo încuviinţează dînd < cap cu gravitate.

Iată banda care fabrică "opinia publică" din care se vor naşte a. parlamentarii, ca Venus din spuma valurilor.

Pentru a descrie detailat mecanismul instituţiei parlamentae şi a aii tot ceea ce este iluzoriu în ea, ar trebui scrise volume întregi. Dai" dcă, înceţi s-o analizăm în ansamblu, nu cercetăm decît rezultatul activităii ei, ai suficient pentru a conchide că ea trebuie considerată drept un nonsins în înţ obiectul ei, fie şi privită în spiritul cel mai ortodox.

Va fi mai repede şi mai uşor de înţeles că omul s-a rătăcit ntr-un n periculos şi nebunesc pe această cale, comparînd parlamentarismuldemocr< cu adevărata democraţie germană.

Cea mai însemnată trăsătură caracteristică a parlamentariimului (următoarea: este ales un anumit număr de bărbaţi (dai- şi de fenei, de 1 vreme încoace); să zicem cinci sute; şi din acel moment le revine c&toria si hotărîrea decisivă în toate cele. Aşadar, practic, ei constituie singun ocîrmu ei numesc un cabinet care preia în ochii celor din afară conducere: afaceri statului, dai- aceasta nu e decît aparenţă. In realitate, acest pretins guvern poate face un pas fără să meargă să se milogească spre a obţine conimţămîn întregii adunări. Dai* în acest caz el nu va putea fi făcut răspunzătd' de nin din moment ce decizia finală este întotdeauna a parlamentului şi iu a lui. nu este niciodată decît executorul fiecăreia din dorinţele majorităţii Nu ne-putea pronunţa în mod echitabil asupra capacităţii sale politice dect în fum de arta cu care se pricepe fie să se conformeze opiniei majoritiii fie determine s-o adopte pe a sa. Dai" în felul acesta el decade de IE rangul guvern adevărat la acela de cerşetor pe lîngă fiecare majoritate. De-aium. înai: treaba lui cea mai presantă va fi să-şi asigure din cînd în cînd aproba majorităţii existente, ori să încerce să formeze una nouă, mai bim orienta Dacă reuşeşte, i se va îngădui să mai "guverneze" o vreme; dacă m, nu-i i rămîne decît să plece. Justeţea propriu-zisă a vederilor sale nu joacă lici nici rol.

In felul acesta, orice noţiune de responsabilitate este practi aboliţi

Consecinţele acestei stări de lucruri sînt foarte uşor vizibile

Aceşti cinci sute de reprezentanţi ai poporului, cu piofesiuni aptitudini diverse, formează un ansamblu heteroclit şi foarte des vrednic plîns. Căci, să nu credeţi cumva că aceşti aleşi ai naţiunii sînt în aceeaşi tim] aleşi ai spiriului sau ai raţiunii. Sper că nimeni nu va pretinde rreodată oamenii de stat se nasc cu sutele din buletinele de vot ale alegătorii"" care £

i, numai inteligenţi nu. Oricît am protesta împotriva ideii absurde că este rodul sufragiului universal, tot n-ar fi de ajuns! Mai întîi, o naţiune jte un veritabil om de stat decît în zile binecuvîntate şi nu o sută sau mai dintr-o singură dată; apoi, mulţimea este instinctiv ostilă oricărui geniu nt. Există mai multe şanse să vezi o cămilă trecînd prin urechile acului ă "descoperi" un om mare prin alegeri. Orice realizare extraordinară de tmea şi pămîntul s-a făcut prin acţiuni individuale. Cu toate acestea, cinci e persoane de valoare mai mult decît modestă iau decizii în problemele tai însemnate ale naţiunii şi instituie guverne care trebuie apoi, mai ; de a rezolva fiecare chestiune în parte, să se pună de acord cu augusta re; politica o fac deci cei cinci sute. Şi de cele mai multe ori se şi vede de la o poştă!

Nici să nu punem în cauză geniul reprezentanţilor poporului. Să îrăm numai diversitatea problemelor de rezolvat, mulţimea legăturilor de lentă reciprocă care încîlcesc soluţiile şi deciziile şi vom înţelege întreaga nţă a unui sistem de guvernare care încredinţează puterea de decizie unei ■i plenare de oameni din care doar o parte infimă posedă cunoştinţele şi ;nţa necesare tratării problemei examinate. In felul acesta, cele mai late probleme economice vor fi tratate de un for în care nu se va găsi nici ■nbru din zece care să fi făcut cîndva economie politică. Aceasta înseamnă jdinţezi decizia finală asupra unei probleme date unor oameni care habar î aşa ceva.

La fel se întimplă în toate problemele. *întotdeauna* o minoritate de icioşi şi ignoranţi este cea care face să se încline balanţa, întrucît îenţa adunării nu se schimbă, în timp ce problemele care trebuie tratate toate domeniile vieţii publice: aceasta ar trebui să presupună rotirea Lă a deputaţilor chemaţi să le discute şi să hotărască în privinţa lor. ce e cu neputinţă să-i laşi pe aceşti oameni să trateze, de pildă, o ne de profituri comerciale şi o chestiune de politică generală. Ar trebui i toţii nişte genii universale cum se arată unul la cîteva secole. Dai* vai! nt, de cele mai multe ori, nici măcar nişte ***aşi,*** ci nişte diletanţi mărginiţi, iţi şi plini de ei înşişi, un demimond intelectual de soiul cel mai rău. De ;urinţa adesea de necrezut cu care aceşti domni discută şi rezolvă subiecte nici minţile cele mai luminate nu le-ar trata decît după ce au chibzuit g. Ii vezi luînd măsuri de cea mai mare importanţă pentru viitorul unui tat, chiar al unei naţiuni, ca şi cum ai* fi vorba de o partidă de taroc sau a prostu'" şi nu de soarta unei rase.

Ai- fi neîntemeiat să credem că fiecare deputat dintr-un astfel de mt îşi-asumă întotdeauna de la sine responsabilităţile cu inima atît de

Nu, nicidecum. Dimpotrivă, aceste rătăciri obligîndu-i pe unii deputaţi ziţie în legătură cu probleme care le scapă, le slăbesc încetul cu încetul "ui- Căci nici măcar unul nu va avea curajul să declare: "Domnilor, eu

cred că noi nu înţelegem o boabă din treaba asta. Cel puţin în ceea ce mă priveşte". De altfel asta n-ar schimba nimic, mai întîi pentru că această corectitudine ar rămîne neînţeleasă, apoi pentru că ceilalţi ai- şti foarte bine să-1 împiedice pe nerodul acela cinstit să "strice astfel preţul". Cine cunoaşte oamenii, va înţelege că, într-o societate atît de ilustră, nimeni nu ţine să fie cel mai prost şi că, în acest mediu, sinceritatea echivalează cu prostia.

Astfel, un deputat care va fi început prin a fi aproximativ cinstit se va angaja prin forţa lucrurilor pe calea minciunii şi a înşelăciunii. însăşi certitudinea că abţinerea unuia nu va schimba absolut nimic ucide orice sentiment de probitate care ar mai putea dăinui la unul sau la altul. In sfîrşit, fiecare îşi închipuie că el personal nu este nici pe departe cel mai incapabil din lot şi că prin colaborarea lui este evitat un rău şi mai mare.

Se va obiecta desigur că, dacă este adevărat că, luînd fiecare deputat în parte, competenţa lui nu cuprinde toate problemele, cel puţin el votează cu partidul său, care dirijează actele sale politice; or partidul îşi are comitetele sale, care sînt lămurite într-un mod mai mult decît suficient de către experţi.

La prima vedere argumentul pare valabil. Dai* atunci se pune o altă problemă: de ce se aleg cinci sute de persoane, atunci cînd numai cîteva au destulă înţelepciune şi ştiinţă pentru a lua poziţie în problemele cele mai importante?

Da, exact acesta este fondul problemei.

Actualul nostru parlamentarism democratic nu caută defel să recruteze o adunare de înţelepţi, ci mai cu seamă să adune laolaltă o ceată de nulităţi intelectuale, care vor fi cu atît mai uşor de dirijat într-o direcţie determinată cu cît fiecare element component este mai mărginit. Numai astfel se poate face o "politică de partide" în actualul sens rău al acestei expresii. Dar acesta este şi singurul mijloc care poate fi folosit pentru ca acela care trage sforile să poată rămîne prudent în umbră, fără să fie vreodată determinat sâ-şi asume răspunderi. In felul acesta, nici o decizie nefastă ţării nu va fi pusă pe seama unui ticălos ştiut de toţi, ci pe spinarea unui întreg partid.

Astfel dispare practic orice responsabilitate, căci ea poate fi prea bine pusă în spinarea unei persoane determinate şi nu pe a unui grup parlamentar de flecari. In consecinţă, regimul parlamentar nu poate plăcea decît spiritelor făţarnice, cărora le e teamă mai presus de orice să acţioneze în văzul tuturor. El va fî întotdeauna detestat de orice om curat şi drept, căruia îi plac răspunderile.

De aceea această formă a democraţiei a devenit instrumentul preţios al acelei rase care, făcînd neîncetat proiecte ascunse, are cele mai multe motive să-i fie teamă de lumină, acum şi **de-a** pururi. Numai evreul poate aprecia o instituţie la fel de murdară şi de perfida ca el însuşi.

Acestei concepţii i se opune cea despre adevărata democraţie germană, •ei sef va trebui să-şi asume întreaga responsabilitate a faptelor şi **pilor** sale. O asemenea democraţie nu îngăduie tranşarea diferitelor >me prin votul unei majorităţi; decide unul singur şi acela răspunde apoi *i* decizia lui cu bunurile şi cu viaţa lui.

Dacă se ridică obiecţia că, în astfel de condiţii, ai* fi greu de găsit un om iă se dedice unei misiuni care comportă asemenea riscuri, nu există decît Lgur răspuns:

Slavă Domnului, adevăratul sens al democraţiei germane constă tocmai itul că ea nu permite primului josnic arivist venit, unui om care s-a t, să poată ajunge pe căi ocolite să-şi guverneze concetăţenii; frica de isabilitatea care trebuie asumată îi va îndepărta pe incapabili şi pe îici.

Dacă, totuşi, se întîmplă ca un asemenea individ să se străduiască să se :e la putere, e uşor să fie demascat şi să i se strige fără menajamente:

secătură laşă! pleacă de-aici, că murdăreşti treptele; căci în Panteonul i intră numai eroii, nu şi intriganţii.

Am ajuns la această concluzie după ce am frecventat parlamentul de la timp de doi ani.

Apoi n-am mai pus piciorul acolo.

Regimul parlamentai" a constituit una din principalele cauze ale slăbirii ilui stat habsburgic, slăbire tot mai accentuată în ultimii ani. Pe măsură idtatea lui compromitea prioritatea elementului german, el cădea tot mai i greşeala de-a se juca cu antagonismele naţionale. In Reichsrat aceasta a întotdeauna în detrimentul germanilor şi, din această cauză, la urma în detrimentul imperiului; căci pînâ şi cel mai mare **nătărău** îşi putea da

pe la 1900, că forţa de coeziune a monarhiei nu mai era suficientă pentru abalansa tendinţele separatiste ale provinciilor. Dimpotrivă.

Mijloacele pe care le folosea statul spre a se menţine deveneau meschine iuceau dispreţul general. Nu numai Ungaria, ci şi diferitele provincii e identificau atît de puţin cu monarhia comună, încît în ceea ce le privea

simţeau deloc ruşinea propriei lor slăbiciuni. Mai degrabă se bucurau de semne de decrepitudine: aşteptau mai multe de la moartea decît de la u-ea ei.

In parlament, prăbuşirea totală era prevenită prin concesii umilitoare, î-se celui mai mic şantaj, iar apoi plătea germanul. In ţară era evitată J-se cît se poate de ingenios pe diferitele naţionalităţi. Dar, în ansamblu, i era totuşi dirijată împotriva germanilor. Mai ales după ce poziţia de itor al tronului i-a permis arhiducelui Franz-Ferdinand să exercite o

influenţă incontestabilă, politica pro-cehă dusă de sus în jos a devenit chibzuită şi coordonată. Viitorul suveran al dublei monarhii s-a străduit prin toate mijloacele posibile să favorizeze *degermanizarea,* fie contribuind direct la aceasta, fie, cel puţin, acoperind-o. Prin subterfugiul alegerii funcţionarilor de stat, localităţi pui" germane au fost împinse, încet dai' sigur, în zona periculoasă a regiunilor mixte. Această întindere începea să facă progrese din ce în ce mai rapide chiar şi în Austria de Jos, iar Viena era de-acum considerată de mulţi cehi drept cel mai mare oraş al lor.

Ideea călăuzitoare a acestui nou reprezentant al Habsburgilor, a cărui familie vorbea în special ceha (soţia arhiducelui, veche contesă cehă, contractase cu prinţul o căsătorie morganatică; ea provenea dintr-un mediu în care germanofobia era o tradiţie) era crearea treptată a unui stat slav în Europa centrală, bazat pe principii strict catolice şi trebuind să servească drept sprijin împotriva Rusiei ortodoxe. Religia, cum s-a văzut de multe ori la Habsburgi, era din nou folosită în interesul unei idei pui* politice şi, pe deasupra, a unei idei nefaste, cel puţin din punct de vedere german.

Rezultatele au fost mai mult decît jalnice sub multe aspecte.

Nici Casa de Habsburg, nici biserica catolică n-au primit recompensa aşteptată.

Habsburgii şi-au pierdut tronul, Roma a pierdut un stat mare. Deoarece "coroana", punînd consideraţiile religioase în slujba obiectivelor politice, a trezit un spirit în existenţa căruia nu crezuse, firește, niciodată. Tentativa de a smulge din rădăcini germanismul în bătrîna monarhie a avut drept răspuns dezvoltarea progresivă a mişcării pangermaniste în Austria.

Către 1880-1890, liberalismul manchesterian de inspiraţie evreiască atinsese punctul culminant şi în Austria, dacă nu cumva îl depăşise. Insă reacţia împotriva acestei tendinţe a evoluat ca întotdeauna în bătrîna Austrie, pornind în special de la un punct de vedere naţional, iar nu social. Instinctul de conservare i-a silit pe germani să se apere sub forma cea mai activă. Consideraţiile economice n-au început să exercite o influenţă hotărîtoare decît foarte încet, pe locul secund. In felul acesta s-au ivit din haosul general două organisme de partid, unul mai degrabă naţional, celălalt mai degrabă social, dai* ambele vrednice de interes şi pline de învăţăminte pentru viitor. La sfîrşitul deprimant al războiului din 1866, Casa de Habsburg avusese ideea unei revanşe pe cîmpul de luptă. Numai sfîrşitul tragic al împăratului Maximilian al Mexicului, a cărui aventură nefericită îi fusese atribuită în primul rînd lui Napoleon al IlI-lea şi a cărui abandonare de către francezi a provocat indignarea generală, a prevenit o apropiere de Franţa. Cu toate acestea, Habsburgii stăteau la pîndă. Dacă războiul din 1870-1871 n-ar fi fost o campanie victorioasă fără seamăn, curtea de la Viena ai- fi riscat poate totuşi să pornească jocul sîngeros al revanşei de la Sadova. Dai- de îndată ce s-au răspîndit primele veşti despre eroismul de pe cîmpul de luptă, miraculoase, aproape incredibile şi totuşi adevărate, cel mai "înţelept" dintre monarhi a înţeles că nu era momentul prielnic şi, pe cît i-a fost

inţă, a făcut haz de necaz.

Dar lupta eroică din acei doi ani săvîrşise un miracol mult mai mare; la urgi, schimbarea orientării lor nu a corespuns niciodată cu impulsul • ea nu a fost dictată decît de forţa împrejurărilor. Dai* poporul german, în ii Marş către Răsărit, sa simţit transportat de beţia victorioasă a Reichului atemplat cu adîncă înfiorare reînvierea visului strămoşilor într-o realitate
ţă.

Căci nu trebuie să ne înşelăm asupra unui lucra: austriacul cu tendinţe levăr germane recunoscuse, din ceasul acela, că însuşi Koniggratzul nu decît condiţia prealabilă tragică, dai" necesară, a restaurării unui imperiu va mai fi cuprins în marasmul putred al vechii Federaţii şi că acesta nu ii cuprinde noul imperiu. învăţase mai ales temeinic, din proprie enţă, că misiunea istorică a Casei de Habsburg se încheiase şi că noul u nul va putea alege împărat decît pe acela care, pătruns de principii va pune "Coroana Rinului" pe un cap cu adevărat demn de ea. Şi trebuie icuvîntăm soarta cu atît mai mult cu cît alegerea ai* fi putut cădea asupra •ului unei dinastii care, într-o epocă tulbure, dăduse deja pentru totdeauna ii un simbol strălucitor şi edificator în persoana marelui Frederic.

Dai- cînd Casa de Habsburg, după acel mare război, sa angajat cu e pe drumul unei exterminări lente, dai- implacabile, a periculoaselor ite germanice din dubla monarhie (de ale ***tatei*** sentimente adevărate nu •ia) - acesta trebuia să fie rezultatul final al politicii de slavizare atunci ivirea acestui popor, sortit pieirii, a izbucnit într-un mod nemaicunoscut tă în istoria germană a vremurilor din urmă.

Pentru prima dată, oameni cu tendinţe naţionale şi patriotice au devenit ăzvrătiţi.

Răzvrătiţi nu împotriva naţiunii, nici chiar împotriva statului însuşi, ci iţi împotriva unei metode de guvernare care avea să ducă, după gerea lor, la pieirea propriei lor naţionalităţi.

Pentru prima dată în istoria germană a timpurilor moderne, patriotis-cal şi dinastic sa despărţit de iubirea naţională faţă de patrie şi popor.

Meritul mişcării pangermaniste din Austria germană din anii 1880-1890 în faptul că a stabilit limpede şi fără echivoc că autoritatea statului nu ea pretinde stima şi protecţia poporului decît conformîndu-se intereselor ale sau cel puţin nevătămîndu-le deloc.

Autoritatea statului nu poate fi un scop în sine, căci în cazul acesta orice
ai- fi inviolabilă şi sacră.

Cînd un guvern îşi conduce poporal către ruină prin toate mijloacele, irea fiecărui membra al acestui popor devine nu un drept, ci o datorie.

întrebarea: Cînd se prezintă un asemenea caz? nu-şî află răspunsul în iţii teoretice; el se franşează prin forţă, iar sucesul decide.

Cum orice guvern se consideră în mod firesc obligat să- şi menţină in jul lui autoritatea puterii de stat chiar dacă este cel mai prost şi a

trădat de mii de ori interesele naţionale - instinctul de conservare naţională va trebui să folosească, în lupta împotriva unei astfel de puteri, pentru a-şi cuceri libertatea şi independenţa, armele de care se serveşte adversarul său spre a se menţine. Ca urmare, lupta trebuie purtată cu mijloace "legale" cîtă weme puterea în declin se serveşte de ele; dai* nu trebuie să ezite să recurgă la mijloace ilegale, dacă asupritorul le foloseşte şi el.

Dai-, în general, nu trebuie uitat că ţelul suprem al existenţei oameniloi nu este conservarea unui stat: este conservarea rasei lor.

Cînd rasa e în primejdia de a fi oprimată sau chiar eliminată, problema legalităţii nu mai joacă decît un rol secundai'. In acest caz, faptul că puterea existentă aplică mijloace absolut legale prezintă puţină importanţă; instinctul de conservare al celor oporimaţi va constitui întotdeauna cea mai înaltă justificare a luptei lor prin toate mijloacele.

Toate luptele pentru eliberarea de aservirea internă ca şi de cea externă de pe acest pămînt, despre care istoria ne arată exemple uimitoare, au fost purtate în virtutea acestui principiu.

Dreptul oamenilor primează asupra dreptului statului.

Şi dacă un popor moare în lupta pentru drepturile omului, înseamnă că el a fost cîntărit în balanţa destinului şi a fost găsit prea neînsemnat ca să aibă dreptul la fericirea de a exista în această lume pămîntească. Căci cine nu e gata să lupte pentru existenţa sa, ori nu e capabil s-o facă, este deja sortit pieirii de Providenţa în veci dreaptă.

Exemplul Austriei dovedeşte limpede şi impresionant că unei tiranii îi este foarte uşor să se învăluie în mantia pretinsei "legalităţi".

Puterea legală se sprijinea în vremea aceea pe fondul germanofob al parlamentului, cu majorităţile lui negermane şi pe dinastie, ostilă şi ea germanilor. întreaga putere a statului era personificată de aceşti doi factori. Ai* fi fost absurdă pretenţia de a schimba soarta poporului german din Austria cu sprijinul aceloraşi factori. Dai' aceasta înseamnă, potrivit adoratorilor noştri ai "căii legale", că ar fi trebuit să se renunţe la orice opoziţie, deoarece ea nu putea fi condusă prin mijloace legale. Aceasta ar fi antrenat inevitabil pieirea poporului german din monarhie într-un interval de timp foarte scurt. De fapt, germanii din Austria n-au fost scutiţi de această soartă decît prin prăbuşirea statului.

Teoreticianul cu ochelari murea, desigur, mai bucuros pentru doctrina sa decît pentru poporul său.

Dacă oamenii îşi făuresc legi, el îşi închipuie că după aceea ei trăiesc pentru ele.

Meritul mişcării pangermaniste de odinioară din Austria este că a

măturat din temelii acest nonsens, spre stupoarea tuturor teoreticienilor doctrinari şi a altor fetişişti ai statului.

In timp ce Habsburgii se străduiau prin toate mijloacele să-i ducă cu vorba pe germani, acest partid a atacat - şi fără nici un fel de menajamente "serenissima" dinastie. El a fost primul care a sondat acest stat corupt şi a deschis ochii a sute de mii de oameni. Lui îi î'evine meritul eliberării sublimei noţiuni de dragoste de patrie din strînsoarea acestei jalnice dinastii.

Numărul partizanilor săi a fost extraordinar la început, ameninţînd să devină o adevărată avalanşă. Dai* n-a fost un succes de durată. Cînd am sosit la Viena, mişcarea fusese deja întrecută de mult de partidul creştin-social, ajuns la putere; coborîse la un nivel aproape neînsemnat.

întreg acest episod al înfloririi şi declinului mişcării pangermaniste şi al ascensiunii incredibile a partidului creştin-social a rămas pentru mine un subiect clasic de studiu de cea mai mare însemnătate. Cînd am ajuns la Viena, simpatia mea se îndrepta din plin şi în întregime către tendinţa pangermanistă.

Eram profund impresionat şi mă bucuram de faptul că oamenii aveau curajul să strige "Trăiască familia Hohenzollem!" în plin parlament; simţeam în mine o siguranţă care-mi inspira voioşie văzîndu-i că se considerau o parte temporar desprinsă din imperiul german, că se străduiau s-o arate cu orice prilej; atitudinea sinceră şi lipsită de compromisuri în toate problemele în care era implicat germanismul mi se părea singura cale încă posibilă pentru salvarea poporului nostru; dai* nu puteam să înţeleg de ce această mişcare se şubrezise astfel după un început atît de strălucitor. înţelegeam încă şi mai puţin de ce partidul creştin-social ajunsese, în aceeaşi perioadă, atît de extraordinar de puternic. Era tocmai în culmea gloriei.

Cînd am început să compar cele două mişcări, soarta, graţie jalnicei mele situaţii generale, mi-a dat cea mai bună învăţătură pentru soluţionarea acestei probleme.

îmi încep analiza cu cei doi bărbaţi care au fost şefii şi întemeietorii celor două partide: Georg von Schoenerer şi Dr. Karl Lueger.

Ca personalităţi, şi unul şi celălalt se ridică mult deasupra cadrului şi nivelului mediului parlamentar. întreaga lor viaţă a rămas curată şi integră în mijlocul mlaştinii corupţiei politice generale. Simpatiile mele personale au mers, la început, spre pangermanistul Schoenerer, dar, puţin cîte puţin, s-au îndreptat şi către şeful creştin-social. Comparîndu-le capacităţile, am considerat de pe atunci că Schoenerer era un gînditor mai bun şi mai profund în problemele de principiu. El a prevăzut mai bine şi mai clar decît oricine sfîrşitul inevitabil al statului austriac. Dacă Reichul ai* fi ascultat mai bine avertismentele lui privind monarhia habsburgică, dezastrul unui război mondial al Germaniei împotriva întregii Europe nu s-ar fi produs niciodată.

Dai- dacă Schoenerer pătrundea înţelesul adînc al problemelor, în schimb :u atît mai mult se înşela în privinţa oamenilor.

In aceasta consta forţa Dr, Lueger.

Era un excepţional cunoscător al oamenilor, ferindu-se mai ales să-i mai buni decît sînt în realitate. De aceea el evalua mai bine posibilităţile *i* ale vieţii, pe cînd lui Schoenerer îi lipsea complet acest simţ. Tot ce gî] pangermanistul, teoretic era just; dai- îi lipseau forţa şi penetranta pentru transmite ideile poporului; nu se pricepea să le pună la îndemîna mulţimi cărei capacităţi rămîn întotdeauna limitate; şi clarviziunea sa profetică nu d niciodată la o idee realizabilă practic.

Lipsa lui de cunoaştere reală a oamenilor 1-a condus cu timpul la < de apreciere a forţei gregare a mişcărilor de masă, ca şi a valorii institui secul are.

Fără îndoială, Schoenerer a recunoscut în cele din urmă că trebuie ridice la concepţii generale, dar nu a înţeles că numai marile mase popular* apăra acest fel de convingeri cvasi-religioase.

Din nefericire a înţeles prea puţin că combativitatea claselor aşa "burgheze" este extrem de limitată de interesele lor economice, fiecare membrii lor temîndu-se să nu piardă prea mult şi stînd deoparte.

Cu toate acestea, la modul general, o concepţie nu are vreo şans izbîndă decît dacă a pătruns în marea masă care se declară gata să porn< lupta necesară.

Din această lipsă de înţelegere a importanţei păturilor inferioan poporului a rezultat o concepţie absolut nesatisfăcătoare despre problema soi

Dr. Lueger s-a arătat a fi exact opusul lui Schoenerer.

Cunoaşterea profundă a oamenilor i-a permis să facă o apreciere e: a diferitelor forţe; ea 1-a prezervat şi de subestimarea instituţiilor exist poate că tocmai această calitate i-a permis să folosească aceste institut mijloace spre a-şi atinge scopurile..

De asemenea el a înţeles prea bine şi că în vremea noastră combaţi tea înaltei burghezii este cu totul neînsemnată şi nu face faţă asigi triumfului unei noi mişcări de amploare. Şi-a închinat aşadar cea mai parte a activităţii politice cîstigării claselor a căror existenţă era ameninţată care, departe de a-1 paraliza, stimula spiritul lor combativ. Era de aseir înclinat să folosească toate mijloacele existente spre a dobîndi favor însemnatelor instituţii întemeiate, spre a trage din aceste vechi izvoai putere cele mai mari foloase pentru mişcarea sa.

Astfel el a adoptat, în primul rînd, ca bază a noului său partid, ci mijlocii ameninţate în existenţa lor, asigurîndu-şi în felul acesta o trupă *i* de partizani gata de cele mai mari sacrificii şi gata să lupte cu înflăci Atitudinea sa infinit de dibace faţă de biserica catolică a cîştigat în scurt cleiul tînăr de partea sa, în aşa măsură încît vechiul partid clerical s-a repede obligat să părăsească cîmpul de luptă, ori, decizie mai înţeleaptă, unească cu noul partid pentru a-şi recîştiga puţin cîte puţin vechile poziţi

Dai* ai" fi o mare nedreptate să vedem în cele de mai sus sing trăsături ale personalităţii acestui bărbat. Calităţilor sale de tactician al

iugau cele ale unui reformator genial. Desigur, şi ele erau limitate de îlegerea exactă a posibilităţilor care se ofereau *şi* de cea a propriilor sale lacităţi.

Obiectivul pe care şi-I fixase acest om de mare valoare era eminamente etic. Voia să cucerească Viena. Viena era inima monarhiei; ultimele pulsaţii riaţă în trupul bolnav şi îmbătrînit al acestui imperiu decrepit veneau din st oraş. Dacă inima devenea mai sănătoasă, restul corpului trebuia să revină ■iată. Ideea era justă în principiu, dai[4] nu putea fi valabilă decît pentru un p strict limitat.

In asta a constat slăbiciunea acestui om.

Opera sa de primai- al Vienei este nemuritoare în sensul cel mai bun al ntului; dai" el n-a putut salva monarhia în felul acesta ■ era prea tîrziu. Ceea ce adversarul său, Schoenerer, văzuse mai bine. Dr. Lueger a reuşit admirabil în latura practică a acţiunilor sale; dar ce aştepta de la ele nu s-a împlinit.

Schoenerer nu şi-a putut atinge scopurile; şi de aceea de ce ia fost frică rodus din nefericire în chipul cel mai înspăimîntător.

Cei doi oameni nu şi-au atins aşadar scopul final. Lueger n-a putut salva ria, iar Schoenerer n-a putut feri poporul german de catastrofă.

Pentru epoca noastră, studiul cauzelor insucceselor acestor două partide jxtrem de instructiv. El le va fi util mai cu seamă prietenilor mei, căci, din e puncte de vedere, împrejurările sînt în prezent asemănătoare şi vor putea tate greşeli care odinioară au condus deja una din mişcări la pieire, iar pe Ită au zădărnicit-o.

Prăbuşirea mişcării pangermaniste în Austria se explică, după părerea prin trei cauze:

In primul rînd printr-o idee greşită despre importanţa pe care ar trebui bă problema socială. în special pentru un partid nou şi revoluţionai* prin natura sa.

Schoenerer şi cercul lui se adresau în special claselor burgheze: atu] nu putea fi decît mediocru.

Burghezia germană, mai ales în păturile ei superioare - chiar dacă unii acar n-o bănuiesc • este pacifistă pînă la renunţarea completă la ea însăşi, ste vorba despre treburile interne ale naţiunii sau statului. In vremurile adică, în cazul de faţă, sub un guvern bun, o astfel de psihologie face ca pături să fie deosebit de preţioase pentru stat; dar dacă guvernul este această calitate devine un defect, funest. Pentru a dobîndi o şansă de a i îndeplinire o luptă serioasă, mişcarea pangermanistă trebuia deci să-şi *i* toate eforturile cîştigării maselor. Nu a făcut-o şi aceasta a privat-o, de put, de prima impulsiune de care are nevoie un asemenea val ca să nu iscă să se întoarcă de unde a plecat.

Atunci cînd acest principiu este pierdut din vedere şi neglijat la ui unei mişcări, noul partid comite o eroare iniţială imposibil de

îndreptat. Căci numeroasele elemente ale burgheziei moderate admise în partid determină tot mai mult orientarea sa internă şi îi răpesc orice şansă de-a obţine sprijinul considerabil al maselor populare. In aceste condiţii, acţiunea unei astfel de mişcări nu poate decît să se limiteze la ţîfhe şi la critici neputincioase. Din acel moment credinţa cvasi-religioasă şi spiritul de sacrificiu le lipsesc; în locul lor se tinde spre o colaborare *pozitivă,* cu alte cuvinte, în cazul care ne interesează, spre o recunoaştere a situaţiei de fapt şi o acalmie a luptei care se termină cu o pace şubredă.

Aceasta a fost soarta mişcării pangennaniste care nu acordase din primul moment o importanţă preponderentă cuceririi aderenţilor din rîndul maselor populare. Ea a devenit "burgheză, distinsă, radical-moderată".

Din această greşeală a rezultat cea de-a doua cauză a declinului său rapid.

Situaţia germanilor în Austria era deja disperată în momentul înfloririi mişcării pangermaniste. An de an, parlamentul devenise instrumentul distrugerii lente a poporului german. Nici o tentativă de salvare de ultimă oră nu putea avea nici cea mai mică şansă de succes, dacă această instituţie nu era desfiinţată.

Aceasta punea în faţa mişcării (pangermaniste) o problemă de importanţa primordială:

Pentru nimicirea acestui parlament trebuia să intre în el, spre a-1 "mina din interior", cum se spune curent, sau lupta trebuia dusă atacînd din afară această instituţie?

Au intrat şi au ieşit bătuţi.

Desigur, fuseseră obligaţi să intre.

Pentru a duce la îndeplinire din afară lupta împotriva unei asemenea puteri, trebuie să fii dotat cu un curaj neclintit şi de asemenea gata de sacrificii nesfîrşite. Iei taurul de coarne: încasezi lovituri puternice, eşti aruncat de mai multe ori la pămînt, ca să te scoli eventual cu membrele rupte; şi victoria îi surîde în sfîrşit agresorului intrepid numai după o luptă deosebit de grea.

Numai măreţia sacrificiilor cîştigă noi luptători pentru cauză, pînă cînd eforturile tenace sînt încununate de succes.

Insă pentru aceasta trebuie luaţi copii din popor, din marea masă.

Ei sînt singurii destul de hotărîţi şi de dîrji pentru a lupta pînă la sfîrşitul sîngeros al acestei lupte.

Tocmai aceste mase populare i-au lipsit mişcării pangermaniste; nu i-a mai rămas deci altă soluţie decît să intre în parlament.

Ai- fi greşit să se creadă că această hotărîre a fost rezultatul unor lungi **ezitări** interioare sau chiar al unor deliberări îndelungate; nu, nici măcar nu au luat în considerare o altă metodă. Participarea la acest nonsens a rezultat din concepţii generale destul de vagi asupra însemnătăţii şi efectului concursului dat astfel direct unei instituţii care fusese în principiu condamnată. In ansamblu, mişcarea se aştepta la mijloace mai simple de lămurire a maselor populare,

n*ită posibilităţii de a lua cuvîntul "în faţa forului întregii naţiuni". îşi dpuia de asemenea că atacarea răului de la rădăcina trebuia să fie mai ace decît un atac venit din afară. Credea că imunitatea parlamentară va ;olida poziţia fiecărui lider şi că astfel eficacitatea acţiunii sale va creşte. In realitate, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. "Forul" în faţa căruia vorbeau parlamentarii pangermanişti nu se ise, ci mai degrabă se micşorase; căci fiecare vorbeşte numai în faţa [icului care îl poate înţelege direct, sau care poate citi în ziare dările de aă ale discursurilor.

Cel mai mare for al auditorilor nemijlociţi nu este sala de şedinţe a unui ament, ci marea adunare publică.

Numai acolo se găsesc mii de oameni veniţi numai ca să asculte spusele itorului; în sala de şedinţe a unei camere a deputaţilor, există doar cîteva de oameni din care marea majoritate se află acolo numai ca să-şi ridice iul de prezenţă şi nicidecum spre a se lăsa luminaţi de înţelepciunea unuia altuia dintre domnii "reprezentanţi ai poporului".

Şi mai ales se află întotdeauna acelaşi public, care nu va învăţa niciodată c nou, pentru că, nemaivorbind de inteligenţă, îi lipseşte voinţa - cît de mică esară.

Niciodată vreunul din aceşti reprezentanţi ai poporului nu se va lăsa ins de un adevăr superior spre a se pune apoi în slujba lui. Nu$_s$ nici unul i acţiona astfel, afară de cazul în care, printr-o asemenea conversiune, ar vreun motiv să spere în salvarea mandatului său pentru o nouă legislatură, ar, pentru ca aceste modele de curaj civic să pornească în căutarea unui i nou sau a unei tendinţe noi, care pai" să aibă mai multe şanse electorale, ie să fi simţit că vechiul partid s-ar putea situa prost la alegerile viitoare; e schimbări de poziţie sînt de altfel precedate de un adevărat potop de ; raţiuni morale care le justifică. Astfel că întotdeauna cînd un partid ;nt şi-a atras dizgraţia publică atît de vădit încît. i se prevesteşte o înfrîngere itoare, începe o mare migraţie: şobolanii parlamentari părăsesc nava lului.

Insă aceste schimbări nu au absolut nici o legătură cu o părere mai Lată sau cu voinţa de a face mai bine; ele nu sînt decît manifestarea acelui l clarviziunii care avertizează la timp o asemenea ploşniţă parlamentară, -o să recadă în patul cald al unui alt partid.

A vorbi în faţa unui asemenea for înseamnă a strica orzul pe gîşte. Este ievăr zadarnic, căci rezultatul nu poate fi decît nul.

Şi s-a întîmplat întocmai: deputaţii pangermanişti au răguşit în van discursuri: acţiunea lor a fost absolut zadarnică.

In ce priveşte presa, ea păstra o tăcere mormîntală asupra discursurilor iu le mutila lipsindu-le de orice coerenţă, adesea chiar denaturîndu-le ori lipsindu-1 cu totul de sens; în felul acesta opinia publică nu recepta 3 imagine foarte nefavorabilă a intenţiilor noii mişcări. Spusele unui

vorbitor sau ale altuia nu aveau mare importanţă; contau cele citite. lai" acestea nu erau decît extrase din discursurile lor, care, în starea lor fragmentară, nu puteau decît să pară lipsite de sens: tocmai ceea ce se urmărea. In realitate, singurul for în faţa căruia vorbeau era alcătuit exact din cinci sute de parlamentari, şi cu asta am spus tot.

Dai- iată ce a fost şi mai rău:

Mişcarea pangermanistă nu putea conta pe succes decît dacă înţelegea, încă din prima zi, că nu trebuia să se situeze pe poziţia unui partid nou, ci pe cea a unei concepţii filozofice noi. Numai ea îi putea da forţa internă necesară pentru a duce la bun sfîrşit această luptă uriaşă. Şi numai cei mai buni şi cei mai curajoşi puteau fi singurii ei conducători.

Dacă lupta pentru o concepţie filozofică nu este dusă de eroi gata de sacrificiu, curînd nu se vor mai găsi luptători care să îndrăznească să înfrunte moai'tea. Celui care luptă pentru propria-i existenţă nu-i mai rămîne decît foarte puţin pentru comunitate.

Pentru a-şi asigura această condiţie necesară, fiecare trebuie să ştie că noua mişcare îi poate oferi onoare şi glorie în faţa posterităţii, dai* fără să-i ofere ceva în prezent. Cu cît o mişcare dispune de mai multe posturi şi de poziţii uşor accesibile, cu atît o invadează ariviştii. Intr-o zi, aceşti lucrători politici de ocazie ajung să fie dominanţi în pai'tid prin numărul lor, iar militantul cinstit de altădată ajunge să nu-şi mai recunoască vechea mişcare, în timp ce noii veniţi îl resping ca pe un "indezirabil" inoportun. Este adevărat că atunci "misiunea" unei astfel de mişcări s-a încheiat

Cînd mişcarea pangermanistă şi-a limitat acţiunea la cadrul parlamentului, ea a obţinut "parlamentari" în loc de conducători şi de militanţi. Ea a coborît la nivelul politic al unui pai'tid politic efemer aidoma celorlalte şi nu a mai avut puterea să-i opună soartei ostile sfidarea ei de martir. In loc să lupte, a învăţat şi ea să "peroreze" şi să "negocieze". Curînd noul parlamentar a început să se gîndească la faptul că e mult mai frumos - fiind mai puţin riscant! să apere noile concepţii cu ajutorul armelor "spirituale" ale elocvenţei parlamentare, decît să se arunce, dacă e cazul, cu riscul vieţii, într-o încăierare al cărei rezultat e îndoielnic şi care, în orice caz, nu putea săi aducă nimic.

Cînd s-a instalat în parlament, partizanii ei din ţară au început să spere şi să aştepte minuni care fireşte că nu s-au produs, care nu s-au putut produce. Curînd au început să se neliniştească; deoarece spusele deputaţilor nu corespundeau defel aşteptărilor alegătorilor. Lucim uşor de înţeles, căci presa adversă se ferea să ofere poponilui un tablou exact al activităţii deputaţilor pangermanişti. In răstimp, pe măsură ce noii reprezentanţi ai poporului prindeau gustul formelor temperate ale luptei "revoluţionare" în parlament şi în dietele din provincie, erau tot mai puţin înclinaţi să se întoarcă la sarcina mai plină de **riscuri** a propagandei în rîndul maselor populare.

Marele miting - singurul mijloc de a exercita o influenţă reală, fiind personală şi directă, asupra unor mulţimi însemnate şi de a le cuceri • a fost tot

ipins în umbră.
idată ce a schimbat masa de la berăria unde se întrunea cu tribuna ui şi a început să-şi reverse discursurile în faţa acestui foi-, peste ■zişilor *aleşi* ai poporului, mişcarea pangermanistă a încetat să fie pulară şi a decăzut în scurt timp la nivelul unui club mai mult sau rios de discuţii academice.

esia proastă provocată de presă n-a mai fost corectata de acţiunea fiecăruia dintre deputaţi în cursul reuniunilor şi cuvîntul sm" a sfîrşit prin a căpăta o reputaţie foarte proastă în mediile

i şi aventurierii de călimară din zilele noastre sa facă bine să şi ile revoluţii din lumea aceasta nu s-au făcut niciodată sub semnul i!
jana a fost menită doar să ofere în fiecare caz cauzele teoretice, care a pus în mişcare marile avalanşe istorice în domeniul politic fost, din vremuri străvechi, numai puterea magică a cuvîntului

i masă a unui popor se supune întotdeauna forţei cuvîntului şi e mari sînt mişcări populare, erupţii vulcanice ale pasiunilor e stărilor sufleteşti, răscolite ori de zeiţa crudă a mizeriei ori de îlui aruncată în sînul maselor -niciodată de jeturile de limonada sstetizanţi şi fie eroilor de salon.
i furtuna ui;ei pasiuni arzătoare poate schimba destinul r pasiunea o poate provoca numai acela care o poartă în el. ea dăruieşte celor aleşi cuvintele care, asemeni unor lovituri de I porţile inimii unui popor.
iu cunoaşte pasiunea, cel care are gura cusută, nu a fost ales spre nţa cerului.
zmîngălitor de hîrtie să rămînă deci în faţa călimării lui "teorii", dacă pentru aceasta ştiinţa şi talentul sînt suficiente; el departe născut, el nu este nici pe departe ales pentru a fi un

re care urmăreşte obiective însemnate trebuie aşadar să vegheze
S nu piardă legătura cu masa.
lie să examineze fiecare problemă în primul rînd din acest punct
i orienteze deciziile în acest sens.
ue apoi să evite tot ce i-ar putea micşora sau slăbi posibilităţile
ra maselor, nu din raţiuni "demagogice", ci recunoscînd pui' şi
• idee mare, oricît de sfîntă şi de înaltă ai* părea, nu se poate
mica forţă a maselor populare.
ealitatea dură poate hotărî drumul către ţintă; dorinţa de a evita
nseamna deseori, în lumea aceasta, renunţarea

la scop; vrînd-

Cînd mişcarea pangermanistâ, optînd pentru calea parlamentară, şi-a desfăşurat cea mai mare parte a eforturilor nu în rîndurile poporului ci în parlament, şi-a sacrificat viitorul în schimbul unor succese facile de moment.

Alegînd lupta cea mai puţin grea, a devenit chiar prin aceasta nedemnă de victoria finală.

încă din perioada şederii mele la Viena am reflectat serios asupra tuturor acestor chestiuni şi am văzut în necunoaşterea lor una din principalele cauze ale prăbuşirii unei mişcări care, după părerea mea, era nu demult destinată să ia soarta pangermanismului în mîinile sale.

Primele două greşeli, cauze ale eşecului mişcării pangermaniste, erau înrudite. Lipsa cunoaşterii mobilurilor profunde ale marilor revoluţii a condus la subestimarea importanţei marilor mase populare; de aici a rezultat interesul scăzut faţă de chestiunea socială, insuficienţa sau carenţa încercărilor destinate cuceririi sufletului păturilor inferioare ale naţiunii; în fine, atitudinea faţă de parlament agrava şi ea aceste tendinţe.

Dacă ai' fi înţeles forţa uimitoare care, din toate timpurile, aparţine masei în rezistenţa revoluţionară, ai* fi acţionat altfel din punct de vedere social, ca şi din punctul de vedere al propagandei. Astfel efortul principal al mişcării ar fi fost orientat nu spre parlament, ci spre fabrică şi spre stradă.

Dar cea de-a treia greşeală îşi are şi ea obîrşia, în ultimă analiză, în acea neînţelegere a importanţei maselor, pe care spirite superioare trebuie să le pună în mişcare într-o direcţie determinată, dai[1] care, odată puse în mişcare ca volanul unei maşini, imprimă apoi atacului forţa regulată şi durata.

Lupta aprigă dusă de mişcarea pangermanistâ împotriva bisericii catolice nu are altă cauză decît neînţelegerea stărilor sufleteşti ale poporului.

Motivele atacului violent al noului partid împotriva Romei au fost **următoarele:**

De îndată ce Casa de Habsburg sa hotărît definitiv să facă din Austria un stat slav, ea a recurs la toate mijloacele care i se păreau că pot servi acest scop. Instituţiile religioase au fost angajate, fără cel mai mic scrupul, în serviciul noii "raţiuni de stat" de această dinastie fără conştiinţă.

Folosirea parohiilor cehe şi a preoţilor lor n-a fost decît unul din numeroasele mijloace folosite pentru a ajunge la slavizarea Austriei.

In general, preoţii cehi erau numiţi în comune exclusiv germane; ei începeau, încet dai" sigur, să pună interesele poporului ceh deasupra intereselor bisericilor şi deveneau celule generatoare de degermanizare.

Reacţia micului cler germa.n In faţa unor asemenea procedee a fost din nenorocire aproape nulă. Acest cler era complet inapt să poarte o luptă asemănătoare de partea germană; mai mult, el nici măcar nu putea organiza apărarea necesară împotriva atacurilor adverse. Germanismul a trebuit astfel să **retrograde»** încet, dai- continuu, în faţa acestui abuz disimulat al religiei şi în lipsa unei apărări suficiente.

Daca în privinţa detaliilor lucrurile s-au petrecut astfel, nici cazul

melor importante nu a fost diferit.

Eforturile antigermane ale Habsburgilor nu au întîmpinat, în special în ile cierului superior, opoziţia care se impunea şi însăşi apărarea ?elor germane a fost complet neglijată.

Impresia generală nu se putea schimba: clerul catolic ca atare cauza un iciu grav drepturilor germanilor.

Se părea deci că biserica nu numai că sufleteşte nu era alături de poporul ti, dai- se situa în modul cel mai nedrept de partea adversarilor săi. După ierer, tot răul consta în faptul că vîrful bisericii catolice nu se afla în nia şi aceasta era o cauză suficientă a atitudinii sale ostile intereselor i noastre.

Problemele zise culturale au fost surghiunite pe ultimul plan, aşa cum mpla în acea vreme aproape mereu în Austria. Atitudinea mişcării maniste faţă de biserica catolică a fost determinată mult mai puţin de nea acesteia faţă de ştiinţă etc, cît de apărarea nesatisfăcătoare a ilor germane şi de sprijinul continuu pe care-1 acorda exigenţelor şi iilor slavilor.

Georg von Schoenerer nu era omul care să facă lucrurile pe jumătate. El t lupta împotriva bisericii cu convingerea că aceasta era singura cale de pentru poporul german. Campania "schismei de Roma" părea mijlocul i puternic de atac - deşi cel mai greu - pentru a distruge citadela ă. Dacă ai* fi "euşit, i-ar fi venit de hac nepotrivitei sciziuni religioase mania; iar forţa internă a Reichului şi a naţiunii germane nu putea decît e enorm din această victorie.

Dai" nici premiza nici concluzia acestei lupte nu erau juste. Fără nici o îndoială, puterea de rezistenţă a clerului catolic german erau ferioare, în ceea ce privea germanismul, celei de care dădeau dovadă . noştri negermani - în special cehii.

Numai un ignorant putea să nu vadă că ideea unei apărări active a lor germane nu-i venea aproape niciodată clerului german. Dai* cine nu era complet orb trebuia de asemenea să fie de acord că o •are, care pe noi germanii ne-a făcut întotdeauna să suferim, explica atitudine: este vorba de obiectivitatea noastră faţă de naţionalitatea ji faţă de orice altceva.

n timp ce preotul ceh adopta o atitudine subiectivă faţă de poporul său biectivă numai faţă de biserică, parohul german manifesta un devota-biectiv faţă de biserică şi rămînea obiectiv faţă de propria sa naţiune, fenomen pe care, spre nefericirea noastră, îl putem observa în mii de iri. Nu este cîtuşi de puţin vorba de o moştenire deosebită de la n, ci de un rău care, la noi, macină în scurt timp întreaga instituţie i sau chiar scopurile noastre ideale.

>ă comparăm, de pildă, atitudinea adoptată de funcţionalii noştri faţă de le de regenerare naţională, cu cea adoptată de aceeaşi corporaţie la un

alt popor. Oii se crede că, într-o altă ţară, corpul ofiţeresc ar fi neglijat aspiraţiile naţiunii ascunzîndu-se în spatele formulei "autoritatea statului", aşa cum se face la noi de cinci ani încoace, foarte firesc, şi considerînd aceasta aproape deosebit de meritoriu? Cele două confesiuni nu adoptă astăzi în problema evreiască un punct de vedere care nu corespunde nici intereselor naţiunii, nici adevăratelor exigenţe ale religiei? Să se compare prin urmare atitudinea unui rabin evreu în toate problemele care interesează cît de cît evreii ca rasă cu atitudinea majorităţii clerului nostim, indiferent de confesiunea luată în consideraţie.

Observăm acest fenomen pretutindeni unde este vorba de apărarea unei idei abstracte.

"Autoritatea statului", "democraţie", "pacifism", "solidaritate internaţională" etc. sînt tot atîtea noţiuni care devin la noi aproape mereu idei rigide, dogme doctrinare şi toate aprecierile asupra necesităţilor vitale ale naţiunii sînt făcute exclusiv conform acestor concepţii.

Acest mod nefast de a lua în considerare toate problemele importante conform unei idei preconcepute ucide orice facultate de a înţelege subiectiv un fenomen care obiectiv este în opoziţie cu doctrina; aceasta duce în final la răsturnarea rolurilor între mijloace şi scop. Va exista o opoziţie faţă de orice tentativă de răzvrătire naţională, dacă ea necesită răsturnarea unui guvern rău şi prejudiciabil: ai* fi un atentat la "autoritatea statului"; şi "autoritatea statului" în ochii acestor fanatici ai obiectivităţii nu este un mijloc, ci un scop în sine, suficient să le umple întreaga viaţă vrednică de milă. S-ar protesta, de exemplu, cu indignare, împotriva oricărei tentative de dictatură, chiar dacă autorul ei ar fi Frederic cel Mare şi dacă toţi politicienii momentului n-ar fi decît nişte incapabili sau chiar nişte indivizi puţin recomandabili; fiindcă, pentru un asemenea fetişist al principiilor, legile democraţiei pai* mai sfinte decît salvarea naţiunii. Unul va apăra aşadar cea mai abjectă tiranie care a distrus vreodată un popor, pentru că ea personifică în acel moment "autoritatea statului"; altul va repudia guvernul cel mai salutai-, deoarece nu corespunde noţiunii sale despre "democraţie".

Tot aşa, pacifistul nostru german va păstra tăcere asupra celor mai sîngeroase violenţe comise asupra naţiunii, chiar dacă ele provin de la cea mai rea putere militaristă şi chiar dacă rezistenţa este singurul mijloc de a schimba cursul evenimentelor: un asemenea mijloc ar fi în contradicţie cu spiritul Societăţii păcii. Socialistul internaţional german poate fi în mod solidar făcut una cu pămîntul de tot restul lumii; el nu răspunde decît cu simpatie fraternă şi nu se gîndeşte nici să se răzbune şi nici măcar să se apere - el este german!

Lucrul acesta poate fi trist; dai* pentru a schimba ceva> mai întîi trebuie să-ţi dai seama că există.

Acelaşi motiv explică sprijinul slab acordat de o parte a clerului german intereselor naţionale.

Nu este nici' expresia unei rea-voinţe conştiente, nici consecinţa unor

ie "venite de sus"; nu vedem, în această lipsă de hotărîre naţională, decît tatele unei educări defectuoase a tineretului în sensul germanismului şi tatele dominaţiei complete a unei idei din care sa făcut cultul unui idol. Educaţia în sensul democraţiei, al socialismului internaţional, al ismului etc. este atît de rigidă şi de exclusivă, cu alte cuvinte, din punctul *i* vedere, atît de subiectivă, încît vederea de ansamblu pe care o au asupra i este influenţată de această atitudine *a priori,* în timp ce atitudinea faţă de anism încă din tinereţe este exclusiv obiectivă.

In măsura în care este german, pacifistul care se dedică subiectiv, trup let ideii sale va cerceta la orice încercare de ameninţare a poporului său -t ar fi de nedreaptă şi de primejdioasă - de care parte se situează dreptul tiv; el nu se va situa niciodată, din pui* instinct de conservare, în rîndurile îi sale ca să se bată alături de ea.

Este şi cazul diferitelor confesiuni, după cum o vom demonstra: Protestantismul prin el însuşi apără mai bine interesele germanismului, sura în care acest lucru corespunde originii şi tradiţiilor sale; dar devine incios în momentul în care această apărare a intereselor naţionale priveşte meniu străin de lumea ideilor sale şi a dezvoltării sale tradiţionale sau ste alungat din această lume dintr-un motiv oarecare.

Protestantismul acţionează aşadar întotdeauna spre binele intereselor ine în aceeaşi măsură cînd este vorba de moralitatea sau de dezvoltarea :tuală naţionrlă sau de apărarea spiritului german, a limbii germane şi menea a libertăţii germane; toate acestea se confundă, de fapt, cu înseşi Diile pe care se sprijină; dai* el combate de îndată în modul cel mai ostil nceixare de salvare a naţiunii de opresiunea celui mai mare duşman a] moarte, deoarece punctul lui de vedere asupra evreilor este mai mult sau îţin stabilit dinainte de dogmele sale. Şi tocmai aceasta este problema rebuie rezolvată mai întîi, altminteri toate încerc ările ulterioare de rare sau de înălţare germane sînt şi rămîn cu totul imposibile şi fără sens. In timpul şederii mele la Viena am avut timpul şi ocazia să analizez şi i problemă fără idei preconcepute şi, în rutina zilnică, am putut constata t punct de vedere era de o mie de ori justificat.

In această vatră a celor mai diverse naţionalităţi, reieşea de îndată în [ă că numai pacifismul german se străduia să examineze interesele i sale dintr-un punct de vedere obiectiv, în timp ce evreul nu făcea tă acest luciu în interesul poporului evreu; reieşea de asemenea că numai itul german este "internaţional" într-un sens care nu îi permite să ice drepturile propriului său popor altfel decît prin plîngeri sau iieli în faţa tovarăşilor internaţionali; în schimb, nici cehul nici polonezul c niciodată; pe scurt, am recunoscut încă de atunci că răul venea nu atît **trinele** înseşi, ci din educaţia noastră pe de-a-ntregul defectuoasă din de vedere al propriei noastre naţionalităţi, căreia îi consacram astfel un ent mai puţin exclusiv.

Primul argument teoretic al luptei mişcării pangermaniste împotriva catolicismului în sine este astfel combătut cu argumente temeinice.

Creşteţi poporul german încă din tinereţe în aşa fel încît să recunoască exclusiv drepturile propriei sale rase; nu otrăviţi sufletul copiilor cu blestemata noastră "obiectivitate" în probleme legate de apărarea personalităţii noastre; atunci - chiar în cazul unui guvern radical - se va vedea, ca în Irlanda, în Polonia sau în Franţa, că în Germania catolicul va fi întotdeauna şi german.

Văd dovada cea mai frapantă a celor de mai sus în această epocă în care, pentru prima oară, poporul nostru a trebuit să compară în faţa tribunalului istoriei ca să-şi apere existenţa într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Cît timp nu a lipsit conducerea de sus, poporul şi-a îndeplinit întreaga datorie în modul cel mai deplin. Atît pastorul protestant cît şi preotul catolic au contribuit mult la menţinerea puterii noastre de rezistenţă, nu numai pe front, ci mai ales în spatele frontului. In aceşti ani, şi mai ales în vremea primului entuziasm, în cele două tabere na existat cu adevărat decît un imperiu german unic şi sfînt, pentra existenţa şi viitorul căruia se ruga fiecare.

Mişcarea pangermanistă ar fi trebuit să-şi pună întrebarea: conservarea elementului german în Austria este sau nu compatibilă cu religia catolică? In cazul unui răspuns afirmativ, acest partid politic nu trebuia să se amestece deloc în probleme religioase sau confesionale; dacă răspunsul era negativ era nevoie de o reformă religioasă şi nu de un partid politic.

Cine crede că poate ajunge la o reformă religioasă pe calea ocolită a unei organizaţii politice nu face decît să evidenţieze că nu are nici cea mai mică înţelegere a evoluţiei concepţiilor religioase, sau chiar a dogmelor lor şi a ceea ce determină evoluţia bisericii.

Este cazul să spunem că nu poţi sluji doi stăpîni în acelaşi timp. Eu consider de altfel că întemeierea sau distingerea unei religii este un gest mai însemnat şi de cu totul altă natură decît întemeierea şi distrugerea unui stat; nu vorbesc de partid.

Să nu se spună că acele atacuri nu au fost decît o ripostă la atacurile adverse!

Sigur că, în toate timpurile, există indivizi fără conştiinţă cărora nu le e teamă să folosească religia ca pe un instniment al dubiosului lor trafic politic (căci nici n-ar putea fi vorba de altceva cu asemenea viteji); dai- tot atît de sigur e şi faptul că religia sau confesiunea nu pot fi făcute răspunzătoare pentru cîţiva ticăloşi care abuzează de ele, tot aşa cum ai* fi abuzat fără îndoială de orice altă instituţie pentru a-şi satisface instinctele lor grosolane.

Nimic nu i-ar conveni mai mult unui asemenea parlamentar şnapan decît să i se dea prilejul, cel puţin în cele din urmă, să-şi justifice speculaţia politică. De îndată ce religia sau confesiunea sînt făcute răspunzătoare de josnicia sa individuală şi acuzate cu ţipete puternice, acest mincinos ia ca martor pe toată lumea; şi reafirmă că atitudinea lui a fost cît se poate de justificată şi că numai lui şi elocvenţei sale trebuie să i se aducă mulţumiri

pentru salvarea religiei şi a bisericii. Lumea, care este la fel de proastă pe cît îi e de scurtă memoria, nu-1 mai recunoaşte atunci pe adevăratul autor al conflictului în persoana celui care strigă atît de tare, sau nu şi-1 mai aminteşte; iar ticălosul, în fond, şi-a atins scopurile.

O asemenea vulpe vicleană ştie foarte bine că toate acestea n-au nimic de a face cu religia; un motiv în plus ca să-şi rîdă în barbă; în timp ce *adversarul* său cinstit, dai* inabil, pierde la jocul acesta, cu riscul de a se retrage definitiv, pierzîndu-şi speranţele în buna-credinţă a omenirii.

Dai* şi dintr-un alt punct de vedere ai* fi nedrept ca religia ca religie, ori chiar biserica, să fie făcută responsabilă de greşelile fiecăruia. Comparînd măreţia organizaţiilor religioase pe care le avem în faţă cu obişnuita imperfecţiune a omului în general, trebuie să recunoaştem că proporţia dintre cei buni şi cei răi este în avantajul mediilor religioase. Fireşte că şi în rîndurile clerului se găsesc oameni care se folosesc de misiunea lor sfîntă în interesul ambiţiilor lor politice, oameni care, în lupta politică, uită în mod regretabil că ai- trebui să fie depozitarii unui adevăr superior şi nu protagoniştii minciunii şi ai calomniei; dai- la un asemenea nevrednic găseşti o mie şi mai mulţi ecleziaşti cinstiţi, deplin credincioşi misiunii lor, care ies la suprafaţă ca nişte insuliţe deasupra mlaştinii epocii noastre mincinoase şi corupte.

Pe cît de puţin condamn şi sînt îndreptăţit să condamn biserica însăşi, atunci cînd un ins corupt, îmbrăcat în veşminte preoţeşti, comite o crimă desfrînată împotriva moravurilor, tot atît de puţin am dreptul s-o fac cînd un altul, din ansamblul lor, îşi mînjeşte şi-şi trădează naţionalitatea, mai ales într-o vreme cînd vezi asemenea lucruri zi de zi. Şi în special în zilele noastre nu trebuie uitat nici că, la un singur Efialte de felul acesta, se vor găsi mii de preoţi a căror inimă sîngerează din cauza nenorocirii naţiunii lor şi care doresc *a* fel de arzător ca şi cei mai buni dintre compatrioţii lor să vină ziua cînd cerul |*e* va zîmbi în sfîrşit din nou.

Celui care răspunde că aici nu e vorba de mici probleme zilnice, ci de hestiuni de principiu sau de dogme, trebuie neapărat să i se răspundă astfel: Dacă te crezi ales spre a proclama adevărul, fă-o; dar atunci ai curajul -o faci nu pe căile ocolite ale unui partid politic - ceea ce este un subterfugiu :i înlocuind prezentul cel rău cu viitorul tău mai bun,

Dacă îţi lipseşte curajul sau dacă acel mai bun nu-ţi este ţie însuţi mpede, atunci retrage-te; în nici un caz nu încerca să obţii pe calea lăturalnică unei organizaţii politice ceea ce nu îndrăzneşti să revendici deschis.

Partidele politice nu au nimic de-a face cu problemele religioase dacă ipercursiunile acestora din urmă nu se pun împotriva vieţii naţionale şi nu strug încetul cu încetul morala rasei; de asemenea, religia nu trebuie nestecată în lupta partidelor politice.

Atunci cînd demnitarii bisericii se folosesc de instituţii sau chiar de ctrine religioase pentru a pricinui un rău rasei lor, ei nu trebuie niciodată maţi pe această cale, nici combătuţi cu aceleaşi arme. *Pentru un conducător*

politic, ideile şi instituţiile religioase ale poporului său trebuie să răi întotdeauna inviolabile; altminteri, să înceteze să mai fie un om politic, j *devină un reformator, dacă are stofă!* O altfel de atitudine, mai ale Germania, trebuie să ducă la o catastrofă.

Studiind mişcarea pangermanistă şi lupta ei împotriva Romei, am a, atunci, şi mai cu seamă în cursul anilor următori, la următoarea concluzie: 1 de înţelegere a acestei mişcări faţă de chestiunea socială a privat-o de ma| populare, singurele potrivite pentru luptă; intrarea în parlament i-a frînt | elanului şi i-a inculcat toate slăbiciunile acestei instituţii: lupta împot bisericii catolice a făcut-o indezirabilă în numeroase medii şi i-a răpit nenu rate elemente dintre cele mai bune din cîte număra naţiunea. Rezultatul pr£ al *Kulturkampf-uhii* austriac a fost aproape nul.

A reuşit, este adevărat, să smulgă bisericii vreo sută de mii de mem dai* fără ca prin aceasta să-i pricinuiască pagube mari. Ea n-a trebuit să vi lacrimi văzînd plecarea acestor "oi" rătăcite: nu a pierdut decît ceea ce, în fi nu-i mai aparţinea în întregime de multă vreme. Aceasta a fost singura diferi dintre noua reformă şi cele de odinioară: atunci, o mulţime din cei mai buni i îndepărtat de biserică din convingere religioasă intimă; acum nu s-au îndepă: decît cei lipsiţi de entuziasm, şi aceasta din "consideraţiuni" de esenţă polii

Dai- tocmai din punct de vedere politic acest rezultat a fost rizibi totodată trist.

încă o dată, o mişcare politică avînd posibilitatea de a salva naţiu: germană, mişcare plină de promisiuni de succes a pierit pentru că n-a ; condusă cu brutalul realism necesar, pentru că s-a rătăcit în domenii în care putea decît să se dezagrege.

Un lucru este neîndoielnic:

Mişcarea pangermanistă n-ar fi comis niciodată această eroare dacă r fi înţeles atît de prost psihologia marilor mase. Dacă şefii ei ai- fi ştiut că, pen a reuşi, nu trebuie niciodată, şi aceasta din considerente pur psihologice, indici masei mai mulţi adversari - ceea ce antrenează imediat dispersai completă a forţelor combative, vîrful de atac al mişcării pangermaniste ai' fi f îndreptat împotriva unui singur adversar. Nimic nu e mai periculos pentru partid politic decît să ge lase condus în deciziile sale de nişte palavra neurastenizaţi care se apucă de toate şi care nu-şi ating niciodată scopurile.

Chiar dacă o confesiune sau alta dau cu adevărat ocazie criticii, partid politic nu trebuie să uite niciodată că Istoria nu înregistrează nici exemplu în care un partid pui[1] politic, în împrejurări analoage, a putut ajur la o refoi-mă religioasă. Istoria nu se învaţă ca să-i uiţi lecţiile exact în momen^ în care trebuie să Ie aplici în practică; ori ca să crezi că adevărurile ei secute pot să nu fie aplicate pentru că situaţia socială este cu totul alta; ea se î pentru a trage învăţăminte pentru prezent. Cel ce nu e capabil să o facă, trebuie nicidecum să-şi închipuie că este un conducător politic; el nu este realitate decît un măscărici şters, deşi adesea înfumurat, şi toată bunăvoinţa m

;e scuza incapacitatea practică.

In general, arta tuturor adevăraţilor conducători de popoare din toate)urile constă în special în aceea că ei concentrează atenţia poporului asupra i singur adversar, nu o lasă să se împrăştie. Cu cit această afirmare a voinţei lupta a unui popor este mai concentrată, cu atît mai mare este forţa de cţie magnetică a unei asemenea mişcări, cu atît este mai masivă forţa ei de Aila de a sugera poporului că duşmanii cei mai diferiţi aparţin aceleiaşi gorii aparţine unui mare conducător. Din contră, convingerea că duşmanii mulţi şi diverşi devine prea uşor, pentru cei săraci cu duhul şi nehotărîţi, un v ca să se îndoiască de propria lor cauză.

De îndată ce masa se vede luptînd împotriva mai multor inamici, ea îşi : întrebarea: e cu putinţă ca toţi ceilalţi să greşească într-adevăr şi numai area noastră să fie îndreptăţită?

Atunci forţele ei paralizează. De aceea trebuie pusă întotdeauna în aşi grămadă o pluralitate de adversari cît mai variaţi, pentru ca masei riilor noştri partizani să i se pară că lupta se poartă împotriva unui singur ian. Aceasta îi întăreşte încrederea în propriul ei drept şi i creşte exaspera-mpotriva celor ce-1 atacă.

Mişcarea pangermanistă de odinioară nu a înţeles aceasta, ceea ce i-a iromis succesul.

Ea văzuse just ţelul, avea intenţii curate, dai' a ales un drum greşit. O n compara cu un om care, vrînd să ajungă în vîrful unui munte, nul pierde chi şi porneşte la drum plin de hotărîre şi de putere, dai* fără să acorde nici nţie drumului şi care, {intuind cu privirea ţelul ascensiunii sale, nu vede examinează cîtuşi de puţin posibilităţile urcuşului şi la sfîrşit eşuează din ită cauză.

Se poate observa contrariul în toate privinţele la marele său concurent, dul creştin-social.

Drumul pe care a pornit a fost ales judicios, dai- ceea ce i-a lipsit a fost icepere clară a scopului. In aproape toate domeniile în care mişcarea îrmanistă a făcut greşeli, acţiunea partidului creştin-social a fost eficace şi i.

El cunoştea importanţă maselor şi a dovedit o încă din prima zi prin terul pronunţat al politicii sale sociale. Orientîndu-se în special spre irea meşteşugarilor mici sau mijldcii, el şi-a recrutat partizani pe cît de pe atît de tenace şi gata de sacrificii. A evitat orice luptă împotriva urilor religioase, asigui-îndu-şi astfel sprijinul acestei puternice organizaţii îste biserica în prezent. In consecinţă, na avut decît un singur adversar rat. El a recunoscut necesitatea unei propagande grandioase şi a atins)zitatea în arta de a impresiona masele.

Dacă totuşi nu şi-a putut atinge scopul visurilor sale, salvarea Austriei, ta se explică prin calea prost aleasă, ca şi prin lipsa de claritate a avelor sale.

Antisemitismul noii mişcări se baza pe concepţii antireligioase şi nu pe principii rasiste. Acelaşi motiv care a dus la comiterea acestei erori a provocat şi o a doua eroare.

întemeietorii partidului creştin-social gîndeau că dacă acest partid voia să salveze Austria, el nu se putea sprijini pe principiul rasei, deoarece de aici ar fi rezultat în scurt timp o destrămare generală a statului. In special situaţia din Viena, după părerea şefilor partidului, cerea să fie lăsate de o parte toate elementele de divergenţă şi să se reliefeze toate motivele de unire.

In vremea aceea Viena cuprindea deja fracţiuni etnice variate, în special cehi, şi doar maxima toleranţă în toate problemele legate de rasă le mai putea împiedica să formeze un partid dea dreptul antigerman. S-au străduit aşadar să-i cîştige în special pe micii meşteşugari cehi, foarte numeroşi, prin lupta împotriva liberalismului manchesterian; şi au crezut că au găsit lozinca luptei în unirea vechii Austrii, trecînd peste toate divergenţele naţionale, în lupta contra evreilor pe o bază religioasă.

Este limpede că lupta împotriva evreilor pe o astfel de bază nu putea să le provoace decît griji cu totul neînsemnate. In cel mai rău caz, puţină apă sfinţită îl putea întotdeauna salva pe evreu şi negoţul său.

Cu motive atît de superficiale nu sa ajuns niciodată la o analiză ştiinţifică serioasă a întregii probleme, ceea ce ia îndepărtat de partidul creştin social pe toţi cei ce nu puteau înţelege acest gen de antisemitism. Forţa de atracţie a acestei idei se reducea la un mediu cu o inteligenţă mărginită, pentru că nu voiau să meargă mai departe de simplul sentiment, către o înţelegere adevărată. Intelectualii au rămas ostili din principiu. Se dovedea din ce în ce mai mult că în toată afacerea nu era vorba decît de o nouă tentativă de convertire a evreilor sau că ea nu era decît expresia invidiei faţă de concurenţi. Din această cauză, i-a lipsit amprenta unei confirmări filozofice; ea li s-a părut multora - si nu din cei inferiori ■ imorală şi blamabilă. Convingerea că aici era vorba de o problemă vitală pentru întreaga omenire, că soarta tuturor popoarelor neevreieşti depindea de soluţionarea ei nu se desprinsese.

Acest fel de a face lucrurile numai pe jumătate a anulat valoarea orientării antisemite a partidului creştin-social.

Nu a fost decît un pseudo antisemitism, aproape mai periculos decît opusul lui; adormeai liniştit crezînd că-ţi ţii bine adversarul în mină, cînd. în realitate, te ducea el de nas.

lai- evreul s-a obişnuit curind atît de bine cu acest gen de antisemitism, încît cu siguranţă că dispariţia acestuia l-ar fi întristat mai mult decît. îl incomoda existenţa sa.

Aici ar fi trebuit impuse sacrificii grele în ideea unui stat bazat pe naţionalităţi, dai" au fost făcute altele mai grele în apărarea germanismului.

Nu îndrăznea să fie "naţionalistă" dacă nu voia să simtă că îi fuge pămîntul de sub picioare, nici la Viena. Spera să salveze statul Habsburgilor eviînd uşurel această problemă; şi tocmai astfel a fost dusă la **pieire. Mişcarea**

. pierdut în felul acesta puternicul izvor de energie, singurul care putea furniza n cele din urmă forţa motrice necesară unui partid politic. Mişcarea creştin-ocială a devenit din această cauză un partid ca oricare altul.

Am urmărit odinioară cele două mişcări în chipul cel mai atent, pe una u înseşi bătăile inimii, pe cealaltă cu admiraţie faţă de omul care mi se părea ică de pe atunci simbolul întregului popor german din Austria.

Cînd, la moartea primarului, impozanta procesiune funebră s-a pus în lişcare de la primărie spre Ringstrasse, mă aflam printre sutele de mii de ersoane care asistau la acea tristă ceremonie. Emoţia mea interioară se ontopea cu sentimentul că întreaga operă a acestui om fusese zadarnică, eoarece soarta mîna inexorabil acest stat la pieire. Dacă Dr. Karl Lueger ar . trăit în Germania, ai* fi deţinut un rang printre oamenii de frunte ai artidului nostru; pentru opera sa şi pentru el însuşi faptul că a trăit în acest tat imposibil a fost o nenorocire.

La moartea sa, flăcări mici izbucneau deja din lună în lună cu tot mai lultă intensitate deasupra Balcanilor; soarta s-a îndurat de el şi 1-a cruţat de pectacolul despre care sperase că mai putea fi evitat.

M-am străduit să găsesc cauzele neputinţei primeia din aceste mişcări şi le insuccesului celeilalte şi am ajuns la convingerea profundă că independent e imposibilitatea de a ajunge la consolidarea statului în bătrîna Austrie, rorile celor două partide au fost următoarele:

Mişcarea pangermanistă avea dreptate în privinţa principiului unei îgenerări germane, însă a avut ghinion în alegerea mijloacelor. Ea a fost aţionalistă, dar, vai! nu suficient de socială ca să cîştige masele. Antisemitismul L se baza pe o înţelegere corectă a problemei raselor şi nu pe concepţii îligioase. Dai" lupta împotriva unei confesiuni determinate era o greşeală de rincipiu şi de tactică.

Mişcarea creştin-socială nu avea nici o concepţie clară despre scopul îgenerării germane, dai" a fost inteligentă şi a făcut o alegere fericită a rumului său ca partid. Ea a înţeles importanţa chestiunii sociale, dar a greşit 1 lupta împotriva evreilor şi n-a avut nici cea mai vagă idee legată de forţa ideii aţionaliste.

Dacă partidul creştin-social ai" fi îmbinat înţelegerea maselor cu o mcepţie mai justă despre importanţă problemei raselor, ca aceea a mişcării angermaniste, dacă, în sfîrşit, ai* fi devenit el însuşi naţionalist ■ sau, impotrivă, dacă mişcarea pangermanistă, cu noţiunea sa justă despre problema weiască şi importanţa problemei naţionale şi-ar fi însuşit înţelepciunea practică partidului creştin-social şi în special atitudinea acestuia faţă de socialism tunci noi am fi văzut o mişcare care ar fi putut, cred eu, să-şi joace cu succes)lul în destinele germane. Dacă nu s-a întîmplat astfel, marea parte a greşelii ;ă în esenţa statului austriac.

Fiindcă nu găseam în nici unul din partide întruchiparea ideilor mele, u m-am putut hotărî să intru într-una din organizaţiile existente pentru a lupta

în rîndurile ei. Consideram de-acum că toate aceste mişcări politice erau ratate şi incapabile să ducă la bun sfîrşit o regenerare a poporului german cu adevărat profundă, iar nu pur exterioară.

Aversiunea mea intimă faţă de statul habsburgic creştea tot mai mult în vremea aceea.

Pe măsură ce începeam să mă ocup de problemele de politică externă, se înrădăcina în mine convingerea că acest stat fantomatic nu putea decît să-i nenorocească pe germani. In fiecare zi vedeam mai limpede că soarta naţiunii grmane se va decide nu în Austria, ci chiar în Reich. Nu numai din raţiuni de politică generală, ci şi de cultură în ansamblul ei.

Statul austriac arăta şi pe plan cultural şi artistic toate semnele decrepitudinii sau cel puţin ale totalei lipse de importanţă pentru naţiunea germană. Aşa stăteau lucrurile în special în domeniul arhitecturii. Arta nouă nt putea obţine mari succese în materie, pentu că după terminarea Ringstrasse, lj Viena nu mai rămîneau de făcut decît trebuii mărunte în comparaţie *c*| proiectele din Germania.

Am început deci să duc o viaţă dublă: raţiunea şi realitatea îmi dicta^ să-mi continui ucenicia amară, dai' rodnică, în Austria; însă fără tragere inimă.

O nemulţumire deprimantă mă cuprinsese după ce am recunoscut vidij interior al acestui stat şi imposibilitatea de a-1 salva; dar în acelaşi tir presimţeam cu certitudine că tot ce va întreprinde va însemna nenorocire poporului german.

Eram convins că acest stat avea să micşoreze orice german cu adevăr| însemnat şi să-i pună piedici, în timp ce, în schimb, avea să favorizeze orij acţiune negermană.

Conglomeratul de rase înfăţişat de capitala monarhiei, tot acel amest etnic de cehi, de polonezi, de unguri, de ruteni, de sîrbi şi de croaţi etc. mi părea respingător, fără să uităm bacilul distrugător al omenirii, evreii şi iar evreii.

Acest oraş gigantic mi se părea întruchiparea incestului.

Graiul german din tinereţea mea era dialectul vorbit în Bavs Inferioară; nu puteam nici să-1 uit, nici să-mi însuşesc jargonul vienez. Pe măsi ce trăiam în acest oraş, devenea tot mai vie ura mea împotriva acestui amea de popoare străine care începea să ştirbească reputaţia acestui vechi centri cultură germană.

Ideea că zilele acestui stat trebuie prelungite mi se părea de-a drej ridicolă.

Austria, în vremea aceea, era asemeni unui mozaic vechi al cănii 1 a îmbătrînit şi a devenit fragil; atîta timp cît o astfel de capodoperă nu e atij ea te mai amăgeşte cu o aparenţă de existenţă; dai' de îndată ce îi dai o loviij ea se sparge în mii de bucăţi. Se mai punea doar problema momentului cîr va da lovitura.

ma mea a bătut întotdeauna pentru imperiul german şi nu pentru austriacă; ceasul destrămării acestui stat mi se părea întotdeauna liberării naţiunii germane.
ite aceste cauze au provocat în mine dorinţa tot mai înfocată de a 3 unde, încă din tinereţe, mă atrăgeau vise tainice şi o iubire tainică, n-am ca mai tîrziu să mă fac cunoscut ca arhitect şi să-i pot aduce ;le servicii autentice în cadrul - mic sau mare - pe care mi-1 rezerva

îfîrşit, voiam să fac parte dintre cei care au fericirea de a trăi şi de i locul de unde trebuie să vină împlinirea celei mai arzătoare dorinţi ele: unirea patriei mele mult iubite cu marea patrie comună, cu •man.
care nu vor înţelege intensitatea acestei dorinţe sînt încă în număr ; dai- eu mă adresez celor cărora soarta le-a refuzat pînă în prezent urie, ca şi celor care au fost lipsiţi de ea cu cruzime; mă adresez)r care, despărţiţi de patria-mamă, trebuie să lupte tocmai pentru întă a limbii natale, care sînt urmăriţi sau brutalizaţi pentru *n* fidelă faţă de patrie §i care aşteaptă cu o fervoare dureroasă ceasul îngădui să se întoarcă la sînul mult iubitei lor mame; mă adresa **Stora,** şi o ştiu: ei mă vor înţelege!
nai cel ce simte cu toate fibrele ce înseamnă să fii german fără să poţi briei iubite va putea măsura adînca nostalgie care arde neîntrerupt. :opiilor despărţiţi de ea. Această nostalgie îi chinuie pe toţi cei pe ează, îi privează de orice bucurie şi de orice fericire pînă cînd porţile ischid în sfîrşit şi sîngele comun îşi găseşte pacea şi tihna în imperiul

ia a fost şi rămîne pentru mine şcoala cea mai aspră, dar şi cea mai viaţa mea. Am sosit în acest oraş încă pe jumătate copil, şi cînd l-am i un bărbat taciturn şi serios. Acolo am primit bazele concepţiei mele spre viaţă şi, în special, o metodă de analiză politică; mai tîrziu le-am iub unele aspecte, dar nu le-am abandonat niciodată. Este adevărat n pot aprecia la justa lor valoare lecţiile acelor ani. descris această perioadă mai detailat deoarece atunci am primit ii în probleme fundamentale pentru partidul care, după începuturi ste, în numai cinci ani, începe să devină o mişcare de mase. Nu ştiu st atitudinea mea faţă de evrei, faţă de social-democraţie, chiar faţă arxismul, faţă de chestiunea socială etc, dacă nu s-ar fi strâns în ipita] de păreri personale încă din anii tinereţii, în parte sub îstinului, în parte datorită studiilor individuale. , dacă nenorocirile patriei au putut face mii şi mii de oameni să supra cauzelor interne ale prăbuşirii ei, aceasta nu a condus acea tărie şi la acea pătrundere adîncă accesibile numai celor care itătpini pe destinele lor după ani de luptă.

CAPITOLUL IV

MUNCHE

N

In primăvara anului 1912 am plecat definitiv la Miinchen.

Oraşul propriu-zis îmi era la fel de familial[1] de parcă aş fi locuit între zidurile sale ani de zile. Asta fiindcă studiile mă îndreptaseră de nenumărate ori către această metropolă a artei germane. Dacă nu cunoşti Miinchenul, nu numai că n-ai văzut Germania, dai" mai ales nu ştii nimic despre arta germană dacă n-ai văzut Miinchenul.

Oricum ar fi, această epocă premergătoare războiului a fost cea mai fericită din viaţa mea. Salariul meu era încă absolut derizoriu, dar desigur că nu trăiam ca să pictez: pictam ca să-mi asigur astfel posibilităţile de existenţă sau mai degrabă ca să-mi permit să continui să învăţ. Aveam convingerea absolută că într-o zi voi sfîrşi totuşi prin a-mi atinge scopul fixat. Şi aceasta îmi ajungea ca să suport cu uşurinţă şi fără grijă celelalte mici neplăceri ale existenţei.

La acestea se adăuga şi dragostea profundă care m-a cuprins faţă de acest oraş, aproape încă din primul ceas al şederii mele, sentiment pe care nu îl încerc cu aceeaşi intensitate pentru nici un alt loc. Iată un oraş german! (Cîtă diferenţă faţă de Viena! îmi făcea rău numai gîndul la acel Babilon de rase.) Adăugaţi la aceasta dialectul, mult mai apropiat de al meu şi care, mai ales în anturajul meu din Bavaria de Jos, îmi amintea adesea de tinereţe. Mii de lucruri îmi erau sau miau devenit extrem de dragi şi de preţioase. Dai" ceea ce mă atrăgea cel mai mult era acea minunată îmbinare de forţă spontană şi de sentiment artistic delicat, acea perspectivă unică de la Hofbrauhaus la Odeon, de la Oktoberfest la Pinacotecă etc. Dacă astăzi sînt legat de acest oraş mai mult decît de orice alt loc din lume, aceasta se datorează fără îndoială faptului că el este şi rămîne indisolubil legat de evoluţia mea. Dai" faptul că am avut şansa de a găsi aici o veritabilă satisfacţie lăuntrică trebuie atribuit numai farmecului pe care minunatul oraş regal al familiei Wittelsbach îl exercită asupra oricărui om dotat nu numai cu o judecată rece, ci şi cu un suflet sensibil.

La Miinchen, în afara **exercitării** profesiei mele, eram atras în special de studierea continuă a evenimentelor politice şi în particular de evenimentele politicii externe. Am ajuns la politica externă pe calea ocolită a politicii germane de alianţe, pe care o consideram absolut greşită încă pe cînd mă aflam în Austria. Insă la Viena nu vedeam limpede în ce măsură se înşela Reichul. Atunci eram înclinat să admit - sau poate voiam să văd aici o scuză - că poate la Berlin se ştia deja cît de slab va fi în realitate aliatul, dai* că, din raţiuni mai mult sau mai puţin misterioase, această convingere era disimulată de **grija**

politicii de alianţă instaurată cîndva de Bismarck şi a cărei rupere nu părea de dorit, fie pentru a nu atrage sub nici o formă atenţia taţii care stătea la pîndă, fie spre a nu nelinişti ţara. Contactele cu poporul mi-au demonstrat curînd, spre marea mea groază, istă părere era greşită. Uimit, am fost nevoit să constat că nicăieri, nici in mediile cultivate, oamenii nu aveau nici cea mai vagă idee despre ceea monarhia Habsburgilor. Chiar în popor exista iluzia că aliatul putea fi :a o putere serioasă care, în ceasul primejdiei, ar pune de îndată pe roate forţă militară; monarhia era luată în continuare drept un stat "german" iau că se pot bizui pe aceasta. Credeau că, şi în acest caz, forţa se putea după număr, cam ca în Germania şi uitau complet mai întîi că Austria ; de mult să fie un stat german, apoi că situaţia internă a acestui imperiu >ragul ruinei cu fiecare ceas care trecea.

Eu cunoşteam mai bine această situaţie d'ecît "diplomaţia" zisă oficială aproape întotdeauna, îşi urma'orbeşte destinul. Sentimentele poporului iau reflecta, de fapt, ideile cu care era alimentată în sferele sus-puse publică". lai* sferele sus-puse ale societăţii aveau poate pentru "aliat" mit ca pentru Viţelul de aur. Se gîndeau poate să înlocuiască lipsa de ite prin amabilitate. lai* cuvintele erau luate întotdeauna drept bune.

Deja la Viena mă cuprindea mînia cînd cercetam diferenţa care apărea ntre discursurile oficiale ale oamenilor de stat şi articolele din ziarele Totuşi Vieni era un oraş german, cel puţin în aparentă. Dar ce re, atunci cînd, departe de Viena, sau mai bine zis, departe de Austria '., ajungeai în provinciile slave ale imperiului! Era suficient să arunci pe ziarele de la Praga ca să ştii cum era considerată acolo toată acea a Triplei Alianţe. Faţă de această "capodoperă de diplomaţie" nu exista •îdere şi o ironie crîncenă. In plină pace, chiar atunci cînd cei doi schimbau sărutul prieteniei, nimeni nu ascundea faptul că alianţă va ată nulă în ziua în care cineva va încerca s-o coboare din domeniul • al idealului Nibelungilor în realitatea practică.

Lşadar cum de s-a putut mira lumea, peste cîţiva ani, atunci cînd, sosind care alianţele trebuiau înfăptuite, Italia s-a retrase brusc din Tripla părăsindu-şi cei doi aliaţi şi trecînd tocmai de partea duşmanului. mai înainte s-a putut crede o singură clipă în acel miracol al luptei ituri de Austria părea absolut de neînţeles oricui nu era lovit de orbire

că. Aceasta era totuşi situaţia exactă în Austria.
umai Habsburgii şi germanii susţineau în această ţară ideea alianţei.
ii din calcul... şi de nevoie, austriecii germani cu toată buna-credinţă...
totală stupiditate politică. Toată buna-credinţa, pentru că ei credeau
ipla Alianţă aduc un mare serviciu imperiului german, îl consolidează
ajutor; prin stupiditate politică de asemenea, nu numai pentru că
lor era irealizabilă, ci şi deoarece astfel contribuiau la înlănţuirea
de acest cadavru de stat care avea să-i tragă după el în prăpastie. In

special austriecii germani erau şi mai inevitabil sortiţi degercnanizării, tocmai din cauza acestei alianţe. într-adevăr, pe Ungă că Habsburgii credeau că pot fi încredinţaţi că alianţa cu Reichul îi asigură împotriva unei invazii din partea aceea ■ şi din nefericire pe bună dreptate - din această cauză pentru ei era mai uşor şi mai puţin periculos să-şi continuie politica internă de înăbuşire a germanismului. Aceasta nu numai deoarece cu "obiectivitatea" binecunoscută nu trebuiau să se teamă de proteste din partea conducerii Reichului, ci şi pentru că făcînd cu orice prilej paradă de alianţă se putea impune tăcere vocilor indiscrete care se ridicau chiar dintre austriecii germani împotriva unui mod prea infam de slavizare.

Aşadar ce-i mai rămînea de făcut germanului în Austria, atunci cînd însăşi Germania Reichului recunoştea guvernarea Habsburgilor şi îi arăta încredere? Trebuia să reziste pentru a fi apoi înfierat de infamie în ochii tuturor germanilor ca trădător al propriului său popor? Tocmai el, care de zeci de ani acceptase cele mai uimitoare sacrificii!

Dai- cît va preţui această alianţă în ziua cînd germanismul va fi extirpat din monarhia Habsburgilor? Oare pentru Germania valoarea Triplei Alianţe nu depindea direct de menţinerea preponderenţei germane în Austria? Sau credea că se putea într-adevăr trăi în alianţă cu un imperiu slav al Habsburgilor?

Poziţia luată de diplomaţia oficială germană, ca şi de întreaga opinie publică, în problema naţionalităţilor din interiorul Austriei nu era deci numai stupidă, ci de-a dreptul nesăbuită; clădeau pe o alianţă viitorul şi securitatea unui popor de 70 de milioane de suflete şi asistau din an în an la distrugerea certă, sistematică şi deliberată de către partener a singurei baze posibile pentru această alianţă. Intr-o zi va rămîne deci un "tratat" cu diplomaţia vieneză, dar nici un ajutor efectiv ca aliat al imperiului.

Acesta era de altfel cazul Italiei încă de la început.

Dacă în Germania istoria şi psihologia popoarelor ar fi fost numai puţin mai deschis cercetată, nu s-ar fi putut crede nici un moment că Quirinalul şi Palatul Imperial din Viena ai* fi putut merge vreodată alături în luptă. întreaga Italie ai* fi fost un vulcan, înainte ca un guvern să poată încerca măcar să împingă un singur soldat italian altfel decît ca adversar pe cîmpul de luptă al statului Habsburgilor urît cu atîta fanatism. Nu o dată am văzut izbucnind la Viena dispreţul pătimaş şi ura intensă care "lega" italianul de statul austriac. Păcatele Casei de Habsburg faţă de libertatea şi independenţa italienilor de-a lungul secolelor erau prea grele pentru a putea fi uitate, chiar dacă s-ar fi dorit acest lucru. lai* această voinţă îi lipsea cu desăvîrşire atît poporului cît şi guvernului italian. Din această cauză, pentru Italia nu existau decît două *modi vivendi* cu Austria: alianţa sau războiul.

Alegîndu-1 pe primul, putea să se pregătească liniştită pentru cel de-al doilea.

In special de cînd raporturile Austriei cu Rusia tindeau tot mai mult către o explicaţie pe calea armelor, politica germană de alianţe era pe cît de

le sens pe atît de periculoasă.
Caz clasic de absenţă a oricărei diplomaţii juste şi de o oarecare
re.
De ce se încheia o alianţă? Numai cu scopul de a asigura astfel viitorul
ui mai bine decît ai* fi făcut-o singur. Acest viitor al Eeichului se reducea
inerea posibilităţilor de existenţă ale poporului german.
Aşadar problema nu putea fi enunţată decît astfel: ce formă trebuie să
un viitor palpabil, viaţa naţiunii germane şi cum i se pot apoi asigura
dezvoltări bazele necesare şi securitatea cerută, în cadrul relaţiilor
; ale puterilor europene?
Examinînd deschis previziunile activităţii externe ale politicii germane,
ii să nu te convingi că:
[3]opulaţia Germaniei creşte în fiecare an cu aproape 900.000 de suflete.
iţea de a hrăni această armată de noi cetăţeni urmează să crească din an
să se termine într-o zi printr-o catastrofă, dacă nu se vor găsi căile şi
le de a preveni în timp util acest pericol al foametei.
Cxistau patru mijloace pentru a evita o eventualitate atît de înspăimîn-

. Se putea, urmînd exemplul francez, reduce artificial creşterea r, prevenind astfel suprapopularea.
'ireşte că natura are ea însăşi grijă, în vremurile de sărăcie şi de condiţii
proaste, sau în regiunile cu pămînt sărac, să limiteze creşterea
i în anumite ţări sau la anumite rase. De altfel, cu o metodă atît de
i şi de decisivă, ea nu se opune capacităţii de procreare propriu-zise, ci
uirii individului procreat, supunîndu-1 pe acesta la încercări şi
i atît de grele încît orice individ mai puţin puternic, mai puţin sănătos
t să se întoarcă în neant. Cei cărora ea le îngăduie totuşi să învingă
dstenţei rezistă la orice, duri şi întru totul apţi să zămislească la rîndul
1 ca aceeaşi selecţie fundamentala să poată reîncepe. Natura, procedînd
■utal faţă de individ şi rechemîndu-1 imediat la ea dacă el nu este
înfrunte vijelia vieţii, menţine puternice rasele şi speciile şi ajunge
ii însemnate realizări.
itfel scăderea numărului întăreşte individul, deci, la urma urmelor,

Lcmrile se petrec altfel atunci cînd omul se pune

să-şi limiteze •a. El nu e croit din acelaşi material ca natura, el este "uman"; el se
facă mai bine decît această regină nemiloasă a înţelepciunii absolute! e piedici dezvoltării individului procreat, ci însăşi reproducerii. Lui, leauna se vede numai pe sine şi niciodată rasa, acest lucru i se pare şi mai drept decît metoda contrară. Din nefericire, şi urmările sînt

timp ce natura, lăsîndu-i pe oameni liberi să procreeze, ie supune o încercare foarte dură - şi dintre indivizii supranumerici îi alege pe.

cei mai buni ca fiind demni să trăiască, îi păstrează numai pe ei şi îi însărcinează cu conservarea speciei - omul limitează procrearea, în schimb se încăpăţîneasă să conserve cu orice preţ orice fiinţă, odată născută. Această rectificare a voinţei divine i se pare pe cît de înţeleaptă pe atît de umană şi, învingînd natura la în<ă un punct, se bucură că ia dovedit incapacitatea. Draga de maimuţică a lui Dumnezeu Tatăl va observa numai împotriva voinţei sale faptul că număinil este într-adevăr limitat, dai* că în acelaşi timp a scăzut valoarea individului.

Căci de îndată ce capacitatea procreatoare propriu-zisă este limitată p numărul naşterilor a scăzut ■ în locul luptei fireşti pentru viaţă, care nu-i lasă să supravieţuiască decît pe cei puternici şi pe cei mai sănătoşi - este instauraţi, se înţelege de la sine, acea manie de a "salva" cu orice preţ pe cei mai firavi, pe cei mai bolnăvicioşi; nucleu al unei descendenţe care va fi din ce în ce mai vrednică de milă, cîtă vreme voinţa naturii va fi astfel crunt batjocorită.

Rezultatul este că într-o zi unui asemenea popor existenţa pe pămînt ii va fi luată cu forţa; căci omul nu poate sfida decît un anumit timp legea eterni a perpetuării speciei şi, mai devreme sau mai tîrziu, vine revanşa. O rasă mai puternică va alunga rasele slabe, căci iureşul final către viaţă va distrug» obstacolele ridicole ale unei pretinse omenii individualiste, pentru a lăsa loc omeniei conforme cu natura, care îi nimiceşte pe cei slabi ca să le dea locul celor puternici.

Oricine vrea deci să asigure existenţa poporului german, limitîni voluntar creşterea populaţiei sale, îl lipseşte tocmai prin aceasta de orice viitoi.

2. O a doua cale ar fi cea pe care şi astăzi o mai auzim propusă şi lăudaţi de nenumărate ori: "colonizarea internă". Acesta este un proiect pi-oslăvii îndeosebi de oamenii care îl înţeleg cel mai puţin şi care este susceptibil si provoace cele mai mari pagube imaginabile.

Produsul unui sol poate fi fără îndoială crescut pînă la o limiti determinată. Insă numai pînă la o limită determinată şi nu la infinit. Un anumit timp se va putea deci compensa creşterea populaţiei poporului german prii creşterea produselor solului nostru fără pericolul foamei. Trebuie ţinut totuşi cont de faptul că nevoile cresc în general mai repede decît numărul de locuitori Nevoile de hrană şi îmbrăcăminte ale oamenilor cresc an de an şi deja nai- mai putea fi comparate cu ale predecesorilor noştri de acum o sută de ani. Este deci o nebunie să crezi că orice creştere a producţiei îndreptăţeşte ipoteza unei creşteri a populaţiei: nu, aceasta nu este adevărat decît în măsura în care surplusul roadelor pămîntului nu este folosit spre satisfacerea nevoilor suplimentare ale omului. Dai- chiar presupunînd restrîngerea maximă de o parte şi cel mai mare zel de cealaltă, şi în acest caz se va ajunge totuşi la o limită, în funcţie de teritoriu.

Cu toată munca posibilă, la un moment dat nu va mai putea fi făcut să producă mai mult şi atunci va veni, mai devreme sau mai tîrziu, rezultatul fatal. Foamea va apare mai întîi în răstimpuri, după recolte proaste etc. Cu *o* populaţie crescîndă, ea va fi tot mai frecventă, apoi nu va mai înceta decît în

i excepţional de bogaţi care vor umple hambarele; va veni în sfîrşit vremea I mizeria nu va mai putea fi uşurată şi cînd foamea va fi tovarăşul veşnic al stui popor. Atunci va trebui ca natura să intervină şi să opteze pentru cei ce fi aleşi ca să trăiască; sau omul se va ajuta singur, limitîndu-şi artificial reducerea şi expunîndu-se la toate urmările supărătoare arătate deja pentru î şi specie.

Se va putea obiecta că această eventualitate va ameninţa îmr-o zi, -un fel sau altul, întreaga omenire şi că nici un popor nu se va putea aşadar ;rage acestui destin.,

La prima vedere este exact. Ne putem totuşi gîndi la următoarele:

E sigur că va veni o zi cînd omenirea, nemaiputînd face faţă nevoilor
iilaţiei sale crescînde prin mărirea randamentului solului, va trebui să
teze creşterea numărului de oameni. Ea va lăsa natura să se pronunţe, sau
ncerca să stabilească ea însăşi un echilibru: să sperăm că prin mijloace mai
ivite decît mijloacele actuale; dai' atunci vor fi atinse toate popoarele, pe
acum singurele atinse sînt rasele care nu mai au destulă putere ca să-şi
ure pământul de care au nevoie pe lumea aceasta. Căci aşa cum se prezintă
şi lucrurile, în epoca noastră, mai există încă întinderi imense de pământuri
losite, pământuri care nu aşteaptă decît să fie cultivate. Şi este sigur de
îenea că acest pământ n-a fost păstrat de natură ca teritoriu rezervat pentru
r unei naţiuni sau unei rase determinate. E sigur, dimpotrivă, că el este
nat unui popor care va avea puterea să-1 ia şi energia necesară ca să-1
}atez
e.

Natura nu cunoaşte graniţe politice. Ea aşează fiinţele vii unele lîngă e pe globul pămîntesc şi contemplă jocul liber al forţelor. Cel mai tare din tul de vedere al curajului şi activităţii, copilul preferat al naturii, va idi nobilul drept de a trăi.

Dacă un popor se cantonează în "colonizare internă" în timp ce alte rase iplantează în porţiuni tot mai întinse ale globului, el va fi forţat să recurgă tiitarea voluntară, pe cînd celelalte popoare vor continua mereu să crească »ric. Acest caz se prezintă cu atît mai devreme cu cît spaţiul aflat la ziţia acestui popor se întîmplă să fie mai restrîns. Cum, din nefericire, cele sune naţiuni - mai precis singurele rase civilizatoare, bază a întregului es uman - renunţă prea adesea în orbirea lor pacifistă la dobîndirea de noi rii şi se mulţumesc cu "colonizarea internă", în timp ce naţiuni de o re mai scăzută ştiu să-şi asigure posesiunea unor teritorii de populare, ta conduce la următorul rezultat final:

Rasele cu civilizaţia cea mai înaltă, dai- mai puţin lipsite de scrupule, ie să-şi reducă, din cauza teritoriului limitat, înmulţirea, într-un moment e nişte popoare cu o civilizaţie mai puţin înaltă, dai' mai brutale prin a lor, sînt, graţie unor teritorii întinse de populare, în

măsură să se Ite fără grija **limitării.** Altfel spus, se va întîmplă că într-o zi lumea se va) mîinile unei colectivităţi cu o cultură mai puţin înaltă, dai* mai energice.

Pe viitor nu se vor prezenta aşadar decît două posibilităţi: ori lumea va fi guvernată după concepţiile democraţiei noastre moderne, şi atunci balanţa va înclina în favoarea raselor mai puternice numeric; ori lumea va fi guvernată de legile naturale: atunci vor învinge popoarele cu o voinţă brutală, şi nu cele care vor fi practicat limitarea voluntară.

Nimeni nu poate pune la îndoială faptul că într-o zi existenţa omenirii va da naştere unor lupte groaznice. La urma urmelor, instinctul de conservare va învinge singur, instinct sub influenţa căruia dispare încet, precum zăpada sub soarele de martie, această pretinsă omenie care nu este decît expresia unui amestec de stupiditate, de laşitate şi de pedantism vanitos. Omenirea a crescut în luptă veşnică, pacea veşnică ai* duce-o în mormînt.

Pentru noi, germanii, cuvintele "colonizare internă" sînt nefaste, întărind în noi ideea că am găsit un mijloc de a ne cîştiga existenţa prin muncă într-o dulce toropeală. Odată ce această teorie va prinde rădăcini la noi, acesta va fi sfîrşitul oricărui efort de a ne asigura locul care ni se cuvine în lume. Dacă germanul mediu ar căpăta convingerea că prin acest mijloc îşi poate asigura existenţa şi viitorul, s-ar sfîrşi orice încercare de apărare activă şi însăşi prin aceasta singura rodnică, s-ar sfîrşi cu necesităţile vitale germane. Orice politică externă cu adevărat utilă ai* fi înmormîntată şi, odată cu ea, în special, viitorul poporului german.

De aceea nu întîmplător întotdeauna evreul este acela care încearcă îndeosebi să-i implanteze poporului nostru această mentalitate funestă; şi se pricepe de minune s-o facă. El e prea expert în oameni ca să ignore faptul că ei sînt victimele recunoscătoare ale tuturor celor ce se hrănesc cu himere care îi fac să creadă că s-a găsit mijlocul de a-i da naturii un bobîrnac astfel ca aspra şi nemiloasa luptă pentru viaţă să devină de prisos şi să facă, dimpotrivă, din ei, fie prin muncă, fie prin simpla trîndăveală, fie prin orice alt mijloc, stăpînii planetei.

Nu se poate insista îndeajuns asupra faptului că o colonizare internă germană nu trebuie să servească îndeosebi decît la evitarea anomaliilor sociale ■ fi înainte de toate să sustragă solul speculaţiei - dar că ea nu va face niciodată faţă asigurării viitorului naţiunii fără dobîndirea de noi teritorii.

Dacă procedăm altfel, în scurt timp vom fi fără pămînt şi la capătul puterilor.

In fine, trebuie să mai stabilim clar aceasta:

Limitarea care rezultă din colonizarea internă pe un mic teritoriu determinat, ca şi restrîngerea capacităţii de a procrea conduc la cea mai defavorabilă situaţie militară şi politică pentru o naţiune.

Importanţa teritorială a unei ţări este, ea singură, un factor esenţial de securitate externă. Cu cît teritoriul de care dispune un popor este mai mare, cu atît e mai mare şi protecţia lui naturală; se obţin întotdeauna decizii militare mai rapide şi de asemenea mai uşoare, mai eficace şi mai complete împotriva popoarelor care ocupă un teritoriu restrîns; împotriva statelor cu un domeniu

li întins s-ar întîmpla exact contrariul. In plus, întinderea acestuia
protecţie sigură împotriva atacurilor neîmpinse pînă la capăt,
>utînd fi obţinut decît după lupte îndelungate şi grele, riscul unui
trebuind să pară prea mare în lipsa unor raţiuni cu totul excepţio-

Drtanţa teritorială propriu-zisă a unui stat este astfel un factor de libertăţii şi independenţei unui popor, pe cînd micimea teritorială
razia.
onsecinţă, aceste două prime mijloace de a stabili un echilibru în
onal" al Reichului între cifra crescîndă a populaţiei şi teritoriul care
întinde au fost înlăturate. Motivele acestei atitudini erau cu totul cele menţionate de noi mai sus: în ce priveşte limitarea naşterilor, i primul rînd din anumite raţiuni morale; cît priveşte colonizarea a fost respinsă energic, deoarece presimte în ea un atac împotriva ietăţi, apoi şi îndeosebi pentru că vedea în ea preludiul unui asalt jotriva proprietăţii private. Dată fiind îndeosebi forma sub care era această "doctrină a salvării", o asemenea ipoteză putea sta în

insamblu, în ceea ce priveşte marele public, această rezistenţă nu era tună şi, în ori~e caz, nu atingea miezul problemei, fel nu mai rămîneau decît două căi pentru a asigura pîine şi muncă ulaţia mereu crescîndă.
rie că se puteau dobîndi noi teritorii, pentru a împinge într-acolo în milioanele de locuitori în număr excedentar şi a obţine astfel ca i-şi asigure propria subzistenţă.
Fie să se treacă mai departe, pentru a aduce industriei noastre şi nostru clientelă din străinătate, asigurîndu-ne existenţa datorită tfituri.
fel spus: fie o politică teritorială, fie o politică colonială şi comercială, este două căi au fost considerate din diferite puncte de vedere, , preconizate, combătute, pînă cînd a fost aleasă definitiv ultima, lea cea mai sănătoasă din cele două ai- fi fost cu siguranţă prima, bîndirea de noi teritorii de colonizat prin excedentul populaţiei e avantaje infinit mai numeroase, în special dacă se ia în considerare tul, ci viitorul.
ii întîi că nu se poate evalua posibilitatea conservării unei clase ie ţărani ca bază a întregii naţiuni. Multe din relele noastre de astăzi cît consecinţa raportului alterat dintre populaţia urbană şi rurală. O slidă de ţărani mici şi mijlocii a fost din toate timpurile cea mai bună aţă de strîmtorările noastre sociale de astăzi. Aceasta este şi singura re îi asigură unei naţiuni pîinea cea de toate zilele în cadrul unei închise. Industria şi comerţul retrogradează atunci din poziţia lor ntă şi nesănătoasă şi se articulează în cadrul general al unei economii

naţionale în care nevoile s-ar echilibra. Nu mai sînt tocmai baza, ci auxiliarele subzistenţei naţiunii. Cînd rolul lor se mărgineşte la păstrarea unui raport just între propriile noastre nevoi şi propria noastră producţie în toate domeniile, ele fac ca subzistenţa poporului să fie într-un anumit grad independentă de străinătate; astfel ele contribuie la asigurarea libertăţii statului şi a independenţei naţiunii, mai ales în clipele de încercare.

Cu toate acestea, astăzi o astfel de politică teritorială nu se mai poate face undeva în Camerun, ci aproape exclusiv în Europa. Trebuie să adoptăm cu calm şi sînge rece acel punct de vedere după care nu poate fi conform voinţei divine ca un un popor să posede de cincizeci de ori mai multe teritorii decît altul. Nu este permis, în acest caz, să te laşi înlăturat, prin frontiere politice, de la limitele dreptului veşnic. Dacă pe acest pămînt există într-adevăr destul loc pentru viaţa tuturor, să ni se dea aşadar solul de care avem nevoie pentru a trăi.

Cu siguranţă, acest lucni nu se va face cu plăcere. Dar atunci intervine dreptul fiecăruia de a lupta pentru existenţa sa; şi ceea ce-i este refuzat blîndeţii, se cuvine să fie cucerit cu pumnul. Dacă strămoşii noştri ar fi lăsat odinioară ca hotărâile lor sâ depindă de absurda mentalitate pacifistă actuală, noi n-am avea în total nici o treime din teritoriul nostru naţional actual, iar poporul german n-ar mai trebui să-şi facă griji pentru viitorul său în Europa! Nu, noi datorăm atitudinii lor hotărîte în lupta pentru existenţă cele două marşuri către răsărit ale Reichului şi, în plus, acea forţă interioară care constituie importanţa teritorială a statului nostru şi a poporului nostru, de altfel singura care ne-a permis să supravieţuim pînă astăzi.

Mai există un motiv pentru care această soluţie ar fi fost cea mai bună:

Multe state europene seamănă astăzi cu o piramidă sprijinită în vîrf. Suprafaţa lor europeană este ridicol de mică faţă de întinderea exagerată a coloniilor lor, de amploarea comerţului lor exterior etc. Se poate spune: vîrful în Europa, baza în lumea întreagă, spre deosebire de Statele Unite, care îşi au baza pe propriul lor continent şi nu ating restul lumii decît cu vîrful. Tot aici stă şi extraordinara forţă internă a acestui stat şi slăbiciunea majorităţii puterilor coloniale europene.

Anglia nu este o dovadă împotriva celor expuse, căci în privinţă imperiului britanic se uită prea uşor existenţa lumii anglo-saxone. Poziţia Angliei, prin însăşi comunitatea ei de cultură şi de limbă cu Statele Unite, este absolut incomparabilă cu cea a unei puteri europene oarecare.

Ca urmare, pentru Germania singura posibilitate de a duce la îndeplinire o politică teritorială sănătoasă rezidă în dobîndirea de pămînturi noi chiar în Europa. Coloniile nu pot servi acest scop cît timp nu par favorabile popularii masive de către europeni. Dar în secolul al XlX-lea nu se mai puteau obţine astfel de teritorii coloniale pe cale paşnică. Nu se putea nici măcar duce o asemenea politică colonială fără un război greu care ai* fi fost mai oportun de purtat pentru a cîştiga un teritoriu din continentul european, decît domenii din afara Europei.

emenea hotârîre odată luată pretinde apoi o coivsacrare exclusivă, taţi de măsură şi cu ezitări se realizează o sarcină care reclamă Lnţă şi întreaga energie a fiecăruia. Atunci întreaga politică a ebuia de asemenea subordonată acestui scop exclusiv; nu trebuia să îici un gest provenit din alte consideraţii decît cunoaşterea acestei . mijloacelor de a o îndeplini.

buia să cedăm în faţa evidenţei: numai lupta ai* permite atingerea 5, iar cursa înarmărilor trebuia privită rece şi calm. •egul ansamblu al alianţelor trebuia examinat numai din acest punct şi trebuia evaluat la valoarea lui reală. Dacă doream teritorii în easta nu era posibil la urma urmelor decît pe seama Rusiei. Atunci rit ca noul Reich să urmeze din nou calea vechilor cavaleri ai eutonilor, pentru ca sabia germană să-i asigure plugului german glia astfel naţiunii pîinea cea de toate zilele.

ntru o asemenea politică, singurul aliat posibil în Europa era Anglia, imai cu Anglia puteam, odată ce ne-am asigurat spatele, să întreprin-cruciadă a Germanilor. Dreptul nostru n-ar fi fost mai mic decît acela iilor noştri. Nici unul din pacifiştii noştri nu refuză să mănînce pîine **(rit** şi totuşi spada este cea care a deschis drumul plugului, entru a cîştiga bunăvoinţa Angliei, nici un sacrificiu nu trebuia sâ fie e. Trebuia să renunţăm la colonii şi la puterea militară şi să cruţăm britanică de orice concurenţă germană.

lumai o poziţie netă şi fără reticenţe putea conduce la acest rezultat: ea la comerţul mondial şi la colonii; renunţarea la o flotă de război ; concentrarea întregii puteri a statului asupra armatei de uscat, lezultatul ar fi fost desigur o limitare momentană, dar un viitor măreţ

k existat o vreme cînd Anglia s-ar fi lăsat angajată în negocieri în acest

îoarece ea ar fi înţeles foarte bine că pentru Germania căutarea unui oarecare era o necesitate, din cauza creşterii populaţiei sale şi că ea îl

cu concursul Angliei, în Europa, sau, fără ea, în lume. Această tendinţă trebuia favorizată în gradul cel mai înalt cînd, la ui secolului, Londra însăşi a încercat să se apropie de Germania. Pentru iară a apărut atunci starea de spirit ale cărei manifestări într-adevăr îîntătoare le-am putut observa în cursul ultimilor ani. Gîndul că trebuia tem castanele din foc pentru Anglia ne impresiona neplăcut; ca şi cum iţă s-ar putea vreodată întemeia pe o altă bază decît pe o afacere bună

ambele părţi. Şi puteam încheia foarte uşor o alianţă cu Anglia, naţia engleză era mult prea dibace ca să nu ştie că orice avantaj cere o nsaţie.

Să ne închipuim şi că o politică externă germană avizată şi-ar fi asumat Japoniei în 1904, şi abia dacă putem evalua consecinţele care ai- fi decurs

Războiul mondial nu ar fi avut loc. Sîngele vărsat în 1904 ar fi cruţat sîngele vărsat înzecit între 1914 şi 1918.

Şi ce poziţie ar avea astăzi Germania în lume!

In orice caz, alianţa cu Austria era încă de pe atunci o inepţie.

Acest stat-mumie se ataşa de Germania nu pentru a purta un război, ci pentru a menţine o pace veşnică, care ar fi apoi folosită într-un mod foarte chibzuit pentru a nimici încet dai' sigur germanismul în monarhie.

Această alianţă era un luci*u imposibil, pentni că nu era permis să se aştepte o apărare activă a intereselor naţionale germane din partea unui stat care n-avea nici măcar destulă putere şi suficient spirit de decizie ca să oprească degermanizarea în interiorul graniţelor sale. Dacă Germania nu avea suficient sentiment naţional şi caracter ca să-i smulgă imposibilului stat habsburgic rînduiala destinului a zece milioane de oameni de rasă germană, într-adevăr nu se mai putea aştepta ca acesta din urmă să sprijine nişte planuri amplu concepute şi temerare. Din atitudinea fostului Reich în problema austriacă se putea deduce cea pe care o va avea în lupta decisivă pentru înteeaga naţiune. In oiice caz, n-ar fi trebuit să îngăduie ca an de an germanismul să fie tot mai oprimat, căci valoarea de aliat a Austriei nu putea fi asigurată cu adevărat decît prin menţinerea elementului german. Dar s-a îndepărtat şi de această cale.

De nimic nu îi era mai frică decît de luptă şi avea să fie constrîns la aceasta în momentul cel mai nefavorabil.

Voia să se sustragă destinului şi a fost în zadar. Visa la menţinerea păcii în lume şi s-a trezit în faţa războiului mondial.

Iar acest vis de pace era principalul motiv pentru care nu a luat în consideraţie această a treia cale de a vedea viitorul german. Ştia că nu existau **teritorii** de cîştigat decît la Est, vedea ce luptă ar necesita şi totuşi voia cu orice preţ pacea; fiindcă, încă din perioada aceea şi de multă vreme deviza politicii externe germane nu mai era menţinerea naţiunii germane prin toate mijloacele, ci mai curînd menţinerea păcii universale prin toate mijloacele. Rezultatul se cunoaşte!

Voi reveni în mod cu totul deosebit asupra acestui punct.

Rămînea deci o a patra eventualitate: industrie şi comerţ mondial, putei-e maritimă şi colonii.

O asemenea dezvoltare trebuia desigur atinsă mai uşor şi mai repede. Deoarece colonizarea unui teritoiiu este un proces îndelungat, care uneori durează secole; tocmai în aceasta trebuie văzută forţa ei considerabilă: nu este vorba de o vîlvătaie subită, ci de o extindere în acelaşi timp treptată, profundă şi durabilă, spre deosebire de un avînt industrial, mai degrabă băşică de săpun pe care cîţiva ani o pot "sufla", decît putere fără fisuri. Este mai uşor'să construieşti o flotă decît să construieşti ferme prin lupte îndîrjite şi să aşezi acolo **fermieri.** Insă flota este de asemenea mai uşor de nimicit.

Cînd Germania s-a angajat totuşi pe această cale ar fi trebuit cel puţin să-şi dea seama că această politică, la rîndul ei, conduce într-o zi la război.

lai nişte copii puteau crede că amabilitatea, bunăvoinţa şi afirmarea ingerilor lor pacifiste vor fi de ajuns ca să poată merge să caute banane ind această operaţiune "cucerire paşnică a popoarelor", cum ziceau guralivii, tnfază şi vorbire mieroasă, fără a trebui aşadar să se recurgă la arme.

Nu: dacă ne-am fi angajat pe această cale, Anglia ar fi devenit inevitabil îana noastră într-o bună zi şi ar fi fost mai mult decît stupid să ne indignăm ingenuitatea noastră era atît de mare - în ziua în care ea şi-ar fi permis să)ună activităţii noastre paşnice cu brutalitatea unui egoism violent.

Este adevărat că noi, vai! n-am fi făcut-o niciodată. Dacă nu puteam duce litică de cuceriri teritoriale în Europa altfel decît unindu-ne cu Anglia triva Rusiei, nici o politică colonială şi comexxială mondială nu era posibilă împotriva Angliei şi alături de Rusia. Dar, în acest caz, această politică ia adoptată cu toate consecinţele ei şi îndeosebi părăsind cît mai repede ria. Indiferent de modul în care era examinată, această alianţă cu Austria anul 1900 era deja o adevărată nebunie.

Dai- nu ne gîndeam cîtuşi de puţin să ne aliem cu Reichul împotriva iei, după cum nu ne gîndeam să ne aliem cu Anglia împotriva Rusiei, căci bele cazuri ar fi urmat un război, iar noi ne angajaserăm în această politică rcială şi industrială spre a-1 împiedica. Credeam că prin cucerirea omică şi paşnică" a lumii sîntem în posesia unei metode de acţiune care ia, odată pentru totdeauna, să sugrume orice politică de forţă. De lucrul i nu eram, poate, întotdeauna foarte siguri, mai ales cînd, în răstimpuri, Lnglia veneau ameninţări cu totul de neînţeles. De aceea am hotărît •uirea unei flote, dai* nicidecum cu intenţia de a ataca sau a distruge a, dimpotrivă, pentru a apăra acea "pace mondială" şi a continua cucerirea ică" a lumii. De aceea a fost creată acea flotă modestă sub toate aspectele, mai în ceea ce privea numărul şi tonajul vaselor, ci şi armamentul, pentru din nou să iasă la iveală, în cele din urmă, intenţia "paşnică".

Trăncănelile despre o cucerire "economică şi paşnică" a lumii au fost cel esăvîrşit nonsens care a fost vreodată ridicat la rangul de principiu itor al politicii unui stat. Acest nonsens apare mai flagrant dacă se ia în erare faptul că nu ezitam să desemnăm Anglia ca fiind exemplul cel mai itor al posibilităţii unei asemenea cuceriri. Ceea ce doctrina noastră şi iţia noastră profesorale despre istorie au stricat sub acest aspect abia dacă rabil şi o dovadă evidentă a acestui fapt este că mulţi oameni "învaţă" fără să priceapă ceva din ea. Ar fi trebuit să se recunoască faptul că

i este exemplul frapant al teoriei opuse, căci nici un popor nu şi-a pregătit
ne şi mai brutal cuceririle economice cu sabia şi nu le-a apărat apoi cu
uită dîrzenie. Oare trăsătura caracteristică a artei politicii engleze nu era
faptul că ştia să scoată din puterea ei politică cuceriri economice şi,
să transforme orice succes în putere politică? Mai mult, ce greşeală să
i că Anglia însăşi era prea laşă ca să-şi verse propriul sînge în favoarea
iunii sale economice! Faptul că Anglia nu poseda o armată "naţională"

nu dovedea nicidecum aceasta; ceea ce contează în acest caz nu este structura militară momentană a armatei, ci voinţa şi hotărîrea de a intra în lupft cu armata pe care o ai. Anglia a avut întotdeauna armamentul de care ivea nevoie. Ea a avut întotdeauna, pentru a se lupta, armele necesare pent*u a învinge. Ea a trimis în luptă mercenari atîta timp cît mercenarii au fost suficienţi; dai* a ştiut întotdeauna să scoată din izvoarele cele mai adînci sîigele cel mai preţios al naţiunii, cînd numai un asemenea sacrificiu putea aiuce victoria; în oiice caz, voinţa de a lupta, tenacitatea şi conducerea brutjlă a operaţiunilor au rămas aceleaşi.

Insă în Germania se crease puţin cîte puţin, datorită şcolii, pregi şi ziarelor satirice, o asemenea idee despre englez şi dacă se poate şi mai nult despre imperiul său, încît ea trebuia să ducă la una din decepţiile noastre cele mai dăunătoare; puţin cîte puţin această idee falsă s-a răspîndit pretutindeiii ca o epidemie, iar consecinţa a fost o subestimare pe care am ispăşit-o cuirplit. Această iluzie a fost atît de profundă încît eram convinşi că englezul nu era lecît un om de afaceri pe cît de şiret pe atît de incredibil de lipsit de vlagă ca persoană. Distinşii noştri profesori de didactică nu-şi imaginau nicidecum că un imperiu mondial atît de întins ca al Angliei nu a putut fi cucerit prin şiretlcuri şi subterfugii. Oamenii, puţini la număr, care îi puneau în gardă împoiriva acestei erori, nu erau ascultaţi sau erau reduşi la tăcere. îmi amintesc şi acum limpede ce mină uimită au făcut camarazii mei cînd ne-am văzut cu *tomm&s* în faţă în Flandra. încă din primele zile de luptă, fiecare a început să bănuască faptul că aceşti scoţieni nu semănau deloc cu cei pe care crezuseră de cuviirţă să ni-i schiţeze foile noastre umoristice şi comunicatele.

Cu această ocazie am făcut primele observaţii asupra utilităţii anumitor forme de propagandă.

Această iluzie aducea desigur foloase celor care o răspîndeau: *cest exemplu - deşi fals - putea fi folosit pentru a demonstra posibilitatea unei cuceriri economice a lumii. Ceea ce îi reuşise englezului trebuia să ne reuşească şi nouă; şi aveam chiar un avantaj deosebit prin probitatea noastră simţitor mai ridicată, prin faptul că ne lipsea acea perfidie specific englezească. Şi pri[n] aceasta speram să cîştigăm mai uşor simpatia naţiunilor mici şi încrederea <elor mari.

Nu înţelegeam că probitatea noastră a fost pentru alţii obiectul unei aversiuni profunde, pentru că credeam noi înşine în ea, în timp ce restul Lunii nu vedea în conduita noastră decît expresia unui rafinament al ipocriziei, pînă cînd revoluţia i-a permis să întrevadă, fără îndoială spre maxima ei mifare, întreaga profunzime a psihologiei noastre, sinceră pînă la o prostie fără marjuii.

Numai nonsensul acelei cuceriri "economice paşnice" a lumii poate face să se înţeleagă de îndată, în toată limpezimea sa, celălalt nonsens, cel al Triplei Alianţe.

Cu ce stat ne puteam aşadar alia? Cu Austria nu puteam porni un război de cuceriri, nici în Europa. In aceasta consta slăbiciunea înnăscută a

> Un Bismarck îşi putea permite să recurgă la această ultimă ci unul din succesorii lui inabili nu o mai puteau face şi încă şi -o vreme cînd bazele esenţiale ale alianţei încheiate de Bismarck a: căci Bismarck încă mai putea vedea în Austria un stat german, rea treptată a votului universal într-un stat haotic nu mai avea

anctul de vedere al unei politici etnice, alianţa cu Austria era de a dreptul funestă. Se tolera formarea lîngă Reich a unei puteri nai devreme sau mai tîrziu trebuia să se întoarcă împotriva totul altfel decît a fost, de pildă, cazul Rusiei. Alianţa trebuia să ji să se şubrezească an de an, pe măsură ce în monarhia dunăreană aţa pangermaniştilor, care erau îndepărtaţi din toate poziţiile

ţa Germaniei cu Austria intrase deja către 1900 în aceeaşi fază ca iei cu Italia.
acest caz exista o singură alternativă: ori eram aliatul monarhiei ori trebuia să ne ridicăm protestînd împotriva opresiunii ui în Austria. Dar cînd porneşti pe un asemenea drum, el duce de te ori la lupta deschisă.
u-ea Triplei Alianţe nu era decît modestă din punct de vedere ici trăinicia unei alianţe tinde să slăbească în măsura în care ea se ai mult la menţinerea unei stări de lucruri existente, O alianţă otrivă, cu atît mai puternică cu cît părţile contractante au de gînd n acest mijloc obiective de expansiune determinate şi accesibile caz forţa nu stă în rezistenţă, ci în atac.
t lucru a fost recunoscut atunci de diverse părţi, din nefericire nu rise "profesioniste",
ndorff, pe atunci colonel ataşat pe lîngă marele stat-major a fost în
ire a arătat toate părţile ei slabe într-un memoriu din 1912. Fireşte,
stat" nu i-au acordat nici o importanţă şi nici o valoare; în general,
pare să se manifeste în mod eficace decît la muritorii de rînd şi
•incipiu de îndată ce este vorba de "diplomaţi".
pentru Germania a fost un noroc că în 1914 războiul a izbucnit pe
a Austriei şi că Habsburgii, prin urmare, nu i s-au putut sustrage;
LI ai- fi survenit într-alt fel, Germania ar fi fost singură. Statul
r n-ar fi putut niciodată şi nici n-ar fi vrut niciodată să ia parte la
ai' fi pornit din cauza Germaniei. Ceea ce a fost atît de blamat, mai
zul Italiei, s-ar fi întîmplat cu Austria; ea ai' fi rămas "neutră"
i cel puţin statul de o revoluţie chiar la începutul războiului. Slavii
mai degrabă ai- fi zdrobit monarhia în 1914 decît să-i

îngăduie să
inia. Dai- mult mai puţin numeroşi au fost în vremea
aceea cei care
elege toate pericolele şi toate agravările
dificultăţilor care rezultau
cu monarhia
dunăreană.

In primul rînd, Austria avea prea mulţi duşmani care nădăjduiau să adune moştenirea acestui stat decrepit, pentru ca aceştia să nu sfîrşească prin a simţi o oarecare animozitate împotriva Germaniei, considerată un obstacol în calea dezmembrării monarhiei, aşteptată şi sperată în toate părţile. S-a ajuns la concluzia că nu se putea ajunge pînă la Viena decît trecînd prin Berlin.

In al doilea rînd, Germania a pierdut din această cauză cele mai bune şi mai promiţătoare posibilităţi de alianţă. In schimb, în locul lor s-a observat o tensiune crescîndă în raporturile cu Rusia şi chiar cu Italia. Căci, la Roma, starea de spirit generală era favorabilă Germaniei, dai* ostilitatea faţă de Austria dormita - ba cîteodată chiar ardea cu flăcări - în inima ultimului italian. Din moment ce ne angajaserăm într-o politică comercială şi industrială, nu mai puteam găsi nici cel mai mic motiv de război împotriva Rusiei. Numai duşmanii celor două naţiuni puteau avea în acesta un mare interes. De fapt, cei care au îndemnat prin toate mijloacele la războiul dintre cele două state au fost mai întîi evreii şi marxiştii.

In al treilea rînd, în sfîrşit, această alianţă prezenta inevitabil un pericol permanent pentru Germania, deoarece unui stat efectiv ostil Reichului lui Bismarck îi era întotdeauna uşor să mobilizeze o serie întreagă de state împotriva Germaniei, promiţîndu-le tuturor îmbogăţirea pe cheltuiala aliatului său austriac.

Putea fi pusă în mişcare împotriva monarhiei dunărene întreaga Europă de răsărit, dar mai ales Rusia şi Italia. Coaliţia mondială care se forcna sub influenţa directoare a regelui Eduard n-ar fi devenit niciodată un fapt împlinit dacă acest aliat al Germaniei, Austria, n-ar fi constituit o moştenire atît de atrăgătoare. Numai din această cauză a devenit posibilă antrenarea în acelaşi front ofensiv a unor state animate de dorinţe şi urmărind scopuri atît de eterogene. Fiecare putea spera, în cursul unui atac general împotriva Germaniei, să se îmbogăţească pe socoteala Austriei. lai* faptul că Turcia făcea şi ea parte tacit din această alianţă nenorocită mărea acest pericol în proporţii extraordinare.

Finanţele evreieşti internaţionale aveau nevoie de această momeală pentru a-şi duce la bun sfîrşit proiectul de mult rîvnit al distrugerii Germaniei, care încă nu era supusă controlului financiar şi economic general al acestui superstat. Numai astfel s-a putut suda coaliţia care era puternică şi curajoasă doar datorită numărului milioanelor de soldaţi, gata în sfîrşit de lupta corp la corp cu Siegfried "cel împlătoşat".

Alianţa cu puterea Habsburgilor, care încă în Austria mă umplea de nemulţumire, mi-a pricinuit îndelungi suferinţe lăuntrice, care mai tîrziu mi-au întărit şi mai mult părerea deja fixată.

Nu-mi ascundeam, în cercurile restrînse pe care le frecventam, convingerea că acest tratat nepotrivit cu un stat sortit pieirii va duce şi Germania la o prăbuşire catastrofală, dacă ea nu se desprindea la timp. Nu am fost zdmncinat, nici măcar o clipă, în această convingere profundă, cînd în sfîrşit

boiului mondial păru să elimine orice consideraţie rezonabilă şi cînd
:altării a pus stăpînire chiar şi pe centrele care n-ar fi trebuit să fie
ecît celui mai rece realism. Chiar atunci cînd am fost pe front, de
cînd am avut ocazia să discut aceste probleme, mi-am exprimat
rebuia, în interesul naţiunii germane, ruptă alianţa şi cu cît mai
atît mai bine; că abandonarea monarhiei habsburgice nu ai* fi un
acă Germania îşi putea reduce astfel numărul adversarilor; căci nu
mţine o dinastie degenerată, ci pentru salvarea naţiunii germane
nente casca milioane de oameni.
nai mult ori s-a părut înainte de război că, cel puţin într-una din i să fie exprimate îndoieli în legătură cu oportunitatea politicii optate: mediile conservatoare germane au pus nu o dată în gardă iei încrederi excesive, dai", cum se întîmplă cu orice avertisment acesta s-a spulberat. Erau convinşi că se aflau pe calea "cuceririi **trei** rezultate vor fi uriaşe şi în care sacrificiile ai" fi egale cu zero. "profanului" nu-i mai rămînea decît să obsei~ve în tăcere cum şi de "iniţiaţii" drept spre pieire, trăgînd după ei poporul cel bun, ca şobolani din Hameln.

-ui esenţial care permitea ca nonsensul unei "cuceriri economice" it ca sistem de politică practică şi menţinerea păcii mondiale să fie obiectiv politic întregului popor se întemeia pe starea generală tregii noastre gîndiri politice.
iful tehnicii şi industriei germane, succesele crescînde ale
rman ne făceau să uităm din ce în ce mai mult că toate acestea nu
decît cu condiţia prealabilă a unui stat puternic. Din contră, în
se mergea pînă la a afirma convingerea că statul însuşi îşi
tenta acestor fenomene, că el este în special o instituţie economică
de economie în structura sa actuală, ceea ce era considerat şi
t cea mai normală şi mai sănătoasă stare de lucruri.
;atul nu are nimic de-a face cu o concepţie economică sau o
nomică determinată! El nu este reuniunea pârtilor contractante
in teritoriu precis şi delimitat, avînd ca obiectiv executarea unor

ice; el este organizarea unei comunităţi de fiinţe vii, asemănătoare
punct de vedere fizic şi moral, constituită spi-e o mai bună
escendenţei lor şi spre a atinge obiectivele atribuite lor de
îsta şi numai acesta este obiectivul unui stat. Economia nu este
îumeroasele mijloace necesare îndeplinirii acestei sarcini. Ea nu
uci cauza, nici obiectivul unui stat, în afară de cazul cînd acesta
emeiază *apriori* pe o bază falsă, fiind împotriva firii. Numai aşa

se poate explica faptul că statul, ca atare, nu se întemeiază neapărat pe o delimitare teritorială. Această condiţie nu va deveni necesară decît la popoarele care vor să asigure prin propriile lor mijloace subzistenţa tovarăşilor lor de rasă, adică la cele care vor să ducă la bun sfîrşit lupta pentru existenţă prin propria lor muncă. Popoarele care au facultatea de a se strecura ca nişte paraziţi în rîndurile omenirii, ca să-i facă pe alţii să muncească pentru ele sub diferite pretexte, pot forma state farâ să aibă nici cel mai mic teritoriu delimitat propriu. Este în special cazul poporului al cărui parazitism face să sufere întreaga omenire: poporul evreu.

Statul evreiesc nu a fost niciodată delimitat în spaţiu; răspîndit fără limite, el cuprinde totuşi exclusiv membrii aceleiaşi rase. De aceea a format acest popor pretutindeni un stat în stat. Este una din cele mai ingenioase scamatorii din lume faptul că acest vas a fost pus să navigheze sub eticheta "religie", asigurîndu-i-se astfel toleranţa pe care arianul este întotdeauna gata s-o acorde credinţei religioase. In realitate, religia lui Moise nu este nimic altceva decît doctrina conservării rasei evreieşti. De aceea ea îmbrăţişează de asemenea aproape întregul domeniu al ştiinţelor sociale, politice şi economice care se pot raporta la ea.

Instinctul de conservare a speciei este prima cauză a formarii comunităţilor umane. Din această cauză, statul este un organism rasial şi nu o organizaţie economică, diferenţă pe atît de mare pe cît rămîne de neînţeles îndeosebi pentru aşa-zişii "oameni de stat" contemporani. De aceea, aceştia cred că pot alcătui un stat prin mijloace economice, pe cînd în realitate el nu este veşnic decît rezultatul exercitării calităţilor care se înscriu pe linia instinctului de conservare a speciei şi a rasei. Şi aceste calităţi sînt întotdeauna virtuţii eroice şi nu egoismul mercantil, deoarece conservarea existenţei unei specii presupune că sînt gata să sacrifice individul. Acesta este şi sensul cuvintelor poetului:

Und setzet ihr nicht das Leben ein,
Nie wird euch das Leben gewonnen sein. ')

(Şi dacă nu vă puneţi propria voastră existenţă drept chezăşie, niciodată n-o să vă cîştigaţi existenţa). Sacrificarea existenţei individuale este necesară pentru a asigura conservarea rasei. Astfel, condiţia esenţială pentru formarea- şi menţinerea unui stat este existenţa unui sentiment de solidaiitate pe baza unei identităţi de caracter şi de rasă. Aceasta trebuie să ducă la popoarele care au un teritoriu al lor la formarea unor virtuţi eroice, iar la paraziţi la o ipocrizie mincinoasă şi o cruzime perfidă, afară numai dacă se admite că aceste caracteristici sînt înnăscute şi că diferenţa dintre formele politice nu este decît dovada

---

*) Schiller, *Wallenstein* ("Tabăra de la Wallenstein", Cîntecul cuirasierilor) (N.T.)

entă a acestui fapt. Dar întemeierea unui stat trebuie să rezulte întotdeau-*,el* puţin la început, dintr-o manifestare a acestor calităţi; şi popoarele care în lupta pentru existenţă, adică cele care sînt vasale şi prin aceasta amnate să dispară mai devreme sau mai tîrziu, sînt acelea care dovedesc mai puţine virtuţi eroice în această luptă sau care sînt victimele vicleniei ie a paraziţilor. Şi chiar în acest din urmă caz, în general nu este vorba atît psă de inteligenţă, cît de lipsă de hotărîre şi de curaj, care caută să se îdă sub pretextul sentimentelor omeneşti.

Faptul că forţa internă a unui stat nu coincide decît foarte rar cu îsa înflorire economică demonstrează, în mod strălucit, cît de puţin sînt ; de economie calităţile constructoare şi conservatoare ale statului, irea economică ne-o demonstrează nenumărate exemple - pare mai bă să anunţe că declinul statului este aproape. Şi dacă formarea unor îităţi umane se explică în primul rînd prin acţiunea forţelor şi mobilurilor nice, dezvoltarea economică maximă ar fi cea care ai* trebui să însemne ii culminant al puterii statului şi nu invers.

Credinţa în puterea economică pentru întemeierea sau menţinerea
ir pare de neînţeles îndeosebi cînd se întîlneşte într-o ţară în care istoria
strează contrariul la fiecare pas într-un mod limpede şi repetat. Prusia
îbi demonstrează, cu o precizie prodigioasă, că nu calităţile materiale, ci
virtuţile morale sînt cele care oferă mijloacele de a întemeia un stat.
sub protecţia lor începe să înflorească economia, pînă în momentul în care
răbuşeşte odată cu prăbuşirea capacităţilor creatoare pure ale statului,
î pe care o putem observa chiar acum într-un mod atît de dezolant.
auna interesele materiale ale oamenilor au prosperat cel mai bine la
virtuţilor eroice. Dai* de îndată ce primele pretind să-şi aroge locul întîi,
ele însele condiţiile propriei lor existenţe.

De fiecare dată cînd puterea politică a Germaniei a traversat o perioadă tisiune, a crescut şi nivelul economic; în schimb, de fiecare dată cînd a a ocupat singură viaţa poporului nostru şi a făcut să se năruie virtuţile :, statul s-a prăbuşit atrăgînd după sine în scurt timp distingerea ei.

Dar dacă ne întrebăm care sînt aşadar în realitate acele forţe care
îi menţin statele, le putem reuni chiar sub denumirea de spiritul şi
e sacrificiu a individului pentru comunitate. Că aceste virtuţi n-au
imun cu economia reiese din simplul fapt. că omul nu se sacrifică
pentru aceasta, cu alte cuvinte nu se moare pentru o afacez*e, ci pentru
Nimic nu dovedeşte mai bine superioritatea psihologică a englezului

3 priveşte înţelegerea sufletului poporului decît felul în care a ştiut să
intrarea sa în război. In timp ce noi ne băteam pentru pîinea noastră,
-ipta pentru "libertate" şi nici măcar pentru a ei, ci pentru cea a
r nuci. Noi am rîs de această obrăznicie sau ne-am supărat din *cauza*
istrînd astfel lipsa de idei şi stupiditatea diplomaţiei germane, încă

înainte de război. Nu mai exista nici cea mai vagă noţiune despre acea forţă care poate face nişte oameni conştienţi şi hotărî{i să meargă liber la moarte.

Cîtă vreme poporul german a crezut, în 1914, că lupta pentru un ideal, el a susţinut lupta; cînd a fost pus să se bată pentru pîinea zilnică, a preferat să iasă din joc.

"Oamenii" noştri "de stat", atît de plini de spirit, au fost surprinşi de această schimbare de mentalitate. Ei n-au înţeles niciodată că omul, din momentul în care luptă pentru un interes economic, evită moartea pe cît posibil, căci aceasta l-ar lipsi pentru totdeauna de posibilitatea de a se bucura de rodul victoriei. Grija salvării copilului transformă cea mai slabă mamă într-o eroină, şi de-a lungul epocilor numai lupta pentru conservarea rasei şi a vetrei sau a statului care o apără a azvîrlit oamenii în întîmpinarea lăncilor duşmane.

Se poate proclama formula următoare ca un adevăr veşnic:

Niciodată un stat nu a fost întemeiat prin economia paşnică, ci întotdeauna prin instinctul de conservare a î'asei, indiferent că acesta se manifesta în domeniul eroismului sau al vicleniei şi al intrigii; în primul cas, rezultă state ariene de muncă şi cultură, în celălalt, colonii parazitare evreieşti. De îndată ce economia începe să înăbuşe acest instinct la un popor, devine ea însăşi cauza care aduce cu sine aservirea şi oprimarea.

înainte de război, încrederea în posibilitatea ca poporul german să acapareze pieţe mondiale sau chiar să cucerească lumea pe calea paşnică a unei politici comerciale şi coloniale era un simptom clasic al pierderii tuturor virtuţilor care formează şi menţin statul şi al tuturor celor care rezultă de aici: discernămînt, putere de voinţă şi hotărîre în acţiune; faptul că rezultatul a fost războiul mondial cu toate consecinţele lui făcea parte din legile firii.

Pentru cine n-a aprofundat problemele, această atitudine a naţiunii germane - căci ea a fost aproape generală - trebuie să fi părut o enigma nerezolvabilă; fiindcă tocmai Germania a fost exemplul cel mai prodigios al unui imperiu care apăruse dintr-un eroism strălucitor şi nu din operaţii financiare sau afaceri comerciale şi Reichul însuşi nu a fost decît cea mai strălucită recompensă a unei politici orientate spre putere şi a curajului soldaţilor săi.

Plin urmare, cum a fost posibil ca instinctul politic al poporului german să fie tulburat astfel? Căci aici nu era vorba de un fenomen izolat, ci de simptome de decadenţă apărînd din diverse părţi în număr într-adevăr înspăimîn tător, cînd parcurgînd timpul naţiunii ca nişte flăcări mişcătoare, cînd formînd pe alocuri abcese care mistuiau carnea naţiunii. Parcă un val neîntrerupt de venit era împins de o forţă misterioasă pînă în ultimele vene ale acestui trup cîndva eroic, antrenînd o paralizie crescîndă a judecăţii sănătoase şi a celui mai elementar instinct de conservare.

Trecînd de nenumărate ori în revistă toate aceste probleme legate de politica germană de alianţe şi de politica economică a Reichului între 1912 şi 1914, singura explicaţie posibilă pe care o găseam era acea forţă pe care învăţasem s-o cunosc la Viena situîndu-mă pe o poziţie cu totul diferită: doctrina

ncepţia marxistă despre viaţă, ca şi expresia lor organizată.

Pentru a doua oară în viaţa mea m-am cufundat în studierea acestei rine distrugătoare; de astă dată, este adevărat că nu impresiile şi influenţele rajului meu cotidian m-au determinat la aceasta, ci observarea fenomenelor î-ale ale vieţii politice. In timp ce mă afundam din nou în literatura îtică a acestei lumi noi şi mă străduiam să văd limpede consecinţele ei jfle, le comparam cu semnele şi manifestările reale pe care le provoca inea sa în viaţa politică, culturală şi de asemenea economică.

Tot pentru prima dată mi-am îndreptat atenţia asupra încercărilor făcute ru a stăvili această ciumă mondială.

Am studiat excepţionala legislaţie a lui Bismarck, în concepţia ei, în >ada ei de luptă şi rezultatele ei. Puţin cîte puţin, mi-am aşezat pe o bază ă ca o stîncă propriile-mi convingeri în materie, astfel că, de atunci, nu n simţit niciodată obligat să procedez la o reorientare a concepţiilor mele ae asupra acestui punct. Am supus de asemenea unei noi analize fundate raporturile dintre marxism şi evrei.

Dacă mai înainte, în special de la Viena, Germania mi se păruse un ! de neclintit, în momentul acela au început să apară în mine îndoieli îiştite. Am început să critic în gînd şi în cercul meu restrîns politica externă îană ca şi maniera incredibil de uşuratică, după părerea mea, cu care era ită cea mai importantă problemă existentă în acea epocă în Germania, cea u-xismului. Nu reuşeam să înţeleg cum se putea merge atît de orbeşte în ipinarea unui pericol ale cănii repercursiuni aveau să fie la fel de teribile iun o promitea marxismul însuşi. In momentul acela îmi ridicam deja glasul nturajul meu imediat, după cum o fac şi acum în proporţii mai mari, itriva vorbăriei amăgitoare a tuturor smiorcăiţilor laşi: "Nu ni se poate ipla nimic!" O astfel de ciumă mintală a distrus deja un imperiu gigantic. i numai Germania să nu fie supusă aceloraşi legi ca toate celelalte inităţi umane?

In anii 1913 şi 1914 mi-am exprimat pentru prima dată, în diferite îri, din care o parte se numără acum printre adepţii fideli ai mişcării mal-socialiste, convingerea că problema viitorului naţiunii germane este Ierna nimicirii marxismului.

In nefasta noastră politică de alianţe eu n-am văzut decît consecinţele inii nimicitoare a acestei doctrine; deoarece, cel mai atroce era faptul că stă otravă distrugea aproape imperceptibil toate bazele unei concepţii toase despre economie şi stat, fără ca aceia pe care îi influenţa să bănuiască ; măsură întreaga lor activitate şi întreaga lor voinţă nu mai erau decît esia acestei concepţii despre viaţă, pe care, pe de altă parte, o respingeau odul cel mai hotărît.

Decăderea internă a poporului german începuse deja de mult, fără ca enii - cum se întîmplă adesea în viaţă - să-1 descopere pe cel care le distruge tenta. S-a încercat uneori cîte un tratament împotriva bolii, dai* întotdeauna

manifestările ei exterioare erau confundate cu cauzele ei. Cum acestea din urmă nu erau cunoscute, sau cunoaşterea lor nu era dorită, această luptă împotriva marxismului a avut tot atîta efect ca şi tratamentele aplicate de un şarlatan tămăduitor.

CAPITOLUL V

RĂZBOIUL MONDIAL

arsul tinereţii mele clocotitoare, nimic nu m-a afectat atît de mult m-am născut într-o perioadă care evident că nu ridica temple de prăvăliaşilor şi funcţionarilor. Fluctuaţiile evenimentelor istorice ; fi calmat deja şi viitorul părea că trebuie să nu aparţină decît paşnice dintre popoare, adică unei exploatări frauduloase reciproc azînd orice metodă de autoapărare prin forţă. Individual, statele au iemene tot mai mult cu nişte întreprinderi care îşi sapă groapa earcă să-şi sufle reciproc clienţii şi comenzile şi să se lezeze reciproc hipuri, punînd toate acestea în scenă cu acompaniamentul unor irotest pe cît de zgomotoase, pe atît de inofensive. Această evoluţie imai să persiste, ci şi să trebuiască să transforme întreaga lume *2* bazai* la intrarea căruia trebuiau să se adune busturile celor mai inţi şi ale celor mai inofensivi funcţionali, sortiţi nemuririi. Atunci uteau fi reprezentaţi prin englezi, funcţionalii prin germani, în timp iu obligaţi să se sacrifice şi să se mulţumească să treacă drept nişte aţi, căci, după propria lor **mărturisire,** ei nu realizează niciodată nici L, ci, dimpotrivă, "plătesc" întotdeauna; şi în afară de aceasta, ei sînt iste burghezi în majoritatea limbilor străine.

e n-am putut să mă nasc cu o sută de ani mai devreme? De pildă pe oaielor de eliberare, pe cînd omul avea într-adevăr o oarecare ai' dacă nu avea relaţii?

el făceam reflecţii amare asupra datei prea tardive a apariţiei mele nînt şi consideram drept un tratament nedrept al so artei faţă de îl care mi se înfăţişa, chipurile, în "calm şi ordine". Deja *serios* şi îreţe, nu eram deloc "pacifist" şi toate tentativele de a mă forma în u fost zadarnice. 3oiul burilor mi se înfăţişa asemeni fulgerelor unei furtuni

leam ziarele şi devoram depeşele şi comunicatele [!]) şi eram deja team fi martor cel puţin de la distanţă la acea luptă eroică, xriul ruso-japonez m-a găsit mult mai în vîrstă şi de asemenea mai ci mă declarasem deja de partea japonezilor din motive naţionale.

' avea zece ani cînd a izbucnit războiul burilor. (N.T.)

Vedeam în înfrîngerea ruşilor o înfrîngere a slavismului austriac.

De atunci au trecut mulţi ani şi am înţeles că ceea ce altădată mi se păruse a fi o lîncezeală trîndavă nu era decît liniştea dinaintea furtunii. Încă de pe vremea şederii mele la Viena, deasupra Balcanilor se întindea acea căldură monotonă şi copleşitoare care anunţă de obicei uraganul şi deja uneori apărea o licărire mai vie, ca să dispară din nou în întunericul tulburător. Atunci s-a dezlănţuit războiul din Balcani şi prima rafală a măturat Europa febrilă. Vîntul venit pe neaşteptate chinuia omul ca un coşmar apăsător, mocnind ca o fierbinte căldură tropicală, astfel că sentimentul catastrofei iminente s-a transformat apoi dintr-o nelinişte perpetuă într-o aşteptare nerăbdătoare: oamenii doreau ca cerul să dea în sfîrşit frîu liber fatalităţii, pe care nimic n-o mai putea opri. Atunci s-a abătut în sfîrşit asupra pămîntului prima lovitură de trăznet formidabilă: furtuna s-a dezlănţuit şi tunetul din cer se împletea cu salvele neîntrerupte ale tunurilor războiului mondial.

Cînd a ajuns la Munchen vestea asasinatului arhiducelui Franz-Ferdinand (eu ieşeam rar pe vremea aceea şi nu auzisem decît nişte veşti nesigure despre acel eveniment), am fost de îndată cuprins de îngrijorare: oare gloanţele nu proveneau din pistoalele studenţilor germani care, indignaţi de practicarea constantă a slavizării căreia i se consacra moştenitorul tronului, voiau să elibereze poporul german de acest inamic intern? Puteai să-ţi imaginezi imediat care ai* fi fost consecinţele: ai* fi urmat un nou val de persecuţii care acum ai- fi fost "justificate" şi "motivate" în ochii întregii lumi. Dai" cînd imediat după aceea am auzit numele presupuşilor autori şi am citit vestea că erau identificaţi ca fiind sîrbi, am fost cuprins de o spaimă confuză în faţa acestei răzbunări a destinului de nepătruns. Cel mai mare prieten al slavilor căzuse sub gloanţele fanaticilor slavi.

Cel care a avut ocazia să observe vreme îndelungată atitudinea Austriei faţă de Serbia nu putea să se îndoiască nici o clipă că odată ce piatra a pornit să lunece pe pantă, ea nu se mai putea opri.

Sînt nedrepţi faţă de guvernul austriac cei care, astăzi, îl copleşesc cu reproşuri pentru forma şi conţinutul ultimatumului pe care 1-a prezentat. Nici o altă putere, în aceleaşi împrejurări, n-ar fi putut acţiona altfel. Austria avea la graniţa ei de sud-est un neînduplecat duşman de moarte, care se dădea tot mai frecvent la provocări împotriva monarhiei şi care n-ar fi renunţat niciodată pînă cînd în sfîrşit ai' fi sosit, momentul favorabil pentru distrugerea imperiului. Existau motive să se creadă că această eventualitate era inevitabilă şi că ea va avea loc cel mai tîrziu odată cu moartea bătrînului împărat; dai' atunci imperiul ai' fi fost după toate aparenţele cu totul incapabil să manifeste o oarecare rezistenţă. Deja în anii precedenţi, imaginea lui Franz Iosif simboliza în aşa măsură întregul stat, încît, în mintea maselor, moartea acestei bătrîne încarnări a imperiului trebuia să însemne moartea imperiului însuşi. într-adevăr, printre cele mai viclene artificii ale politicii slave intra încurajarea **părerii** că statul austriac îşi datora existenţa măiestriei prodigioase şi specifice a acestui suveran;

i era o linguşire care avea cu atît mai mult succes la Curte cu cît indea mai puţin meritelor reale ale acestui împărat. Oamenii nu au ştiut apere suliţa gata să lovească, ascunsă sub aceste elogii. Nu vedeau deloc, ite nu voiau să vadă că, cu cît monarhia depindea mai mult de arta onală de a guverna pe care o poseda acest monarh, cel mai înţelept din impurile, cum se spunea de obicei, cu atît situaţia avea să fie mai ■uoasă cînd destinul va veni într-o zi să bată la uşă ca să-şi ceară tributul.

Era lumea în stare să-şi imagineze vechea Austrie fără bătrînul împărat?

Oare nu se va repeta imediat tragedia a cărei victimă a fost odinioară Tereza?

Nu, este într-adevăr nedrept faţă de sferele guvernamentale din Viena reproşeze că au îndemnat la război, în timp ce, altminteri, zice-se, poate • fi putut fi evitat. De-acum inainte nu mai putea fi evitat, dar putea fi lt amînat un an sau doi. Dai* dacă asupra diplomaţiei germane ca şi a istriece apăsa un blestem, era pentru că ele încercaseră continuu să amîne bila răfuială, pînă cînd au fost constrînse să lovească în ceasul cel mai rabil.

Nu, cel care n-ar fi dorit acest război ai* fi trebuit cel puţin să aibă

să se gîndească la consecinţele refuzului său. Aceasta însemna jertfirea ;i. Războiul ar fi survenit totuşi, dar nu ca o luptă a tuturor celorlalte e împotriva noastră, ci, dimpotrivă, sub forma dezmembrării monarhiei xgice. Şi atun,-i ar fi trebuit să luăm o decizie, fie să-i venim în ajutor, fie nem spectatori, cu braţele încrucişate, lăsînd destinul să se împlinească.

Dar tocmai cei care astăzi blestemă cel mai mult începuturile războiului părerile cele mai înţelepte sînt aceia a căror acţiune trebuia în modul cel 2vitabil să împingă la acest război.

De zeci de ani, social-democraţia germană se dedase la cele mai perfide a război împotriva Rusiei, pe cînd centrul, din consideraţiuni de ordin 3, contribuise cel mai mult ca statul austriac să devină piatra unghiulară •ui politicii germane. Acum trebuiau suportate consecinţele acelor erori, e s-a întîmplat trebuia să se întîmple inevitabil. Greşeala guvernului î consta în aceea că, avînd grija menţinerii păcii, lăsase întotdeauna să orele favorabile atacului, se lăsase prins de legăturile cu Liga pentru erea păcii mondiale şi a devenit astfel victima unei coaliţii mondiale, care i tocmai eforturilor de a menţine pacea mondială hotărîrea de a provoca)oi mondial.

Dacă guvernul de la Viena ar fi dat atunci ultimatumului o formă mai intă, aceasta n-ar fi schimbat cu nimic situaţia, cel mult el ai' fi fost de revolta populară. Căci, în ochii maselor largi, tonul ultimatumului era rea moderat şi în nici un caz nu era exagerat, nici brutal. Numai un cap ară ţinere de minte sau un mincinos înveterat ai' încerca să nege aceste uri.

Dumnezeu e martor că războiul din 1914 nu a fost nicidecum impus

maselor, ci, dimpotrivă, dorit de întregul popor.

Voia să pună în sfîrşit capăt nesiguranţei generale. Numai aşa se poate înţelege cum de s-au prezentat voluntaii sub drapel peste două milioane de bărbaţi şi de tineri germani, gata să-şi apere patria pînă la ultima picătură a sîngelui lor.

Şi pentru mine acele ceasuri au fost ca o eliberare de impresiile neplăcute din tinereţe. Nu-mi e ruşine să spun astăzi că, transportat de un entuziasm tumultuos, am căzut în genunchi şi i-am mulţumit din toată inima cerului pentru că mi-a dat fericirea să pot trăi într-o astfel de epocă.

Fusese pornită o luptă pentru libertate, şi cum pămîntul nu mai văzuse niciodată alta mai puternică; căci, de îndată ce roata destinului s-a întors, în rîndurile maselor largi a apărut convingerea că, de data asta, nu mai era vorba de soarta Serbiei sau chiar a Austriei, ci de existenţa sau de sfîrşitul naţiunii germane.

In sfîrşit, după ani îndelungaţi de orbire, poporul îşi vedea limpede propriul său viitor. Astfel, încă de la începutul uriaşei lupte, entuziasmul a făcut ca exaltarea populară să nu fie un simplu foc de paie. Seriozitatea era mai mult decît necesară; în general oamenii nu-şi făceau nici un fel de gînduri în legătură cu dimensiunea şi durata posibilă a luptei care începea. Credeau că la iarnă vor fi din nou la ei acasă şi vor continua să lucreze în tihnă pe baze noi.

Cînd omul doreşte ceva, el trage nădejde şi crede în el. Marea majoritate a naţiunii era de mult obosită de nesiguranţa perpetuă; aşadar era extrem de uşor de înţeles că nimeni nu credea într-o soluţionare paşnică a conflictului dintre Austria şi Serbia şi că fiecare se aştepta la explicaţia definitivă. Făceam şi eu parte din acele milioane de oameni.

Abia s-a aflat la Munchen vestea atentatului, că mi-au trecut prin minte două gînduri: mai întîi că războiul devenise inevitabil, apoi că acum Imperiul Habsburgic era obligat să respecte alianţa; căci întotdeauna mă temusem cel mai mult de faptul că Germania ai" fi putut fi angajată într-o zi într-un conflict, tocmai dată fiind această alianţă, fără ca Austria să fie cauza lui directă şi că astfel statul austriac, din raţiuni de politică internă, n-ar fi avut puterea de decizie necesară pentru a se situa de partea aliatei sale. Majoritatea slavă a imperiului ar fi început de îndată să saboteze această decizie şi ai' fi preferat mai degrabă să sfîrtece întreg imperiul decît să dea ajutorul cerut de aliată. Acest pericol era de-acum înlăturat. Bătrînul imperiu trebuia vrînd-nevrînd să se războiască.

Propria mea poziţie în privinţa conflictului era foarte simplă şi limpede: după părerea mea, nu Austria lupta pentru a obţine vreo reparaţie din partea Serbiei, ci aceasta era lupta Germaniei pentru menţinerea ei, a naţiunii germane, pentru a fi sau a nu fi, pentru libertatea sa şi viitorul său. Germania

Bismarck trebuia acum să se lupte; ceea ce cuceriseră străbunii vărsîndu-şi fele în bătălii de la Wissemburg pînă la Sedan şi Paris trebuia din nou gat de tineretul german. Dar dacă această luptă ar fi victoidos dusă pîna la ît, atunci poporul nostru şi-ar relua locul în cercul naţiunilor mari prin ;rea sa externă şi atunci imperiul german ar deveni din nou puternicul giu al păcii, fără să fie obligat să-şi frustreze copiii de pîinea cea de toate e de dragul păcii.

Pe vremuri, ca adolescent şi tînăr, doream să pot dovedi că, pentru mine, iziasmul naţional nu ei~a o iluzie neîntemeiată. Adesea mi se părea că e un t să strigi: ura! fără să ai dreptul intrinsec s-o faci, căci cine îşi poate permite jlosească acest cuvînt fără să-1 fi pronunţat acolo unde orice glumă e misibilă? Acolo unde mîna neînduplecată a zeiţei Destinului începe să rească popoarele şi oamenii după sinceritatea sentimentelor lor? Astfel, a mea, asemeni altor milioane de inimi, se umplea de fericirea orgolioasă -am eliberat definitiv de acea senzaţie paralizantă. Cîntasem atît de des *schlctnd iiber alles* şi strigasem *Heil!* cît mă ţinea gura, încît mi se părea că bţinut, cu titlul de favoare de prisos, dreptul de a compărea ca martor în Judecătorului etem ca sa pot dovedi veracitatea acestor sentimente. Căci ■u mine era evident încă din ceasul dintîi că în cazul unui război - care mi •ea inevitabil - mi-aş părăsi într-un fel sau altul cărţile. Ştiam la fel de bine ui meu trebuia să fie acolo unde vocea mea lăuntrică mă chemase deja o

Mai întîi abandonasem Austria din motive politice; nu era oare perfect eles că, acum cînd lupta începea, trebuia să ţin cont întocmai de aceste nente? Eu nu voiam să lupt pentru statul Habsbururgilor, dai* eram gata r în orice clipă pentru poporul meu şi imperiul pe care îl întruchipa.

Pe 3 august am adresat o cerere directă Maiestăţii Sale regele Ludovic •lea, cerînd favoarea de a intra într-un regiment bavarez. Birourile itului aveau cu siguranţă multe trebuii în acel moment; cu atît mai vie ast bucuria cînd, încă în ziua următoare, am obţinut satisfacţie. Cînd am s scrisoarea cu o mînă tremurîndă şi am citit acceptarea cererii mele şi .1 de a mă prezenta la un regiment bavarez, bucuria şi recunoştinţa mea iai cunoscut margini. Peste cîteva zile purtam unifonna pe care nu aveam ăsesc decît şase ani mai tîrziu.

Aşa a început pentru mine, ca pentru tot germanul, perioada cea mai itat şi cea mai sublimă din întreaga mea existenţă pămîntească. In faţa tentelor acestei lupte uriaşe, tot trecutul se reducea la deşertăciune lă. Cu o melancolie mîndfă mă gîndesc chiar în aceste zile,

cînd aniversăm
a zecea oară acel eveniment prodigios, la primele
săptămîni de luptă
la care ursita mia făcut hatîrul de-a-mi îngădui să
iau parte.
Ca şi cum s-ar fi întîmplat ieri, în faţa mea defilează
imagini şi iar
i, mă văd în cercul dragilor mei camarazi, mai întîi în
uniformă, apoi
>rima dată la instrucţie, pînă cînd a venit în sfîrşit ziua
plecării pe front.

O singură nelinişte mă chinuia atunci, ca pe atîţia alţii: aceea că voi) ajunge prea tîrziu pe front. Aceasta mă împiedica adeseori să-mi găsesc odihna De aceea, la vestea fiecăreia dintre victoriile noastre şi a eroismului alor noştri bucuria mea se amesteca cu o picătură de amărăciune, căci fiecare victorie nou părea să mărească pericolul de-a ajunge prea tîrziu ca să pot participa la ea.

Şi iată că în sfîrşit a sosit ziua în care am părăsit Miinchenul ca *a* mergem să ne facem datoria. Aşa am văzut pentru prima dată Rinul, cînd de-lungul undelor lui liniştite am purces spre vest, ca să apărăm acest fluvii german între toate fluviile de lăcomia duşmanului secular. Cînd printre vălurili delicate ale cetii matinale, primele raze de soare au făcut să strălucească în faţi ochilor noştri monumentul de la Niederwald '), din interminabilul convo militai- s-a înălţat spre cerul dimineţii bătrînul *Wacht am Rhein* şi pieptul me devenea prea strimt ca să-mi cuprindă emoţia.

Apoi a venit o noapte rece şi umedă în Flandra, prin mijlocul cărei mărşăluiam în tăcere şi cînd ziua a început să se elibereze dintre nori, neaşteptate pe deasupra capetelor noastre şuieră un salut de oţel şi într rîndurile noastre gloanţele mici plesniră cu un zgomot sec lovind pămîntul; dai] înainte ca micul nor să se risipească, din două sute de gîtlejuri răsună primu ura! la întîlnirea cu primul mesager al morţii. Atunci începură trosnete! gloanţelor şi zumzetul tunurilor, cîntecele şi urletele oamenilor şi fiecare sej simţi înhăţat, cu ochii arzători, înainte, tot mai iute, pînă cînd în sfîrşit, pe neaşteptate, departe, dincolo de cîmpurile de sfeclă şi de gardurile de mărăcini, se declanşa lupta, lupta corp la corp. Dai- din depărtare ajungeau pînă la urechile noastre accentele unui cîntec care ne învăluia puţin cîte puţin, care se transmitea de la companie la companie şi cînd moartea îşi începu ravagiile în rîndurile noastre, cîntecul puse stăpînire pe noi şi noi îl transmiserăm mai departe, la rîndul nostru:

Deutschland, Deutschland, iiber alles, iiber alles in der Welt!

Patru zile mai tîrziu ne-am întors înapoi. Ni se schimbase pînă şi înfăţişarea. Băieţii de şaptesprezece ani păreau acum oameni maturi.

Voluntarii din regimentul List nu învăţaseră poate să se lupte după regulament, dai- toţi ştiau să moară ca nişte soldaţi bătrîni.

Acesta era începutul.

Astfel au trecut anii; dai- romantismul luptei a făcut loc groazei. Entuziasmul s-a răcit puţin cîte puţin şi jubilările exaltate au fost înăbuşite de frica de moarte. A venit o vreme cînd în fiecare s-a dat o luptă între instinctul de conservare şi datorie. Nici eu n-am fost scutit de această luptă. Mereu, cînd moartea dădea tîrcoale, ceva nedesluşit ne împingea la revoltă, încerca să i se

---

') Statuia *Germania,* înaltă de 35 m, simbol al dominaţiei Germaniei asupra Renaniei. (N.T.)

trapului sfîrşit drept vocea raţiunii, dar nu era pui- şi simplu decît care astfel deghizată încerca să pună stăpînire pe fiecare. Dar cu cît *voce* care îndemna la prudenţă depunea mai multe eforturi, cu cît a ei devenea mai perceptibilă şi mai convingătoare, cu atît era mai i putei'ea de rezistenţă, pînă cînd, în sfîrşit, după o luptă lăuntrică ;ă, sentimentul datoriei a ieşit victorios. Deja în iama anilor 1915-1916 ceasta luptă se sfîrşise. Voinţa sfîrşise prin a deveni stăpîna necontesta-n primele zile participam la asalturi cu aclamaţii şi rîsete, acum eram lecis. Dar aceste sentimente erau durabile. De acum înainte soarta ce la ultimele încercări fără ca nervii să-mi cedeze ori ca judecata să mi ce.

in tînăr voluntar, devenisem un soldat bâtrîn.

ai* această schimbare s-a săvîrşit în întreaga armată. In luptele 2 ea îmbâtrîneşte *şi se* căleşte şi cei care n-au putut respinge atacul au iţi.

bia acum se putea face o apreciere a acestei armate, după doi sau trei re era aruncată dintr-o bătălie în alta, luptînd continuu împotriva aţii număi-ului şi a armelor, suferind de foame şi îndurînd privaţiuni: se momentul verificării valorii acestei armate unice, nii se pot scurge, niciodată nimeni nu va îndrăzni să vorbească despre •ă să se gîndească la armata germană din războiul mondial. Atunci, urile trecutului va apărea imaginea nepieritoare a frontului solid, a oţel cenuşiu, *zea~e* nu se încovoaie şi nici nu dă înapoi. Atîta vreme cît germani, în nuntea lor va fi prezent faptul că astfel au fost odinioară lai mari.

atunci eram soldat şi nu aveam intenţia să fac politică. De altfel f nu era momentul. Nutresc şi astăzi convingerea că ultima slugă de use patriei servicii mai mari decît cel dintîi, vom spune noi, dintre tari". Niciodată nu i-am urît mai mult pe guralivii aceia decît atunci persoană energică demnă de acest nume care avea ceva de spus i-o nanului în faţă sau cel puţin îşi lăsa, cum se cuvenea, morişca acasă datoria undeva în tăcere. Da, atunci îi uram pe toţi acei "politicieni" î depins de mine, ar fi fost de îndată format un batalion parlamentar ori, căci astfel ai" fi putut să sară în sus de bucurie şi să flecărească ţeau nevoia, fără să-i irite pe oamenii drepţi şi cinstiţi şi chiar fără să

aceea în acea perioadă nu voiam să ştiu nimic despre politică, dai* nu)ceda altfel decît luînd poziţie faţă de anumite fenomene, care, ce-i au întreaga naţiune, dai* ne interesau în mod special pe noi, soldaţii, i de la primele victorii, o anumită presă începu să scape încet şi poate ră nu imediat perceptibilă pentru mulţi oameni cîteva picături de în entuziasmul general. Aceasta se făcea sub masca unei bunăvoinţe înduri bune certe, chiar cu o solicitudine vădită. Exista o oarecare

prejudecată faţă de o exaltare prea mare la celebrarea victoriilor. Ii e*-a teamă că sub această formă exaltarea nu era demnă de o naţiune mare, fiind astfel deplasată. Curajul şi eroismul, spunea ea, sînt ceva absolut firesc, aşa că oamenii nu trebuiau să se lase astfel pradă unor explozii de bucurie nesăbuite, fie şi numai din consideraţie faţă de ţăiile străine cărora le-ar fi plăcut mai mult o atitudine calmă şi demnă în bucurie decît aclamaţiile dezlănţuite etc. In sfîrşit, noi, germanii, nu trebuia să uităm că războiul nu intra în intenţiile noastre şi chiar că nu trebuia să ne fie ruşine să mărturisim că ne vom strădui în fiece clipă să cooperăm pentru reconcilierea omenirii. Pentru aceste motive, nu era rezonabil să umbrim cu strigăte prea puternice puritatea acţiunilor armatei, căci restul lumii ai* înţelege greşit o asemenea atitudine. Nimic n-ar fi mai admirat decît modestia cu care uri adevărat erou şi-ar uita, în calm şi tăcere, faptele vitejeşti; căci la asta se rezuma totul.

In loc ca acei guralivi să fie luaţi de urechile lor lungi şi duşi la stîlp şi spînzuraţi cu o funie, ca să nu mai fie în stare să jignească naţiunea în sărbătoare făcînd psihologie înaltă, au început să se ia într-adevăr măsuri tinzînd să atenueze bucuria "necuviincioasă" cu care era salutată fiecare victorie

Nu bănuiau sub nici o formă că entuziasmul, odată frînt, nu va mai putea fi trezit cînd va fi necesar. Este o stare de beţie şi trebuie în continuare întreţinută ca atare. Dar cum aveau să susţină, fără această putere a entusiasmu-lui, o luptă care urma să supună moralul naţiunii la încercări extraordinare?

Cunoşteam prea bine psihologia maselor largi ca să nu ştiu că, într-un asemenea caz, nu cu o stare sufletească foarte elevată din punct de vedere "estetic" se putea aţîţa focul care ar păstra fierul cald. In ochii mei, era o nebunie că nu se făcea tot posibilul pentru a amplifica clocotul pasiunilor; dar îmi era pui* şi simplu absolut de neînţeles oprirea celui care, din fericire, exista.

Ceea ce mă enerva în al doilea rînd era felul în care considerau convenabil să ia poziţie în privinţa marxismului. După părerea mea, în felul acesta nu făceau decît să demonstreze că nu aveau nici cea mai vagă noţiune nici despre această pestilentă. Se părea că îşi imaginau foarte serios că pretinzînd că prezumă unirea partidelor, puteau determina marxismul la raţiune şi rezervă.

Or, aici nu era cîtuşi de puţin vorba de un partid, ci de o doctrină care va duce la distrugerea omenirii. îşi dădeau seama de aceasta cu atît mai puţin cu cît această declaraţie nu se făcea deloc auzită în universităţile evreizate şi cu cît, în schimb, în special printre înalţii funcţionali, erau prea numeroşi cei care găseau desigur inutil, în suficienţa lor mioapă, să ia o carte şi să înveţe din ea ceva ce nu figura printre materiile predate oficial. Tulburările cele mai violente pot trece pe lîngă aceste "minţi" fără să lase nici o urmă; de aceea marea parte a întreprinderilor de stat nu urmează decît şchiopătînd întreprinderile particulare. Lor li se potriveşte cel mai bine adagiul: Ţăranul nu mănînca ce nu cunoaşte. Cîteva excepţii confirmă regula.

Era o absurditate fără seamăn să identifici, în zilele lunii **august 1914,** muncitorul german cu marxismul. In momentul acela, **muncitorul gtnnan**

ă se elibereze din strînsoarea acestei contaminări otrăvite, căci fără asta fi putut cu nici un chip să intre în luptă. Erau totuşi destul de stupizi ca agineze că poate acum marxismul devenise naţional: trăsătură care te că, în aceşti ani îndelungaţi, nimeni dintre funcţionalii conducători ai nu voise să se ostenească să studieze esenţa acestei doctrine, altfel cu r fi putut insinua o asemenea absurditate.

Marxismul, al cănii obiectiv definitiv este şi rămîne distrugerea tuturor naţionale neevreieşti, avea să observe îngrozit că în luna iulie 1914 rii germani pe care-i prinsese în laţ se trezeau şi începeau să se prezinte prompt în slujba patriei. In cîteva zile, toate fumurile şi potlogăriile înşelări infame a poporului s-au risipit în cele patru zări şi deodată i de conducători evrei s-a trezit izolată şi părăsită, de parcă n-ar mai fi ci urmă din cea ce inoculaseră maselor de şaizeci de ani încoace. A fost **jnt** neplăcut pentru păstorii nepricepuţi ai clasei muncitoare a poporului Dai' de îndată ce şefii au observat pericolul care îi ameninţa, s-au pînă la urechi cu mantia minciunii care te face invizibil şi au mimat ie exaltarea naţională.

ir fi fost momentul să se ia măsuri împotriva întregii asociaţii viclene
tori ai poporului. Atunci ai" fi trebuit să fie judecaţi fără a ţine seama
tele şi tînguirile care s-ar fi putut înălţa. In august 1914, vorbăria
despre solidaritatea internaţională a dispărut dintr-odată din capetele
ilor germani şi peste numai cîteva săptămîni [1]), în locul acesteia,
e americane evărsau binecuvîntările fraternităţii asupra căştilor din
aflate în marş. Ai- fi fost de datoria unui guvern atent, în momentul
uncitorul german revenea la un sentiment naţional, să-i distrugă fără
iişmanii naţiunii. Pe cînd cei mai buni cădeau pe front, ai* fi putut cel
e ocupe, în spatele frontului, de distrugerea verminei.
ai*, în loc de asta, Maiestatea Sa împăratul a întins mîna foştilor
şi a acordat indulgenţă celor mai perfizi asasini ai naţiunii, care au
fel să-şi vină în fire.

stfel şarpele îşi putea continua opera mai prudent ca altădată şi cu atît alos. In timp ce oamenii cinstiţi visau la halatele lor de casă vechi, sperjuri organizau revoluţia.

n simţit întotdeauna o nemulţumire adîncă din pricina acestui nedemn preferenţial, dai- în acelaşi timp n-aş fi crezut posibil ca rezultatul lui de dezastruos.

ir ce-ar fi fost de făcut atunci? Conducătorii trebuiau să fie imediat i, judecaţi şi naţiunea trebuia scăpată de ei. Ai* fi trebuit folosite fără nte toate mijloacele forţei armate pentru a extermina această Ar fi trebuit ca partidele să fie dizolvate, parlamentului să i se bage

lintim că americanii n-au intrat în război decît în iulie 1918. (N.T.)

minţile în cap la nevoie cu baionetele sau, ceea ce ar fi fost mai bine, să fie îngropat imediat. După cum Republica a reuşit astăzi să dizolve partidele, to*t aşa ai* fi trebuit atunci să se servească pe bună dreptate de acest mijloc. Căci era în joc existenţa unui întreg popor.

Dai* atunci, ce-i drept, se punea următoarea întrebare: e posibil, în definitiv, să stîrpeşti cu sabia o concepţie a spiritului? E posibil să lupţi folosind forţa brutală împotriva unor "idei filozofice"?

La acea dată îmi pusesem deja de mai multe ori această întrebare.

Meditînd la cazuri similare din istorie, în special cînd este vorba de religie, ajungi la următoarea noţiune fundamentală:

Concepţiile şi ideile filozofice, ca şi mişcările motivate de tendinţe spirituale determinate, fie că sînt exacte fie că sînt false, de la un moment dat nu mai pot fi zdrobite prin forţa materială decît cu o condiţie: aceea ca această forţă materială să fie în slujba unei idei sau a unei concepţii filozofice noi, aprinzînd o făclie nouă.

Folosirea forţei fizice absolut singure, fără o forţă morală bazată pe o concepţie spirituală, nu poate niciodată conduce la stîrpirea unei idei sau la oprirea răspîndirii ei, cu excepţia cazului în care s-a recurs la o exterminare nemiloasă a ultimilor susţinători ai acelei idei şi la distrugerea ultimelor tradiţii. Or aceasta duce în majoritatea cazurilor la ştergerea statului respectiv din rîndul puterilor politice consolidate pentru un timp nedeterminat, adesea pentru totdeauna; căci un asemenea sacrificiu material atinge, după cum demonstrează experienţa, partea cea mai bună a populaţiei. într-adevăr, orice persecuţie care nu are nici o bază spirituală apare moralmente nedreaptă şi acţionează ca o lovitură de bici asupra celor mai bune elemente ale unui popor, împingîndu-1 la un protest care se traduce prin ataşamentul său faţă de tendinţa spirituală persecutată. La mulţi indivizi, acest lucim se produce numai din cauza sentimentului de opoziţie împotriva încercării de a lovi mortal o idee prin forţa brutală.

Astfel numărul partizanilor convinşi sporeşte exact în măsura în care se înteţeşte persecuţia. In felul acesta, stîrpirea unei concepţii filozofice nu se va putea face decît printr-o exterminare progresivă şi radicală a tuturor indivizilor de o valoare reală. Dai* aceştia sînt răzbunaţi, în cazul unei epurări "interne" atît de complete, de neputinţa generală a naţiunii. In schimb, un astfel de procedeu este întotdeauna condamnat dinainte la sterilitate cînd doctrina combătută a depăşit deja limitele unui anumit cerc restrîns.

Iată de ce şi aici, ca în cazul tuturor dezvoltărilor progresive, prima perioadă a copilăriei este expusă posibilităţii unei distrugeri prompte, în timp ce puterea de rezistenţă creşte odată cu anii, pentru ca, la apropierea slăbiciunii senile, să cedeze locul unei tinereţi noi, deşi sub o altă formă şi pentru alte motive.

Efectiv, aproape toate tentativele asemănătoare de distrugere fără bază spirituală a unei doctrine şi a efectelor sale organizatorice au dus la eşec şi nu

tă s-au terminat într-un mod exact contrai* celor dorite din minatorul motiv:
Cea dintîi dintre toate condiţiile, pentru o metodă de luptă care foloseşte
Lai şi numai arma forţei, este întotdeauna perseverenţa. Adică z*euşita
ului constă exclusiv în aplicarea îndelungată şi unifonnă a metodelor de a
uşi o doctrină etc. Dai* de îndată ce forţa ajunge să alterneze cu indulgenţa,
mmai că doctrina pe care vrea s-o reprime îşi va recăpăta puterile, ci va fi
măsură să tragă noi foloase la fiecare persecuţie, cînd, după trecerea unui
îenea val de opresiune, indignarea stîmită de suferinţele îndurate va aduce
ii doctrine adepţi noi şi-i va îndemna pe cei vechi să adere la ea cu şi mai
;ă îndărătnicie şi cu o ură mai profundă şi chiar să-i readucă în poziţia lor
îdentă pe transfugi după îndepărtarea pericolului. Numai în aplicarea
îtuu uniformă a violenţei constă prima din condiţiile succesului. Dai* acea
ătnicie n-ar putea fi decît consecinţa unei convingeri spirituale determi-
Orice violenţă care nu ia naştere dintr-o bază spirituală solidă va fi
elnică şi nesigură. Ii lipseşte stabilitatea care nu se poate întemeia decît pe
ipţii filozofice marcate de fanatism. Ea este mijlocul de a scăpa de energia
antă şi de hotărîrea brutală a unui singur individ, dai* în acelaşi timp este
identă de schimbarea personalităţilor, ca şi de natura şi puterea lor.

Mai este ceva de adăugat la cele de mai sus:

Orice concepţie filozofică, de natură fie religioasă, fie politică - adesea e 3ă trasezi aici o delimitare - luptă mai puţin pentru distingerea, cu caracter iv, a ideilor opuse, cît pentru a reuşi să-şi impună, în sens pozitiv, noile dei. Astfel lupta este mai puţin apărare, cît atac.

In felul acesta, ea este avantajată de faptul că obiectivul ei este bine ninat, căci acesta din urmă reprezintă victoria propriilor sale idei, pe cînd, ui contrai*, este greu de determinat, cînd obiectivul negativ al distrugerii nei duşmane este atins şi poate fi considerat ca asigurat. Deja din acest , atacul bazat pe o concepţie filozofică va fi mai raţional şi de asemenea luternic decît acţiunea sa defensivă; căci, în definitiv, şi aici decizia îi > atacului şi nu **apărării.** Lupta împotriva unei puteri spirituale cu icele forţei are caracter defensiv atîta timp cît spada însăşi nu se prezintă •tător, vestitor şi propagator al unei noi doctrine spirituale. Astfel, pe scurt, putem constata următoarele:

Orice încercare de a combate un sistem moral prin forţa materială te prin a eşua, afară numai dacă lupta nu îmbracă forma unui atac în [unei noi poziţii spirituale. Numai în lupta reciprocă dintre două concepţii ice arma forţei brutale, folosită cu îndărătnicie şi

necruţător poate decide >area partidului pe care ea îl susţine.

De aceea lupta împotriva marxismului a eşuat mereu pînă în prezent.

Acesta a fost şi motivul pentru care legislaţia lui Bismarck împotriva
ştilor sfîrşise, în ciuda tuturor, prin a nu-şi atinge scopul şi aşa trebuia să
nple. Lipsea platforma unei noi concepţii filozofice pentru triumful căreia
ebuit dusă lupta. Căci, pentru a-ţi închipui că trăncănelile despre ceea ce

se numeşte "autoritatea statului" sau "calmul şi ordinea" ar fi constituit o bază convenabilă, pentru a da spiritului impulsul necesar luptei pe viaţă şi pe moarte, era necesară înţelepciunea proverbială a înalţilor funcţionari din ministere.

Dai* cum acestei lupte îi lipsea un sprijin spiritual efectiv, ca să-ş înfăptuiască legislaţia împotriva socialiştilor, Bismarck a trebuit să se bizuie pe judecata şi pe bunăvoinţa acestei instituţii care prin ea însăşi era deja o creaţie a gîndirii socialiste. Incredinţînd soarta războiului împotriva marxismului bunăvoinţei democraţiei burgheze, Cancelarul de fier lăsa capra să păzească varza.

Dai* toate acestea nu erau decît consecinţa obligatorie a lipsei unei no concepţii filozofice, animate de o voinţă impetuoasă de cuceriri şi opunîndu-se marxismului.

In felul acesta, rezultatul luptei bismarckiene s-a mărginit la o deziluzie apăsătoare.

Dar oare în timpul războiului mondial sau la începutul lui împrejurările erau diferite? Din nefericire nu!

Cu cît mă cufundam mai adînc în reflecţiile asupra necesităţii de a schimba atitudinea conducerii statului faţă de social-democraţie, care era încarnarea marxismului epocii, cu atît distingeam mai clar lipsa unui înlocuitor utilizabil al acestei şcoli filozofice. Cu ce vor alimenta masele, presupunînd că marxismul ar fi putut fi învins? Nu exista nici un curent de opinii de la care s-ar fi putut aştepta să reuşească înrolarea în rîndurile credincioşilor lui numeroaselor cete de muncitori care şi-au pierdut mai mult sau mai puţin conducătorii. Este lipsit de sens şi mai mult decît stupid să-ţi imaginezi că un internaţionalist fanatic, care a părăsit partidul luptei de clasă, ar vrea să intre instantaneu într-un partid burghez, adică într-o nouă organizaţie de clasă. Fiindcă, oricît le-ar fi fost de neplăcut diverselor organizaţii, nu se poate totuşi nega că, pentru un număr foarte mare de politicieni burghezi, distanţa dintre clase va părea întru totul firească în toată perioada în care ea nu va începe să acţioneze în sens defavorabil din punct de vedere politic pentru ei.

Negarea acestui adevăr demonstrează numai insolenţa şi stupiditatea impostorului.

Şi mai ales să ne ferim să credem marea masă mai proastă decît este. Ir treburile politice, sentimentul oferă rareori o soluţie mai exactă decît raţiunea, Dai* părerea că absurditatea poziţiei internaţionale luate de mase indică suficieni ilogismul sentimentelor lor poate fi imediat temeinic respinsă, reliefînd pui' ş simplu faptul că democraţia pacifistă nu este mai puţin nesăbuită, cu toate ci mulţi lideri provin aproape exclusiv din tabăra burgheză. Atîta vreme cîi milioane de burghezi vor aduce în fiecare dimineaţă un pios omagiu presei loi democratice evreizate, acestor domni le va şedea foarte rău să ia în tărbaci prostia "tovarăşului" care, în definitiv, nu înghite altceva decît aceleaş murdării, deşi altfel asezonate.

De aceea trebuie să ne ferim să contestăm lucruri care sînt, orice ai* fi, fapte. Nu se poate nega faptul că, în problema claselor, nu este nicidecum exclusiv de probleme materiale, cum ai- fi bucuroşi să o proclame, în ii înainte de alegeri. Orgoliul de clasă resimţit de o mare parte a poporului 1 este, ca şi puţina consideraţie faţă de lucrătorul manual, un fenomen care istă numai în imaginaţia lunaticilor.

Pe de altă parte, slăbiciunea capacităţii de judecată a ceea ce se cheamă ectualii" noştri este demonstrată de faptul că tocmai în aceste sfere nu se *re* că un stat care n-a fost în stare să împiedice întinderea unei asemenea ;um e în realitate marxismul nu va mai fi în măsură să recîştige terenul

it.

Partidele "burgheze", cum se denumesc singure, nu vor mai fi niciodată *re* să lege fedeleş masele "proletare", căci aici sînt prezente două lumi te una de cealaltă, parţial natural, parţial artificial şi a căror atitudine ică nu poate fi decît lupta. Dai' aici învingător va fi cel mai tînăr şi acesta ist marxismul.

într-adevăr, în 1914 ne puteam foarte bine gîndi la o luptă împotriva inului, dai* e îngăduit să ne îndoim că această atitudine ai* fi fost de o ;*e durată, din cauza lipsei vreunui înlocuitor practic.

Aceasta era o mare lacună.

Aceasta era părerea mea deja cu mult înainte de război şi de aceea nu
eam hotărî să intra într-unui din partidele existente.

Această opinie mi-a fost confirmată şi de evidenta imposibilitate de a
o luptă nemiloasă împotriva social-democraţiei, tocmai din cauza acestei
a oricărei mişcări care să fie altceva decît un partid "parlamentar".

In privinţă aceasta m-am destăinuit adeseori celor mai intimi tovarăşi

Atunci mi-a venit pentru prima dată ideea de a mă consacra mai tîrziu
tivităţi politice.

Tocmai din acest motiv, de atunci mi-am afirmat adesea, în cercul
al prietenilor mei, intenţia de a activa ca orator, după război, pe lîngă
mea. într-adevăr, aceasta era o idee bine consolidată în mine.

CAPITOLUL VI

PROPAGANDA DE RĂZBOI

Urmărind cu atenţie toate evenimentele politice, m-am interesat întotdeauna extraordinar de activitatea de propagandă. Vedeam în ea un instrument pe care îl cunoşteau temeinic şi ştiau să-1 întrebuinţeze cu o mînă de maestru tocmai organizaţiile socialist-marxiste. Astfel am învăţat devreme că folosirea judicioasă a propagandei constituie într-adevăr o artă care le rămînea aproape necunoscută partidelor burgheze. Numai mişcarea creştin-socială, mai ales pe vremea lui Lueger, a ajuns la o oarecare virtuozitate la acest instrument şi de asemenea i-a datorat multe din succesele sale.

Dar numai în timpul războiului mi-am putut da seama, pentru prima dată, la ce rezultate prodigioase poate călăuzi o propagandă judicios condusă. Cu toate acestea, şi în acest domeniu trebuia din nefericire să studiezi totul la partea adversă, căci, în ceea ce ne priveşte, activitatea noastră sub acest aspect rămînea mai mult decît modestă. Dai* tocmai absenţa totală a unei propagande de anvergură de partea germană trebuia să sară de-a dreptul în ochii fiecărui soldat. Acesta a fost motivul pentru care eu m-am ocupat şi mai temeinic de această problemă.

De altfel aveam timp de gîndire mult mai mult decît era nevoie; cît despre înfăptuirea practică, duşmanul ne dădea un prea bun exemplu.

Căci ceea ce la noi era ratat, era exploatat de adversar cu o abilitate nemaipomenită şi în chip genial la momentul potrivit. Din această propagandă de război duşmană, eu m-am instruit enorm. Dar timpul trecea fără să lase nici cea mai mică urmă tocmai în capul acelora care ai* fi trebuit să profite cît de curînd de aceste învăţăminte: unii se credeau prea subtili ca să accepte învăţăminte de la ceilalţi, altora le lipsea onesta bunăvoinţă necesară.

In definitiv, exista la noi o propagandă?

Din nefericire nu pot răspunde decît negativ. Tot ce a fost efectiv întreprins în acest sens era atît de insuficient şi de greşit, începînd cu principiile, încît era cel puţin cu desăvîrşire inutil, dacă nu de multe ori de-a dreptul dăunător.

Insuficientă ca formă, din punct de vedere psihologic eronată în fond, iată cum trebuia să pară propaganda germană supusă unui examen atent.

Se pare că, încă de la această primă întrebare, oamenii nu-şi dăduseră seama despre ce este vorba, adică: propaganda este un mijloc sau un scop?

Ea este un mijloc şi ca urmare trebuie judecată din punctul de vedere al scopului. Din această cauză, forma ei trebuie judicios adaptată pentru a

ini scopul căruia îi serveşte. Este de asemenea limpede că din punctul de re al interesului general, pot exista scopuri de o însemnătate variabilă şi rin urinare, valoarea intrinsecă a unei propagande poate fi apreciată în mod it. Dai- scopul pentru care luptam în timpul războiului era cel mai nobil şi îai măre{ din cîte îşi poate închipui omul: era libertatea şi independenţa rului nostim, siguranţa, pîinea pentru viitor şi onoarea naţiunii care, în i părerilor contrare actualmente curente, există, sau, mai bine zis, ar trebui iste, fiindcă popoarele lipsite de onoare îşi pierd în general mai devreme nai tîrziu libertatea şi independenţa, ceea ce, de altfel, corespunde unei ii superioare, căci generaţiile de oameni de nimic, lipsiţi de onoare, nu ;ă nici un fel de libertate. Cel ce vrea să fie un sclav laş nu poate avea •e, deoarece o astfel de onoare ar deveni, în cel mai scurt timp, obiectul îţului general.

Poporul german luptă pentru condiţii de viaţă omeneşti, şi scopul gandei de război ai* fi trebuit să fie sprijinirea spiritului războinic; scopul ia să faciliteze victoria.

Cînd popoarele luptă pe această planetă pentru existenţa lor şi cînd se problema de a fi sau a nu fi, toate considerentele de omenie şi de estetică luc la zero, fiindcă toate aceste concepte nu plutesc în aer, ci provin din naţia omului şi sînt legate de ea. Plecarea lui din această lume reduce concepte la zero, fiindcă natura nu le cunoaşte. Cu toate acestea, ele nu •oprii decît unui număr mic de popoare sau mai degrabă de rase, şi aceasta isura în care ele iau naştere din sentimentele acestora din urmă, itarismul şi estetica ar dispărea precis din lume în măsura în care ar ea rasele care sînt creatoarele şi susţinătoarele acestor concepte.

De aceea toate aceste concepte nu au decît o importanţă secundară în iusă de un popor pentru existenţa sa pe acest pămînt; şi cu toate acestea tărăsc cu o putere suverană forma luptei de îndată ce au putut paraliza le conservare a unui popor angajat în luptă. Acesta este întotdeauna ui rezultat vizibil.

In ceea ce priveşte chestiunea umanitară, Moltke a explicat-o deja, fiind ;re că, în război, omenia consta în a-1 duce cît mai repede cu putinţă şi că, ecinţă, metodele de luptă cele mai brutale sînt cele mai umanitare. Dar cerci să abordezi acest fel de raţionament cu trăncăneli de ordin estetic e, realmente nu mai există decît un singur răspuns de dat: o problemă atît itoare precum cea a luptei pentru existenţă exclude orice consideraţie i. Tot ce poate fi mai urît în viaţa omului este jugul sclaviei. Ori poate identii în genul lui Schwabing ar considera soarta actuală a naţiunii ie ca fiind "estetică"? Nici măcar nu avem ce vorbi despre acestea cu inventatori moderni ai acestui gen de spoială de cultură. întreaga lor ţă nu este decît întruchiparea negării esteticii simbolizate prin imaginea lui.

Dar de vreme ce aceste puncte de vedere al frumuseţii şi al omeniei sînt

de-acum eliminate cînd este vorba de luptă, ele nu pot fi folosite pentru a judeca propaganda.

Propaganda era, în timpul războiului, un mijloc pentru atingerea unui scop: lupta poporului german pentru existenţă; de aceea propaganda nu putea fi apreciată decît plecînd de la principii valabile pentru acest scop. Armele cele mai crîncene deveneau cele mai umane, deoarece constituiau condiţia unei victorii mai rapide şi contribuiau la asigurarea demnităţii libertăţii naţiunii.

Aceasta era unica poziţie posibilă în privinţa propagandei de război într-o asemenea luptă pentru viaţă sau pentru moarte.

Dacă cei din sferele guvernamentale şi-ar fi dat limpede seama de acestea, n-am fi ajuns niciodată la incertitudine în privinţa formei şi folosirii acestei arme; pentru că şi aceasta este o armă, într-adevăr înspăimîntătoare în mîna celui care ştie s-o folosească.

A doua întrebare, de o însemnătate de¸a dreptul hotărîtoare, era: *Cui trebuie să i se adreseze propaganda?* Intelectualilor sau masei mai puţin instruite?

Ea trebuie să se adreseze întotdeauna exclusiv masei!

Intelectualilor, sau cel puţin celor care sînt numiţi astfel, le este destinată nu propaganda, ci explicaţia ştiinţifică. In ce priveşte propaganda, conţinutul ei are din ştiinţă tot atît de puţin cît are un afiş din artă, în forma în care este prezentat. Arta afişului constă în aptitudinea desenatorului de a atrage atenţia mulţimii prin formă şi culori. Afişul unei expoziţii de artă nu are alt scop decît reliefarea artei din expoziţie; cu cît acest lucru izbuteşte mai bine, cu atît este mai mare arta afişului însuşi. In plus afişul este menit să le dea maselor o idee despre semnificaţia expoziţiei, dar nicidecum să substituie în această expoziţie arta înaltă care este cu totul altceva. De aceea cel care vrea să studieze el însuşi arta, trebuie să studieze altceva decît afişul, şi în plus el nu se mulţumeşte să parcurgă pui- şi simplu expoziţia. Ne putem aştepta din partea lui să se cufunde în examinarea temeinică a fiecăruia dintre obiecte, separat, şi apoi să-şi formeze încet o părere judicioasă.

Situaţia este aceeaşi în privinţa a ceea ce noi desemnăm astăzi cu cuvîntul propagandă.

Sarcina propagandei constă nu în a instrui ştiinţific individul izolat, ci în a atrage atenţia maselor asupra unor fapte, evenimente, necesităţi etc. determinate şi a căror importanţă nu poate fi înţeleasă de mase decît prin acest mijloc.

Aici arta constă exclusiv în a proceda într-un mod într-atît de superior încît să rezulte o convingere generală asupra realităţii unui fapt, necesităţii unui eveniment, caracterului just al unei necesităţi. Intrucît ea nu constituie o necesitate prin ea însăşi, faptul că obiectul său trebuie să constituie, întocmai ca în cazul afişului, atragerea atenţiei mulţimii şi nu instruirea celor care posedă cunoştinţe ştiinţifice sau care caută să se instruiască şi să dobîndească cunoştinţe, acţiunea sa trebuie să facă întotdeauna apel la sentiment şi foarte puţin la

Orice propagandă trebuie să fie populară şi să-şi situeze nivelul, spiritual iţele facultăţilor de asimilare ale celui mai mărginit dintre cei cărora ; să li se adreseze. In aceste condiţii, nivelul său spiritual trebuie să fie cu atît mai jos cu cît masa de oameni de impresionat este mai numeroasă, rid este vorba, ca în cazul propagandei pentru a duce războiul pînă la să atragă un popor întreg în cîmpul său de acţiune, prudenţa nu va fi ită excesivă cînd va trebui să evite să se bizuie pe calităţi intelectuale prea

Cu cît conţinutul ei ştiinţific este mai modest, cu cît se adresează v mulţimii, cu atît succesul ei va fi hotărîtor. Acesta din urma este cea nă dovadă a valorii unei propagande, mult mai mult decît aprobarea minţi instruite sau a cîtorva tineri esteţi.

Aita propagandei constă tocmai în aceea că, punîndu-se ia îndemîna • în care se exercită imaginaţia, acelea din marea masă dominată de ;, găseşte, îmbrăcînd o formă corespunzătoare psihologic, drumul spre îi. Dacă lucrul acesta nu este înţeles de cei despi'e care se consideră că almea înţelepciunii, aceasta demonstrează numai lîncezeala minţii sau rărea lor.

Dai- dacă necesitatea de a îndrepta asupra masei largi facultăţile de ism ale propagandei este înţeleasă, de aici rezultă următorul precept: Este absurd să dai propagandei diversitatea unui învăţămînt ştiinţific. Facultatea maselor largi de a asimila nu este decît foarte limitată, de înţelegere mică, în schimb deficitul de memorie este mare. Aşadar •opagandă eficace trebuie să se limiteze la nişte puncte foarte puţin ase şi să le pună în valoare cu ajutorul formulelor stereotipe, atîta vreme necesar, pentru ca ultimul dintre ascultători să fie în stare să priceapă)acă acest principiu este abandonat şi dacă vrem să fim universali, lui se vor micşora, deoarece mulţimea nu va putea nici să digere nici să iea ce i se va oferi. Astfel succesul va fi neînsemnat şi în final anulat. :u cît conţinutul expunerii trebuie să fie mai amplu, cu atît este mai i justeţea psihologică în stabilirea tacticii.

Spre exemplu, ridiculizarea adversarului, cu care se îndeletnicea înainte propaganda din revistele satirice austriece sau germane era completa-bsurdă. Completamente absurdă, deoarece întîlnirea directă a cititorului rsaml trebuie imediat să dea naştere în el unei convingeri complet astfel, soldatul german, sub impresia imediată a rezistenţei adversaru-imţea înşelat de cei care, pînă atunci, îşi asumaseră misiunea de a-1 şi în loc să-i întărească dorinţa de a lupta sau chiar şi numai rezistenţa, a rezultatul contrai": omul se lăsa pradă descurajării, n schimb, propaganda de război a englezilor şi a americanilor era

din punct de vedere psihologic. Simultan ea îi prezenta pe nemţi ii lor popor ca pe nişte barbari şi nişte huni, îl pregătea pe soldatul

reziste ororilor războiului şi-1 ajuta astfel să se ferească de deziluzii.

Arma înspăimîntatoare care era deci folosită împotriva lui i se /ea degrabă confirmarea iniţierii pe care o primise şi îi întărea justeţea guvernului său în aceeaşi măsură în care creşteau furia şi ura sa ^potriva duşmanului infam. Căci forţa înspăimîntatoare a armelor duşmane pe *(f*e acum învăţa s-o cunoască nemijlocit i se părea încetul cu încetul o democraţie a brutalităţii "de hun" a adversarului barbar, pe care-1 cunoştea, farăi3 fi f°s* determinat să se gîndească o singură clipă că propriile sale arme puitau avea efecte mai înspăimîntătoare încă.

Astfel soldatul englez nu se putea simţi greşit informat la el a#să; cum a fost din nenorocire cazul soldatului german, în aşa măsură încît la sfîrşit respingea orice informaţie oficială ca pe o "înşelătorie" şi împuiere a^P11^-Aceasta se datora credinţei că poate fi însărcinat cu propaganda primul nătărău venit (chipurile rezonabil), în loc să se înţeleagă că, pentru această sarcil1'*> abia dacă erau de ajuns cei mai geniali cunoscători ai sufletului omenesc.

De aceea, propaganda germană oferea un neplăcut exemplu din partea unei "elite cultivate", a cărei acţiune producea efecte tocmaif°n^raiie celor necesare, din cauza absenţei totale a oricărei consideraţii psihologice judicioase. In schimb, existau extrem de multe de învăţat în preajma a<Kersaru" lui, pentru cel care căuta, nelegat la ochi şi cu o sensibilitate nescletf2^» să asimileze propaganda duşmană ale cărei valuri s-au rostogolit năvalnic timp de patru ani şi jumătate.

Cea mai prost înţeleasă era prima dintre toate aceste condiţii iiecesare oricărei propagande în general: îndeosebi poziţia sistematic unilat^ra^ă in privinţa oricărei probleme tratate. In acest domeniu s-au comis atîteaeron> S1 aceasta încă de la începutul războiului, încît sîntem într-adevăr îndreptăţiţi să ne îndoim că asemenea nonsensuri pot fi realmente atribuite exclusiv pustiei.

Ce s-ar spune, de exemplu, despre un afiş menit să laude un săpun şi care ar arăta în acelaşi timp că şi alte săpunuri sînt bune?

Lumea ar clătina pui- şi simplu din cap.

Totuşi exact aşa au stat lucrurile cu reclama noastră politică.

Scopul propagandei nu este, de exemplu., să dozeze dreptatea diverselor partide, ci să o sublinieze exclusiv pe cea a partidului pe care îl repiW11**- ^a nu trebuie nici să caute adevărul în mod obiectiv dacă acesta este favorabil celorlalţi şi nici să-1 prezinte maselor sub pretextul unei echităţi doctrinare> C1 să-1 urmărească exclusiv pe cel care îi este favorabil.

Discutarea problemei culpabilităţii în privinţa războiului, spuilînc'u"se că nu se putea pune numai pe seama Germaniei responsabilitatea acestei catastrofe, imputîndu-se neîncetat această culpabilitate adversarulu1 era ° greşeală fundamentală.

Şi care a fost consecinţa acestei jumătăţi de măsură?

Marea masă a unui popor nu se compune din diplomaţi, <ucl profesori de drept public, nici chiar numai din oameni susceptibili de a pi'onunţa o judecată raţională, ci din fiinţe omeneşti pe cît de şovăielnice pe atît de dispuse

«>— MeinKampf

ioiască şi să ezite. De îndată ce propaganda noastră îi recunoaşte părţii
0oarecare îndreptăţire, există deja o bază pentru a ne îndoi de propria
îndreptăţire. Atunci masa nu mai este în măsură să discearnă unde
: nedreptatea adversarului şi unde începe a noastră. In acest caz ea neliniştită şi neîncrezătoare şi aceasta îndeosebi dacă adversarul nu ocmai astfel de extravaganţe, ci pune la rîndul său în sarcina inamicului ■dreptăţile fără excepţie. Există oare o demonstraţie mai clară a faptului de din urmă, poporul nostru crede mai mult în propaganda duşmană, ;e dusă într-un mod mai strîns şi mai continuu, decît în propaganda ‘Şi asta la un popor atins de mania obiectivităţii! Căci fiecare se strMuia omită vreo nedreptate faţă de inamic, nici chiar sub ameninţarea i poporului şi a statului german.

In marea sa majoritate, popoinil este într-o dispoziţie şi o stare de spirit eminine încît opiniile şi actele sale sînt determinate mult mai mult de
1 produsă asupra simţurilor decît de gîndirea pură. Această impresie nu este complicată, ci foarte simplă şi mărginită. Aici ă nici un fel de nuanţe, ci doar noţiunea pozitivă sau negativă de iubire de drept sau de refuz al dreptăţii, al adevărului sau al minciunii; nu Iciodată jumătăţi de sentiment. Propaganda engleză în special a înţeles estea într-un mod cu adevărat genial. Acolo într-adevăr nu existau de măsură, care ar fi putut, eventual, da naştere îndoielii. Ceea ce arăta că inamicul cunoştea strălucit psihologia maselor este nda ei de atrocităţi, perfect adaptată acestor condiţii, care asigura mod pe cît de hotărîtor pe atît de genial condiţiile de bază pentru a moralul pe front, chiar dacă inamicul suferea cele mai grele înfrîngeri. ra şi modul în care ştia să {intuiască poporul german la stîlpul infamiei, singurul vinovat de război: minciună care prin încăpăţînarea totală, î, părtinitoare cu care era proclamată era mereu la îndemîna mulţimilor imate de simţuri şi întotdeauna înclinate către extremă şi care, din acest fost crezută.

jradul de eficacitate al acestei propagande este demonstrat în modul zbitor de faptul că după patru ani ea a avut drept rezultat că inamicul at bătut, şi, în plus, ea a reuşit să pătrundă în poporul nostru, ^u e de mirare că un asemenea succes nu i-a revenit propagandei Ea purta deja germenii ineficacităţii în ambiguitatea ei internă. In a puţin probabil, dată fiind însăşi natura conţinutului ei, să poată în mase impresia necesară. Numai insipizii noştri "oameni de stat" au inge să spere că era posibil să reuşească să îmbete nişte oameni cu acele ie de pacifism spre a-i trimite la moarte. Astfel acel produs mizerabil a fost inutil şi chiar dăunător.)ar tot geniul manifestat în organizarea unei propagande nu va duce a succes dacă nu se ţine cont într-un mod mereu la fel de riguros de un L fundamental. Ea trebuie să se limiteze la un număr mic de scopuri şi

să le repete în mod constant. Perseverenţa, aici ca şi în atîtea alte lucruri în lume, este prima şi cea mai importantă condiţie a succesului.

Pe bună dreptate, în domeniul propagandei nu trebuie niciodată să te laşi condus de esteţi sau de oamenii blazaţi: nu de primii, altminteri curînd conţinutul, forma şi manifestarea ei nu vor exercita atracţie decît asupra publicului din saloanele literare, în loc să se exercite asupra masei; cît despre cei din urmă, trebuie să ne ferim de ei ca de ciumă, deoarece incapacitatea lor de a încerca senzaţii sănătoase îi incită să caute mereu stimulente noi. Pe aceşti oameni totul îi dezgustă în scurt timp; ei doresc schimbarea şi nu ştiu niciodată să se coboare la nivelul nevoilor contemporanilor lor încă teferi şi nu-i pot nici măcar înţelege. Ei sînt întotdeauna primii care critică propaganda sau mai degrabă conţinutul ei, care li se pare prea îmbătrînit, prea trivial, care şi-a trăit deja traiul etc. Au mereu nevoie de nou, caută varietatea şi devin de asemenea cei mai mari duşmani de moarte ai succesului politic pe lîngă mase. Căci de îndată ce organizarea şi cuprinsul propagandei încep să se orienteze potrivit dezideratelor lor, ele îşi pierd coeziunea şi, dimpotrivă, se împrăştie.

Propaganda nu este nicidecum făcută ca să procure în mod constant distracţii interesante unor domni blazaţi, ci pentru a convinge, şi este vorba de convingerea masei. Dar aceasta are întotdeauna nevoie, în încetineala ei, de un anumit timp pentru a fi gata să ia cunoştinţă de o idee şi nu-şi va deschide mintea decît după repetarea de o mie de oii reluată a celor mai simple noţiuni.

Nici o diversitate nu trebuie, în nici un caz, să modifice conţinutul a ceea ce face obiectul propagandei, ci, la urma urmei, trebuie întotdeauna repetat din nou acelaşi lucru.

Lozinca poate fi într-adevăr lămurită sub aspecte diferite, însă scopul întregii expuneri trebuie să se întoarcă întotdeauna la aceeaşi formulă. Numai astfel propaganda poate şi trebuie să acţioneze cu spirit metodic şi coeziune.

Numai această regulă importantă de la care nu trebuie niciodată să ne abatem îngăduie succesului să ajungă la maturitate datorită unui sprijin întotdeauna constant şi viguros. Atunci se va putea constata cu uimire la ce rezultate colosale, greu de conceput, conduce o asemenea perseverenţă.

Orice reclamă, indiferent că se face în domeniul afacerilor sau al politicii, poartă în sine succesul în durata şi spiritul metodic constant al aplicăiii sale.

Aici, deopotrivă, exemplul propagandei duşmane era bun de luat ca model: limitată la un număr restrîns de scopuri combinate exclusiv pentru masă şi condusă cu o perseverenţă neobosită. De îndată ce ideile ei de bază şi modurile de îndeplinire au fost recunoscute ca fiind adecvate, au fost folosite pe toată durata războiului, fără ca vreodată să se fi întreprins nici cea mai mică modificare. La început ea părea nechibzuită prin îndrăzneala afirmaţiilor sale; mai tîrziu a fost considerată dezagreabilă; în fine a început să fie crezută. După patru ani şi jumătate, în Germania a izbucnit o revoluţie a cărei lozincă era împrumutată de la propaganda duşmană.

în Anglia, se mai înţelesese si altceva, îndeosebi faptul că succesului acestei arme spirituale constă exclusiv în folosirea ei succesul compensează din belşug toate cheltuielile făcute, iganda era considerată acolo ca o armă de prim rang., în timp ce la ;nta ultima bucată de pîine a politicienilor fără situaţie sau un mic ■u nişte eroi neînsemnaţi de redacţii, tatul ei a fost; dacă ne gîndim bine, egal cu zero.

CAPITOLUL VH

REVOLUŢI

A

Propaganda duşmana a început la noi odată cu anul 1916. Din 19i6 ea a continuat intensificîndu-se şi a sfîrşit prin a lua proporţii la începutul anului 1918. devenind un adevărat talaz. Atunci s-au putut deja urmări pas cu pas efectele acestei vînători a spiritelor. Armata învăţa încetul cu încetul să gîndească aşa cum voia inamicul.

Orice reacţie germană a lipsit cu desăvîrşire.

Alinata avea, în realitate, în persoana conducătorului ei inteligent şi plin de voinţă, intenţia şi voinţa să accepte lupta şi pe acest teren, dar îi lipsea instrumentul care ar fi fost necesar în acest scop. In plus, exista greşeala psihologică de a lăsa trupa însăşi să întreprindă acest gen de cultivare intelectuală. Pentru a fi eficace, ea trebuia să vină din interiorul ţării. Atunci s-ar fi putut conta pe succesul ei la nişte oameni dotaţi cu spirit de sacrificiu şi de eroism nepieritor de aproape patru ani.

Dai* ce s-a întîmplat cu ţara?

Această sfîrşeală era stupidă sau criminală?

La mijlocul anului 1918, după evacuarea malului sudic al Marnei, presa germană s-a comportat într-un mod atît de mizerabil de neîndemînatic, sau în mod criminal stupid. încît îmi puneam o întrebare care suscita în fiecare zi în mine o furie crescîndă: nu exista nimeni ca să pună capăt acestei aţîţări spirituale la dezertare a eroilor armatei noastre?

Ce s-a petrecut în Franţa cînd în 1914 am dat năvală în această **ţară,** cu un elan nemaiauzit şi victorios? Ce a făcut Italia în zilele prăbuşirii frontului său de la Isonzo? Ce a făcut iarăşi Franţa în primăvara lui 1918, cînd atacul diviziilor germane părea să scoată din ţîţîni poziţiile franceze şi cînd braţul puternic al bateriilor grele cu bătaie lungă a început să bată la porţile Parisului?

Cum a fost biciuit obrazul regimentelor care au bătut în retragere în pripă către spatele frontului, cum a fost insuflată înflăcărarea pasiunilor naţionale! Cum lucrau pe atunci propaganda şi ştiinţa genială de a influenţa masele ca să facă să intre din nou în inima soldaţilor cu lovituri de măciucă credinţa în victoria definitivă!

Nu o dată m-a frâmîntat gîndul că dacă Providenţa m-ar fi pus în locul neputincioşilor sau al oamenilor lipsiţi de voinţă din serviciul nostru de propagandă, soarta luptei **s-ar** fi înfăţişat altfel.

In lunile acelea am resimţit pentnj prima oară perfidia fatalităţii care mă ţinea aici şi într-un loc în care gestul fortuit al oricărei persoane aflate în

ia cuiva putea să mă doboare cu o împuşcătură, pe cînd altundeva aş fi putut altfel de servicii patriei.

Căci pe atunci eram deja destul de prezumpţios ca să cred că asta mi-ar
îşit.

Dar eu eram o fiinţă obscură, un simplu număr matricol printre opt
iane de oameni!

Aşadar era mai bine să tac şi să-mi fac datoria cît se poate de bine la ii meu.

* *

In vara lui 1915 ne-au căzut în mînă primele broşuri ale inamicilor, nutul lor era întotdeauna acelaşi, deşi prezenta o oarecare diversitate în i expunerii, şi îndeosebi: că lipsurile creşteau continuu în Germania; că iul avea să dureze la nesfîrşit, că totuşi perspectiva de a-1 cîştiga nu făcea să se micşoreze constant; că, din acest motiv, poporul dorea pacea cu re în interior, dai- că "militarismul" şi "Kaiserul" nu o îngăduiau; că lumea igă - care ştia perfect toate acestea - se războia din această cauză nu cu ui german, ci dimpotrivă, exclusiv cu singurul vinovat, Kaiserul; că lupta va sfîrşi, din această cauză, cîtă vreme acest duşman al omenirii paşnice i fi îndepărtat; că naţiunile liberale şi democratice vor primi poporul in la sfîrşitul războiului în liga păcii mondiale perpetue, pace care va fi •ată în ziua în care "militarismul prusac" va fi nimicit.

Pentru a ilustra mai bine această expunere, broşura conţinea adesea ale unor " scrisori din ţară", al căror conţinut părea să confirme acele ini.

In general, pe vremea aceea aceste tentative erau luate în derîdere, ile erau citite, apoi erau trimise în spatele frontului, la state-majoare oare, apoi erau în mare parte uitate pînă cînd vîntul aducea o nouă iură spre tranşee; într-adevăr, în cele mai multe cazuri, acele file ne era cu avioanele.

Un lucru avea să surprindă la acest gen de propagandă, şi anume că în I sector al frontului unde se aflau bavarezi, ea ataca Prusia cu un spirit ic extraordinar, dînd asigurări nu numai că, pe de o parte, Prusia era ata vinovată şi responsabilă de război, dai* pe de altă parte şi că nu nutrea a mai mică duşmănie împotriva Bavariei în special; dai- că, în realitate, putea acorda nici un ajutor cît timp ea va rămîne în slujba militarismu-sac ca să-i scoată castanele din foc.

Procedeul care consta în influenţarea oamenilor a început într-adevăr, 5, să aibă anumite efecte. Aţîţarea împotriva Prusiei a crescut în rîndul ir de o manieră vizibilă, fără ca de sus în jos să se fi luat vreo măsură iva ei. Aceasta era de-acum mai mult decît o simplă greşeală, decît o

simplă delăsare, care mai devreme sau mai tîrziu avea să fie pedepsită în modul cel mai funest şi să-1 atingă nu numai pe "prusac", ci întregul popor german, Bavaria apartinînd acestuia din urmă.

In acest sens, propaganda duşmană a început să obţină succese incontestabile încă din anul 1916.

De asemenea, scrisorile cu lamentări primite direct din interior şi-au făcut cu timpul efectul. Acum nu mai era nicidecum'necesar ca inamicul să le facă să ajungă pe front special prin mijlocirea broşurilor etc. Şi împotriva acestora nu s-a făcut nimic, cu excepţia cîtorva "admonestări" arhitîmpite din partea guvernului. Frontul a fost, şi înainte, şi după aceasta, inundat de acea otravă pe care nişte femei fără minte o fabricau, firește, în ţară, fără a bănui că acesta era mijlocul de a întări în cel mai înalt grad încrederea duşmanului în victorie şi de a prelungi şi în acelaşi timp de a spori suferinţele alor lor pe front. Scrisorile nechibzuite ale femeilor germane au costat mai tîrziu viaţa a sute de mii de bărbaţi.

Astfel se manifestau, încă din 191-6, diverse fenomene îngrijorătoare. Pe front oamenii bombăneau şi "făceau pe brutele"; de-acum erau deja nemulţumiţi din diverse motive şi uneori se indignau cu bună ştiinţă. In vreme ce bărbaţii răbdau de foame şi se ţesemnau, familiile lor erau într-o situaţie critică acasă, în timp ce în alte părţi do., /neau prisosul şi risipa. Da, nici chiar pe front nu erau toate în ordine din acest punct de vedere.

De aceea criza se anunţa încă de pe atunci; dai-acestea erau numai treburile "interne". Acelaşi om care mai întîi bombănise si mormăise îşi făcea, după cîteva clipe, datoria în tăcere, ca şi cum acest lucru ar fi devenit complet natural. Aceeaşi companie care la început era nemulţumită, se crampona de sectoinil pe care îl avea de apărat de parcă soarta Gennaniei depindea de acele cîteva sute de metri de hîrtoape în noroi. încă mai era frontul din ajun, superba armată de eroi.

Aveam să învăţ să cunosc diferenţa dintre front şi ţară cu ocazia unei schimbări brutale a soartei mele.

La sfîrşitul lui septembrie 1916, divizia mea a plecat la bătălia de pe Somme. Aceasta era pentru noi prima dintre înfricoşătoarele bătălii a materialelor de război, iar impresia era greu de descris - mai degrabă un infern decît o bătălie.

Săptămîni întregi frontul german a rezistat sub valul de foc continuu, cîteodată dînd puţin înapoi, apoi înaintînd din nou, dar fără să cedeze vreodată.

Pe 7 octombrie am fost rănit.

Am ajuns cu bine în spatele frontului şi am luat trenul sanitar spre Germania.

Trecuseră doi ani de cînd nu-mi revăzusem patria, un interval de timp aproape interminabil în asemenea condiţii. Abia dacă-mi puteam imagina aspectul germanilor fără uniformă. Cînd am fost culcat în spitalul evacuaţilor, aproape că am tresăiit de spaimă auzind vocea unei infirmiere care vorbea cu

imarad culcat lîngă mine.
Să auzi pentru prima oară, după doi ani, vocea unei nemţoaice! Apoi, pe măsură ce trenul care trebuia să ne ducă înapoi în ţară se)ia de graniţă, fiecare din noi simţea o nelinişte lăuntrică. Prin faţa noastră ifilat pe rînd toate localităţile prin care trecuserăm, în urmă cu doi ani, ca i soldaţi: Bruxelles, Louvain, Liege şi în sfîrşit ni se păru că recunoaştem i casă nemţească după pinionul ei înalt şi obloanele frumoase. Patria!

In octombrie 1914 ardeam de un entuziasm tumultuos, cînd am trecut era, acum domneau liniştea şi emoţia. Fiecare era fericit că soarta i-a uit să mai vadă încă o dată ceea ce el trebuia să apere atît de anevoie cu I vieţii; şi fiecăruia din noi aproape căi era ruşine să se lase privit în ochi lalţi.

In preajma aniversării plecării pe front, mă aflam la spitalul din Beelitz Berlin.

Ce schimbare! Din mlaştinile bătăliei de pe Somme, ajungeam in ile albe ale acestei clădiri minunate! La început abia îndi'ăzneam să *ne* n cum trebuie. Numai încetul cu încetul am putut să ne obişnuim din nou >astă lume nouă.
Insă, din nefericire, această lume era nouă şi sub un alt aspect. Spiritul militai' de pe front Au părea să mai aibă aici drept de cetăţenie, uzit aici pentru întîia oară ceea ce pe front era încă necunoscut: elogiul ei laşităţi! Căci ceea ce puteai auzi acolo: mormăieli sau "făcutul pe bruta" î niciodată o incitare la sustragerea de la obligaţii şi nici preamărirea lor. Nu. Laşul era considerat întotdeauna un laş şi absolut nimic mai şi dispreţul care îl lovea ei'a întotdeauna general, ca şi admiraţia îstată faţă de un ei'ou adevărat. Dai" aici, la spital, era deja aproape invers: atorii cei mai smintiţi spuneau cuvinte mari şi se străduiau prin toate cele jalnicei lor elocvente să prezinte drept ridicole principiile soldaţilor ;i drept model, lipsa de caracter a poltronilor. Cîţiva indivizi mizerabili dădeau tonul.

Unul din ei se lăuda că trecuse cu mîna printr-o reţea de sîrmă ca să ntra în spital; se părea, totuşi, că, în ciuda rănii sale ridicole, era acolo de multă vreme. Şi nu fusese trimis în Germania cu trenul sanitar decît un simplu vicleşug. Dai' acest caraghios care răspîndea contagiunea a aşa de bine încît, cu îndrăzneala lui insolentă, îşi prezenta actul de s ca pe o manifestare a unui curaj superior curajului bravului soldat, care sit o moarte eroică. Mulţi ascultau în tăcere, alţii plecau, dai' cîţiva îl şi u.

Greaţa mi se urca pînă în gîtlej, dai' provocatorul era tolerat in linişte tuţie. Ce trebuia făcut? Administraţia trebuia să ştie foarte bine cine era. te acestea nu sa făcut nimic.

Cînd am putut umbla din nou fără greutate, am obţinut autorizaţia de

a merge la Berlin.

Sărăcia era evident foarte grea. Oraşul imens suferea de foame. Nemulţumirea era mare. In diverse cămine frecventate de soldaţi, tonul era acelaşi ca în spital. Aveai în întregime impresia că aceşti caraghioşi frecventau dinadins asemenea locuri ca să-şi râspîndească din plin opiniile.

Şi mai rea, mult mai rea era situaţia chiar la Miinchen.

Cînd, după vindecare., am ieşit din spital şi am fost afectat la batalionul de intendenţă, am crezut într-adevăr că nu mai recunosc oraşul.

Pînă unde au ajuns iritarea, descurajarea, invectivele! Chiar în batalionul de intendenţă, moralul era sub orice limită. La aceasta contribuia şi maniera extraordinar de stîngace în care erau trataţi soldaţii veniţi de pe front de către nişte ofiţeri instructori mediocri, care încă nu petrecuseră nici măcar o oră pe front şi deja, din acest motiv, nu erau în stare să rînduiască lucrurile într-un mod convenabil pentru vechii soldaţi. Aceştia din urmă aveau, într-adevăr, nişte ciudăţenii care se explicau prin faptul că serviseră pe front, dar rămîneau cu desăvîrşire de neînţeles pentru comandamentul acestei fonnaţiuni de trupe de substituire,în vreme ce un ofiţer venind tot de pe front ar fi ştiut cel puţin să şi le explice. Acesta din urmă era şi el, fireşte, văzut altfel de oamenii de trupă decît comandantul de etapă. Dar, în afară de acestea, starea de spirit generală era de plîns; excrocarea cuiva era considerată ca manifestarea unei inteligenţe superioare, în timp ce perseverenţa statornică era interpretată drept semnul unei slăbiciuni lăuntrice şi al unui spirit mărginit. Birourile erau înţesate de evrei. Aproape toţi secretarii erau evrei, şi orice evreu era secretai', M-a uimit această abundenţă de ambuscaţi ai poporului ales şi nu puteam decîl să compar numărul acestora cu acela al rarilor lor reprezentanţi de pe front.

Situaţia era încă şi mai rea din punct de vedere economic. Poporul evreu devenise realmente "indispensabil". Păianjenul începuse să sugă încetişor sîngele poporului german.

Plin intermediul societăţilor de război se găsise instrumentul voit pentru a da lovitura de graţiei economiei naţionale şi libere.

Se afirma necesitatea unei centralizări nelimitate.

Astfel, începînd din iarna 1916-1917, aproape întreaga producţie se afla în realitate sub controlul finanţei evreieşti.

Şi împotriva cui se îndrepta ura poporului?

In acel moment am văzut îngrozit iminenţa unei fatalităţi care, dacă nu era deviată la ceasul potrivit, avea să conducă la dezastru.

In vreme ce evreul jupuia întreaga naţiune şi o sleia sub dominaţia sa, oamenii erau aţîţaţi împotriva "prusacilor". Binecunoscută pe front, aceastî propagandă nu a avut nici o reacţie în spatele lui. Lumea părea să nu-şi dea deloc seama că prăbuşirea Prusiei ai* fi foarte departe de a aduce cu sine vreun progres oarecare al Bavariei şi că, în schimb, prin căderea ei una avea s-o tragi iremediabil după ea pe cealaltă în prăpastie.

Aceste uneltiri mă îndurerau extrem de mult. Nu puteam vedea în ele

:ît geniala şiretenie a evreului, care abătea atenţia generală de la el ca s-o Irepte spre alte scopuri. In timp ce Bavaria şi Prusia se certau, el le subtiliza sub nas mijloacele de existenţă; în timp ce în Bavaria lumea invectiva Prusia, •eul organiza revoluţia şi distrugea în acelaşi timp şi Prusia şi Bavaria.

Nu puteam suporta această discordie blestemată între rasele germane un fost fericit să mă întoi'c pe front, unde cerusem să plec încă de la sosirea Vftnchen.

La începutul lui martie 1917, eram din nou la regimentul meu.

Spre sfu-şitul anului 1917, gradul cel mai scăzut al descurajării armatei »a depăşit. întreaga armată găsise în pi'ăbuşirea Rusiei un nou izvor de •antă şi curaj. Convingerea că acum, orice ai" fi, lupta trebuia să se termine i victoria Germaniei începu să pună stăpînire pe trapă. Puteai să auzi din nou ece, iar cobele nenorocirii deveniseră mai rare. Oamenii credeau din nou în Dria patriei.

Dezastrul italian din toamna lui 1917 produsese în mod special o lentă impresie; de fapt, vedeau în această victorie dovada posibilităţii de a junge frontul în afara cîmpului de luptă rusesc. Şuvoiul unei credinţe unate se revărsa acum în inimile a milioane de oameni şi i-a făcut să aştepte siguranţă renăscută sosirea primăvarii lui 1918. In schimb, inamicul era iii deprimat. In iarna aceea am fost mai liniştiţi decît în alte daţi. Era tea dinaintea furtunii.

Frontul făcea ultimele pregătiri pentru a pune definitiv capăt luptei ice; transporturi interminabile de trupe şi de material se deplasau spre ui de vest şi trupa primea instrucţiuni în vederea marii ofensive. Atunci venit în Germania cea mai urîtă festă din timpul războiului.

Germania nu trebuia să învingă; în ceasul al doisprezecelea, cînd victoria i deja că trebuie să fie de partea steagurilor germane, s-a recurs la un c care părea potrivit ca să înăbuşe dintr-odată în faşă atacul german din îvară, spre a face imposibilă victoria: A fost organizată greva muniţiilor.

Dacă ea reuşea, frontul german trebuia să cadă şi promisiunea din *ărts* că de astă dată victoria nu va mai fi de partea drapelelor germane se linea. Din cauza lipsei de muniţii, frontul avea să fie străpuns în cîteva nîni; ofensiva era astfel oprită, Antanta salvată, dai-capitalul internaţional tea stăpîn pe Germania şi' scopul intrinsec al înşelăciunii marxiste a relor era atins.

Distragerea economiei naţionale, în scopul întemeierii dominaţiei ilului internaţional - scop atins datorită prostiei şi credulităţii unora, ii de neînţeles a altora.

Oricum ar fi, greva muniţiilor n-a avut succesul final sperat: să priveze frontul de arme; ea a durat prea puţin pentni ca un deficit de muniţii să fi condamnat armata la pieire. Dar prejudiciul moral era teribil!

In primul rînd: de ce mai lupta armata, dacă ţara însăşi nu mai doreg victoria? Pentni cine uriaşele saciificii şi privaţiuni? Trebuia deci ca soldatul să lupte pentni victorie, în timp ce ţara făcea grevă!

In al doilea rînd: care era impresia produsă asupra inamicului?

In acea iama 1917-1918, nori groşi s-au înălţat pe firmamentul Aliaţilor Timp de aproape patru ani, executaseră asalturi contra uriaşului german şi n-au putut să-1 doboare; însă atunci acesta n-avea decît un braţ liber, cel care ţineg scutul, ca să se apere, în timp ce trebuia să scoată spada pentni a lovi cînd lg răsărit, cînd la apus, cînd în sud. Acum, în sfirşit, uriaşul era liber la ariergardă Valuri de sînge au curs pînă cînd a reuşit să-1 doboare definitiv pe unul dintre adversari. De-acum înainte, la apus spada trebuia să i se alăture scutului şi dir moment ce pînă acum inamicul nu reuşise deloc să străpungă apărarea, el însuş: avea să fie lovit prin atac.

Se temeau de el şi tremurau pentru victorie.

La Londra şi la Paris, conferinţele se succedau fără încetare. Chiar ş: propaganda duşmană se făcea mai dificil; nu mai era atît de uşor de demonstrai puţina probabilitate a victoriei germane.

La fel stăteau lucrurile şi pe front, unde domnea o tăcere prudentă, şi *ea* trupele aliate. Insolenţa acestor domni dispăruse subit. O licărire îngrijorătoare începea deopotrivă să apară. Atitudinea lor lăuntrică faţă de soldatul german s€ schimbase acum. Pînă în prezent puteau să-1 considere un nebun condamnat *h* înfrîngere; acum aveau în faţa lor pe cel care-1 nimicise pe aliatul lor rus Constrîngerea care ne fusese impusă de a nu ataca decît la est apărea acum CE o tactică genială. Timp de trei ani, germanii dăduseră asaltul împotriva Rusiei la început fără cel mai mic succes aparent. Aceste acţiuni inutile aproape că erau luate în rîs, fiindcă, în sfîrşit, colosul rus trebuia să rămînă victorios dată fiinc superioritatea numerică a soldaţilor săi. In schimb, Germania urma să piară prir secarea sîngelui său. Faptele păreau să confirme aceste speranţe.

Incepînd cu zilele lui septembrie 1914, cînd pentni prima oari interminabilele trupe de prizonieri ruşi, proveniţi din bătălia de la Tannenberg începuseră să se deplaseze pe drumurile Germaniei, valul acesta nu se ma termina, dai' o nouă armată lua locul armatei bătute şi nimicite. Inepuizabil giganticul imperiu al ţarilor lăsa pradă războiului noi victime. Cît timp putes rezista Germania la această întrecere? Nu avea să vină ziua în care, după (ultimă victorie germană, armatele ruseşti care tot nu vor fi ultimele vor intrî în cea din urmă dintre toate bătăliile? Şi cînd? După toate calculele, victoria Rusiei mai putea fi, ce-i drept, întîrziată, dai* ea avea să survină fără doar ş: poate într-o zi.

Acum Antanta pierduse toate aceste speranţe. Aliata, care făcuse cel« mai mari jertfe de sînge pe altarul intereselor comune, era la capătul puteriloi

i zăcea Ja pâmînt în faţa agresorului său neîndurător. Se temea de primăvara rmătoare. Şi din moment ce, pînă în prezent, nu reuşise săi nimicească pe emţi, dacă ea nu se putuse instala pe frontul de vest, cum putea conta pe ictorie, acum cînd ansamblul foitelor acestei teribile ţări de eroi părea să se îaseze pentru atacul împotriva frontului de vest?

Urmele munţilor din Tix-olul meridional se întindeau apăsător peste naginaţia oamenilor; pînă şi prin ceţurile Flandrei, armatele învinse ale lui adorna năşteau tristeţea pe feţe şi credinţa în victoria finală făcea loc groazei L faţa înfrîngeiii iminente.

Atunci, în momentul în care, în nopţile reci, credeau că percep deja îietul înaintării trupelor de asalt ale armatei germane, şi cînd aşteptau cu o îlinişte temătoare decizia care se anunţa, deodată din Germania izbucni o mină x-oşie strălucitoare care îşi proiecta raza pînă în cea din urmă gaură de •uz de pe front.

In clipa în care diviziilor germane li se dădeau ultimele instrucţiuni ntni atacul cel mare, în Germania izbucni greva generală.

La început lumea a i*ămas tăcută. Insă curînd propaganda duşmană se uncă asupra acestui spiijin venit în al doisprezecelea ceas cu un suspin de urare. Dintr odată găsise mijlocul de a x*estabili încrederea soldaţilor aliaţi iată în declin. Prezenta din nou ca sigură posibilitatea victoriei şi transforma x-o siguranţă hotăiită nelinişstea în faţa evenimentelor iminente. Acum putea dea regimentelor care aşteptau atacul gercnan în vederea celei mai mari ;ălii din toate timpurile convingerea că decizia privind sfîrşitul acestui războiu mă nu de cutezanţa asaltului german, ci de o rezistenţă perseverentă faţă de ;sta din urmă. Nemţii n-au decît să obţină cîte victorii vox*, întorcîndu-se la ei ţară vor găsi revoluţia şi nu o armată exaltată de numei*oasele ei victorii.

Ziarele engleze, franceze şi americane începură să sădească această dinţa în inimile cititorilor lor, în timp ce o propagandă extrem de abilă ridica "uros moralul trupelor de pe front.

"Germania în faţa revoluţiei! Inevitabila victoxie a aliaţilor!" Acesta era mai bun remediu pentru a întări picioarele clătinînde ale soldaţilor francezi nglezi. Acum puştile şi mitralierele puteau redeschide focul şi după o goană (unească în panică urma o rezistenţă plină de speranţă.

Acesta era efectul grevei germane a muniţiilor. Ea a **întărit** credinţa ioarelor aliate în victorie şi a alungat de pe frontul aliaţilor deznădejdea rimantă; mai tîrziu mii de soldaţi germani au trebuit să plătească această vă cu sîngele lor. Instigatorii acestei greve demne de dispreţ erau totuşi didaţi la funcţiile cele mai înalte din guvernul Germaniei revoluţionare.

Deşi de pailea germană ar fi fost posibil în aparenţă să se treacă peste îarea vădită a acestor evenimente, de partea adversarului consecinţele >rabile au fost durabile. Rezistenţa pierduse caracterul de vanitate pe care-1 senta pentru o armată care credea că totul e pierdut şi a făcut loc îndîrjirii .ei pentru victorie

Într-adevăr, acum victoria trebuia, după toate previziunile omeneşti aparţină aliaţilor, dacă frontul de Vest putea rezista atacului german mă timp de cîteva luni. In parlamentele Antantei a fost recunoscută posibilita unui viitor mai bun şi s-au alocat sume nemaiauzite pentru propagands vederea dezagregării Germaniei.

Avusesem fericirea de a putea participa la primele două şi la ulti ofensivă.

Ele au lăsat cea mai prodigioasă impresie din întreaga mea vi prodigioasă, pentru că, acum, pentru ultima oară, la fel ca in anul 1914, Iu îşi pierduse caracterul de defensivă şi-1 luase pe acela de ofensivă. Am resp în sfîrşit în tranşeele şi în galeriile de mină ale armatei germane cînd, în sfii după mai bine de trei ani petrecuţi în infern, a sosit ziua răfuielii. încă o d batalioanele victorioase fură transportate de bucurie şi ultimele cununi de 1 nepieritor au fost atîrnate de drapelele înconjurate de nimbul victoriei. In dată, cîntecele patriotice răsunară de-a lungul nesfîrşitelor coloane în mai urcară spre cer. şi, pentru ultima oară, harul Domnului se pogorî asupra copi săi ingraţi.

In toiul verii anului 1918 '), o deznădejde sumbră se întinse de-asu frontului. In ţară domnea discordia. De ce? Se povesteau multe lucruri diferitele corpuri de armată. Se spunea că acum războiul nu mai avea nici scop şi că numai nişte smintiţi mai puteau crede în victorie. Se pretinde; poporul nu mai avea nici un interes să mai reziste multă vreme, ci nu: capitaliştii şi monarhia aceste zvonuri veneau din spatele frontului şi e discutate şi pe front.

La început aceasta nu pricinui decît foarte puţine reacţii pe front. C(păsa de votul universal? Oare pentru asta luptaserăm aproape patru ar jumătate? Să le răpeşti eroilor culcaţi în mormînt scopul războiului într-un i atît de fraudulos era un act de banditism vrednic de dispreţ. Nu strig "Trăiască dreptul la votul universal şi secret!" se duseseră la moarte tine: regimente în Franţa, ci strigînd "Germania mai presus de orice în lume", o mică diferenţă nu tocmai neînsemnată. Dai" cei ce pretindeau dreptul de voi

---

') Eroare voită: primele tulburări interne datau de la sfirşitul lui oct«rn] 1918. (N.T.)

uptaseră deloc acolo unde voiau să-1 cîştige. Frontul nu cunoştea toţi ticăloşii din artide. Nu vedeai decît o mică parte din aceşti domni parlamentari acolo unde 3 aflau germanii cinstiţi care nu erau nici diformi nici cocoşaţi.

Astfel bătrînele trupe de pe front erau foarte puţin dispuse în favoarea :estui nou scop al războiului al domnilor Ebert, Scheidemann, Barth, iebknecht şi părtaşii lor. Nu înţelegeau absolut deloc de ce, dintr-odată, nbuscaţii puteau avea dreptul să-şi atribuie puterea în ţară fără să ţină cont de •mată.

Părerea mea personală era nestrămutată încă de la început. Uram în cel mai înalt grad toată grămada aceea mizerabilă de oameni litici de nimic care înşelau poporul. De multă vreme vedeam limpede că, în ată această coterie, în realitate nu era cîtuşi de puţin vorba despre binele ţiunii, ci de umplerea buzunarelor goale. Şi văzîndu-i acum gata să sacrifice xegul popor în acest scop şi, la nevoie, să lase Germania să piară, îi conside-m numai buni de streang. A ţine cont de dorinţele lor însemna sacrificarea graselor poporului muncitor în folosul cîtorva hoţi de buzunare. Or asta nu putea face decît sacrificînd Germania.

Aşa gîndea şi cea mai mare parte a combatanţilor din armată. Dar ăririle venite din ţară erau din ce în ce mai nepregătite, astfel că sosirea lor aducea nici un surplus de foită puterii luptătorilor din armată, ci dimpotrivă lăbeau. îndeosebi contingentele tinere erau, în ansamblu, total lipsite de oare. Deseori era greu de crezut că aceştia erau fiii aceleiaşi ţări care îşi nisese tineretul la bătălia de la Ypres.

In august şi septembrie, manifestările de descompunere s-au întins din n ce mai rapid, cu toate că impresia produsă de atacurile duşmane nu era iparabilă cu cea a luptelor noastre de rezistenţă de altădată. Bătălia de pe ime şi din Flandra erau, comparativ, nişte amintiri de maximă grozăvie.

La sfîrşitul lui septembrie, divizia mea ocupă, pentru a treia oară, {iile pe care odinioară le cuceriserăm prin surprindere luptînd în regimentele ineri voluntari de război. Ce amintire!

In octombrie şi noiembrie 1914 primiserăm aici botezul focului, imentul nostim plecase la luptă de parcă mergea la dans, cu dragostea m patrie în inimi şi cu cîntecul pe buze. Sîngele cel mai preţios se oferea ucurie, cu credinţa că garantează astfel independenţa şi libertatea patriei. In iulie 1917 am păşit pentru a doua oară pe acel pămînt devenit sfînt ru noi. Căci acolo se odihneau cei mai buni camarazi ai noştri, aproape nişte , care odinioară merseseră la moarte pentru patria lor iubită, cu privirea ucind de entuziasm!

Noi, bătrînii care mărşăluiam atunci cu regimentul, ne-am oprit cu o ;ă emoţie pe locul acela unde juraserăm "fidelitate şi supunere pînă la te".

Acest loc pe care regimentul îl luase cu asalt acum trei ani, trebuia

acum apărat printr-o aprigă luptă defensivă.

Printr-un foc continuu de trei zile, englezii pregăteau marea ofensivă di Flandra. Atunci spiritele morţilor păreau că revin la viaţă; regimentul se agăj de noroiul mîlos, se crampona de hîrtoape şi de pîlniile de obuz, fără să cede? deloc. Dai*, ca şi altădată, se împuţina, se rări pe loc, pînă cînd în sfîrşit ofensiv englezilor se dezlănţui pe 31 iulie 1917.

In primele zile ale lunii august am fost înlocuiţi.

Din regiment nu mai rămîneau decît cîteva companii care se întoarsei împleticindu-se spre spatele frontului, acoperite de o crustă de noroi, aducîn mai degrabă a fantome decît a oameni. Dai* în afara cîtorva sute de găuri d obuze, englezii nu găsiseră decît moartea.

Acum, în toamna lui 1918, eram pentru a treia oară pe locul atacuk din 1914. Satul Comines în care ne odihniserăm odinioară devenise acum u cîmp de bătaie. Ce-i drept, deşi locul luptei rămăsese acelaşi, oamenii s schimbaseră: de acum înainte, trupa făcea politică. Otrava venită din ţai începea să acţioneze şi aici ca pretutindeni, dai* vioiciunea de odinioară, cai' venea de acasă, lipsea acum cu desăvîrşire.

In noaptea de 13 spre 14 octombrie, tirul obuzelor cu gaz al englezilo se dezlănţui pe frontul sudic de la Ypres; foloseau gaze cu cruce galbenă al căror efecte nu le cunoşteam, cîtă vreme nu se manifestau asupra propriulu nostim corp. Aveam să le cunosc chiar în acea noapte. Pe un deal la sud d Wervick, fuseserăm atacaţi încă din seara zilei de 13 octombrie, timp de ore **şir,** de un foc continuu de obuze cu gaz. A ţinut toată noaptea, cu o intensităţi mai mare sau mai mică. Pe la miezul nopţii, o parte dintre noi au fost evacuaţi printre ei cîţiva dispăruţi pentru totdeauna. Spre dimineaţă, durerea a pu stăpînire pe mine, intensificîndu-se din sfert în sfert de oră şi, la şapti dimineaţa, m-am întors poticnindu-mă şi împleticindu-mă spre spatele frontului cu ochii arzînd, ducînd cu mine ultima mea mobilizare din război.

Peste cîteva ore, ochii mi se preschimbară în cărbuni aprinşi şi în juru meu se făcu beznă.

Astfel am ajuns la spitalul din Pasewalk şi acolo am avut parte d< durerea de a asista la revoluţie.

De multă vreme domnea deja în atmosferă ceva nedefinit şi respingător Oamenii îşi povesteau unii altora că în cîteva săptamîni o să înceapă ceva, dai eu nu-mi puteam închipui ce trebuia să înţeleg prin asta. Mai întîi m-am gîndii la o grevă, ca aceea din primăvară. Zvonuri nefavorabile veneau neîncetat de 1 marină, unde, după cum se spunea, domnea agitaţia. Dai* aceasta mi se pare că trebuia să fie mai degrabă produsul imaginaţiei unor tineri izolaţi decît un subiect privitor la masele largi. Chiar şi la spital, fiecare vorbea despre sfîrşitul

ui pe care sperau să-1 vadă venind curînd, dai" nimeni nu conta pe o are imediată. Eu nu puteam citi ziarele. In luna noiembrie, tensiunea generală a crescut. Şi, într-o zi, catastrofa a izbucnit brusc. Nişte marinari sosiră cu iele şi aţîţară la revoluţie; cîţiva tineri erau "căpeteniile" acestei mişcări libei"tatea, frumuseţea şi demnitatea" poporului nostru. Nici unul dintre iese vreodată pe front. Prin intermediul unui spital de venerici; cei trei î fuseseră împinşi înapoi din zona dezarmată spre spatele frontului, ălţau acolo arpa cea roşie.

n ultima vreme ra-am simţit mai bine. Durerea ascuţită din orbite a încetul cu încetul am putut să încep să disting sub contururi vagi din jur. Am putut să mă amăgesc cu speranţă că o să-mi recapăt cel puţin atît cît să pot practica mai tîrziu o meserie. Ce i drept, nu mai spera că am să mai fiu vreodată în stare să desenez. Oricum eram pe meliorare, cînd sa produs grozăvia.

îu tot mai speram că această trădare faţă de patrie nu era decît de o î mai mult sau mai puţin locală. încercam să întăresc ideile acestea la aarazi. In special camarazii mei bavarezi din spital erau mai mult decît Li în această privinţă. Starea de spirit nu era cîtuşi de puţin revoluţiona-îteam să-mi imaginez că nebunia avea să se dezlănţuie şi la Miinchen. =a faţă de nobila casă de Witteisbach mi se părea că trebuie sâ fie mai decît voinţa < îtorva evrei. De aceea puteam să cred doar că era vorba :i al marinei, care va fi zdrobit în cîteva zile.

dată cu zilele următoare a sosit şi cea mai oribilă certitudine din viaţa murile deveneau tot mai copleşitoare. Ceea ce eu luasem drept o locală, se spunea că era o revoluţie generală. Pe deasupra soseau zonorante de pe front. Voiau să capituleze. Dar era posibil aşa ceva? B 10 noiembrie a venit la spitalul militai[1] un pastor, ca să ne ţină o rîntare; atunci am aflat tot.

scultîndu 1, eram emoţionat în cel mai înalt grad. Bărbatul acela bătrin
ărea să tremure puternic cînd ne-a adus la cunoştinţă că, acum, Casa
org nu mai avea dreptul să poarte coroana, că patria noastră devenise
că trebuia să ne rugăm Atotputernicului ca să nu refuze binecuvînta
i schimbări de regim şi să binevoiască să nu părăsească poporul nostim
ile viitoare. In acelaşi timp, nu putea să procedeze altfel decît să spună
inte despre casa regală, vrînd să omagieze serviciile pe care ea le
Pomerania, în Prusia şi în întreaga patrie germană şi, fiindcă el a
plîngă uşurel şi foarte încet, toate inimile din încăperea aceea mică
prinse de cea mai adîncă descurajare şi cred că nici unul din noi nu
ţine lacrimile. Dai- cînd bătrînul încercă să-şi reia discursul şi începu
ă că acum sîntem obligaţi să punem capăt războiului, că pe viitor ţara

fi supusă unei oprimări brutale, pentru că acum
războiul era pierdut
mie să ne lăsăm în seama învingătorului, că trebuia
să acceptăm

armistiţiul avînd încredere în mărinimia învingătorului, atunci eu n-am mai putut răbda. îmi era imposibil să aud mai multe. Brusc, întunericul a pus stăpînire pe ochii mei şi, orbecăind şi împiedicîndu-mă, m-am întors în dormitor, m-am aruncat pe pat şi mi-am băgat capul înfierbîntat sub pătură şi sub pernă.

Din ziua în care stătusem la mormîntul mamei mele, nu mai plînsesem niciodată. Cînd, în tinereţe, destinul s-a năpustit asupra mea fără milă, mîndria mea a crescut. Cînd, în cursul anilor lungi de război, moartea a răpit din rîndurile noastre atîţia camarazi şi prieteni dragi, aproape că mi s-ar fi părut că aş comite o crimă dacă i-aş plînge, căci ei au murit pentru Germania! Şi cînd în sfîrşit - în ultimele zile ale luptei cumplite gazul m-a atacat pe furiş şi a început să-mi mistuie ochii, în faţa fricii că voi deveni orb, o clipă am crezut că îmi pierd nădejdea; atunci am fost lovit ca de trăznet de vocea conştiinţei mele: "Smiorcăit nenorocit, doar n-ai să te vaieţi în timp ce mii de oameni sînt de o sută de ori mai nenorociţi ca tine!" şi, nesimţitor şi mut, mi-am suportat ursita. Abia acum am văzut cum dispare orice suferinţă proprie în faţa nenorocirii patriei.

Aşadar zadarnice erau toate sacrificiile şi toate privaţiunile; în zadar suferiserăm de foame şi de sete timp de luni nesfîrşite, zadarnice erau ceasurile în care, cuprinşi de spaima de moarte, ne îndeplineam totuşi datoria; inutilă trecerea în nefiinţă a două milioane de oameni care şi-au găsit moartea.

Oare n-au să se deschidă mormintele acelor sute de mii de oameni care au ie.şit într-o zi din tranşee spre a nu se mai întoarce niciodată? N-ar trebui să se deschidă şi să trimită, ca pe nişte fantome răzbunătoare, eroii muţi, plini de noroi şi de sînge, spre patria care, într-o asemenea bătaie de joc, îi frustra de jertfa supremă pe care omul o poate aduce poporului său în această lume? Oare pentru asta muriseră soldaţii in august şi septembrie 1914 şi pentru asta îi urmaseră pe camarazii lor bătrînele regimente de voluntari în toamna aceluiaşi an? Pentru asta căzuseră pe pămîntul Flandrei copiii aceia de şaptesprezece ani? Acesta era ţelul jertfei pe care mama germană io oferea patriei sale cînd, cu inima îndurerată, îşi lăsa copiii nespus de dragi să plece spre a nu-i mai revedea niciodată? Toate acestea nu s-au întîmplat decît pentru ca o mînă de criminali să poată pune stăpînire pe (ară?

Aşadar pentru aceasta rezistase sub arşiţa soarelui şi în viforniţă soldatul german, epuizat de nopţile fără somn şi de **mărfurile** fără sfîrşit? Pentru aceasta îndurase infernul focului continuu şi febra luptei cu gaze, fără să cedeze, amintinduşi mereu de singura lui datorie: apărarea patriei de pericolul reprezentat de duşman?

într-adevăr, aceşti eroi meritau şi să li se înalţe un monument:

"Trecătorule care mergi în Germania, dă-i de ştire ţării că noi ne odihnim aici. credincioşi patriei şi supuşi datoriei".

Şi tara?

Şi oare este chiar singurul sacrificiu pe care trebuie să-1 luăm în considerare? Germania din trecut trebuia să fie mai puţin apreciată? Nu existau

i îndatoriri faţă de propria noastră istorie? Mai eram încă vrednici să ne obim cu gloria trecutului? Şi cum trebuia înfăţişată generaţiilor viitoare narea acestui eveniment?

Mizerabililor! Depravaţilor! Criminalilor!

Pe măsură ce încercam să pricep aceste evenimente, roşeaţa ruşinii mi a pînă la frunte în faţa acestei josnicii. Ce însemna durerea de care seră ochii mei în comparaţie cu această disperare?

Au urmat zile îngrozitoare şi nopţi şi mai rele încă; ştiam că totul era t. Numai nişte oameni complet nebuni sau mincinoşi sau criminali 1 ajunge să spere în clemenţa duşmnanului. In nopţile acelea s-a născut în ara, ura împotriva autorilor acestui eveniment.

In nopţile următoare, aveam să mă lămuresc şi asupra soartei mele. trebuia să rîd gîndindu-mă la propriul meu viitor care, încă nu demult, icinuise atîtea nelinişti amare. Nu era ridicol să vrei să clădeşti pe un nea teren? In sfîrşit am priceput limpede că acum se întîmplase lucinxl de ia temusem deja atît de des, dai" în care nu putusem crede niciodată cu rece.

împăratul Wilhelm al II-lea era primul împărat german care întinsese >pre împăcare căpeteniilor marxismului, fără a bănui că viclenii n-au pic are. Pe cînd încă mai ţineau mîna împăratului într-a lor, cealaltă căuta dul.

Cu evreul na trebuie să pactizezi, ci doar să hotărăşti:

totul sau nimic!

In ce mă priveşte, am hotărît să fac politică.

CAPITOLUL VIO ÎNCEPUTUL ACTIVITĂŢII MELE POLITICE

La începutul lui noiembrie 1918, m-am întors din nou la Munchen. Am regăsit intendenţa regimentului, aflat în mîinile "consiliilor de soldaţi". Toată această organizare îmi provoca atîta silă încît am hotărît să plec iarăşi, de îndată ce va fi posibil. împreună cu un camarad credincios de pe front, Schmiedt Emst, am plecat la Traunstein, unde am rămas pînă la desfiinţarea taberei.

In martie 1919 eram înapoi la Munchen.

Situaţia era insuportabilă şi determina continuarea revoluţiei. Moartea lui Eisner n-a făcut decît să-i accelereze evoluţia şi a condus în final la dictatura sovietelor, mai bine zis la o suveranitate de scurtă durată a evreilor, ceea ce fusese la origine scopul promotorilor revoluţiei şi idealul cu care se amăgeau.

In acest timp, în mintea mea umblau nenumărate planuri. Zile întregi mă gîndeam la ce puteaţi face, dar toate aceste reflecţii duceau la simpla constatare că, neavînd un nume, nu îndeplineam cîtuşi de puţin condiţiile pentru a putea exercita o oarecare activitate folositoare. Am să spun acum de ce, pe de altă parte, nu mă puteam hotărî să ader la unul din partidele existente.

In cursul noii revoluţii a sovietelor, m-am demascat pentru prima dată în aşa fel încît am fost luat la ochi de sovietul central.

Pe 27 aprilie 1919 urma să fiu arestat, dar, în faţa puştii îndreptate spre ei, cei trei voinici n-au avut curajul necesar şi au plecat precum veniseră.

La cîteva zile după eliberarea Miinchenului, am fost desemnat să fac parte din Comisia însărcinată cu anchetarea evenimentelor revoluţionare în regimentul 2 infanterie.

Aceasta a fost prima mea funcţie activă cu caracter politic. Peste cîteva săptămîni am primit ordinul de a lua parte la un "curs" care era predat tuturor membrilor forţelor armate. Acolo trebuiau să i se dea soldatului explicaţii asupra educaţiei moral-cetăţeneşti. Pentru mine, întreaga valoare a acestei organizaţii consta în faptul că îmi dădea posibilitatea să învăţ să cunosc cîţiva camarazi care-mi împărtăşeau ideile şi cu care puteam analiza temeinic situaţia actuală. Cu toţii eram mai mult sau mai puţin ferm convinşi că Germania nu mai putea fi salvată de la prăbuşirea iminentă de partidele responsabile de crima din noiembrie şi, pe de altă parte, că formaţiunile "burgheze naţionale" nu vor mai fi niciodată în stare să repare răul făcut, nici cu cea mai mare bunăvoinţă. Pentru aceasta lipsea o serie întreagă de condiţii fără de care o asemenea sarcină de reconstrucţie nu putea reuşi. Mersul evenimentelor mi-a confirmat părerea.

Astfel a fost dezbătută in cercul nostru restrîns formarea unui partid u. Principiile avute în vedere în momentul acela erau aceleaşi care, mai ziu, au fost aplicate de partidul "muncitoresc german". Trebuia ca numele scării ce urma să fie întemeiată să dea posibilitatea pătrunderii în marea isă. condiţie fără de care orice efort ai" fi fost inutil şi de prisos. In consecinţă -am oprit la numele de "partid social revoluţionai", aceasta deoarece ideile :iale ale noii mişcări aveau într-adevăr caracterul unei revoluţii. Insa motivul principal a fost următorul:

Oricît de temeinică ai" fi fost atenţia pe care o acordasem pînă atunci >blemei economice, ea se menţinuse mai mult sau mai puţin în limitele iminării chestiunilor sociale. Abia mai tîrziu orizontul meu sa lărgit datorită dierii politicii germane faţă de aliaţii ei. Ea era în foarte mare măsură uitatul unei aprecieri greşite a vieţii economice şi a lipsei de claritate în Lceperea principiilor alimentaţiei poporului german in viitor. Toate aceste idei ntemeiau pe ideea că, în orice caz, capitalul era exclusiv produsul muncii şi, consecinţă, ca şi acesta din urmă, putea fi , ca şi acesta din urmă, modificat factori susceptibili să favorizeze sau să împiedice activitatea oamenilor, idar importanţa naţională a capitalului rezulta din faptul că acesta din urmă dndea de mărimea, de libertatea şi de puterea statului, adică a naţiunii; şi asta în mod atît de exclusiv încît numai această dependenţă trebuia să izeze capitalul în favoarea statului şi a naţiunii prin simplul instinct de servare sau din dorinţa de a se dezvolta. Această orientare favorabilă a italului faţă de libertatea fi independenţa statului trebuia să 1 determine să >rvină la rindul lui în favoarea libertăţii, autorităţii puterii etc. a naţiunii

In aceste condiţii, datoria statului faţă de capital trebuia să fie relativ plă şi limpede: el trebuia doar sa vegheze ca acesta din urmă să rămînă în ba statului şi nu cumva să şi închipuie că este stăpîn pe naţiune. Această ţie se putea aşadar menţine între următoarele două limite: pe de o parte, irajarea unei economii naţionale viabile şi independente; pe de alta, ;urarea drepturilor sociale ale muncitorului.

Mai înainte nu puteam recunoaşte cu limpezimea dorită diferenţa dintre it capital propriu zis, rezultat final al muncii productive, şi capitalul a cărui tentă şi natură se întemeiază exclusiv pe speculaţii.

De-acum înainte puteam s-o fac datorită unuia din profesorii de la cursul are l-am amintit, Gottfried Feder.

Pentru prima dată în viaţa mea am înţeles diferenţa fundamentală dintre talul internaţional de bursă şi acela de împrumut.

După ce am ascultat primul curs al lui Feder, mi-a venit imediat ideea isisem drumul unei condiţii esenţiale pentru întemeierea unui paitid nou.

In ochii mei, meritul lui Feder consta în faptul că preciza, ci brutalitate tăioasă; dublul caracter al capitalului: speculativ .şi legat economia populară; şi că dădea în vileag condiţia lui eternă: profitul. Deduci sale, în toate chestiunile fundamentale, erau atît de juste, încît cei care vd să-1 critice *a priori* contestau mai puţin exactitatea lor teoretică, decît pun la îndoială posibilitatea practică a aplicării lor. Astfel, ceea ce, în ochii alt era punctul slab al învăţăturii lui Feder, reprezenta în ochii mei forţa ei.

Misiunea celui care stabileşte un progi'am de acţiune nu este stabili diverselor posibilităţi de a realiza un lucru, ci de a expune limpede acel Iu ca realizabil; adică să-1 preocupe mai puţin mijloacele decît scopul. E întemeietorul unui program ţine cont de ceea ce se cheamă "oportunitate eficacitate, în loc să se bazeze pe adevărul absolut, acţiunea lui va înceta să steaua polară a omenirii care bîjbîie, pentru a deveni doar o reţetă ca at altele. Cel care stabileşte programul unei mişcări trebuie să i stabilească sco] în timp ce omul politic trebuie să urmărească realizarea lui. **Aşadar** gîndi celui dintîi va fi îndrumată de adevărul veşnic, în timp ce acţiunea celuilali depinde mai degrabă de realităţile practice ale momentului. Măreţia un constă în justeţea absolută a ideii sale din punct de vedere abstract, a celui în aprecierea justă a realităţilor date şi folosirea lor utilă, în care scopul ştab de cel dintîi trebuie să i servească drept stea călăuzitoare. In timp *P.P* succe planurilor şi acţiunii sale poate fi considerat ca piatra de încercare a val unui om politic, adică aplicarea lor în realitate, în schimb **realizarea** proiecte finale ale creatorului unui program poate să nu aibă loc niciodată, deoai gîndirea omenească poate concepe adevăruri şi stabili obiective limpezi prec cristalul, dai" a căror realizare integrală urmează să eşueze din cauza im fecţiunii şi insuficienţei omeneşti.

Cu cît o idee este mai justă din punct, de vedere abstract .şi prin acea măreaţă, cu atît realizarea ei integrală rămîne imposibilă in **măsura** m care depinde de oameni. De aceea valoarea creatorului unui progi'am nu se po **măsura** prin realizarea scopurilor sale, ci prin justeţea acestora şi influent care au exercitat-o asupra progresului omenirii. Dacă lucrurile **ar** fi stat alt întemeietorii religiei nu s-ar putea număra printre cei mai importanţi oam de pe pămînt, deoarece realizarea proiectelor lor etice nu va fi mcioc completă, nici măcar aproximativă. Nici chiar religia iubirii nu este, in acţiu ei, decît o reflectare palidă a intenţiiloi sublimului său întemeietor; importanţa ei constă în orientarea pe care tindea s-o imprime dezvolt generale a culturii, **purităţii** moravurilor şi a moralei omeneşti

Diferenţa foarte mare dintre misiunea creatorului de program şi ce politicianului este in acelaşi timp motivul pentru care contopirea celor doi in

jură persoană este aproape imposibilă. Aceasta este valabil în special pentru ticienii mediocri care, chipurile, au făcut carieră, şi a căror activitate nu este ît o "artă a posibilităţilor", cum definea Bismarck politica, de altfel cu o scare modestie. Cu cît un asemenea om "politic" se îndepărtează de ideile ;e, cu atît succesele sale vor fi mai uşoare şi mai frecvente, evidente şi ide. In realitate, chiar prin aceasta ele sînt sortite să fie vremelnice şi de Ite ori nu supravieţuiesc autorului lor. Opera unor astfel de oameni politici »în ansamblul ei lipsită de valoare pentru posteritate, căci succesele lor din zent se bazează pe înăbuşirea tuturor problemelor şi a tuturor ideilor cu vărat măreţe şi marcante, care ai* fi avut valoare pentni generaţiile îătoare.

Urmărirea unor asemenea scopuri, valabile şi importante pentni viitor, ;, pentni cel care luptă în favorea lor, foarte puţin avantajoasă şi nu găseşte it arareori înţelegere la masele largi; bonurile de bere şi lapte li se par mult . convingătoare decît planurile de viitor cu vederi largi, a căror realizare nu te avea loc decît mai tîrziu şi a căror utilitate nu foloseşte în fond decît teritătii.

Aşadar, din cauza unei vanităţi oarecare, care este întotdeauna înrudită prostia, cea mai mare parte a oamenilor politici se îndepărtează de toate iectele de viitor care prezintă dificultăţi reale, ca să nu piardă trecerea de î se bucură pe moment la marea masă. Succesul şi importanţa lor depind în egime de prezent şi ei nu există pentru posteritate. De obicei aceasta nu-i anjează pe cei înguşti la minte; se mulţumesc cu atît.

Pentru creatorul de program, condiţiile sînt diferite. însemnătatea lui iflă aproape întotdeauna în viitor, căci nu arareori el este cel desemnat cu nele de "visător". Căci dacă arta omului politic este într-adevăr considerată irta posibilităţilor, creatorul de program aparţine celor despre care se spune înt pe placul zeilor numai cînd ştiu să ceară şi să vrea imposibilul. El va >ui întotdeauna să renunţe la recunoştinţa contemporanilor, în schimb >ltează gloria pentni posteritate atunci cînd ideile lui sînt nemuritoare.

In cursul existenţei omeneşti, se poate întîmpla o dată ca omul politic să mbine cu creatorul de program. Cu cît această îmbinare este mai strînsă, cu sînt mai mari obstacolele care se opun atunci acţiunilor sale. El nu mai ează pentni nişte exigenţe evidente, pentni primul prăvăliaş venit, ci pentni >uri care nu sînt înţelese decît de o elită foarte restrînsă. De aceea existenţa este în cazul acesta sfîşiată între iubire şi **ură.** Protestul contemporanilor săi ipensează recunoştinţa viitoare a posterităţii, pentni care lucrează.

Căci cu cît opera unui om este mai însemnată pentni posteiitate, cu atît puţin îl pot înţelege contemporanii săi; cu atît mai grea este lupta şi cu atît dificil succesul. Cu toate acestea, dacă, de-a lungul secolelor, succesul nizează un astfel de om, el va primi poate chiar în timpul vieţii cîteva raze de din gloria sa viitoare. Este adevărat că aceşti oameni mari nu sînt decît ■gătorî la maratonul istoriei: cununa de lauri a contemporanilor mai atinge

uşor doar tîmplele eroului muribund.

Printre ei trebuie să-i socotim pe marii luptători ai acestei lumi, cai neînţeleşi de contemporani, sînt totuşi gata să lupte pentru ideile lor şi pent] idealul lor. Ei sînt cei care, într-o zi, vor fi cel mai aproape de inima poporali se pare că atunci fiecare se va simţi obligat să compenseze prejudiciile pricinui oamenilor mari de contemporanii lor, viaţa şi actele lor vor fi studiate cu admiraţie mişcătoare şi recunoscătoare şi vor putea reînsufleţi, mai cu seamă zilele grele, inimi zdrobite şi suflete disperate.

Acestei categorii îi aparţin nu numai oamenii de stat cu adevărat ma ci şi toţi marii reformatori. Alături de Frederic cel Mare, se află aici Mart Luther şi Richard Wagner.

Cînd am ascultat primul curs al lui Gottfried Feder despre "respingere dependenţei de dobînzi asupra capitalului", am înţeles imediat că aici trebuie fie vorba despre un adevăr teoretic de o însemnătate uriaşă pentru viitor poporului german. Separarea netă a capitalului de bursă de economia naţiona oferea posibilitatea intrării în lupta împotriva internaţionalizării economi germane, fără a ameninţa totuşi în acelaşi timp bazele unei economii naţiona independente cu lupta împotriva capitalului. Vedeam mult prea clar în evoluţ Germaniei ca să nu ştiu că lupta cea mai grea va trebui să fie dusă nu împotrr popoarelor duşmane, ci împotriva capitalului internaţional. In cursul lui Fed presimţeam o lozincă puternică pentru lupta ce va veni.

Şi aici evoluţia ulterioară a demonstrat cît de justă a fost impresia avu atunci. Astăzi şmecherii politicii noastre burgheze nu îşi mai bat joc de n< astăzi, văd ei înşişi că, dacă nu cumva mint cu bună ştiinţă, capitalul internaţi nai nu numai că a aţîţat cel mai mult la război, ci că tocmai acum du] terminarea luptei riscă să dea pacea pe un infern.

Lupta împotriva finanţei internaţionale şi a capitalului de împrumut devenit problema cea mai importantă a luptei naţiunii germane penti independenţa şi libertatea sa economică.

lai* în ce priveşte obiecţiile celor ce sînt numiţi practicieni, li se poa răspunde după cum urmează: toate temerile în privinţa înspăimîntătoareL consecinţe economice ale punerii în aplicare a "respingerii dependenţei < dobînzi asupra capitalului" sînt de prisos; căci, în primul rînd reţetele economii practicate pînă în prezent au luat o întorsătură proastă pentru poporul geraia poziţiile luate faţă de chestiunile de conservare naţională ne amintesc foar puternic părerile asemănătoare ale unor experţi în vremuri de-acum vechi, < exemplu cele ale adunării medicilor bavarezi referitoare la crearea căilor ferat Nici una din temerile de atunci ale acestei ilustre corporaţii nu s-a adeverit m tîrziu, se ştie: călătorii noului "cal cu aburi" n-au fost cuprinşi de ameţea] spectatorii nu s-au îmbolnăvit nici ei, şi s-a renunţat la împrejmuirile cu scîndu menite să ascundă privirilor noua instalaţie, însă ochelarii de cal au rămi pentru totdeauna la ochii pretinşilor "experţi".

In al doilea rînd, trebuie să notăm următoarele: orice idee, chiar şi a

ai bună, devine un pericol dacă-şi imaginează că este un scop în sine$_s$ cînd ce realitate ea nu reprezintă decît un mijloc pentru atingerea unui scop, însă ;ntru mine şi pentru toţi naţional-socialiştii adevăraţi nu există decît o singură ictrină: popor şi patrie.

Obiectivul luptei noastre este să asigurăm existenţa şi dezvoltarea rasei lastre şi a poporului nostru, este să-i hrănim copiii şi să păsfrăm puritatea igelui, libertatea şi independenţa patriei, pentru ca poporul nostru să se poată aturiza pentru îndeplinirea misiunii ce-i este hărăzită de Creatorul universu-i.

Orice gînd şi orice idee, orice învăţătură şi orice ştiinţă trebuie să rvească acestui scop; totul trebuie examinat din acest punct de vedere şi licat sau îndepărtat la timp. In felul acesta, nici o teorie nu se poate împietri tr-o doctrină a morţii, din moment ce totul trebuie să slujească viaţa.

Astfel raţionamentele lui Gottfried Feder mau detenninat să mă ocup ii temeinic de această problemă cu care, în fond, încă eram puţin familiarizat

Am început din nou să studiez; am reuşit să înţeleg conţinutul şi intenţia meii de o viaţă a evreului Karl Marx. "Capitalul" său îmi devenise acum trem de uşor de înţeles, în rezumat lupta social democraţiei împotiiva jnomiei naţionale, luptă care trebuia să pregătească terenul pentru dominaţia pitalului cu adevărat internaţional şi evreu al finanţelor şi al bursei.

Aceste cursuri au avui; asupra mea o influenţă de cea mai mare portantă şi dintr-un alt punct de vedere.

Intr-o zi am cerut să iau parte la discuţii. Unul dintre participanţi a izut că trebuie să poarte o discuţie în contradictoriu în favoarea evreilor şi a eput să-i apere făcînd auzite consideraţiuni îndelungi. Aceasta m a incitatat L contrazic. Marea majoritate a participanţilor la curs au adoptat punctul meu vedere. Rezultatul a fost că peste cîteva zile intram într-unui din regimentele ate în garnizoană la Miinchen cu titlul oficial de ofiţer-instructor.

In vremea aceea, trupa stătea destul de slab cu disciplina. Ea se imţea de pe urma efectelor perioadei consiliilor de soldaţi. Numai foarte încet Foarte prudent se putea întreprinde repunerea în vigoare a disciplinei şi ninerii militare, în locul supunerii "liber consimţite", cum obişnuiau s-o tneascâ în cocina de porci a lui Kurt Eisner. De asemenea frebuia ca trapa îşi să înveţe să simtă şi să gîndească naţional şi patriotic. Noua mea activitate exercitată în aceste două direcţii.

Am început cu cea mai mare bucurie şi cu cea mai mare înflăcărare, im, într-adevăr, mi se oferea ocazia să vorbesc în faţa unui auditoriu mai neros şi acum se confirma ceea ce presimţisem întotdeauna: ştiam *să vorbesc.* vocea mi se îmbunătăţise suficient pentru ca să fiu auzit convenabil

pretutindeni într-o încăpere mică.

Nici o misiune nu mă putea face mai fericit decît aceasta, deoarec înainte de a fi lăsat la vatră, puteam face servicii utile instituţiei la care a ţinut întotdeauna nespus de mult din inimă: armata.

Aş putea vorbi şi despre succes: în cursul învăţămîntului pe care la ţinut, am redat poporului şi patriei cîteva sute de camarazi. Eu "naţionalizau trupa şi astfel am putut contribui la întăiirea disciplinei generale.

Cu acelaşi prilej, am putut cunoaşte un mare număr de camarazi cei împărtăşeau părerile, care mai tîrziu au început să formeze împreună cu mij nucleul principal al noii mişcări.

CAPITOLUL IX PARTIDUL MUNCITORESC GERMAN

Intr-o zi am primit de la superiorii mei ordinul de a vedea ce era cu acea e aparent politică şi care sub numele de "partidul muncitoresc german" i ţină curînd o adunare la care trebuia să vorbească Gottfried Feder. Mi nat să mă duc acolo, să-mi dau seama ce era cu asociaţia şi apoi să fac
rt.

Curiozitatea de care armata dădea dovadă în acel moment în privinţa or politice era mai mult decît lesne de înţeles. Revoluţia îi dăduse ui dreptul de a exercita o activitate politică, drept de care el se folosise mai ales cînd era fără experienţă. Numai în clipa în care centrul şi mocraţia au fost nevoite să recunoască, spre marele lor regret, că le soldatului se îndepărtau de partidele revoluţionare ca să se îndrepte ;carea naţională şi ridicarea naţională s-a găsit prilejul de a i se lua eptul de vot şi de a i se interzice orice activitate politică.

!ra evident că centrul şi marxismul au fost cei care au recurs la această fiindcă dacă ru s-ar fi procedat la această amputare a acelor "drepturi anului", cum ara numită după război egalitatea în drepturi a soldatului ; de vedere politic, guvernul din noiembrie n-ar mai fi existat peste şi n-ar fi putut perpetua dezonoarea şi ruşinea naţională. Trupa era calea cea mai bună pentru a debarasa naţiunea de cei care-i sugeau erau slugile Antantei în interiorul fării. Dai- faptul că partidele îaţionale" îi votau şi ele cu entuziasm pe criminalii din noiembrie şi ca în felul acesta un instrument al ridicării naţionale să devină arăta unde puteau duce concepţiile mereu exclusiv doctrinare ale svinovaţi între nevinovaţi. Această burghezie, atinsă într-adevăr de intelectuală, era foarte serios convinsă că armata va redeveni ceea ce ă un meterez al vitejiei germane, pe cînd centrul şi marxismul aveau scoaterea acelui periculos dinte veninos al naţionalismului, fără de iată poate să rămînă o forţă poliţienească, dai* nu mai este o trupă ă să se războiască cu duşmanul; luciu care ulterior a

fost demonstrat

poate că "oamenii noştri politici naţionali" credeau că întărirea astre putea fi altfel decît naţională? Nu este imposibil; aceasta rezultă că în loc să fi fost soldaţi în timpul războiului, erau nişte guralivi, nentari care habar n-aveau de ceea ce se poate întîmpla în inima :ărora trecutul cel mai glorios le reaminteşte că au fost cei dintîi

soldaţi ai lumii.

De aceea am hotărît să mă duc la adunarea acelui partid complet necunoscut încă.

Seara, cînd am ajuns în *Leiberzimmernul* vechii berării *Sternecker* din Munchen, am găsit acolo vreo douăzeci pînâ la douăzeci şi cinci de oameni, aparţinînd în cea mai mare parte păturilor inferioare ale populaţie--

Conferinţa lui Feder îmi era cunoscută de pe vremea cursurilor, astfel că mă puteam consacra mai bine observării asociaţiei.

Impresia pe care mi-a făcut-o nu era nici bună nici rea: o societate nouă, ca atîtea altele. Era tocmai perioada în care fiecare se simţea chemat să creeze un partid nou, nefiind satisfăcut de soluţia de pînă atunci şi nemaiavînd deloc încredere în partidele existente. Astfel apăreau pretutindeni din pămînt acele asociaţii spre a dispărea peste cîtva timp fără a bate toba. Majoritatea fondatorilor n-aveau nici cea mai vagă idee despre ceea ce era necesai* pentni a crea, împreună cu o asociaţie, un partid sau chiar o mişcare. Astfel aproape întotdeauna aceste asociaţii au pierit de moarte bună, într-un spirit mercantil ridicol.

Nu prevedeam altceva după ce am asistat, timp de două ore, la adunarea "partidului muncitoresc german". Cînd Feder a terminat, am fost mulţumit. Văzusem destul şi voiam deja să plec, cînd anunţarea discuţiilor m-a făcut să rămîn. Dar şi aici lucrurile păreau să-şi urmeze cursul fără nici o atracţie, cînd deodată, s-a dat cuvîntul unui "profesor" care începu prin a pune la îndoială justeţea principiilor lui Feder, iar apoi - după o ripostă foarte bună a lui Feder -se situa brusc pe "terenul faptelor", nu fără a recomanda totuşi tînărului partid, cu cea mai mare insistenţă ca pe un punct deosebit de important al programului, lupta pentni "separarea" Bavariei de "Prusia". Omul susţinea, cu o insistenţă neruşinată, că în acest caz, în principal Austria germană se va uni de îndată cu Bavaria şi că atunci pacea va fi mult mai trainică şi multe alte extravaganţe asemănătoare. Atunci nu m-am putut împiedica şi am cerut şi eu cuvîntul ca să-i spun savantului domn părerea mea în legătură cu aceasta. In final, oratorul părăsi localul ca un cîine plouat, înainte ca eu să termin de vorbit. In timp ce vorbeam fusesem ascultat cu uimire şi pe cînd mă pregăteam să-i spun adunării bună seara şi să plec, un bărbat se grăbi să vină lîngă mine, se prezentă (nu i-am înţeles exact numele) şi îmi strecură în mînă un caieţel, aparent o broşură politică, rugîndu-mă insistent să-1 citesc.

Aceasta mi-a făcut foarte mare plăcere, căci puteam spera să cunosc mai uşor plicticoasa asociaţie fără să fiu obligat să asist la adunări atît de anoste. In rest, bărbatul acela cu înfăţişare de muncitor mi-a făcut o impresie buna. După care am plecat.

Pe atunci locuiam în cazarma regimentului 2 infanterie, înti'-o cămăruţă care mai purta urmele foarte vizibile ale revoluţiei. In timpul zilei eram afară, de cele mai multe ori la regimentul 41 vînători sau la adunări, la conferinţe la alte corpuri de trupă etc. Nu-mi petreceam decît noaptea în locuinţă. Cum

obişnuiam să mă trezesc în fiecare dimineaţă înainte de ora cinci, îmi făcusem obiceiul să mă distrez punînd pe jos bucăţele mici de pîine uscată sau de cai'ne penti-u şoarecii care se zbenguiau prin cămăruţă şi să privesc cum aceste mici animale nostime alergau roată, unul după altul, disputînduşi bunătăţile. Suferisem deja în viaţă atîtea privaţiuni, încît îmi puteam imagina foarte bine atît foamea cît şi satisfacţia micilor animale.

A doua zi după adunarea aceea, pe la ora cinci eram tot culcat în mansarda mea şi priveam cursele şi opririle bruşte ale şoarecilor. Nemaiputînd adormi, mi-am amintit dintr-odată de seara precedentă şi de caietul pe care mi 1 dăduse muncitorul. Am început să-1 citesc. Era o broşură subţire în care autorul, un muncitor, arăta cum se reîntorsese la opiniile naţionale după ce ieşise din :on[f]uziă frazeologiei marxiste şi sindicaliste; de unde titlul de "Trezirea mea politică". Incepînd-o, am citit cu interes acea scriere scurtă pînă la capăt; căci, în ?a, se reflecta schimbarea pe care o încercasem eu însumi într-un fel asemănător :u doisprezece ani mai devreme. Involuntar am retrăit propria mi evoluţie, In ;impul zilei m-am mai gîndit de cîteva ori la acestea şi apoi m am gîndit să las lefinitiv la o parte această întîlnire cînd, peste cîteva săptămîni, am primit o :arte poştală în care se spunea că eram primit în rîndurile partidului muncito esc german; eram invitat să-mi exprim părerea în privinţa aceasta şi să asist n acest scop la o şedinţă a comitetului de partid.

Eram mai mult decît mirat de felul acesta de a "cîştîga" aderenţi şi nu tiam dacă trebuia să mă supăr sau să rîd. Nu aveam cîtuşi de puţin intenţia de mă asocia unui partid existent, ci voiam să întemeiez un altul pe care să-1 onduc eu. O astfel de invitaţie nu trebuia deci luată în considerare.

Tocmai voiam să le trimit, răspunsul meu scris acelor domni, cînd uriozitatea a învins din nou şi m-am hotărît să mă înfăţişez în ziua fixată, ca i-mi exprim principiile verbal.

A venit şi miercurea. Hotelul unde trebuia să aibă loc şedinţa era Bătrînul Rosenbad" din Hornsti'asse; un local foarte modest, unde oamenii nu îreau să se aventureze în afara unor ocazii foarte importante. Asta nu era de tirare în 1919, deoarece lista de bucate era foarte modestă chiar şi în marile oteluri, şi cu greu putea atrage un client. Nu cunoşteam acest local nici măcar ipă nume.

Am trecut prin salonul prost luminat, în care nu se afla nimeni, am utat uşa ce dădea în încăperea învecinată şi m am trezit în prezenţa membrilor roului. La lumina îndoielnică a unei lămpi cu gaz pe jumătate distruse erau ezaţi patimi tineri, printre care autorul braşurelei, care mă salută de îndată cu uită bucurie şi îmi **uri** bun venit ca unui nou membru al partidului muncito se german.

Eram puţin cam descumpănit. Atunci mau rugat să binevoiesc să renunţ expunerea mea, căci urma să vină şi "preşedintele organizaţiei Reichului". In rşit a apărut. Era cel care prezidase conferinţa lui Feder în braseria ernecker.

In timp ce aşteptam, curiozitatea mă cuprinsese din nou şi aşteptam nerăbdare urmarea. Pentru moment aflam numele fiecăruia din aceşti dom Preşedintele "organizaţiei Reichului" era un domn Harrer, cel al organizai din Miinchen era Anton Drexler.

S-a dat citire procesului-verbal al ultimei şedinţe. Apoi a urmat rapor casierului - asociaţia poseda o sumă totală de şapte mărci şi cincizeci de pfenn - după care casierul a fost asigurat de încrederea generală. Acest lucru a f consemnat în procesul-verbal. Atunci preşedintele a citit î'ăspunsurile li scrisoare din Kiel, una din Diisseldorf şi una din Berlin; toată lumea a fost acord în privinţa lor. Apoi s-a comunicat corespondenţa: o scrisoare din Beri una din Diisseldorf şi una din Kiel a căror sosire părea că este primită cu mi satisfacţie. S-a afirmat că acest schimb crescut de scrisori era cel mai bun şi mai vizibil semn al importanţei dezvoltării "partidului muncitoresc german' atunci... atunci a avut loc o consultare lungă asupra noilor **răspunsuri)** trebuiau date.

Inspăimîntător, înspăimântător. Era o **bucătărie** de club de cea r proastă calitate. Trebuia să intru în ea?

In sfîrşit ordinea de zi a ajuns la noile primiri, adică au început delibereze cazul meu.

Am început să pun întrebări; dar, în afara cîtorva directive vagi exista nimic, nici un program, nici o broşură, absolut nimic **tipărit,** nici carn de membru, nici măcar o ştampilă nenorocită, ci doar o bună-credinţă vizibil bunăvoinţă.

Din nou mi-a pierit, cheful de rîs, căci toate acestea erau oare alte decît semnul caracteristic al celei mai complete perplexităţi şi al într« deznădejdi faţă de partidele existente pînă atunci, programele lor, intenţiile şi activitatea lor? Ceea ce îi îndemna pe acei tineri la o acţiune atît de **rid»** la prima vedere era doar chemarea vocii lor lăuntrice care, mai mult instinc decît conştient, îi făcea să înţeleagă că totalitatea partidelor existente nu era a să ridice naţiunea germană, nici să repare pagubele din interior.

Am citit rapid directivele partidului, care erau bătute la maşină şi găsit în ele bunăvoinţă şi neputinţă. Existau multe confuzii şi neclarităţi, lipsi multe lucruri şi mai ale,s spiritul combativ.

Ştiam bine ce simţeau oamenii: era dorinţa de a avea o nouă mişc care să fie mai mult decît un partid în sensul dat pînă atunci acestui cuvîn

Seara, cînd m-am întors în cazarmă, îmi făcusem e părere în legături asociaţia.

Mă aflam în faţa celei mai grele probleme din viaţa mea: trebuia să in sau să refuz?

Raţiunea nu mă putea povăţui decît să refuz, dai-sentimentul nu dădea deloc pace şi cu cît încercam mai mult să-mi demonstrez nesăbuinţa ac< club, cu atît sentimentele îi luau partea.

In zilele următoare, mintea mea nu a mai cunoscut odihna.

Cîntăream avantajele şi dezavantajele. De multă vreme eram deja hotărît ă am o activitate politică; vedeam tot atît de limpede şi faptul că aceasta nu-mi ra cu putinţă decît într-o mişcare nouă, numai că-mi lipsise întotdeauna mpulsul necesar în acest scop. Nu aparţin unei categorii de oameni care astăzi icep ceva, spre a-1 părăsi mîine şi, dacă se poate, trec iarăşi la altceva. De aceea ni venea atît de greu să mă hotărăsc la o nouă întemeire de felul acesta, care rebuia ori să devină de cea mai mare însemnătate, ori, în caz contrar, să ispară, cum era logic. Ştiam că aceasta va fi pentru mine o hotărîre definitivă, 1 care nu va mai exista niciodată un pas "înapoi". Pentru mine aceasta nu era eci o joacă de moment, ci o treabă foarte serioasă. încă din vremea aceea încercasem întotdeauna o antipatie instinctivă faţă de oamenii care încep de >ate fără să ducă ceva la bun sfîrşit. Ii detestam pe aceşti uşuratici pe care-i îdeai pretutindeni. Consideram acţiunea acestor oameni mai rea decît îactivitatea completă.

Destinul însuşi părea acum că-mi face semn cu degetul. Nu m-aş fi dus iciodată la unul din marile partide existente; mai tîrziu îmi voi expune mai îtailat motivele. Această creaţie mică şi ridicolă mi se părea că prezintă ngurul avantaj de a nu se fi împietrit încă în stadiul de "organizaţie", ci îi lăsa Ldividului izolat posibilitatea unei activităţi personale efective. Aici mai aveai că de lucru, şi cu cît mişcarea era mai restrînsă, cu atît mai uşor îi puteai da rma convenabilă. Aici mai puteai stabili obiectul, scopul şi calea, ceea ce, la mile partide existente, ar fi fost irealizabil.

Pe măsură ce mă gîndeam la acestea, creştea în mine convingerea că iicarea naţiunii putea fi pregătită într-o zi tocmai de o astfel de mişcare strînsă, şi niciodată de una din acelea mult prea ataşate de ideile vechi sau în teresul noului regim al partidelor politice parlamentare complice. Căci ceea trebuia să fie proclamat aici, era o nouă concepţie despre lume, nu o lozincă sctorală.

Dar, în orice caz, dorinţa de a transpune această intenţie în realitate ei-a hotărîre extrem de greu de luat.

Şi cu ce calităţi puteam eu veni pentru a întreprinde această misiune? Că eram fără avere şi sărac, mi se părea cel mai uşor de suportat, însă ea ce era mai stînjenitor era faptul că aparţineam oamenilor obscuri, că eram L izolat printre milioane de cetăţeni, o fiinţă pe care hazardul o poate lăsa să iiască sau o poate face să dispară fără ca cineva să catadicsească să bage de amă. Mai urma apoi dificultatea rezultată din pregătirea mea şcolară suficientă.

Cei pe care am convenit să-i numim "intelectuali" îi privesc de altfel ;otdeauna cu o condescendenţă realmente nesfîrşită şi de sus în jos pe cei care ni făcut studii regulate şi care nu s-au lăsat inoculaţi cu cunoştinţele necesare, unea nu întreabă niciodată: ce poate omul acesta, ci "ce a învăţat"? Aceşti meni "instruiţi" îl apreciază mai mult pe cel mai mare imbecil, dacă este :onjurat de un număr suficient de certificate, decît pe tînăral cel mai sclipitor,

căruia îi lipsesc acele papirusuri preţioase. Puteam aşadar să-mi imaginez uşurinţă ce primire îmi va face această lume "instruită", şi în această privi: m-am înşelat doar în măsura în care pe vremea aceea îi credeam pe oameni n buni decît sînt cei mai mulţi în prozaica realitate. Oricum ar fi, excepţiile nu : întotdeauna decît să iasă în relief într-un mod şi mai evident. In ce mă prive am învăţat astfel să fac deosebirea între veşnicii şcolaii şi oamenii într-adei capabili.

După două zile de reverii şi cugetări apăsătoare, am sfîrşit prin a ajur la convingerea că trebuia să fac pasul hotărîtor.

A fost hotărîrea decisivă a vieţii mele.

Nu putea şi nu trebuia să mai existe vreun pas înapoi.

In consecinţă m-am înscris printre membrii partidului muncitor german şi am primit titlul provizoriu de membru, cu numărul şapte.

CAPITOLUL X

CAUZELE DEZASTRULUI

Adîncimea căderii unui corp oarecare se măsoară întotdeauna cu distanţa itre poziţia sa actuală şi cea pe care o ocupa iniţial.

La fel stau lucrurile cu popoarele şi cu statele. Astfel această poziţie sau, i bine zis, înălţimea iniţială, capătă din această cauză o importanţă hotărîtoare. e cu putinţă să vezi clar căderea adîncă sau prăbuşirea decît în măsura în care a ce cade se ridică deasupra mediei. Iată de ce prăbuşirea unui imperiu pare : de grea şi de teribilă pentru oricine e capabil de gîndire sau de sentimente; erea sa este, de fapt, produsă de o înălţime atît de mare încît în jalnica sa buşire actuală, este aproape imposibil de imaginat.

Deja întemeierea imperiului părea poleită de vraja evenimentului. însuşi e reînsufleţea întreaga naţiune. După o cursă fără seamăn din victorie în ;orie. sa dezvoltat în fine, drept recompensă a eroismului nepieritor al iilor şi nepoţilor, un imperiu. Conştient sau nu, n-are importanţă, germanii au cu toţii sentimentul că acest imperiu, care nu-şi datora existenţa [ogăriilor grupurilor parlamentare, domina celelalte state prin simpla nuseţe a întemeierii sale.

într-adevăr, nu în pălăvrăgeala unei înfruntări oratorice în parlament, 1 tunetul şi bubuitul asedierii Parisului s-a înfăptuit actul solemn al unei lifestări de voinţă prin care germanii, prinţi şi popor, şi-au exprimat hotărîrea a întemeia, pentru viitor, un imperiu şi de a ridica, din nou, coroana erială la înălţimea unui simbol.

Şi aceasta nu a fost rezultatul unor crime, şi statul bismarckian nu a întemeiat de dezertori şi de "pungaşi", ci de regimentele de pe front-

0 asemenea obîr.şie şi un astfel de botez al focului învăluiau de-acum eriul în strălucirea unei glorii istorice de care arar le a fost dat şi numai elor foarte vechi să se acopere.

Şi ce ascensiune a început!

Libertatea din afară asigura pînea cea de toate zilele dinăuntru, unea s-a îmbogăţit ca număr şi prin bunuri pămînteşti.

Onoarea statului şi, împreună cu ea, onoarea întregului popor erau te şi ocrotite de o armată care putea net să pună în himină caracterul :ebit al poporului german din vremurile acelea.

Dai* căderea imperiului şi a poporului german este atît de profundă încît ii lumea pare cuprinsă de ameţeală şi lipsită de simţire şi de raţiune: abia •şi mai poate aminti de măreţia trecută; întratît puterea şi frumuseţea de

odinioară apar ca într-un vis în faţa mizeriei prezentului.

Astfel se poate înţelege cum de ne-a orbit sublimul în aşa măsură înc ne-a făcut să uităm de cercetarea simptomelor înspăimîntătomlui dezastn simptome care trebuiau deja să existe sub o formă sau alta.

Fără îndoială, acest mod de a privi nu îi priveşte decît pe cei care r consideră Germania doar ca un loc de şedere unde se cîştigă şi se cheltuiesc ban numai aceştia pot, de fapt, să aprecieze statul actual ca pe un dezastru; **schimb,** ceilalţi îl privesc ca fiind îndeplinirea de mult aşteptată a dorinţelor 1< pînă atunci neîmplinite.

Totuşi, simptomele prăbuşirii erau pe atunci vădite, cu toate că exista puţini oameni care să tragă de aici vreo învăţătură.

Insă astăzi acest lucru e mai necesar ca oricînd. După cum o boală r poate fi vindecată decît dacă i se cunosc cauzele, tot aşa trebuie procedat şi c răul politic. Desigur, sînt îngrijite manifestările externe ale bolii, cele care s? în ochi şi care sînt mai uşor de deosebit şi de descoperit decît cauza profundă. acesta este şi motivul pentru care atîţia oameni nu reuşesc niciodată i deosebească efectele extrne şi chiar le confundă cu cauza; ei preferă chiar să neg prezenţa unor astfel de cauze. Aşa se întîmplă că în prezent cea mai mare pan dintre noi consideră dezastrul german, în primul rînd, numai în cadrul situaţii economice critice şi a consecinţelor ei. De altminteri aproape toţi trebuie suporte o parte din ele şi acesta este un motiv determinant pentru ca fiecare înţeleagă semnificaţia şi dimensiunea catastrofei. In schimb, marea mal priveşte mult mai puţin această ruină din punct de vedere politic, cultural şi di punctul de vedere al obiceiurilor şi al moralei. In această privinţă, simţirea' raţiunea le lipsesc cu desăvîrşire multor oameni.

Să admitem că ai* fi aşa pentru marea masă în ce priveşte cauze prăbuşirii, dai* faptul că cercurile mai instruite consideră dezastrul german c fiind, în primul rînd, o "catastrofă economică" şi, ca urmare, aşteaptă salvare de la o soluţie economică mi se pare a fi una din cauzele pentru care pînă prezent n-a fost cu putinţă să obţinem vindecarea.

Numai dacă reuşim să înţelegem că punctul de vedere economic se af doar pe planul al doilea sau al treilea şi că rolul principal îl deţin factor politici şi morali şi factorul "sînge" va fi posibil să pricepem cauza nenorocirile actuale şi, ca urmare, să găsim mijlocul şi calea vindecării.

De aceea cercetarea cauzelor prăbuşirii germane este de o importan hotărîtoare; ea se află la baza unei mişcări politice al cărei scop trebuie să f tocmai victoria asupra înfrîngerii.

Dai-, chiar în cursul cercetării trecutului, trebuie să ne ferim confundăm efectele care sar mai mult în ochi cu cauzele mai puţin vizibile.

Explicaţia nenorocirilor noastre actuale care ne vine cel mai uşor minte şi care este, prin urmare, cea mai răspîndită, este următoarea: am avi de suportat urmările războiului pe care l-am pierdut, deci cauza situaţiei noasti nefericite este războiul pierdut.

te că există mulţi oameni care cred sincer în prostia asta; dar, şi mai nt cei în gura cărora ea nu reprezintă decît minciună şi ipocrizie i- aşa stau lucrurile cu toţi cei care sînt aproape de sursa de pi*ofituri
italĂ.

B protagoniştii revoluţiei nu i-au reproşat întotdeauna amarnic Ldiferenţa sa totală faţă de rezultatul acestui război? In schimb, n-au barte serios că numai marele capitalist putea avea un avantaj la ;orios al uriaşei lupte a popoarelor şi nicidecum poporul german, german?! Da! aceşti propovăduitori ai reconcilierii mondiale n-au e că numai militarismul era distrus, dar că poporul german ai* putea t mai frumoasă dintre învieri? Nu au fost apreciate atunci în acele iacerile Antantei şi n-a fost aruncată asupra Germaniei vina pentru iptă sîngeroasă? Dai* s-ar fi putut face acest luciu fără a declara că frîngerea militară nu putea avea urmări deosebite pentru naţiune? oluţie n-a fost oare făcută în numele acestei formule? Ea le-a adus Dastre victoria, dai*, cu toate acestea, poporul german poate merge ea externă şi internă numai prin ea! lucrurile nu stăteau cam aşa, camarazi nefericiţi şi înşelaţi?

0 adevărată neruşinare din partea evreilor să atribuie de atunci
a catastrofei înfrîngerii militare, în timp ce *Vorwărts* din Berlin,
ral al tuturor trădătorilor, scria că, de data aceasta, poporul german
Ireptul să se întoarcă cu steagurile victorioase!
iun aceasta trece drept cauza dezastrului nostru?
nţeles că ar fi complet lipsit de intei*es să încercăm să-i combatem
cinoşi - şi nici nu mi-aş irosi vorbele ca s-o fac - dacă, din nefericire,
1 n-ar fi colportate de o mulţime de oameni complet nesăbuiţi, dai*
e intenţie rea sau de orice falsitate.
e discuţii vor oferi, printre altele, argumente celor care luptă noastră; ele sînt foarte utile într-un moment în care vorbele sînt le îndată ce au fost rostite.
eci ce se poate spune despre afirmaţia că prăbuşirea Germaniei este frîngerii noastre în ultimul război.
ce caz, pierderea războiului a fost de o însemnătate tragică pentru ei noastre, dai* această pierdere nu era o cauză; ea însăşi nu era i altor cauze. Faptul că un sfîrşit nefericit al acestei lupte pe viaţă a trebuit apoi să atragă după sine urmări catastrofale era extrem i orice minte pătrunzătoare şi lipsită de rea-voinţă. efericire, există şi oameni cărora această inteligenţă pătrunzătoare îească la momentul potrivit, sau care, cunoscînd contrariul, întîi totuşi, apoi au negat acest adevăr. Şi cel mai adesea aceştia erau după îndeplinirea dorinţelor lor tainice, vedeau dintr-odată, însă mensiunea catastrofei la care contribuiseră. '■ răspunzători de prăbuşirea noastră şi nu înfrîngerea, cum le place

să inventeze şi să spună: într-adevăr, înfrîngerea n-a fost decît consecinţa uneltirilor lor şi nu fapta unui comandament "nepriceput", cum pretind ei acum.^Nici inamicul nu era format din laşi, şi el ştia să moară; din prima zi, superior numeric armatei germane, a dispus prin dotarea sa tehnică de arsenalele lumii întregi. Este deci incontestabil că victoriile germane, repurtate timp de patru ani împotriva unei lumi întregi, nu se datorează decît superiorităţii comandamentului nostim. Organizarea şi conducerea armatei germane au fost tot ce s-a văzut mai măreţ pe pămînt.

Dacă au existat deficienţe, este pentru că omeneşte erau cu neputinţă de evitat.

Prăbuşirea acestei armate nu a fost cauza nenorocirii noastre actuale, ea însăşi n-a fost decît consecinţa altor crime, consecinţă care, trebuie s-o spunem, a constituit începutul unei alte prăbuşiri, de astă dată mai vizibile.

Aceasta rezultă din următoarele:

O înfrîngere militară trebuie oare să ducă la prăbuşirea totală a unei naţiuni sau a unui stat? De cînd duce la un asemenea rezultat un război nenorocit?

De altfel, oare popoarele mor din pricina unui război pierdut? La aceasta se poate răspunde pe scurt.

Aşa se întîmplă întotdeauna cînd, prin înfrîngerea lor militară, popoarele îşi primesc răsplata pentru starea lor de corupţie, pentru laşitatea lor, pentru lipsa lor de caracter, pe scurt pentru lipsa lor de demnitate.

Dacă nu este aşa, înfrîngerea militară acţionează mai degrabă ca un stimulent pentru o nouă ascensiune către un nivel mai înalt: ea nu este piatra funerară a existenţei naţionale.

Istoria confirmă această afirmaţie cu nenumărat exemple.

Din nefericire, înfrîngerea militară a poporului german n-a fost o catastrofă nemeritată, ci pedeapsa dreaptă a dreptăţii veşnice. Am făcut mai mult decît să meritäm această înfrîngere. Ea nu este decît manifestarea exterioară a celei mai puternice descompuneri, dintr-o serie de fenomene interne, care, deşi vizibile, rămăseseră ascunse privirii majorităţii oamenilor şi pe care, conform metodei struţului, nimeni nu voia s-o vadă.

Observaţi aşadar fenomenele anexe ce caracterizează felul în care poporul german a acceptat această înfrîngere.

Oare în unele cercuri n-a fost exprimată în chipul cel mai neruşinat bucuria pentru nenorocirea patriei? Cine poate proceda astfel dacă nu merită într-adevăr el însuşi o asemenea pedeapsă? In realitate, oare nu s-a mers mai departe şi nu s-au lăudat că au provocat slăbirea frontului şi aceasta nu inamicul a făcut-o; nu, nu, pentru o asemenea ruşine răspunderea o poartă germanii. Se poate spune oare că nenorocirea i-a lovit într-o oarecare măsură pe nedrept? De cînd îşi atribuie oamenii lor înşişi răspunderea războiului? Şi aceasta în pofida oricărei raţiuni, în pofida cunoaşterii faptelor!

Nu şi încă o dată nu, în felul în care poporul german şi-a acceptat

ferea se distinge foarte clar că adevărata cauza a ruinei noastre trebuie ă altundeva decît în pierderea, pur militară, a unor poziţii sau în eşecul fensive; căci dacă frontul ai* fi cedat într-adevăr în calitate de front şi dacă irea lui ar fi antrenat-o pe aceea a patriei, poporul german ar fi suportat ii altfel înfrîngerea.

Am fi suportat atunci nenorocirile consecutive acestei înfrîngeri nd din dinţi; stăpîniţi de durere, am fi lăsat să ni se audă plînsetele. ţa sau mînia ne-ar fi umplut inimile faţă de inamicul devenit învingător perfidiei hazardului sau după voia destinului; atunci, naţiunea, asemeni Iui roman, ar fi ieşit în întîmpinarea diviziilor înfrînte mulţumindu-le, ele patriei, pentru sacrificiile de-acum acceptate şi îndemnîndu-le să nu-şi speranţa în Reich. însăşi capitularea n-ar fi fost semnată decît cu mintea,) ce inima ar fi bătut deja pentru ridicarea viitoare. Astfel ar fi fost ;ă înfrîngerea dacă n-am fi datorat-o decît destinului. Atunci n-am fi rîs, mi fi dansat, nu ne-am fi lăudat cu laşitatea, n-am fi glorificat această îre, n-am fi insultat trupele la întoarcerea din luptă şi nici nu le-am fi drapelul şi cocarda în noroi; dai' mai ales nu s-ar fi putut niciodată a acel fenomen hidos care 1-a determinat pe un ofiţer englez, colonelul ton, să spună cu dispreţ: "Din trei nemţi, unul e trădător!" Nu, această

n-ar fi putut niciodată urca precum un val sufocant şi care, de cinci ani , a înecat restul de consideraţie pe care celelalte ţări o mai aveau faţă de

Aici reiese cei mai bine minciuna afirmaţiei că pierderea războiului este răbuşirii germane.

Nu, această ruină, din punct de vedere militai", nu era ea însăşi decît a unei serii de fenomene morbide şi de aţîţări care le-au provocat şi care, timp de pace, atinseseră naţiunea germană. Aceasta a fost cea dintîi iţă catastrofală, vizibilă pentru toţi, a otrăvirii tradiţiilor şi a moralei, ii instinctului de conservare şi a simţămintelor legate de el, z'ele care, mulţi ani, începeau să sape temeliile poporului şi ale imperiului.

Insă obligaţia de a imputa responsabilitatea acestei prăbuşiri tocmai lui om care, dotat cu o putere supranaturală de voinţă şi de acţiune, să cruţe naţiunea de ceasul prăbuşirii totale şi al ruşinii le revenea şi organizaţiei lor de luptă marxiste. In timp ce-1 stigmatizau pe >rff acuzîndu-1 de pierderea războiului mondial, armele dreptului moral luate din mîinile singurului acuzator periculos care s-ar fi putut ridica a trădătorilor patriei. In această privinţă s-a pornit de la principiul ist după care o parte din minciuna cea mai mare este întotdeauna marea masă a poporului lasă într-adevăr mai uşor să-i fie

corupte fibrele
adînci din inima sa, decît să se arunce, voluntar şi
conştient, în rău; de
i simplitatea primitivă a simţămintelor sale, ea va fi mai
uşor victima
îcium mari decît a uneia mici. In general, ea însăşi nu
comite decît
ni mărunte, în schimb i-ar fi ruşine să comită
altele, mari.

Ea nu va putea concepe o asemenea falsitate şi nu va putea crede, nici chiar la alţii, în posibilitatea falselor intepretări, de o neruşinare nemaiauzită; chiar dacă o lămureşti, ea se va îndoi, va ezita îndelung şi, cel puţin, va mai admite ca adevărată o explicaţie oarecare care i se va propune.

Că din cele mai neruşinate minciuni rămîne întotdeauna ceva, este un fapt pe care cei mai mari artişti în ale înşelăciunii şi asociaţiile de escroci îl cunosc foarte bine şi deci îl folosesc în mod josnic.

Cei ce cunosc cel mai bine acest adevăr despre posibilităţile de a folosi minciuna şi denunţul au fost din toate timpurile evreii. Chiar şi existenţa lor se întemeiază pe o singură şi mare minciună, aceea după care ei reprezintă o colectivitate religioasă, cînd de fapt este vorba de o rasă - şi despre ce rasă!

Unul din cele mai însemnate spirite ale omenirii i-a stigmatizat pentru totdeauna printr-o frază de o veracitate profundă şi care va rămîne veşnic întemeiată: el îi numeşte "marii maeştrii ai minciunii" [1]). Cine nu vrea să recunoască acest fapt, sau nu vrea să-1 creadă, nu va putea contribui niciodată la triumful adevărului.

Se poate considera aproape ca o mare fericire pentru poporul german faptul că boala sa, de multă vreme în incubaţie, a luat brusc aspectul unei catastrofe teribile: dacă nu s-ar fi întîmplat aşa, naţiunea ar fi sucombat, poate mai încet, însă cu atît mai sigur.

Boala ar fi luat o formă cronică; sub forma acută a unei prăbuşiri, cel puţin s-a manifestat limpede şi distinct în ochii unui număr destul de mare de oameni. Nu întîmplător omul a reuşit să stăpînească mai uşor ciuma decît tuberculoza.

Una vine în valuri aducătoare de moarte, îngrozitoare şi care zguduie omenirea; cealaltă înaintează încet. Una provoacă o spaimă oribilă, cealaltă nu duce decît la o indiferenţă crescîndă. Dai- rezultatul este că omul, care s-a opus ciumei cu toată energia şi fără să se dea în lături de la nici un efort, n-a făcut decît puţine încercări de a stăvili ftizia. Astfel el a dominat ciuma, iar pe el îl domină tuberculoza.

Este exact ceea ce se întîmplă cu bolile acelui organism care este un popor. Cînd boala nu are, de la început, mersul unei catrastrofe, omul începe încet să se obişnuiască cu ea... şi sfîrşeşte, fie şi după mai mult timp, prin a muri inevitabil.

Şi încă este o fericire - amară ce-i drept - dacă soarta se hotărăşte să intervină în acest proces de descompunere, făcînd ca boala să i se arate victimei: o asemenea catastrofă se întîmplă, de fapt, de multe ori. Este posibil, în aceste condiţii, ca ea să provoace vindecarea întreprinsă din acel moment cu maximum de hotărîre.

Dai-, chiar în astfel de cazuri, certitudinea dintîi este tot recunoaşterea

---

') Cuvintele îi aparţin lui Schopenhauer (N.T.)

cauzelor adînci care au provocat boala respectivă.

Dar şi aici punctul capital este distincţia între cauzele excitatoare şi tulburările provocate. Această deosebire va fi cu atît mai greu de făcut cu cît elementele morbide vor fi sălăşluit mai multă vreme în organismul naţional şi care vor fi reuşit să se contopească cu el, cum se poate întîmpla în mod normal. Intr-adevâr, se poate foarte uşor întîmpla ca, după un anumit timp, toxinele evident nocive să fie considerate ca un element constitutiv al poporului sau cel mult ca el să le suporte ca pe un rău necesar, nemaiconsiderînd indispensabilă căutarea excitatorului străin.

Aşa s-a întîmplat că, în timpul anilor îndelungaţi de pace care au precedat războiul, au apărut fără îndoială maladii recunoscute ca atare; şi totuşi, cu cîteva excepţii, nimeni nu se sinchisea de cercetarea cauzelor lor eficiente.

Aceste excepţii au fost, şi în cazul acesta, în primul rînd fenomene ale vieţii economice, de care fiecare ia mai puternic cunoştinţă decît de accidentele care se produc într-o serie de alte domenii.

S-au constatat într-adevăr simptome ale descompunerii care ai* fi trebuit să prilejuiască cele mai serioase reflecţii.

Iată ce se cuvine să spunem din punct de vedere economic.

Extraordinara creştere a populaţiei germane înainte de război a pus problema producerii pîinii zilnice în prim planul tuturor preocupărilor şi al fiecărei acţiuni politice şi economice, şi aceasta sub o formă din ce în ce mai acută. Din nenorocire, nu a fost cu putinţă să se ia hotărîrea singurei soluţii bune: s-a crezut că scopul poate fi atins prin mijloace mai puţin oneroase. Renunţarea la cucerirea de noi teritorii şi, drept despăgubire, visul unei cuceriri economice mondiale trebuiau să conducă, în ultimă analiză, la o industrializare pe cît de exagerată pe atît de dăunătoare.

Prima consecinţă - şi de cea mai mare importanţă - a acestei concepţii a fost şubrezirea situaţiei ţăranilor. Proporţional cu acest recul, sporea din zi în zi proletariatul din marile oraşe pînă cînd echilibrul a fost definitiv distrus.

Imediat a apărut şi despărţirea brutală în bogaţi şi săraci. Prisosul şi mizeria au trăit atît de aproape unul de cealaltă încît urmările acestei situaţii nu puteau şi nu trebuiau să fie decît extrem de grele. Sărăcia şi şomajul au început să-şi bată joc de oameni, nelăsînd ca amintiri decît nemulţumirea şi amărăciunea; rezultatul a fost, pare-se, ruptura politică dintre clase.

In ciuda înfloririi economice, descurajarea a devenit mai puternică şi mai adîncă şi a atins un asemenea grad încît fiecare s-a convins că "asta nu mai poate să dureze multă vreme aşa", fără ca oamenii să-şi fi închipuit în mod precis ce s-ar fi putut întîmpla, ce ar fi făcut sau ce ar fi putut să facă.

Erau semnele tipice ale unei nemulţumiri adînci care încerca astfel să se exprime.

Totuşi mai rele erau alte fenomene, rezultate din primele, şi care se năşteau din preponderenţa din punct de vedere economic în cadrul naţiunii.

In aceeaşi măsură în care economia a urcat la rangul de stăpînă şi

diriguitoare a statului, banul a devenit zeul pe care fiecare trebuia să-1 sluj şi în faţa căruia totul trebuia să se închine. Din ce în ce mai mult, zeii cereţ fost daţi la o parte ca şi cum, îmbătrîniţi, şi-ar fi trăit traiul şi, în locul lor, i Mammon trăgea pe nas fumul de tămîie.

Atunci s-a produs o degenerare într-adevăr dezastruoasă; era d tnioasă mai ales din pricină că se manifesta într-un moment în care naţi putea avea nevoie mai mult ca oricînd de o mentalitate sublimă pînă la erl în ceasul care părea ameninţător şi critic. Germania trebuia să fie preg într-o bună zi, să răspundă cu sabia pentru încercarea ei de a-şi asigura i cea de toate zilele pe calea "muncii paşnice şi a ordinii economice".

Domnia banului a fost din păcate ratificată de autoritatea care trebuit să se ridice cel mai puternic împotriva ei: Maiestatea Sa împăra făcut un gest nefericit atrăgînd nobilimea, în special, în rîndurile fin; Desigur, trebuie să luăm în seamă faptul că nici chiar Bismarck nu recuno pericolul care ameninţa în această privinţă. Dar în felul acesta virtuţile i erau mai prejos decît valoarea banului, căci era limpede că, odată angajg acest drum, nobilimea de sînge va trebui să cedeze locul nobilimii finan Operaţiunile financiare izbutesc mai uşor decît bătăliile.

In aceste condiţii, pentru adevăratul erou sau pentru omul de st; era îmbietor să se vadă pus în legătură cu întîiul venit dintre evreii de t omul cu adevărat merituos nu putea acorda nici un interes faptului ci decemează decoraţii ieftine şi nu putea decît să le refuze, cu mulţumiri. D< punctul de vedere al sîngelui, această evoluţie era extrem de tristă: nobi şi-a pierdut din ce în ce mai mult raţiunea existenţei sale de a fi "rasistă' fi meritat mai degrabă, pentru majoritatea membrilor săi, numele de nobilime".

Un fenomen însemnat de descompunere economică a fost desprin lentă a dreptuiilor de proprietate personală şi evaziunea progresivă a econ generale către proprietatea societăţilor pe acţiuni.

înstrăinarea proprietăţii de salariat a atins proporţii nemăsurate. 1 a început să triumfe şi să ia, încet dai- sigur, viaţa naţiunii sub protec controlul său.

Internaţionalizarea averii germane fusese deja pornită prin subterf folosirii acţiunilor. La drept vorbind, o partea a industriei germane înc încerca, cu spirit decisiv, să se pună la adăpost de această soartă, dar ea a prin a sucomba, victimă a atacului combinat al acestui sistem de capit invadator care ducea această luptă cu sprijinul cu totul special al asociatul cel mai fidel, mişcarea marxistă.

Războiul neîncetat împotriva "industriei grele" a fost începutul e.\ al încercării marxismului de a internaţionaliza economia germană, cai putut fi distrasă complet decît prin victoria dobîndită de acest marxii timpul revoluţiei.

In vreme ce scriu acestea, atacul general împotriva reţelei de cale

mană a reuşit în sfîrşit: această reţea a trecut de-acum în mîinile finanţei irnaţionale. Astfel social-democraţia internaţională şi-a atins unul din activele cele mai importante.

In ce măsură a fost înfăptuită această fărîmiţare economică a poporului nan reiese deosebit de clar din următoarele: la sfîrşitul războiului, unul din iucătorii industriei şi în special al comerţului german a fost în stare să ină părerea că forţele economice, prin ele însele, erau singurele în măsură să ptuiască punerea pe picioare a Germaniei.

Tocmai în momentul în care Franţa, ca să preîntîmpine această greşeală, i mare grijă să pună din nou la baza programelor instituţiilor sale de ţămînt ştiinţele umaniste, a fost debitată şi nerozia că naţiunea şi statul îşi irau menţinerea cauzelor economice şi nu meritelor nepieritoare ale unui .1.

Această idee lansată odinioară de Stinnes a produs o confuzie incredibilă; i fost totuşi culeasă de îndată, spre a deveni, cu o repeziciune uimitoare, notivul tuturor şarlatanilor şi al tuturor guralivilor pe care, de la revoluţie ace, ursita ia dezlănţuit asupra Germaniei sub calificativul de "oameni de

* *

Dar unul din cele mai grave fenomene de dezagregare din Germania inte de război a fost lipsa de energie care s-a întins de pretutindeni peste i şi peste toţi. Este încă o urmare a nesiguranţei resimţite de fiecare în toate nţele şi a laşităţii care rezultă ea însăşi din acest motiv şi din altele încă. istă boală a mai fost agravată şi de educaţie.

Educaţia germană dinainte de război era atinsă de un număr incredibil lăbiciuni. Ea era foarte strîns şi exclusiv limitată la formarea unei iţături" pure şi mult mai puţin aplicate noţiunii de "putere".

încă şi mai puţină însemnătate era acordată formării caracterului idului - în măsura în care ea poate fi urmărită - , foarte puţină dezvoltării astei faţă de răspunderi şi nici un pic educării voinţei şi puterii de decizie, usele acestor metode au fost nişte erudiţi, cum eram socotiţi noi, germanii, Lte de război şi eram şi apreciaţi ca atare. Germanul era iubit, pentru că era e folositor, dai* era puţin apreciat, tocmai din pricina slăbiciunii sale de ter. Nu este de mirare dacă mai mult decît majoritatea celorlalte popoare, anii îşi pierd naţionalitatea şi patria.

Oare acest proverb frumos nu spune totul: "Cu pălăria în mînă poţi ia toată ţara" ?

Această supleţe conciliantă a devenit totuşi nefastă cînd a fost aplicată gurelor maniere admise la prezentarea în faţa suveranului: să nu contrazici Iată, ci să aprobi întotdeauna ceea ce binevoia să zică Maiestatea Sa. Ori,

tocmai aici ar fi fost cea mai folositoare libera manifestare a demnităţii umane monarhia a murit de altfel din aceste linguşiri, căci nu era nimic altceva decî linguşire.

Singurii care vedeau această atitudine faţă de capetele încoronate ci fiind singura admisibilă erau nişte linguşitori mizerabili şi nişte fiinţe lipicioase într-un cuvînt o ceată de decadenţi care se simţeau mai în largul lor alături d tronurile cele mai nobile din toate timpurile!

Aceste creaturi, mai mult supuşi decît subjugaţi, au arătat în orice caî pe de o parte, o supunere deplină faţă de suzeranul lor şi cel care le asigur subzistenţa, pe de altă parte, şi din toate timpurile, cea mai mare neruşinări faţă de restul omenirii, neruşinare pe care au dovedit-o mai ales atunci cînd s-ai complăcut cu obrăznicie să facă faţă de ceilalţi bieţi oameni pe singuri monarhişti.

O adevărată neruşinare, cum nu poate vădi decît un *vierme,* nobil sau bs Fiindcă în realitate aceşti oameni au fost şi groparii monarhiei şi în special a ideii de monarhie. Şi nu poate fi altfel: un om care este gata să acţioneze pentn o cauză nu va fi niciodată un prefăcut, nici un linguşitor fără caracter.

Cel care ţine să salveze şi să facă să prospere o instituţie se va ataşa d ea cu toate fibrele inimii şi nu se va îndepărta de ea, chiar dacă îi descoper cîteva cusururi. In orice caz, nu el va protesta rînd pe rînd şi public, aşa cum ai făcut, cu minciuna pe buze, democraticii "prieteni" ai monarhiei; dimpotrivă, va avertiza foarte serios pe Maiestatea Sa, care poartă coroana, şi va căuta s-< convingă. El nu va îngădui şi nu-şi va recunoaşte dreptul de a îngădui c Maiestatea Sa să rămînă liberă să mai acţioneze conform voinţei sale, chiar dac aceasta ar duce şi duce evident la vreo nenorocire; într-un asemenea caz, el vj trebui, dimpotrivă, să apere monarhia de monarh, oricare ar fi pericolul care a putea rezulta de aici.

Dacă valoarea acestei orînduiri s-ar întemeia pe persoana monarhulu de moment, această instituţie ar fi mai rea decît ne-am putea închipui.

Căci monarhii nu constituie decît foarte rai- o elită a înţelepciunii şi raţiunii, şi nici măcar a caracterului, cum am vrea să ne închipuim. Numa profesioniştii linguşelii şi ai prefăcătoriei ai* putea admite acest punct de vedere dar toţi oamenii drepţi, - şi aceştia sînt oamenii cei mai preţioşi într-un stat - s vor simţi dezgustaţi numai la gîndul că ai" trebui să dea la o parte cu piciorul asemenea prostie. Pentru ei, istoria e istorie, adevărul e adevăr, chiar şi atunc cînd e vorba de monarhi. Nu, fericirea de a avea un mare monarh, un mar bărbat, le este dată atît de rai* popoarelor, încît ele trebuie să fie deja mulţumiţi dacă maliţiozitatea soartei îi scuteşte cel puţin de cele mai funeste din atacuriL sale.

Valoarea şi însemnătatea ideii de monarhie nu se întemeiază aşadar p persoana monarhului însuşi; numai cerul poate hotărî să pună coroana p tîmplele unui erou genial precum Frederic cel Mare sau a unui înţelept ci Wilhelm I. Aceasta se întîmplă o dată la un veac, arareori mai des. Dai' şi aic

omină persoana şi sensul acestei orînduiri nu trebuie să se întemeieze
; instituţia luată ca atare.
Din această cauză, monarhul decade la nivelul de servitor. Nici el nu
lecît o roată a maşinăriei şi are îndatoriri faţă de aceasta. Şi el trebuie,
să se supună unor exigenţe superioare şi "monarhist" nu mai este cel
Lasă în tăcere pe monarhul încoronat să comită o crimă faţă de coroana sa.
tiist este cel care îl va împiedica să o facă.
Dacă semnificaţia adîncă a instituţiei n-ar sta în idee, ci, neapărat, în aa consacrată, n-ar exista nici măcar dreptul de a face ca un prinţ care dă
de alienare mintală să renunţe la coroană.
Este necesar să actualizăm aceasta încă de pe acum; într-adevăr,în zilele 5, vedem manifestîndu-se din nou, din ce în ce mai mult, fenomenele ite, dar a căror existenţă lamentabilă a fost una din cauzele esenţiale ale irii monarhiei. Cu o anume naivitate insolentă, aceşti oameni vorbesc n nou despre regele lor, pe care totuşi îl părăsiseră în mod atît de ruşinos :îţiva ani, în ceasul greu, şi încep să-i înfăţişeze ca pe nişte germani răi pe :ia care nu vor să-şi unească vocile cu tiradele lor mincinoase. In realitate, eleaşi curci plouate care, în 1918, se împrăştiau şi alergau în toate părţile erea fiecărei brasarde roşii,care îşi lăsau regele să fie rege, îşi schimbau)ă halebarda cu un baston de plimbare, îşi legau cravate de culoare neutră
nişte "burghezi" paşnici, dispăreau fără urmă. Aceşti susţinători ai taţii au plecat brusc şi numai după ce vîntul furtunii revoluţionare s-a t îndeajuns, mulţumită acţiunii altora, ca să le îngăduie să cînte iar cu 2 în toate cele patru zări "Trăiască regele!", aceşti "slujitori şi sfetnici" ai iei au început, prudent, să se arate din nou.
Acum sînt cu toţii aici şi-şi deschid din nou ochii plini de poftă şi încep sgrete poziţia pierdută; abia îşi pot stăpîni zelul faţă de rege şi setea de a a... pînă în ziua cînd apare iar prima brasardă roşie şi în care vraja vechii •hii se destramă... cum fug şoarecii în faţa pisicii.
Dacă monarhii n-ar fi vinovaţi ei înşişi de această stare de lucruri, am cel puţin să-i plîngem foarte cordial, în ciuda apărătorilor lor de astăzi: dai* i fi convinşi că împreună cu asemenea cavaleri pierzi tronuri, dai" nu ieşti nici o coroană.
Acest "devotament" a fost una din greşelile întregii noastre educaţii, ilă care a antrenat în această privinţă o răzbunare deosebit de crudă, ire acestui "devotament", aceleaşi fenomene lamentabile s-au putut ce la toate curţile şi submina progresiv bazele monarhiei.
Cînd clădirea a început să se clatine... făuritorii acestei opere se lizaseră: bineînţeles, nişte fiinţe abjecte, nişte linguşitori nu se lasă ucişi u stăpînul lor.
Aceşti monarhi n-au ştiut niciodată acest lucru şi nu l-au învăţat inie; din toate timpurile aceasta le-a adus pierzania.
Un fenomen rezultînd din această educaţie absurdă a fost fiica de

răspundere şi slăbiciunea care i-a urmat pentru a trata nişte probleme chiar vitale.

Punctul de plecare al acestei epidemii a fost, desigur, în mare parte, pentru noi, instituţia parlamentară în care tocmai absenţa răspunderii este cultivată în mediu de cultură. Din nefericire, boala a cuprins cu încetul toate activităţile, dar a bîntuit mai cu seamă printre cele ale statului. Pretutindeni oamenii au început să se sustragă de la răspunderi şi să nu mai ia, în consecinţă, decît măsuri insuficiente sau jumătăţi de măsură. De îndată ce cineva trebuia să-şi asume o răspundere, măsura celei pe care consimţeau să şi-o ia era întotdeauna redusă la minimum.

Cercetaţi numai atitudinea tuturor guvernelor faţă de o serie de fenomene cu adevărat prejudiciabile ordinii vieţii noastre publice şi veţi recunoaşte cu uşurinţă însemnătatea redutabilă a acestei mediocrităţi şi a acestei laşităţi generale.

Nu vreau să extrag decît cîteva cazuri din întreaga masă a exemplelor care se prezintă.

In mediile gazetăreşti, oamenii obişnuiesc bucuros să denumească presa o mare putere în stat. De fapt, importanţa ei este într-adevăr uriaşă şi nu poate fi subestimată: gazetăria este, de fapt, cea care continuă educaţia adulţilor.

Din acest punct de vedere, cititorii pot fi, în mare, împărţiţi în tre tranşe:

1. Cei care cred tot ce citesc.
2. Cei care nu mai cred absolut nimic.
1. Minţile care examinează cu simţ critic ceea ce au citit şi care apo raţionează.

Prima grupă este din punct de vedere numeric de departe cea mai mare Ea cuprinde marea masă a poporului şi reprezintă, prin urmare, partea cea ma simplă a naţiunii sub raport intelectual.

Această grupă nu cuprinde cutare sau cutare profesie, cel mult poate f împărţită în linii mari după gradul de inteligenţă. Dar ea cuprinde pe toţi aceia cărora nu le-a fost dat, fie din naştere, fie prin educaţie, să gîndească ei înşişi şi care, din incapacitate sau din neputinţă, cred tot ceea ce li se arată tipări negru pe alb. Această grupă cuprinde acea categorie de trîntori care ar putea foarte bine să gîndească ei înşişi, dai* care, dintr-o lene a spiritului, apucă recunoscători tot ceea ce a gîndit deja un altul, presupunînd din modestie ca acesta din urmă, fâcînd un efort, va fi gîndit corect.

Asupra tuturor acestor oameni, care repi*ezintă marea masă, influenţa presei va fi considerabilă.

Ei nu sînt nici capabili, nici dispuşi să examineze ei înşişi ceea ce li se prezintă, astfel încît abţinerea lor totală de la tratarea problemelor zilei este aproape în exclusivitate imputabilă influenţelor externe suferite. Aceasta poate constitui un avantaj cînd sînt lămuriţi de autori serioşi şi îndi'ăgostiţi de adevăr; dai* este un dezavantaj dacă aceia care au grijă să-i informeze sînt nişte canalii

>au nişte mincinoşi.

A doua grupă este mai redusă numeric. Ea este alcătuită în parte din îlemente care au aparţinut mai întîi primei grupe, apoi, după îndelungate şi imamice deziluzii, au trecut la părerile opuse, şi care nu mai cred nimic... de ndată ce li se adresează cineva sub forma unui text tipărit. Ei urăsc toate :iarele; nu mai citesc nici unul sau, sistematic, le critică violent conţinutul care, lupă părerea lor, nu este decît o ţesătură de inexactităţi şi de minciuni. Aceşti lameni sînt foarte greu de manipulat, căci, chiar şi în faţa adevărului, ei rămîn ot neîncrezători. Ca urmare, ei sînt pierduţi pentru o acţiune pozitivă.

In sfîrşit, cea de-a treia grupă este de departe cea mai mică. Ea se ompune din minţi cu adevărat inteligente şi ascuţite pe care aptitudinile lor îaturale, ca şi educaţia lor, le-au învăţat să gîndească, care caută să facă ele nsele un raţionament asupra fiecărui subiect şi care supun tot cea ce au citit mei examinări şi unor cugetări foarte adînci şi repetate.

Ele nu vor privi un ziar fără a colabora îndelung, mintal, cu autorul a ărui misiune este grea în acest caz. Ziariştilor nu le plac aşadar aceşti oameni lecît cu o oarecare rezervă.

Pentru membrii celei de-a treia grupe, prostiile din textele unui ziar sînt iuţin periculoase, ori, măcar, puţin importante. In cursul vieţii, ei s-au obişnuit ă nu vadă, în fond, în orice ziarist, decît un hîtru care spune adevărul numai in cînd în cînd. Din păcate, importanţa acestor oameni eminenţi stă în nteligenţa şi nu în numărul lor, o treabă nenorocită într-o vreme cînd înţelepciu-ea nu înseamnă nimic şi în care majoritatea înseamnă totul.

Astăzi, cînd hotărăşte buletinul de vot al masei, cea mai mare greutate are grupa cea mai numeroasă: este mulţimea celor simpli şi creduli.

A-i împiedica pe aceşti oameni să cadă în mîinile unor educatori perverşi, jnoranţi sau chiar rău intenţionaţi este o datorie a statului şi o datorie socială e prim ordin. De aceea statul are datoria de a supraveghea educaţia lor şi de opri orice articol scandalos. De aceea el trebuie să supravegheze presa foarte ideaproape, deoarece influenţa ei asupra acestor oameni este deosebit de uternică şi de pătrunzătoare, căci ea nu acţionează trecător, ci constant. In niformitatea şi în repetarea ei constantă stă întreaga ei importanţă uriaşă. Ca în alte domenii, statul nu trebuie să uite nici în acest caz că toate mijloacele •ebuie să tindă spre acelaşi ţel. El nu trebuie să se lase indus în eroare şi nici îdus de pălăvrăgeli despre aşa-numita "libertate a presei", care l-ar determina i nu-şi facă datoria şi să priveze naţiunea de această hrană de care ea are evoie şi care îi face bine, el trebuie, cu o hotărîre pe care n-o opreşte nimic, să-şi sigure acest mijloc de creaţie şi să-1 pună în slujba statului şi al naţiunii.

Ce hrană a furnizat presa de dinainte de război? Nu era cea mai igrozitoare otravă care se poate imagina?

N-a fost inoculat în sufletul poporului nostru pacifismul cel mai îunător, într-o vreme cînd restul lumii se pregătea deja să sugrume Germania, Lcet dai" sigur? Nu strecurase presa în spiritul poporului, încă pe timp de pace,

îndoiala cu privire la dreptul statului însuşi, ca să împiedice dinainte statul i aleagă mijloacele potrivite ca să-1 apere? Nu presa germană a fost cea care ştiut să facă poporul să savureze nebunia "democraţiei din vest", pînă cîni cucerit de toate tiradele sale entuziaste, a crezut că-şi poate încredinţa viitori unei Societăţi a naţiunilor?

Nu a contribuit ea la educarea poporului nostru în sensul un amoralităţi lamentabile? Nu a ridiculizat morala şi obiceiurile făcîndu-le să paj retrograde şi beoţiene pînă ce poporul nostru a devenit în sfîrşit "modem"?

Nu a subminat ea, prin constanţa atacurilor sale, temeliile autorităj statului pînă ce n-a mai fost nevoie decît de o singură lovitui'ă pentru ca edificii să se prăbuşească? Nu a combătut, prin toate mijloacele, toate manifestări] voinţei de a reda statului ceea ce este al lui? Nu a înjosit ea armata, prin critil neîncetate, n-a sabotat serviciul militai- general, nu a cerut refuzarea creditel militare etc, pînă cînd succesul ei a devenit inevitabil?

Activitatea presei zise liberale n-a fost pentru poporul şi imperi german decît o treabă de gropari. In această privinţă nu se poate spune nim despre ziarele marxiste: pentru ele, minciuna este o necesitate vitală, cum es pentru pisică vînătoarea de şoareci. Misiunea ei nu este oare aceea de a zdro coloana vertebrală a poporului, din punct de vedere social şi naţional, pentru face acest popor tocmai bun pentru jugul servil al capitalului internaţional al stăpînilor săi evrei?

Dai* oare ce a întreprins statul împotriva acestei otrăviri masive naţiunii? Nimic, absolut nimic: cîteva decrete ridicole, cîteva sancţiuni împotri infamiilor mult prea violente, şi asta e tot. Spera, cu preţul acesta, să-şi atra bunăvoinţa acestui flagel, prin linguşeli, prin recunoaşterea "valorii" presei, "importanţei" sale, a misiunii sale educative, şi alte nerozii; dai* evreii *i* ripostat cu zîmbete şi cu viclenie şi l-au răsplătit mulţumindu-i făţarnic.

Cu toate acestea, cauza acestei carenţe meschine a statului nu stăti atît în necunoaşterea acestui pericol, cît - şi în special - într-o laşitate de-ţi vi să urli şi în slăbiciunea care rezultă din ea, din toate hotărîrile şi din toa măsurile luate. Nimeni nu avea curajul să recurgă la mijloacele hotărîtoare radicale: s-a mărginit să facă doar lucruri de mîntuială, pe ici, pe colo, oriunc folosind numai jumătăţi de măsură şi, în loc să o lovească drept în inimă, a aţîţ nestăpînit vipera: rezultatul a fost următorul: nu numai că vechea stare lucruri nu s-a schimbat, ci, dimpotrivă, puterea instituţiilor care trebuii combătute a crescut an de an.

Lupta defensivă a guvernelor germane din vremea aceea împotri presei care contamina încet naţiunea, presă în special de origine evreiască, e fără directive, nehotărîtă şi mai ales lipsită de scop vizibil. Aici, prudenţa raţiunea au lipsit cu desăvîrşire, atît în evaluarea importanţei acestei lupte şi în alegerea mijloacelor şi stabilirea unui plan solid. Erau emise, de ici şi colo, păreri dogmatice; cîteodată - cînd se simţeau prea puternic muşcat: închideau cutare sau cutare ziarist răutăcios, asta pentru cîteva săptămîni ■

mm, aar îasau cuibul de vipere să supravieţuiască în aceeaşi stare.

Cu siguranţă, acesta era rezultatul, pe de o parte, al tacticii extrem de
al evreimii, pe de altă partre, al unei prostii sau al unei candori
>vâr extreme. Evreul era mult prea fin ca să lase să-i fie atacată toată
iu numai o parte, ca s-o apere pe cealaltă. In timp ce ziarele marxiste
i la război sub forma cea mai grosolană împotriva a tot ceea ce oamenii
socoti sfînt, în timp ce ele atacau în modul cel mai infam statul şi
J şi aţîţau diferitele fracţiuni ale poporului unele împotriva altora,
•vreieşti, burghezo-democrate, ştiau să se împodobească pe dinafară cu
ibiectivitate şi făceau eforturi să evite cuvintele tari. Ele ştiau bine că,
;apetele seci nu judecă decît după aparenţe şi nu sînt niciodată în stare
îdă în miezul lucrurilor, nu apreciază valoarea unui lucru decît după
a lui exterioară şi nu după conţinutul său; slăbiciune foarte umană,
iatoi-eazâ consideraţia de care se bucură.

esigur, pentru aceşti oameni, *Gazeta de Frankfurt* reprezenta culmea 'ecent. Ea nu foloseşte niciodată expresii piperate şi recurge întotdeau-a cu armele spiritului, luptă preferată - ciudat luam - chiar de cei mai nte.

:easta rezultă din semieducaţia noastră care eliberează oamenii de lor natural, îi impregnează cu anumite cunoştinţe fără să-i poată ridica erea temeinică a lucrurilor; pentru a atinge acest nivel, zelul şi i nu folosesc la nimic; mai este nevoie şi de raţiune şi de o raţiune Cunoaşterea ultimă este întotdeauna cunoaşterea cauzelor adînci şi explic:

ui nu trebuie niciodată să cadă în greşeala de a crede că el a ajuns la demnitatea de suzeran şi stăpîn al naturii (eroare care poate irte uşor înfumurarea la care duce semidoctismul). Dimpotrivă, el iţeleagă necesitatea fundamentală a domniei naturii şi să priceapă "*A* existenţa sa rămîne supusă luptei veşnice şi efortului veşnic, tru a se ridica.

a simţi din acel moment că într-o lume în care planetele şi sorii ■ectorii circulare, în care aştrii se învîrtesc în jurul planetelor, unde te pretutindeni şi singură asupra slăbiciunii pe care o constrînge să iocil, sau pe care o zdrobeşte, omul nu poate să depindă de legi

ui se supune dominaţiei principiilor eterne ale acestei înţelepciuni ite încerca să le înţeleagă, dai' nu se va putea niciodată elibera de

ai pentru lumea semidocţilor noştri intelectuali

scrie evreul ziarele neşte presa intelectuală. Ei îi sînt destinate *Frankfurterzeitung* şi *blatt.* Tonul lor e acordat la diapazonul ei şi asupra ei îşi exercită tă presă. Evitînd formele care pe dinafară ar părea prea deşănţate, i în inima cititorului otrăvurile scoase din alte surse. Sub geizerul

sunetelor armonioase şi al formelor oratorice, ele îşi adorm cititorii cu credinţa că singure ştiinţa pură sau chiar morala sînt forjele motrice ale actelor lor, în timp ce în realitate nu este vorba decît de arta, pe cît de genială pe atît de vicleană, de a-i fura astfel adversarului arma de care ar avea nevoie împotriva presei.

într-adevăr, în timp ce unii năduşesc de bună-cuviinţă, toţi imbecilii îi cred cu atît mai bucuros cu cît, din partea celorlalţi este vorba exclusiv de mici excese care nu lezează niciodată *libertatea presei,* eufemism menit să denumească acest procedeu scandalos şi de altfel nepedepsit, folosit pentru a minţi poporul şi a-1 otrăvi. Astfel, oamenilor le e teamă să se opună acestui banditism, ca să nu-şi atragă imediat împotrivă în acest caz presa "bună" şi această teamă este foarte întemeiată. Căci, de îndată ce se încearcă atacarea unuia din aceste ziare infame, celelalte îi iau partea imediat: dar se feresc să aprobe modul lor de a lupta, Doamne fereşte!... Este vorba numai de propovăduirea principiului libertăţii presei şi a libertăţii de a-ţi exprima public părerile.

Dai", în faţa acestor strigăte, pînă şi oamenii cei mai puternici se înmoaie, din moment ce ele nu sînt scoase decît de ziarele "bune".

In aceste condiţii, această otravă a putut, fără nici o opoziţie, pătrunde în circulaţia sanguină a poporului nostru, fără ca statul să fi avut puterea să suporte boala.

Dezorganizarea imperiului, care ameninţa deja, reieşea din mediocritatea ridicolă a mijloacelor aplicate pentru a-1 feri de ea. O instituţie care nu mai este hotărîtă să se apere ea însăşi cu toate armele, se abandonează.

Orice slăbiciune este semnul vizibil al descompunerii interne: mai devreme sau mai tîrziu trebuie să urmeze şi va urma prăbuşirea externă.

Cred că generaţia de astăzi, bine condusă, va stăpîni mai uşor acest pericol. Ea a trăit întîmplări care au putut întări nervii celor care nu şi-au pierdut buna-cuviinţă. Fără îndoială, curînd evreul va mai scoate în aceste ziare un strigăt puternic de îndată ce o mînă îi va atinge vizuina preferată, de îndată ce va pune capăt scandalului presei, va pune acest mijloc suplimentai" de educaţie în slujba statului şi nu-1 va mai lăsa în stăpînirea oamenilor străini de popor şi a duşmanilor poporului.

Dai" cred că acest lucra ne va deranja mai puţin pe noi, tinerii, decît, odinioară, pe părinţii noştri: un obuz de treizeci de centimetri a şuierat întotdeauna mai puternic decît o mie de vipere de ziarişti evrei. Atunci, să le lăsăm să şuiere!

Exemplu] următor demonstrează şi incapacitatea şi slăbiciunea guvernului Germaniei de dinainte de război în privinţa chestiunilor vitale cele mai importante pentru naţiune.

Paralel cu contaminarea poporului, din punct de vedere politic, a obiceiurilor şi moralei, de mulţi ani era deja practicată o otrăvire la fel de periculoasă a poporului. Sifilisul a început să bîntuie tot mai mult în marile oraşe, în timp ce tuberculoza îşi culegea şi ea roadele funebre în aproape toată

n

ra.

Deşi, în ambele cazuri, urmările ar fi fost teribile pentru naţiune, n-au st în stare să se hotărască să ia nişte măsuri decisive împotriva acestor boli.

Faţă de sifilis în special, poporul, ca şi statul, aveau o atitudine ce poate calificată drept capitulare totală. Intr-o luptă concepută cu seriozitate, orturile ar fi trebuit împinse ceva mai departe decît s-a întîmplat în realitate, îscoperirea unui remediu, dubios, şi aplicarea lui practică nu mai pot acţiona upra acestei contaminări. Nici aici nu putea fi vorba decît de combaterea uzelor şi nu de a face să dispară fenomenele aparente. Ori cauza era în primul îd prostituţia: chiar dacă această prostituţie n-ar fi avut ca efect îngrozitoarea ntaminare, ai* fi fost oricum dăunătoare poporului, căci distrugerile de ordin arai aduse de această depravare sînt de ajuns pentna a pustii un popor încet complet.

Această iudaizare a vieţii noastre spirituale şi această transformare a acticii împerecherii într-o afacere bănească vor aduce mai devreme sau mai ziu prejudicii întregii noastre descendenţe: în loc de copii viguroşi, născuţi fitr-un sentiment firesc, nu vom mai vedea decît produsele vrednice de plîns 3 unei operaţiuni financiare de ordini practic. Aceasta va rămîne de fapt, tot ii mult, baza şi condiţia căsătoriilor noastre. Dacă iubirea face ravagii, asta întîmplă în altă parte.

Şi în această privinţă este, bineînţeles, cu putinţă să batjocoreşti o vreme tura, dai' răzbunarea e inevitabilă, ea nu se arată decît mai tîrziu sau mai ie zis adesea omul nu o sesizează decît prea tîrziu.

Este uşor de recunoscut cit sînt de pustiitoare urmările necunoaşterii istante a condiţiilor primordiale normale ale căsătoriei privind nobilimea astră. Se constată aici rezultatele unei reproduceri bazate în parte pe o istrîngere mondenă, în parte pe raţiuni de ordin financiar. Una conduce la uarea, cealaltă la otrăvirea sîngelui, căci toate evreicele de magazin au mtaţia de a fi apte să asigure descendenţa Alteţei Sale - care, în acest caz, are ui dintr-o alteţă! - In ambele cazuri, urinarea este o degenerescentă totală, rghezia noastră se străduieşte astăzi să urmeze aceeaşi cale şi va atinge îlaşi scop.

Lumea încearcă, cu o grabă indiferentă, să treacă pe lîngă adevărurile plăcute, ca şi cum printr-o asemenea purtare ar putea face ca aceste lucruri stente să nu mai existe. Nu, nu se poate nega faptul că populaţia noastră din irile oraşe se prostituează tot mai mult în dragoste şi că, prin aceasta, este idă contaminării cu sifilis într-o măsură crescîndă: faptele se văd.

Rezultatele cele mai plauzibile ale acestei contaminări masive se pot unoaşte, pe de o parte, în ospicii, pe de alta, vai! în... copiii noştri. In special ;ştia constituie dovada tristă şi mizerabilă a acestei "spurcări" în continuu igres a vieţii noastre sexuale: în bolile copiilor se arată viciile părinţilor.

Există mai multe mijloace de a găsi o soluţie: anumiţi oameni nu văd nic, sau, mai bine zis, nu vor să vadă nimic; aceasta este, bineînţeles, cea mai iplă şi mai economicoasă "luare de poziţie", Ceilalţi se învăluie în mantia

sfîntă a unei virtuţi pe cît de ridicole, pe atît de mincinoase, vorbind întreaga problemă ca şi cum ar fi vorba de un mare păcat şi-şi exprimă de toate profunda lor indignare faţă de orice păcătos care s-a lăsat prins as*P[ra] faptului; închid apoi ochii, cu pioasă aversiune în faţa acestei maladii ate' ! roagă pe bunul Dumnezeu să dea o ploaie de pucioasă şi smoală • pe cît pi după moartea lor - asupra Sodomei şi Gomorei, spre a-i da acestei neruşinate un exemplu edificator.

In sfîrşit, cea de-a treia categorie vede foarte limpede înspăimîntătoare pe care într-o zi contaminarea trebuie să le atragă şi I [va] atrage, dai- dă din umeri, convinsă de altminteri că nu poate face *fi*[110] împotriva pericolului, astfel că lucrurile ar trebui lăsate să meargă de la ^[ne]> cum se şi întîmplă de fapt.

La drept vorbind, acest lucru e comod şi simplu, dar nu trebuie uit'*[1] [ca] naţiunea va fi victima unei neglijenţe atît de confortabile. Subterfugiul)[u]P[a] care treburile nu merg mai bine nici la alte popoare nu poate, bineînl^[es]> schimba cu nimic propria noastră decădere; tot ce se poate spune este că h că sentimentul că mulţi alţii suferă de acelaşi rău este deja suficient pen oameni ca să atenueze propria lor durere.

Dai* atunci se pune problema să ştim precis care este poporul care, '[e] *[a] sine, cel dintîi şi singur, va stăpîni acest flagel şi care naţiuni vor pieri[0]"[11] pricina lui.

Aceasta este de asemenea o piatră de încercare a valorii rasei... '[asa] care nu rezistă încercării va muri şi va lăsa locul altor rase mai sănătoas' [on] mai îndărătnice, ori mai apte să reziste.

Căci, din moment ce această problemă priveşte în primul rînd ea este de resortul celor despre care se spune cu o precizie înspăimîntătoaJ[6] [ca] păcatele părinţilor lor se răzbună pe ei pînă la a zecea generaţie, adevăr caf[1] [nu] se sprijină decît pe aceste atentate împotriva sîngelui şi împotriva rasei.

Păcatul împotriva sîngelui şi împotriva rasei este păcatul origini acestei lumi şi marchează sfîrşitul unei omeniri care îl comite.

Ce atitudine lamentabilă a avut Germania dinainte de război faf această problemă! Ce s-a întreprins spre a se pune frîu propagării acestui *&Ş[ei]*-din marile oraşe? Ce s-a făcut pentni a-i veni de hac acestei contaminJ[1] 5[1] acestei mammonizări a vieţii noastre amoroase? Ce s-a făcut pentru a corn' sifilizarea masei poporului, care a fost rezultatul?

Răspunsul este uşor de găsit precizînd ceea ce ai* fi trebuit să se întîrf

Mai întîi această problemă n-ar trebui tratată cu superficiali^[6]»

dimpotrivă, ar trebui să se înţeleagă că de soluţia găsită va depinde fericirea[sau] nefericirea unor generaţii întregi, ar trebui să se înţeleagă că ea ar putea sa* * trebui să fie hotărîtoare pentru viitorul poporului nostru. Dai* o [1] noţiune ar pretinde măsuri şi intervenţii radicale. In prim planul tut*[10]* consideraţiilor ai* fi cazul să existe convingerea că, în primul şi în primul ^[n]_' atenţia naţiunii întregi ar trebui concentrată asupra acestui pericol înspăim'[1] [a]"

fiecare să se poată convinge adînc de însemnătatea acestei lupte, ur că cel mai adesea nu se poate conferi o eficacitate deplină unor adevăr tranşante şi greu de suportat decît dacă, fiecare, după ce i onstrîngerea, este pe lîngă aceasta îndrumat să recunoască ăsurilor luate; dar pentru aceasta trebuie să fie temeinic instruit, î celelalte probleme ale zilei, susceptibile să abată atenţia, să fie

ite cazurile în care este vorba de îndeplinirea unor cerinţe sau 50* irealizabile, trebuie ca întreaga atenţie a unui popor să se i un loc şi să se contopească într-o singură problemă, ca şi cum viaţa depinde de fapt de soluţionarea acesteia. Numai cu preţul acesta e fi făcut capabil de bunăvoie de acţiuni măreţe şi de eforturi mari. principiu priveşte şi individul izolat, cînd trebuie să atingă te. Nici el nu va trebui să întreprindă această misiune decît în use; şi el va trebui întotdeauna să-şi adune întreaga străduanie e îndeplinirea unei sarcini parţiale net delimitate, şi aceasta pînă ndeplinită şi poate fi începută jalonarea tranşei următoare, iu procedează la această împărţire a drumului de parcurs şi de pe distincte şi nu depune un efort metodic pentru îndeplinirea Lecăreia, adunîndu-şi intens toate puterile, nu va ajunge niciodată final, ci va rămîne undeva în drum, şi poate chiar în afara

;ă muncă de înălţare spre ţintă este o artă, ea cere folosirea ;lor mai înalte energii pentru a învinge, pas cu pas, greutăţile

ntîi condiţie necesară pentru a trece la atacul unui domeniu atît eţii oamenilor este aceasta: comandamentul trebuie să reuşească asei poporului obiectivul parţial care trebuie atins, sau, mai bine fiind unicul, singurul demn de a reţine atenţia oamenilor şi a ! aduce după sine succesul tuturor celorlalte, cea mai mare parte a poporului nu poate niciodată cuprinde cu umul, fără să obosească sau să se îndoiască de misiunea lui. Intr-o ră, ea va avea mereu obiectivul în faţa ochilor, dar nu va putea iin faţa ei decît în segmente mici, asemeni călătorului care ştie călătoriei sale şi îl cunoaşte, dar care, spre a-şi isprăvi mai repede călătorie, o împarte în sectoare şi îl depăşeşte pe fiecare cu un pas um şi-ar marca el însuşi ţinta aşteptată a călătoriei. Trebuie să naintează fără să renunţe numai cu această condiţie, ii acesta, cu ajutorul tuturor mijloacelor propagandei, lupta Lsului ai- fi trebuit să fie prezentată ca fiind datoria naţiunii şi nu icest scop ai- fi trebuit să li se vîre în cap oamenilor, prin toate ibile şi cu toate detaliile necesare, că stricăciunile provocate de ie cea mai cumplită nenorocire şi toate acestea pînă ce naţiunea

întreagă ajunge la această convingere... că, adică, de soluţionarea acestei probleme depinde totul, viitorul sau pieirea.

Numai după o astfel de pregătire, de ani de zile, dacă trebuie, atenţia şi odată cu ea hotărîrea unui popor întreg poate fi trezită suficient pentru ca din acel moment să se poată recurge la măsuri foarte aspre, comportînd sacrificii mari, fără a trebui să ne expunem neînţelegerii sau delăsării neaşteptate a bunăvoinţei masei populare.

într-adevăr, pentru a-i veni de hac acestui flagel, este necesar să fie acceptate sacrificii extraordinare şi eforturi considerabile.

Lupta împotriva sifilisului impune lupta împotriva prostituţiei, împotriva prejudecăţilor, a obiceiurilor vechi, a teoriilor care au avut trecere pînă acum, a părerilor răspîndite, şi, acordîndu-i întreaga însemnătate, împotriva atitudinii afectate de falsă virtute.

Prima condiţie pentru a combate aceste fapte pe baza unui drept - fie şi numai un drept moral - este efortul pentru a face posibilă căsătoria timpurie a generaţiilor viitoare. Căsătoriile tîrzii sînt singura cauză a obligaţiei actuale de a menţine o organizaţie care - n-aveţi decît să strîmbaţi din nas - rămîne o ruşine pentru omenire, ce i se potriveşte cum nu se poate mai prost unei fiinţe care, cu modestia-i obişnuită, se complace să se considere după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Prostituţia este o jignire adusă omenirii: dar ea nu poate fi suprimată prin prelegeri morale, o bunăvoinţă pioasă etc; însă limitarea şi nimicirea ei definitivă impun în prealabil eliminarea unui anumit număr de condiţii prealabile.

Insă prima dintre ele rămîne crearea posibilităţii căsătoriei timpurii care să răspundă nevoilor naturii umane şi în special a bărbatului, căci femeia nu joacă în această privinţă decît un rol pasiv.

Cum pot oamenii divaga, cît de mulţi sînt fără minte e uşor de descoperit auzind adesea mamele din lumea "bună", cum se zice, făcînd afirmaţia că v-ar fi recunoscătoare dacă le-aţi găsi pentru copila lor un bărbat care "îşi va fi aruncat deja sămînţa".

Cum în general nu ducem lipsă de asemenea subiecte - mai puţin decît de cele din categoria opusă - biata fată se va bucura să găsească astfel un *Siegfiried cu cornul ciobit,* iar copiii vor constitui rezultatul vizibil al acestei căsătorii de convenienţă.

Cînd te gîndeşti că în afară de aceasta se produce o limitare pe cît posibil de riguroasă a procreării, avînd ca efect faptul că natura este oprită să facă vreo alegere, pentru că, pe deasupra, mai trebuie şi menţinute toate fiinţele, chiar şi cele mai nenorocite, se pune într-adevăr întrebarea de ce mai supravieţuieşte o asemenea organizare şi ce scop poate ea atinge.

Nu e exact acelaşi luciu ca pr-ostituţia? Oare generaţiile viitoare nu mai joacă nici un rol în această privinţă? Sau nu se ştie ce blestem al copiilor şi al copiilor copiilor noştri va cădea asupra noastră, pentru că am încălcat în mod atît

şi de nesocotit dreptul natural final şi datoria finală! degenerează popoarele civilizate... aşa dispar ele încetul cu încetul, căsătoria nu poate fi considerată un scop în sine: ea trebuie să duca ii înalt, înmulţirea şi conservarea speciei şi a rasei: aceasta este tnificaţie, aceasta este unica ei misiune.

tea fiind stabilite, oportunitatea căsătoriei timpurii nu poate fi ;ît după felul în care îşi îndeplineşte misiunea. Căsătoria timpurie orizată de faptul că ea dă tînărului menaj acea forţă care permite, naşterea unor urmaşi sănătoşi şi rezistenţi. La drept vorbind, purie nu poate fi realizată fără înfăptuirea prealabilă a unei serii dale fără de care nu trebuie să ne gîndim la ea. iceastă problemă neînsemnată nu poate fi rezolvată,, dacă nu se face ri hotârîtoare din punct de vedere social.

rtanţa acestor probleme trebuie să apară foarte clar în clipa în care i "socială", incapabilă să rezolve problema locuinţelor, împiedică pur n această cauză, numeroase căsătorii, şi, ca urmare, împinge la

ditatea distribuirii salariilor la noi, care ia prea puţin în
iroblema familiei şi a alimentaţiei sale, este o altă cauză care se
des căsătoriei timpurii.

poate deci ajunge la lupta propriu-zisă împotriva prostituţiei decît
;oria va fi făcută posibilă la o vîrstă mai puţin înaintată decît în
sasta graţie unei schimbări profunde a condiţiilor sociale.

ta este chestiunea primordială care trebuie tranşată, pentru a
tă problemă.

loilea rînd, educaţia şi instruirea trebuie să osîndească o serie de
au se sinchiseşte aproape nimeni în prezent. Mai întîi trebuie ca,
işa cum se face ea în prezent, să se facă un compromis între
ntelectual şi dezvoltarea psihică. Ceea ce numim astăzi *liceu* este
delului său antic. In educaţia noastră, am uitat cu desăvîrşire că,
:Tnă, o minte sănătoasă nu se poate menţine decît într-un corp

îva excepţii, această formulă are într-adevăr semnificaţie mai ales larea masă a poporului.

tat o vreme cînd în Germania dinainte de război lumea nu se mai c de acest adevăr. Se mărginea să acuze trupul de toate păcatele ine o garanţie sigură pentru măreţia naţiunii cultivîndu-şi în mod itul. Greşeală ce a trebuit ispăşită mai devreme decît s-a crezut. [1] valul bolşevic n-a găsit nicăieri un cîmp de acţiune mai favorabil unei populaţii degenerate prin foame sau o lungă perioadă de : în centrul Germaniei, în Saxa şi în bazinul Ruhrului. In toate

nu se mai întîln eşte aproa pe nici o rezist enţă serioa să din parte a eamă inteli genţă , împot riva acest ei malad ii a evreil or şi aceas ta

pentru singurul motiv că inteligenţa însăşi este materialiceşte complet depravată, mai puţin din cauza strîmtorării, cît din motive de educaţie. Anihilarea formării intelectuale a claselor noastre superioare le face incapabile - într-o vreme cînd nu spiritul, ci pumnul este cel care decide • să se menţină şi, mai puţin încă, să progreseze. Cea dintîi cauză a laşităţii personale stă adesea în infirmităţi trupeşti.

Dai* accentuarea exagerată a unei educaţii pur intelectuale şi abandonarea educaţiei fizice produc la subiecţii prea tineri manifestări sexuale.

Tînărul pe care sportul şi gimnastica l-au făcut tare ca fierul suferă mai puţin de nevoia satisfacerii simţurilor decît individul sedentar, ghiftuit exclusiv cu hrană intelectuală. O educaţie rezonabilă trebuie să ţină.cont de acest fapt: ea nu trebuie să piardă din vedere că satisfacţiile pe care un tînăr sănătos le va aştepta de la femeie vor fi diferite de cele aşteptate de un debil prematur corupt. Astfel întreaga educaţie trebuie să tindă către folosirea tuturor momentelor libere de cate tînăr în vederea călirii utile a trupului său.

In anii tinereţii, el nu are dreptul să trîndăvească, să năpădească străzile şi cinematografele; după ziua de muncă, el trebuie să-şi fortifice corpul tînăr şi să-1 călească pentru ca viaţa, într-o bună zi, să nu-1 găsească prea moleşit. Misiunea educatorilor tineretului constă în pregătirea acestui lucru, în executarea lui, în conducerea şi îndrumarea lui; rolul lor nu constă numai în a le trezi inteligenţa. Educatorii trebuie să facă tabula rasa din ideea că îngrijirea propriului corp depinde de fiecare: nimeni nu este liber să păcătuiască în detrimentul urmaşilor săi şi, în consecinţă, al rasei.

Paralel cu educarea corpului, trebuie dusă lupta împotriva otrăvirii sufletului: întreaga noastră viaţă exterioară pare să se petreacă într-o seră în care înfloresc manifestările şi excitaţiile sexuale. Ia priviţi "meniul" cinematografelor noastre, al diverselor aşezăminte şi teatre: este incontestabil că nu acolo se găseşte hrana trebuincioasă mai ales tineretului. In vitrine şi în coloanele publicitare se lucrează cu mijloacele cele mai josnice pentru a atrage atenţia publicului: este lesne de înţeles, pentru oricine şi-a păstrat facultatea de a medita, că asemenea practici trebuie să ducă la cele mai grave prejudicii. Această atmosferă căldicică şi senzuală provoacă manifestări şi excitaţii într-un moment în care tînărul n-ar trebui încă să le înţeleagă. La tineretul de astăzi se poate urmări într-un mod puţin îmbucurător rezultatul acestui mod de educaţie.

Prea devreme copt, el îmbătrîneşte înainte de vreme.

Din tribunale ajung la urechile publicului nenumărate fapte cai'e ne îngăduie să avem privelişti îngrozitoare ale vieţii spirituale a copiilor noştri de paisprezece şi cincisprezece ani. Cine s-ar mira dacă sifilisul ar începe să-şi caute victimele încă de la aceste vîrste? Şi nu e o nenorocire să vezi cîţi tineri cu trupul slab şi spiritul corupt sînt iniţiaţi în căsnicie de prostituţia marelui oraş?

Nu, cine vrea să suprime prostituţia trebuie mai întîi să domine cauzele morale din cai'e decurge.

El va trebui să elimine murdăriile corupţiei morale a civilizaţiei marilor

aceasta fără să menajeze pe nimeni şi fără să ezite în faţa strigătelor şi - dezlănţuite care nu vor lipsi. Dacă noi nu ridicăm tineretul, scoţîndu-1 jtina în care lîncezeşte astăzi, el va fi înghiţit de ea. Cine nu vrea să astă stare de lucruri devine complicele prostituirii lente a viitorului u-e se întemeiază bineînţeles pe generaţia următoare. Această purificare iţiei noastre trebuie să cuprindă aproape toate domeniile. Teatrul, arta, a cinematograful, presa, afişele, vitrinele trebuie curăţate de exhibiţiile ii pe cale de descompunere, spre a fi puse în slujba unei idei morale, i de stat şi de civilizaţie.

fiaţa exterioară trebuie eliberată de parfumul înăbuşitor al exotismului Lodern, ca şi de orice atitudine afectînd falsa virtute şi puţin virilă. Sub >ste aspecte, Scopul şi Calea trebuie trasate cu grija de a menţine i fizică şi morală a poporului nostru. Dreptul la libertatea individuală prejos decît datoria de a salva rasa.

Turnai după aplicarea acestor măsuri poate fi dusă cu un oarecare succes rotriva epidemiei însăşi. Dai- nici aici nu poate fi vorba de jumătăţi de i aici trebuie să se ajungă la hotărîrile cele mai grave şi mai tranşante, continuare bolnavilor incurabili posibilitatea cronică de a-şi molipsi încă sănătoşi, este o slăbiciune. Aceasta corespunde unui sentiment de are ar lăsa să moară o sută de oameni ca să nu-i facă rău unui singur

le impune sifiliticilor imposibilitatea de a procrea urmaşi sifilitici

a da dovadă de o judecată foarte limpede: acesta este actul cel mai

, atunci cînd este aplicat metodic, ce poate fi îndeplinit faţă de omenire.

cest gest scuteşte milioane de nenorociţi de suferinţe nemeritate şi va

la vindecarea progresivă. Hotărîrea de a merge în această direcţie va

iz întinderii progresive a bolilor venerice.

ici aici se va ajunge dacă trebuie, la izolarea nemiloasă a bolnavilor ; măsură barbară pentru cine va avea nenorocul să fie lovit de boală, îcuvîntare pentru contemporani şi posteritate.

rferinţa -trecătoare de un veac poate şi trebuie să elibereze de rău rmătoare. îpta împotriva sifilisului şi intermediarul său, prostituţia, este una din

însemnate, însemnată pentru că aici nu este vorba de soluţionarea leme izolate, ci de eliminarea unei serii întregi de rele care dau i fenomen subsecvent, acestei boli molipsitoare. Căci această leziune

nu este decît urmarea îmbolnăvirii instinctelor morale, sociale şi de

ică nu se poartă această luptă, fie din nepăsare, fie din laşitate, se va e cinci sute de ani ce vor fi devenit popoarele. Nu vor mai exista decît ne după chipul şi asemănarea Domnului, fără să vrea să-1 batjocorească sus.

un a încercat vechea Germanie să lupte împotriva molipsirii?

Examinînd problema cu mintea odihnită, ajungem la un răspuns cu adevărat tulburător.

Cu siguranţă că, dacă uneori urmările ei nu puteau fi evaluate, cercurile guvernamentale au cunoscut prea bine pagubele îngrozitoare produse de această boală. Dar în lupta împotriva acestei boli rămîneau foarte slabe şi au recurs mai degrabă la nişte măsuri nenorocite decît la reforme profunde.

In legătură cu această boală, ici-colo erau emise idei dogmatice şi cauzele erau lăsate să rămînă cauze. Fiecare prostituată era supusă unui control medical, examinată cît mai bine cu putinţă şi vîrîtă, în cazul în care se constata boala, într-un spital oarecare, de unde era lăsată' să plece şi lansată înspre restul omenirii după o vindecare superficială.

Trebuie să recunoaştem că fusese inclus şi un "paragraf de protecţie", confonn căniia cel care nu era complet sănătos sau vindecat trebuia să evite orice raport sexual, sub ameninţarea cu pedeapsa. Fără îndoială, această măsură era bună în sine, dai- în practică nu avea aproape nici un rezultat.

Mai întîi că femeia - dacă ea este cea lovită de nenorocire - va refuza, în cele mai multe cazuri, să se lase tîrîtă, mai cu seamă în faţa unui tribunal, ca să depună mărturie împotriva celui care, în împrejurări deseori penibile, i-a furat sănătatea. Ei, îndeosebi, lucrul acesta abia dacă-i va mai fi de folos, căci cel mai adesea ea va fi cea care va avea cel mai mult de suferit de pe urma acestei proceduri şi va resimţi din partea anturajului său ostil un dispreţ încă şi mai mare decît bărbatul. Vă închipuiţi în sfîrşit situaţia în care însuşi soţul a transmis boala? Atunci ea trebuie să facă plîngere? Sau ce trebuie să facă în această situaţie?

Dai- în ceea ce priveşte bărbatul, se mai adaugă şi faptul că din nefericire el merge în întîmpinarea acestui flagel, adesea tocmai după ce a înghiţit o mare cantitate de alcool: de fapt, el nu e în stare să aprecieze calităţile iubitei mai cu seamă în aceste împrejurări. Lucru de altfel prea bine cunoscut de prostituatele bolnave care, din această cauză, sînt înclinate să pescuiască tocmai bărbaţi aflaţi în această stare ideală.

Rezultatul este că bărbatul e surprins, dar, puţin mai tîrziu, chiar gîndindu-se din răsputeri, nu-şi mai poate aminti de miloasa lui binefăcătoare, ceea ce nu este de mirare într-un oraş ca Berlinul sau chiar Miinchenul. Adăugaţi la acestea faptul că de multe ori e vorba de călători din provincie care sînt complet lipsiţi de experienţă în faţa frumuseţilor marelui oraş.

In sfîrşit, cine poate şti dacă e bolnav sau nu? Oare nu există numeroase cazuri în care un om care pare vindecat face o recădere şi-şi pregăteşte cea mai groaznică nenorocire fără s-o bănuiască?

Astfel, efectul practic al acestei protecţii, prin sancţionarea legală a unei contaminări vinovate, este aproape nul. Şi lucrurile stau absolut la fel în cazul frecventării prostituatelor şi, în sfîrşit, însăşi vindecarea este nesigură şi îndoielnică. Singura dată certă este următoarea: contaminarea e din ce în ce mai răspîndită în ciuda tuturor măsurilor; aceasta pune în evidenţă în modul cel mai

icacitatea acestui procedeu.

i tot ce s-a întreprins în rest în această privinţă era pe cît de pe atît de ridicol: prostituarea morală a poporului nu era combătută; nu se făcea nimic împotriva ei.

dar cel care e înclinat să trateze lucrurile acestea cu uşurinţă, să bună-credinţă datele statistice privind extinderea acestui flagel, să)rirea lui în ultima sută de ani, să se gîndească la această extindere; fie deştept ca un măgar ca să nu simtă un fior neplăcut pe spinare! iciunea şi insuficienţa cu care s-a luat poziţie încă în vechea iţă de un fenomen atît de îngrozitor pot fi apreciate ca un semn de re a poporului.

dacă lipseşte forţa pentru o luptă al cărei preţ este propria noastră această lume în care totul este o luptă, noi am pierdut dreptul de a

ea nu aparţine decît celor puternici care aplică soluţii radicale, ea celor slabi, cu jumătăţile lor de măsură.

l din fenomenele de descompunere cele mai vizibile ale vechiului scăderea lentă a nivelului cultural, şi cînd zic *Kultur* nu vorbesc de tă astăzi cu numele de civilizaţie. Aceasta pare să fie, dimpotrivă, un duşman al adevăratei superiorităţi spirituale şi de viaţă, ie la sfîrşitul secolului trecut, în arta noastră a început să pătrundă are pînă atunci putea fi considerat complet străin şi necunoscut. Au idoială, mai îrainte, extrem de multe manifestări ale lipsei de gust, enea cazuri tra vorba mai degrabă de devieri artistice cărora le-a putut recunoaşte o anume valoare istorică, nu de produsele ri nemaiavînd nici un caracter artistic şi provenind mai degrabă /are intelectuală, împinsă pînă la lipsa totală de spirit. Prin aceste început să se arate deja, din punct de vedere cultural, prăbuşirea dtă mai tîrziu vizibilă.

/ismul în artă este de altminteri singura formă culturală vie jevismului şi singura sa manifestare de ordin intelectual, inia acest fel de a vedea i se pare ciudat, n-are decît să cerceteze :are au avut fericirea de a fi bolşevizate şi va putea contempla cu î oficial recunoscută, ca artă de stat, extravaganţele unor nebuni pe care am învăţat să-i cunoaştem de la sfîrşitul secolului sub)ism şi dadaism.

fenomen apăruse chiar în scurtul răstimp al existenţei republicii areze. Acolo se putea vedea deja în ce măsură toate afişele oficiale, agandistice din ziare etc. purtau în ele nu numai pecetea politice, ci şi a celei culturale.

ugere culturală, ca aceea ce a început să se manifeste începînd din •raţii futuriste şi cubiste ar fi fost, acum şaizeci de ani, la fel de la ca şi prăbuşirea politică a cărei gravitate o constatăm.

Acum şaizeci de ani, o expoziţie de mărturii numite dadaiste ar fi părut pur şi simplu imposibilă, iar organizatorii ar fi fost internaţi la casa de nebuni, în vreme ce astăzi ei prezidează societăţi artistice. Această epidemie n-ar fi putut vedea lumina zilei, căci opinia publică n-ar fi tolerat-o şi statul n-ar fi privit-o fără să intervină. Căci era treaba guvernului să împiedice împingerea poponilui în braţele nebuniei intelectuale. Dai* un astfel de mers al lucrurilor trebuia să ia sfirşit într-o zi; de fapt, în ziua în care această formă a artei ar corespunde într-adevăr concepţiei generale, în sînul omenirii s-ar fi produs o perturbaţie cu consecinţe din cele mai grave. Astfel, mintea omenească ai- fi început să se dezvolte alandala... dai- tremur gîndindu-mă cum s-ar fi putut termina.

De îndată ce lăsăm să defileze prin faţa ochilor evoluţia culturii noastre în ultimii douăzeci de ani, din acest punct de vedere, vom vedea cu groază cît de departe ne-am angajat deja în mişcarea retrogradă. Pretutindeni ne lovim de germeni care dau naştere unor protuberante din pricina cărora mai devreme sau mai tîrziu cultura noastră va pieri. Şi aici putem distinge fenomenele de disoluţie într-o lume aflată într-o stare de descompunere lentă: vai de popoarele care nu mai pot stăpîni această boală! /

Aceste fenomene morbide pot fi de altfel constatate în Germania în aproape toate domeniile: aici totul pare să fi depăşit punctul culminant şi să se grăbească spre prăpastie. Teatrul a decăzut vădit şi mai mult şi ai* fi dispărut deja fără milă ca factor de cultură dacă, cel puţin teatrele de curte, nu s-ar fi ridicat împotriva prostituării artei. Dacă se face abstracţie de aceste teatre şi de cîteva excepţii celebre, reprezentaţiile scenice erau de aşa natură încît ai* fi fost preferabil ca naţiunea să evite complet să le frecventeze.

Un semn dezolant al descompunerii interne era faptul că tineretul nu mai putea fi trimis în majoritatea acestor "centre de cultură", cum erau numite, lucru mărturisit public fără ruşine, cu acest aviz demn să figureze într-un muzeu: "Intrarea tinerilor este interzisă!"

Gîndiţi-vă puţin că trebuiau să fie luate asemenea măsuri de prevedere în locuri care ai" fi trebuit să existe în primul rînd pentru ca să contribuie la instruirea tineretului şi care n-ar trebui să servească pentru distracţia generaţiilor în vîrstă şi a blazaţilor. Ce ai* fi crezut marii dramaturgi ai tuturor timpurilor despre o astfel de măsură şi ce-ar fi spus mai ales despre împrejurările care i-au dat naştere? Schiller s-ar fi îndepărtat iute, iar Goethe cu violenţă!

Dai* ce înseamnă de fapt Schiller, Goethe şi Shakespeare în faţa noii poezii germane? Nişte fenomene îmbătrînite, răsuflate, dintr-o altă epocă şi depăşite! Căci iată care este caracteristica acestei epoci:

Ea nu numai că a produs mai multe murdării, dai*, pe deasupra, murdărea tot ce este într-adevăr măreţ în trecut. De altfel acest fenomen poate fi observat întotdeauna în astfel de perioade. Cu cît produsele unei epoci şi oamenii săi sînt mai abjecte şi mizerabile, cu atît e mai puternică ura

faţă de măreţia şi demnitatea trecută, dacă ele au fost superioare.

In astfel de perioade, oamenii preferă să şteargă amintirile trecutului

smenirii şi să facă în aşa fel încît să-şi prezinte în chip mincinos propria marfa ie duzină drept artă, suprimînd orice posibilitate de comparare. Astfel fiecare nstituţie nouă, cu cît va fi mai vrednică de plîns şi mai mizerabilă, cu atît va ncerca să şteargă ultimele vestigii ale trecutului; în timp ce o adevărată şi mare nnoire a omenirii se poate lega fără teamă de operele frumoase ale generaţiilor recute, şi adesea ea caută chiar să le pună în valoare. Ea n-are de ce se teme le trecut, ci aduce ea însăşi o contribuţie atît de preţioasă la tezaurul comun al ulturii umane, încît, de multe ori, ar dori să păstreze amintirea operelor vechi pre a le acorda preţuirea pe care o merită, aceasta pentru a asigura ca urmare Loilor sale producţii deplina înţelegere a prezentului.

Cel ce nu poate oferi el însuşi lumii nici un lucru de preţ, dar care îcearcă să procedeze de parcă ar vrea să-i ofere Dumnezeu ştie ce, acela va urî >t ce a fost dăruit cu adevărat şi se va complace mai ales să-1 nege sau să-1 istrugă.

Şi aceasta nu se referă numai la fenomenele noi în materie de cultură îneralâ, ci priveşte şi fenomenele politice. Cu cît valoarea unei mişcări ivoluţionare este mai scăzută piin ea însăşi, cu atît ea va urî mai puternic rmele vechi.

Şi aici se poate observa în ce măsură grija ca propria operă să pară •ednică de apreciere poate duce la ura oarbă faţă de tot cea ce trecutul a lăsat in şi cu adevărat superior.

De pildă, atît timp cît amintirea istorică a lui Frederic cel Mare nu s-a ins, Frederic Ebert nu poate produce admiraţie decît sub rezervă. Eroul de la ins-Souci este, faţă de bătrînul chefliu de la Brema, ca soarele faţă de lună: na poate străluci numai după ce razele soarelui s-au stins. Iată de asemenea stivui uşor de înţeles al urii aştrilor noi faţă de stelele fixe: cînd, în cadrul îţii politice, soarta aruncă, pentru o vreme, puterea în mîinile unor astfel de litäţi, acestea se străduiesc nu numai să mînjească şi să murdărească trecutul, şi să se sustragă criticii prin mijloace superficiale. Un exemplu nimerit în îastă privinţă este cel al legislaţiei menite să apere Republica noului Reich rman.

De aceea, cînd o idee nouă, o învăţătură nouă, o nouă concepţie despre ne, şi cînd o mişcare politică sau economică încearcă să nege tot trecutul, sâ-1 szinte ca rău sau fără valoare, acest singur motiv trebuie să ne facă extrem de idenţi şi de neîncrezători. In cele mai multe cazuri, cauza acestei uri este fie oarea mai redusă a celui ce o manifestă, fie o intenţie rea în sine. O reînnoire adevărat binefăcătoare a omenirii va trebui întotdeauna şi veşnic să struiască acolo unde se opreşte ultima temelie solida.

Ea nu va trebui să roşească folosind adevăruri deja stabilite: căci •eaga cultură umană, ca şi omul însuşi, nu sînt decît rezultatul unei evoluţii elungate, edificiu la a cărui construire fiecare genex'aţie a adus şi a pus o tră.

Sensul şi scopul revoluţiilor nu constă aşadar în a dărîma acest edificiu,

ci în a suprima ceea ce este prost sau prost adaptat şi a construi în plus şi lîngă ceea ce există pe locul sănătos care a fost din nou eliberat.

Numai cu preţul acesta vom putea şi vom avea dreptul să vorbim des] un progres al omenirii. Altminteri lumea nu ar fi niciodată scăpată de haos, c atunci fiecare generaţie şi-ar atribui dreptul de a renega trecutul, şi asl fiecare şi-ar aroga, înainte de a se pune el însuşi pe treabă, dreptul de a distru opera trecutului.

Cel mai trist în starea generală a culturii noastre dinainte de răz fost nu numai absenţa totală a puterii artistice creatoare şi, în ansamb culturale, ci şi ura cu care era mînjită şi ştearsă amintirea unui trecut mai mâ decît prezentul. In aproape toate domeniile artei, în special în teatru literatură, la începutul secolului, au început să fie produse mai puţine op< importante noi - dimpotrivă, era la modă mai degrabă înjosirea celor mai bu opere - dacă erau vechi şi descrierea lor ca mediocre şi depăşite: ca şi ci incapacitatea degradantă a acestei epoci ai* fi putut da dovadă de vi superioritate oarecare. Ori, tocmai din efortul de a sustrage trecutul de s privirile prezentului reiese clar şi distinct intenţia acestor apostoli ai vremuri, viitoare. După asta s-ar fi putut recunoaşte că nu era vorba de concej culturale noi, chiar greşite, ci de un proces de distingere a bazelor civilizat înseşi, de efortul de a cufunda sentimentul artistic pînă atunci sănătos cît n adînc posibil în nebunie şi de a pregăti, din punct de vedere spiritual, bolşev mul politic. Dacă secolul lui Pericle pare întruchipat în Partenon, epo bolşevică actuală este întrupată în vreo schimonoseală cubistă.

In această ordine de idei trebuie de asemenea să atragem atenţia asup laşităţii vizibile a unei părţi a poporului nostru care prin educaţia şi situaţia ar fi avut datoria de a se împotrivi acestei insulte grave aduse culturii. E pură teamă de strigătele apostolilor artei bolşevice, care, după ce au atacat o violenţă extremă pe toţi cei care nu voiau să recunoască în ei elita creaţiei, i-ţintuit la stîlpul infamiei ca pe nişte frîne mizerabile, ea a renunţat la or rezistenţă serioasă spre a se arunca în ceea ce atunci era socotit inevitabil.

Lumea se temea cu adevărat de acuzaţiile acestor oameni pe jumăts smintiţi şi ale acestor escroci dementi! Ca şi cum ai* fi fost ruşinos să nu înţel producţiile acestor intelectuali degeneraţi sau ale acestor escroci.

Aceşti discipoli ai *Kultur* aveau, la drept vorbind, un mijloc foai simplu de a-şi prezenta nebunia ca pe o operă plină de forţă, Dumnezeu ştie cu] Ei prezentau lumii uimite fiecare operă de neînţeles şi vădit nesăbuită drept fapt trăit" în ei înşişi, luînd astfel dinainte din gura majorităţii oamenilor oii vorbă care i-ar contrazice.

Desigur, existenţa unei experienţe intime era neîndoielnică, îndoielni era însă oportunitatea de a prezenta lumii tefere halucinaţiile unor oame atinşi de tulburări mintale sau ale unor criminali.

Operele unor Maurice von Schwind sau ale unui Bocklin erau şi i opere trăite lăuntric, dar de autori dăruiţi cu harul divin şi nu de nişte arlechi

Dar, în felul acesta, putea fi evaluată laşitatea lamentabilă a ceea ce îumim mediile noastre intelectuale, ce rămîneau încremenite în faţa oricărei itenţe serioase împotriva otrăvirii instinctului sănătos al poporului nostru >au poporului însuşi grija de a ieşi din impasul acestor nebunii neruşinate.

Ca să nu facă impresia că nu se pricepe la artă, lumea cumpăra toate ; sfidări la adresa artei, pînă cînd în final şi-a pierdut întreaga siguranţă în itinge binele de rău.

Să expunem şi următoarea observaţie demnă de reflecţie.

In secolul XIX, oraşele noastre au început să-şi piardă din ce in ce mai ; caracterul de centre de civilizaţie, pentru a coborî la nivelul de simple re de imigraţie. Ataşamentul slab simţit de proletariatul modem al marilor *i* pentru localitatea în care locuiesc rezultă din faptul că aici nu mai este a într-adevăr decît de punctul de staţionare ocazional al fiecăruia, şi de c altceva. Aceasta ţine în parte de schimbările frecvente de reşedinţă sitate de condiţiile sociale, care nu-i lasă omului timp să se lege strîns de ii său, dar rezultă şi din lipsa de caracter din punct de vedere cultural ral şi din răceala oraşelor noastre de astăzi.

încă din perioada războaielor de eliberare, oraşele germane erau nu ai puţin numeroase, dar şi de dimensiuni modeste. Puţinele oraşe adevăr mari erau, în general, capitale şi, în această calitate, aveau aproape ;auna o valoare culturală bine definită, ca şi o pecete artistică proprie. In jaraţie cu oraşele de aceeaşi importanţă de astăzi, cele cîteva oraşe cu peste zeci de mii de locuitori erau bogate în comori ştiinţifice şi artistice. Cînd chenul nu avea decît şaizeci de mii de suflete, era deja pe cale să devină din primele centre artistice germane. Acum, aproape toate localităţile striale au atins această cifră a populaţiei, sau, de multe ori au depăşit-o 5, fără a-şi putea totuşi atribui ceva care să constituie o valoare reală.

Ele sînt doar nişte îngrămădiri de cazărmi în care oamenii poposesc, care .chiriază şi asta-i tot. Faptul că cineva se poate lega de astfel de localităţi be în aşa măsură de caracter este un mister. Nimeni nu se poate ataşa de raş care n-are de oferit mai mult decît un altul, care n-are nici o tuşă mala şi care pare să se fi străduit să evite tot ceea ce ai* putea avea cît de înfăţişare artistică.

Dai' asta nu e tot: oraşele mari devin, şi ele, tot mai sărace în adevărate 3 de artă pe măsură ce populaţia lor creşte.

Ele au un aer tot mai necivilizat şi prezintă toate aceeaşi înfăţişare, deşi scară mai mare decît micile localităţi industriale. Tributul cultural adus de a modernă marilor noastre oraşe este absolut nesatisfăcător.

Toate oraşele noastre trăiesc din gloria şi comorile trecutului. Să i se ia chenului de astăzi tot ceea ce a fost creat sub Ludovic I şi vom vedea cu ză cît este de redusă, începînd din vremea aceea, creşterea numărului de ii artistice însemnate. Acelaşi lucru s-ar putea spune despre Berlin şi re cea mai mare parte a celorlalte oraşe mari.

Dai' esenţialul este totuşi acesta: marile oraşe de astăzi nu au nici un monument contrastant cu aspectul general al oraşului şi care ar putea li desemnat simbolul unei epoci întregi. Totuşi aşa stăteau lucrurile în oraşe în evul mediu, cînd aproape fiecare avea un monument al faimei sale. Monumentul caracteristic al oraşului antic nu se afla printre locuinţele personale, ci printre monumentele colectivităţii care păreau sortite nu unui destin trecător, ci eternităţii, pentru că nu se punea problema ca ele să fie folosite spre a oglindi bogăţia unui proprietar particular, ci măreţia şi însemnătatea colectivităţii. Aşa au apărut monumente indicate întru totul ca să lege fiecare locuitor de oraşul său într-un fel care şi astăzi ni se pare de multe ori aproape de neînţeles. De fapt, locuitorul avea în faţa ochilor casele cu o înfăţişare oarecare ale cetăţenilor, pe cînd construcţiile impunătoare aparţineau întregii comunităţi. Faţă de ele, locuinţele decădeau la nivelul unor accesorii.

De îndată ce comparăm proporţiile edificiilor antice de stat cu locuinţele din aceeaşi epocă, înţelegem greutatea şi forţa afirmaţiei principiului după care operele de interes public trebuie să fie plasate în prim plan.

Ceea ce noi admirăm astăzi, în cele cîteva coloane ce se mai ivesc încă din mormanele de dărîmături şi în spaţiile acoperite de ruinele lumii antice, nu sînt palatele afacerilor din vremurile acelea, ci temple şi edificii ale statului; sînt aşadar opere al căror proprietar era colectivitatea însăşi. Nici chiar în pompa Romei decadente nu vilele sau palatele cetăţenilor deţineau locul întîi: ci templele şi termele, stadioanele, **circurile,** apeductele, bazilicile etc. ale statului, deci ale întregului popor.

Chiar şi evul mediu german a păstrat acelaşi principiu călăuzitor, deşi concepţiile artistice au fost complet diferite. Ceea ce în antichitate îşi găsea expresia în Acropole sau în Panteon, lua acum formele domului gotic. Asemeni unor uriaşi, aceste construcţii monumentale se plecau deasupra forfotei înăbuşite a oraşului medieval cu construcţiile sale de cloazonaj din lemn şi ţiglă: ele mai sînt şi astăzi caracteristice, cu toate că în jurul lor se caţără tot mai sus cazărmile cu apartamente; ele conferă fiecărei localităţi caracteristica ei şi fac parte din înfăţişarea ei: catedralele, primăriile, halele pentru cereale şi turnurile de observaţie sînt semnul evident al unei concepţii care, în principiu, nu făcea decît să-i răspundă celei antice.

Ce lamentabilă a devenit proporţia dintre edificiile de stat şi construcţiile particulare! Dacă destinul Romei ai* lovi Berlinul, posteritatea ai* putea admira într-o zi, ca fiind opera cea mai însemnată a vremurilor noastre, magazinele cîtorva evrei şi clădiiile cîtorva societăţi care ai* exprima trăsătura caracteristică a civilizaţiei zilelor noaste. Comparaţi uriaşa disproporţie dintre clădiiile Reichului şi cele ale finanţei şi comerţului.

Deja creditul alocat edificiilor de stat este îndeobşte realmente ridicol şi insuficient, de aceea nu se construiesc clădiri pentru eternitate, ci de obicei pentru o necesitate de moment. Nici o idee mai înaltă nu prevalează în această împrejurare. Castelul din Berlin avea, în momentul construirii sale, altă

anuitate decît are în zilele noastre biblioteca cea nouă, în vreme ce o navă ăzboi însemna circa 60 de milioane, pentru primul şi cel mai frumos ument al Reichului şi care trebuia să rămînă veşnic abia a fost alocată itate din această sumă. Da, cînd a trebuit să se ia o hotărîre asupra •iorului ei, Camera Superioară s-a opus folosirii pietrei şi a recomandat erirea pereţilor cu stuc; totuşi, de data asta parlamentarii au procedat adevăr bine; capetele de ipsos n-au ce căuta între zidurile de piatră.

Oraşelor noastre de astăzi le lipseşte aşadar caracteristica dominantă a inităţii populare şi nu trebuie să ne mirăm dacă în propriile-i oraşe mitatea nu vede nimic care să o simbolizeze.

Trebuie că se ajunge la o adevărată dezolare care se manifestă prin erenţa totală a locuitorului marelui oraş faţă de oraşul său.

Acesta este de asemenea un indiciu al decăderii civilizaţiei noastre şi al
îşirii noastre generale. Epoca noastră se înăbuşă prin meschinăria scopurilor
iu mai bine zis prin starea de dependenţă faţă de ban; de aceea nu trebuie
mai mirăm dacă, sub domnia unei asemenea divinităţi, simţul eroismului
ire. Prezentul nu face decît să culeagă ceea ce a semănat trecutul apropiat.

Toate fenomenele de descompunere nu sînt, în ultimă analiză, decît icinţele lipsei unei concepţii de ansamblu limpezi, deopotrivă acceptată de ji ale nesiguranţei generale ce rezultă din ea, nesiguranţă în aprecierea i şi în poziţia luată în fiecare din problemele importante ale epocii. De t totul este mediocru şi şovăielnic, începînd cu învăţămîntul; fiecăruia îi e ă de răspundere şi sfîrşeşte prin a. tolera cu laşitate chiar şi greşelile Loscute, Reveria umanitară e la modă şi, cedînd moale aberaţiilor şi Ldu-i pe indivizi, este sacrificat viitorul mai multor milioane de fiinţe.

Examinarea situaţiei religiei înainte de războiu demonstrează în ce ră s-a extins această sfîşiere generală.

Şi în această privinţă naţiunea îşi pierduse de multă vreme şi în mare convingerea, una eficientă, privind concepţiile sale în legătură cu rsul. Aici adepţii oficiali ai diferitelor biserici jucau un rol mai neînsemnat cei indiferenţi.

9 Pe cînd cele două confesiuni din Asia şi Africa menţin misiuni pentru ige noi adepţi ai învăţăturii lor - activitate care, faţă de progresele credinţei medane nu a putut înregistra decît nişte succese modeste - chiar în Europa >rd milioane şi milioane de adepţi, chiar în interiorul ţării, care rămîn i de viaţa religioasă sau care îşi urmează calea.

Trebuie remarcată violenţa cu care continuă lupta împotriva bazelor atice ale tuturor religiilor, în care totuşi, în această lume omenească, nu fi conceptă supravieţuirea efectivă a, unui scop religios. Marea masă

a

poporului nu este alcătuită din filozofi; ori, pentru masă, credinţa este adesea singura bază a unei concepţii morale despre lume. Diferitele mijloace de înlocuire nu s-au dovedit atît de mulţumitoare încît să se poată vedea în ele înlocuitorii confesiunilor religioase curente. Dar dacă învăţămîntul şi credinţa religioasă se sprijină în mod eficace pe păturile cele mai întinse, atunci autoritatea incontestabilă a conţinutului acestei credinţe trebuie să fie temelia oricărei acţiuni eficace.

Dogmele sînt pentru religii ceea ce sînt legile constituţionale pentru stat: fără ele, alături de cîteva sute de mii de oameni sus-puşi care ai- putea trăi înţelept şi inteligent, alte milioane n-ar putea s-o facă.

Numai prin dogme ideea pur spirituală şovăielnică şi infinit de elastică este precizată clar şi transmisă sub o formă fără de care ea nu s-ar putea preschimba în credinţă. Altfel ideea nu s-ar putea transforma niciodată într-o concepţie metafizică; într-un cuvînt, într-o concepţie filozofică.

Lupta împotriva dogmelor în sine se aseamănă mult, în aceste condiţii, cu lupta împotriva bazelor legale generale ale statului; şi după cum această luptă s-ar termina printr-o anarhie completă, şi lupta religioasă ar sfîrşi într-un nihilism religios lipsit de valoare.

Pentru politician, aprecierea valorii unei religii trebuie să fie determinată mai puţin prin cele cîteva deficienţe pe care le poate prezenta, cît prin binefacerile compensaţiilor evident mai binefăcătoare. Dar atîta vreme cît o asemenea compensaţie nu este găsită, a distruge ceea ce există ai* fi un act nebunesc sau criminal.

Desigur, nu trebuie să atribuim nici cea mai mică responsabilitate pentru situaţia religioasă puţin îmbucurătoare celor care au încărcat mult prea mult ideea religioasă cu accesorii pui* vremelnice, creînd astfel un conflict complet inutil cu ştiinţele zise exacte. Aici, după o luptă scurtă, trebuie să mărturisim că victoria va fi aproape întotdeauna cîştigată de ştiinţă, în timp ce religia va suferi prejudicii mari în ochii celor care nu reuşesc să se ridice deasupra unei cunoaşteri pui' superficiale.

Dar răul cel mai mare îl constituie stricăciunile provocate de proasta folosinţă a convingerii religioase în scopuri politice. Nu putem protesta îndeajuns de sever împotriva conducătorilor mizerabili care vor să vadă în religie un mijloc susceptibil de a servi interesele lor politice şi afacerile lor. Şi aceşti mincinoşi neruşinaţi îşi răcnesc către lumea întreagă profesiunea de credinţă cu voce de stentor, pentru ca toţi ceilalţi bieţi oameni să-i poată auzi, nu spre a putea muri pentru ea, ci spre a putea trăi mai bine de pe urma ei. Pentru o simplă mînă de ajutor politic de valoare corespunzătoare, ei şi-ar vinde întreaga credinţă. Pentru zece mandate de parlamentari, ei s-ar alia cu marxiştii, duşmanii de moarte ai oricărei religii; iar pentru un fotoliu ministerial ai' merge pînă la o alianţă cu diavolul, cu condiţia ca acesta din urmă să nu fi păstrat nici urmă de decenţă.

Dacă în Germania dinainte de război viaţa religioasă avea un gust amar,

ita ţine de folosirea proastă a creştinismului de către partidul care se îla creştin şi de neruşinarea cu care se străduia să identifice credinţa ică cu un partid politic.

Această substituţie a fost fatală; ea a procurat într-adevăr mandate mentare unei serii de non-valori, dar i-a adus un prejudiciu bisericii.

Urmările acestei situaţii apăsau pe umerii întregii naţiuni, căci slăbirea religioase pe care le aduceau cu sine s-a produs exact într-o epocă în care, tfel toate începeau să se moleşească şi să se clatine şi în care, în aceste ţii, bazele tradiţiilor şi ale moralei ameninţau să se prăbuşească.

Dai' toate aceste leziuni şi zdruncinături ale organismului social ar fi rămîne inofensive cîtă vreme n-ar fi intervenit nici un eveniment grav; le au devenit nefaste de îndată ce fapte noi şi însemnate au conferit o tanţă hotărîtoare problemei trăiniciei interne a naţiunii.

De asemenea, în domeniul politic, o privire atentă ai* fi putut descoperi inconveniente care puteau fi considerate simptomele unei prăbuşiri Late ale imperiului, dacă nu se proceda în scurt timp la îmbunătăţirea sau barea situaţiei. Absenţa unui scop în politica externă şi internă germană izibilă pentru oricine nu voia să rămînă orb. Politica economică de omis părea să răspundă foarte bine concepţiei lui Bismarck după care a este "arta posibilului". Dar între Bismarck şi cancelarii care i-au urmat
0 mică diferenţă care îi permitea celui dintîi să aplice această formulă la
esenţă politicii sale, în timp ce în gura celorlalţi ea avea să aibă cu totul
mnificaţie.

De fapt, prin această frază, Bismarck voia doar să afirme că, pentru rea unui obiectiv politic definit, trebuie folosite toate posibilităţile şi cel îă se facă apel la ele. In schimb, urmaşii lui nu au văzut în această frază roclamarea solemnă a dreptului de a se elibera de necesitatea de a avea litice, şi chiar dbiective politice.

Astfel că într-adevăr nu mai existau obiective politice: deoarece pentru
1 lipsea baza indispensabilă a unei concepţii precise despre lume şi a unei
clare asupra legilor evoluţiei interne a politicii sale.

Mulţi oameni, pesimişti în această privinţă, condamnă lipsa unui plan călăuzitoare al politicii imperiului; prin urmare recunosc foarte bine cît şubredă şi de găunoasă; dar ei nu jucau decît un rol secundar în politică, alităţile oficiale din guvern nu se sinchiseau de aprecierile unui Houston-t Chamberlain, la care rămîneau la fel de indiferenţi cum sînt şi astăzi, oameni sînt prea stupizi ca să gîndească ei înşişi, prea instruiţi ca să cele necesare de la alţii. Acest adevăr este veşnic; pe el s-a bazat iern cînd a exclamat: "Lumea nu este guvernată decît de o fracţiune de :iune"; din această fracţiune, trebuie s-o spunem, fiecare cabinet irial nu cuprinde decît un atom. De cînd Germania este republică, acest u mai este adevărat şi de aceea el a fost interzis prin legi care protejează ca de un asemenea gînd sau de exprimarea unei asemenea păreri. Dai"

pentru Oxenstiern a fost o fericire că a trăit în vremurile acelea şi nu în republica noastră chibzuită de astăzi.

încă înainte de război mulţi oameni recunoşteau ca punct de minimă rezistenţă instituţia care trebuia să întruchipeze forţa imperiului: Parlamentul, Reichstagul. Acolo laşitatea şi frica de răspunderi se îmbinau perfect.

Una din ideile găunoase pe care trebuie să 1^ auzim este aceea că, în Germania, parlamentarismul a lipsit de la revoluţie încoace. Astfel se dă prea uşor impresia că, într-o oarecare măsură, înainte de evoluţie era altfel. In realitate, acest organism nu poate acţiona altfel decît prin distrugere şi el se comporta astfel încă din vremea cînd majoritatea oamenilor care purtau ochelari de cal nu vedeau nimic sau nu voiau să vadă nimic. Sigur că reducerea forţelor Germaniei nu se datorează în cea mai mică măsură acestui organism; dai- faptul că dezastrul nu s-a produs mai devreme nu poate fi considerat un merit al Reichstagului, ci trebuie atribuit rezistenţei opuse, pe timp de pace, activităţii acestui gropar al naţiunii germane şi al imperiului german.

Din suma uriaşă a relelor distrugătoare care se datorează direct sau indirect acestei instituţii, nu vreau să reliefez decît unul singur, care corespunde cel mai bine esenţei acestei instituţii, cea mai iresponsabilă din toate: incapacitatea înspăimîntătoare şi slăbiciunea conducerii politice a imperiului înăuntru şi în afară care, imputabilă în primul rînd activităţii Reichstagului, a devenit una din principalele cauze ale prăbuşirii imperiului.

Nesatisfăcător era tot ce se afla, indiferent sub ce formă, şi din orice direcţie am vrea să privim lucrurile, sub influenţa parlamentului.

Nesatisfăcătoare şi slabă politica de alianţe externe ale imperiului; vrînd să menţină pacea, era inevitabil obligat să orienteze guvernarea în sensul războiului.

Nesatisfăcătoare politica faţă de Polonia. O aţîţa fără să atace vreodată problema serios. Rezultatul nu a fost nici victoria germanizării, nici împăcarea cu Polonia: ci o stare de ostilitate faţă de Rusia.

Nesatisfăcătoare soluţionarea problemei Alsaciei şi a Lorenei. In loc să zdrobească odată pentru totdeauna, cu o mînă brutală, hidra franceză, şi să-i acorde Alsaciei drepturi egale cu celelalte state ale Reichului, nu s-a făcut nici una, nici alta. Şi de altfel era total imposibil, căci în rîndurile celor mai mari partide existau cei mai mari trădători ai patriei, de exemplu domnul Wetterle, de la centru!

Dai- toate acestea ar mai fi fost suportabile, dacă acestei carenţe generale nu i-ar fi căzut victimă forţa a cărei existenţă condiţiona, în ultimă analiză, menţinerea imperiului: armata.

Greşeala comisă în această privinţă de ceea ce se numeşte *Reichstag*^ german este suficientă, de una singură, ca naţiunea germană să poarte pentru totdeauna acest blestem.

Pentru motivele cele mai lamentabile, aceste zdrenţe de partide parlamentare au furat, au smuls din mîinile naţiunii arma propriei conservări,

protecţie a libertăţii şi independenţei poporului nostim. Dacă mormintele cîmpiile Flandrei s-ar deschide astăzi, din ele s-ar ridica. însîngeraţi, orii: sutele de mii de tineri germani care, din lipsa de conştiinţă a acestor ri criminali ai Parlamentului, au fost împinşi, prost instruiţi sau pe ite instruiţi, în braţele morţii.

Pe ei şi miile de mutilaţi şi de morţi patria î-a pierdut numai pentru a ii cîtorva sute de înşelători ai poporului să-şi continuie manevrele politice iţiile sau să şi insinueze mişeleşte teoriile doctrinare.

In timp ce, prin presa lui marxistă şi democrată, iudaismul urla în întreagă minciuna despre "militarismul" german şi încerca astfel, prin nijloacele, să împovăreze Germania, partidele marxiste şi democratice îi u forţei populare germane orice instruire completă.

In plus, crima extraordinară comisă astfel trebuia să le apară de îndată ituror celor care credeau pui* şi simplu că, în eventualitatea unui război, *ga* naţiune va fi, desigur, obligată să pună mîna pe arme şi că, în inţă, mişelia acestor frumoşi membri ai "reprezentării populare" (cum este ă) va împinge în faţa duşmanului milioane de germani prost sau pe ite instruiţi.

Dai* să facem complet abstracţie de urmările lipsei brutale şi grosolane ştiinţă a acestor susţinători parlamentari: această lipsă de soldaţi instruiţi, sputul războiului, n-a făcut decît să contribuie foarte puţin la înfrîngerea ;ă în primele jperaţiuni; ceea ce ulterior a fost de asemenea confirmat a o groaznică măsură în timpul războiului mondial.

înfrîngerea în lupta pentru libertatea şi independenţa naţiunii germane izultatul jumătăţilor de măsură şi al slăbiciunii dovedite pe timp de pace narea tuturor forţelor poporului pentru apărarea patriei.

Dacă pe uscat au fost instruiţi mult prea puţini recruţi, o insuficienţă î eforturilor în privinţa chestiunilor marinei a avut ca efect diminuarea .are sau mai mică a valorii acestei arme a conservării naţionale.

Insă, din nefericire, înaltul comandament al marinei a fost şi el molipsit •itul mediocrităţii.

Tendinţa de a construi nave mereu mai mici decît bastimentele engleze •au construite chiar în acelaşi timp era puţin prudentă şi încă şi mai puţin ă.

O flotă care nu poate fi, încă de la început, ridicată, în ceea ce priveşte numărul navelor, la un nivel egal cu al adversarului ei eventual trebuie Tce să-şi compenseze inferioritatea numerică prin superioritatea puterii tă a fiecăreia dintre nave.

Este vorba de o superioritate a puterii de luptă şi nu de superioritatea iară a "calităţii".

De fapt, tehnica modernă a făcut asemenea progrese şi sa ajuns, în toate i civilizate, la aşa o similitudine în această privinţă, că trebuie să eram imposibil să le conferim navelor puternice o valoare combativă

considerabil mai mare decît cea a navelor de acelaşi tonaj ale unui alt stat- Şi mai puţin trebuie să ne gîndim la o superioritate a bastimentelor cu deplasament inferior faţă de bastimentele cu deplasament superior.

In realitate, tonajul mai redus al vaselor germane nu poate fi ol>ţi[nu]t decît în detrimentul vitezei şi armamentului. Formulele prin care se încerca justificarea acestui fapt demonstrau de altfel încă pe timp de pace o gravă greşeală de logică a autorităţilor competente în materie.

Se explica îndeosebi că materialul german de artilerie era atît de net superior materialului britanic, încît tunul german de 28 cm nu era cu nimic mai prejos din punctul de vedere al forţei de foc tunului englez de 30,5 cfl[1]-

Tocmai de aceea trebuia să trecem şi noi atunci la tunul de 30,5 cm, deoarece scopul nu era atingerea unei puteri de luptă egale, ci superioare-

Altfel dotarea armatei cu mortierul de 42 cm ai* fi fost de prisos, din moment ce mortierul german de 21 cm în sine era deja cu mult superior tuturor tunurilor cu traiectorie curbă de care dispunea Franţa şi fortăreţele ar fi căzut tot aşa de bine sub loviturile mortierului de 30,5 cm.

Insă comandamentul armatei de uscat vedea just, cel al marinei ^[ai]-

Dacă se renunţa la eficacitatea preponderentă a artileriei şi la o viteză superioară, acest lucru se baza pe principiul completamente fals al teoriei "riscului".

Comandamentul marinei renunţa deja la ofensivă prin forma pe care o adopta pentru constniirea navelor şi prin urmare el se lăsa a *priori* în se[ama] defensivei. Din această cauză a renunţat şi la succesul hotărîtor care n[u] [se] bazează şi nu se poate baza decît pe atac.

Un vas cu o viteză mai mică şi mai puţin înarmat va fi bombardat şi scufundat de un adversar mai rapid şi mai puternic, şi aceasta de cele mai multe ori la distanţe de tragere favorabile acestuia din urmă. Multe din crucişătoare noastre au fost nevoite să verifice această lege cu deosebită amărăciune. Războiul a demonstrat inexactitatea profundă a punctului de vedere al comandamentului nostru maritim pe timp de pace, obligîndu-ne ori d[e] [c]'t[e] ori era posibil să schimbăm armamentul de pe bastimentele vechi şi [să] ^[e] înarmăm,- din nou, mai bine.

Dacă, în bătălia navală de la Skager-Rack, navele germane ai* fi avut tonajul, armamentul şi viteza bastimentelor engleze, flota britanică s-ar fi scufundat în mormîntul ud sub vijelia obuzelor germane de 38 cm, mai precise şi mai eficace.

Japonia a dus odinioară o altă politică navală. Ea se preocupa din principiu să doteze fiecare vas nou o putere de luptă superioai'ă eventualului adversar. Dai', acestei măsuri îi corespundea ca urmare posibilitatea rezultată, de a folosi flota în mod ofensiv.

In timp ce comandamentul armatei de uscat nu urma o ordine d[e] i^ei atît de fundamental greşită, marina, care, vai! era mai bine repre£[en]tat[a] "parlamentar", era deja atinsă de spiritul din parlament.

Ea era organizată conform unor puncte de vedere înguste şi a fost apoi blosită după aceleaşi principii.

Gloria nemuritoare pe care armata a ştiut mai tîrziu să o cîştige trebuie recută la creditul lucrului bine făcut nemţeşte de generalii săi, al capacităţii şi roismului incomparabil al tuturor ofiţerilor şi oamenilor săi. Dacă înainte de ăzboi comandamentul suprem al marinei ar fi avut un geniu identic, victimele i-ar fi căzut în zadar.

Astfel, abilitatea parlamentară desăvîrşitâ a guvernului a fost, în timp e pace, dăunătoare marinei prin aceea că, din păcate, punctul de vedere arlamentar începea să joace un rol preponderent în probleme de construcţie, în >c să se supună din punct de vedere militai". Mediocritatea, slăbiciunea, îsuficienţa logicii în gîndire - caracteristici ale instituţiei parlamentare - au irîurit comandamentul flotei.

Armata de uscat, cum am mai spus-o deja, nu s-a lăsat încă antrenată i un curent de idei de o falsitate atît de desăvîrşită. In special Ludendorff, pe ;unci colonel la marele stat-major, ducea o luptă disperată împotriva jumătăţilor i măsură şi a slăbiciunii cu care Reichstagul trata problemele vitale ale iţiunii şi pe care în cea mai mare parte a timpului le nega. Dacă lupta dusă i vremea aceea de acest ofiţer a rămas fără succes, greşeala îi revine pe mătate Parlamentului, pe jumătate atitudinii încă şi mai mizerabile şi ibiciunii cancelarului Bethman Holweg.

Totuşi, aceasta nu-i împiedică astăzi deloc pe responsabili să vrea să Lpute tocmai această greşeală celui ce s-a ridicat împotriva acestei neglijenţe ă de interesele naţionale.

Pentru aceşti conducători înnăscuţi nu contează o minciună în plus sau minus.

Oricine se gîndeşte la toate sacrificiile impuse de neseriozitatea vinovată icestor ultrairesponsabili ai naţiunii, oricine îşi imaginează morţii şi mutilaţii :rificaţi în zadar, ca şi jignirea şi ruşinea imensă pe care le suportăm, sfîrşita mizerie în care sîntem cufundaţi şi care ştie că toate acestea nu sau împlat decît pentru a le deschide cîtorva arivişti şi vînători de situaţii calea 'e portofoliile ministeriale, va înţelege desigur că aceste creaturi nu pot fi mite altfel decît canalii, pungaşi şi criminali, altminteri sensul şi scopul antelor din limbajul uzual ai' fi într-adevăr de neînţeles.

Toate aceste greşeli ale vechii Germanii nu s-au arătat, cu o limpezime tă din comun, decît în momentul în care, din pricina lor, politica internă a iunii a trebuit să fie compromisă.

Da, în astfel de împrejurări, adevărurile neplăcute au fost strigate cu tă puterea tocmai în rîndurile marilor mase populare, în timp ce, în alte părţi Jăstra tăcerea în legătură cu fapte mai degrabă ruşinoase şi care, în parte, u pui" şi simplu negate.

Aşa stăteau lucrurile atunci cînd examinarea sinceră şi deschisă a unei bleme ai- fi putut aduce poate o îmbunătăţire. Dai* personalităţile conducătoa-

re din guvern nu înţelegeau, ca să zic aşa, nimic din valoarea şi esenţă însăşi propagandei.

Cine va fi în stare, prin folosirea abilă şi constantă a propagandei, si zugrăvească popoinilui cerul ca pe un infern şi invers, infernul ca pe cer? Num evreul va şti s-o facă şi va proceda în consecinţă; germanul, sau mai bine 2 guvernul său, habar n-avea de aşa ceva.

Dai* acest lucru a trebuit să fie plătit foarte scump în timpul războiulu

Insă faţă de nenumăratele neajunsuri pe care le-am semnalat şi caj umbreau existenţa germanilor înainte de război, existau în schimb numeroas avantaje.

Consacrîndu-ne unei examinări imparţiale, trebuie chiar să recunoaşte] că celelalte ţări şi celelalte popoare împărţeau cea mai mare parte a infirmităţile noastre, ba chiar ne depăşeau mult în acest sens, în schimb le lipseau în mai măsură avantajele noastre reale.

Se poate spune că principala noastră superioritate era faptul că popor german, dintre aproape toate celelalte popoare europene, încerca întotdeaun să păstreze la maximum caracterul naţional al sistemului său economic şi, î] ciuda unor simptome proaste şi supărătoare, se supunea şi mai puţin decît altei controlului finanţei internaţionale.

Acesta era, în orice caz, un privilegiu periculos care, mai tîrziu, avea s constituie una din principalele cauze determinante ale războiului mondial.

Fireşte, monarhia era străină de multe lucruri şi, înainte de toate, d< masele largi. Aceasta rezulta din faptul că monarhii nu erau întotdeauna înconjuraţi de minţile cele mai... să zicem luminate şi mai ales de inimile cel« mai curate. Din păcate, lor le plăceau prea mult linguşitorii, chiar mai mul decît firile cinstite, şi sfaturile le primeau de la linguşitori.

Acest luciu era foarte regretabil într-o vreme în care lumea suferise < mare schimbare, din multe puncte de vedere, schimbare veche de-acum, care bineînţeles, nu se oprea nici la judecarea numeroaselor şi vechilor tradiţii de Ic curte.

Astfel, la cotitura veacului trecut, omul obişnuit nu mai putea simt admiraţie faţă de prinţesa care trecea călare, în uniformă, prin faţa frontului. Nu se putea face o idee justă despre efectul pe care-1 avea în ochii poporului o astfel de trecere în revistă, altfel nu s-ar fi recurs niciodată la practici atît de nelalocul lor. De asemenea umanitarismul, nu întotdeauna foarte sincer, al acestei înalte societăţi, acţiona de multe ori mai degrabă negativ decît pozitiv. Cînd, de pildă, prinţesa X... binevoia să înceapă să guste... cu rezultatul cunoscut felurile de mîncare populare, faptul putea, odinioară, să pară foarte nimerit... dai' la începutul secolului nostru efectul obţinut era absolut contrai*.

Căci se poate fără îndoială admite că Alteţa Sa într-adevăr nu bănuia că în ziua în care ea se consacra acestei experienţe, hrana era ceva mai deosebită de obicei; numai că lucrul acesta era întru totul totul suficient, deoarece îl ştia toată lumea.

Astfel, intenţiile cele mai bune deveneau ridicole, atunci cînd nu erau dreptul enervante.

Descrierile despre cumpătarea mereu legendară a monarhului, obiceiul ie a se scula prea devreme, faptul că muncea efectiv pînă la o oră tîrzie din 3te, apoi pericolul mereu constant al subalimentării lui prilejuiau totuşi ie scabroase. Oamenii n-aveau nevoie să ştie ce şi cît consumase monarhul; atribuia o masă "suficientă" şi nu i se refuza somnul necesar; erau ţumiţi dacă, în calitate de om şi din punct de vedere al caracterului, îşi onora . şi ţara şi dacă-şi îndeplinea îndatoririle de suveran.

Dai" toate acestea erau doar fleacuri. Ceea ce era mai rău era că în **jfri** din nefericire tot mai întinse ale naţiunii se răspîndea tot mai mult dngerea că fiind guvernaţi de sus, nimeni nu trebuia să se mai ocupe de ic. Cîtă vreme guvernarea era bună sau cel puţin animată de intenţiile cele bune, mai mergea. Dai- era jale dacă buna şi vechea guvernare bine nţionată ceda locul alteia mai puţin "cumsecade". Docilitate, lipsă de voinţă, lulitate copilărească erau atunci cele mai mari rele ce se puteau închipui.

Dai- faţă de aceste slăbiciuni, şi de altele, se ridicau forţe incontestabile.

Printre aceste forţe să semnalăm mai întîi stabilitatea întregii conduceri tatului, stabilitate provenită din forma monarhică, apoi îndepărtarea ticienilor hrăpăreţi din toate funcţiile de stat, din confuzia cu speculaţiile.

In plus, onorabilitatea instituţiei în sine, ca şi autoritatea rezultată deja aici; de asemenea superioritatea corpului funcţionarilor şi în special a latei, deasupra nivelului obligaţiilor politice de partid.

Să mai adăugăm la acestea avantajul încarnării guvernării supreme a ;ului în persoana monarhului; şi de aici faptul că monarhul constituia bolul unei responsabilităţi, că monarhul datora mai mult decît masa formată i hazardul unei majorităţi parlamentare. Corectitudinea legendară a ainistraţiei germane se datora, în primul rînd, acestei situaţii. In fine, pentru orul german, valoarea culturală a monarhiei era foarte ridicată şi putea îpensa foarte bine alte neajunsuri

Reşedinţele suveranilor germani erau şi ele întotdeauna un sanctuar al ritului artistic, care, devenind în zilele noastre mult prea materialist, enînţa oricum să dispară. Ceea ce au făcut prinţii germani pentru artă şi nţă tocmai în secolul al XVIII-lea a fost simbolic. In orice caz, epoca temporanâ nu poate oferi nimic asemănător.

In acea epocă în care începe descompunerea lentă şi progresivă a anismului nostru social, trebuie totuşi să menţionăm ca factor al puterii *nata.*

Era şcoala cea mai puternică a naţiunii germane şi nu întîmplător ura uror duşmanilor s-a îndreptat tocmai împotriva acestei protectoare a LServării naţiunii şi a libertăţii ei. Acestei instituţii, şi numai ei, nu i se poate lica un monument mai strălucit decît afirmarea adevărului că ea a fost

calomniată, urîtă, combătută, dai* şi temută de toţi oamenii inferiori. Faptul că, la Versailles, furia jefuitorilor internaţionali ai popoarelor sa îndreptat în primul rînd împotriva vechii armate germane o indică în mod sigur ca fiind refugiul libertăţii poporului nostru, opus puterii banului.

Fără această forţă ce veghează asupra noastră, tratatul de la Versailles, în întregul său spirit, ar fi fost demult dus la îndeplinire în ce priveşte poporul nostru. Ceea ce datorează poporul german armatei poate fi rezumat într-un singur cuvînt: *totul.*

Armata insufla simţul răspunderii **firi** rezerve, într-o epocă în care această virtute devenise deja foarte rară, şi în care siluirea ei era tot mai mult la ordinea zilei, şi mai ales din partea parlamentului, model al lipsei totale de responsabilitate; armata crea curajul individual, într-o epocă în care laşitatea oamenilor ameninţa să devină o boală contagioasă şi în care spiritul de sacrificiu pentru binele comun începea deja să fie văzut ca o prostie, în care părea inteligent numai cel ce ştia cel mai bine să-şi cruţe şi să facă să prospere propriul "eu".

Era şcoala la care fiecare german învăţa să nu caute salvarea naţiunii în fraze înşelătoare, aţîţînd la o fraternizare internaţională între negri, germani, chinezi, francezi, englezi etc, ci în forţa şi spiritul de decizie al poporului însuşi.

Armata educa în direcţia puterii de decizie, în vreme ce, în viaţa curentă, lipsa de hotărîre şi îndoiala începeau deja să determine actele oamenilor. Intr-o vreme în care şmecherii dădeau tonul, afirmarea principiului după care un ordin este întotdeauna mai bun decît. nici un ordin era o lovitură de maestru.

Exista, numai în acest principiu, o mărturie a sănătăţii încă intacte şi viguroase cum n-ar mai exista de mult în viaţa noastră cotidiană, dacă armata şi educaţia pe care o dădea n-ar fi avut grijă întotdeauna şi în mod constant să reînnoiască această forţă de bază.

Este suficient să vezi înspăimîntătoarea lipsă de hotărîre a guvernului lostru actual din Reich, care nu şi poate aduna puterile nici pentru un singur act, în afară de cazul în care este vorba de semnarea prin constrîngere a unui nou *Diktat* de spoliere; în acest, caz el îşi declină orice răspundere şi semnează ***sa*** iuţeala unui stenogaf al camerei tot ce e considerat bun să-i fie prezentat. In acest caz, într-adevăr, îi este uşor să ia o hotărîre: ea îi este dictată.

Armata educase în sensul idealismului şi devotamentului faţă de patrie şi de măreţia sa, în vreme ce, în viaţa curentă se răspîndeau lăcomia şi materialismul. Ea forma un popor unit împotriva separării în clase şi nu prezenta poate în această **privinţă** decît un singur punct slab: acela al instituirii angajărilor pe un an. Eroare, pentru că. din această cauză, principiul egalităţii absolute era încălcat şi omul mai instruit se pomenea din nou aşezat în afara cadnilui restului anturajului său, cînd de fapt ai" fi fost preferabil contrariul.

In faţa ignoranţei generale atît de profunde a claselor superioare şi a **separării** lor tot mai accentuate de poporul nostru, armata ai' fi putut acţiona foarte salutai- dacă, măcar în rîndurile ei, ai" fi evitat orice separare a celor

;aţi drept "inteligenţi...

Faptul că nu proceda astfel era o greşeală, dar ce instituţie, în ce lume, infailibilă? In orice caz, în armată, binele a învins întotdeauna în aşa Ci răul, încît puţinele infirmităţi de care a fost atinsă sînt mult inferioare ;i imperfecţiunilor omeneşti.

Dai- meritul cel mai însemnat care trebuie atribuit armatei vechiului •iu este că într-o vreme cînd toţi se supuneau majorităţii, contrar principiu-reiesc al adorării orbeşti a numărului, ea a păstrat principiul încrederii în nalitate. Ea forma, de fapt, elementul de care lumea contemporană avea nai mare nevoie: bărbaţii. In mlaştina moleşirii şi efeminăm care se lea, se iveau în fiecare an, ieşind din rîndurile armatei, 350.000 de tineri, dînd de forţă, care în cei doi ani de instrucţie îşi pierduseră moliciunea din >ţe şi îşi făuriseră nişte trupuri tari ca fierul. Tînărul care în acest timp ;a supunerea putea atunci, însă numai atunci, să înveţe să comande. După jcunoşteai deja soldatul instruit.

Aceasta era şcoala cea mai înaltă a naţiunii germane şi nu degeaba se ntra împotriva ei ura furibundă a celor care, din invidie şi lăcomie, au şi doreau neputinţa imperiului şi lipsa de apărare a cetăţenilor.

Lumea întreagă recunoştea ceea ce mulţi germani nu voiau să recunoas-orbirea sau in reaua lor credinţă: armata germană era armata cea mai nică pusă în slujba libertăţii naţiunii germane şi a hrănirii copiilor săi [1]).

Formei statului şi armatei i se alătura un al treilea element: corpul îparabil al funcţionalilor vechiului imperiu.

Germania era ţara cea mai bine organizată şi mai bine administrată din Era uşor să vorbeşti de rău rutina birocratică a funcţionarului german; ti celelalte state lucrurile nu mergeau mai bine, poate chiar dimpotrivă.

Dai- ceea ce le lipsea celorlalte state era admirabila trăinicie a acestui ism şi mentalitatea onorabilă şi incoruptibilă a celor ce-1 alcătuiau. Mai puţină rutină - dublată de lealitate şi de fidelitate - decît absenţa princi- şi un modernism lipsit de caracter şi, cum deseori se întîlneşte azi, ant şi incapabil. Căci dacă acum lumea se complace să pretindă că listraţia germană de dinainte de război, poate puţin birocratică, fusese abilă din punct de vedere comercial, este suficient să-i răspundem astfel:

Ce ţară din lume avea o exploatare a căilor ferate mai bine condusă şi)ine organizată din punct de vedere comercial decît Germania? Numai iţiei i-a fost dat să distrugă acest organism model, pînă ce el a părut bun it din mîinile naţiunii şi socializat conform spiritului fondatorilor acestei ilici, adică să slujească capitalul internaţional de speculă ca mandant al iţiei germane.

Ori, am văzut mai sus că pentru siguranţa naţiunii trebuiau extinse riile. De unde armata de *cucerire.* (N.T.)

Dar ceea ce deosebea în mod special corpul funcţionăresc şi aparatul administrativ era independenţa sa faţă de diferitele guverne, a căror mentalitate politică nu putea exercita nici o influenţă asupra situaţiei funcţionarului german. Dai", de la revoluţie încoace, acest lucru s-a schimbat complet. In loc de aptitudini şi capacitate, intervenea poziţia în cutare partid politic şi un caracter original şi independent nu favoriza funcţionarul, ci mai degrabă îi punea piedici.

Pe forma statului, a armatei şi a corpului funcţionăresc se întemeia forţa şi puterea magnifică a vechiului imperiu. Acestea erau, în primul rînd, cauzele unei calităţi care-i lipseşte complet statului de astăzi: autoritatea de stat. Căci aceasta nu se întemeiază nici pe flecărelile din parlamente sau dinLandtaguri, nici pe legile protecţioniste ale statului, nici pe hotărîrile tribunalelor, destinate să-i terorizeze pe cei care neagă cu obrăznicie această autoritate; ea se întemeiază pe încrederea generală care trebuie şi poate fi acordată celor care conduc şi administrează o colectivitate. Dai-, încă o dată, această încredere nu este decît rezultatul convingerii intime şi neclintite că aceia care guvernează şi administrează ţara sînt dezinteresaţi şi cinstiţi; ea provine în sfîrşit din înţelegerea deplină a sensului legii şi sentimentul înţelegerii principiilor morale respectate de toţi.

Căci, în cele din urmă, sistemele de guvernare nu se sprijină pe constrîngere şi violenţă, ci pe credinţa în meritul lor, pe sinceritatea reprezentării intereselor unui popor şi ajutorul acordat dezvoltării sale.

Indiferent de măsura în care unele din neajunsurile perioadei de dinainte de război au putut ameninţa să ştirbească şi să submineze forţa internă a ţării, nu avem dreptul să uităm că alte state au suferit şi mai mult decît Germania din cauza acestor neajunsuri şi că, totuşi, în ceasul critic al pericolului, n-au renunţat la eforturi şi nu s-au prăbuşit. Dai' dacă ne gîndim că, faţă de slăbiciunile ei dinaintea războiului şi Germania avea, în schimb, forţe susceptibile să compenseze aceste slăbiciuni, trebuie să admitem că mai există o ultimă cauză a prăbuşirii şi aceasta din alt domeniu,

într-adevăr, aşa stau lucrurile.

Cauza ultimă, cea mai profundă, a căderii bătrînului imperiu este necunoaşterea problemei rasei şi a importanţei sale în dezvoltarea istorică a popoarelor

Căci, în viaţa popoarelor, nu toate evenimentele sînt manifestări ale hazardului, ci urmările fireşti ale efortului de conservare şi de înmulţire a speciei şi a rasei, chiar şi atunci cînd oamenii nu-şi pot da seama, de raţiunea profundă a activităţii lor.

CAPITOLUL XI

POPORUL ŞI RASA

Anumite adevăruri sînt atît de răspîndites încît, tocmai din pricina asta, mul de rînd nu le vede sau cel puţin nu le recunoaşte. Cel mai adesea trece 3 lîngă ele fără să le vadă, după cum rămîne orb şi în faţa adevărurilor care sar i ochi şi este extrem de surprins cînd cineva se întîmplă să descopere pe ^aşteptate ceea ce toată lumea ai" trebui totuşi să ştie. Există în junii nostru; i sutele de mii, probleme la fel de simple de rezolvat ca oul lui Cristofor jlumb, însă tocmai oamenii de felul lui Columb se întîlnesc destul de rai-.

Astfel că toţi oamenii, fără excepţie, se plimbă prin grădina naturii, îşi îaginează că cunosc şi ştiu tot şi, cu puţine excepţii, se comportă ca nişte orbi ţă de unul din principiile cele mai izbitoare ale acţiunii sale: acela al istenţei caracterelor organice care deosebesc speciile în care se împart toate nţele de pe acest pămînt.

Observarea cea mai superficială este suficientă pentru a demonstra cum număratele forme pe care le îmbracă voinţa de a trăi a naturii sînt supuse iei legi fundamentale şi cvasi-inviolabile impuse de procesul strict limitat al aroducerii şi al înmulţirii. Orice animal se împerechează numai cu un igener din aceeaşi specie: piţigoiul cu piţigoiul, cintezoiul cu cintezoiul, barza barza, şoarecele-de-cîmp cu şoarecele-de-cîmp, şoarecele cu şoarecele, lupul cu joaica etc. Numai nişte împrejurări excepţionale pot determina abateri de la acest ncipiu; în primul rînd constrîngerea impusă de captivitate sau vreun obstacol ■e se opune împerecherii indivizilor aparţinînd aceleiaşi specii. Dai" atunci ;ura îşi foloseşte toate mijloacele pentru a lupta împotriva acestor abateri şi itestuî ei se manifestă în modul cel mai clar fie refuzînd speciilor degenerate lacitatea de a se reproduce la rîndul lor, fie limitînd strict fecunditatea cendenţilor; în cele mai multe cazuri, ea le privează de capacitatea de a ista la boli sau la atacurile duşmanilor Aceasta este cît se poate de firesc.

Produsele oricărei încrucişări a două fiinţe de valoare inegală sînt o îie a valorii celor doi părinţi. Cu alte cuvinte, pe scara vieţuitoarelor, itarul se situează mai sus decît părintele care aparţine unei rase inferioare, rămîne inferior celui **care** face parte dintr-o rasă superioară, Ca urmare, mai reme sau mai tîrziu el va pieri în lupta pe care' va trebui s-o dea împotriva stei rase superioare. O asemenea împerechere contravine voinţei naturii care

tinde să ridice nivelul vieţuitoarelor. Acest scop nu poate fi atins prin unir indivizilor de valoare diferită, ci numai prin victoria totală şi definitivă a ce! ce reprezintă valoarea cea mai înaltă. Rolul celui mai puternic este acela d(domina şi nu de a se uni cu cel mai slabs sacrificîndu-şi astfel propria superio tate. Numai cel slab din născare poate socoti această lege drept nemiloasă; c asta pentru că el nu este decît un om slab şi mărginit; căci, dacă această le n-ar trebui să învingă, evoluţia tuturor fiinţelor organizate ai" fi de aeconcep'

Consecinţa acestor tendinţe generale a naturii de a căuta şi de a păs1 puritatea rasei este nu numai deosebirea netă stabilită între diferitele rase pi trăsăturile lor exterioare, ci şi similitudinea caracterelor specifice fiecări dintre ele. Vulpea este întotdeauna vulpe, gîsca ■ gîscă, tigrul - tigru etc. diferenţele care pot fi notate între indivizii aparţinînd unei aceleiaşi rase proi exclusiv din suma energiei, foitei, inteligenţei, îndemînării, capacităţii rezistenţă cu care sînt dotaţi inegal- Dar nu se va găsi niciodată vreo vulpe care o înclinaţie firească ar determina-o să se comporte filantropic faţă de *gh,* după cum nu există pisică avînd o atracţie cordială faţă de şoareci.

Ca urmare, lupta care asmute rasele unele împotriva altoia are di* cauză nu atît o antipatie solidă, ci mai degrabă foamea şi dragostea. In amb cazuri, natura e un martor impasibil, ba chiar satisfăcut. Lupta pentru hra zilnică atrage după sine înfrîngerea oricărei fiinţe slabe sau bolnăvicioase *&* dotate cu mai puţin curaj, în timp ce lupta pe care o dă masculul pentru a cuc femela nu-i dă dreptul de a zămisli decît individului celui mai sănătos, ori puţin îi dă posibilitatea să o facă« Dai' lupta este întotdeauna un mijloc consolidare a sănătăţii şi a puterii de rezistenţă a speciei şi, prin umure, cond prealabilă a progresului.

Dacă procesul ai* fi altul, progresul ulterior s-ar opri şi ar exista r degrabă un regres. într-adevăr, cum cei mai puţin buni îi învinq intotdeai numeric pe cei mai buni, dacă toţi indivizii ai* avea aceeaşi posibilitate di supravieţui şi a se reproduce, cei mai puţin buni s-ar reproduce atît de rep încît cei mai buni ai* fi în final împinşi în arierplan. Trebuie deci ca în favoa celor mai buni să intervină o măsură corectivă. Natura îşi asumă această gi supunîndu-i pe cei slabi la condiţii de viaţă aspre care limitează numărul lor nu îngăduie decît supravieţuitorilor aleşi să se reproducă; ea operează atun nouă şi riguroasă selecţie după criteriul forţei şi al sănătăţii.

Dacă ea nu doreşte ca indivizii slabi să se împerecheze cu cei puterr. încă şi mai puţin vrea ca o rasă superioară să se amestece cu una inferioară c în acest caz, munca pe care a depus-o de mii de secole pentru ca omenire; progreseze va deveni dintr-odată zadarnică.

Cunoştinţele noastre de istorie ne aduc nenumărate dovezi ale ace legi. Istoria demonstrează cu o evidenţă înspăimîntătoare că atunci cînd aria şi-a amestecat sîngele cu acela al unor rase inferioare, rezultatul ace încrucişări de rase a însemnat pieirea poporului civilizator. America de Ni a cărei populaţie se compune, în **uriaşa** ei majoritate, din elemente germai

;-au amestecat foarte puţin cu rasele de culoare, prezintă astfel de oameni vilizaţie total diferită faţă de America Centală şi de Sud în care imigranţii, joritate de origine latină, s-au amestecat uneori foarte mult cu băştinaşii, unic exemplu permite deja recunoaşterea clară a efectului produs de ecul de rase. Vechiul german, rămas de rasă pură şi neîncrucişat, a devenit ui continentului american şi va rămîne astfel atîta timp cît nu se va ca şi nu se va lăsa şi el pradă unei coruperi incestuoase.

In rezumat, rezultatul oricărei încrucişări între rase este întotdeauna

orul:

a)Scăderea nivelului rasei superioare.

a) Regresia fizică şi intelectuală şi, ca urmare, apariţia unui soi de

re ale cărei progrese sînt lente dai* inevitabile.

A provoca un astfel de proces nu înseamnă decît a păcătui împotriva lui Dumnezeu, Creatorul nostru.

Incercînd să se revolte împotriva logicii inflexibile a naturii, omul intră Elict cu principiile cărora le datorează existenţa sa ca om. Astfel că, rid împotriva dorinţei naturii, el îşi pregăteşte propria pieire. Este adevărat că aici intervine obiecţia specific iudaică, pe cît de comică de neghioabă, a pacifistului modern: "Omul trebuie tocmai să învingă !"

Milioane ce oameni repetă într-una fără să gîndească această absurditate ine evreiască şi sfîrşesc prin a-şi imagina că ei întruchipează un fel de asupra naturii; dai* nu aduc ca argument decît o idee neîntemeiată şi, upra, atît de absurdă încît, la drept vorbind, nu se poate extrage din ea pţie despre lume.

In realitate, omul n-a învins încă natura în nici o privinţă; cel mult a t şi a încercat să ridice vreun colţ al giganticului văl cu care ea îşi misterele şi tainele eterne; el n-a inventat niciodată nimic, ci doar a rit tot ce ştia; el nu stăpîneşte natura, el a reuşit doar, mulţumită îrii unor legi şi mistere izolate ale naturii, să devină stăpînul vieţuitoa-•ora le lipsesc aceste cunoştinţe: facînd abstracţie de toate acestea, o idee 3 învinge condiţiile impuse existenţei şi viitorului omenirii, căci ideea 1 depinde decît de om. Fără oameni nu există idei omeneşti pe această adar ideea, ca atare, are întotdeauna drept condiţie prezenţa oamenilor mare, existenţa unor legi care constituie condiţia primordială a acestei

mult! Anumite idei sînt legate de existenţa anumitor oameni, este valabil mai ales pentru conceptele care îşi au rădăcina nu într-un iinţific şi concret, ci în lumea sentimentului, sau care, ca să folosesc o foarte clară şi foarte frumoasă uzitată actualmente, reflectă o aţă intimă". Toate aceste, idei care n-au nimic de-a face cu logica rece rine, ci reprezintă pure manifestări ale sentimentului, ale concepţiilor sînt legate de existenţa oamenilor, a căror imaginaţie şi capacitate

creatoare le-a dat naştere. Dar atunci conservarea raselor şi a oamenilor care le-au conceput este condiţia necesară a permenenţei acestei idei De exemplu cel care doreşte sincer triumful ideii pacifiste pe pămînt ar treVui să facă totul pentru ca lumea să fie cucerită de germani; căci, în caz contrar, s-ar putea ca cel din urmă pacifist să moară odată cu ultimul german, din moment ce restul lumii s-a lăsat mai puţin prinsă în capcana acestei absurdităţi contraie firii şi raţiunii decît a făcut-o din nefericire poporul nostim. Ai* trebui aşadar, rrînd-nevrînd, să se hotărască ferm să se războiască pentru a ajunge la domnia pacifismului. Acesta era adevăratul plan al lui Wilson, salvatorul venit din \merica, sau cel puţin aşa credeau germanii noştri visători, şi astfel scopul a fost atins.

De fapt, ideea pacifistă şi umanitară poate fi excelentă din clipa în care omul superior va fi cucerit şi supus lumea pe o întindere suficient de mare ca să fie singurul stăpîn al acestui pămînt. Această idee nu va putea avea un efect dăunător decît în măsura în care punerea ei în practică va deveni dificilă şi, în final, imposibilă. Aşadar, mai întîi luptă, apoi, poate, pacifism. Altfel omenirea a depăşit apogeul evoluţiei sale şi scadenţa nu este domnia vreunei idei morale, ci barbaria şi apoi haosul. Ceea ce am spus poate provoca rîsul unor cititori, dar planeta noastră a parcurs deja eterul timp de milioane de ani, fără ca să fi existat oameni şi e posibil ca ea să-şi urmeze într-o zi calea în aceleaşi condiţii, dacă oamenii uită că vor ajunge la un nivel superior al existenţei nu ascultînd declaraţiile cîtorva ideologi atinşi de dementă, ci învăţîad să cunoască şi respectînd riguros legile implacabile ale naturii.

Tot ceea ce noi admirăm astăzi pe acest pămînt - ştiinţă şi artă, tehnică şi invenţii - este produsul activităţii creatoare a popoarelor puţin numeroase şi la obîrşie, poate, de o singură rasă. De ele depinde permanenţa întregii civilizaţii. Dacă ele pier, ceea ce constituie frumuseţea acestei lumi va cobori cu ele în mormînt.

Orice influenţă ar avea, de pildă, solul asupra oamenilor, rezultatele acestei influenţe vor fi întotdeauna diferite în funcţie de rasa asupra căreia se exercită. Fertilitatea scăzută a pămîntului pe care trăieşte o rasă poate fi pentru ea un imbold puternic care s-o determine să realizeze lucruri măreţe; pentru alta, sterilitatea solului va fi cauza sărăciei şi în final a subalimentării cu toate consecinţele ei. întotdeauna predispoziţiile intime ale popoarelor sînt cele care determină felul în care influenţele din afară vor acţiona asupra lor. Ceea ce pe unii îi obligă să moară de foame, pe alţii îi căleşte într-o munca aspră.

Toate civilizaţiile mari din trecut au decăzut numai pentru că rasa creatoare la origine a pierit prin otrăvirea sîngelui.

Cauza profundă a acestor decăderi a fost întotdeauna uitarea principiului după care orice civilizaţie depinde de oameni şi nu aceştia de ea; că, prin urmare, pentru a conserva o civilizaţie determinată, trebuie conservat omul care a creat-o. Dai- această conservare este legată de legea implacabilă a necesităţii şi a dreptului celui mai bun şi mai tare la victorie.

Aşadar, cine vrea să trăiască, să lupte! Cine refuză să lupte pe această

Line în care lupta neîncetată este lege, nu merită să trăiască.

Aceasta poate părea dur, dar aşa este! Totuşi soarta omului care crede poate învinge natura şi, în realitate, o insultă este mult mai grea. Suferinţă Lmplită, nenorocire şi boli, iată în acest caz răspunsul naturii.

Omul care uită şi dispreţuieşte legile rasei se lipseşte de fapt de fericirea care este sigur că va ajunge. El se opune mersului victorios al rasei iperioare şi, prin aceasta, condiţiei prealabile a oricărui progres uman. Copleşit ! povara sensibilităţii omeneşti, el decade la stadiul de animal incapabil să se dice pe scara vieţuitoarelor.

Ai" fi zadarnic să începem o discuţie pentni a şti ce rasă sau ce rase au st iniţial depozitarele civilizaţiei umane şi, ca urmare, au întemeiat într-adevăr ea ce înţelegem noi prin omenire. Este mai simplu să ne punem întrebarea feritor la prezent şi, în această privinţă, răspunsul este simplu şi clar. Tot ceea avem astăzi în faţa noastră ca civilizaţie umană, ca producţii ale artei, ştiinţei tehnicii este aproape exclusiv rodul activităţii creatoare a arienilor. Acest fapt ;rmite să conchidem prin reciprocă, şi nu fără temei, că ei au fost singurii temeietori ai unei omeniri superioare şi, prin urmare, că ei reprezintă tipul imitiv a ceea ce înţelegem prin cuvîntul "om". Arianul este Prometeul nenirii; scînteia divină a geniului a ţîşnit din toate timpurile din fruntea sa minoasă; el a reaprins mereu acel foc care, sub forma cunoaşterii, lumina tunericul ce învăluia misterele îndărătnic mute, arătîndu-i astfel omului calea xe trebuie suită cu greu pentni a deveni stăpînul celorlalte vieţuitoare de pe imînt. Dacă el ar dispărea, pe pămînt s-ar lăsa întunericul de nepătruns; în teva secole, civilizaţia omenească ai* dispărea şi lumea ar deveni un deşert.

Dacă s-ar împărţi omenirea în trei specii: cea care a creat civilizaţia, cea xe a depozitat-o şi cea care a distrus-o, numai arianul ar mai putea fi citat . reprezentant al celei dintîi. El a pus fundaţiile şi temeliile tuturor creaţiilor tieneşti şi numai înfăţişarea şi pigmentaţia au depins de caracterele specifice e diferitelor popoare. El a furnizat uriaşele blocuri de piatră şi planul tuturor lificiilor progresului uman şi numai execuţia corespunde spiritului propriu al ;cărei rase. De exemplu, în cîteva zeci de ani, tot estul Asiei va putea califica ept a sa o civilizaţie al **cărei** element fundamental va fi spiritul grec şi tehnica >rmană, ca şi la noi. Numai aspectul exterior va purta, cel puţin în parte, ăsăturile de inspiraţie asiatică. Japonia nu adaugă la civilizaţia sa, cum cred iii, numai tehnica europeană; dimpotrivă, ştiinţa şi tehnica europeană sînt rîns unite cu ceea ce constituie trăsăturile specifice ale civilizaţiei japoneze, lementul fundamental al vieţii nu mai este civilizaţia japoneză originară, cu ate că ea conferă acestei vieţi coloratura ei particulară acel aspect izbitor în hii

europenilor ca urmare a deosebirilor esenţiale - ci uriaşa operă ştiinţifică

şi tehnică a Europei şi Americii, adică a popoarelor ariene. Bazîi$u'se P(rezultatele obţinute prin această muncă, Orientul a putut urma la liedul săi mersul progresului general al omenirii. Lupta pentni hrana zilnică adfel'it bazi acestei munci, a creat armele şi instrumentele necesare; numai formeli exterioare se vor adapta încetul cu încetul caracterului japonez.

Dacă, începînd de astăzi, influenţa ariană ai" înceta să se exerciP asupri Japoniei, presupunînd că Europa şi America se prăbuşesc, progresele p care L face Japonia în ştiinţă şi tehnică ai* mai putea continua o vreme; dar, cM3** cîţivi ani, izvorul ai- seca, trăsăturile specific japoneze ai* recîştiga teren şi civilizaţii actuală ai" împietri, ai* recădea în somnul din care a trezit-o, cu şaptezî" de an în iu"mă, valul civilizaţiei ariene. De aici se poate trage concluzia că, duP-* cur dezvoltarea actuală a Japoniei se datorează influenţei ariene, tot aşa, î: vremurile străvechi, o influenţă străină şi un spirit străin au stimulat civilizaţi japoneză a acelei epoci îndepărtate. Cea mai bună dovadă în sprijinii aceste păreri este faptul că ea s-a anchilozat cu timpul, a încremenit compl2^- Aces fenomen nu se poate produce la un popor decît atunci cînd a dispâi11^ celui creatoare originară sau cînd influenţa externă care dăduse avînt şi furnizas materialele necesare dezvoltării dintîi a civilizaţiei a sfîrşit prin a liPs^- Dâc faptul că un popor a primit de la rasele străine elementele esertiale al civilizaţiei sale., le-a asimilat şi le-a folosit, dai* mai pe urmă, cînd influent **exterioară** a încetat să se exercite asupra lui, a amorţit este dovedit, se Poat spune că această rasă a fost *depozitara civilizaţiei,* dai* nu că ea *a creat <}viliza(it*

Dacă examinăm diferitele popoare din acest punct de vedere, cons tatăi că, de fapt, aproape pretutindeni avem de-a face nu cu popoare care)mţia' a întemeiat civilizaţia, ci aproape întotdeauna cu popoare care au primit depozitu

Imaginea pe care ne-o putem face despre civilizaţia lor este urA^t

Nişte popoare ariene al căror efectiv este ridicol de neînsemnjt" supu popoare străine şi, solicitate de condiţiile de viaţă pe care le oferă H0lu îmi (fertilitatea, natura climatului etc.) sau, profitînd de asemenea de aku d mîinii de lucra furnizate de oamenii de rasă inferioară, îşi dezvolta in cazi acesta capacităţile intelectuale şi organizatorice care dormitau în ele, ^n citev milenii, sau chiar în cîteva secole, ele întemeiază civilizaţii care aveau 'a origm **trăsături** întru totul corespunzătoare felului lor de a fi şi adaptate î(isuşinl(specifice ale solului arătate mai sus şi spiritului oamenilor pe care i-*u SUPU Dai* la urmă cuceritorii devin infideli principiului, respectat la început, virtutea căruia îşi păstrau puritatea sîngelui; ei încep să se împreuneze c supuşii lor indigeni punînd astfel capăt propriei lor existenţe; căc1 Pacati original* comis în Paradis are întotdeauna drept consecinţă *e f P u ^ i* vinovaţilor.

După o mie şi mai bine de ani, ultima urmă vizibilă a vechiV^ul de stăpînitori se regăseşte adesea în pielea mai deschisă pe care sîn^e^e sau transmis-o rasei supuse şi într-o civilizaţie împietrită pe care o întemeia odinioară. Căci aşa cum sîngele cuceritorului s-a pierdut în sîngele poPoaie '

te, tot astfel s-a pierdut şi combustibilul din care era făcută făclia care progresul civilizaţiei umane! Aşa cum sîngele foştilor stâpîni a lăsat pe descendenţilor o nuanţă deschisă care îi prelungeşte amintirea, şi icul care stinge viaţa culturală devine mai puţin adînc datorită razelor •ăspîndite de creaţiile încă viabile ale celor ce au adus odinioară lumina. i lor străluceşte în mijlocul barbariei revenite şi prea adesea îl face pe torul superficial să creadă că are în faţa lui imaginea poporului actual, fapt el priveşte doar în oglinda trecutului.

Se poate întîmpla ca un asemenea popor să intre în contact, de-a lungul sale, pentru a doua oară, sau chiar mai des, cu rasa celor care odinioară 2seră civilizaţia, fără ca în memoria lui să mai fie prezentă amintirea lor precedente. Ceea ce rămîne în acest popor din sîngele foştilor)ri se va întoarce inconştient către această nouă înflorire culturală şi ceea ;eput nu fusese posibil decît prin constrîngere, se poate face acum de e. O nouă eră a civilizaţiei apare şi dăinuie pînă cînd pionierii săi ează prin sîngele popoarelor străine.

Va fi sarcina viitoarei istorii universale a civilizaţiei să-şi orienteze
ile în acest sens şi să nu se piardă în enumerarea faptelor vizibile, cum
te prea adesea se întîmpla în actuala noastră ştiinţă istorică.

Această schiţă a evoluţiei la care au fost supuse popoarele depozitare ale
iei zugrăveşte deja tabloul dezvoltării, activităţii şi dispariţiei celor care
leiat într-adevăr civilizaţia pe pămînt, adică a arienilor.

După cum în data cotidiană ceea ce se numeşte geniu are nevoie de o
îosebit de favorabilă şi adesea chiar de un veritabil stimulent pentru a
lumină, la fel se întîmpla şi cu rasa dotată cu geniu. In monotonia vieţii
;, oamenii, fie şi de primă valoare, pot să pară neînsemnaţi şi abia ies
faţă în anturajul lor; dar imediat ce se găsesc într-o situaţie care îi
teză sau îi derutează pe ceilalţi, la acest om care părea oarecare se
3 aptitudini geniale, deseori spre marea mirare a celor care îl văzuseră
nci în cadrul meschin al vieţii civile, de aceea rareori un profet se
e autoritate în propria lui ţară. Niciodată nu există o ocazie mai bună
t observa acest fenomen decît în timpul războiului. In nişte tineri
lipsiţi de malioţiozitate se manifestă subit, în ceasurile grele, în clipa
ilţi îşi pierd curajul, eroi a căror energie sălbatică bravează moartea şi
să calculeze cu sînge rece. Dacă n-ar fi sunat ceasul acela al încercării,
.-ar fi putut bănui că în băiatul acela imberb se

ascundea un tînăr erou.
i geniul să se manifeste, întotdeauna este nevoie de un şoc; lovitura de
i destinului, care pe unii îi doboară, pe ceilalţi îi oţeleşte pe neaşteptate
id găoacea vieţii cotidiene dă la iveală sub ochii lumii stupefiate rodul
conţinea. Atunci mulţimea se împotriveşte şi nu vrea să creadă că acela
'*S.* asemeni ei a devenit brusc o altă fiinţă: proces care se repetă cu
ariţiei oricărui om de valoare.
'eşi un inventator, de pildă, nu-şi creează reputaţia decît în ziua în care

invenţia lui este cunoscută, ar fi greşit să credem că geniul a sclipit în om numai în momentul acela; sub fruntea omului dotat într-adevăr cu capacitate creatoare, scînteia geniului există din ceasul naşterii lui. Adevăratul geniu este înnăscut, el nu este niciodată rodul educaţiei sau al învăţăturii.

Dacă acest lucru este adevărat, în cazul individului, cum am remarcat deja, la fel este şi în privinţa rasei. Popoarele care manifestă o activitate creatoare au, încă de la origine, darul de a crea, chiar şi atunci cînd acest dar scapă privirii observatorilor superficiali. Şi în acest caz reputaţia unui popor de geniu este consecinţa actelor înfăptuite de el, deoarece restul lumii este incapabilă să recunoască geniul în sine, ea nu sesizează decît manifestările perceptibile sub formă de invenţii, descoperiri, edificii, imagini etc; dai- şi aici, mai e nevoie de mult timp pentru ca lumea să ajungă să recunoască geniul. După cum la un individ de mare valoare aptitudinile geniale, sau cel puţin aptitudinile ieşite din comun, sub impulsul unor împrejurări deosebite, se străduiesc să se pună în practică, este posibil ca, în viaţa popoarelor, folosirea efectivă a forţelor şi capacităţilor creatoare potenţiale să nu aibă loc decît atunci cînd sînt chemate de nişte condiţii determinate.

Exemplul cel mai edificator al acestui fapt ne este dat de rasa depozitară a dezvoltării civilizaţiei umane, cu alte cuvinte arienii. De îndată ce destinul îi pune în prezenţa unor împrejurări deosebite, ei încep să-şi dezvolte într-un ritm din ce în ce mai rapid capacităţile existente în ei şi să le toarne în tipare care le dau forme perceptibile. Civilizaţiile pe care le întemeiază în asemenea canari sînt aproape întotdeauna net condiţionate de sol, de climă şi de oamenii pe care i-au subjugat. Acest ultim element este de altfel hotărîtor. Cu cît condi]iile tehnice de care depinde manifestarea unei civilizaţii sînt mai primitive, cu atît este mai necesară prezenţa unei mîini de lucru omeneşti, care, organizaţi şi folosită, trebuie să înlocuiască forţa maşinilor. Fără posibilitatea ce i-a fost oferită arianului de a folosi oameni de rasă inferioară, el n-ar fi putut face niciodată primii paşi pe dnimul care avea să-1 ducă la civilizaţie; după cum fără contribuţia unor animale adecvate, pe care a ştiut să le domesticească, n-ar fi devenit stăpînul unei tehnici care îi permite în prezent să se lipsească încetul cu încetul de aceste animale. Dictonul: "Maurul şi-a făcut datoria, maurul poate să plece" are, din păcate, o semnificaţie foarte adîncă. Timp de mii de ani calul a fost nevoit să slujească omul şi să-1 ajute în muncile sale, punînd astfel bazele unui progres care, producînd automobilul, face calul să devină inutil. In cîţiva ani, el va fi încetat orice activitate, dar, fără colaborarea lui din trecut, omului i-a- fi fost poate mult mai greu să ajungă acolo unde este astăzi.

Astfel că prezenţa oamenilor de rasă inferioară a fost condiţia primordială a **formalii** civilizaţiilor superioare; ei compensau penuria de resurse materiale fără de care posibilitatea progresului este de neconceput. Este cert că cea dintîi civilizaţie umană s-a bazat mai puţin pe animalul domesticit decîtpe folosirea omului de rasă inferioară.

Numai după supunerea raselor învinse la sclavie o soartă asemănătoare

malele, şi nu invers, cum ai* putea unii să creadă. Căci în faţa plugului mai întîi învinsul; calul nu a venit decît după aceea. Trebuie să fii un bun ca să-ţi închipui că acest fapt este un semn aJ degradării umane; seama că această evoluţie trebuia să aibă loc pentru a se ajunge la de civilizaţie de care profită aceşti apostoli ca saşi debiteze vorbele ? de şarlatani.

3gresele omenirii sînt o ascensiune pe o scară **firii** sfîrşit; nu te poţi să fi trecut treptele inferioare. Arianul a parcurs aşadar drumul pe arătat realitatea şi nu pe acela la care visează imaginaţia unui modern. Drumul adevărat este greu şi anevoios, dai* în final conduce care ar vrea pacifistul să vadă omenirea ajungînd; dar, în realitate. mai mult îl îndepărtează decît îl apropie de ea.

întîmplător primele civilizaţii s-au născut acolo unde arianul a >oare inferioare, le-a subjugat şi le-a supus voinţei lui. Ele au irimul instrument tehnic în slujba unei civilizaţii în devenire.

î urmare, drumul pe care trebuia să-1 urmeze arianul era trasat clar. gl a supus oamenii de rasă inferioară şi le-a rînduit activitatea comanda lui, după voinţa lui şi conform scopurilor lui. Impunîndu le tate utilă, deşi anevoioasă, el n-a făcut doar să cruţe viaţa supuşilor chiar le-a făurit o soartă mai bună decît cea care li se cuvenea, în s se bucurau de ceea ce se numeşte vechea lor "libertate" Atîta timp at riguros situaţia morală de stăpîn, a rămas nu numai stăpînul, ci ii civilizaţiei pe care a continuat să o dezvolte. Căci aceasta se clusiv pe capacităţile arianului şi pe faptul că acesta rămînea el isură ce supuşii au început să se ridice şi, după cum e verosimil, sau cuceritor din punct de vedere lingvistic, bariera dintre stăpîn şi îrut. Arianul a renunţat la puritatea sîngelui său şi şi-a pierdut J de a trăi în paradisul pe care-1 crease. Prin amestecul raselor el şi-a pierdut din ce în ce mai mult facultăţile civilizatoare; în final nu numai din punct de vedere intelectual, ci şi fizic, asemănător şi băştinaşilor$_s$ pierzînd astfel superioritatea pe care o avuseseră •ămoşii săi. Cîtva timp a mai putut **trăi** din rezervele acumulate de oi împietrirea şi-a împlinit lucrarea şi această civilizaţie a căzut, în

-au prăbuşit civilizaţii şi **imperii,** cedînd locul unor noi forme de

tecul sîngelui şi scăderea nivelului raselor, care este consecinţa lui iînt singurele cauze ale **pieirii** civilizaţiilor vechi; căci nu războaiele : cu ele pieirea popoarelor, ci **dispariţia** acelei forţe de rezistenţă •rietatea exclusivă a unui sînge pur.
ea ce, în această lume, nu e de rasă pură nu reprezintă decît fire ate de vînt.
>nce eveniment istoric este manifestarea unui instinct de

conservare a rasei, atît în sensul bun cît şi în cel rău.

Dacă ne întrebăm care sînt cauzele profunde ale importanţei predominante a arianismului, putem răspunde poate că această importanţă provine mai puţin din vigoarea cu care era dotat acest instinct la arian, cît din modul deosebit în care se manifesta. Voinţa de a trăi este, considerată din punct de vedere subiectiv, la fel de puternică la toţi oamenii; ea nu diferă decît prin modul în care se realizează în practică. In modul de viaţă cel mai primitiv, instinctul de conservare nu depăşeşte grija purtată de individ eului său. Egoismul, ca să folosim termenul cu care desemnăm această dispoziţie morbidă, este atît de absolut încît înglobează chiar şi durata, în aşa fel încît clipa de faţă pretinde să aibă totul şi nu acordă nimic ceasurilor ce vor să vină. Acesta este stadiul de animal care nu trăieşte decît pentru sine, îşi caută hrana cînd îi este foame şi nu se luptă decît pentru a-şi apăra propria viaţă. Atîta vreme cît instinctul de conservare nu se manifestă decît în felul acesta, nu există nici o bază pentru formarea unei comunităţi, fie ea şi sub forma cea mai primitivă a familiei. Deja viaţa în comun a masculilor şi femelelor, care depăşeşte simpla împerechere, pretinde extinderea instinctului de conservare, din moment ce grija individului faţă de eul său şi lupta pe care o ducea pentru a-1 apăra ţin cont acum de cel de-al doilea element al cuplului; cîteodată masculul caută şi el hrana pentru femela lui; de obicei amîndoi caută hrană pentru pui. Unul se străduieşte aproape întotdeauna să-1 apere pe celălalt, astfel că aici se află primele manifestări, deşi extrem de rudimentare, ale spiritului de sacrificiu. In măsura în care acest spirit se întinde dincolo de limitele restrînse ale familiei, se naşte condiţia primordială care va permite formarea unor întovărăşiri mai cuprinzătoare şi în final a unor adevărate state.

Această facultate este foarte puţin dezvoltată la rasele de oameni de cea mai joasă speţă, astfel că ele rămîn deseori la stadiul de familie. Cu cît oamenii sînt mai înclinaţi să-şi pună pe planul al doilea interesele personale, cu atît este mai mare capacitatea lor de a întemeia comunităţi mai cuprinzătoare.

Această înclinaţie pentru sacrificiu care-1 determină pe om să-şi pună în joc propria muncă şi, dacă este nevoie, propria viaţă în folosul semenilor săi este deosebit de dezvoltată la arieni. Ceea ce constituie măreţia arianului nu este bogăţia facultăţilor sale intelectuale, ci pornirea de a-şi pune toate capacităţile în slujba comunităţii. Instinctul de conservare a luat la el forma cea mai nobilă; el îşi subordonează voluntar eul vieţii comunităţii şi îl sacrifică atunci cînd împrejurările o cer.

Facultăţile civilizatoare şi constructive ale arianului nu-şi au izvorul în aptitudinile sale intelectuale. Dacă n-ar exista decît acestea, el n-ar putea acţiona decît ca distrugător, dai* niciodată ca organizator. Deoarece condiţia esenţială a oricărei organizări este ca individul să î'enunţe să-şi impună părerea personală şi interesele personale şi să le sacrifice în folosul comunităţii. Pe această cale ocolită, sacrificîndu-se pentru binele general, el îşi primeşte partea. De exemplu, el nu lucrează nemijlocit pentru el însuşi, ci acţionează în cadrul

nblului, nu pentru folosul său personal, ci pentru binele tuturor. Expresia voritä: "munca" lămureşte admirabil această înclinaţie a spiritului; prin ta el nu înţelege o activitate care serveşte numai la conservarea propriei deţi, ci una aflată în conexiune cu interesele comunităţii umane. In caz ir el dă activităţii umane egoiste, susţinînd doar instinctul de conservare rija restului lumii, numele de furt, camătă, tîlhărie, spoliere.

Această înclinaţie a spiritului, care aruncă pe plan secund interesul dului în folosul menţinerii comunităţii, este cea dintîi condiţie prealabilă ărei civilizaţii umane adevărate. Numai prin ea se pot naşte marile opere 2şti ale căror întemeietori sînt recompensaţi rareori, dai* care constituie *a* urmaşi izvorul unor bunuri abundente. Numai ea poate să explice cum oameni pot suporta, fără a înceta să fie cinstiţi, o viaţă mizeră, care îi mnă pe ei înşişi la sărăcie şi la mediocritate, însă asigură comunităţii bazele nţei. Orice muncitor, ţăran, inventator, funcţionai" etc, care produce fără :a ajunge el însuşi la fericire şi îndestulare, este un reprezentant al acestei tobile, chiar dacă nu este niciodată conştient de semnificaţia adîncă a [ui său de a acţiona.

Insă tot ceea ce este adevărat cînd se vorbeşte despre munca socotită ca nt fundamental al întreţinerii vieţii omeneşti şi a progresului uman este adevărat cînd este vorba despre protejarea omului şi a civilizaţiei sale. i viaţa pentru a apăra viaţa comunităţii reprezintă încununarea spiritului crificiu. Numai prin aceasta se poate împiedica dărîmarea de mîna iilor sau distrugerea de către natură a ceea ce a fost construit de mîna **ii.**

In limba noastră germană există o vorbă care defineşte în mod strălucit inspirate de acest spirit: a-ţi îndeplini datoria, cu alte cuvinte să nu-ţi ţie însuţi, ci să slujeşti colectivitatea.

înclinaţia spirituală fundamentală care este izvorul unui asemenea mod ivitate o numim idealism, ca s-o deosebim de egoism. înţelegem prin a numai capacitatea individului de a se sacrifica pentru comunitate, i semenii săi.

Convingerea că idealismul nu este o manifestare neglijabilă a sentimen-ci că, dimpotrivă, el este, în realitate, şi va fi întotdeauna condiţia bilă a ceea ce numim civilizaţie umană şi chiar că el a creat singur itul de "om" este de primă necesitate. Situaţia arianulului în lume şi iţa oamenilor pe lume se datorează acestei înclinaţii lăuntrice a spiritului; singură a extras din ideea pură forţa creatoare care, asociind într-o unire în felul ei forţa brutală a pumnului cu inteligenţa gemului, a creat nentele civilizaţiei umane.

Fără idealism, toate facultăţile spiritului, chiar şi cele mai surprinzătoare fi decît spirit în sine, cu alte cuvinte o aparenţă fără o valoare considera-ar niciodată o forţă creatoare. Insă, cum idealismul nu este altceva decît subordonarea intereselor şi

vieţii individului celor ale colectivităţii şi cum aceasta este, la rîndul ei, condiţia prealabilă a posibilităţii naşterii formaţiunilor organizate de toate felurile, idealismul răspunde, în ultimă analiză, scopurilor urmărite de natură. El singur determină omul să recunoască de bunăvoie privilegiile forţei şi ale energiei şi face din el unul din elementele infinitezimale ale ordinii care dă formă şi aspect întregului univers.

Idealismul cel mai pui" coincide, fără să aibă conştiinţa acestui fapt, cu cunoaşterea integrală.

Ne vom da seama imediat cît este de adevărată această axiomă şi cum trebuie să ne ferim să confundăm adevăratul idealism cu jocurile unei imaginaţii rătăcite dacă-i îngăduim unui tînă al cărui spirit încă nu este corupt, unui băiat sănătos, să facă o apreciere, nestingherît. Acelaşi tînăr care refuză să înţeleagă şi să admită tiradele unui pacifist "idealist" e gata să-şi sacrifice tînăra sa viaţă pentru idealul poporului său.

Inconştient, instinctul se supune în acest caz noţiunii de necesitate profundă de a conserva specia care ni se impune, fie şi în detrimentul individului, dacă este nevoie, şi protestează împotriva flecarilor pacifişti care, oricum s-ar deghiza, în realitate sînt nişte egoişti laşi revoltaţi împotriva legilor evoluţiei; deoarece aceasta este condiţionată de spiritul de sacrificiu voluntar al individului în favoarea majorităţii şi nu de concepţiile morbide ale unor laşi care pretind că ei cunosc mai bine natura.

Tocmai în epocile în care idealismul ameninţă să dispară putem ca urmare şi imediat constata slăbirea acelei forţe care formează comunitatea şi este condiţia prealabilă a civilizaţiei. De îndată ce egoismul pune stăpînire pe un popor, lanţul rînduielilor slăbeşte şi, urmărindu-şi propria lor fericire, oamenii sînt aruncaţi din cer în infern.

Posteritatea îi uită pe oamenii care au umblat numai după propriile lor interese şi îi lauuă pe cei care au renunţat la fericirea personală.

Evreul contrastează cel mai puternic cu arianul. Poate că nu există pe lume un popor al cărui instinct de conservare să fie mai dezvoltat decît la cel care este numit poporul ales. Cea mai bună dovadă este simplul fapt că această rasă a supravieţuit pînă în zilele noastre. Unde e poporul care, în ultimii două mii de ani, a suferit mai puţine schimbări în înclinaţiile sale lăuntrice, în caracterul său etc. decît poporul evreu? In sfîrşit, ce popor a fost amestecat în revoluţii mai mari decît evreii? Totuşi ei au rămas aceiaşi la ieşirea din uriaşele catastrofe care au pus omenirea la încercare. Cîtă voinţă de a trăi, de o tenacitate nesfîrşită, cîtă statornicie pentru a menţine specia dovedesc astfel de fapte!

Facultăţile intelectuale ale evreilor s-au dezvoltat timp de mii de ani. Evreul trece astăzi drept "deştept", dai' într-un anume sens totdeauna a fost aşa. Dai- inteligenţă lui nu este rezultatul unei evoluţii interioare, ea a profitat de lecţiile pe care i le-a dat străinul. Spiritul uman nu poate ajunge el însuşi la înflorirea completă **fără** a străbate nişte trepte succesive. La fiecare pas pe care

ace spre,a se înălţa, el trebuie să se sprijine pe baza pe care io furnizează cutul, înţelegînd prin aceasta întreaga valoare a expresiei, cu alte cuvinte pe :a pe care o oferă civilizaţia generală. Nici un raţionament nu provine decît i'-o foarte mică măsură din experienţa personală; el rezultă în general din >erienţele rezultate în vremurile trecute. Nivelul general al civilizaţiei estrează individul, cel mai adesea fără ca acesta să bage de seamă, cu o menea abundenţă de cunoştinţe preliminare, încît, astfel dotat, el poate face i uşor el însuşi alţi paşi înainte. De exemplu tînărul de astăzi creşte în jlocul unei asemenea cantităţi de cuceriri tehnice făcute în ultimele secole, ît ceea ce rămînea un mister, acum o sută de ani, pentru spiritele cele mai ninate, i se pare foarte firesc şi nu-i mai atrage atenţia, deşi este de cea mai ire importanţă pentru el, permiţîndu-i să urmărească şi să înţeleagă progresele care le-am făcut în această direcţie. Unui om de geniu, care a trăit în primii îăzeci de ani ai secolului trecut şi care sar întîmpla să-şi părăsească -rmîntul în zilele noastre, i-ar veni mai greu saşi acordeze spiritul după ipazonul timpului prezent decît unui copil de cincisprezece ani, dotat idiocru, din zilele noastre. I-ar lipsi incomensurabila educaţie pregătitoare pe •e o primeşte inconştient, ca să zicem aşa, unul din contemporanii noştri în iştere, prin intermediul manifestărilor civilizaţiei generale.

Cum evreul din motive care vor reieşi din cele ce urmează - n-a fost dodată în posesia unei civilizaţii pi'oprii, bazele muncii sale intelectuale î-au t întotdeauna furnizate de alţii. Intelectul său s-a dezvoltat întotdeauna la iala lumii civilizate care îl înconjura.

Cazul contrai" nu s-a ivit niciodată.

Căci, deşi la evreu instinctul de conservare nu este mai slab, ci mai ternic decît la celelalte popoare, deşi capacităţile lui intelectuale fac cu urinţă impresia că nu sînt cu nimic mai prejos decît facultăţile spirituale ale ;or rase, el nu îndeplineşte condiţia prealabilă esenţială pentru a fi un popor dlizator: el este lipsit de idealism.

Voinţa de sacrificiu la poporal evreu nu depăşeşte simplul instinct de nservare a individului. Sentimentul solidarităţii naţionale, care la el pare atît profund, nu este decît un instinct gregar foarte primitiv care se regăseşte la alte alte fiinţe din lume. Trebuie remarcat în această privinţă că instinctul egar nu-i îndeamnă pe membrii turmei să-şi dea reciproc ajutor atunci cînd un ricol comun face ca acest ajutor reciproc să pară folositor sau absolut necesar. :eeaşi haită de lupi care a atacat prada în comun se împrăştie din nou cînd divizii care o compun şi-au potolit foamea. Este şi cazul cailor care se unesc ntru a se apăra de un agresor, dai" care se răspîndesc de îndată ce pericolul a 3CUt.

Evreul nu procedează altfel. Spiritul său de sarifîciu este numai larent. El nu se manifestă decît în măsura în care existenţa fiecărui individ îl ce să devină absolut necesar. Dai* de îndată ce duşmanul comun este învins, Ticolul, care îi ameninţă pe toţi, trecut, prada pusă la loc sigur, buna înţelegere

aparentă dispare spre a face loc unor înclinaţii fireşti. Evreii nu sînt uniţi decît atunci cînd sînt constrînşi de un pericol comun sau de atracţia unei prazi comune. Dacă aceste două motive dispar, egoismul cel mai brutal reintră în. drepturi şi acest popor, atît de unit mai înainte, cît ai bate din palme nu mai este decît o liotă de şobolani ducînd lupte sîngeroase.

Dacă evreii ai" fi singuri pe această lume, s-ar acoperi de straturi de jeg şi de gunoaie sau ai- căuta să se exploateze şi să se extermine în lupte nemiloase, dacă nu cumva laşitatea, în care se manifestă lipsa totală a spiritului lor de sacrificiu, n-ar transforma lupta într-o simplă paradă.

Este deci complet greşit să conchidem din faptul că evreii se unesc pentru a lupta sau, mai precis, spre a-şi prăda semenii, că la ei există un. oarecare spirit idealist de sacrificiu.

Nici în acest caz evreul nu ascultă de nimic altceva decît de pund egoism.

De aceea statul evreu - care trebuie să fie organismul viu menit să conserve şi să înmulţească o rasă - din punct de vedere teritorial nu are nici cj graniţă. Fiindcă delimitarea teritoriului unui stat presupune întotdeauna <1 înclinaţie spirituală idealistă a rasei care îl constituie şi îndeosebi o concepţie exactă despre ceea ce înseamnă munca. In măsura în care această concept^ lipseşte, orice tentativă de a forma sau de a face să vieţuiască un stat delimitai în spaţiu trebuie mai mult sau mai puţin să eşueze. Ca urmare, acest stat est lipsit de temelia pe care se poate ridica o civilizaţie.

Aşadar, poporul evreu nu posedă, în ciuda tuturor facultăţilor intelec tuale cu care aparent este dotat, o adevărată civilizaţie, îndeosebi o civilizaţi proprie. Ceea ce posedă astăzi evreul ca civilizaţie aparentă nu este decît bunu altor popoare care în cea mai mare parte sa deteriorat în mîinile lui.

Pentru a aprecia care este poziţia poporului evreu faţă de civilizaţi umană, nu tebuie pierdut din vedere un fapt esenţial: na existat niciodată art evreiască şi, în consecinţă, nu există nici astăzi; mai ales cele două regine al artei: arhitectura şi muzica nu-i datorează evreului nimic original. Ceea [c] produce evreul în domeniul artei nu este decît un lucru de mîntuială sau fui intelectual. Dai' evreul nu posedă facultăţile care deosebesc, rasele creatoare [!] înzestrate, în consecinţă, cu privilegiul de a întemeia civilizaţii.

Ceea ce dovedeşte că evreul nu asimilează civilizaţiile străine decît ca u copist care de altminteri îşi deformează modelul este faptul că el culţi îndeosebi arta care necesită cel mai puţin invenţia proprie, adică arta dramatic Nici în acest domeniu el nu este decît un măscărici sau, mai bine zis, o mairfiu care imită; nici măcar aici el nu este un creator de geniu, ci un imitat» superficial, fără ca artificiile şi trucurile pe care le foloseşte să poată ascun* inexistenţa darurilor sale de creator. Aici presa evreiască îi vine în ajutor cu mai mare complezenţă proslăvind pe cel mai comun dintre cîrpaci, cu condiţ ca acesta să fie evreu, astfel că restul lumii sfîrşeşte prin a se crede în prezen unui artist, în timp ce în realitate nu este vorba decît de un histrion mizera**

evreul nu posedă nici cea mai redusă capacitate de a crea o n moment ce idealismul, fără de care orice evoluţie care înalţă omul »ilă, îi este şi i-a fost întotdeauna necunoscut. Inteligenţa sa nu-i va ită să construiască, ci să distrugă; în cazuri extrem de rare, ea va mult un imbold, dai- atunci va fi mereu tipul de "forţă care vrea răul şi creează întotdeauna binele". Orice progres al omenirii se : prin el, ci în ciuda lui.

rece evreul n-a avut niciodată un regat avînd frontiere delimitate
n-a avut niciodată o civilizaţie proprie, lumea a crezut că are de
popor care trebuie clasat printre nomazi. Este o greşeală pe cît de
de periculoasă. Nomadul posedă desigur un teritoriu net delimitat
te; numai că nu îl cultivă ca un agricultur sedentar, ci se hrăneşte
turmelor sale cu care îşi parcurge domeniul. Motivul acestui mod
puţinătatea fertilităţii solului care nu permite o aşezare stabilă.
ilă este disproporţia existentă între civilizaţia tehnică a unei epoci
por şi sărăcia naturală a unei regiuni. Există ţări în care arianul
i tehnicii sale, pe care a perfecţionat-o vreme de mai bine de o mie
meieze aşezări stabile şi să devină stăpînul unor teritorii de unde
era necesar vieţii. In lipsa acestei tehnici, el ar fi trebuit să
=le ţinuturi, ori să ducă acolo o viaţă mizerabilă de nomad
veşnic locul, presupunînd că educaţia primită de mii de ani şi
a duce o viaţă sedentară nu au făcut imposibilă o astfel de
mie să ne amintim că în momentul în care continentul american
i coloniştilor, numeroşi arieni şi-au cîştigat existenţa din greu
ine, vînînd etc, rătăcind adesea încete mari cu nevestele şi copiii,
[a lor semăna întru totul cu viaţa nomazilor. Dai', de îndată ce au
mmeroşi şi resurse mai bogate le-au permis să desţelenească
ţină piept indigenilor, aşezările lor stabile din acea {ară s-au

oate aparenţele, arianul a fost la început un nomad care n-a
u* decît după cîteva epoci, dai* fiindcă nu era evreu! Nu, evreul nu
căci nomadul are deja despre "muncă" o concepţie din care poate
iţie ulterioară, dacă au fost îndeplinite condiţiile intelectuale
;tă la el un fond de idealism, deşi foarte redus; de

aceea firea lui
îină popoarelor ariene, fără ca totuşi să le fie
antipatică. Evreii
menea concepţie; de aceea ei n-au fost niciodată
nomazi, ci nişte
>e corpul altoi* popoare. Dacă au părăsit uneori
regiunile în care
unei, n-au făcut-o de bunăvoie, ci pentru că au fost
izgoniţi în
i popoarele obosite de felul în care abuzau de
ospitalitatea ce le
Obiceiul poporului evreu de a se întinde tot mai
departe este
teristică a paraziţilor; el caută mereu pentru rasa
lui un pământ
înească.
asta nu are nimic de-a face cu nomadismul, căci
evreul nu se

gîndeşte cîtuşi de puţin să părăsească ţinutul în care se află; el rămîne în locul unde s-a stabilit şi se cramponează de el în aşa măsură încît nu-1 poţi alunga de acolo decît foarte greu, chiar folosind violenţa. întinderea lui în ţinuturi noi nu se produce decît în momentul în care sînt îndeplinite condiţiile necesare existenţei sale fără ca pentru asta să-şi schimbe habitatul, ca nomazii. El este şi rămîne parazitul-tip, un linge-blide care, asemeni unui bacii dăunător, se întinde tot mai departe, de îndată ce-1 cheamă un teren favorabil care îl poate hrăni. Efectul produs de prezenţa lui este cel al plantelor parazite: acolo unde se stabileşte, poporul care îl primeşte se stinge după un timp mai mult sau mai puţin îndelungat.

Astfel că evreul a trăit, dintotdeauna, în statele altor popoare; el îşi forma propriul său stat care se ascundea sub masca unei "comunităţi religioase" cîtă vreme împrejurările nu-i permiteau să-şi arate în întregime adevărata sa natură. Dai- dacă i se întîmpla să se creadă destul de puternic ca să se poată lipsi de acest deghizament, lăsa vălul să-i cadă şi era dintr-odată ceea ce mulţi nu voiseră înainte nici să creadă, nici să vadă: evreu.

Viaţa pe care o duce evreul pe timpul altor naţiuni şi state comportă un caracter specific, care i-a inspirat lui Schopenhauer aprecierea citată deja, că evreul este "marele maestru în materie de minciuni". Felul său de viaţă îl determină pe evreu să mintă şi să mintă mereu, după cum clima îl obligă pe locuitorul din nord să poarte haine călduroase.

Viaţa lui în sînul altor popoare nu poate dura decît atunci cînd el reuşeşte să le facă să creadă că nu trebuie să fie considerat un popor, ci o "comunitate religioasă", ce-i drept de un fel deosebit.

Dai* aceasta este prima dintre marile lui minciuni.

Pentru a putea trăi ca parazit al popoarelor, el este obligat să nege ceea ce este specific şi fundamental speciei lui. Cu cît inteligenţa unui evreu este mai bogată, cu atît acest vicleşug va avea mai mult succes. Aceasta poate merge atît de departe încît o mare parte a poporului care le acordă ospitalitate va sfîrşi prin a crede serios că ei sînt francezi sau englezi, germani sau italieni, deşi aparţin unei confesiuni diferite. Clasele conducătoare, care trec totuşi drept clase care s-au inspirat din frînturi de filozofie a istoriei, sînt în mod special victimele acestei înşelătorii infame. A gîndi de unul singur trece în aceste cercuri drept un păcat comis împotriva sfîntului progres, astfel că nu ne putem mira văzînd, de exemplu, că un ministru de stat din Bavaria n-are nici astăzi nici cea mai vagă bănuială că evreii sînt resortisanţii unui *popor* şi nu ai unei *confesiuni;* şi totuşi, ar fi de ajuns să arunce o privire în lumea presei care este proprietatea evreilor, pentni ca acest fapt să i se impună chiar şi spiiitului celui mai comun. Este adevărat că *Ecoul* nu este încă o foaie oficială; de aceea n-are nici o importanţă în ochii unui potentat al statului.

Evreii au alcătuit întotdeauna un popor înzestrat cu trăsături proprii rasei lor; ei n-au fost niciodată pui' şi simplu credincioşi unei religii deosebite; dai", pentru a putea progresa, a trebuit să găsească un mijloc de a abate de la ei

e putea deveni jenantă. Mijlocul ce] mai practic şi *in* acelaşi timp ivit de a adormi bănuielile nu era oare invocarea conceptului, de comunitate religioasă? Căci şi aici totul este copiat, sau mai t; prin natura sa, evreul nu poate avea o organizaţie religioasă, din m cunoaşte nici o formă de idealism şi, prin urmare, credinţa în tă îi este complet necunoscută. Dai", conform concepţiilor ariene, nu jj$_{na}$ $_{0}$ religie căreia săi lipsească, sub o formă oarecare, convinge riţa unui om continuă după moarte. De fapt, Talmudul nu este o ;oare pentru viaţa de apoi; el îi învaţă doar să ducă pe pămînt o viaţă portabilă.

ina religioasă a evreilor este, în primul rînd, o învăţătură care tinde
iritatea sîngelui evreiesc şi un cod care reglementează raporturile
ji îndeosebi pe acelea pe care trebuie să le aibă cu restul lumii, cu
cu neevreii. Dai* în acest din urmă caz, nu este deloc vorba de
norală, ci de cele care privesc problemele economice de o josnicie
tă. Asupra valorii morale a învăţămîntului religios evreiesc mai
i au existat în toate timpurile, studii destul de aprofundate (nu de
scă; tot ce au scris evreii despre această problemă era, fireşte,
opul lor); ceea ce spun ele despre acest gen de religie îl fac foarte
ii celor care judecă în conformitate cu ideile ariene. Dai* cea mai
: a sa este furnizată de produsul acestei educaţii religioase: de
Viaţa lui nu ţine decît de lumea aceasta şi spiritul său este tot atît
ăin de adevăratul creştinism pe cît îi era de străin caracterul său
tor al noii doctrine acum două mii de ani. Trebuie să recunoaştem
Scut niciodată un secret din părerea sa despre poporul evreu, că.
fost nevoie, el a folosit chiar şi biciul pentru a-1 alunga din
LUIUI pe acest adversar al omenirii care, atunci ca întotdeauna, nu
ie decît un mijloc de a face afaceri. Dai* pentru aceasta Christos
t, în timp ce astăzi vedem partidul politic creştin dezonorîndu se
le evreilor pentru alegeri şi căutînd apoi să urzească intrigi cu
ieşti atee, chiar împotriva propriilor săi conaţionali.

;ste primă şi supremă minciună că evreii nu sînt o rasă, ci
i religii, sau clădit apoi în mod logic alte minciuni. De exemplu:
rivinţa limbii evreilor. Ea este pentru el un mijloc nu de a-şi
rile, ci de a le ascunde. Vorbind franţuzeşte, el

gîndeşte evreieşte
■suri nemţeşti, el nu face decît să exprime
caracterul rasei sale,
eme evreul nu a devenit stăpînul altor popoare,
trebuie, vrînd-
"beascăă limba lor; dai" imediat ce acestea vor fi
sclavii săi, toate
iveţe o limbă universală (de exemplu esperanto),
pentru ca astfel
poată stăpîni mai
uşor.
moalele înţelepţilor din Sion", pe care evreii le neagă oficial atît de nonstrat în mod incomparabil în ce măsură întreaga existenţă a se întemeiază pe o minciună permanentă. "Sînt nişte falsuri",

repetă văietîndu-se *Gazeta de Frankfurt* şi caută să convingă lumea; aceasta este cea mai bună dovadă că sînt autentice. Ele expun clar şi în cunoştinţă de cauză ce pot face mulţi evrei inconştient. Aceasta este important. Ne este indiferent să ştim ce minte evreiască a conceput aceste revelaţii; ceea ce este hotărîtor este că ele pun în lumină, cu o precizie care îţi dă fiori$_s$ caracterul şi activitatea poporului evreu şi scopurile finale către care tinde, cu toate ramificaţiile lor. Mijlocul cel mai bun de a aprecia aceste revelaţii este confruntarea lor cu faptele. Dacă trecem în revistă faptele istorice din ultima sută de ani în lumina acestei cărţi, înţelegem imediat de ce presa evreiască scoate asemenea strigăte. Căci, în ziua în care ea va deveni cartea de căpătîi a unui popor, pericolul evreiesc va putea fi considerat ca şî înlăturat.

Pentru a-1 cunoaşte bine pe evreu, cel mai bun procedeu este să studiem drumul pe care la urmat, printre celelalte popoare, de-a lungul secolelor. Un exemplu va fi de ajuns ca să ne lămurim. Cum dezvoltarea sa a fost aceeaşi în toate epocile, şi cum popoarele pe seama cărora a trăit întotdeauna au fost aceleaşi, trebuie să împărţim acest studiu în capitole distincte pe care, pentru simplificare, le vom nota cu litere.

Primii evrei au sosit în Germania în momentul invaziei romane şi, ca întotdeauna, în calitate de negustori. In timpul tulburărilor provocate de marile migraţiuni, aparent au dispărut şi astfel epoca în care s-au organizat primele state germanice poate fi considerată drept începutul iudaizării noi şi definitive a Europei Centrale şi de Nord. Atunci a început o evoluţie care a fost întotdeauna aceeaşi sau asemănătoare, ori de cîte ori evreii s-au întîlnit cu popoare ariene.

A - De îndată ce iau naştere primele aşezări stabile, evreul se află dintr-odată *acolo,* El soseşte ca neguţător şi. la început, nu prea se sinchiseşte să-şi ascundă naţionalitatea. El este încă un evreu, în parte pentru că semnele exterioare care accentuează diferenţa dintre rasa lui şi cea a poporului al cărui oaspete este sînt încă prea vizibile, pentru că el cunoaşte încă prea puţin limba **ţării,** deoarece caracterele naţionale ale celuilalt popor sînt prea izbitoare pentru ca evreul să poată îndrăzni să se dea drept altceva decît un neguţător străin. Cum el este plin de supleţe şi poporul care îl primeşte este lipsit de experienţă, păstrarea caracterului său de evreu nu-i aduce nici un prejudiciu, ba oferă chiar şi nişte avantaje; cu străinul eşti primitor.

B - încetul cu încetul el se insinuează în viaţa economică, nu ca

icător, ci ca intermediar. Abilitatea lui comercială, dezvoltată prin exerciţiu ungul a mii de ani, îi conferă o mare superioritate asupra arianului, încă puţin dezgheţat şi de o onestitate fără margini; astfel că în scurt timp •ţul ameninţă să devină monopolul său. El începe prin a împrumuta bani întotdeauna, cu dobînzi cămătăreşti. El este cel care introduce, de fapt, în mprunuitul cu dobîndă. La început pericolul pe care-1 reprezintă această ie nu este observat; este chiar primită cu plăcere, datorită avantajului de nt pe care îl prezintă.

C • Evreul a devenit complet sedentar, cu alte cuvinte el ocupă un • aparte în oraşe şi tîrguri şi formează tot mai mult un stat în stat. El ară comerţul şi afacerile băneşti ca pe un piivilegiu care îi aparţine şi pe exploatează fără cruţare.

D - Afacerile băneşti şi comerţul au devenit monopolul său exclusiv.

ile cămătăreşti pe care le pi-etinde sfîrşesc prin a provoca împotriviri,

iţa lui naturală care se agravează aţîţă indignarea; bogăţiile lui trezesc

Cînd pămînturile şi solul devin şi ele obiectele ale comerţului şi le

e făcînd din ele o marfa care se vinde şi se cumpără pe bani şi negociabilă,

■ecut măsura. Cum el însuşi nu cultivă niciodată pămîntul, dai* nu-1

ră decît o propritate de raport, pe care ţăranul poate foarte bine să

cu condiţia să suporte din partea noului său stăpîn hoţiile cele mai

ate, antipatia pe care o provoacă creşte pînă cînd devine ură făţişă.

şi rapacitatea lui devin atît de insuportabile încît victimele sale, stoarse

iînge, merg pînă la acte de violenţă împotriva lui. Străinul acesta începe

ivit mai îndeaproape şi se remarcă la el trăsături şi un fel de a fi tot mai

itoare, pînă cînd în sfîrşit o pi'ăpastie de netrecut se deschide între el şi

lui.

'n perioadele de mare sărăcie, furia celor exploataţi a sfîrşit prin a mpotriva lui. Masele jefuite şi ruinate îşi fac dreptate singure pentru ra de acest flagel al lui Dumnezeu: ele au învăţat de-a lungul cîtorva 1 cunoască şi să considere simpla lui existenţă la fel de redutabilă ca şi

! - Dai[1] atunci evreul începe să-şî dezvăluie adevăratul său caracter. El guvez-nul cu linguşiri greţoase, îşi pune banul la treabă şi, în felul ice să i se acorde scutirile de taxe care îi permit să-şi mai jefuiască . Dacă uneori furia populară se aprinde împotriva acestei lipitori a nu îl împiedică deloc să apară din nou peste cîţiva ani în locul pe care voit să-1 părăsească şi să-şi reia vechiul mod de viaţă. Nici un fel de iu îl poate face să-şi piardă obiceiul de a-i exploata pe ceilalţi oameni, iu reuşeşte să-1 gonească definitiv; după fiecare din ele, în scurt timp s neschimbat.

intru a împiedica măcar lucrul cel mai **rău** lumea a

început să pună la adăpost de mîinile sale de cămătar, interzicîndu-i prin lege

F - Cu cît creşte puterea suveranului, cu atît evreul îl hărţuieşte mai mult. El cerşeşte "scutiri de taxe" şi "înlesniri" pe care seniorii, întotdeauna strîmtoraţi, i le acordă bucuroşi contra plată. Oricît l-ar fi costat aceste documente, în cîţiva ani el recuperează banii cîştigaţi cu dobînzi şi cu dobînzile dobînzilor. Este o adevărată lipitoare care se fixează pe corpul bietului popor şi pe care nu o poţi îndepărta pînă cînd suveranii înşişi au nevoie de bani şi cu augustele lor mîini îl fac să verse sîngele pe care-1 supsese.

Această scenă se repetă constant şi rolul pe care-1 joacă cei care sînt numiţi "prinţi germani" este la fel de jalnic ca şi cel al evreilor înşişi. Aceşti mari seniori erau într-adevăr o pedeapsă trimisă de Dumnezeu scumpelor lor popoare şi echivalentul lor nu poate fi găsit decît printre diferiţii miniştri ai vremurilor noastre.

Dacă naţiunea germană nu a reuşit să se elibereze definitiv de poporul evreu, greşeala aparţine prinţilor germani. Din nefericire lucrurile au rămas în continuare în aceeaşi stare, astfel că şi-au primit de la evrei răsplata de mii de ori meritată pentru păcatele de care s-au făcut vinovaţi faţă de popoarele lor. Ei s-au aliat cu diavolul şi şi-au terminat cariera în infern.

G - Lăsîndu-se prinşi în plasa evreului, **prinţii** şi-au pregătit propria ruină. Poziţia pe care o ocupau în mijlocul popoarelor **lor** este lent dar fatalmente minată, pe măsură ce încetează să apere interesele supuşilor lor şi devin exploatatorii lor. Evreul ştie foarte sigur că domnia lor se apropie de sfîrşit şi caută pe cît posibil să-1 grăbească. Chiar el îi aduce în starea de veşnică nevoie de bani, abătîndu-i de la misiunea lor adevărată, ameţindu-i cu linguşelile cele mai josnice şi mai dăunătoare, împingîndu-i la desfrîu şi devenind în felul acest tot mai indispensabili. Abilitatea sau mai bine zis lipsa lui de scrupule în treburile băneşti ştie întotdeauna să găsească resurse noi storcînd supuşii şi chiar jupuindu-i; astfel încît media lor de viaţă devine tot mai scurtă. Fiecare curte îşi are "evreul de la Curte", acesta este numele dat monştrilor care torturează poporul cel bun şi îl împinge la disperare, în timp ce prinţilor le oferă mereu alte plăceri. Cum să te miri văzînd aceste podoabe ale rasei umane împodobite cu semnele exterioare ale distincţiei, văzîndu-le că se ridică pînă la nobilimea ereditară şi contribuind astfel nu numai la ridiculizarea acestei instituţii, dai- şi la contaminarea ei?

Atunci evreul poate profita într-adevăr de situaţia lui pentru a urca şi mai sus.

Nu-i mai rămîne decît să fie botezat pentru ca să intre el însuşi în posesia tuturor drepturilor şi posibilităţilor de care se bucură fiii ţării. El încheie afacerea, foarte des spre marea bucurie a bisericii, mîndră că a mai cîştigat un fiu, şi a lui Israel, fericit să vadă o şmecherie atît de reuşită.

H ■ In acest moment se produce o transformare în iudaism. Pînă acum erau doar nişte evrei, care nu încercau să pară altceva, ceea ce de altfel era foarte greu din cauza caracterelor distincte care deosebesc cele două rase puse faţă în faţă. Pe vremea lui Frederic cel Mare încă nu-i trecea nimănui prin cap

ia în evrei altceva decît un popor "străin" şi Goethe se revolta totuşi la 1 că s-ar putea ca pe viitor căsătoria între creştini şi evrei să nu mai fie ;isă prin lege, Goethe era totuşi într-adevăr o fiinţă divină; nu era nici un onai's nici o persoană decăzută; ceea ce spunea cu gura lui nu era altceva vocea sîngelui şi a raţiunii. Astfel, poporul, în ciuda traficului ruşinos de ţi, vedea instinctiv în evreu elementul străin introdus în propriul său corp jurta ca atare faţă de el.

Dai* acestea aveau să se schimbe. Timp de mai bine de o mie de ani [a învăţat să stăpînească atît de bine limba poporului care ia oferit litate, încît el crede că acum poate risca să pună mai puţin accent pe ea sa evreiască şi să facă să-şi treacă pe primul plan "calitatea de german". de ridicolă şi de absurdă ar putea părea această pretenţie la prima vedere, iermite să se transforme în "german". Atunci ia naştere una din cele mai 3 înşelătorii din cîte se pot imagina. Cum el nu posedă nimic german, ci ala de a stîlci limba - şi într-un mod înspăimîntător - dai* în rest nu sa iit niciodată cu populaţia germană, tot ce are de la german este limba pe vorbeşte. Ori, nu limba face rasa, ci sîngele, şi evreul o ştie mai bine ca >, din moment ce acordă puţină importanţă păstrării limbii sale şi, în *j,* acordă foarte mare importanţă menţinerii purităţii sîngelui său. Un om schimba limba foarte uşor, adică se poate folosi de alta; numai că atunci îxprima în noua sa limbă ideile sale vechi; natura lui intimă nu se va)a. Aceasta dovedeşte că evreul, care poate vorbi o mie de limbi diferite, e totuşi decît un evreu. Caracterul său etnic va rămîne mereu acelaşi. Iacă acum două mii de ani a vorbit latineşte la Ostia făcînd negoţ cu grîne, ică speculînd făina în zilele noastre vorbeşte germana evreiască. Este acelaşi evreu. într-adevăr, faptul că acest lucru evident nu este înţeles de siliu ministerial din specia actualmente curentă sau de un funcţionai- de se înţelege de la sine, căci cu greu întîlneşti personaje mai lipsite de t şi de minte decît aceşti slujitori ai autorităţilor atît de eminente care actualmente ţara.

Motivul pentru care evreul se hotărăşte brusc să devină "german" este t. El simte că puterea prinţilor începe să se clatine şi caută repede o mă pe care să-şi pună picioarele. In plus, dominaţia financiară pe care o â asupra întregii economii politice a făcut atîtea progrese încît el nu mai usţine acest edificiu uriaş, încît în orice

caz influenţa lui nu va mai putea Iacă nu are toate drepturile "civice". Dai* el doreşte aceste două lucraii, cît se caţără mai sus, cu atît îl solicită mai mult acel obiectiv a căinai 3 i-a fost odinioară permisă şi care se desprinde acum din bezna lui; cu o rîvnă febrilă, cele mai valoroase minţi evreieşti văd apro se, pînă ajunge aproape la îndemîna lor, visul dominaţiei universale. De oate eforturile lor tind către cucerirea deplină şi totală a drepturilor

Acesta este motivul emancipării în afara ghettoului.

I Astfel, din evreul de la curte se iveşte începutul cu începutul evrful din popor

Bineînţeles, evreul stă ca şi înainte în anturajul potentaţilor acestei lumi, el caută chiar cu şi mai multă rîvnă să se strecoare în societatea In" *d&x,* în acelaşi timp, alţi reprezentanţi ai rasei sale fac pe samariteanul pe lîr»gă oamenii din popor. Dacă ne reamintim de cîte păcate faţă de masă s-â făcut vinovat evreul de-a lungul secolelor, cum mereu a exploatat-o şi a stors-o fiară cruţare, dacă în plus se ia în consideraţie cît de mult a învăţat poporul să 1 urască puţin cîte puţin din aceste motive şi a sfîrşit prin a vedea în prezenţa lui o pedeapsă aplicată de cer celorlalte popoare, vom înţelege cît de greu i-l veriit evreului să şi schimbe astfel atitudinea. Da, pentru ei a fost o treabă grea să se prezinte drept "prieteni ai oamenilor" victimelor pe care le jupuiseră.

Evreul începe mai întîi prin a camufla în ochii poporului neajulisurile grave pe care i le-a pricinuit. El se transformă mai întîi în "binefăcător" al omenirii. Deoarece bunătatea lui complet nouă este foarte interesată, el ni poate respecta vechiul precept al bibliei care spune că stingă nu trebuie să ştie ce faice dreapta; el este nevoit, vrînd-nevrînd, să se resemneze să facă cunoscut fit e de sensibil la suferinţele masei şi să facă publice toate sacrificiile pe caie şi le impune personal pentru a le alina. Cu modestia-i înnăscută, el îşi trîmbiţeaiză meritele în lumea întreagă cu atîta perseverenţă încît aceasta începe să-lcrea-dă cu adevărat. Cine rămîne neîncrezător trece drept foarte nedrept în privinţa hui-Curînd dă lucrurilor o asemenea **întorsătură,** încît se pare că el a fost cel căruia i-au fost întotdeauna pricinute neajunsuri, cînd de fapt adevărul este contrariul-Oamenii deosebit de proşti se încred în el şi nu se pot împiedica să n pe bietul "nefericit".

De altfel trebuie să notăm că, deşi se sacrifică bucuros, evreul nu mai sărac din această cauză. El se pricepe să sacrifice o parte ca să nu piardă totul; uneori binefacerile lui sînt chiar ca bălegarul împrăştiat pe cîmp [n]u de dragul acestuia, ci cu intenţia de a trage un folos personal. Dai*, în orice c#z, toată lumea află, într-un timp relativ scurt, că evreul este un "binefăcătC şi i*[111] filantrop". Ce transformare stranie!

Ceea ce la alţii este mai mult sau mai puţin natural, provoacă o adîmcă uimire, şi la unii chiar o admiraţie vădită, pentru că o asemenea conduită *1^U* este firească la evreu. Astfel el ajunge ca fiecare din actele sale de binefacere să devină un merit mult mai mare decît dacă ai* fi vorba de alţi oameni-

Mai mult chiar: evreul devine pe neaşteptate liberal şi începe să. Şi manifeste entuziasmul faţă de progresele pe care trebuie să le facă specia U[marlH]-

Puţin cîte puţin, el devine, în vorbe, susţinătorul vremurilor noi

Este adevărat că el continuă să distingă tot mai radical bazele urnei economii politice cu adevărat folositoare poporului. Prin intermediul soci^tăţilloi pe acţiuni, el se infiltrează in circuitul producţiei naţionale, face din ea obiectul unui comerţ cu lucruri de ocazie pentna care totul se poate cumpăra şi vi[n]de P[e] bani, sau mai bine zis. totul este negociabil; el privează astfel industi'iile [äe]

care s-ar putea construi o proprietate personală. Atunci între patron ţi se naşte acea stare de spirit care îi face să se simtă străini şi care i duce la - împărţirea societăţii în clase. i sfirşit influenţa exercitată de evreu la bursă din punct de vedere creşte îngrozitor. El posedă sau cel puţin controlează întreaga forţă de naţiunii.

'entra a-şi consolida situaţia în stat, el încearcă să doboare toate prin care la început rasa şi starea civilă i-au stînjenit progresul la Pentru aceasta el luptă cu toată tenacitatea care-1 caracterizează în toleranţei religioase şi are în francmasonerie, care a căzut în întregime î sale, un excelent instrument pentru a duce lupta care îi permite să-şi L dibăcie scopurile. Clasele conducătoare şi înaltele cercuri politice şi e ale burgheziei, prinse în reţeaua masonică, devin fără să bănuiască

L

)ar poporul adevărat, sau mai bine zis, clasa care începe să se trezească, î pe cale să-şi cucerească prin propriile sale puteri drepturile şi 2, scapă acestei influenţe în păturile sale întinse şi adînci. Totuşi, *îa* ei este mai importantă decît toate celelalte. Căci evreul simte că nu-şi juca rolul de stăpînitor decît cu condiţia ca un "conducător" să meargă lui. El crede că a găsit acest conducător în păturile cele mai întinse ale ei. Dai* fabricanţii de mănuşi şi ţesătorii nu pot fi prinşi în plasa subţire lasoneriei: aici trebuie folosite procedee mai grosolane, care nu vor fi puţin eficace. Atunci francmasoneriei i se alătură presa ca o a doua îlujba evreimii. Evreul îşi foloseşte întreaga tenacitate şi ambiţie pentru ităpînire pe ea. Prin intermediul ei, prinde în ghearele şi mrejele ei viaţă publică; o dirijează şi o împinge înainte; deoarece el este capabil iă producă şi să conducă acea forţă care, sub numele de "opinia publică", bine cunoscută astăzi decît acum cîteva decenii...

n acelaşi timp are aerul că el personal este însetat de cunoştinţe, face uturor progreselor, în special al celor care provoacă ruina altora; căci idecă orice progres şi orice evoluţie decît din punctul de vedere al ilor pe care le au pentru poporul său, altminteri este duşmanul iat al oricărei cunoştinţe, urăşte orice civilizaţie adevărată. Toate ţele dobîndite la şcolile altora, le foloseşte numai în slujba rasei sale.

Dai' el veghează la păstrarea naţionalităţii sale mai

mult decît o făcuse
L Părînd că debordează de "cunoştinţe", de "progres",
de "libertate", de
, el are grijă să păstreze particularismul strict al
rasei sale. I se
să-şi agate femeile de nişte creştini influenţi, dai'
principiul lui este
a mereu pură a urmaşilor săi de sex masculin. El
otrăveşte sîngele
lai' îl protejează pe al său de orice schimbare. Evreul
nu se căsătoreşte
ă cu o creştină, în schimb creştinul ia în căsătorie o
evreică. Dai* la
le acestei **încrucişări** de rase, elementul evreiesc iese
biruitor. îndeosebi
a marii nobilimi este complet degenerată. Evreul o ştie
foarte bine şi

practică sistematic această "dezarmare" a clasei conducătorilor spirituali ** adversarilor rasei sale. Pentru a-şi ascunde maşinaţiile şi a-şi adormi victimei'; el nu încetează să vorbească despre egalitate între toţi oamenii, fără considerat'[1] de rasă ori de culoare. Imbecilii încep să se lase convinşi.

Dai- cum întreaga sa fiinţă nu se poate descotorosi de o duhoare caJ[e] indică mult prea clar străinul pentru ca marea masă a poporului să-i poată căd£[a] uşor în laţ, el face în aşa fel ca presa să ofere despre el o imagine cai[e] corespunde tot atît de puţin realităţii pe cît este de utilă, dimpotrivă, scopuril'[1] pe care le urmăreşte. Mai ales ziarele umoristice se străduiesc să prezinte evrtf[11] ca pe un popor cumsecade şi inofensiv, care are într-adevăr trăsături proprii -<[a] de altfel toate celelalte - dai- care, chiar şi prin moravurile sale ce pai* po3[te] puţin ciudate, dovedeşte că are un suflet care poate stîmi zîmbete, dai* care e^[e] de o onestitate solidă şi plin de bunătate. In general, încearcă să-1 preziri[te] întotdeauna ca fiind mai mult neînsemnat decît periculos.

Scopul său ultim, în acest stadiu al evoluţiei sale, este victoJ[ta] democraţiei, sau a ceea ce înţelege el prin aceasta: hegemonia parl£Mientarisrf[a]" lui. Ea răspunde cel mai bine nevoilor sale; ea suprimă personalităţile pentt"[11] a le înlocui cu majoritatea imbecililor, a incapabililor şi în special a laşilor.

Rezultatul final va fi căderea monarhiei, care se produce inevitabil *rt>[ai]* mult sau mai puţin rapid.

J - Uriaşa evoluţie economică determină o schimbare a păturilor soci^[le] care constituie poporul. Cum micile meserii dispar puţin cîte puţin şi, ca *uxm^[e]j* lucrătorul are din ce în ce mai rar ocazia să ajungă la o existenţă independeii[ta]> el devine rapid un proletar. Atunci apare "muncitorul din faDiică" a că'[ui] trăsătură principală este că reuşeşte foarte rai* să-şi făurească la **rfîrşitul** viep[1] ° existenţă independentă. El este, în toată puterea cuvîntului, un non-propriet*[1] > bătrîneţea este pentru el un infern şi abia dacă se mai poate spune că *[ai] trăieşte.

Evoluţia socială crease deja odinioară o situaţie asemănătoare impunea imperios o soluţie şi a găsit-o. Clasei agricultorilor şi meşteşugari'[1] [x] s-a adăugat cea a funcţionalilor şi a slujbaşilor, îndeosebi ai statului. Şi ei *ei^[1]'* în adevăratul sens al cuvîntului, non-proprietari. Statul a îndreptat a^[e] inconvenient luînd asupra sa întreţinera slujbaşilor care nu puteau pune ni[1]^[1]' de-o parte pentru bătrîneţile lor; el a creat pensia, salariul celor ieşiţi la per»[31] • încetul cu încetul exploataţiile particulare, din zi în zi mai numeroase, au urJ[11] acest exemplu, astfel că astăzi aproape toţi angajaţii regulaţi şi c#re îndepli*[1] [L] funcţii administrative primesc o pensie, cu condiţia ca întreprinderea să fi a[tin]f sau depăşit o anumită anvergură. Şi numai siguranţa dată astfel funcţionai'[1] statului pentru bătrîneţile lui va dezvolta acea conştiinţă profesională şi ^ devotament care, înainte de război, erau principala calitate a corp[1]" funcţionalilor germani.

Astfel, o clasă întreagă, care a rămas fără proprietate personală, a cu pricepere scoasă din mizeria socială şi a devenit unul din memfarii comun* [a]*

iale.

Statului şi naţiunii i s-a pus din nou această problemă şi în proporţii nai mari. Noi mase de oameni, ridicîndu-se la milioane de indivizi, au L de la {ară în marile oraşe spre aşi cîştiga existenţă în calitate de tori în fabrică în industriile recent întemeiate. Condiţiile de viaţă şi de ale acestei clase noi erau mai mult decît mizerabile. Vechile metode de ile meşteşugarului şi agricultorului nu se mai puteau adapta mai mult ii puţin automat la o nouă formă de industrie. Activitatea unuia ca şi a lt nu se putea compara cu eforturile impuse muncitorului din uzină. In [l$_e$ vechi, timpul nu putea juca decît un rol secundai-; în metodele actuale -u el este primordial. Transferul vechiului timp de lucru în marea ie a avut un efect dezastruos. Căci randamentul efectiv al muncii era nnat odinioară, deoarece nu se foloseau metodele actuale de muncă *vă.* Dacă odinioară o zi de muncă de paisprezece sau cincisprezece ore era bilă, într-o vreme cînd fiecare minut este folosit pînă la extremă nu se tea rezista. Acest transfer absurd al vechii durate a lucrului în noua ie a fost fatal din două puncte de vedere: el a distrus sănătatea »rilor şi încrederea lor într-un drept superior. Acestor inconveniente li igat, pe de o parte, insuficienţa vrednică de plîns a salariilor şi, pe de uaţia mult mai bună a patronilor care era cu atît mai izbitoare.

La ţară problema socială nu putea exista, deoarece stăpînul şi sluga ceeaşi muncă şi mai ales mîncau aceeaşi mîncare. Dai- şi aici s-a produs Dare.

Separarea dintre patron şi angajat, pare astăzi împlinită în toate le. In ce măsură evreizarea poporului nostru a făcut progrese din acest vedere se remarcă în puţina stimă, dacă nu în dispreţul faţă de munca . Acest lucru nu este nemţesc. Este doar franţuzirea vieţii noastre :are a fost în realitate o evreizare ce a transformat stima pe care o linioară pentru meseriile manuale într-un oarecare dispreţ faţă de orice zică.

işa s-a născut o clasă nouă, foarte puţin apreciată şi **într-o** zi se va pune itrebarea dacă naţiunea va avea energia necesară pentru a face din nou tă clasă un membru al comunităţii sociale sau dacă diferenţa de condiţie ava pînă ce va săpa o prăpastie între această clasă

şi celelalte.
n luciu este sigur: acela că noua clasă nu avea în rîndurile sale
le cele mai rele, dimpotrivă, şi în orice caz cele mai energice. Rafinarea
i ceea ce se numeşte civilizaţie nu-şi exercitase încă asupra ei influenţa
>mpune şi distruge. Noua clasă nu se molipsise încă, în adîncurile ei,
laşităţii pacifiste; ea rămăsese viguroasă şi, la nevoie, brutală.
timp ce burghezia nu se sinchiseşte de această problemă atît de
ă şi, indiferentă, lasă evenimentele să-şi urmeze cursul, evreul îşi dă
perspectivele nelimitate care i se deschid în această privinţă;
l, pe de o parte, pînă la cele din urmă consecinţe, metodele capitaliste

de exploatare a rasei umane, el se apropie de victimele concepţiei sale şi ale actelor sale şi devine curînd conducătorul lor în lupta pe care o duc chiar împotriva lui. A spune "chiar împotriva lui" este, la drept vorbind, o exprimare metaforică; deoarece marele maestru al minciunilor ştie întotdeauna să treacă drept o fiinţă curată şi virtuoasă şi să pună pe seama altora propriile sale greşeli. Fiindcă are neruşinarea de a se aşeza în fruntea maselor, acestora nu le dă prin cap că sînt trase pe sfoară prin cea mai abjectă înşelătorie din toate timpurile.

Şi totuşi aşa s-au petrecut lucrurile.

Noua clasă nici n-a ieşit bine din transformarea economică generală şi evreul vedea limpede de pe-acum de ce conducător nou dispune spre a avansa el însuşi. Mai întîi a folosit burghezia ca berbec împotriva lumii feudale; acum se foloseşte de muncitor împotriva lumii burgheze. Aşa cum odinioară a ştiut să obţină prin intrigi drepturile civice adăpostindu-se în spatele burgheziei, acum speră că lupta dusă de muncitori pentru apărarea existenţei lor va deschide calea care îl va duce la stăpînirea lumii.

Din acest moment, sarcina muncitorului este să lupte pentru viitorul poporului evreu. Fără să ştie, el este în slujba puterii împotriva căreia crede că luptă. Aparent este aruncat în atacul împotriva capitalului şi în felul acesta este mai comod să-1 facă să lupte pentru el. In acelaşi timp protestează mereu împotriva capitalului internaţional, dar, în realitate, este cu gîndul la economia naţională. Aceasta trebuie distrusă, pentru ca bursa internaţională să poată triumfa peste cadavrul ei.

Iată cum procedează evreul:

Se apropie de muncitor, simulează ipocrit compasiunea pentru soarta acestuia sau chiar indignarea faţă de mizeria şi sărăcia de care are parte; evreul cîştigă astfel încrederea muncitorului. El se străduieşte să cerceteze toate încercările, reale sau imaginare, din viaţa muncitorului şi să trezească în el dorinţa violentă de a-şi schimba condiţiile de viaţă. Evreul aţîţă abil nevoia de dreptate socială care dormitează mereu în inima unui arian, pînă cînd aceasta se transformă în ură împotriva celor ce se bucură de o soartă mai fericită şi oferă luptei duse împotriva relelor sociale un punct de vedere filozofic precis. El pune bazele doctrinei marxiste.

Prezentînd-o ca fiind strîns legată de revendicările sociale legitime, el favorizează răspîndirea ei şi, invers, pune în mişcare opoziţia oamenilor de bine ce refuză să admită revendicări care, sub forma în care sînt prezentate şi cu consecinţele pe care le antrenează, li se pai' cu desăvîrşire neîntemeiate şi nerealizabile.

Căci, sub masca ideilor pui[1] sociale, se ascund intenţii cu adevărat diabolice; sînt exprimate chiar public, cu o limpezime cît se poate de neruşinată. Această doctrină este un amestec foarte confuz de raţiune şi de neghiobie omenească, însă dozat în aşa fel încît numai partea ei nebunească poate fi realizată, cea rezonabilă niciodată. Refuzînd personalităţii şi, ca urmare, naţiunii şi rasei pe care o reprezintă, orice drept la viaţă, ea distruge baza elementară a

tuie ansamblul civilizaţiei omeneşti, care depinde tocmai de aceşti jsenţa însăşi a filozofiei marxiste, în măsura în care se poate da 'filozofie" acestui produs monstruos al unei minţi criminale.)ersonalităţii şi a rasei suprimă cel mai mare obstacol care se opune iei rase inferioare, adică a rasei evreieşti.

care dau semnificaţie acestei doctrine sînt tocmai teoriile sale în domeniul economic şi politic. Căci spiritul care le însufleţeşte oamenii cu adevărat inteligenţi să se pună în slujba sa, pe cînd cei ăşnuiţi să-şi exerseze facultăţile intelectuale şi care sînt prost omeniul ştiinţelor economice aderă la ea cu entuziasm. Inteligenţa ucerii mişcării - căci pentru a supravieţui chiar şi această mişcare condusă de inteligenţă -este evreul care, "sacrificîndu-se", o ia din din congenerii săi.

im se naşte o mişcare a lucrătorilor exclusiv manuali conduşi de ; drept scop aparent îmbunătăţirea condiţiei muncitorilor; în mea sa de a fi este să aducă la starea de sclavie şi, prin aceasta, toate popoarele neevreieşti.

inia începută de francmasonerie în cercurile calificate drept >entru a paraliza instinctul de conservare naţională cu ajutorul cifiste este continuată de marea presă, care este întotdeauna în *ut,* în rîndul masei şi mai ales al burgheziei. Acestor două arme se adaugă o a treia şi mult mai de temut, organizarea violenţei, ac şi de asalt, marxismul tebuie să isprăvească răsturnarea a ceea it deja primele două arme pentru a-i pregăti treaba.

manevră admirabil combinată, aşa că nu trebuie să ne mire că nd la luptă în faţa ei tocmai acele instituţii care s-au complăcut rezinte drept organele celei mai mult sau mai puţin legendare tului. Pe lîngă înalţii noştri funcţionali, şi chiar din cei mai sus-vreul a găsit în toate timpurile (cu cîteva excepţii) ajutoarele cele pentru opera lui de distrugere. Servilitate slugarnică faţă de antă trufaşă faţă de subalterni, iată ce caracterizează acest corp, tate revoltătoare pe care n-o întrece decît o infatuare adesea

estea sînt calităţi utile evreului, în raporturile

cu autorităţile
îi sînt, în consecinţă, foarte simpatice.
:are începe acum se desfăşoară, ca s-o descriem în linii mari, în

n scopurilor ultime urmărite de lupta evreilor, care nu se Tea cucerirea economică a lumii, ci speră s-o subjuge şi politic, rte doctrina universală în două părţi, care, aparent, sînt reciproc însă formează un tot indivizibil: mişcarea politică şi mişcarea

a sindicală este cea care trebuie să aibă grijă de recrutare. Ea

oferă ajutor şi protecţie muncitorilor în lupta grea pentru existenţa pe care îi forţează s-o ducă lăcomia sau mărginirea multor patroni; ea le permite să dobîndească nişte condiţii de viaţă mai bune. Dacă muncitorul nu poate abandona arbitrarului orb al oamenilor, uneori puţin conştienţi de responsabilitatea lor şi adesea nesimţitori, apărarea drepturilor pe care le are la viaţă ca om, într-o epocă în care statul nu se preocupă, ca să zicem aşa, de el, el însuşi trebuie să-şi ia răspunderea acestei apărări. Tocmai în măsura în care ceea ce numim burghezia naţională, orbită de interesele sale pecuniare, pune cele mai mari piedici acestei lupte pentru viaţă, nu se mulţumeşte să reziste încercărilor de a scurta timpul de lucru de o durată inumană, pentru a pune capăt muncii copiilor, pentru a proteja femeia, pentru a îmbunătăţi condiţiile de igienă în ateliere şi locuinţe, ci uneori le sabotează efectiv, evreul, mai şmecher, îşi ia răspunderea cauzei celor oprimaţi. El devine încetul cu încetul şeful mişcării muncitoreşti şi aceasta cu atît mai bucuros cu cît nu are intenţia sinceră de a îndrepta într-adevăr nedreptăţile sociale, ci vizează numai crearea progresivă a unui corp de combatanţi în lupta economică, care îi vor fi devotaţi orbeşte şi care vor distinge independenţa economiei naţionale. Căci în cazul în care conducerea unei politici sociale sănătoase trebuie să se orienteze pe de o parte spre menţinerea sănătăţii poporului, pe de alta spre apărarea unei economii naţionale independente, aceste două considerente nu numai că-1 vor lăsa complet indiferent pe evreu, dai" scopul vieţii lui este să-şi elibereze drumul de ele. El nu doreşte să menţină independenţa economiei naţionale, ci să o suprime. De aceea nu-şi face scrupule să ridice, ca şef al mişcării muncitoreşti, pretenţii care nu numai că depăşesc scopul, dai- care ai- fi imposibil de satisfăcut sau care ai* determina ruinarea economiei naţionale. El vrea să aibă în faţa lui o generaţie de oameni nu sănătoşi şi robuşti, ci o turmă degenerată şi gata să suporte jugul. Aceasta este intenţia lui cînd invocă revendicările cele mai absurde despre care ştie foarte bine că nu pot fi satisfăcute şi care nu vor schimba aşadar nimic din starea de lucruri, dai* vor avea ca efect cel mult trezirea unei iritări confuze şi violente a maselor. Căci asta urmăreşte el şi nu îmbunătăţirea reală şi cinstită a situaţiei lor sociale.

Evreul va rămîne deci şeful necontestat al mişcării muncitoreşti cîtă vreme nu se va fi întreprins € uriaşă muncă de lămurire a maselor, pentru a le informa mai exact asupra cauzelor veşnicei lor sărăcii, cîtă vreme statul nu se va fi debarasat de evreu şi de lucrătura lui ascunsă. Căci atîta vreme cît masele vor fi tot atît de puţin orientate pe cît sînt în prezent şi cît statul se va arăta atît de indiferent, ele îl vor urma întodeauna pe primul care le va face, din punct de vedere economic, promisiunile cele mai neruşinate. In această privinţă, evreul este foarte priceput, căci întreaga sa activitate nu este înfrînată de nici un fel de scrupule morale.

De aceea în acest domeniu el îşi învinge uşor, şi în scurt timp, toţi concurenţii. Conform brutalităţii şi instinctului său tîlhăresc, el dă mişcării muncitoreşti un caracter de o violenţă extrem de brutală. Rezistenţa celor al

nţ nu se lasă momit este zdrobită prin teroare. Consecinţele unei ivităţi sînt înspăimîntătoare.
ipt, evreul distruge temeliile economiei naţionale prin intermediul toare, care ai- putea face naţiunea prosperă, lei se dezvoltă organizaţia politică.
e potriveşte cu mişcarea muncitorească prin aceea că mişcarea ;ă pregăteşte masele pentru a face parte din organizaţia politică, le i intre chiar şi cu forţa şi parcă stimulîndu-le. Ea este izvorul ii subsidiilor cu ajutorul cărora organizaţia politică îşi întreţine it. Ea este organul de control al activităţii politice a indivizilor şi i hăitaş în toate marile demonstraţii politice. Ea sfirşeşte prin a nu întru cuceriri economice, ci îşi pune principalul mijloc de luptă,)rma unei greve în masă şi a grevei generale, la dispoziţia ideii

Ld o presă al cărei conţinut este adaptat orizontului cultural al Lor mai puţin cultivaţi, organizaţia sindicală şi politică tinde să un spirit de revoltă care determină clasele cele mai de jos ale învină coapte pentru actele cele mai îndrăzneţe. Sarcina sa nu este amenii din mlaştina instinctelor lor josnice şi de a-i face să ajungă uperior, ci, dimpotrivă, să le măgulească poftele cele mai josnice.
0 speculaţie rare aduce profituri numai cînd te adresezi masei a
electuală nu e egalată decît de înfumurare.
stă presă este cea care mai întîi de toate denigrează, într-un spirit antastică, tot ceea ce poate fi considerat un reazem al independen-al unei culturi înalte şi al autonomiei economice a naţiunii, îmbiţează mai întîi de toate învinuiri împotriva tuturor oamenilor are nu vor să se închine în faţa pretenţiei evreilor de a domina
1 **căror** capacităţi şi genii evreului i se pai- periculoase. Căci, pentru
l, nu este nevoie săi combaţi; este suficient să te bănuiască fie că
ieşti să lupţi împotriva lui **într-o** zi, fie să uzezi de superioritatea
tale intelectuale pentru a dezvolta forţa şi măreţia unei naţiuni
u.
tctul lui, care este infailibil în această privinţă, simte în orice om le naturale şi cel care nu este spirit din spiritul lui este sigur că-1 nan. Cum evreul nu este cel atacat, ci tocmai agresorul, el îl man nu numai pe cel care îl atacă, dai* şi pe cel care îi rezistă. :are îl foloseşte pentru a încerca să zdrobească inimile atît de ir cinstite, nu este o luptă cinstită, ci minciuna şi calomnia. «t caz el nu dă îndărăt de la nimic şi josnicia lui este atît de imensă să ne mirăm dacă, în imaginaţia poporului nostru, personificarea mbol a tot ce este rău. ia **înfăţişarea** evreului, inţa masei în privinţa caracterului lăuntric al evreului, lipsa i inteligenţa mărginită a claselor noastre superioare fac ca poporal

să fie uşor victima acestei campanii de minciuni duse de evrei,

Atîta timp cît clasele superioare, cu laşitatea lor înnăscută, ocolesc un om pe care evreul îl atacă astfel prin minciună şi calomnie, maselej din prostie sau simplitate, cred de obicei tot răul care se spune despre el. Autorităţile fie se învăluie în tăcere, fie, ceea ce de obicei face să înceteze campania presei evreieşti, îl urmăresc pe cel care a fost atacat pe nedrept, măsură care, în ochii acestor măgari de funcţionari este potrivită să menţină autoritatea statului şi să asigure calmul şi ordinea.

încetul cu încetul, teama de arma marxistă, mînuită de evreime, se impune ca o viziune de coşmar minţii şi intelectului oamenilor cuviincioşi.

In faţa acestui inamic de temut începi să tremuri şi devii astfel, în cele din urmă, victima sa.

K - Dominaţia evreului pare acum atît de bine asigurată în stat încît el îndrăzneşte nu numai să înceapă să se recunoască făţiş evreu, dai[1] şi să-şi mărturisească fără rezerve concepţiile etnice şi politice pînă la cele din urmă consecinţe. O parte a rasei sale recunoaşte făţiş că este un popor străin, nu fără a spune de altminteri o nouă minciună. Căci atunci cînd sionismul caută să facă restul lumii să creadă că la evrei conştiinţa naţională şi-ar găsi satisfacţia în crearea unui stat palestinian, evreii îi înşeală încă o dată pe goimii proşti în modul cel mai patentat. Ei nu au cîtuşi de puţin intenţia să instituie în Palestina un stat evreiesc pentru a se statornici acolo; ei urmăresc numai să stabilească acolo organizaţia centrală a întreprinderii lor şarlataneşti de internaţionalism universal; ea ai* fi astfel înzestrată cu drepturi de suveranitate şi sustrasă intervenţiei altor state; ar fi un azil pentru toţi ticăloşii demascaţi şi o şcoală superioară pentru viitorii măscărici.

Dai- faptul că în momentul în care o parte dintre evrei îl maimuţăreşte ipocrit pe neamţ, pe francez sau pe englez$_s$ cealaltă, cu o sinceritate neruşinată, se proclamă oficial rasă evreiască este un semn al siguranţei lor crescînde si de asemenea al sentimentului privind securitatea lor.

Inspăimîntătoarea lipsa de consideraţie cu care se poartă faţă de cetăţenii altor popoare demonstrează cît de apropiată li se pare ziua victoriei lor.

Tînărul evreu cu păr negru o pîndeşte, ore întregi, cu faţa luminată de o bucurie diabolică, pe tînăra fată inconştientă de pericol, pe care o mînjeşte cu sîngele său şi o răpeşte astfel poporului din care provine. El caută prin toate mijloacele să dărîme bazele pe care se întemeiază rasa poporului pe care vrea să-1 subjuge. După cum corupe sistematic femeile **şi** tinerele fete, nu se teme să dărîme în mare **măsură** barierele pe care le pune sîngele între celelalte popoare. Tot evreii au fost şi sînt aceia care au adus negrii pe Rin, meni cu acelaşi gînd ascuns şi scop evident: să distrugă, prin degenerarea rezultată din **încrucişarea** intre rase, această rasă albă pe care o urăsc, s-o facă să decadă de la înaltul nivel de civilizaţie şi de organizare politică la care s-a ridicat şi să devină stăpînii ei.

Căci un popor de rasă pură şi care este conştient de valoara sîngelui său nu va putea fi niciodată subjugat de evreu; acesta nu va putea fi în această

ăpînul veşnic al metişilor.
:ea el caută să scadă sistematic nivelul raselor, otrăvind constant

din punct de vedere politic, el începe să înlocuiască ideea de
i aceea de dictatură a proletariatului.
asa organizată a marxiştilor, el a găsit arma care îi permite să se
[emocraţie şi care îl face capabil să subjuge şi să guverneze popoare
x o mînă brutală.
[ionează sistematic ca să determine o dublă revoluţie: economică şi

:onjoară, datorită influenţelor internaţionale pe care le pune în joc, duşmani popoarele care opun o rezistenţă energică acestui atac ru; le împinge la război şi sfîrşeşte, cînd consideră necesar, prin a ii revoluţiei pe cîmpul de luptă.
uncină economic statele pînă cînd întreprinderile sociale, devenite sînt luate de la stat şi supuse controlului său financiar, anct de vedere politic, el refuză statului mijloacele de a supravie-:u începutul bazele oricărei rezistenţe şi apărări naţionale, spulberă porului în guvern, răspîndeşte oprobriul asupra istoriei şi asupra iruncă pe apa sîmbetei tot ceea ce este măreţ, a ce priveşte civilizaţia, el contaminează arta, literatura, înşeală fireşti, răstoarnă toate conceptele de frumuseţe şi de nobleţe, de le bine şi antrenează în schimb oamenii în domeniul naturii lui

a este ridiculizată; morala şi moravurile sînt prezentate ca nişte e şi desuete, pînă cînd cade şi ultimul reazem ce permite unui pentru existenţa sa pe această lume.
um începe marea şi cea din urmă revoluţie. In momentul în care te puterea politică, el aruncă ultimele văluri care-1 mai ascundeau, •at şi prieten al poporului dă naştere evreului sîngex'os şi tiran al l încearcă, după cîţiva ani, să-i extermine pe reprezentanţii i şi, răpind popoarelor pe cei care erau prin natura lor călăuzele le face numai bune pentru rolul de sclav pus pentru totdeauna mplu înspăimîntător al acestei sclavii este oferit, de Rusia, unde anatism într-adevăr sălbatic, a făcut să piară prin torturi crîncene aat la moarte prin înfometare aproape treizeci de milioane de i a asigura unei bande de scriitori evrei şi de bandiţi de la bursă)ra unui popor mare.
znodămîntul nu este numai moartea libertăţi popoarelor oprimate eirea acestor paraziţi ai popoarelor. Moartea victimei antrenează au mai tîrziu moartea vampirului.
recem în revistă cauzele prăbuşirii germane, cauza primă şi îecunoaşterea problemei rasei şi îndeosebi a pericolului evreiesc.

Infrîngerile suferite pe cîmpul de bătaie în august 1918 ar fi fost extrem de uşor de suportat. Ele nu reprezentau nimic faţă de victoriile obţinute de poporul nostru. Nu ele au provocat decăderea noastră; noi am fost doborîţi de acea putere care pregătise acele înfrîngeri, răpindu-i sistematic poporului nostru de zeci de ani forţele şi instinctele politice şi morale, singurele care fac popoarele capabile să existe şi legitimează astfel existenţa lor.

Neglijînd problema pe care o punea menţinerea temeliilor rasei de care aparţine poporul nostru, vechiul Reich dispreţuia singurul drept pe care îl are un popor, de a trăi în acesta lume. Popoarele care se încrucişează sau se lasă încrucişate păcătuiesc împotriva voinţei eternei Providenţe şi decăderea lor, provocată de ceva mai puternic decît ei, nu este nemeritată; nu li se face o nedreptate, dimpotrivă, aceasta este restabilirea dreptului. Cînd un popor nu mai pune preţ pe caracterele specifice ale fiinţei sale, care i-au fost date de natură şi îşi au rădăcinile în sîngele lui, el nu mai are dreptul să se plîngă de pierderea existenţei sale pămînteşti.

In lumea aceasta, totul poate deveni mai bun. Orice înfrîngere poate fi mama unei victorii viitoare; orice război pierdut poate fi cauza unei înălţări ulterioare; orice situaţie critică poate face energia umană rodnică şi orice opresiune poate declanşa forţele care produc o renaştere morală, cîtă vreme sîngele şi-a păstrat puritatea.

Dai* pierderea **purităţii** sîngelui distinge pentru totdeauna fericirea lăuntrică, înjoseşte omul pentru totdeauna şi consecinţele fizice şi morale nu se pot şterge.

Dacă se confruntă această chestiune unică cu toate celelalte probleme ale vieţii, observăm cît de neînsemnate sînt acestea din urmă, măsurate cu acelaşi etalon. Toate sînt limitate în timp; chestiunea menţinerii purităţii rasei va exista atîta vreme cît vor exista oameni.

Toate cazurile de decadenţă de o oarecare importanţă, anterioare războiului, se reduc în ultimă analiză la o problemă de rasă.

Fie că este vorba de chestiuni de ordin general sau de monstruozităţi ale vieţii economice, de fenomene de decadenţă ale unei civilizaţii sau de degeneres cenţă politică, de falimentul învăţămîntului şcolar sau de influenţa proastă exercitată de presă assupra adulţilor, răul provine întotdeauna şi pretutindeni, dacă mergem pînă în miezul lucrurilor, din faptul că nu s-a ţinut cont de rasa căreia îi aparţine poporul în chestiune sau n-a fost observat pericolul pe care-1 reprezintă pentru rasă un popor străin.

De aceea, toate tentativele de a reforma, toate operele de asistenţă socială, toate măsurile politice, toate progresele economice şi orice creştere aparentă a cunoştinţelor spiritului n-au avut nici o consecinţă importantă. Naţiunea şi organul care o fac capabilă să se nască şi să existe pe pămînt, cu alte cuvinte statul, nu au fost sănătoşi pe dinăuntru, dimpotrivă, se ofileau văzînd cu ochii. înflorirea aparentă a Reichului nu putea ascunde slăbiciunea sa şi fiecare tentativă de a-1 revigora cu adevărat eşua pentru că era lăsată de o parte

sstiunea cea mai importantă.

Ai- fi greşit sâ credem că partizanii diferitelor tendinţe politice, chiar şi îi lor, ar fi în parte oameni esenţialmente răi sau rău intenţionaţi. Activitatea era condamnată să rămînă infructuoasă pentru că, în cel mai bun caz, ei istatau îndeosebi forma sub care se manifesta boala noastră generală, dai* nu iu să deosebească agentul patogen. Cînd studiezi metodic linia urmată de luţia politică a fostului Reich, nu poţi să nu observi, după un examen atent, chiar şi după realizarea unităţii şi în momentul progreselor făcute de iunea germană .şi care au fost urmarea ei, decăderea internă era deja în plină Sşurare şi că, în ciuda creşterii bogăţiei economice, situaţia generală se utăţea an de an. In alegerile pentru Reichstag, creşterea numărului de u-i în favoarea marxiştilor indica apropierea continuă a prăbuşirii interne trebuia să antreneze prăbuşirea externă. Toate victoriile a ceea ce se Leau partide burgheze erau fără valoare, nu numai pentru că nu puteau edica, în ciuda tuturor triumfurilor lor electorale, creşterea numerică a îii marxiste, ci şi pentru că purtau în ele însele germenii descompunerii. să bănuiască, lumea burgheză era deja contaminată interior de pnomaina jpţiilor marxiste şi rezistenţa ei rezulta adesea mai degrabă din concurenţa e şefii ambiţioşi decît dintr-o opoziţie de principiu a unor adversari decişi Dte pînă la capăt. Unul singur a luptat în timpul acestor ani îndelungaţi cu severenţă neclintită şi acesta a fost evreul. Steaua lui David a continuat să tot mai sus pe firmament, pe măsură ce scădea voinţa de conservare a

ului

nostru.

Astfel că acela care sa năpustit pe cîmpul de bătaie în august 1914 nu ; un popor hotărît să atace; era doar ultima tresărire a instinctului de •vare naţională împotriva progreselor paraliziei cu care doctrinele pacifiste ste ameninţau poporul nostru. Cum chiar în acele zile se hotăra soarta ■ă, oamenii n-au ştiut să vadă cine era duşmanul intern, orice rezistenţă [1] **exterior** era zadarnică şi Providenţa n-a răsplătit spada învingătoare; ea ms legii eterne care vrea ca orice greşeală să fie ispăşită.

Aceste consideraţiuni ai" trebui să inspire principiile călăuzitoare şi ţa noii mişcări; sîntem convinşi că numai ele sînt capabile nu numai să :ă decăderea poporului german,, ci şi să creeze temelia de granit pe care i se va putea înălţa un stat, un stat care să fie nu un mecanism străin de 1 nostru, în slujba nevoilor şi intereselor

economice, ci. un organism din popor, *un stat germanic de naţiune germana.*

CAPITOLUL XII

PRIMA FAZA A DEZVOLTĂRII PARTIDULUI MUNCITORESC GERMAN NATIONAL SOCIALIS'f

Dacă descriu la sfîrşitul acestui volum prima fază a dezvoltării m>*Cani noastre şi dacă vorbesc sumai- despre o serie de chestiuni legate de ea, niJ ° ac cu intenţia de a face o dizertaţie asupra spiritului doctrinei noastre.

De fapt, programul nostru este de o asemenea anvergură încît ai- *ti*^ un volum întreg. II voi comenta aşadar temeinic doar în volumul doi al a^es . lucrări şi voi încerca să găsesc o imagine a statului, aşa cum ni-1 imaginări[1] "Noi" înseamnă sutele de mii de oameni care, în fond, împărtăşesc id^a u. nostim, fără ca fiecare să găsească vorbele necesare pentru a descrie ceea ce *1* este neclar.

Toate reformele importante sînt, de fapt, remarcabile prin fapt[11] ca adesea, la început, n-au decît un singur susţinător, apoi cîştigă milioaJf şl milioane de adepţi. Aceasta pentru că ele răspundeau deja dorinţei profui* a mii de oameni nerăbdători, cînd în sfîrşit unul dintre ei s-a ridicat pent* a proclama voinţa lor comună şi pentru a înălţa stindardul vechilor sperant[6] * ' sub noua lor expresie, a le conduce la victorie.

Faptul că milioane de fiinţe doresc în adîncul sufletului o schin^ . completă a condiţiilor de viaţă actuale dovedeşte nemulţumirea lor adîitf" ' dureroasă. Această nemulţumire se manifestă în mii de feluri diferite, la ^ prin descurajare şi disperare, la altul prin dezgust, mînie şi indignare, la cu*-altul prin indiferenţă şi **iarăşi,** la cutare altul, printr-o dorinţă violentă <> **interveni.** Dintre nemulţumiţi, unii se abţin de la vot, alţii, mulţi la miJ^ ' votează cu fanaticii de extremă stîngă.

Spre aceştia trebuia să se întoarcă în primul rînd tînâra noastră mişc^ *'.* căci era firesc ca ea să nu tindă către o organizaţie a unor oameni mulţumii[1]', ghiftuiţi, ci să recruteze fiinţe chinuite de suferinţe, frămîntate, nefericiri nemulţumite; înainte de toate, ea nu trebuie să plutească *h* suprafaţa corpi[1] " social, ci să prindă rădăcini în adîncul masei populare.

Din punct de vedere politic, iată care era situaţia în 1918: un pof împărţit în două părţi. Prima parte, de departe cea mai puţin numeros[1]

tui'ile intelectuale ale naţiunii, excluzînd profesiunile manuale. Ea cial "naţională", înţelegînd prin aceasta că reprezintă destul de vag alificate drept interese de stat, dai' care pai* mai degrabă să se i interesele dinastice.

ncearcă să-şi împlinească idealul şi să-şi atingă obiectivele cu ajutorul pirituale al căror efect este pe cît de superficial pe atît de incomplet a prin ele însele, au, dată fiind brutalitatea adversarului, o marcată.

r-o lovitură violentă, dintr-una singură, această clasă care de curînd clasa conducătoare a fost pusă la pâmînt: tremurînd de laşitate, ea lilinţele pe care nemilosul ei învingător a vrut să i le impună, tei clase i se opune cea a marii mase a populaţiei de lucrători ^asta este grupată în mişcări cu tendinţe mai mult sau mai puţin jmiste şi este hotărîtă să zdrobească prin forţă întreaga rezistenţă lectual. Ea nu vrea să fie naţională; ea refuză conştient să favorizeze iţionale: din contră, ea favorizează toate pornirile dominatoare eric, ea reprezintă cea mai mare parte a poporului, dai" cuprinde nentele naţiunii fără de care o ridicare naţională nu poate fi nici ci realizată.

începînd din 1918, trebuia să se înţeleagă că orice nouă ascensiune erman duce la agravarea presiunilor străine asupra Germaniei, iu sînt totuşi ?amele materiale, cum obişnuiesc să repete într-una ;ri de stat" burghezi, ci puterea voinţei. Germanii aveau atunci ne decît era necesar; dacă n-au ştiut să-şi asigure libertatea, este psea energia dată de instinctul de conservare şi de voinţa de a trăi. i armă nu este decît o materie inertă şi fără valoare cîtă vreme al care este gata, înclinat şi hotărît, să o folosească. Germania a apărare nu pentru că i-au lipsit armele; nu i-a lipsit decît voinţa armele pentru aşi apăra poporul.

în special acum, politicienii noştri de stînga se străduiesc să a lor lipsită de scrupule, numai concesii şi trădări, lipsei de iu merită decît un singur răspuns: "Voi nu spuneţi adevărul! Prin i criminală de abandonare a intereselor naţionale, v-aţi abandonat încercaţi să prezentaţi lipsa de arme drept cauza hotărîtoare a •e vrednice de plîns: aici, ca în tot ceea ce faceţi, nu există decît >crizie."

el, la fel le voi spune şi politicienilor de dreapta: căci, datorită

lentabile, pleav.a evreiască, ajunsă la putere în 1918, i-a putut

nnele. La fel ca alţii, nici aceşti evrei n-au dreptul sau motivul

rmarea actuală pivotul politicii lor clarvăzătoare şi prudente (să

'grabă: laşe), dimpotrivă, situaţia poporului nostm fără apărare

laşităţii lor. Pentru a rezolva chestiunea restabilirii puterii

pune problema să ne întrebăm: "Cum vom fabrica arme?", ci

"Cum vom crea spiritul care face ca un popor să fie capabil să p9arte arma?" Cînd un asemenea spirit însufleţeşte un popor, voinţa sa găseşte inii de căi din care fiecare conduce la o armă. Unui laş îi puteţi da zece pistoale, el nu va trage nici un cartuş în atac! Ele valorează mai puţin în mîinile sale decît o bîtă în mîinile unui om curajos.

Problema reconstituirii politice a poporului nostru este de-acum, din această cauză, o chestiune de asanare a instinctului nostru de conservare naţională: într-adevăr, orice politică externă pregătitoare şi orice revalorificare a statului însuşi este în funcţie mai puţin de disponibilităţile sale în armament, cît de capacitatea de rezistenţă, recunoscută sau presupusă, a unei naţiuni. Capacitatea de coeziune a unui popor este mult mai puţin determinată de acumularea masivă de arme neînsufleţite, cît de existenţa vizibilă a unei voinţe arzătoare de conservare naţională şi de un curaj eroic pînă la moarte. O asociaţie nu se consolidează cu arme, ci cu oameni. De aceea poporul englez a fost atît de multă vreme considerat cel mai preţios dintre aliaţii din lumea întreagă; pentru că se ştie că se poate conta pe îndărătnicia sălbatică a guvernului său şi a marii mase a naţiunii, ferm hotărîţi să se bată pînă la victorie; se ştie că ei nu îşi vor cumpăni nici timpul, nici sacrificiile şi că vor folosi toate mijloacele. De aceea armamentul militai* existent momentan n-are cîtuşi de puţin nevoie să fie proporţional cu al celorlalte state.

Dacă se înţelege faptul că restabilirea politică a naţiunii germane este o chestiune de restaurare a voinţei noastre de a trăi, este limpede şi faptul că, pentru a întrona această voinţă, nu mai este suficient să recurgem la acele elemente ale sale care de-acum sînt naţionale; ceea ce este necesar, este naţionalizarea masei, care este antinaţională după cum se vede.

In consecinţă, o mişcare tînără care îşi propune drept scop repunere statului german în propria sa suveranitate va trebui să înceapă o luptă nemiloasă pentru cucerirea maselor populare.

Dai* burghezia noastră zisă "naţională" este, în general, atît de vrednică de plîns, mentalitatea ei naţională se arată atît de insuficient de dezvoltată, încît se pare într-adevăr că dinspre partea aceasta nu trebuie să ne aşteptăm la o rezistenţă serioasă faţă de o politică externă şi internă energică. Chiar dacă, avînd în vedere miopia sa binecunoscută, burghezia germană avea, ca odinioară, pe vremea lui Bismarck, să stăruie, la ceasul eliberării apropiate, într-o atitudine de rezistenţă pasivă, cel puţin nu trebuia să ne temem de o rezistentă activă din partea ei, avînd în vedere laşitatea ei binecunoscută şi chiar proverbială.

Altfel stau lucrurile cu masa concetăţenilor noştri care a dat în internaţionalism. Nu numai caracterul lor grosolan şi oarecum primitiv îi îndeamnă mai mult la violenţă, dai" şi conducătorii lor evrei sînt mult mai brutali şi nemiloşi. Ei vor zdrobi orice încercare de ridicare a Germaniei, aşa cum altădată au frînt coloana vertebrală a alinatei germane. $ îndeosebi, datorită preponderenţei lor numerice, nu numai că vor împiedica acest stat parlamentai* să ducă o oarecare politică externă naţională, dai* pe de-asupra vor

ia imposibilă evaluarea valorii exacte a forţei germane şi, în recierea interesului pe care-1 poate prezenta alianţa cu ea. Căci >e care-1 constituie pentru noi existenţa a 15 milioane de marxişti, de pacifişti; de centrişti nu este cunoscut numai de noi$_s$ el sare în ii care, atunci cînd evaluează valoarea unei alianţe posibile sau le greutatea acestei ghiulele stânjenitoare. Nu te aliezi cu un stat *i* activă a populaţiei se opune, cel puţin pasiv, oricărei politici

te.

1 adăugăm la acestea interesul frecvent al conducătorilor acestor
iare naţionale de a se opune, din simpla grijă pentru propria lor
icărei ridicări a statului, şi ei se vor opune.

2 de istorie nu ne îngăduie să concepem că poporul german îşi va
de odinioară fără să le vină de hac acelora care au provocat şi
;irea uimitoare a statului nostru. Căci, în faţa tribunalului iembrie 1918 nu va fi privit ca o simplă trădare, ci ca o trădare

:te condiţii, restabilirea independenţei germane în exterior este J rînd de restabilirea spiritului de decizie şi de voinţă a poporului

zută fie şi numai din punct de vedere tehnic, ideea eliberării terior pare nesăbuită, cîtă vreme marea masă a poporului nu va pună în slujba acestei idei de libertate.

net de vedere pur militai", este deosebit de limpede pentru orice boi nu se poate face cu un batalion de studenţi şi că, pe lîngă ipor, mai e nevoie şi de pumnii săi.

stă privinţă, trebuie să ne închipuim că dacă i se lasă clasei
vara apărării naţionale, naţiunea este prădată de un bun ce nu
ilocuit. Tinerii intelectuali germani care, în regimentele de
găsit moartea în Flandra în 1914 au lipsit mai tîrziu cumplit.
aţiunii, şi pierderea lor nu mai putea fi compensată în timpul
îpâ cum lupta nu poate fi întreţinută decît dacă batalioanele de
?ate de masa de lucrători, la fel de imposibil este s-o pregăteşti
întregul nostim corp social nu domneşte o unitate intens
voinţă
fermă.

orul nostru, obligat să-şi ducă din greu existenţa, dezarmat sub ale semnatarilor tratatului de la Versailles, nu poate lua nici gâtire tehnică atîta vreme cît hoarda duşmanilor dinăuntni nu redusă la această evreime a cărei josnicie de caracter înnăscută a a tot şi a întregii lumi pentru cîţiva bănuţi. Dar, cu asta sa im! In schimb, milioanele

de oameni care, din convingere ridicării naţionale ni se par de neînfrînt, cel puţin atîta timp cît ibătută şi smulsă din mintea şi inima lor cauza ostilităţii lor, cu cepţia marxistă internaţională. Din orice punct de vedere am

examina posibilitatea **recuceririi** independenţei noastre ca stat şi popor, pregătirea politică în exterior, punerea în funcţiune a forţelor noastre sau pregătirea bătăliei însăşi, condiţia de bază rămîne întotdeauna, şi în toate cazurile, cîştigarea prealabilă a masei largi a poporului nostru în favoarea ideii de independenţă naţională.

Dacă nu ne recîştigăm libertatea în afară, orice reformă internă, chiar în cel mai bun caz, n-ar reprezenta decît o creştere a capacităţii noastre de a fi pentru celelalte naţiuni un fel de colonie. Beneficiile ridicării noastre economice - sau a ceea ce este numit astfel ■ se vor duce la domnii noştri controlori internaţionali şi orice îmbunătăţire de ordin social realizată la noi va spori produsul muncii noastre în avantajul lor. Cît despre progresele culturale, ele nu-i pot reveni prin partaj naţiunii germane, fiindcă sînt prea legate de independenţa politică şi de demnitatea unui popor.

Aşadar, dacă pentru Germania nu există viitor decît dacă marea masă a poporului nostim este cîştigată în favoarea ideii naţionale, cucerirea acestei mase constituie misiunea cea mai înaltă şi cea mai importantă a mişcării noastre; şi activitatea acesteia nu trebuie să se ocupe numai de satisfacerea nevoilor prezentului; ea trebuie să ia în considerare mai ales în realizările ei consecinţele pe care le pot avea pentru viitorul patriei. Astfel că, încă din 1919, noi înţeleseserăm că noua mişcare trebuia să reuşească înainte de toate să naţionalizeze masele.

De aici rezultau, pentru tactica de urmat, o serie de obligaţii.

1. Pentru a cîştiga masa în favoarea ridicării naţionale, nici un sacrificiu nu este prea mare.

Oricare ai- fi concesiile de ordin economic făcute muncitorului de-acum şi mereu, acestea nu se pot compara cu beneficiul cu care se alege de aici ansamblul naţiunii, dacă ele contribuie la intrarea unor pături populare importante în corpul social din care fac parte.

Numai minţile lipsite de subtilitate şi mărginite - din păcate atît de numeroase în mediile noastre muncitoreşti ■ pot să nu recunoască faptul că, cu timpul, nici un avînt economic nu le va fi posibil şi, prin urmare, profitabil, cîtă vreme nu va fi fost restabilită o solidaritate puternică între popor şi naţiune.

Dacă, în timpul războiului, sindicatele ai* fi apărat cu înfocare interesele lucrătorilor, dacă, chiar în timpul războiului le-ar fi smuls chiar ele, de mii de ori, prin grevă, antreprenorilor, pe atunci lacomi de dividente, consimţămîntul la revendicările muncitorilor pe care îi asupreau, dacă ele **şi-ar** fi proclamat cu tot atîta fanatism cultul pentru ideea germană, continuînd opera de apărare naţională, şi dacă i-ar fi dăruit patriei, cu aceeaşi ardore, împinsă pînă la paroxism, tot ceea ce i se cuvenea patriei, războiul n-ar fi fost pierdut. Cît de neînsemnate ar fi fost aceste concesii economice, chiar şi cele mai importante, faţă de importanţa extraordinară a victoriei!

Astfel, în cadrul unei mişcări care caută să redea muncitorului german

lui german, este necesar să se înţeleagă că sacrificiile economice sînt bile cîtă vreme nu compromit trăinicia şi independenţa economiei

Je.

2. Educaţia naţională a maselor nu poate fi înfăptuită decît pe calea

ă a ridicării sociale; de fapt, numai prin acest mijloc pot fi obţinute le economice de bază care ar permite fiecăruia să se împărtăşească din e culturale ale naţiunii.

3. Naţionalizarea masei nu poate fi, în nici un caz, obţinută prin jumătăţi

ră sau printr-un apostolat timid, ci cu o orientare a eforturilor împinsă

mă, cu fanatism, pînă la scopul care trebuie atins. Aceasta înseamnă că

r nu poate fi făcut "naţional" în sensul foarte moderat dat acestui cuvînt

hezia noastră actuală; frebuie acţionat naţional, cu toată impetuozitate

[e soluţiile extreme.

Otrava nu e învinsă decît de contraotravă şi numai nişte burghezi îşi pot închipui că procedeele de mijloc îi vor conduce în împărăţia

Marea masă a unui popor nu este alcătuită nici din profesori, nici din ţi. Ea este puţin accesibilă ideilor abstracte. In schimb, va fi impresio-i uşor în domeniul sentimentelor şi acolo se găsesc resorturile tainice ale r sale, fie pozitive, fie negative. De altfel, ea nu reacţionează bine decît irea unei manifestări de forţă orientată net într-o direcţie sau într-o opusă, dai* niciodată în folosul unei jumătăţi de măsură care şovăie între două. A întemeia ceva pe sentimentele mulţimii necesită de asemenea ă fie extrem de stabile. Credinţa este mai greu de zdruncinat decît Iragostea e mai puţin schimbătoare decît stima, ura e mai durabilă decît a. In toate timpurile, forţa care a pus în mişcare pe acest pămînt le cele mai violente a constat nu atît în proclamarea unei idei ştiinţifice aea stăpînire pe mulţime, cît într-un fanatism însufleţitor şi într-o ă isterie care le înflăcăra nebuneşte.

)ricine vrea să cîştige masa trebuie să cunoască cheia care deschide îimii ei. Aici obiectivitatea înseamnă slăbiciune, voinţa înseamnă forţă. L Nu poţi cîştiga sufletul unui popor decît dacă, în timp ce lupţi pentru a propriului scop, veghezi la nimicirea oricărui duşman ce caută să i se

)in toate timpurile, poporal a considerat atacul nemilos al adversarilor ovadă a dreptului său; pentru el, a renunţa la distrugerea lor înseamnă i de dreptul său; înseamnă chiar negarea existenţei lui. lasă nu este decît o parte din natură; sentimentele ei nu îi permit să n armonie cu oameni care nu ascund că vor contrariul a ceea ce vrea Ea nu concepe decît victoria celui mai tare şi nimicirea sau cel puţin sa necondiţionată a celui mai slab.

raţionalizarea masei noastre nu va putea reuşi decît dacă pe lîngă lupta entru cucerirea sufletului

poporului nostru se întreprinde distrugerea

5. Toate marile probleme ale timpului nostru sînt probjîme *d^* otrăvitorilor săi internaţionali. 5. Toate marile probleir şi nu reprezintă decît urmarea unor cauze determinate.

O singură cauză, între toate, prezintă totuşi o important fund/i a ' ' aceea a menţinerii rasei în organismul social. Numai în sînfe stă *i* sa slăbiciunea omului. Popoarele care nu recunosc şi nu apreciază iif . . - - -, • *Z.* e *'Cani'şului* bazelor lor rasiste seamănă cu nişte oameni care ai* vrea sa-i onfere *f.* calităţile ogarului, fără să înţeleagă că iuţeala şi docilitatea csnişuluf calităţi dobîndite prin dresură, ci sînt inerente rasei înseşi. Popoaj fl renunţă să-şi menţină puritatea rasei renunţă, totodată, la unititea de ' toate manifestările lui. ,, _ ..

Dezmembrarea fiinţei lor este consecinţa firească şi ineviabilă^ , , " sîngelui lor, iar dezagregarea forţelor lor spirituale şi creatoare nu *f* efectul modificărilor aduse temeliilor lor rasiste.

Cel ce vrea să scape poporul german de imperfecţiunii! vădita sînt inerente originii sale va trebui mai întîi să-1 scape de cel ca'e 1-a î/ calea acestor imperfecţiuni.

Naţiunea germană nu se va putea ridica din nou dacă publem/ ca urmare, problema evreiască nu este examinată cu fermitate

Problema rasei nu este numai cheia istoriei lumii, ea ese cea | umane.

6. Incorporarea într-o comunitate naţională nouă a marii' poporului nostim, care astăzi se află în tabăra internaţionalismului, nuţi' ., nici o renunţare la ideea ca fiecare să apere interesele legitim[1] ale o/ . de condiţia lui. Toate aceste interese specifice diferitelor conditj/ profesiuni nu trebuie să antreneze defel separarea dintre clase:acestej ... . decît fenomene rezultate firesc din modurile vieţii noastre economice. G/ . , , ., _ . , . . . _ . . .varate rea giiiparilor profesionale nu se opune cu nimic formam mei *tf .* , colectivităţi populare, căci aceasta constă în unitatea corpului sociali[1]' chestiunile privitoare la acest corp social. .* , T , , . j- •• • , j ■, - , .. etatea

Înglobarea unei condiţii sociale, devenita o clasa, n come. , populai'ă, sau numai în stat, nu se produce prin coborîrea claseJbr *maif,* ^ j ' ci prin ridicarea claselor inferioare. Burghezia de astăzi nu a f>st in» stat prin măsuri luate de nobilime, ci prin propria ei activităţi şi *sulf* ei conducere.

Muncitorul german n-a intrat în cadrul comunităţii germanei,. unor scene de fraternizare melodramatică, ci pentru că şi-a îidicat f situaţia socială şi culturală pînă a atins simţitor nivelul altor

clase.

O mişcare care îşi atribuie un scop asemănător va trebui săi[1], aderenţi mai întîi în tabăra muncitorilor. Ea nu trebuie să se adrese/ intelectualilor decît în măsura în care aceasta va fi înţeles din ţlin scy , trebuie atins. Mersul acestui fenomen de transformări şi de aprepiere *zţ,* nu este o treabă de zece sau douăzeci de ani: experienţa ne determină si/

upi-inde multe generaţii.
iei mai mare obstacol în calea apropierii dintre muncitorul de astăzi şi
>a naţională nu este acţiunea reprezentanţilor intereselor sale
ve ci a conducătorilor care o aţîţă în direcţia internaţionalismului,
uirit ostil poporului şi patriei.
celeaşi asociaţii sindicale conduse din punct de vedere politic într-un
}nal şi în mod sincer populai" • vor transforma milioanele de muncitori
iri de mare valoare ai colectivităţii naţionale, fără ca aceasta să
ze luptele izolate ce s-ar putea da pe terenul pui' economic.
i mişcare care vrea să 1 redea onorabil pe muncitoiiil german popoiiilui
smulgă din utopia internaţionalistă trebuie mai întîi să atace extrem c anumite concepţii care domnesc în mediile patronale şi anume că, rat în comunitatea populară, muncitoiiil şi-a pierdut, din punct, de onomic, mijloacele de a se apăra de patronul său; şi că cea mai mică
de apărare a intereselor vitale ale muncitorilor, chiar şi a celor mai ;, constituie un atac împ'otnva intereselor colectivităţii.
combate o astfel de teorie înseamnă a combate o minciună cunoscuta; atea populară nu îşi impune obligaţiile unor anumite părţi ale sale, ci

n muncitor păcătuieşte fără îndoială împotriva spiritului unei îţi populare demne de acest nume cînd, fără consideraţie faţă de binele de menţinerea statului economic naţional şi, bazîndu-se pe forţa lui, meninţător revendicări exagerate. Dai[1] un antreprenor nu lezează mai astă comunitate dacă prin metode de exploatare inumane şi prin
extorcări foloseşte greşit forţa de muncă a naţiunii şi cîştigă milioane, îătar, din sudoarea muncitorilor săi.
l îşi pierde astfel dreptul de aşi spune "naţional" şi de a vorbi despre tate populară, căci nu este decît o canalie egoistă care seamănă îirea şi provoacă luptele care rezultă de aici, lupte care, în orice caz, nătoare ţării, szervorul din care mişcarea noastră *va* trebui să se aprovizioneze va
primul rînd masa muncitorilor. Această masă trebuie smulsă din ernaţionalistă, din situaţia ei socială critică, trebuie scoasă din sărăcia ilă şi transformată într-un element hotărît, valoros, însufleţit de ;e naţionale şi de voinţă naţională, al comunităţii noastre populare, acă în sferele naţionale luminate există oameni ataşaţi fierbinte de >r şi viitorul său şi conştienţi de importanţa luptei al cărei preţ este tcestei mase, aceşti oameni vor fi. bineveniţi în rîndurile mişcării <i vor constitui în mod util scheletul ei spiritual. Acestea fiind zise, noi
ni să atragem de partea noastră vitele electorale bui'gheze. Căci ne-am
astfel cu o masă a cărei mentalitate ai[1] avea mai degrabă ca efect

"ea unor pături sociale mult mai întinse.
asigur, teoretic este foarte frumos să vrei să strîngi
într-o aceeaşi

mişcare masele cele mai largi, venite şi de sus şi de jos. Dai* trebuie să ţinem cont de următoarele: este poate cu putinţă să obţinem asupra clasei burgheze o influenţă psihologică suficientă pentru ai inculca opinii noi sau chiar o înţelegere sănătoasă a lucrurilor; dai' nu ne putem gîndi să facem să dispară nişte calităţi caracteristice sau, mai bine zis, imperfecţiuni a căror origine şi dezvoltare datează de cîteva secole. In sfîrşit, scopul nostru nu este modificarea spiritelor într-o tabără care este deja naţională; trebuie să aducem la noi tabăra antinaţionalilor.

Şi aceasta este ideea care trebuie să impună în final orice tactică a mişcării.

7. Această luare de poziţie unilaterală şi însăşi prin aceasta foarte limpede trebuie să se regăsească şi în propaganda mişcării şi invers, propaganda noastră se va strădui s-o dezvolte la x'îndul ei.

Căci, pentru ca propaganda în favoarea mişcării să fie eficace, ea trebuie să se exercite **într-o** singură direcţie; în caz contrar, avînd în vedere diferenţa de formaţie intelectuală a celor două tabere prezente, această propagandă ai* fi neînţeleasă de una din ele sau respinsă de cealaltă, deoarece se sprijină pe adevăruri evidente .şi ca urmare lipsite de interes.

Nici chiar modul de exprimare şi tonul adoptat nu pot produce acelaşi efect asupra a două pături sociale atît de diametral opuse.

Dacă propaganda renunţă la o anumită naivitate a expresiei, ea nu va reuşi să mişte sensibilitatea masei. Dacă, în schimb, introduce în vorbele şi gesturile ei întreaga asprime de sentimente a masei, ea nu va atinge mediile zise "intelectuale".

Intre o sută de persoane care-şi zic oratori nu există zece care să ştie să vorbească cu aceeaşi eficacitate .şi, firește, despre acelaşi subiect astăzi unui auditoriu format din măturători de stradă, din lăcătuşi şi din curăţători de canale şi mîine unor profesori din învăţămîntul superior şi unor studenţi. înţeleg să le vorbească sub o formă care să corespundă posibilităţilor de asimilare ale unora şi ale celorlalţi şi care, în plus, să exercite influenţă asupra lor şi care să dezlănţuie şi la unii şi la ceilalţi aceeaşi furtună de aplauze.

Trebuie să avem mereu prezent în minte gîndul că nici cea mai frumoasă idee a unei teorii înalte nu se poate răspîndi de obicei decît prin intermediul minţilor înguste, ba chiar foarte înguste.

Nu e vorba de ceea ce ar putea spune creatorul unei idei geniale, ci de ceea ce devine această idee în gura celui care o transmite şi de succesul pe care îl obţine sub această formă.

Astfel că forţa de expansiune a social-democraţiei, mai mult, a **piişcâfu** marxiste, se întemeiază mai ales pe unitate şi., ca urmare, pe uniformitatea publicului căruia i se adresa.

Cu cit ideile expuse păreau mai limitate, ba chiar mărginite, cu atît ele erau mai uşor acceptate şi puse în practică de o masa a cărei capacitate se potrivea bine cu hrana spirituală ce-i era servită.

iceea noua mişcare trebuie să pornească pe un drum
în acelaşi timp
ai".
jaganda trebuie menţinută, atît în privinţa fondului
cît şi în privinţă
nivelul masei şi valoarea ei nu trebuie
măsurată decît după
abţinute.
dunările populare, oratorul care vorbeşte cel mai
bine nu este acela
enind spre el inteligenţa celor prezenţi, ci acela care
cucereşte inima

'intelectual" care, la o adunare populară, ai* critica meschin lipsa dirii într-un discurs care ai' fi influenţat evident păturile de jos pe să le cucerească, n-ar dovedi decît incapacitatea completă a raţiunii propriei sale valori, în privinţa noii mişcări.
lujba mişcării noastre nu avem nevoie decît de intelectuali ;ă înţeleagă destul de bine misiunea noastră şi ţelul nostim pentru tivitatea propagandei noastre numai după succesele ei şi absolut ipresia pe care a putut-o produce. într-adevăr, propaganda nu este i a întreţine mentalitatea naţională a oamenilor care o au deja, ci tiga pe adversarii concepţiei noastre despre poporul german, dacă acelaşi sînge cu noi.
neral, metodele pe care le-am prezentat deja sumai'
cînd am vorbit
ganda pe timp de război mi se pai' perfect
convenabile mişcării
fiind procedeele lor deosebit de indicate de
lămurire a ideilor.
sul a dovedit înaltul grad de perfecţiune a
acestor metode.
jlocul de a reuşi o mişcare de reformă politică nu
va fi niciodată
L influenţarea forţelor conducătoare; necesară este
cucerirea puterii
ee care trebuie să zdruncine lumea din temelii
are nu numai
: datoria să-şi asigure mijloacele care fac posibilă
împlinirea
r. Aici, pe pămînt, succesul este singurul judecător
care hotărăşte
este dreaptă sau nedreaptă, şi prin cuvîntul succes
nu înţeleg, ca
irea puterii, ci acţiunea binefăcătoare asupra
întregului popor,
r o lovitură de stat nu trebuie considerată reuşită •
cum declară
i magistraţi lipsiţi de conştiinţă - pentru că
revoluţionarii vor fi
stăpînire pe putere, ci numai dacă naţiunea,
mulţumită cuceririi
3 care şi le fixase mişcarea revoluţionară, este mai
înfloritoare
imul trecut. Raţionament care nu poate fi
aplicat revoluţiei

se intitulează lovitura de forţă a bandiţilor din toamna lui 1918.

cazul în care cucerirea puterii politice este cea dintîi condiţie care

inită pentru reuşita intenţiilor reformei, o **mişcare** cu asemenea

î, încă din prima zi a existenţei sale, să fie conştientă de faptul că

de masă şi nu una de club literar de consumatori de ceai sau a

•urgheze de jucători de popice.

a mişcare este în esenţa şi în organizarea ei interioară antiparla-te cuvinte ea tăgăduieşte în general principiul - ca în propria sa

organizare internă - suveranităţii majorităţii în virtutea căreia şeful guvernului este coborît la rangul de simplu executant al voinţei altora. Mişcarea susţine principiul că, atît în problemele însemnate, cît şi în cele mărunte, şeful deţine o autoritate necontestată, care implică întreaga lui răspundere.

Consecinţele practice ale acestui principiu pentru mişcarea noastră sînt:

Preşedintele unei grupări subordonate este instalat în funcţie de şeful grupării imediat superioare; el este răspunzător de conduita grupării sale; toate comisiile sînt la dispoziţia lui; în schimb, el nu depinde de nici o comisie.

Nici o comisie nu are drept de vot; nu există decît comisii de cercetare, cărora şeful responsabil le repartizează munca. Din acest principiu decurge organizarea din *Bezirk,* din *Kreis,* sau din *Gau*[1]*);* pretutindeni şeful este numit de şeful imediat superior şi în acelaşi timp i se cuvin o autoritate deplină şi puteri nelimitate. Numai şeful întregului partid este ales, conform regulilor asociaţiei, în adunarea generală a membrilor. Dai* el este şeful exclusiv. Toate comisiile sînt dependente de el; el nu depinde de nici una. El are răspunderea, dai- o poartă în întregime pe umerii săi. Dacă şeful a încălcat principiile mişcării sau dacă i-a servit prost interesele, partizanilor săi le revine sarcina de al face să compară în forum, în vederea unei alegeri noi şi spre a i se retrage funcţia. Atunci el este înlocuit de omul nou care pare cel mai capabil şi care este, la rîndul său, investit cu aceeaşi autoritate şi cu aceeaşi responsabilitate.

Una din îndatoririle cele mai stricte ale **mişcării** noastre este să considere acest principiu ca imperativ, nu numai în propriile sale rînduri, ci în cadrul întregului stat.

Cine vrea să fie şef, poartă, odată cu autoritatea supremă şi nelimitată, povara grea a unei responsabilităţi totale.

Cel ce nu e capabil să facă faţă consecinţelor actelor sale sau care nu se simte destul de curajos pentru aceasta nu e bun de nimic ca şef. Numai un erou îşi poate asuma această funcţie.

Progresele şi civilizaţia omenirii nu sînt produsul majorităţii, ci se întemeiază numai pe geniul şi activitatea personalităţii.

Pentru a-i reda poporului nostru măreţia şi puterea, este necesară mai întîi glorificai'ea personalităţii şefului şi prezentai'ea ei în toate drepturile sale.

Din acest motiv mişcarea este antiparlamentară; şi chiar dacă se ocupă de o instituţie parlamentară, trebuie s-o facă numai pentru a o ataca în vederea eliminării unei rotiţe politice în care trebuie să vedem unul din semnele cele mai distincte ale decăderii omenirii.

10. Mişcarea nu este de acord să ia poziţie în chestiunile care ies din cadrul activităţii sale politice sau care nu pai* de o importanţă fundamentală.

Scopul ei nu este o reformă religioasă, ci o reorganizare politică a poporului nostru. Ea vede în cele două confesiuni religioase ajutoare la fel de

---

[1] Arondisment, judeţ, regiune. (N.T.)

pentru conservarea poporului nostru; ea combate deci partidele cărei
religiei rolul fundamental de sprijin moral pentru a face din ea doar
iment pentru folosinţa partidelor.
lisiunea mişcării nu este restabilirea unei forme de stat determinate,
i împotriva unei alte forme de stat, ci stabilirea principiilor fundamen
ie care nici republica nici monarhia nu se pot menţine.
ia nu constă nici în întemeierea unei monarhii, nici în **întărirea**
i, ci în crearea unui stat germanic.
orma exterioară care trebuie dată acestui stat pentru a încununa opera
ită o importanţă fundamentală; este o treabă care trebuie hotărîtă mai
uncţie de oportunitatea practică a momentului.
a un popor care va fi înţeles în sfîrşit marile probleme şi marile eforturi
existenţei sale, chestiunea formei de guvemămînt nu trebuie să mai
i lupte interne.
hestiunea organizării interne a mişcării este o problemă nu de
ci de adaptare oportună la scopul urmărit, ea mai bună organizare nu este aceea care interpune între şeful unei
partizanii săi un sistem, considerabil de intermediari; este cea care t mai puţini cu putinţă. Căci a organiza înseamnă a transmite unui *arte* mare de oameni o idee determinată • născută întotdeauna în capul ui" om şi a asigura apoi transformarea acestei idei în realitate,
rganizarea nu este aşadar, la urma urmei, decît un râu necesar. Ea nult, un mijloc de a atinge un anumit scop; ea nu este scopul, in moment, ce lumea produce mai multe creaturi inconştiente decît
1 gîndesc, este întotdeauna mai uşor să pui pe picioare o organizaţie
îaterializezi nişte idei. Stadiul de dezvoltare a unei idei pe cale de
îndeosebi cînd prezintă un caracter de reformă,
este, în linii mari,

idee genială provine întotdeauna din mintea unui om în care se jcaţia de aşi transmite credinţa restului omenirii. El propovăduieşte :onceput şi începetul cu începetul îşi cîştigă un anumit număr de partizani, ansmiterea directă şi personală a ideilor unui om semenilor săi este
ideal; este de asemenea şi cel mai firesc. Pe măsură ce numărul :reşte, propovăduitorului îi va fi din ce în ce mai greu să continuie săi
2personal şi direct pe nenumăraţii săi partizani, săi domine şi săi
i toţi. Şi, după cum pe măsură ce o comună se extinde, simpla circulaţie
unct la altul trebuie să facă obiectul unei reglementări, tot astfel, şi
az, trebuie să se ia hotărîrea creerii unor rotiţe

stânjenitoare. S-a
:u statul ideal: el va cunoaşte răul necesar
organizării. Trebuie luată
rare formarea micilor grupări subordonate, ca de
pildă în mişcarea
ide grupările locale sînt celulele elementare ale
organizaţiilor de un
ridicat,
tuşi, dacă aceste fracţionări sînt aprobate înainte
ca autoritatea

creatorului doctrinei şi a şcolii pe care a întemeiat-o să fie incontestabil stabilită, unitatea învăţăturii riscă să fie slăbită. Nu se va da niciodată prea multă importanţă existenţei unui centru politic şi geografic unde să se afle capul mişcării.

Valurile negre ale Meccăi şi farmecul magic al Romei dau în timp mişcărilor al căror sediu sînt o forţă făcută din unitatea internă şi din supunerea faţă de omul care simbolizează această unitate.

De aceea, cînd se creează celulele elementare ale organismului, nu trebuie niciodată neglijată menţinerea întregii importanţe a locului de origine a ideii şi ridicarea sus şi tare a prestigiului ei.

Această proslăvire fără margini din triplul punct de vedere simbolic, moral .şi material a locului de unde a provenit ideea şi unde se află conducerea mişcării trebuie să fie **urmărită** exact în măsura în care înmulţirea nesfîrşită a celulelor subordonate ale mişcării pretinde noi grupări după exemplul organizaţiei.

Fiindcă dacă numărul crescînd al adepţilor şi imposibilitatea de a continua întreţinerea legăturilor directe cu ei conduce la constituirea unor grupări subordonate, tot astfel înmulţirea nesfirsită a acestor grupări le obligă să se unească în grupări mai mari care, din punct de vedere politic, ai- putea fi calificate, spre exemplu, drept asociaţii regionale sau districtuale.

Menţinerea grupărilor locale situate la nivelul cel mai de jos al ierarhiei sub autoritatea centrului mişcării este relativ **uşoară,** în schimb trebuie să recunoaştem întreaga dificultate de a impune această autoritate organizaţiilor mai numeroase care se constituie pe **urmă.** Şi totuşi acest lucru este esenţial pentru salvarea unităţii mişcării şi, în consecinţă, pentru realizarea ideii.

Dacă, pe deasupra, aceste organisme intermediare mai importante se grupează, creşte şi dificultatea de a asigura pretutindeni supunerea absolută faţă de ordinele venite de la organele centrale.

De aceea mecanismul complet al unei organizaţii nu trebuie pornit decît in măsura în care autoritatea spirituală a organului central .şi a ideii care îl animă pare garantată fără rezerve. In sistemele politice, această garanţie nu pare a fi completă decît dacă puterea a fost efectiv preluată.

Rezultă de aici că directivele pentru organizarea internă a mişcării sînt următoarele:

a)Concentrarea întregii activităţi mai întîi într-un singur oraş: Munchen.
Adunarea în acest punct a unui grup de partizani absolut sigur; crearea unei
şcoli pentru răspîndirea ulterioară a ideii, Trebuie cîştigată autoritata necesară
pentru viitor, dobîndind, tot acolo, succesele cele mai însemnate şi mai izbitoare
care pot fi obţinute.

Pentru ca mişcarea şi conducătorii ei să fie cunoscuţi, trebuia nu numai zdruncinată vizibil convingerea că şcoala mai'xistă care funcţiona acolo era de neînvins, ci şi dovedită posibilitatea unei mişcări opuse.

b) Să nu se creeze grupări locale în alte **părţi,** decît odată ce autoritatea

nului de conducere de la Munchen este definitiv asigurată.
;) Să se constituie apoi asociaţii districtuale, regionale sau pe ţară, nu
nci cînd li se va simţi nevoia, ci după ce se vor fi obţinut garanţii
;e de supunere completă faţă de organul central.
n plus, crearea organismelor subordonate depinde de numărul
or socotiţi capabili să le fie eventual trimişi în calitate de şefi.
n această privinţă există două soluţii:
t) Mişcarea dispune de mijloacele financiare necesare atragerii şi
L oamenilor inteligenţi, capabili să devină mai tîrziu conducători. Ea
mei la treabă personalul astfel cîştigat pentru cauză şi îl foloseşte
adaptîndu-1 riguros la scopul care trebuie atins, în special în ceea ce
tactica de practicat.
iceastă soluţie este cea mai simplă şi cea mai rapidă: ea presupune
jloace pecuniare însemnate, căci acest material de şefi nu este în stare
i pentru mişcare decît dacă este retribuit.
I Urmare lipsei de resurse financiare, mişcarea nu este în măsură să
i şefi plătiţi; ea este nevoită să facă apel la oamenii care se simt onoraţi

ceasta cale este cea mai lungă şi cea mai grea. Conducerea mişcării neori să lase nedesţelenite regiuni întinse, atunci cînd nu dispune, irtizanii săi, de nici un om capabil să organizeze şi să dirijeze acţiunea ;a respectivă.
! poate întîmp ia ca teritorii întinse să nu ofei'e nici o resursă în această n timp ce alte localităţi vor avea doi sau trei oameni de capacitate gală. Greutăţile ce se pot ivi din această pricină sînt considerabile şi •ezolvate decît după cîţiva ani.
ar condiţia dintîi, pentru constituirea unui element al organizării, este aşezarea omului potrivit în fruntea ei.
Lpă cum o trupă fără ofiţer va fi mai lipsită de valoare, tot aşa o î politică este inoperantă dacă nu are conducătorul care îi trebuie, că oamenii nu dispun de o personalitate care poate fi aşezată în iei grupări locale, e mai bine să se abţină de la constituire decît să rganizarea ei.
să fii conducător nu e suficient să ai voinţă, mai sînt necesare şi însă puterea de voinţă şi energia trec înaintea geniului singur. Cel •nducător este cel în care se reunesc capacitatea, spiritul de decizie enţă în execuţie.
toni] unei mişcări este condiţionat de fanatismul şi intoleranţa pe i săi le aplică spre a o considera drept singura mişcare întru totul tuturor aranjamentelor de acelaşi ordin.
e o foarte mare greşeală să credem că forţa unei mişcări creşte prin "u o **mişcare** analoagă. Va

exista poate o creştere a desfăşurării e, în ochii unui observator superficial, va părea o creştere a forţei; în

realitate, mişcarea va fi primit germenii unei slăbiri interne care nu va întîrzia să se facă simţită.

Căci, orice s-ar putea spune despre asemănarea dintre două mişcări, nu există similitudine. Altminteri n-ar exista două mişcări; n-ar exista decît una singură. In plus - oricare ai* fi punctul asupra căruia pot exista diferenţe, chiar dacă nu s-ar baza decît pe valoarea diferită a celor doi conducători - ele există. Legea firească a oricărei dezvoltări nu comportă împerecherea a două organisme, ci victoria celui mai puternic şi exploatarea metodică a forţei învingătorului, care nu este posibilă decît prin lupta pe care o provoacă.

Unirea a două partide politice asemănătoare poate produce avantaje politice trecătoare: dar, cu timpul, un succes obţinut astfel devine cauza unor slăbiciuni care se vor manifesta mai tîrziu.

O mişcare nu poate deveni mare decît dezvoltîndu-şi nelimitat forţa interioară şi dacă mişcarea creşte în mod durabil cîştigînd victoria definitivă asupra tuturor concurenţilor săi.

Fără nici o îndoială, se poate spune că forţa ei şi, odată cu ea, dreptul ei la viaţă nu se dezvoltă decît în măsura în care admite drept condiţie extinderea ideii de luptă; se poate spune de asemenea că momentul în care mişcarea va fi atins forţa maximă este acela în care victoria completă se va fi situat de partea ei. \ .

O mişcare nu va pretinde deci victorie decît unei tactici care, departe de a-i aduce succese imediate însă de moment, îi va impune o perioadă lungă de dezvoltare progresivă şi de lupte îndelungate cauzate de intoleranţa ei absolută faţă de celelalte.

Nişte mişcări care nu-şi datorează dezvoltarea decît unei aşa-zise asocieri de organisme asemănătoare, cu alte cuvinte compromisurilor, seamănă cu nişte plante de seră pentru culturi timpurii.

Ele cresc în înălţime, dai' le lipseşte forţa de a înfrunta secolele şi de a rezista violenţei furtunilor.

Puterea tuturor organizaţiilor mari care întruchipează o idee măreaţă s-a bazat pe fanatismul cu care s-au ridicat, intolerante, sigure de dreptul lor şi încrezătoare în victoria împotriva a tot ce le era străin.

Cînd o idee este justă prin ea însăşi şi cînd, înarmaţi cu această convingere, adepţii ei încep să se bată pentru ea aici, pe pămînt, ei sînt invincibili; orice atac împotriva lor nu face decît să le mărească forţa.

Creştinismul nu a devenit atît de important făcînd compromisuri cu opiniile filozofice ale antichităţii aproape asemănătoare cu ale lui, ci proclamînd şi apărînd cu un fanatism inflexibil propria sa **învăţătură.**

Avansul aparent pe care-1 pot realiza mişcările politice aliindu-se cu altele este repede depăşit de progresele unei învăţături care organizează şi care luptă ea însăşi în cea mai deplină independenţă.

Mişcarea trebuie să-şi instruiască membrii să nu vadă în luptă un element secundai- şi neglijabil, ci însuşi scopul. Din acest moment, ei nu se vor

me de ostilitatea aversarilor lor; dimpotrivă; vor simţi in aceasta condiţia a propriei lor raţiuni de a fi, Ei nu se vor teme de ura duşmanilor lui nostru şi de concepţia noastră despre lume; din contră, o vor dori cu •are; dar, printre manifestările acestei uri, figurează minciuna şi
ia.

Cel care nu este combătut de ziarele evreieşti, cel pe care acestea nu î] >ază nu este un bun german, nici un naţionalsocialist adevărat; itatea sa, sinceritatea convingerii şi puterea sa de voinţă au ca măsură ostilitatea pe care i-o arată duşmanul de moarte al poporului nostra.

Partizanilor mişcării noastre şi, în general, întregului popor, trebuie să *gem* atenţia din nou şi mereu că ziarele evreieşti sînt o ţesătură de
ii.

Chiar dacă un evreu spune adevărul, el o face cu scopul precis de a o înşelătorie şi mai mare; şi în acest caz, el minte, aşadar, conştient, este un mare maestru în minciuni: minciuna şi înşelăciunea sînt armele aptă.

Orice calomnie, orice calomnie de origine evreiască îi însemnează pe ii noştri cu o cicatrice glorioasă.

Cel pe care-1 denigrează cel mai mult, este şi mai mult de-al nostru; cel :are nutresc o ură de moarte este prietenul nostru cel mai bun. Cel care citeşte dimineaţa un ziar evreiesc în care nu e calomniat să se gîndească la faptul că ziua precedentă a fost o zi pierdută; dacă ar t-o bine, evreul l-ar fi **urmărit, l-ar** fi denigrat, calomniat, insultat .şi t. Şi numai cel care merge împotriva acestui duşman de moarte al ii nostru şi al întregii omeniri sau civilizaţii ariene are dreptul să se să fie expus calomniilor şi ostilităţii acestei rase.

2înd aceste principii vor fi. trecut în sîngele şi măduva partizanilor îişcarea noastră va fi de neclintit şi de neînvins.

Mişcarea noastră trebuie să dezvolte prin toate mijloacele respectul
itătii. In cadrul ei nu trebuie uitat niciodată că valoarea a tot cee ce este
se întemeiază pe valoarea individuală .şi că orice idee .şi orice acţiune
d forţei creatoare a unui om. Nu trebuie uitat nici că admiraţia faţă de
ste mare nu este, nu reprezintă numai un tribut de recunoştinţă adus
ci şi un bine care-i înlănţuie şi i uneşte pe toţi aceia **care** încearcă
ecunojţtinţ
ă.

'ersonalitatea nu poate fi înlocuită. Acest luciu este adevărat îndeosebi Loc să întrupeze o forţă mecanică, ea întrupează elementul cultural şi Un maestru ilustru nu poate fi înlocuit: nimeni altcineva nu poate de terminarea operei lui după moartea sa; la fel stau lucrurile şi în ai mare poet, al unui gînditor, al unui om de **stat** şi al unui **mare**

ăci opera lor a încolţit pe terenul **artei;** ea na fost fabricata de o a a fost un dai- natural al graţiei

divine.

Cele mai mari revoluţii şi cele mai mari cuceriri ale oamenilor pe acest pămînt, cele mai mari opere culturale, rezultatele nemuritoare pe care le-au obţinut ca şefi de guverne etc, toate acestea sînt pe vecie legate de un nume şi vor rămîne simbolizate de acest nume. A renunţa la omagierea unui spirit celebru înseamnă a te lipsi de o forţă uriaşă, aceea care emană din numele bărbaţilor şi femeilor care au fost mari.

Evreii o ştiu foarte bine. Tocmai ei$_s$ ai căror oameni mari n-au fost mari decît prin eforturile lor distructive îndreptate împotriva omenirii şi civilizaţiei, cultivă această admiraţie idolatră. Dar ei încearcă să o prezinte ca nedemnă şi o stigmatizează numind-o "cultul individualităţii".

Dacă un popor este destul de laş ca să se ralieze acestei opinii neruşinate şi înfumurate a evreilor, el renunţă la cea mai mare dintre forţele pe care le posedă: căci a respecta un om de geniu, concepţiile sale, operele sale reprezintă o forţă; a respecta masa nu.

Cînd inimile sînt zdrobite, cînd sufletele disperă, din umbrele trecutului se ivesc cei care au ştiut odinioară să facă strîmtorarea şi frămîntările omeneşti, ofensa şi mizeria, servitutea intelectuală şi constrîngerea fizică să dea înapoi; ei îşi pleacă privirile asupra muritorilor disperaţi şi le întind mîinile lor fără de moarte.

Vai de poporul căruia îi e ruşine să le apuce!!!

Cînd am început lansarea mişcării noastre, am avut de suferit mai ales din'. pricină că numele nostru nu spunea nimănui nimic sau nu trezea nici o semnificaţie exactă; această incertitudine a publicului în privinţa noastră ne compromitea succesul.

Gîndiţi-vă numai: şase sau şapte oameni, nişte necunoscuţi, nişte pîrliţi. se adunau cu intenţia de a crea o mişcare cu scopul de a reuşi acolo unde, pînă în prezent, eşuaseră partide mari, cuprinzînd mulţimi considerabile: reconstituirea unui Reich german avînd o putere şi o suveranitate mai întinse. Dacă **şi-ar** fi bătut joc de noi sau ne-ar fi atacat, am fi fost încîntaţi; dai' era total deprimant să treci complet neobservat, ca în cazul nostim; din pricina asta sufeream cel mai mult.

Cînd am intrat în intimitatea acestor cîtorva oameni, încă nu putea fi vorba nici despre un jîartid, nici despre o mişcare.

Am povestit deja impresiile legate de primul meu contact cu acest cerc. Am avut atunci, în cursul săptămînilor ce au urmat, timpul .şi ocazia să studiez cum acest aşa-zis partid s-ar putea manifesta şi aceasta nu părea posibil curînd. Doamne Dumnezeule! ce tablou **îngrijorător** şi descurajam[1] era! încă nu exista nimic, dar absolut nimic! Partidul nu exista decît cu numele şi, de fapt, comisia

re cuprindea ansamblul tuturor membrilor era tocmai ca aceia pe care voiam i combatem: un parlament... în miniatură! Şi acolo domnea sistemul votului, Iacă, cel puţin, în parlamentele mari ţipi cît te ţine gura timp de luni de zile îtru nişte probleme mai importante, în micul nostru cenaclu răspunsul ce buia dat unei sczisori primite pricinuia deja un dialog interminabil.

Bineînţeles, publicul nu ştia nimic din toate acestea. La Miinchen ieni nu cunoştea partidul, nici măcar după nume, în afara celor cîtorva adepţi îi şi a rarelor sale legături.

In fiecare miercuri aveam, într-o cafenea din Miinchen, ceea ce noi team o şedinţa a comisiei, iar o dată pe săptămînă o seară de discuţii. Cum ig partidul făcea parte din comisie, asistenţii erau, bineînţeles, mereu îşi. De aceea de-acum trebuia să facem în aşa fel încît limitele exterioare ale lui nostru cerc să se spargă, să cîştigăm noi adepţi şi, înainte de toate, să i cunoscut numele mişcării cu orice preţ.

Iată cum am început: în fiecare lună şi, mai tîrziu, o dată Ia cincisprezece ncercam să ţinem o adunare. Invitaţiile erau scrise la maşină sau de mînă nele care au fost împărţite le-am dus noi înşine. Fiecare se adresa cercului ţintelor sale pentru a atrage cîte una la şedinţele noastre. Rezultatul a fost lamentabil.

îmi mai amintesc şi acum de seara în care, după ce dusesem eu însumi i din acele bilete, aşteptam masele populare care trebuiau să vină. Cu o întîrziere de o oră, "preşedintele adunării" a fost nevoit în sfîrşit să lă şedinţa. Eram tot şapte, mereu aceiaşi.

Am ajuns să multiplicăm la maşina unei firme materialul biroului de ;hen; aceasta ne-a adus cîţiva ascultători în plus la şedinţa următoare, imărul lor s-a ridicat încet de la 11 la 13, la 17, la 23 şi în sfîrşit la 34 Itători.

Mulţumită unor chete foarte modeste făcute de cercul nostru de pîrliţi, it strînge fondurile necesare pentru a însera anunţul unei adunări în *ier Beobachter,* care pe atunci era independent. De astă dată, succesul ir-adevăr uimitor.

Yegătisem adunarea Ia "Hofbrăuhaus Keller" din Miinchen (care nu onfundat cu sala de festivităţi "Hofbrăuhaus" de la Miinchen). Era o , putînd cuprinde cel mult 130 de persoane. Mi s-a părut o hală uriaşă ra fixată, tremuram cu toţii că n-o să putem umple cu public acel npunător.

i ora 7 erau prezente 111 persoane şi şedinţa a fost deschisă. 1 profesor din Miinchen a prezentat raportul, iar eu, al doilea vorbitor, iau cuvîntul pentru prima dată în public.

crul acesta i se părea foarte îndrăzneţ primului preşedinte al pe atunci domnul Harrer; era, de altfel, un om sincer şi atunci era dacă aveam alte aptitudini, în schimb nu aveam aptitudini de orator, i mai tîrziu na fost. cu putinţă să-1 fac să-şi schimbe părerea.

Se înşela însă. îmi fuseseră acordate douăzeci de minute ca să vorbesc la această primă şedinţă, care poate fi numita publică: am vorbit treizeci de minute. Şi ceea ce fusese doar un simţământ în adîncul meu, fără să ştiu nimic despre el, a fost confirmat de realitate: ştiam să vorbesc!

După treizeci de minute întreaga sală era electrizată şi entuziasmul s-a manifestat mai întîi prin aceea că apelul meu la generozitatea celor de faţă ne-a adus 300 de mărci, ceea ce ne-a luat o mare piatră de pe suflet. Căci mijloacele noastre băneşti erau atît de precare încît nu puteam tipări nici măcar instrucţiunile destinate partidului, nici nişte simple foi volante. De-acum înainte aveam un mic fond, datorită căruia puteam continua să luptăm energic pentru a obţine cel puţin ceea ce ne lipsea cel mai mult.

Dai' succesul acestei prime adunări de o oarecare importanţă a fost extrem de fructuos din alt punct de vedere.

începusem deja să aduc comisiei un anumit număr de tinere forţe proaspete. In timpul îndelungatului meu serviciu militai", făcusem cunoştinţă cu un număr destul de mare de camarazi buni, care începeau aşadar, încet, la chemările mele, să adere la **mişcare.**

Erau doar nişte tineri, nişte executanţi obişnuiţi cu disciplina **şi** care se întorceau din serviciul militai- aducînd cu ei acel principiu excelent după care nimic nu este imposibil şi întotdeauna poţi ajunge acolo unde vrei,

însemnătatea unui asemenea aflux de sînge nou mi s-a arătat la capătul a cîteva săptămîni de colaborare.

Primul preşedinte al partidului din vremea aceea, dl. Harrer, era ziarist şi, ca atare, dotat cu o educaţie vastă. Insă pentru un şef de partid avea un cusur foarte grav: nu ştia să vorbească mulţimilor. îşi dădea sincer toată osteneala; dai* îi lipsea marea însufleţire, şi aceasta poate din pricina lipsei totale de aptitudini deosebite de orator de care suferea.

Dl. Drexler, pe atunci preşedintele grupului local din Miinchen, era un simplu muncitor; ca orator era şi el inexistent; de altfel nu fusese soldat nici pe timp de pace, nici în timpul războiului, astfel că, întregii lui persoane .şi aşa slabe şi şovăielnice îi lipsea formarea la singura şcoală care ştie să transforme în bărbaţi fiinţele cu o natură delicată, lipsite de încredere în sine. Amîndoi erau croiţi din aceeaşi stofă, incapabili nu numai să aibă în suflet credinţa fanatică în victoria mişcării, ci **şi** să dărîme, cu o voinţă şi o energie de neclintit, obstacolele care se puteau pune în calea progresului ideii noi. O asemenea misiune nu se potrivea decît unor oameni al căror timp şi suflet, deprinse cu virtuţile militare, corespundeau acestui semnalment: sprinteni ca nişte ogari, tari ca pielea, duri ca oţelul Krupp.

Eu însumi eram încă soldat: timp de aproape şase ani fusesem încercat şi exterior şi interior, astfel că la început mă simţeam cu totul străin într-un mediu nou. Şi eu fusesem dezvăţat să spun: "Nu merge" sau "Asta n-o să se poată" sau "Nu putem risca aşa ceva", "E prea periculos" etc.

Desigur, treaba era periculoasă, fără nici o îndoială. In 1920, în multe

ni din Germania era cu desăvîrşire imposibil să reuneşti o adunare care să measeă să facă apel la masele largi şi să invite deschis publicul. Cei care participat la o asemenea adunare ai* fi fost împrăştiaţi, bătuţi, fugăriţi, cu 3le însîngerate.

De aceea foarte puţini oameni erau ispitiţi de un asemenea act de curaj, !e mai mari adunări zise burgheze, asistenţii aveau obiceiu] să se împrăştie iurii în faţa cîinelui la apariţia unei duzini de comunişti.

Dai[1] dacă roşiii nu dădeau nici o atenţie cluburilor de burghezi flecari, ***ir*** caracter profund candid şi, ca urmare, inofensivitatea lor le eiau mult ine cunoscute decît celor interesaţi, în schimb erau hotărîţi să lichideze ;oate mijloacele o mişcare care li se părea periculoasă. Ori, din toate rile, cea care a acţionat cel mai eficace a fost teroarea, violenţa.

Impostorii **marxişti** trebuie că urau în cel mai înalt grad o mişcare al cop mărturisit era cucerirea acelei mase care, pînă în prezent, era exclusiv ba partidelor evreieşti şi a financiarilor marxişti internaţionali. Deja titulatura de "Partid Muncitoresc German" îi stîrnea grozav. De aici se putea deduce uşor că la prima ocazie va avea loc o ceartă tă cu conducătorii marxişti, încă beţi de victorie.

In micul cerc al mişcării din vremea aceea, ne temeam un pic de o astfeJ ită. Voiam să ne expunem cît mai puţin în public de teamă că vom fi i. Vedeam deja cu gîndul rezultatele primei noastre adunări mari reduse) şi mişcarea distrusă poate pentru totdeauna. Eu eram într-o situaţie *A* cu doctrina mea după care lupta nu trebuie evitată, ci căutată şi în acest rebuie îmbrăcat singurul echipament care asigură protecţia împotriva ;ei. Teroarea nu se înfrînge cu spiritul, ci cu teix>area. Din acest punct de , succesul primei noastre adunări îmi confirma sentimentul: de aceea am :uraj pentru organizarea unei a doua adunări de o oarecare însemnătate. Ea a avut loc în octombrie 1919 la Eberlbrăukeller şi avea ca temă **.itowsk** şi Versailles; au luat cuvîntul patina vorbitori. Eu am vorbit e o oră şi succesul meu a fost mai mare decît prima dată. Numărul torilor crescuse la peste 130. O încercare de a tulbura şedinţa a fost t înăbuşită de **tovarăşii** mei.

Aţâţătorii la dezordine o luară ia fugă şi coborîră scările cu cucuie în cap. Peste cincisprezece zile, o nouă adunare a avut loc în aceeaşi sală, în ;a a peste 170 de asistenţi. Sala era plină. Am luat din nou cuvîntul şi ii meu a fost încă şi mai mare.

Am căutat altă sală: am găsit în sfîrşit una, la celălalt capăt al oraşului ului german", în strada Dachau. Prima adunare din acel nou local a avut tini ascultători decît precedenta: doar 140 de persoane. Speranţele au început din nou să scadă în comisie; pesimiştii şi-au ***m*** că pricina acestei scăderi a numărului asistenţei era repetarea prea tă a "manifestaţiilor" noastre. Am vorbit mult despre asta şi eu am t că un oraş cu 700.000 locuitori putea foarte bine să dea ocazia nu la **o**

şedinţă la cincisprezece zile, ci la zece pe săptămînă; că nu trebuia să se lase descurajaţi de insuccese; că noi eram. pe calea cea bună şi că, mai devreme sau mai tîrziu, îndărătnicia şi stăruinţa noastră ne vor asigura victoria. încolo, toată iarna 1919-1920 nu a fost decît o singură şi aceeaşi luptă dusă pentru a inspira tot mai multă încredere în mişcarea care se năştea şi în eficacitatea victorioasă a violenţei. Şi pentru ca această încredere să devină un fanatism capabil, ca şi credinţa, să răstoarne munţii.

Adunarea următoare care s-a ţinut. în aceeaşi sală mi-a dat din nou dreptate. Numărul ascultătorilor a fost de peste 200, iar succesul aparent a fost la fel de strălucitor ca şi succesul financiar.

Am început imediat să pregătesc o nouă adunare. Ea a avut loc la nici cincisprezece zile mai tîrziu, **iar** mulţimea auditoriului a depăşit 270 de persoane.

Peste cincisprezece zile convocam pentru a şaptea oară partizanii şi prietenii noii mişcări; acelaşi local abia mai ajungea, aveam peste 400 de persoane de primit.

Acesta este momentul în care am început săi dăm tinerei mişcări constituţia sa internă. Micul nostru cerc a auzit adesea discuţii destul de aprinse pe această temă.

Din diferite părţi încă de pe atunci, şi aceasta continuă mereu era criticat faptul că noua mişcare se numea "un partid". Am văzut întotdeauna în această preocupare o dovadă a incapacităţii şi a îngustimii de spirit a oamenilor care i se consacrau. Aceştia erau şi sînt mereu oamenii care nu ştiu să deosebească fondul de formă, care încearcă să confere valoare unei mişcări împopoţonînd-o cu un nume cît se poate de bombastic şi de sonor, luciii la care comoara lingvistică a strămoşilor noştri se potriveşte foarte bine, spre nenorocirea noastră.

Pe atunci era greu să-i faci pe oameni să înţeleagă că orice mişcare ale cărei idei nu au triumfat încă, şi însăşi din această cauză încă nu şi-a atins scopul, este tot un partid, **chiar** dacă îşi atribuie insistent, un alt nume.

Dacă un om oarecare vrea să asigure realizarea practică a unei idei îndrăzneţe a cărei punere în practică i se pare folositoare pentru contemporanii săi, el va trebui mai întîi de toate să-şi caute partizani gata să intre în acţiune spre a-i susţine scopurile. Şi dacă aceste scopuri se limitează la distingerea partidului aflat la putere şi la a pune capăt fărîmiţării forţelor, toţi oamenii care se vor ralia acestei concepţii şi care vor proclama aceleaşi intenţii **vor** fi din acelaşi partid, cîtă vreme scopul nu va fi atins. Numai plăcerea de a căuta pricină pentru nişte vorbe şi de a face nazuri îi poate împinge pe unii dintre aceşti teoreticieni cu perucă - al căror succes practic este invers proporţional cu înţelepciunea să vrea să schimbe o etichetă imaginîndu-şi că schimbă astfel caracterul de *partid,* pe care îl au toate mişcările tinere.

Dimpotrivă:

Dacă există ceva care îi poate dăuna poporului este această schimbare

nişte expresii vechi pur germanice care nu cadrează cu vremurile i nu reprezintă nimic precis, dai" pot duce cu uşurinţă la aprecierea aei mişcări după numele pe care îl poartă, adevărat scandal, dai- în zilele noastre el poate fi provocat de

ri,

minteri, ai* fi trebuit să pun deja oamenii în gardă, cum am mai ici, împotriva acestor scoliaşti "germani populari" ambulanţi a jzitivâ este întotdeauna egală cu zero şi a căror înfumurare nimb orice măsură. Tînăra mişcare trebuia şi mai trebuie să se mească oameni a căror singură referinţă constă cel mai adesea în *1* luptat timp de treizeci sau patruzeci de ani pentru aceeaşi idee. ineva s-a obosit timp de patruzeci de ani pentru ceea ce numeşte L fi asigurat acestei idei nici cel mai mic succes şi fără să fi oria adversarului său, el a făcut dovada incapacităţii sale, însăşi zeci de ani. Cel mai periculos este că asemenea creaturi nu vor are ca simpli membri; ele pretind să fie primite în rîndul şefilor, iupă părerea lor, pe care îl merită activitatea lor antică şi în care D continue. Dar vai de o mişcare tînără dată pe mîna unor astfel e ca în cazul unui om de afaceri: cel care, în patruzeci de ani, a na lui este incapabil să întemeieze o afacere nouă: tot astfel, un şist" plecat de la o idee măreaţă pe care a distrus-o este incapabil iară mişcare nouă.

îl, toţi aceşti oameni nu vin ca să constituie o fracţiune a noii lujească şi să lucreze în spiritul învăţăturii noi; în cele mai multe a să asigure, o dată în plus, nefericirea omenirii prin aplicarea sonale, aceasta sub protecţia tinerei mişcări şi mulţumită î care le oferă... Dai* care ai* putea fi aceste idei, este destul de t.

*a caracteristică a acestor creaturi este că ele visează la vechii lin tenebrele preistoriei, la topore din piatră de Ger şi la scuturi; cei mai mari fricoşi care se pot închipui.

nai cei care învîrt deasupra capetelor lor în toate direcţiile săbii i imitate după vechile arme germane şi care îşi acoperă capetele ele de urs împăiat, dominate de coarne de taur, aceia nu atacă, cu armele spiritului şi o iau degrabă la fugă de îndată ce apare ', comunist. Desigur că posteritatea nu se va gîndi să transpună B într-o epopee.

ţat prea bine să-i cunosc pe aceşti oameni pentru ca mizerabila u-mi inspire cel mai adînc dezgust.

de a acţiona asupra maselor este grotesc, şi evreul are perfectă ;e pe aceşti comedieni "rasişti" şi chiar să-i prefei*e susţinătorilor erman. Adăugaţi la acestea faptul că aceşti oameni sînt de o ăsurată şi că pretind, în ciuda tuturor dovezilor incapacităţii lor

totale, că înţeleg totul mai bine ca oricine; ei sînt o plagă pentru cei ce se bat onorabil, deschis şi care socotesc că nu este suficient să aplauzi actele eroice din trecut, ci că se cuvine ca propriile lor acţiuni să lase posterităţii amintiri la fel de glorioase.

Printre toţi aceşti oameni, adesea este foarte greu să-i deosebeşti pe aceia care acţionează dintr-o prostie fără margini sau din incapacitate şi cei care acţionează din motive determinate.

De aceea, în forul meu interior, am avut întotdeauna sentimentul că aşa-zişii reformatori religioşi - după moda germanii veche nu erau animaţi de puteri dornice să ridice poporul nostru. De fapt, întreaga lor activitate se străduieşte să abată poporul de la lupta comună împotriva duşmanului comun care este evreul; şi, în loc să-1 conducă spre această luptă, ea îl angajează în funeste lupte religioase interne. Tocmai de aceea era folositor ca mişcarea să fie dotată cu o forţă centrală practicînd autoritatea absolută a ordinelor comandamentului.

Numai prin acest mijloc este posibilă interzicerea oricărei activităţi a acestor elemente nocive.

Şi tot din acest motiv aceşti Assueruşi ai noştri rasişti sînt duşmanii cei mai înverşunaţi ai unei mişcări caracterizate prin unitatea ei şi disciplina riguroasă cu care este condusă.

Nu degeaba tînăra mişcare, bazîndu-se pe-atunci pe un program definit, folosise în acest scop cuvîntul "rasist". într-adevăr, prin natura vagă a noţiunii pe care o exprimă, acest cuvînt nu poate servi drept program unei mişcări şi n-ar putea constitui un criteriu sigur de credinţă faţă de un asemenea partid.

Cu cît această noţiune este mai greu de definit în practică, cu atît ea admite mai multe **interpretări;** cu cît acestea sînt mai diferite, cu atît creşte şi posibilitatea ralierii la ele.

Introducerea unei concepţii atît de prost definite, atît de extensibile întrun număr atît de mare de direcţii pe terenul politic ar conduce la suprimarea oricărei solidarităţi strînse în luptă.

Căci nu există solidaritate, dacă fiecare individ îşi păstrează grija stabilirii convingerii sale şi a sensului voinţei sale.

Este de asemenea ruşinos să vezi cîţi oameni se afişează sub eticheta de "rasist" şi citi oameni au o concepţie proprie falsă asupra acestei noţiuni. Un profesor cunoscut în Bavaria, militant celebra, intelectual distins, care dusese mai multe campanii şi intelectuale • împotriva Berlinului, apropie noţiunea de "rasist" de noţiunea de "monarhie". Această minte savantă n-a uitat decît un singur Lucru, şi anume să explice mai îndeaproape prin ce sînt identice monarhiile germane din trecut cu concepţia modernă despre "rasism".

Tare mi-e teamă că domnul acesta n-o să reuşească s-o facă. Fiindcă nu-ţi poţi imagina ceva mai puţin rasist decît majoritatea constituţiilor monarhice. Dacă n-ar fi fost aşa, ele nu ai* fi dispărut niciodată sau dispariţia lor ai* dovedi falsitatea concepţiei universale a rasistului.

Astfel că-fiecare vorbeşte despre rasism parcă l-ar înţelege; dar o nea multitudine de interpretări nu poate fi luată drept punct de plecare i mişcări politice militante.

Nu voi insista asupra acestei ignorante absolute a anumitor Ioan torul vestitori ai secolului douăzeci, care cunosc la fel de prost atît ui cît şi sufletul poporului.

Ea este suficient demonstrată prin faptul că stînga îi combate ridicu-■i: îi lasă să flecărească şi îşi bate joc de ei.

Cel care, în această lume, nu reuşeşte să se facă urît de duşmanii săi nu are deloc de dorit ca prieten. De aceea prietenia acestor oameni nu era fără valoare pentru tînăra noastră mişcare, ea îi dăuna. Acesta a fost şi [principal pentru care am ales la început numele de "partid". Aveam să sperăm că acest cuvînt, singur, va speria şi va îndepărta de noi roiul ;ori "rasişti". In sfîrşit, a fost motivul pentru care ne-am oprit, în al înd, la denumirea de *partid muncitoresc german naţional socialist.*

Primul nostru nume i-a îndepărtat de noi pe visătorii vremurilor vechi, oameni cu vorbe goale care formulează "ideile rasiste"; al doilea ne-a :e orice urmă de cavaleri ai spadelor "spirituale", de toţi netrebnicii de milă care-şi ţin "intelectualitatea" ca pe un scut în faţa trupului lor

îd.

?ireşte că aceştia din urmă n-au uitat să ne atace cu cea mai mare însă numai cu pana, cum trebuia să ne şi aşteptăm din partea unor a gîşte. La drept vorbind, ei nu gustau deloc principiul nostru: "Să ne »rin violenţă de oricine ne-ar ataca prin violenţă".

Ii ne reproşau foarte energic nu numai faptul că aveam cultul brutal i şi lipsa noastră de spiritualitate. Faptul că, la o adunare populară, un ie putea fi redus la tăcere de cincizeci de idioţi care, urlînd şi şi pumnii, nu voiau să-1 lase să vorbească, nu-i atingea deloc pe aceşti Laşitatea lor congenitală nu îi va expune niciodată unui astfel de ăci ei nu lucrează în încăierarea zgomotoasă, ci în liniştea cabinetului.

ici astăzi n-aş putea pune îndeajuns în gardă tînăra noastră mişcare capcanelor pe care i le pot întinde aceia pe care îi numim "lucrătorii ceştia sînt nu numai nişte poltroni, ci şi nişte neputincioşi şi nişte

Drice om care ştie ceva, care a simţit un pericol, care vede cu ochii lui ;ea de a da ajutor are, ce naiba! obligaţia strictă să nu o facă în tăcere, public în arenă împotriva răului, spre a-1 vindeca. Dacă nu o face, nu ;e datoria, se dovedeşte lamentabil de slab şi capitulează din laşitate, au neputinţă.

yoritatea acestor "lucrători tăcuţi" acţionează ca şi cum ar şti ceva... ştie ce!

putincioşi, ei încearcă să înşele lumea întreagă cu scamatoriile lor. vrea să dea impresia că desfăşoară, prin munca lor aşa-zisă tăcută, o masă şi asiduă. Intr-un cuvînt, sînt nişte magicieni, nişte conducători

politici care nu pot suporta eforturile onorabile ale altora. Cînd unul din aceşti fluturi de noapte "rasist" ridică în slăvi valoarea lucrătorului tăcut, poţi să pariezi pe o mie la unu că tăcerea lui este completamente neproductivă, dar că el fură, da, că el fură rodul muncii altora.

Adăugaţi la acestea aroganţa şi neruşinarea trufaşă cu care această pleavă, de-a dreptul leneşă şi fugind de lumină, pune stăpînire pe munca altora şi îi copleşeşte cu critici sfidătoare, veţi observa că în realitate ea devine complicele duşmanului de moarte al poporului nostru.

Orice agitator care are curajul, în picioare pe masa unui han, înconjurat de adversari, să-şi apere bărbăteşte şi deschis punctul de vedere face mai mult decît o mie de astfel de indivizi ascunşi, mincinoşi şi perfizi. El va cuceri sincer pe unul şi pe altul şi îl va aduce în sînul mişcării. Activitatea sa va putea fi măsurată după măsura succesului său.

Pe cînd aceşti şarlatani şi aceşti poltroni care îşi laudă munca în surdină, apoi se ascund sub vălul unui anonimat vrednic de dispreţ nu sînt buni de absolut nimic în privinţa ridicării poporului nostru, sînt nişte adevăraţi bărzăuni.

La începutul anului 1920 am început să organizez o primă adunare cu adevărat mare. Aceasta a dat naştere la discuţii: cîţiva conducători ai partidului considerau lucrul acesta prematur şi rezultatul îndoielnic. Presa î'oşie începuse să se ocupe de noi şi eram destul de mulţumiţi că am reuşit să-i aţîţăm ura. începusem să ne manifestăm în alte regiuni, contrazicîndu-i. Bineînţeles că fiecare dintre noi era imediat redus la tăcere! Şi totuşi succesul exista: învăţau să ne cunoască şi, pe măsură ce ne cunoşteau mai bine, aversiunea şi furia se dezlănţuiau împotriva noastră. Puteam aşadar spera să-i primim în vizită - pe picior mare - la prima reuniune mare pe prietenii noştri din tabăra roşie.

îmi dădeam şi eu foarte bine seama că riscam enorm să fim distraşi. Dai* trebuia într-adevăr să ajungem la luptă, şi dacă aceasta nu se întîmpla imediat, s-ar fi întîmplat peste cîteva luni.

Nu depindea decît de noi să asigurăm, încă din prima zi, perpetuitatea mişcării noastre, apărîndu-ne poziţia cu o încredere oarbă, printr-o luptă nemiloasă. Eu cunoşteam destul de bine - şi acest lucru era capital - mentalitatea partidului roşu ca să ştiu că o rezistenţă fără limită ai* avea ca prim efect nu numai trezirea atenţiei asupra noastră, ci şi cîştigarea unor partizani. Trebuia aşadar să fim hotărîţi să rezistăm.

Primul preşedinte al partidului, pe atunci dl. Harrer, nu a crezut că poate adera la opinia mea în privinţa alegerii datei; ca unnare, procedînd ca un om cinstit şi loial, a părăsit conducerea mişcării. In locul lui a apărut dl. Anton Drexler. In ce mă priveşte, păstrasem pentru mine organizarea propagandei şi de-acum mă ocupam temeinic de ea.

ntrunirea primei mari adunări populare a mişcării noastre, încă ■utci, a fost fixată pentru data de 24 februarie 1920, ±m condus personal pregătirile. Ele au fost foarte scurte. De altfel totul injat în aşa fel încît să putem lua decizii cu repeziciunea fulgerului. In ; a căror discutare ar fi cerut zile întregi de muncă, în cazul organizării iniuni publice trebuia luată poziţie în douăzeci şi patru de ore. ea urma să fie anunţată prin afişe şi manifeste redactate în sensul pe 1 arătat deja, în linii mari, cînd am vorbit despre propagandă şi a cărei te următoarea: acţionarea asupra masei largi, limitarea lacîteva puncte imeroase reluate constant; folosirea unui text concis, concentrat, pe dinafară şi procedînd prin formule afirmative; îndărătnicie maximă direa ideii, răbdare în aşteptarea rezultatelor.
un ales culoarea roşie; ea este cea care stimulează cel mai mult şi care iă-i indigneze cît mai viu şi să-i aţîţe pe adversarii noştri, să ne facem noscuţi de către ei şi să-i obligăm, vrînd-nevrînd. să nu ne mai uite. Jrmarea a demonstrat limpede că şi în Bavaria exista o cîrdăşie între şi partidele de centra; aceasta se manifesta prin grija cu care Partidul Bavarez, care guverna, a început să încerce sa atenueze, apoi să e efectul afişelor noastre asupra maselor muncitoare **roşu.** Poliţia, iind alt mijloc de a se opune propagandei noastre, s-a legat în final de lastre. Ca să fie pe placul asociaţilor săi roşii care rămîneau tăcuţi în cu ajutorai şi instigarea partidului populist aşa-zis naţional german, LS să interzică complet acele afişe care redaseră popoinilui german sute ! muncitori rătăciţi în internaţionalism.
Lceste afişe care au fost publicate în anexă în prima şi a doua ediţie a irţi constituie cea mai bună dovadă a luptei energice pe care a trebuit în vremea aceea tînăra noastră mişcare.
!le voi- dezvălui posterităţii sensul exact al voinţei noastre şi lealitatea
a intenţiilor noastre. Ele vor dovedi arbitrarul autorităţilor zise
i atunci cînd s-au apucat să sugrume o mişcare naţională care îi
, şi ca urmare recuperarea maselor largi ale popoinilui nostru,
lle vor contribui de asemenea la dispariţia părerii că în Bavaria există
n naţional; ele vor stabili, în sfîrşit, prin însuşi textul lor, că Bavaria
a anilor 1919-1923 nu a fost cîtuşi de puţin creaţia unui guvern
că, dimpotrivă, poporal a fost cel care s-a simţit tot mai mult cucerit
ii naţional şi guvernul a fost obligat să-1 urmeze, ruvernanţii înşişi au făcut totul ca să stînjenească şi să facă imposibile
e acestei asanări. *
rebuie să facem totuşi excepţie de doi oameni:
defectul de poliţie din vremea aceea, Ernst Pohner, şi credinciosul său Oberamtmannul Frik erau singurii înalţi funcţionari care aveau, încă ea aceea, curajul de a fi germani înainte de a fi funcţionari. Dintre te responsabile, E. Pohner căuta cel mai puţin

popularitatea, însă avea

cel mai viu sentiment de răspundere faţă de poporul căruia îi aparţinea; era gata să angajeze totul şi să sacrifice totul, chiar şi propria lui viaţă, pentru învierea poporului german pe care îl iubea mai presus de orice.

El era persoana care strica cheful acelei categorii de funcţionari ce-şi cîştigau salariile supunînduse ordinelor guvernului care îi hrănea, fără să se preocupe de menţinerea propsperităţii avutului naţional care le-a fost. încredinţat, să manifeste interes faţă de poporal lor şi să trudească pentru independenţa lui.

înainte de toate, făcea parte dintre firile care, spre deosebire de majoritatea deţinătorilor autorităţii zise de stat, nu se temeau de ostilitatea trădătorilor poporului şi ai ţării, ci o căutau ca pe cea mai frumoasă podoabă a unui om cinstit. Ura evreilor şi a marxiştilor, tovarăşii lor de calomnii şi de minciuni, au fost singura lor bucurie în mijlocul mizeriei poporului nostru.

Era un om de o lealitate de granit, de o puritate antică, de un spirit de echitate german şi pentru care deviza: "Mai bine moartea decît sclavia" nu erau vorbe, ci strigătul întregii sale fiinţe.

El şi colaboratorul său, Dr. Frick sînt, în ochii mei, singurii oameni care au ocupat o funcţie în stat şi care pot fi consideraţi participanţi la crearea unei naţiuni bavareze.

înaintea deschiderii primei noastre adunări mari, a trebuit nu numai să pregătesc materialul de propagandă necesar, ci să mă ocup şi de tipărirea directivelor programului.

In a doua parte a acestei cărţi voi arăta mai amănunţit directivele pe care le-am urmărit în mod special pentru redactarea programului. Vreau doar să precizez aici că el şi-a propus nu numai să dea structură şi substanţă tinerei mişcări, dar şi să facă masele să înţeleagă scopurile pe care le urmărea.

Sferele calificate drept luminate au încercat să facă spirite şi să-şi bată joc, apoi să critice. Justeţea concepţiei noastre de atunci a scos în evidenţă eficacitatea programului nostru.

De cîţiva ani încoace am văzut născîndu-se zeci de mişcări noi: ele au disparat fără să lase vreo urmă, ca luate de vînt. Una singură a rezistat: partidul muncitoresc german naţional socialist. Şi astăzi am mai mult ca oricînd convingerea că acest partid poate fi combătut, paralizat, micii miniştri de partid pot să ne interzică să vorbim, dai* nu vor putea împiedica victoria ideilor noastre. Cind lumea nici mă cai' nu şi va mai reaminti numele partidelor politice la putere în prezent şi ale celor care le reprezintă, bazele programului naţional socialist vor constitui încă temeliile unui stat care se naşte.

Adunările pe care le ţinuserăm în timpul celor patra luni care precedaseră luna ianuarie 1920 ne-au permis să strîngem modestele mijloace de care aveam nevoie pentru tipărirea primei noastre broşuri, al primului nostim afiş şi al programului nostim.

Dacă închei prima parte a acestei cărţi relatînd prima noastră adunare mare, este pentru că această adunare a sfărîmat cadrul strîmt al micii noastre

iţii şi a acţionat pentru prima oară în mod hotărîtor asupra celei mai lice pîrghii a epocii noastre, opinia publică. Pe-atunci n-aveam decît o •ă grijă: oare sala va fi plină sau va trebui să vorbesc în faţa unor bănci Trăgeam aprig nădejde că va veni multă lume şi că ziua aceea va fi un succes. Aceasta era starea mea sufletească pe cînd aşteptam nerăbdător aceea.

Şedinţa urma să fie deschisă la ora 7.30. La 7 şi 15, cînd am pătruns în festivităţi de la Hofhrăuhaus din Platzl din Munchen, am crezut că inima plezni de bucurie. Uriaşul local - căci încă mi se părea uriaş - era plin, dt decît plin. Capetele se atingeau, erau aproape 2.000 de persoane. Şi seamă venisei-ă tocmai cei cărora voiam să ne adresăm. Mai mult de jumătate din sală părea ocupată de comunişti sau de denţi. Prima mare manifestare a noastră era, după părerea lor, hărăzită in sfîrşit pe care socoteau să-1 provoace rapid.

Dai* s-a întîmplat altfel, repede. Cînd primul vorbitor a terminat, am întul.

Peste cîteva minute ploua cu întreruperi. In sală au izbucnit ciocniri O mînă de camarazi credincioşi din război şi alţi partizani s-au năpustit elor care tulburau ordinea şi au reuşit încetul cu încetul să facă puţină ^m putut continua să vorbesc. După o jumătate de oră, aplauzele să acopere sensibil strigătele şi răcnetele, jn trecut atunci la program şi l-am explicat pentru prima oară. in sfert în sfert de **oră,"** întreruperile erau tot mai mult dominate de ri. Cînd în sfîrşit i-am expus mulţimii, punct cu punct, cele 25 de şi cînd am rugat-o să se pronunţe ea însăşi, toate aceste puncte au fost în mijlocul unui entuziasm mereu crescînd, în unanimitate, şi iarăşi, inanimitate, şi cînd în sfîrşit ultimul punct a tulburat astfel inima aveam în faţa mea o sală plină de oameni, uniţi printr-o convingere îdinţă nouă, o voinţă nouă.

ipă vreo patru ore, sala a început să se golească, mulţimea înghesuită t spre uşă ca un rîu cu ape line şi toţi aceşti oameni se strîngeau şi ;au unii lîngă alţii. Şi am simţit atunci că departe, în raidurile ferman, aveau să se răspîndească principiile unei mişcări care nu mai îdamnată la uitare.

ui se apiinsese: în flacăra lui dogoiitoare se va făuri într-o zi spada i lui Siegfried germanicul libertatea, iar naţiunii germane viaţa, ochii mei, începea ridicarea. Şi în acelaşi timp o vedeam pe zeiţa jnplacabile ridicîndu-se împotriva speijurului de la 9 noiembrie

i s-a golit încet,
area îşi urma
cursul.

VOLUMUL II

MIŞCAREA NAŢIONAL-SOCIALISTĂ

CAPITOLUL l OPINIE

FILOZOFICĂ ŞI PARTID

La 24 februarie 1920 a avut loc primul mare miting al tinerei noastre mişcări. In sala de festivităţi Hofbraiis, la Miinchen, cele douăzeci şi cinci de puncte ale programului nostru au fost prezentate unei mulţimi de aproape două mii de oameni şi fiecare din aceste puncte a primit o încuviinţare entuziastă. Astfel au fost dezvăluite publicului, pentru întîia oară, principiile şi directivele luptei care trebuia să ne scape de un adevărat talmeş-balmeş de opinii perimate cu tendinţe obscure sau chiar dăunătoare. Trebuia ca în leneşa şi fricoasa lume burgheză să se manifeste o putere nouă împotriva triumfului valului marxist, spre a opri în ultima clipă carul destinului.

Era evident că noua mişcare nu putea spera să dobîndească importanţa şi forţa necesară acestei lupte uriaşe decît dacă reuşea din prima zi să trezească în inima adepţilor săi convingerea sfîntă că viaţa politică nu va căpăta doar o formulă electorală nouă, dai' şi că ea se află în prezenţa unei concepţii filozofice noi de o însemnătate fundamentală.

Trebuie să ne imaginăm jalnica adunătură de idei care serveşte în mod normal cînd se face de mîntuială ceea ce se numeşte "programul unui partid", apoi cum, din cînd în cînd, acesta este migălit şi finisat. Trebuie mai ales privite cu lupa mobilurile comisiilor de program burgheze, pentru a putea aprecia la valoarea lor aceste naşteri programatice:

O singură grijă determină fără do ai* şi poate fie stabilirea unui program nou, fie modificarea celui precedent: grija faţă de rezultatele alegerilor viitoare. Imediat ce în mintea acestor artişti ai politicii parlamentare începe să încolţească bănuiala că poporul cel cumsecade vrea să se revolte şi să scape de hamurile vechii **căruţe** de partid; iată-i că se apucă să-i revopsească oiştea. Atunc apar cititorii în stele şi astrologii partidelor, "oameni experimentaţi", cel ma adesea vechi parlamentari în stare să-şi reamintească nişte cazuri asemănătoai din "vremea bogată în învăţăminte a uceniciei lor politice", cazuri în cai' răbdarea masei rupsese şleaurile; simt că din nou o ameninţare asemănătoai se apropie de atelajul lor. Atunci recurg la vechile reţete, instituie o "comisie ascultă pretutindeni prin mulţimea cumsecade, miros articolele din presă i adulmecă îndelung ca să afle ce i-ar plăcea marelui public drag, ce îi displace ce aşteaptă. Studiază cu cea mai mare grijă fiecare grup profesional, fiecare clas de salariaţi şi cercetează dorinţele lor cele mai intime. Atunci şi "formulele primejdioasei opoziţii devin dintr-o dată bune pentru o examinare serioasă şi, d altminteri, cel mai adesea această porţiune a comorii de ştiinţă a bătrînelo

> dovedeşte cu totul jalnică, spre marea mirare a celor care au -o şi răspîndit-o. Şi comisiile se reunesc, procedează la revizuirea program (şi domnii aceştia îşi schimbă convingerile aşa cum îşi ămaşa soldaţii aflaţi în campanie, atunci cînd precedenta s-a făcut

ează un program nou, în care fiecăruia i se dă ceea ce i se cuvine, i se garantează protecţia agriculturii sale; industriaşului, protecţia • sale; consumatorului, protecţia a ceea ce cumpără; salariile n- sînt mărite, pensiile funcţionarilor sînt îmbunătăţite, statul frebuie in mare măsură o situaţie văduvelor şi orfanilor, comerţul trebuie tarifele scăzute, şi chiar şi impozitele trebuie, dacă nu complet, cel ire parte desfiinţate. De multe ori se întîmplă să fie uitată o corporaţie se cunoască o pretenţie care are trecere în popor. Atunci, în mare lai adaugă nişte petice pînă ce se poate spera pe bună dreptate că cilor-burghezi "mijlocii" şi a soţiilor lor a fost din nou calmată şi pe ţumită. Astfel întremată, poate fi începută, cu încredere în Dumnezeu tita prostie a cetăţeanului alegător, lupta pentru "reforma" statului, ine.

îd ziua alegerilor a trecut şi după ce parlamentarii şi-au ţinut ultima ile lor populare pentru cinci ani, de la acest dresaj al plebei ei trec irea datoriilor lor cele mai înalte şi mai plăcute, misia pentru program se dizolvă şi lupta pentru forma nouă a reia forma luptei pentru buna pîine zilnică: cu alte cuvinte, pentru , indemnizaţia parlamentară.

iiecare dimineaţă, domnul reprezentant al poporului se duce la marea ă nu chiar înlăuntrul ei, cel puţin în anticameră, unde se află listele i. In slujba poporului, îşi trece numele şi primeşte plata îndreptăţită i indemnizaţii pentru aceste eforturi neîncetate şi istovitoare, pă patru ani sau în timpul săptămînilor critice, cînd dizolvarea ir parlamentare devine din ce în ce mai ameninţătoare, la aceşti nanifestă o tendinţă nestăvilită şi impetuoasă. După cum larva de se poate preschimba decît în cărăbuş, tot aşa aceste crisalide ire îşi abandonează marele falanster şi-şi iau zborul cu aripile lor noi ui cel bun. Le vorbesc din nou alegătorilor lor, le povestesc despre uiaşă şi încăpăţînarea rău intenţionată a celorlalţi; adeseori mulţimea loc să-i aprobe, recunoscătoare, le aruncă în faţă vorbe duşmănoase, mei cînd această ingratitudine a poporului ajunge la un anumit grad, ingur remediu: trebuie înviorat luciul partidului, programul are tnbunătăţiri. Comisia renaşte şi înşelătoria reîncepe, ca mai înainte, prostia tare ca piatra a omenirii, rezultatul nu trebuie să ne mire. e presa lor, orbite de noul şi seducătorul program, vitele de vot , la fel ca şi cele proletare, se reîntorc în staulul comun şi îl aleg din :are le-a înşelat deja.

Astfel omul popular şi candidat al claselor muncitoare redevine omida parlamentai-a. El continuă să se hrănească pe craca vieţii publice, devine gros şi gras şi, peste patru ani, se tansformă din nou într-un fluture strălucitor.

Nu există nimic mai deprimant decît să observi aceste uneltiri în prozaica lor realitate şi să fii obligat să asişti la această înşelătorie reînnoită fără încetare. Cu un asemenea fond de putregai intelectual, în tabăra burgheză nu poate fi într-adevăr găsită forţa necesară pentru a duce lupta împotriva puterii organizate a marxismului.

De altfel, aceşti domni nici nu se gîndesc serios la asta. Oricît de mărginiţi şi de imbecili trebuie să recunoaştem că sînt aceşti şarlatani parlamentari ai rasei albe, nu se poate admite că ei se gîndesc serios să intre în luptă, cu ajutorul unei democraţii occidentale, împotriva teoriilor marxiste, într-adevăr, pentru această teorie, întregul sistem democratic nu este, ca să punem lucrurile la punct, decît un mijloc pentru atingerea scopurilor: ea îl foloseşte spre a-şi paraliza adversarul şi a-şi pregăti terenul. Şi acum, cînd o fracţiune a marxismului încearcă, în prezent, de altfel foarte abil, să dea iluzia ataşamentului său trainic faţă de principiile democraţiei, se cuvine să nu uităm că în ceasul hotărîtor aceşti domni nu s-au sinchisit nici cît negru sub unghie de o decizie a majorităţii conform concepţiei occidentale asupra democraţiei.

In zilele cînd parlamentarii burghezi vedeau garanţia securităţii ţării în prostia monumentală a numărului preponderent, marxismul, cu o ceată de vagabonzi din cartierele mărginaşe, de dezertori, de bonzi de partid şi de literaţi evrei, a pus mîna pe putere cît ai clipi din ochi, dînd o palmă răsunătoare aceleiaşi democraţii. De aceea trebuie să fii credul ca unul din şamanii parlamentari ai democraţiei noastre burgheze ca să-ţi poţi închipui că hotărîrea brutală a profitorilor sau a susţinătorilor acestei ciume mondiale poate fi vreodată înlăturată cu formulele exorcizante ale parlamentarismului occidental.

Marxismul va merge alături de democraţie atîta vreme cît nu va fi izbutit, urmărindu-şi indirect scopurile distructive, să-şi cîştige favoarea spiritului naţional pe care 1-a destinat exterminării. Dar dacă astăzi el ar ajunge la convingerea că în cazanul de vrăjitoare al democraţiei noastre parlamentare se poate prepara brusc, fie şi numai în corpul legislativ, o majoritate care să înfrunte serios marxismul, atunci jocul de prestidigitaţie parlamentară s-ar termina curînd. Atunci, în loc să invoce conştiinţa democratică, stegarii internaţionalei î'oşii ar adresa un apel înflăcărat către masele proletare şi lupta ai' fi dintr-odată transplantată din atmosfera stătută a sălilor de şedinţe ale parlamentelor în uzine şi pe stradă. Astfel democraţia ar fi imediat lichidată; şi ceea ce n-a putut realiza în parlamente supleţea de spirit a acestor apostoli populari, ar reuşi cu iuţeala fulgerului cleştii şi ciocanele de forjă ale maselor proletare surescitate; întocmai ca în toamna lui 1918, ele i-ar arăta într-un mod izbitor lumii burgheze cît de lipsit de sens este să crezi în oprirea cuceririi mondiale evreieşti cu mijloacele de care dispune democraţia occidentală.

Cum am mai spus, trebuie să fii credul ca să te legi, în prezenţa unui

îea partener, prin nişte reguli care, pentru acesta din urmă, nu sînt decît îale sau nu-i slujesc, decît lui şi care vor fi aruncate peste bord de îndată i vor mai asigura avantaje.

In toate partidele burgheze, lupta politică se rezumă de fapt la o dispută cîteva fotolii în parlament, luptă în care principiile sînt, la nevoie, te peste bord precum un sac cu lest şi programele lor se resimt din cauză, întocmai ca şi propria lor putere. Le lipseşte acea puternică ; magnetică, care nu poate fi exercitată asupra mulţimii decît prin ţa marilor idei, acea putere de convingere care dă, ea singură, încrederea ă în principiile sale şi hotărîrea fanatică de a le face să triumfe. Dar în care unul din partide, *înarmat cu toate armele unei concepţii filozofice, ' o mie de ori criminale, porneşte la atac împotriva unei ordini stabilite, este redus la rezistenţei, dacă nu ia forma unei dogme noi, dogma politică ' de faţă, fi dacă nu înlocuieşte cuvintele, de apărare lipsite de tărie fi laşe ătul războinic al unui atac curajos* yi *brutal.* Astfel, cînd unii, şi în mod I special miniştrii aşa-zişi naţionali din posturile burgheze sau centrul : îi adresează mişcării noastoe subtilul reproş că lucrează pentru o e, noi nu-i putem da acestei concepţii politice de doi bani decît un singur : categoric, noi încercăm să recîştigăm ceea ce voi, în prostia voastră lă, aţi lăsat să vă scape. Voi aţi contribuit, prin geambaşlîcul vostru întar, la antrenarea naţiunii spre prăpastie; dar, prin instituirea unei ;epţii filozofice şi apărarea neclintită şi fanatică a principiilor sale, noi istrui pentru poporul nostru treptele cu ajutorul cărora într-o zi se va idica din nou spre templul libertăţii.

Astfel, prima noastră grijă, pe vremea întemeierii mişcării noastre, să fie mereu să veghem ca o trupă formată din soldaţi cu o convingere să nu devină o asociaţie care să favorizeze interesele parlamentare. Prima din măsurile preventive a fost crearea unui program care, tic, recunoştea tendinţe de natură, prin însăşi amploarea lor, să ţină la minţile debile şi înguste din partidele noastre politice de astăzi. Cîtă *i* aveam să socotim necesare scopuri atît de puternic marcate pentru iul nostim, se înţelege limpede din spectacolul slăbiciunii fatale care a rin a provoca prăbuşirea Germaniei.

Cunoaşterea acestor fapte ar trebui să ducă la o concepţie nouă despre e. la rîndul ei, constituie o parte esenţială a noii noastre concepţii despre

[n volumul întîi m-am explicat deja asupra cuvîntului *volkisch* atunci ebuit să stabilesc că acest termen nu are o semnificaţie destul de exactă a să poată deveni baza unei comuniuni de acţiune şi de luptă. Tot ce se

poate imagina mai diferit se strînge astăzi sub pavilionul cuvîntului ***volkiscti.*** Aşadar înainte de a trece la problemele şi scopurile Partidului Muncitoresc German Naţional-Socialist, aş vrea să precizez sensul cuvîntului *volkisch* şi legăturile lui cu mişcarea noastră.

Termenul de *volkisch* apare destul de puţin clar definit, el poate fi interpretat în atîtea feluri şi servi în practică cu folosinţe aproape tot atît de numeroase ca şi cuvîntul "religios". Acestui calificativ nu i se poate da nici o accepţie absolut precisă, indiferent că este vorba de definirea teoretică sau de accepţia uzuală. Termenul "religios" nu poate fi conceput decît în raport cu o formă bine determinată a realizărilor sale. Este o apreciere foarte frumoasă, de cele mai multe ori şi întemeiată, atunci cînd calificăm natura unui om drept "profund religoasă". Fără nici o îndoială, unii vor fi mulţumiţi de o apreciere atît de universală; pentru unii ea va putea chiar evoca imaginea mai mult sau mai puţin clară a unei anumite stări sufleteşti. Dai- masele largi nu se compun numai din filozofi şi din sfinţi, O asemnea idee religioasă cu totul generală cel mai adesea nu va face decît să-i redea fiecăruia libertatea de gîndire şi de acţiune. Ea nu va fi nicidecum mobilul unor acţiuni, cum devine sentimentul religios adînc, în momentul în care o dogmă precisă capătă formă în lumea nedeterminată a metafizicii pure. Desigur că această dogmă nu este un scop "în sine"; ci un mijloc; dai* un mijloc inevitabil necesar pentru a atinge scopul. Totuşi acest scop nu este pur ideal; dimpotrivă, în fond el este eminamente practic. Trebuie, de fapt, să ne dăm seama că idealurile cele mai înalte corespund întotdeauna unor necesităţi vitale profunde; după cum tunurile de o frumuseţe perfectă rezultă logic, în ultimă analiză, din utilitatea lor.

Ajutînd la ridicarea omului deasupra nivelului unei vieţi animale şi tihnite, credinţa contribuie în acelaşi timp la consolidarea şi asigurarea existenţei sale. Să i se ia omenirii actuale principiile religioase, confirmate de educaţie, care sînt practic nişte principii de moralitate şi de bune moravuri; să se suprime această educaţie religioasă fără a o înlocui cu ceva echivalent şi se va vedea rezultatul sub forma unei zguduiri considerabile a bazelor propriei sale existenţe. Se poate deci pune în axiomă că nu numai că omul trăieşte spre a sluji idealul cel mai înalt$_5$ dai* şi că acest ideal perfect constituie la rîndul său pentru om o condiţie a existenţei. Astfel cercul se închide.

Fireşte că, in definiţia cu totul generală a cuvîntului "religios" sînt incluse noţiuni sau convingeri fundamentale, de exemplu acelea de nemurirea sufletului, viaţă **veşnică,** existenţa unei fiinţe superioare etc. Dai" toate aceste gînduri; oricîtă persuasiune ai* exercita asupra individului, rămîn supuse examenului său critic şi unor alternative de acceptare sau de refuz, pînă în ziua în care credinţa apodictică capătă putere de lege asupra sentimentului şi a raţiunii. Credinţa este instrumentul care atacă şi croieşte drum recunoaşterii concepţiilor religioase fundamentale.

Fără o dogmă precisă, religiozitatea, cu miile ei de forme neclar definite, nu numai că ai" fi fără valoare pentru viaţa oamenilor, dai", în plus, ai* contribui

ală la deteriorarea generală.
ucrurile stau la fel în cazul calificativului *volkisch* ca şi cu termenul '. Şi el conţine diverse noţiuni fundamentale. Dar deşi sînt de cea mai >ortanţă, ele sînt sub o formă atît de prost definită, încît nu se vor ridica valorii une simple opinii admise, cîtă vreme nu vor fi socotite principii ritale în cadrul unui partid politic. *Căci realizarea, unui ideal teoretic >cinţelor sale logice rezultă atît de puţin din simplul sentiment sau din 'apt al unei voinţe interioare a oamenilor, încît cucerirea libertăţii nu in aspiraţia universală către această stare. Nu, dorinţa arzătoare a unui wate schimba într-o realitate magnifică numai atunci cînd avîntul ideal pendentă capătă o organizare pentru luptă şi o putere militară.*) *opinie filozofică poate fi mult şi bine de o mie de ori justă şi să vizeze nare bine al omenirii, ea va rămîne fără valoare practică pentru viaţa or atîta timp cit principiile ei nu au devenit stindardul unei mişcări a rîndul ei, această mişcare va rămîne un simplu partid cîtă vreme ei nu va fi ajuns la victoria ideilor sale şi cîtă vreme dogmele sale de i vor fi devenit pentru un popor legile de bază ale comunităţii sale.* (ar atunci cînd o concepţie abstractă cu caracter general trebuie să i drept bază a unei evoluţii viitoare, condiţia dintîi este să se facă în î lumină asupra naturii şi importanţei sale. Numai pe o asemenea bază crea o mişcare care îşi trage forţa necesară din unitatea convingerilor program politic trebuie întocmit plecînd de la concepte generale şi o ilitică determinată trebuie să se sprijine pe un sistem filozofic. Dogma u trebuie să vizeze un scop inaccesibil şi să se ataşeze exclusiv de idei, nă cont de mijloacele de luptă existente şi care pot fi puse în acţiune ctoria lor. Unei concepţii spirituale toretic juste şi care va fi impusă de trasează programul trebuie aşadar să i se alăture ştiinţa practică a olitic.
istfel un ideal etern trebuie din nefericire, spre a sluji omenirii drept uzitoare, să accepte slăbiciunile aceleiaşi omeniri pentru ca să nu îze încă de la plecare din cauza imperfecţiunii omeneşti. Celui care a îlaţia, trebuie să i se asocieze acela care cunoaşte sufletul poporului, extrage din domeniul adevărului veşnic şi al idealului ceea ce este muritorilor umili şi îi va conferi o formă.
iceastă transmutaţie a unui sistem filozofic idealmente adevărat într-o ae politică de credinţă şi de luptă definite clar, organizată rigid, animată ■rl credinţă şi de o aceeaşi voinţă, iată problema esenţială; toate şansele e ale unei idei se bazează în întregime pe soluţionarea fericită a acestei i. Atunci, din această armată de milioane de oameni, cu toţii mai mult puţin limpede pătrunşi de aceste adevăruri, unii chiar mergînd poate nţelegerea lor parţială, trebuie să se iveascâ *un bărbat* însufleţit de unui apostol. Din ideile nebuloase ale publicului larg, el extrage de granit, conduce lupta pentru adevărul unic pe care acestea îl conţin,

pînă cînd, din valurile agitate ale lumii libere a ideilor apare la suprafaţă stînca solidă a uniunii celor care comunică întru aceeaşi credinţă şi voinţă.

Dintr-un punct de vedere universal, necesitatea justifică dreptul de a acţiona astfel; succesul justifică dreptul individului.

Dacă încercăm să extragem din cuvîntul *volkisch* sensul cel mai profund, ajungem la următorea constatare:

Concepţia filozofică astăzi curentă constă în general, din punct de vedere politic, în a atribui statului însuşi o forţă creatoare şi civilizatoare. Dar el n-ar avea ce face cu condiţiile prealabile privitoare la rasă; statul ar rezulta mai degrabă din necesităţi economice sau, în cel mai bun caz, din jocul forţelor politice. Această concepţie fundamentală conduce logic la necunoaşterea forţelor primitive legate de rasă şi la subestimarea valorii individului. Cel care neagă diferenţa dintre rase, în privinţa aptitudinii lor de a crea civilizaţii, este obligat să se înşele şi atunci cînd judecă indivizi. Acceptarea egalităţii dintre rase atrage după sine judecarea în acelaşi mod a popoarelor şi a oamenilor. Marxismul internaţional nu este el însuşi decît transformarea, de către evreul Karl Marx, a unei concepţii filozofice generale deja existente într-o doctrină filozofică precisă. Fără această otrăvire prealabilă, succesul politic extraordinar al acestei doctrine nu ar fi fost posibil. Karl Marx a fost pur şi simplu *singurul,* în smîrcul unei lumi corupte, care a recunoscut cu siguranţa unei priviri de profet materiile cele mai specific toxice; el a pus mîna pe ele şi, asemeni unui adept al magiei negre, le-a folosit în doză masivă spre a distruge existenţa independentă a naţiunilor libere ale acestei lumi. Toate acestea de altfel în avantajul rasei sale.

Astfel, doctrina marxistă este, în rezumat, esenţa însăşi a sistemului filozofic general admis astăzi. Deja din acest motiv, orice luptă a ceea ce se numeşte lume burgheză împotriva sa este imposibilă şi chiar ridicolă, fiindcă această lume burgheză este profund impregnată de aceste otrăvuri şi omagiază o concepţie filozofică, care, la modul general, nu se deosebeşte de concepţia marxistă decît prin nuanţe sau chestiuni legate de persoane. Lumea burgheză este marxistă, dai' crede posibilă dominaţia unor grupuri determinate (burghezia), în timp ce marxismul însuşi vizează deliberat să dea din nou această lume pe mîna evreilor.

Din contră, concepţia "rasistă"[1]) face loc valorii diferitelor rase primare ale omenirii. In principiu, ea nu vede în stat decît un scop care este menţinera

---

[1]) Aici şi de acum înainte traducem şi vom traduce în principiu *volkisch* prin *rasist* (N.T.)

enţei raselor omeneşti. Ea nu crede deloc *in egalitatea lor,* dar recunoaşte himb şi diversitatea şi valoarea lor mai mult sau mai puţin ridicată, stă cunoaştere îi conferă obligaţia, conform voinţei eterne care guvernează ;tă lume, de a favoriza victoria celui mai bun şi a celui mai puternic, de a nie subordonarea celor r2i şi a celor slabi. Ea omagiază astfel principiul Dcratic al naturii şi crede în valoarea aceşti legi pînă la ultimul nivel al vieţuitoarelor. Ea vede nu numai diferenţa dintre valoarea raselor, ci şi sitatea valorilor indivizilor. Din mulţime i se dezvăluie valoarea persoanei n aceasta ea acţionează ca o putere organizatoare în prezenţa marxismului îgător. Ea socoteşte necesar să-i dea omenirii un ideal, deoarece aceasta i ire cea dintîi condiţie a existenţei acestei omeniri Dai" ea nu-i poate toaşte unei etici oarecare dreptul la existenţă, dacă aceasta prezintă un)1 pentru supravieţuirea rasei care apără o etică mai înaltă; căci, într-o lume ată şi invadată de descendenţii negrilor, toate concepţiile omeneşti despre îseţe şi nobleţe, ca şi toate speranţele într-un viitor ideal al omenirii ar fi ate pentru totdeauna.

Cultura şi civilizaţia umană sînt, pe acest continent, indisolubil legate stenţa arienilor. Dispariţia sau împuţinarea lor ai" face să coboare pe acest it vălurile sumbre ale unei epoci barbare.

Dai- subminarea existenţei civilizaţiei umane prin exterminarea torilor ei apare ca cea mai oribilă dintre crime. Cel ce îndrăzneşte să ridice asupra imaginii însăşi a Domnului sub forma sa cea mai înaltă îl insulta sator şi contribuie la pierderea paradisului.

Concepţia rasistă răspunde voinţei celei mai profunde a naturii, atunci ;a restabileşte acel joc liber al forţelor care trebuie să aducă cu sine ;sul prin selecţie. Astfel, într o zi, o omenire mai bună, care a cucerit ă lume, va vedea deschizîndu-i-se liber toate domeniile de activitate.

Cu toţii simţim că, într un viitor îndepărtat, oamenii se vor confrunta cu me pe care va fi chemat să le rezolve numai un popor de stăpîni de cea altă rasă, dispunînd de toate mijloacele şi de toate resursele întregii lumi.

Este foarte evident că o examinare atît de generală a conţinutului et al unei concepţii filozofice rasiste poate duce la mii de interpretări. De u există nici o tînără creaţie politică de-a noastră care să nu se prevaleze un punct a] acestei teorii. Cu toate acestea, existenţa lor simultană şte tocmai diversitatea concepţiilor lor. Astfel, filozofiei marxiste, condusă rganizaţie centralizată, i se opune o adunătură de concepţii care pot fi Jrate încă *de* pe acum puţin eficace in prezenţa frontului strîns al nului. Victoriile nu se cuceresc cu arme atît de slabe. Numai atunci cînd ţiei filozofice internaţionale conduse politic de marxismul organizat - i

se va opune frontul unic al unei concepţii filozofice rasiste, o energie egala in luptă va rîndui succesul de partea adevărului veşnic.

Dar, pentru organizarea aplicării unei concepţii filozofice, este mai întii indispensabila stabilirea unei definiţii exacte; principiile fundamentale ale partidului reprezintă pentru un partid politic în formare ceea ce reprezintă dogmele pentru credin(ă.

Aşadar concepţiei rasiste trebuie să i se asigure un instrument, de luptă, după cum organizaţia de partid marxistă lasă loc liber internaţionalismului,

Acesta este scopul **urmărit** de Partidul naţional-socialist german.

A fixa astfel doctrina rasistă pentru partid reprezintă condiţia prealabilă a succesului concepţiilor rasiste. Cea mai bună dovadă este dată indirect de propriii adversari ai acestei regrupări a partidului. Cei ce nu mai obosesc să afirme că concepţiile rasiste nu sînt cîtuşi de puţin apanajul unuia singur, ci, dimpotrivă, că ele dormitează sau "trăiesc" în inima a Dumnezeu ştie cîte milioane de oameni, n-au decît să verifice că prezenţa efectivă a acestor concepţii tocmai că nu s-a putut opune cu nimic triumfului concepţiilor adverse, apărate de un partid politic clasic. Dacă ai* fi fost altfel, astăzi poporul german ai* fi cucerit deja necesarmente o victorie uriaşă şi nu s-ar afla pe marginea prăpastiei. Ceea ce a asigurat succesul concepţiilor internaţionaliste este apărarea lor de către un partid organizat sub formă de secţiuni de asalt (Sturmabteilung: S.A.). Dacă au dispărut concepţiile opuse, aceasta se datorează lipsei unui front unit de apărare. O concepţie filozofică poate lupta şi triumfa nu prin dezvoltarea nelimitată a unei teorii generale, ci prin forma limitată şi concentrată a unei organizaţii politice.

Am considerat aşadar că propria mea misiune era să desprind din substanţa bogată şi informă a unei concepţii filozofice generale ideile esenţiale; să le dau o formă mai mult sau mai puţin dogmatică. Astfel desprinse şi clarificate, ele vor putea grupa acei oameni care vor voi să li se supună. Altfel spus: Partidul naţional-socialist al muncitorilor germani îşi extrage caracteristicile esenţiale dintr o concepţie rasistă despre univers, el face din ea, ţinînd cont de realităţile practice ale epocii, de materialul uman şi de slăbiciunile sale, un ansamblu doctrinal politic, care pune din acel moment, printr-o organizare pe cît posibil de rigidă a maselor largi de oameni, bazele triumfului final al acestei concepţii filozofice.

CAPITOLUL H

STATUL

îcepînd din 1920 şi 1921, unele cercuri, rămăşiţe ale acelei lumi
a cărei domnie este astăzi terminată, îi reproşau fără încetare tînărului
rtid faptul că a luat poziţie împotriva actualei forme a statului; iar
flaţi în slujba partidelor politice de toate nuanţele trăgeau de aici
că era îngăduit să poarte prin toate mijloacele o luptă de exterminare
acestor tineri inoportuni, protagonişti ai unei concepţii noi despre
Irept vorbind, lumea se ferea să recunoască faptul că burghezia actuală
abilă să conceapă o noţiune coerentă prin cuvîntul stat, cuvînt pentru
xistă, pentru care nu poate exista o definiţie coerentă. Şi, cel mai
tularii catedrelor din învăţămîntul nostru superior oficial vorbesc ca
;sori de drept public, care trebuie îndeosebi să găsească explicaţii şi
ri justificînd existenţa mai mult sau mai puţin fericită a guvernelor
nesc. Cu cît un stat este constituit într-un mod mai ilogic, cu atît sînt
re, mai artificiale şi mai de neînţeles definiţiile date raţiunii sale de
e putea spune spre exemplu altădată un profesor de la Universitatea
şi regală despre semnificaţia şi scopurile statului, într-o ţară a cărei
politică era monstrul cel mai hîd al secolului douăzeci? Grea sarcină,
în considerare faptul că, în zilele noastre, un profesor de drept public
uţin obligat să spună adevărul cît să slujească un scop precis. Acest
ipărarea cu orice preţ a existenţei monstruosului mecanism uman
2 este vorba şi care se numeşte actualmente stat. Să nu ne mirăm
:ă, discutînd această problemă, evităm pe cît posibil examinarea
M*e a ne ascunde după un talmeş-balmeş de principii "etice",
moralizante" şi de valori, sarcini şi scopuri imaginare.
ansamblu, se pot distinge trei sisteme:

Există cei care văd pui' şi simplu în stat o *grupare mai mult sau mai ■tară de oameni supuşi autorităţii unui guvern.* ■ştia sînt cei mai numeroşi. Printre ei se găsesc adoratorii contempo-icipiului legitimităţii, în

ochii cărora voinţa oamenilor nu are nici un t. Pentru ei, faptul că un stat există este suficient ca să-1 facă i sacru. Pentru a apăra de orice prejudiciu această concepţie a unor nte, este proslăvită adorarea servilă a ceea ce se numeşte *autoritatea* nuntea acestor oameni, mijlocul devine cît ai bate din palme scopul iatul nu mai este făcut pentru a-i sluji pe oameni, ci aceştia există ra o autoritate a statului, de care ţine cel mai modest dintre

funcţionari, oricare ar fi funcţiile sale. Pentru ca această adoraţie mută şi extatică să nu se transforme în dezordine, autoritatea statului, la rîndul ei, nu există decît pentru menţinerea calmului şi a ordinii. In final ea nu mai este deci nici scop, nici mijloc. Statul trebuie să vegheze la menţinerea calmului şi a ordinii şi, reciproc, calmul şi ordinea trebuie să-i permită statului să existe. Viaţa comunităţii trebuie să se învîrtă între aceşti doi poli.

In Bavaria această concepţie este reprezentată mai ales de artiştii politici ai Centrului bavarez, numit Partidul Popular Bavarez; în Austria, erau legitimiştii negru-galbeni. In Reich, există din nefericire elementele zise conservatoare care acţionează după astfel de concepţii despre stat.

b) Alţi teoreticieni, mai puţin numeroşi, pun cel puţin existenţei statului
anumite condiţii. Ei vor să existe nu numai o aceeaşi administraţie, ci şi *o aceeaşi limbă,* fie şi numai din considerente tehnice administrative în general.
Autoritatea statului nu mai este unica şi exclusiva raţiune de a fi a" statului;
în plus, acesta trebuie să contribuie la bunăstarea supuşilor. In concepţia acestei
şcoli se strecoară idei despre "libertate", însă în cea mai mare parte a timpului
prost înţelese. Forma de guvemămînt nu mai pare inviolabilă prin simplul fapt
al existenţei sale; este examinată de asemenea utilitatea pe care ea o poate
avea. Respectul faţă de trecut nu o apără de criticile la adresa prezentului. In
rezumat, această şcoală aşteaptă înainte de toate de la stat ca acesta săi dea
vieţii economice o formă favorabilă individului; ea îi apreciază rentabilitatea din
punct de vedei-e practic şi după concepţii generale de economie politică.
Principalii reprezentanţi ai acestei opinii se întîlnesc în cercurile burgheziei
noastre germane mijlocii, în special în cele ale democraţiei liberale.

c)Cea de-a treia grupă este cea mai redusă din punct de vedere numeric.
Ea vede în stat un mijloc de realizare a *tendinţelor imperialiste* expuse
de cele mai multe ori în mod confuz; ea vrea să ajungă la întemeierea unui stat populai" puternic unit şi căruia o limbă comună să îi dea un caracter foarte bine reliefat. Dacă vrea o limbă unică, nu este numai în speranţa de a da astfel acestui stat o bază solidă, care să-i permită creşterea puterii în exterior, ci de asemenea şi mai ales avînd convingerea - de altminteri radical greşită - că unificarea limbii l-ar face capabil să ducă la bun sfîrşit o naţionalizare orientată într-o anumită direcţie.

Este lamentabil să vedem cît de frivol a fost folosit, în cursul ultimului secol şi foarte des cu deplină bună credinţă, cuvîntul "a germaniza". îmi mai amintesc şi acum cîte idei incredibil de false sugera acest tennen pe vremea tinereţii mele. Auzeai pe-atunci exprimîndu-se pînă şi în cercurile

pangermaniste părerea că germanii din Austria ai* putea foarte bine, cu concursul guvernului, să-i germanizeze pe slavii din Austiia; nu-şi dădeau seama că germanizarea nu se aplică decît pămîntului, niciodată oamenilor. In general prin acest cuvînt se înţelegea folosirea limbii germane, impusă cu forţa şi folosită public. Ai- însemna să comitem o greşeală de raţionament de neconceput dacă ne-am imagina că ar fi posibil să faci un german să zicem dintr-un negru sau dintr-un chinez,

rmana şi obţinînd ca el »ă vorbească din acel moment limba oate chiar să voteze pentru un partid politic german. Burghezii iii nu vedeau că acest fel de germanizare era, în realitate, o î. Fiindcă, dacă diferenţele existente între popoare şi care pînă în ividente şi sar în ochi, ar putea fi atenuate şi în final şterse, prin forţa suveranului o limbă comună, aceasta măsură ai- atrage îtisajul şi, în cazul nostru; nu o germanizare, ci nimicirea ermanic. Se întîmplă, şi cazul este foarte frecvent în istorie, ca un r să reuşească, prin mijloace de constrîngere externe, să impună ja sa, însă, după o mie de ani, această limbă este vorbită de un învingătmi au devenit astfel, la drept vorbind, învinşi, îaţionalitatea sau, mai bine zis, rasa nu depinde de limbă, ci de ivea dreptul să vorbim despre germanizare decît dacă, printr-un deu, s-ar reuşi schimbarea sîngelui celui învins. Dai* acest lucru Acest lucru ar reuşi doar printr-un amestec de sînge, care ar rasei superioare. Rezultatul final al unui astfel de proces ai* fi taţilor care altădată l-au făcut pe poporul cuceritor capabil sâ ajul cu o rasă **inferioara** ai' face să dispară în special energiile hiar dacă poporul născut din acest amestec ai* vorbi mult şi bine ase superioare. O vreme, ar mai exista un soi de luptă între te şi poporul, hărăzit unei decăderi iremediabile, ai* putea, într-o e, să actualizeze capodopei'ele unei civilizaţii uimitoare. Chiar *t* nu ai" fi decît reprezentanţi izolaţi ai rasei superioare sau nişte iintr-o primă încrucişare, la care sîngele cel mai bun continuă să ;i caută să-şi croiască drum, ei nu ar fi niciodată produşii ultimi . Acesta din urmă va fi însoţit întotdeauna de un recul al

(buie să ne socotim fericiţi astăzi că germanizarea, aşa cum a f al II-lea, nu a reuşit în Austria, Succesul ei ar fi avut ca efect, •enţele, menţinerea în viaţă a statului austriac, dai" şi antrenarea, ea de limbă, a unei scăderi a nivelului etnic al naţiunii germane. :olelor s-ar fi putut forma un anumit instinct gregar, dai* turma •dut din valoare. **S-ar** fi născut poate un popor rezultat dintr-o stat, însă ai* fi dispărut un popor rezultat dintr-o comunitate de

Ttai bine, pentru naţiunea germană, că acest metisaj nu a avut s-a renunţat la el nu din raţiuni inteligente şi înalte, ci pentru **arau** nişte suverani mărginiţi. Dacă ai* fi fost altfel, astăzi abia iţea numi poporul german un factor de civilizaţie, numai în Austria, ci şi în Germania cercurile zise naţionale au ncă stimulate de raţionamente la fel de greşite. Politica poloneză germani şi care tindea către germanizarea Estului se baza din întotdeauna pe un sofism asemănător. Şi în acest caz se credea

în **reuşita** germanizârii elementelor poloneze, impunîndu li se pui' şi simplu limba germană. Şi acolo rezultatul ai* fi fost funest: un popor de rasă străină exprimîndu-!ji în limba germană ideile străine şi aducînd prejudicii nobleţii ţi demnităţii naţiunii noastre prin natura sa inferioară.

Este deja destul de înspăimîntător gîndul la răul făcut rasei noastre germanice atunci cînd ignoranţa americanilor trece la debitul nostru pe evreii murdari care debarcă la ei, pentru că vorbesc germana în jargon. Totuşi, nimănui nu i-ar da prin cap că faptul pui" accidental că aceşti imigranţi păduchioşi, veniţi din răsărit, vorbesc cel mai adesea germana, dovedeşte că ei sînt de origine germană şi fac parte cu adevărat din poporul nostru.

Ceea ce, în decursul istoriei, a putut fi germanizat cu folos, a fost pâmîntu! cucerit de străbunii noştri cu spada in mină ţi colonizat de ţăranii germani. In măsura în care, în acelaşi timp ei au introdus un sînge străin în trupul poporului nostru, au contribuit la naşterea unei fărîmiţări funeste a caracterului nostru etnic, care se manifestă prin acest individualism hipertrofiat propriu germanilor ţi care, din nefericire, adesea ajunge să fie elogiat.

Pentru această a treia şcoală, statul este de asemenea, într-un anume sens, un scop în sine şi menţinerea statului devine sarcina principală a vieţii oamenilor.

In rezumat, se poate stabili că toate aceste teorii nu îşi au rădăcinile în înţelegerea faptului că forţele creatoare de civilizaţie şi de valori au drept bază rasa şi că statul trebuie în mod logic să considere că sarcina sa principală este conservarea şi îmbunătăţirea acestei aceleiaşi rase, condiţie fundamentală a oricărui progres uman.

Consecinţa externă a acestor concepţii şi opinii greşite despre natura şi raţiunea de a fi a statului a putut fi apoi trasă de evreul Marx: separînd noţiunea de stat de obligaţiile faţă de rasă, fără a putea formula o altă definiţie admisă în aceeaşi măsură, burghezia a croit drum unei doctrine care neagă statul în sine.

De aceea lupta dusă de burghezie împotriva marxismului internaţional se îndreaptă, în acest domeniu, către un eşec sigur. Burghezia nu pune preţ de multă vreme pe temeliile de care sistemul său politic nu se poate lipsi. Adversarul ei abil a descoperit punctele slabe ale edificiului pe care ea îl înălţase şi îl atacă cu armele pe care ea i le a furnizat involuntar.

Cea dintîi datorie a noului partid care se plasează pe terenul concepţiilor rasiste este aşadar formularea clară a concepţiei ce trebuie avută despre natura şi raţiunea de a fi a statului.

Noţiunea fundamentală este aceea că *statul nu este un scop, ci un mijloc. El este condiţia prealabilă pusă formării unei civilizaţii umane de valoare superioară, dar nu este cauza ei directă. Aceasta constă exclusiv în existenţă unei rase apte de civilizaţie.* Chiar dacă pe pămînt ar exista sute de state model, în cazul în care arianul, care este stîlpul civilizaţiei, s~ar întîmpla să dispară, nu ar mai exista civilizaţie corespunzînd, pe plan spiritual, nivelului pe care l-au

oarele de rasă superioară. Se poate merge mai departe spunînd că statelor omeneşti nu ar exclude eventualitatea nimicirii definitive a ine din moment ce dispariţia reprezentantului rasei civilizatoare ar pâ sine pierderea facultăţilor intelectuale superioare de rezistenţă şi de

acă, spre exemplu, un seism ar zdruncina scoarţa terestră şi din ceanului s-ar ivi o nouă Himalaya, civilizaţia umană ai* fi nimicită de iclism înspăimîntător. N-ar mai exista nici un singur stat, toate care menţin ordinea ar fi rupte, creaţiile unei civilizaţii milenare ar » suprafaţa pămîntului n-ar mai fi decît un cimitir acoperit de apă şi să ar fi suficient ca în acest haos înspăimîntător să fi supravieţuit cîţiva oarţinînd unei rase civilizatoare pentru ca, fie şi după o mie de ani, regăsindu-şi liniştea, să reînceapâ să producă dovezi ale forţei creatoare Numai nimicirea ultimilor reprezentanţi ai rasei superioare ar face lin pămînt un deşert. Invers, exemplele luate din prezent dovedesc că e căror baze au fost puse de reprezentanţii unor rase lipsite de politice indispensabile nu au putut, în ciuda tuturor măsurilor luate Lele lor, să scape de ruină. După cum speciile de animale mari din preistorice au trebuit să lase loc altora şi să se stingă, tot aşa vor dea întîietate rasele umane lipsite de o anumită forţă intelectuală, u-e le poate face să găsească armele necesare conservării lor. *j.* statul este cel care face să se nască un anumit nivel de cultură; el decît să conserve rasa, cauza dintîi a ridicării acestui nivel. In caz atul poate continua să existe timp de secole fără o schimbare aparentă, pt, în urma amestecului raselor pe care nu 1-a împiedicat, capacitatea re şi însăşi istoria acestui popor, care este reflectarea ei, au început */rerae* să sufere deteriorări grave. De exemplu, statul nostru actual, funcţionînd în gol, poate, pentru un timp mai mult sau mai puţin b, să mai provoace iluzii şi să pară că trăieşte şi totuşi otrăvirea rasei, feră trupul poporului nostim, aduce după sine o decădere a civilizaţiei ie manifestă deja în mod înfricoşător.

ediţia prealabilă pusă existenţei durabile a unei omeniri superioare nu r statul, ci rasa care posedă facultăţile cerute.

ebuie să se ştie că aceste facultăţi există întotdeauna şi că este suficient ste de împrejurări extrioare spre a se manifesta. Naţiunile sau, mai isele civilizatoare poseda aceste facultăţi binefăcătoare în stare latentă, împrejurările exterioare nu le îngăduie să acţioneze. De aceea a-i [>e germanii din vremurile anterioare creştinismului ca pe nişte iră civilizaţie", ca pe nişte barbari este o nedreptate incredibilă. Ei liciodată astfel. Numai asprimea climei habitatului lor septentrional a un fel de viaţă ce se opunea dezvoltării forjelor lor creatoare. Dacă , fără lumea antică, în regiunile mai blînde din sud şi dacă acolo ar fi aterialul uman furnizat de rasele inferioare, primele mijloace tehnice,

capacitatea de a crea o civilizaţie care dormita în ei ar fi produs o înflorire la fel de strălucitoare ca aceea a elenilor. Dar această forţă primitivă care zămisleşte civilizaţia nu trebuie atribuită numai faptului că ei au trăit într-un climat septentrional. Un lapon dus în sud ar contribui la fel de puţin la dezvoltarea civilizaţiei ca şi un eschimos. Nu, această splendidă facultate de a crea şi de a modela i-a fost conferită tocmai arianului pentru ca ea să rămînă în el în stadiu latent sau s-o dăruiască vieţii care se trezeşte, după cum nişte împrejurări favorabile i-o îngăduie sau o natură inospitalieră îl împiedică să o facă.

Putem deduce de aici următoarea idee:

Statul este un mijloc de a ajunge la un scop. Scopul său este menţinerea şi favorizarea dezvoltării unei comunităţi de fiinţe care, fizic şi moral, sînt din aceeaşi specie. El trebuie să menţină, în primul rînd, trăsăturile caracteristice esenţiale ale rasei, condiţie a dezvoltării libere a tuturor facultăţilor latente ale acesteia. Dintre aceste facultăţi, o parte va servi întotdeauna la întreţinerea vieţii fizice ţi o altă parte la favorizarea progreselor intelectuale. Dar, de fapt, cea dintîi este întotdeauna condiţia necesară a celei de a doua.

Statele care nu urmăresc acest scop sînt nişte organisme defectuoase, creaţii eşuate. Faptul că ele există nu schimbă lucrurile, după cum nici succesele obţinute de o întovărăşire de corsari nu justifică pirateria.

Noi, naţional-socialiştii, care luptăm pentru o altă concepţie despre lume, nu ne plasăm pe celebrul "teren al faptelor", de altfel născocite. Atunci nu am mai fi susţinătorii unei mari idei noi, ci culii minciunii care domneşte în zilele noastre. Trebuie să facem o distincţie netă între statul care nu este decît cel care înglobează şi rasa care este conţinutul. Cel care înglobează nu are o raţiune de a fi decît atunci cînd este capabil să-şi păstreze şi să-şi protejeze conţinutul: altminteri nu are nici o valoare.

Ca urmare, scopul suprem al statului rasist trebuie să fie să vegheze la conservarea reprezentanţilor rasei primare, dătători de civilizaţie, care fac frumuseţea şi valoarea morală a unei omeniri superioare. Noi, în calitate de arieni, nu ne putem închipui un stat decît ca organismul viu care constituie un popor, organism care nu numai că asigură existenţa acestui popor, dar, în plus, dezvoltîndu-i facultăţile morale şi intelectuale, le face să ajungă la gradul cel mai înalt de libertate.

Ceea ce se încearcă astăzi să ni se impună ca stat este produsul monstruos al celei mai mari erori omeneşti, urmată de un şir de suferinţe inexprimabile.

Noi, naţional-socialiştii, ştim că lumea de azi va considera această concepţie drept revoluţionară şi că ea ne va defăima cu acest nume. Dar opiniile şi actele noastre nu trebuie să rezulte din aprobarea sau dezaprobarea epocii noastre, ci din obligaţia imperioasă de a sluji adevărul de care sîntem conştienţi. Noi putem fi convinşi că inteligenţa mai deschisă a **posterităţii nu numai** că va înţelege raţiunile întreprinderii noastre, ci şi că **îi va recunoaşte utilitatea** şi o

igia.

Cele de mai sus ne dau nouă, naţional-socialiştilor, măsura valorii unui ceasta valoare este numai relativă, judecată din punctul de vedere lai* al fiecărei naţiuni; ea va fi absolută dacă ne ridicăm la punctul de al omenii'ii în sine. Altfel spus:

Utilitatea unui stat nu poate fi apreciata luînd drept criteriu nivelul de ne la care a ajuns sau importanţa pe care i-o conferă puterea sa în lume; se poate face exclusiv in funcţie de utilitatea pe care o poate avea acest m pentru fiecare popor luat în considerare.

Un stat poate fi considerat ideal nu numai dacă el corespunde condiţiilor i ale poporului pe care trebuie să-1 reprezinte, ci şi dacă existenţa sa practic dăinuirea acelui popor, de altfel indiferent de însemnătatea [■*Ă* pe care o poate avea în lume forma acestui stat. Căci misiunea nu este de a crea, ci de a croi drum forţelor virtuale. *Un stat poate fi calificat drept prost daca, atingînd gradul cel mai ridicat de civilizaţie, e ruinei omogenitatea rasialei a reprezentanţilor acestei civilizaţii.*

Căci atunci practic el nu respectă condiţia prealabilă a existenţei unei care nu este produsul său, ci al unui popor civilizator consolidat de vie a statului. Statul nu reprezintă o substanţă, ci o formă. *Gradul de ie la care a ajuns un popor nu permite aşadar dozarea utilităţii statului* răieşte. Este lesne de înţeles că un popor superior dotat pentru civilizaţie imagine preferabilă celei a unui trib de negii; cu toate acestea, nul creat de cel dintîi sub formă de stat poate fi, prin felul în care îşi este scopul, mai rău decît al negrului. Deşi statul cel mai bun şi cea mai istituţie politică sînt incapabile să extragă dintr-un popor facultăţile care actualmente şi pe care nu le-a avut niciodată, o formă necorespunzătoa- t va aduce fatalmente cu sine, cu timpul, permiţînd sau chiar prilejuind a î'eprezentanţilor rasei civilizatoare, pierderea facultăţilor pe care :easta le poseda potenţial.

^a urmare, aprecierea valorii unui stat va fi mai întîi determinată de a pe care el o poate avea pentru un popor dat şi nicidecum de iţa rolului său în istoria lumii.

Vsupra acestui ultim punct de vedere, care este foarte relativ, ne putem

de o părere precisă; dai* este greu de făcut o apreciere a valorii absolute
tat, deoarece această apreciere definitivă nu depinde numai de statul
mai degrabă de valoarea şi de nivelul poporului luat în considerare.
>înd se vorbeşte despre înalta misiune a statului, nu trebuie deci
să se uite că această înaltă misiune îi incumbă esenţialmente poporului,
tatul nu are alt rol decît de a face posibilă dezvoltarea liberă, datorită

puterii organice a existenţei sale.

Atunci, dacă ne întrebăm cum trebuie să fie constituit statul de care avem nevoie noi, germanii, trebuie să precizăm mai întîi două lucruri: ce fel de oameni trebuie să reunească acest stat şi ce scopuri trebuie el să urmărească.

Din nefericire popoml nostru german nu are ca bază o rasă omogenă. Şi fuziunea elementelor primare nu a făcut asemenea progrese încît să se poată vorbi de o rasă nouă născută din această fuziune. In realitate, contaminările succesive care, în special de la războiul de treizeci de ani încoace, au alterat sîngele poporului nostru, nu numai că l-au descompus, ele au acţionat şi asupra sufletului nostim. Graniţele deschise ale patriei noastre, contactul cu corpuri politice negermane de-a lungul regiunilor de frontieră, în special puternicul aflux de sînge străin în interiorul Reichului nu lăsa, prin reînnoirea sa constantă, timpul necesar pentru a se ajunge la o fuziune completă. Din acest fel de amestec nu a ieşit o rasă nouă; elementele etnice au rămas juxtapuse şi rezultatul a fost că, în momentele critice, cînd de obicei o turmă se stringe laolaltă, poporul german s-a împrăştiat în toate direcţiile. Nu numai că repartiţia teritorială a elementelor constitutive ale rasei priveşte regiuni diferite, dai- ele coexistă în interiorul unei aceleiaşi regiuni. Oamenii din nord sînt aproape de cei din est, dalmaţii sînt aproape de aceştia, oamenii din occident sînt. aproape de ei; fără a mai socoti amestecurile. Această stare de lucruri are, în anumite părţi, inconveniente mari: germanilor le lipseşte puternicul instinct gregar, efect al identităţii sîngelui, care, deosebit de necesar în ceasurile grele, previne prăbuşirea naţiunilor, ştergînd instantaneu la popoarele care-1 au toate diferenţele secundare şi făcîndule săi opună duşmanului comun frontul unit al turmei sale omogene. Ceea ce se desemnează la noi prin hiperindividualism provine din faptul că elementele fundamentale ale rasei noastre, din care fiecare are trăsături caracteristice particulare, au luat obiceiul de a trăi **alături,** fără să ajungă să se amestece. Pe timp de pace, adesea el poate avea avantaje, dai*, dacă ne gîndim bine, nea costat dominaţia lumii. Dacă poporul german ai[1] fi avut, de-a lungul istoriei sale, această unitate gregară care le-a fost atît de folositoare altor popoare, Reichul german ai* fi astăzi stăpînul globului. Istoria lumii ar fi luat un alt curs şi nimeni nu este în măsură să determine dacă, urmînd acest drum, omenirea n-ar fi atins scopul la care speră să ajungă astăzi prin văicărelile şi smiorcăielile lor atîţia pacifişti orbiţi: *O pace asigurată nu de ramurile de măslin agitate de plîngăcioşii pacifişti, ci garantată de spada victorioasă a unui popor de stăpîni care pune lumea întreagă în slujba unei civilizaţii superioare.*

Faptul că poporului nostru îi lipseşte coeziunea dată de un sînge comun şi rămas pui* ne-a pricinuit rele inexprimabile. El a dăniit capitale unei mulţimi de mici potentaţi germani, dai[1] a privat poporul german de drepturile sale senioriale.

Şi astăzi poporul german mai suferă încă din cauza urmărilor acestei lipse de coeziune intimă; dar ceea ce a fost nenorocirea noastră în trecut şi în prezent, poate fi în viitor un izvor de binecuvîntări. Căci oricît de funeste ar fi

absenţa unei fuziuni absolute a elementelor care compuneau iniţial rasa stră şi imposibilitatea în care ne-am aflat, ca urmare, de a forma un corp de or omogen, în schimb, este o fericire că cel puţin o parte din ceea ce este mai . în sîngele nostru a rămas pură şi a scăpat de decăderea care a lovit restul ;i noastre.

Este cert că un amalgam complet al elementelor primare ale rasei stre ai* fi dat naştere unui popor constituind un organism desăvîrşit; dai' el î fost, ca orice rasă hibridă, dotat cu o capacitate mai mică de a face să preseze civilizaţia decît cea de care se bucurau iniţial elementele sale cele nobile. Aşadar absenţa unui amestec integral este o binefacere: noi nu m astăzi în poporul nostru german mari rezerve de oameni de rasă manică din nord, al căror sînge a rămas neamestecat şi pe care îl putem sidera ca pe comoara cea mai de preţ pentru viitorul nostru. In vremurile te, cînd legile rasei erau necunoscute, cînd în orice om, luat în sine, ex*a iţă o fiinţă întru totul asemănătoare semenilor săi, nu erau observate rentele de valoare existente între diversele elemente primitive. Noi ştim izi că un amalgam complet al elementelor constitutive ale corpului poporului tru şi coeziunea care ar fi rezultat din ea ne-ar fi făcut poate puternici la îrior, dar că scopul suprem spre care trebuie să tindă omenirea ne-ar fi rămas xesibil: singura specie de oameni pe care destinul i-a ales în mod vizibil tru a duce opera la bun sfîrşit s-ar fi înecat în terciul de rase format de un or unificat.

Dar astăzi, întăriţi de o noţiune de curînd dobîndită, noi trebuie să minăm atent şi să profităm de ceea ce a împiedicat destinul binevoitor, fără an amestec din partea noastră.

Cine vorbeşte despre o misiune dată poporului german pe acest pămînt

uie să $tie că ea constă exclusiv in formarea unui stat care consideră că ţelul

suprem este conservarea şi apărarea elementelor celor mai nobile ale

orului nostru, rămase nealterate, şi care sînt de asemenea cele ale întregii

mir

i.

Plin aceasta, statul cunoaşte pentru prima dată un scop intern înalt, i de lozinca ridicolă care îi dădea rolul de a veghea asupra liniştii şi ordinii, tru a permite cetăţenilor să se înşele reciproc în largul lor, sarcina care stă în conservarea şi apărarea unei specii umane superioare, cu care ătatea Atotputernicului a gratificat acest pămînt, apare ca o misiune cu vărat nobilă.

Mecanismul neînsufleţit care pretinde că-şi are raţiunea de a exista în însuşi trebuie transformat într-un organism viu al cănii scop exclusiv este să ească o idee superioară.

Reichul, în calitate de stat, trebuie să cuprindă toţi germanii, şi să îşi ia pră-şi nu numai sarcina de a reuni şi de a conserva rezervele preţioase de lente primare ale rasei pe care le posedă acest popor, ci şi de a le face să ngă încet dar sigur la o situaţie predominantă.

Unei perioade care este, dacă mergem pînă în miezul lucrurilor, cea *i* amorţirii şi a stagnăm, îi va succeda o perioadă de luptă. Dar, ca întotdeauna dictonul: "Cine se odihneşte, rugineşte" îşi găseşte şi aici aplicarea şi, d(asemenea, cel care spune că numai atacul aduce victoria. Cu cît scopul lupte noastre este mai înalt şi cu cît actualmente mulţimea este mai incapabilă să î înţeleagă, cu atît mai uriaşe vor fi succesul - după cum ne învaţă istoria - § importanţa acestui succes; ne este suficient să vedem clar scopul spre cari trebuie să tindem şi să ducem lupta cu o perseverenţă de nezdruncinat.

Mulţi funcţionari care conduc în prezent statul nostru pot socoti ma puţin hazardat să lucreze pentru menţinerea stării de lucruri existente decît s lupte pentru ceea ce va fi mîine. Li se pare mai comod să vadă în stat ui mecanism, a cărui singură raţiune de a fi este să se menţină în viaţă, după cun viaţa lor "aparţine statului", cum obişnuiesc să spună. Ca şi cum ceea ce îşi aii rădăcinile în popor ai* putea servi logic un alt stăpîn decît poporul; ca şi cun omul ai* putea lucra pentru altceva decît pentru om. *Cum am mai spus, estt fireşte, comod să nu vezi în autoritatea statului decît mecanismul pur automat* o *unei organizări, decît să o consideri întruparea suverană a instinctului d conservare al unui popor.* într-adevăr, în primul caz, statul şi autorităţii] statului sînt pentru aceste minţi înguste scopuri în sine; în al doilea caz, sîn arme puternice în slujba marii şi eternei lupte pentru existenţă, şi nu maşinărie oarbă, ci expresia voinţei unanime a unei comunităţi care vrea E trăiască.

De aceea, pentru lupta dusă în favoarea noii noastre concepţii despr stat - concepţie care răspunde în întregime sensului iniţial al lucrurilor - voi găsi puţini tovarăşi de luptă în sînul unei societăţi îmbătrînite fizic, prea adese şi ca inteligenţă şi curaj. Din aceste pături ale populaţiei, noi nu vom ave recruţi decît în mod excepţional: nişte bătrîni a căror inimă şi-a păstrat tinereţe* iar spiritul prospeţimea; dai* nu îi vom vedea niciodată venind la noi pe cei car consideră că sarcina esenţială a vieţii lor este menţinerea unei stări de lucrui existente.

Avem în faţa noastră mult mai puţin oameni rău intenţionaţi, cît armat nenumărată a indiferenţilor din lene intelectuală şi în special a oamenilc interesaţi de menţinerea statului actual. Dar tocmai faptul că această lupi aprigă pare fără speranţă îi dă sarcinii noastre măreţie şi constituie şansa noasta de succes cea mai mare. Strigătul războinic, care sperie la început sa descurajează inimile slabe, va fi semnalul adunării firilor cu adevăr* combative. Şi trebuie să ne dăm seama că: *atunci cînd, în sînul unui popor, u anumit număr de oameni dotaţi în cel mai înalt grad cu energie şi forţă activă t unesc spre a urmări un singur scop şi cînd ei sînt astfel definitiv eliberaţi c lenea în care au amorţit masele, aceşti cîţiva oameni devin stăpînii întreguh*

storia lumii este făurită de minorităţi, de fiecare datei tind minorităţile, de ntruchipează majoritatea de voinţă ţi de decizie.
De aceea, ceea ce astăzi multora li se poate părea o agravare a sarcinii este, în realitate, condiţia necesarei a victoriei noastre. Tocmai pentru că este atît de mare ţi de grea, noi vom găsi după toate aparenţele cei mai sţintitori ai luptei noastre. Această elită ne garantează succesul.

Natura corectează de obicei prin rînduieli corespunzătoare efectul urilor care alterează puritatea raselor umane. Ea se arată puţin lă faţă de metişi. Primii produşi ai acestor încrucişări au ciunt de :îteodată pînă la a treia, a patra şi a cincea generaţie. Ceea ce constituia i elementului primai-superior participant la încrucişare le este refuzat; de aceasta, lipsa unităţii sîngelui implică discordanţa voinţelor şi jr vitale. In toate momentele critice în care oamenii de rasă pură iau înţelepte şi coerente, metisul îşi pierde capul sau nu ia decît jumătăţi de Rezultatul este că acesta din urmă se lasă dominat de omul cu sînge pur practică, este expus unei dispariţii mai rapide. *In împrejurările în care stă victorios, metisul moare; am putea cita nenumărate exemple în acest zi* se poate vedea corectarea făcută de natură. Dai' i se întîmplă adesea gă şi mai departe: ea îngrădeşte reproducerea; ea face ca produşii irilor multiplicate să devină sterili, făcîndu-i astfel să dispară. Dacă, spre exemplu, un individ dintr-o rasă dată s-ar uni cu reprezentan-rase inferioare, rezultatul **încrucişării** ai* fi o scădere a nivelului în sine s, o descendenţă mai slabă decît indivizii de rasă rămasă pură în mijlocul ■ trebui ea să trăiască. In cazul în care orice nou aport de sînge al rasei re ar fi împiedicat, încrucişările continue ar da naştere unor metişi pe erea lor de rezistenţă, înţelept redusă de natură, iar condamna la o B promptă: sau, în cursul mileniilor, s-ar forma un nou amalgam în care île primare, amestecate radical prin încrucişări multiple ai' fi de)scut; s-ar constitui astfel un popor nou dotat cu o anumită capacitate enţâ gregară, dai[1] a cănii valoare intelectuală şi artistică ar fi cu mult ă celei a rasei superioare care a participat la prima încrucişare. Dar in acest din **urmă** caz, acest produs hibrid ai' sucomba în lupta pentru , împotriva unei rase superioare al **cărei** sînge ar fi rămas pui-, atea gregară, dezvoltată de-a lungul miilor de ani, şi care ar asigura a acestui popor nou ai- fi - cît ar fi ea de mare, ca urmare a scăderii i rasei şi a micşorării facultăţii de adaptare şi a capacităţilor creatoare ilă să permită o rezistenţă victorioasă la atacurile unei rase pure, unite uperioare ca dezvoltare intelectuală şi civilizaţie, 'utein aşadar enunţa următorul principiu:

Orice inc.ruci.iare de rase aduce fatalmente cu sine, mai devreme sau nun tîrziu, dispariţia hibrizilor rezultaţi, cită vreme ei se găsesc în prezenţa elementului superior care a participat la încrucişare ţi care a ***conservat*** *unitatea care conferă sîngelui puritate.* Pentru hibrid pericolul nu încetează decît odată cu metisajul ultimului element individual al rasei superioare.

Acesta este izvorul regenerării progresive, deşi lente, efectuate de natură, care elimină încetul cu încetul produsele alterării raselor, cu condiţia ca sâ mai existe un izvor de rasă pură şi să nu se mai producă metisaje noi.

Acest fenomen se poate manifesta de la sine la fiinţele dotate cu un puternic instinct de rasă, pe care împrejurări deosebite sau vreo constrîngere specială 1 au deviat de pe calea normală de înmulţire care menţine puritatea rasei. De îndată ce constrîngerea încetează, elementul rămas pui" tinde imediat să revină la împerecherea între egali, ceea ce pune capăt oricărei încrucişări ulterioare. Produşii metisajului se retrag atunci de la sine în umbră, dacă nu cumva numărul lor a devenit atît de mare încît elementele de rasă pură nu se pot gîndi să li se opună.

Omul, devenit surd la sugestiile instinctului şi necunoscînd obligaţiile pe care i le-a impus natura, nu trebuie să conteze pe corecţiile făcute de ea, cîtă vreme el nu va fi înlocuit prin luminile inteligenţei sugestiile instinctului pierdut; aşadar inteligenţa este cea care trebuie să înfăptuiască munca de regenerare necesară. Dai" este de temut faptul că omul, odată orbit, va continua să dărîme barierele care separă rasele, pînă cînd ceea ce era mai bun în el va fi definitiv pierdut. Atunci nu va mai rămîne decît un fel de terci omogen din care faimoşii reformatori pe care îi auzim astăzi îşi făuresc idealul; dai' acest amestec inform ai* însemna moartea **oricărui** ideal pe această lume. Recunosc: *s-ar putea alcătui astfel o turmă mare, s-ar putea fabrica prin acest fel de amestec un animal gregar, dar dintr-un asemenea amestec nu va ieşi niciodată un om care să fie un stîlp al civilizaţiei sau, fi mai bine, un fondator ?i un creator de civilizaţie.* Sar putea considera atunci că omenirea şi-a ratat definitiv ultima sa misiune.

Daca nu vrem ca Pămintul să decadă la această stare, trebuie să ne alăturăm ideii că misiunea statelor germanice este, înainte de toate, să vegheze ca orice nou metisaj să înceteze cu desăvîrşire.

Generaţia de secături care s-au impus atenţiei contemporanilor noştri va începe desigur să strige la enunţarea acestei teorii şi să se plîngă, gemînd. că eu lovesc în drepturile sacro-sânte ale omului. *Nu, omul nu are decît un drept sacru* ***şi*** *acest drept este în* ***acelaşi*** *timp cel mai sfint dintre îndatoriri, si anume de a veghea la puritatea sîngelui său, pentru ca păstrarea a ceea ce exista mai bun in omenire să facă posibilă o dezvoltare si mai desăvîrsită a acestor fiinţe privilegiate. Un stat rasist trebuie deci, înainte de toate, să ridice căsătoria din starea de înjosire la care a supus-o falsificarea continuă a rasei si să îi redea sfinţenia unei instituţii menite să creeze fiinţe după chipul ţi asemănarea Domnului, iar nu nişte monştri care constituie media dintre om si maimuţă.*

Protestele cară pot fi ridicate împotriva tezei mele, din raţiuni zise
initare, sînt extrem de puţin justificate într-o vreme în care, pe de o parte,
"eră tuturor degeneraţilor posibilitatea de a se înmulţi, impunîndu-li-se astfel
emporanilor lor suferinţe de nespus - în timp ce, pe de altă parte, în toate
herule şi chiar şi la negustorii ambulanţi pot fi cumpărate preparate
liţînd, chiar şi celor mai sănătoşi părinţi, să nu aibă copii. In statul care, în
3 noastre, asigură liniştea şi ordinea, după cum cred apărătorii săi, bravii
mal-burghezi, ai' fi o crimă să retragi facultatea de a procrea sifiliticilor,
rculoşilor, fiinţelor atinse de tare ereditare sau diforme, ci-etinilor; în
nb, faptul că milioanelor de fiinţe dintre cele mai sănătoase li se răpeşte
tatea de a procrea nu este considerat o acţiune dăunătoare şi nu şochează
le moravuri ale acestei societăţi ipocrite, ba chiar îi flatează miopia şi lenea
;ctuale. Căci altminteri ar trebui să-şi frămînte mintea ca să găsească
:ul de a face să subziste şi de a păstra indivizii care sînt sănătatea
ului nostni şi din care se va naşte generaţia viitoare.
Cîtă lipsă de ideal şi de nobleţe în sistemul actual! Ridicarea celor mai
în interesul posterităţii îi este indiferentă; lasă lucrurile să-şi urmeze
l. Faptul că bisericile noastre păcătuiesc împotriva respectului datorat
ii, imagine a Domnului, asemănare pe care ele insistă atît de mult, este
totul conform actualei lor linii de conduită; ele vorbesc mereu de spirit şi
iceptacolul Spiritului să decadă la nivelul de proletariat degenerat. Apoi
i miră cu un aer stupid cît de puţină influenţă are credinţa creştină în
a ei ţară, de înspăimîntătoarea "necredinţă" a acestei mizerabile calicimi
late fizic şi al cărei moral este fireşte la fel de corupt; şi se despăgubesc
nd cu succes hotentoţilor şi cafrilor doctrina evanghelică. In timp ce
ele noastre din Europa, spre cea mai mare laudă şi glorie a Domnului,
ăcinate de o lepră morală şi fizică, piosul misionar pleacă în Africa
lă şi întemeiază misiuni pentru negii, pîna cînd "civilizaţia noastră
•oră" face din aceşti oameni sănătoşi, deşi primitivi şi înapoiaţi, o stirpe
atri
trîndavi.

Cele două confesiuni creştine ale noastre ai" corespunde mai bine celor)ile aspiraţii umane dacă, în loc să-i deranjeze pe negii cu misiuni pe care >resc şi a căror învăţătură nici nu pot s-o înţeleagă, ai- binevoi să-i facă pe ii din Europa să înţeleagă foarte serios că menajurile cu sănătate proastă un lucra mult mai plăcut lui Dumnezeu, dacă le-ar fi milă de un mic nătos şi robust şi i-ar ţine loc de tată şi de mamă, în loc să dea viaţă unui lnăvicios care va fi pentru el însuşi şi pentru ceilalţi o pricină de « şi de durere profundă.

statul rasist va trebui să repare pagubele provocate de tot ceea ce se să astăzi în acest domeniu. *El va trebui să facă din rasă centrul vieţii iţii; să vegheze ca ea să rămînă pură; să declare că bunul cel mai de preţ topor este copilul. El va trebui să aibă grijă ca numai individul sănătos zămisli copii; el va spune că nu există dectt un singur act ruşinos: să*

aduci pe lume copii cînd eşti bolnav şi cînd ai tare şi că actul cel mai onorabx este atunci să renunţi. Invers, el va declara că a-i refuza naţiunii copii robuşti est un act blamabil. Statul trebuie să intervină în calitate de păstrător al viitorului a mii de ani pentru al căror preţ dorinţele şi egoismul individului sînt desconsi derate şi în faţa cărora el trebuie să se încline; el trebuie să declare că oria individ bolnav notoriu sau atins de tare erditare, deci transmisibile vlăstarelor sale, nu are dreptul să se reproducă şi trebuie să-i răpească practic aceasta facultate. Invers, el trebuie să vegheze ca fecunditatea femeii sănătoase să nu fii limitată de infecta politică financiară a unui sistem de guvernămînt care face, din acest dar al cerului care este o posteritate numeroasă, un blestem pentru părinţi. El trebuie să pună capăt acestei indiferenţe trîndave, ba chiar criminale, manifestată astăzi faţă de condiţiile sociale permiţînd formarea unor familii prolifice şi să se simtă protectorul suprem al acestui bun de nepreţuit pentru un popor. Atenţia lui trebuie să se îndrepte asupra copilului mai mult decît asupra adultului.

Cine nu este sănătos, fizic şi moral, şi în consecinţă nu are valoare din punct de vedere social, nu trebuie să-şi perpetueze bolile în trupul copiilor săi. Statul rasist are o sarcină uriaşă de îndeplinit din punct de vedere al educaţiei. Dar această sarcină va părea mai tîrziu ceva mult mai măreţ decît războaiele victorioase ale epocii noastre burgheze actuale. Statul trebuie să-l facă pe individ să înţeleagă, prin educaţie, că a fi bolnăvicios şi slab nu este o ruşine, ci o nenorocire vrednică de milă, dar că, în schimb este o crimă şi o ruşine să dezonorezi această nenorocire prin egoism, făcînd-o să cadă asupra unei fiinţe nevinovate: că individul care suferă de o boală de care, de altminteri, nu este responsabil şi care renunţă să aibă copii şi îşi transferă afecţiunea şi tandreţea asupra unei tinere mlădiţe nevoiaşe din rasa lui, a cărei stare de sănătate lasă să se prevadă că într-o zi va fi un membru robust al unei comunităţi viguroase dă dovadă de un spirit cu adevărat nobil şi de sentimentele omeneşti cele mai vrednice de admiraţie. îndeplinind această sarcină educativă, statul îşi prelungeşte, din punct de vedere moral, activitatea practică. Lui îi va fi indiferent să ştie dacă este înţeles sau nu, aprobat sau blamat, pentru a acţiona conform acestor principii.

Dacă, timp de şase sute de ani, indivizii degeneraţi fizic sau suferind de boli mintale ai[1] fi împiedicaţi să procreeze, omenirea ar fi scăpată de rele de o gravitate incomensurabilă; ea s-ar bucura de o sănătate greu de imaginat în ziua de azi. Favorizînd conştient şi sistematic fecunditatea elementelor celor mai robuste ale poporului nostru, se va obţine o rasă al cărei rol va fi, cel puţin la început, să elimine germenii decadenţei fizice şi, în consecinţă, morale, de care suferim noi astăzi.

Fiindcă, atunci cînd un popor şi un stat se vor fi angajat pe această cale, se vor preocupa în mod firesc de creşterea valorii a ceea ce constituie esenţa cea mai preţioasă a rasei şi de sporirea fecundităţii sale pentru ca în sfîrşit naţiunea întreagă să participe la acest bine suprem: o rasă obţinută după regulile

'entru a se ajunge aici, trebuie înainte de toate ca statul să nu lase în tei grija de a coloniza regiunile nou dobîndite, ci să supună această s unor reguli determinate. Comisii de rasă, constituite special, trebuie ze indivizilor un permis de colonizare; o puritate de rasă definită, care dovedită, va fi condiţia pusă pentru obţinerea acestui permis. In felul ir putea fi întemeiate încetul cu încetul colonii marginale ale căror • fi exclusiv reprezentanţi ai rasei celei mai pure şi dotaţi, în consecinţă, îţile cele mai eminente ale acelei rase. Aceste colonii vor fi, pentru naţiune, o comoară naţională preţioasă; dezvoltarea lor va umple de i de o siguranţă voioasă orice membru al comunităţii, din moment ce înţine germenul unei fericite dezvoltări viitoare a popoiTilui însumi şi nea a omenirii.

arcina de a face să se nască acest ev mai bun le va reveni concepţiilor ise în practică în statul rasist: atunci oamenii nu vor mai ***ţine*** *să 'ească creşterea speciilor canine, cabaline sau feline; ei vor cîiuta să 'ească rasa umană; în acea epocă a istoriei omenirii, unii, care au t adevărul, vor şti să dovedească abnegaţie în tăcere, al(ii vor face darul , bucuroşi.*

aptul că această stare de spirit este posibilă nu poate fi negat într-o are sute de mii de oameni îşi impun voluntar celibatul, fără să fie şi obligaţi la aceasta altfel decît printr o lege religioasă. 3 ce ai" fi imposibilă o asemenea renunţare dacă, în locul unei porunci ai* interveni un avertisment solemn invitînd oamenii să pună în sfirşit vârâtului păcat original', cu consecinţe atît de durabile, şi să-i dea ui atotputernic fiinţe aidoma celor create de el la început? îsigur, lamentabila turmă a micilor-burghezi de astăzi nu va putea iciodatâ aceasta. Ei vor rîde sau vor da din umerii lor prost croiţi şi vor spinînd scuza pe care o rostesc mereu: "Ai- fi foarte frumos, în dai" este imposibil!" într-adevăr, cu ei este imposibil; lumea lor nu ă pentru aceasta. Ei n-au decît o grijă: propria lor viaţă, şi *un* i: banul lor. Numai că noi nu ne adresăm lor, ci marii armate a celor prea săraci pentru ca propria lor viaţă să li se pară cea mai mare re poate exista pe lume, celor care nu privesc aurul ca pe stăpînul care şte existenţa, ci care cred în alţi zei. Ne adresăm înainte de toate armate a tineretului nostru german. El creşte într-o epocă repre mare cotitură a istoriei şi lenea şi indiferenţa taţilor lor îi obligă să erii germani vor fi într-o zi arhitecţii unui nou stat rasist sau vor fi mă martori ai unei prăbuşiri complete, ai morţii lumii burgheze, ci, atunci cînd o generaţie suferă de defecte pe care le recunoaşte şi cu esemnează chiar, mărgininduse, cum face astăzi lumea noastră la scuza facilă că nu se poate face nimic pentru a le remedia, o lume este hărăzită prăbuşirii. Ceea ce caracterizează societatea noastră

burgheză este că ea nu mai poate nega aceste defect. Ea este obligată să mărturisească faptul că există multe lucruri putrede şi rele, dai* nu mai este capabilă să reacţioneze împotriva răului; ea nu mai are forţa de a mobiliza un popor de şaizeci sau şaptezeci de milioane de oameni şi de a-i inspira energia disperată cu care ai* trebui să facă ultimele eforturi pentru a evita pericolul. Dimpotrivă: cînd o asemenea campanie este întreprinsă într-o altă ţară, ea nu îi inspiră decît comentarii prosteşti şi caută să demonstreze că, teoretic, tentativa nu poate reuşi, că succesul ei este pui* şi simplu de neconceput. Pentru a justifica pasivitatea acestor pitici şi slăbiciunea lor intelectuală şi morală sînt avansate tot felul de argumente, oricît ar fi de idioate. Atunci cînd, de exemplu, un continent întreg declară în sfîrşit război intoxicării cu alcool, pentru a smulge un popor întreg din braţele acestui viciu devastator, lumea burgheză din Europa nu are alt reflex decît să facă prosteşte ochii mari, să dea din cap cu un aer de îndoială sau să găsească, cu un aer superior, că toate acestea sînt ridicole • părere care i se potriveşte deosebit de bine acestei societăţi ridicole. Dai* atunci cînd toate aceste sclifoseli nu au efect şi cînd, undeva în lume este atacată nobila şi inviolabila rutină, şi chiar cu succes, mic-burghezii noştri se străduiesc, am mai spus-o, să pună cel puţin la îndoială acest succes şi să-i micşoreze importanţa, fără să se teamă măcar să invoce principiile moralei burgheze împotriva unei campanii care caută să scape lumea de cea mai rea dintre imoralităţi.

Noi, noi toţi nu trebuie să ne facem nici o iluzie în această privinţă: burghezia noastră actuală nu mai poate de-acum înainte servi la nimic, pentru nici una din sarcinile nobile care îi revin omenirii; fără cea mai mică bază, ea este de asemenea mult prea josnică, mai puţin - după părerea mea - din răutate decît dintr-o indolenţă incredibilă şi din tot ceea ce rezultă din ea. De aceea, acele cluburi politice care îşi duc viaţa de azi pe mîine sub denumirea de "partide burgheze" nu mai sînt, de multă vreme, decît nişte asociaţii de interese formate de anumite grupuri profesionale şi de anumite clase; iar scopul lor principal este să apere cît mai bine cu putinţă interesele cele mai egoiste. Este evident că o asemenea corporaţie de "burghezi" politicieni nu este capabilă de luptă, în special cînd adversarul se recrutează nu din raidurile unor înavuţiţi prudenţi, ci dintre masele proletare, împinse la revoltă de incitările cele mai violente şi hotărîte la orice.

Dacă ne dăm seama de faptul că cea dintîi îndatorire a statului, care este în slujba poporului şi nu are în vedere decît binele acestuia, este să păstreze elementele cele mai bune ale rasei, să aibă grijă de ele şi să favorizeze dezvoltarea lor, atunci vom conchide logic că sarcina lui nu se limitează la a face să se nască vlăstare demne de popor şi de rasă, ci că el mai trebuie şi să le dea o educaţie care va face mai tîrziu din ei membri folositori ai comunităţii şi

)ili să contribuie la sporirea ei.

Cum, în ansamblu, randamentul intelectual al indivizilor este direct irţional cu calităţile de rasă ale materialului uman dat, educaţia fiecăruia ie să aibă drept prim scop întreţinerea şi dezvoltarea sănătăţii fizice. Căci, ijoritatea căzuţilor, un spirit sănătos şi energic nu se găseşte decît într-un îănătos şi viguros. Faptul că oamenii de geniu au uneori o constituţie puţin tă sau chiar bolnăvicioasă, nu infirmă acest principiu. Este vorba în acest 3 excepţii care, ca în toate domeniile, confirmă regula. Dai- cînd un popor Jcătuit în majoritate din oameni degeneraţi fizic, este extrem de rai* ca din smîrc să se iveascâ un spirit cu adevărat superior. Influenţa lui nu va iste, în orice caz, niciodată un mare succes. Ori această plebe de degeneraţi incapabilă să-1 înţeleagă, ori puterea sa de voinţă va fi prea slăbită pentru să poată urma acest vultur în elanul său.

Statul rasist, conştient de acest adevăr, nu va considera că sarcina sa tivă se limitează să bage ştiinţa în creiere cu pompa; el va ţine să obţină, •-o creştere adecvată, corpuri esenţialmente sănătoase. Cultivarea facultăţilor tuale va veni numai pe planul doi. Dar chiar şi aici scopul principal va fi rea caracterului, în special dezvoltarea puterii de voinţă şi a capacităţii de e; în acelaşi timp, tinerii vor fi obişnuiţi să-şi asume bucuroşi responsabilita-telor lor. Educaţia propriu-zisă va urma abia în ultimul rînd.

Statul rasist trebuie să pornească de la principiul *că un om a cărui ă ştiinţifică este rudimentară, dar care are corpul sănătos, caracter onest şi c, căruia îi place să ia o hotărîre, şi care e dotat cu putere de voinţă este un ru mai folositor comunităţii naţionale decît un infirm, indiferent de dinile lui intelectuale.* Un popor de savanţi degeneraţi fizic, cu voinţa slabă :ticînd un pacifism laş nu va putea cuceri niciodată cerul; el nu va fi nici în stare să-şi asigure existenţa pe acest pămînt. Rar se întîmplă ca, în aprigă pe care ne-o impune destinul, să piară cel mai puţin savant; ui este întotdeauna acela care extrage din ştiinţa sa hotărîrile cele mai energice şi care le pune în practică în modul cel mai jalnic. In sfîrşit, între moral trebuie să existe o anumită armonie. *Strălucirea spiritului nu face nai frumos un corp cangrenat* şi ai* fi chiar nedrept să li se dea o educaţie :tuală desăvîrşită unor oameni prost dezvoltaţi sau schilodiţi, a căror lipsă rgie şi de caracter ar face din ei nişte fiinţe nehotărîte şi fricoase. Ceea ce a idealul de frumuseţe conceput de greci să rămînă nemuritor este iată îmbinare dintre cea mai splendidă frumuseţe fizică şi strălucirea şi îa sufletească.

Dacă vorbele lui Moltke sînt adevărate: "Norocul nu întovărăşeşte decît ii", sînt desigur adevărate şi în privinţa raporturilor dintre corp şi minte: sral, o minte sănătoasă nu sălăşluieşte definitiv decît într-un corp sănătos. Aşadar, a face corpuri viguroase nu este, într-un stat rasist, treaba iilor; nu este nici o problemă care îi priveşte în primul rînd pe părinţi şi i al doilea şi al treilea rînd ansamblul cetăţenilor: este o necesitate a

conservării poporului pe care îl reprezintă şi îl protejează statul. Aşa cum, în ceea ce priveşte educaţia, statul încalcă deja dreptul liberei hotărîri a individului şi îi opune dreptul colectivităţii, supunînd copilul educaţiei obligatorii, fără a ţine seama de voinţa părinţilor - statul rasist trebuie, într-o şi mai mare măsură, să facă să triumfe autoritatea sa asupra ignoranţei sau lipsei de înţelegere a individului în problemele care interesează salvarea naţiunii. El trebuie să-şi organizeze acţiunea educativă în aşa fel încît corpul tinerilor să fie îngrijit încă din cea mai fragedă copilărie în vederea scopului urmărit şi să capete călirea de] care va avea nevoie mai tîrziu. El trebuie să vegheze în mod special să nu| formeze o generaţie crescută într-o seră călduţă.

Această operă de educaţie şi de igienă trebuie să se efectueze mai întîi pe[1] lîngă tinerele mame. Cîteva zeci de ani de străduanii au avut drept rezultat faptul că naşterile au devenit complet aseptice şi cazurile de febră puerperală extrem de rare; trebuie să fie şi va fi posibil, făcîndu-se educaţia temeinică a infirmierelor şi a mamelor, ca să reuşească să le dea copiilor, încă din primii ani, astfel de îngrijiri încît creşterea lor ulterioară să aibă loc în cele mai bune condiţii.

Intr-un stat rasist, şcoala va consacra infinit mai mult timp exerciţiilor fizice. Minţile tinere nu trebuie supraîncărcate cu un bagaj inutil; experienţa ne învaţă că ele nu păstrează din el decît fragmente şi, în afară de aceasta, le rămîne nu esenţialul, ci nişte amănunte secundare şi inutilizabile; un copil mic este, de fapt, incapabil să facă o triere logică a materiilor care i-au fost băgate pe gît. A consacra gimnasticii, aşa cum se face în prezent, două ore scurte din programul săptămînal al şcolilor secundare şi, pe deasupra, a face prezenţa elevilor facultativă, înseamnă a comite o eroare gravă, chiar şi din punctul de vedere al formării pui* intelectuale. Nu ar trebui să treacă nici o zi în care tînărul să nu se consacre, cel puţin o oră dimineaţa şi seara, exerciţiilor fizice, din toate sporturile şi de gimnastică. Un sport nu trebuia mai ales neglijat, boxul, care, în ochii unui număr foarte mare de aşa-zişi "rasişti", este brutal şi vulgar. Este incredibil cîte păreri greşite sînt răspîndite în această privinţă în mediile "cultivate". Faptul că tînărul învaţă scrima şi îşi petrece timpul bătîndu-se în duel trece drept extrem de firesc şi respectabil, dai" boxul, acesta este prin forţa împrejurărilor brutal! De ce? Nu există nici un sport care să dezvolte, în aceeaşi măsură, spiritul combativ, să pretindă decizii rapide ca fulgerul şi să-i dea corpului supleţe şi călirea oţelului. Pentru doi tineri nu este mai brutal să pună capăt unei dispute născute dintr-o divergenţă de opinii cu lovituri de pumni decît să facă acest lucru cu o lamă bine ascuţită. Pentru un om atacat nu este mai josnic să-şi respingă agresorul cu pumnii decît să o ia la fugă chemînd poliţia în ajutor. Dai-, înainte de toate, băiatul tînăr şi cu corpul sănătos trebuie să înveţe să suporte loviturile. Acest principiu li se va părea, firesţe, campionilor spiritului, demn de un sălbatic. Dai* rolul statului rasist tocmai că nu este educarea unei colonii de esteţi paşnici şi de oameni degeneraţi fizic. Imaginea ideală pe care

face despre omenire nu are ca modele onorabilul mic-burghez şi fata virtuoasă, ci bărbaţi dotaţi cu o energie virilă şi mîndră şi femei capabile ă pe lume oameni adevăraţi.
Astfel sportul nu este menit numai să-1 facă pe individ puternic, aatic şi îndrăzneţ, el trebuie şi să-1 călească şi să îl înveţe să suporte rile şi nenorocirile.
Dacă întreaga clasă superioară a intelectualilor noştri nu ar fi fost ;ă exclusiv în sensul a ceea ce este convenabil şi distins, dacă, în schimb, văţat boxul, o revoluţie germană, făcută de proxeneţi, de dezertori şi de **lături** de soiul acesta nu ai* fi fost posibilă; căci această revoluţie şi-a
succesul nu îndrăznelii şi curajului autorilor săi, ci nehotărîrii laşe şi abile a celor ce conduceau statul şi care erau şefii săi responsabili.
că toţi cei care ne conduceau intelectualiceşte nu primiseră decît o e "intelectuală" şi s-au pomenit dezarmaţi în momentul în care partea ; a folosit, în locul armelor intelectuale, bare solide de fier. Toate acestea
posibile numai pentru că şcolile noastre superioare aveau ca principiu narea unor bărbaţi, ci de funcţionari, ingineri, tehnicieni, chimişti, oameni de litere şi, pentru ca această intelectualitate să nu moară, de ti.
Din punct de vedere intelectual, conducătorii noştri au obţinut rezultate ite, dai' cînd a trebuit să dea dovadă de voinţă s-au arătat mai prejos de

Este sigur că educaţia este incapabilă să facă un om curajos dintr-un om .mente laş, dai' este de asemenea sigur că un om, chiar dotat de natură oarecare curaj, nu-şi va putea dezvolta capacităţile, dacă defectele *ii* sale l-au pus în inferioritate în ceea ce priveşte forţa lui şi abilitatea orale. In armată se poate vedea în ce grad conştiinţa propriilor resurse)ate dezvolta la un om curajul şi chiar spiritul combativ. Acolo nu există îroi: tipul mediu este amplu reprezentat. Totuşi antrenamentul excelent itului german în timp de pace i-a inoculat acestui întreg organism : o încredere în sine de o forţă nebănuită de adversarii noştri. Dovezile toare de bravură şi de vioiciune date de armatele germane în tot sfîrşitul în toamna lui 1914, în cursul **înaintării** lor, cînd au măturat totul în faţa fost rezultatul acestei educaţii continuate fără răgaz. In timpul anilor de terminabili, ea obişnuise corpuri adesea puţin robuste cu performanţele ii incredibile şi le dăduse soldaţilor acea încredere în sine pe care nu o zdruncina nici spaimele celor mai teribile bătălii. *Poporul nostru german, astăzi zdrobit şi zâcînd la pămînt şi lăsat pradă irare loviturilor de picior ale restului lumii, are nevoie tocmai de această ăscută din autosugestie, pe care o dă încrederea în sine. Dar această ~e în sine trebuie dată copiilor poporului nostru prin educaţie încă din or ani. întregul sistem de educaţie tji de cultură trebuie să urmărească să învingerea că ei sînt absolut superiori celorlalte popoare. Forţa şi dibăcia*

corporală trebuie să le dea încrederea în invincibilitatea poporului căruia h aparţin. Ceea ce a dus odinioară armata germană la victorie era suma încrederii fiecărui soldat în sine însuşi şi a tuturor în cei care îi comandau. Ceea ce va repune pe picioare poporul german va fi convingerea că-şi va putea recuceri libertatea. Dar această convingere nu va fi decît rezultatul unei convingeri identice a milioane de indivizi.

Să nu ne facem, nici în acest domeniu, iluzii:

Uriaşă a fost prăbuşirea poporului nostru; uriaşe vor trebui de asemenea să fie strădaniile noastre pentru a pune capăt într-o zi situaţiei lui critice. Cine crede că actuala activitate de educaţie burgheză practicată asupra poporului nostru în vederea calmului şi ordinii îi va da forţa să facă să înceteze într-o zi starea de lucruri actuală, cauză a ruinei noastre, şi să arunce în obrazul adversarilor lanţurile noastre de sclavi, se înşeală amarnic. Numai printr-un exces de energie naţională, de sete de libertate şi de înflăcărare pasionată vom compensa tot ceea ce ne lipsea.

îmbrăcămintea tinerilor trebuie de asemenea să fie adaptată scopului urmărit. Este cu adevărat lamentabil să vezi tineretul nostru conformîndu-se unei mode stupide care dă un sens peiorativ vechiului proverb: "Haina face pe om".

Tocmai la tineri îmbrăcămintea trebuie pusă în slujba educaţiei. Tînărul care se plimbă vara în pantaloni lungi, într-o haină închisă pînă la gît este din această cauză puţin predispus să se consacre unui exerciţiu fizic. Fiindcă, s-o spunem deschis, trebuie făcut apel nu numai la ambiţie, dai' şi la vanitate; nu la vanitatea de a avea veşminte frumoase pe care nu şi le poate cumpăra toată lumea, ci la orgoliul unui corp frumos bine făcut, lucra la care fiecare poate contribui.

Această consideraţie îşi va juca de asemenea rolul mai tîrziu, Tînăra fată trebuie să-1 cunoască pe cavalerul ei. Dacă frumuseţea fizică n-ar fi în zilele noastre atît de complet surghiunită pe planul al doilea de nerozia modei, sute de mii de tinere nu s-ar lăsa seduse de nişte bastarzi de evrei respingători cu picioare strîmbe. Existenţa celor mai frumoase trupuri este de asemenea în interesul naţiunii pentru ca să dăruiască rasei o nouă frumuseţe.

Aceasta este astăzi una din necesităţile cele mai urgente, deoarece instrucţia militară lipseşte şi pentru că astfel a fost desfiinţată singura instituţie care, în timp de pace, repara în parte neglijenţele modului nostru de educaţie. Avantajele sale nu se limitau la formarea individului însuşi, ci exercita şi o influenţă fericită asupra raporturilor dintre cele două sexe. Tînăra fată îl prefera pe soldat celui care nu intrase în armată.

Statul rasist, nu trebuie numai să vegheze la dezvoltarea forţei fizice în

anilor de şcoală, el trebuie de asemenea să se ocupe de aceasta în i postşcolară, atîta timp cît nu s-a încheiat procesul de creştere al ■ pentru ca aceasta să se facă în condiţii bune. Este absurd să credem că statului de a supraveghea tinerii cetăţeni încetează în momentul în care isc şcoala, spre a nu mai reintra în vigoare decît în momentul în care îşi ciul militai'. Acest drept este, în realitate, o datorie permanentă. Statul ăruia îi este indiferent dacă are cetăţeni cu o sănătate bună, a neglijat îndatorire în mod criminal. El lasă astăzi tineretul să se depraveze pe în locurile de desfrîu, în loc să-1 ţină în mînă şi să aibă grijă de formarea pînă în momentul în care va fi obţinut adulţi sănătoşi şi robuşti. Chestiunea formei precise a organizării educaţiei postşcolare de către î, pentru moment, fără importanţă; esenţialul este să o facă; el va căuta nloacele pentru aceasta. Statul rasist trebuie să considere dezvoltarea merilor, în perioada postşcolară, drept una din atribuţiile sale în aceeaşi a şi dezvoltarea intelectuală, şi el trebuie s-o asigure prin instituţii de ucaţia fizică va putea fi, în linii mari, o pregătire pentru serviciul Armata nu va mai fi atunci nevoită, ca altădată, să-1 înveţe pe tînăr i elementare ale regulamentului manevrelor militare; ea nu va mai **cruţi** în sensul actual al termenului; ea nu va mai trebui decît să ne în soldat un **tînăr** care a primit deja o pregătire fizică perfectă, n statul rasist, armata nu va mai fi aşadar obligată să-1 înveţe pe ia mărşăluiasca şi să stea cu arma la umăr; ea va fi o şcoală superioară ţie patriotică. Tînărul recrut va primi la regiment instrucţia militară , dai* în acelaşi timp va continua pregătirea sa pentru rolul pe care îl de îndeplinit mai tîrziu în viaţă. Obiectivul principal al educaţiei trebuie să **rămînă** totuşi ceea ce el era deja în vechea armată şi ceea ce a cea mai mare valoare a acesteia din urmă: această şcoală trebuie să tînăr un bărbat; ea nu trebuie să-1 înveţe numai să se supună, ci şi să-1 îă comande într-o zi; el va învăţa să tacă nu numai atunci cînd primeşte *justificat,* ci şi să suporte *nedreptatea* în tăcere.

a plus, el trebuie, încrezător în propria sa forţă, cucerit, ca fiecare, de le corp, să se convingă de faptul că poporul său este de neînvins, loldatul care şi-a încheiat serviciul militai" va primi două documente: *a de cetăţean,* adică un act legal permiţîndu-i să practice un serviciu un *certificat de sănătate,* atestînd că este apt pentru căsătorie. Lşa cum o face pentru băieţi, statul rasist va îndruma şi educaţia fete, şi după aceleaşi principii. Şi aici importanţa cea mai mare trebuie **formării** fizice; abia apoi urmează educarea caracterului, în sfîrşit, în înd, dezvoltarea aptitudinilor intelectuale. Nu trebuie niciodată pierdut "e că *scopul* educaţiei feminine trebuie să fie pregătirea pentru rolul de mamă.

Abia în al doilea rînd va trebui să favorizeze statul rasist, sub toate formele ei, formarea *caracterului.*

Este incontestabil că trăsăturile esenţiale ale caracterului fiecăruia sînt stabilite dinainte: un egoist este şi va rămîne întotdeauna astfel, după cum un idealist va fi întotdeauna forţamente idealist. Dar, între aceste tipuri de caracter cizelate ireproşabil există milioane de exemplare a căror amprentă este neclară şi greu de descifrat. Criminalul înnăscut vă rămîne criminal; dai- mulţi oameni care nu vădesc decît o anumită tendinţă către acte criminale pot, printr-o educaţie adecvată, să devină membri folositori ai comunităţii; invers, caractere nehotărîte şi şovăielnice pot deveni elemente dăunătoare, dacă educaţia lor a fost defectuoasă.

De cîte ori nu ne-am plîns în timpul războiului de puţina discreţie a poporului nostim! Cîte greutăţi am avut, ca urmare a acestui defect, ca să-i ascundem inamicului secrete chiar importante! Dar să ne punem întrebarea: Cum putea să-1 facă discret educaţia dată poporului german înainte de război? Oare micul *pîrîcios* nu era adesea, încă din şcoală, preferat colegilor săi mai puţin vorbăreţi? Oare denunţul nu era, şi nu este încă, considerat "sinceritate", iar discreţia încăpăţînare ruşinoasă? Şi-a dat cineva osteneala să le prezinte copiilor discreţia ca pe o virtute de preţ şi bărbătească? Nu, căci în ochii pedagogilor noştri moderni acestea nu sînt decît fleacuri. Dai* aceste fleacuri costă statul nenumărate miliqane drept cheltuieli de judecată, din moment ce, din o sută de procese pentru defăimare sau motive asemănătoare, nouăzeci rezultă din această lipsă de discreţie. Vorbe rostite fără asumarea răspunderii sînt repetate atît de uşor; interesele economice ale poporului nostim sînt lezate continuu, pentru că sînt dezvăluite prosteşte importante procedee de fabricaţie etc; chiar şi pregătirile secrete pentru apărarea ţării sînt zădărnicite, deoarece poporul nostru n-a învăţat să tacă, şi repetă tot ce a auzit spunîndu-se. In timp de război, această manie de a pălăvrăgi ne poate face să piardem bătălii şi să purtăm toată povara rezultatului nefericit al luptei. Trebuie să fim convinşi, în acest domeniu, că, la o **vîrstă** matură, absenţa unei educaţii precoce nu poate fi remediată. Un învăţător nu trebuie, de exemplu, să încerce din principiu să cunoască farsele de prost gust ale elevilor săi, încurajînd cele mai urîte obiceiuri de a denunţa. Tineretul formează un stat aparte, el îi opune adultului un fel de front solidar, lucru foarte firesc. înţelegerea stabilită între copilul de zece ani şi **tovarăşii** de vîrsta lui este mai firească şi mai puternică decît cea care ar putea exista între el şi adult. Copilul care denunţă un camarad comite o *trădare* şi manifestă astfel o dispoziţie de spirit care, calificată brutal şi transpusă într-un domeniu mai vast, corespunde celei a omului vinovat de înaltă trădare. Un asemenea copil nu poate fi considerat un băiat *de treabă şi cinstit,* ci un caracter puţin vrednic de stimă. Pentru învăţător poate fi comod să se folosească de asemenea defecte spre a-şi întări autoritatea, dar, procedînd astfel, el sădeşte

le tinere germenii unei dispoziţii de spirit care poate avea mai tîrziu Lţe funeste. Nu o dată s-a întîmplat ca un pîrîcios mic să devină o canalie

Aceasta trebuie să slujească drept exemplu multor oameni. Astăzi irea dorită a nobleţii de caracter joacă la şcoală un rol aproape nul. Va a într-o zi să i se dea cu totul altă importanţă. *Lealitatea, abnegaţia, i* sînt virtuţi absolut *necesare* unui mare popor; dezvoltarea şi ridicarea •angul de perfecţiune prin educaţia dată în şcoală are mai multă nţă decît multe materii care umplu în zilele noastre programa şcolară, pe copii să-şi piardă obiceiul văicărelilor şi al urletelor de durere face de îa parte din acest program de educaţie. Atunci cînd pedagogii uită că să-i inculce copilului, începînd de la vîrsta cea mai fragedă, obiceiul de ta în tăcere suferinţele şi nedreptăţile, nu trebuie să ne mire că mai n ceasurile grele - cînd, de pildă, un bărbat este pe front - poşta este numai cu transmiterea lamentărilor şi văicărelilor reciproce. Dacă şcolile ai' fi turnat în mintea tineretului nostru ceva mai puţină ştiinţă, dai* Ită stăpînire de sine, între 1915 şi 1918 am fi fost recompensaţi din plin. Astfel statul rasist trebuie, pentru a-şi îndeplini sarcina sa de educator, mai mult preţ pe formarea caracterelor în acelaşi timp cu corpul. Multe ictele actuale ale poporului nostru pot fi, dacă nu suprimate, cel puţin înuate printr-o astfel de metodă de educaţie.

Dezvoltarea puterii de voinţă şi a capacităţii de decizie, ca fi tendinţa de ma cu plăcere o responsabilitat este de cea mai mare importanţă. Odinioară în armată se admitea principiul că întotdeauna e mai bine să ordin oarecare decît să nu dai nici unul: trebuie săi faci pe tineri să ă că un răspuns oarecare valorează întotdeauna mai mult decît nici un Teama de a da un răspuns greşit este mai ruşinoasă decît greşeala din . Trebuie să ne bazăm pe această axiomă pentru a-i obişnui pe tineri să ajul actelor lor.

Neam plîns de multe ori că în lunile noiembrie şi decembrie 1918 toate ţile îşi pierduseră curajul, că, începînd de la suveran pînă la ultimul ar, nimeni nu mai găsise puterea să ia o hotărîre din proprie iniţiativă, templu teribil trebuie să fie un avertisment solemn pentru noul sistem :aţie, căci această catastrofă nu a făcut decît să scoată în evidenţă ile uriaşe ale celor existente pretutindeni la o scară mai mică. Lipsa de i nu lipsa de arme, este cea care ne face astăzi incapabili de o rezistenţă • Această lipsă de energie este înrădăcinată în întregul nostru popor, îl apabil să ia orice hotărîre care comportă **riscuri;** ca şi cum măreţia unui onstă tocmai în partea de risc pe care o implică. Fără să bănuiască acest

lucru, un general german a găsit o formulă clasică pentru a exprima aceasta lamentabilă lipsă de voinţă: "Eu nu acţionez.spunea el, decît atunci cînd socot că am cincizeci şi una de şanse de reuşită dintr-o sută". Acest "cincizeci şi unu la sută" explică tragicul caz al prăbuşirii germane; cine îi cere destinului să-i garanteze succesul renunţă însăşi prin aceasta să manifeste eroism. Căci acesta din urmă constă, atunci cînd eşti convins că o situaţie î'eprezintă o primejdie de moarte, în a face încercarea care poate conduce la succes. Un canceros în pericol de moarte nu are nevoie de cincizeci şi una de şanse dintr-o sută ca să rişte operaţia. Chiar dacă aceasta nu promite decît jumătate din suta de şanse de vindecare, un om curajos îşi va asuma riscul, altminteri nu are dreptul să-şi plîngă moartea apropiată.

Judecind bine lucrurile, această incapacitate laşă de a vrea şi de a lua o hotărîre, care este flagelul epocii noastre, este mai ales consecinţa educaţiei radical greşite date tineretului; influenţa ei nefastă persistă la adult şi îşi găseşte punctul culminant în lipsa de curaj civil observată la oamenii de stat de la putere.

Se poate spune acelaşi lucru despre fiica de răspunderi care bîntuie în prezent. Acest viciu, de care este răspunzătoare tot educaţia tineretului, se manifestă în întreaga viaţă publică şi îşi atinge nemuritorul apogeu în regimul parlamentar.

In şcoală se pune mai mult preţ pe o mărturisire "pocăită" şi pe un "act de căinţă" decît pe o mărturisire liberă şi sinceră. Aceasta din urmă, în ochii multor educatori, este semnul vădit al unei depravări incurabile şi, oricît ar părea de incredibil, li se prezice eşafodul multor copii dovedind înclinaţii care ar fi de o valoare inapreciabilă, dacă ar constitui apanajul unui întreg popor.

După cum statul rasist va trebui să acorde într-o zi întreaga lui atenţie educării voinţei şi spiritului de decizie, tot astfel el va trebui să graveze în sufletul tinerilor, încă din cea mai fragedă copilărie, gustul pentru responsabilităţile liber consimţite şi curajul actelor lor. Numai înţelegînd importanţa şi necesitatea acestei sarcini va reuşi statul rasist, după secole de astfel de educaţie, să creeze în sfîrşit un popor eliberat de slăbiciunile care au contribuit într-o manieră atît de dăunătoare la decăderea noastră actuală.

Statul rasist nu va trebui să facă decît cîteva modificări neînsemnate educaţiei date în şcoală, educaţie care rezumă tot ceea ce statul face astăzi pentru educarea poporului. Aceste modificări vor fi de trei feluri.

Mai întîi mintea tinerilor nu trebuie supraîncărcată cu cunoştinţe care le sînt inutile în proporţie de nouăzeci şi cinci la sută şi pe care în consecinţă ei le vor uita curînd. Programele şcolilor primare şi secundare, în mod special, sînt în zilele noastre un talmeş balmeş absurd; în majoritatea cazurilor, prisosul de

predate este atît de mare încît mintea elevilor nu poate reţine decît ite şi numai un fragment din această mulţime de cunoştinţe îşi poate găsi nţarea; pe de altă parte, ele rămîn insuficiente pentru cel care ează o profesiune determinată şi este obligat să-şi cîştige pîinea. i-vă, de pildă, unui funcţionai' obişnuit, care a trecut cu succes examenul Ivire a unui liceu sau a unei şcoli primai'e superioare şi care are acum si cinci pînă la patruzeci de ani; vedeţi ce a păstrat din cunoştinţele pe ala i le-a vîrît anevoie în cap. Cît de puţine au rămas din cîte i s-au n cap odinioară! Este adevărat că vi se va răspunde: "Dai' mulţimea de iţe dobîndite atunci nu avea drept scop numai punerea elevului în unei erudiţii vaste şi variate; voiau să-i exerseze şi capacitatea de •e, aptitudinea de a gîndi şi mai ales spiritul de observaţie". Răspuns arte; dai' atunci ne paşte primejdia de a îneca într-o afluenţă de impresii tînără care nu va reuşi decît foarte rar să devină stâpînul lor, să le trieze claseze în funcţie de importanţa lor mai mare sau mai mică; şi, în esenţialul va fi sacrificat accidentalului şi uitat cu desăvîrşire. Scopul 1 al acestei instruiri masive nu va fi deci atins, căci el nu poate consta ; mintea capabilă să înveţe îndopînd-o cu noţiuni; din contră, acest scop să fie acela de a furniza fiecăruia comoara de cunoştinţe care îi va fi ire mai tîrziu şi de care el va face comunitatea să profite. Dai' această ă este zadarnică, atunci cînd din cauza supraabundenţei de noţiuni care Dăgate cu de-a sila într-o minte tînără, ele sînt uitate complet sau este enţialul. Nu se înţelege, de pildă, motivul pentru care milioane de trebuie, timp de ani de zile, să înveţe două sau trei limbi străine. Numai ir infim dintre ei va putea să tragă vreun folos şi, din acest motiv cei Iţi le vor uita cu desăvîrşire; astfel, dintr-o sută de mii de elevi care anceza, abia două mii se vor folosi mai tîrziu serios de această limbă, iar Louâzeci şi opt de mii nu vor avea niciodată în viaţă prilejul să folosească că ceea ce vor fi învăţat în tinereţe. Astfel ei vor fi consacrat mii de ore diu lipsit de valoare pentru ei. Argumentul în virtutea căruia studiul contribuie la cultura generală nu stă în picioare; el nu ai" avea greutate :ă oamenii ai* continua să dispună toată viaţa de ceea ce au învăţat în istfel, faţă de cei două mii cărora cunoaşterea acestei limbi le poate fi r exista nouăzeci şi opt de mii care se vor osteni degeaba şi vor sacrifica preţios.

îste vorba, în afară de acestea, în cazul de faţă, de o limbă despre care ate spune că te învaţă să gîndeşti într-un mod riguros logic, cum este tinei. Ai- fi aşadar mai oportun să nu i se predea tînărului elev o a limbă decît în linii mari, sau, mai precis, să i se prezinte o schemă a mului său intern; s-ar semnala **trăsăturile** caracteristice cele mai snte, elevul ai- fi iniţiat în elementele gramaticii sale, ai* fi expuse, cu unor exemple tipice, regulile de pronunţie, de construcţie etc. Această ai- fi suficientă pentru mulţimea elevilor şi - furnizînd o vedere de

ansamblu mai clară şi mai uşor de reţinut - ai* fi mai folositoare decît | folosită astăzi: aceasta pretinde că bagă cu sila întreaga limbă în memoi'' e de fapt elevul nu ajunge niciodată s-o stăpînească şi pe urmă o uită. In , timp, nu s-ar mai expune pericolului că această abundenţă zdrobitoare de J nu lasă în memorie decît fragmente incoerente, reţinute la întîmplare; * A tînărul n-ar trebui să înveţe decît ceea ce este cel mai demn de atenţie " \j ce esenţialul ar fi fost triat de secundai*.

Un învăţămînt bazat pe aceste principii generale ar fi suficient . majoritatea elevilor pentru tot restul vieţii. Cei care mai tîrziu vor realmente să practice această limbă ar dispune de o bază suficientă pe » avea timp să o lărgească în vederea unui studiu aprofundat,

Programele ar face economie de timp şi ar putea mai uşor să lase .. cuvenită exerciţiilor fizice şi dezvoltării caracterului despre care am vort sus. [e

O reformă excepţional de importantă este aceea a metodelor act*. predare a istoriei. Puţine popoare au mai multă nevoie decît germanii de istoriei; dai[1] puţine au profitat mai puţin de ele. Dacă politica este *v* >| istoriei viitoare, învăţătura care ni se dă despre istorie este jude^.*A* condamnată după felul în care ne ducem noi astăzi politica. Aici nu *ff* problema să ne lamentăm în legătură cu rezultatele vrednice de plîns ale noastre, dacă nu sîntem hotărîţi să ne instruim poporul mai bine la ».„ materie. Bilanţul învăţării istoriei, aşa cum este predată astăzi, este ri<r nouăzeci şi opt de cazuri din o sută. Nu rămîn decît nişte ani gravaţi pe *v* |ℓ cîteva date de naştere şi cîteva nume; liniile mari lipsesc cu desăvîrşire' fundamentale, care constituie totuşi esenţialul, nu sînt expuse; i *I* (inteligenţei mai mult sau mai puţin dezvoltate a elevilor grija de a extrf | noianul de date şi din simpla succesiune a evenimentelor înţelegerea c/ *A* profunde. Putem să ne revoltăm împotriva acestei constatări amare cît *J*| citiţi numai cu oarecare atenţie discursurile pe care, într-o singură sesi *yÂ* pronunţă asupra politicii domnii noştri parlamentari, în special asupra ^ e| externe; gîndiţi-vă în acelaşi timp că aici este vorba - cel puţin aşa se spi> . *A* elita naţiunii germane şi, în orice caz, că o mare parte din aceşti oame/\Jli tocit pantalonii pe băncile şcolilor secundare, ba chiar ale facultăţilor: vă e| seama de insuficienţa absolută a cunoştinţelor acestor oameni în do? J istoriei. Dacă n-ar fi învăţat-o deloc, şi dacă ar avea numai un instinct sir '| fi cu atît mai bine pentru naţiune.

.

^

Programele trebuiesc reduse în special în predarea

istoriei. *Prii* 'î utilitate a acestui studiu este discernerea legilor care guvernează ^ evenimentelor. Dacă învăţămîntul se limitează la această sarcină, întemeiaţi să sperăm că fiecare elev va trage mai tîrziu foloase din ce/.' învăţat, şi suma acestor cîştiguri va fi înscrisă la activul comunităţii. Căci nu se învaţă ca să ştii ce a fost trecutul; ea se învaţă ca să te înveţe ce c va trebui să ai în viitor spre a asigura existenţa întregului tău popor.

»pul; iar istoria nu este decît unul din mijloacele de a-1 atinge. Astăzi
ijlocul a devenit şi în acest caz un scop şi scopul se îndepărtează complet.
ie spună că un studiu aprofundat al istoriei pi*etinde preocuparea de a
mai multe date, din moment ce numai prin ele se pot trasa liniile mari.
i este treaba istoiicilor de profesie. Individul obişnuit nu este profesor.
nu are altă raţiune de a fi decît să-i ofere înţelegerea faptelor istorice,
ndu-i să-şi facă o părere asupra problemelor politice care interesează
;a. Cel care vrea să devină profesor de istorie se va putea mai tîrziu
•a în modul cel mai temeinic acestui studiu. El va trebui, firește, să se
le toate detaliile, chiar şi de cele mai nesemnificative. Predarea istoriei,
n este făcută actualmente, nu îi va ajunge de altfel, fiindcă dacă este prea
lentru media elevilor, este prea limitată pentru specialişti.

In rest, sarcina statului rasist este să vegheze ca în sfinţit sa se scrie o universală în care problema rasei să fie pusă pe primul loc.

Să rezumăm: statul rasist va trebui să dea predării cunoştinţelor ile o forcnă prescurtată, conţinînd numai esenţialul. Acest învăţămînt 3 să-i furnizeze elevului posibilitatea să meargă mai departe, să dobîndeas-ltură şi cunoştinţe mai temeinice. Este suficient ca individul să dobîndeas-iuni generale, linii mari care vor servi drept bază activităţii sale :tuale; el nu va primi o învăţătură aprofundată, specializată şi detaliată n domeniul cunoştinţelor care îi vor fi necesare mai tîrziu în sfei'a sa. ra generală va fi obligatorie la toate disciplinele; cultura specifică va fi la alegerea fiecăruia.

Reducerea programelor şi scurtarea orelor de curs pe care le va aduce ;ă reformă vor fi trecute la creditul exerciţiilor destinate fortificării .ui, formării caracterului, dezvoltării voinţei şi a spiritului de decizie.

Puţina utilitate, din punctul de vedere al profesiunii viitoare, a mîntului predat în prezent în şcolile noastre, îndeosebi în şcolile secundare, ovedită limpede de faptul că oameni ieşind din trei şcoli de un gen complet t pot ajunge astăzi la aceeaşi situaţie. Ceea ce este realmente hotărîtor este •a generală şi nu cunoştinţele speciale cu care a fost împuiat capul. De. dacă sînt necesare nişte cunoştinţe speciale, programele şcolilor noastre dare sînt - am mai spus-o - incapabile să le dea.

Va trebui ca statul rasist să pună capăt într-o zi acestor jumătăţi de **fă.**

A doua modificare pe care va trebui s-o facă statul rasist în planul de şcolarizare este următoarea:

Este o trăsătură caracteristică a epocii noastre materialiste faptul că învăţămîntul nostru se îndreaptă mereu mai mult către disciplinele utilitare: matematici, fizică, chimie etc. Desigur, aceste cunoştinţe sînt folositoare într-o epocă în care domnesc tehnica şi chimia, şi în care viaţa cotidiană furnizează dovezile cele mai evidente ale acestui lucru. Ai* exista totuşi pericolul că cultura generală a unei naţiuni se întemeiază întotdeauna exclusiv pe ele. Dimpotrivă, această cultură trebuie întotdeauna să ţină seama de un ideal. Ea trebuie să aibă ca bază "ştiinţele umaniste" şi să furnizeze numai punctele de plecare necesare mai tîrziu unei culturi profesionale mai vaste. Altminteri nu se pune preţ pe forţele care vor avea întotdeauna mai multă importanţă pentru existenţa naţiunii decît toate cunoştinţele tehnice şi celelalte. învăţarea istoriei nu trebuie să neglijeze în special studiul antichităţii. Istoria romană, dacă o cunoaştem exact în linii generale, va fi întotdeauna cel mai bun ghid pentni prezent şi pentru toate timpurile. Noi trebuie să păstrăm de asemenea în toată frumuseţea lui idealul grec de civilizaţie. Diferenţele între popoare nu trebuie să ne împiedice să vedem comunitatea de rasă care le uneşte, şi a cărei importanţă este mult mai mare. Lupta care face ravagii actualmente are obiective mari: o civilizaţie luptă pentru existenţa ei şi această civilizaţie a durat mii de ani, ea îmbrăţişează elenismul şi germanismul.

Trebuie făcută o distincţie foarte netă între cultura generală şi cunoştinţele profesionale. Acestea ameninţă tocmai în zilele noastre din ce în ce mai mult să se pună numai în slujba lui Mammon, şi cultura generală trebuie păstrată pentni ca să constituie contragreutatea lor, prin caracterul ei mai idealist. Şi aici trebuie să ne impregnăm profund cu principiul că *industria ţi tehnica, comerţul şi meşteşugurile nu sînt înfloritoare decît attta vreme cît o comunitate naţională, susţinută de un ideal, le asigură condiţiile prealabile* fi *necesare dezvoltării. Aceste condiţii nu depind de un egoism legat de materie, ci de un spirit de sacrificiu care îgi găseşte mulţumirea în renunţare.*

Educaţia dată astăzi tînămlui constă în general mai întîi în a-i vîrî în cap cu pompa cunoştinţele de cai'e va avea nevoie mai tîrziu în cariera lui. Se spune: "Băiatul acesta trebuie să fie într-o zi un membru folositor al societăţii omeneşti". Se înţelege prin aceasta capacitatea lui de a-şi cîştiga mai tîrziu existenţa în mod cinstit. Educaţia civică superficială cai'e merge mînă în mînă cu acest gen de instruire are baze şubrede. Cum statul în sine nu este decît o simplă formă, este foarte greu să educi nişte oameni cai'e săi fie utili acestei

şi în special să le impui îndatoriri faţă de ea. O formă se poate distruge uşor. După cum am văzut, noţiunea de "stat" nu are actualmente un sens Le. Nu mai rămîne aşadar decît educaţia "patriotică" curentă. In vechea inie, ea consta îndeosebi în divinizarea într-un mod lipsit de inteligenţă te searbăd a celor mai neînsemnaţi suverani, a căror mulţime ne împiedica îciem. la justa ei valoare importanţa poporului nostru. Rezultatul acestei ii era că masa poporului nu avea decît o idee extrem de vagă despre i germană. Şi aici lipseau liniile generale.

Este evident că nu astfel se putea da naştere unui entuziasm naţional bil. Sistemul nostru de educaţie ignora arta de a scoate în relief nume din istoria poporului nostim şi de a face din ele bunul comun al tuturor inilor. Pentru întreaga naţiune, aceste cunoştinţe comune şi acelaşi iasm ar fi fost o legătură indestructibilă între fiii săi. Sistemul n-a ştiut să ite privirii generaţiei prezente pe adevăraţii oameni mari ca pe nişte eroi; Lut să concentreze asupra lor atenţia tuturor şi să facă să se nască astfel un naţional perfect omogen. Se arăta incapabil, în diferitele domenii ale mîntului, să le facă cunoscută elevilor gloria naţiunii noastre, să se ridice pra nivelului unei expuneri reci a faptelor şi să înflăcăreze mîndria lală citînd exemple strălucite; acest mod de a proceda ai* fi fost calificat practicarea şovinismului şi ar fi fost foarte nepopular. Patriotismul tic şi mic-burghez părea mai acceptabil şi mai uşor de suportat decît nea arzătoare, rod al celui mai înalt orgoliu naţional. Cel dintîi era leauna gata să se supună, celălalt putea într-o zi să vrea să domine. tismul monarhic îşi găsea realizarea în asociaţiile de veterani; ar fi fost să orientezi pe această cale pasiunea naţională: aceasta este un pur-sînge nu suportă orice şa; nu era de mirare că preferau să evite acest pericol. îni nu credea că e posibil ca într-o zi să izbucnească un război în care)ardamentele neîntrerupte şi valurile de gaz vor pune la o încercare •îtoare soliditatea funciară a patriotismului. Dar, atunci cînd el s-a nţuit, am fost pedepsiţi crunt pentru lipsa acestui patriotism înflăcărat. enii nu aveau deloc poftă să moară pentru suveranii lor imperiali sau [î; şi, de altfel, cei mai mulţi ignorau ce însemna "naţiunea".

De cînd revoluţia şi-a făcut intrarea în Germania şi, ca urmare, lotismul monarhic s-a stins de la sine, scopul predării istoriei nu mai este . dobîndirea unor simple cunoştinţe. Acest stat n-are ce face cu un entuziasm Lotic şi el nu va avea nicio dată ceea ce vrea să obţină: căci, dacă patriotismul stic nu-i putea da soldatului, într-o vreme în care domină

principiul malităţilor, forţa de a rezista pînă la capăt, entuziasmul republican este şi puţin capabil să o facă. Fără îndoială, lozinca "Pentru republică" nu ar rmina poponil german să rămînă patra ani şi jumătate pe cîmpul de luptă; cmai cei care au inventat acest miraj minunat au stat acolo cel mai puţin. *De fapt, această republică a fost lăsată în pace numai pentru* că *ea a fost tdeauna gata să plătească de bună voie toate tributurile care i-ar fi impuse şi*

să semneze toate renunţările teritoriale care i s-ar fi pretins. Ea se bucura de simpatia restului lumii, aşa cum orice fiinţă slabă este preferată de cei care se folosesc de ea, unui om cu caracter dificil. *Este adevărat că simpatia manifestata de duşmanii noştri faţă de această formă de guvernămînt înseamnă condamnarea ei absolută.* Republica germană este iubită şi i se îngăduie să existe pentru că nu s-ar putea găsi un aliat mai bun care să ţină poporul nostim în sclavie. Această splendidă creaţie îşi mai datorează existenţa numai acestui motiv. De aceea ea poate renunţa la orice sistem de educaţie cu adevărat naţională şi să se mulţumească cu uralele eroilor stindardului Reichului care, de altfel, dacă ar fi vorba să-şi verse sîngele pentru acest drapel, ai* lua-o la fugă ca nişte iepuri.

Statul rasist va trebui să lupte pentru existenţa sa. El nu o va putea salva prin meritul planului Dawes. Pentru a trăi şi a-şi asigura securitatea, el va avea nevoie tocmai de ceea ce astăzi crede că poate abandona. Cu cît forma pe care o va lua, cu cît spiritul de care va fi însufleţit vor fi mai valoroase şi-şi vor dovedi superioritatea incomparabilă, cu atît invidia şi opoziţia duşmanilor săi vor fi mai puternice. Atunci el nu îşi va găsi cele mai bune mijloace de apărare în mîinile sale, ci în cetăţenii săi; nu şanţurile fortăreţelor îl vor apăra cel mai bine, ci zidul viu pe care-1 vor forma bărbaţii şi femeile plini de patriotismul cel mai arzător şi de un entuziasm naţional fanatic.

Al treilea punct care trebuie studiat în privinţa învăţămîntului de stat este următorul:

Invăţămîntul trebuie de asmenea să-i furnizeze statului rasist mijlocul de a dezvolta mîndria naţională. De la acest punct de vedere trebuie să pornească predarea istoriei universale şi a istoriei generale a civilizaţiei. Un inventator nu va trebui să pară mare numai ca inventator; el va trebui să pară şi mai mare ca reprezentant al poporul său. Admiraţia faţă de orice act măreţ trebuie să se transforme în orgoliu pentru fericitul copil al rasei care l-a înfăptuit. Din mulţimea numelor celebre ale istoriei germane trebuie alese acelea care sînt cele mai măreţe, să fie puse în lumină în mod deosebit şi să se atragă atenţia tineretului asupra lor cu destulă insistenţă pentru ca ele să devină stîlpii unui sentiment naţional de nezdruncinat.

Invăţămîntul trebuie să fie organizat sistematic conform acestui punct de vedere, şi de asemenea şi educaţia, astfel încît, părăsind şcoala, tînărul să nu fie un semipacifist, un semidemocrat sau ceva de felul acesta, ci un *german integral.*

Pentru ca acest sentiment naţional să fie, încă de la început, sincer, şi nu o prefăcătorie, trebuie vîrît în mintea încă maleabilă a tinerilor acest principiu dur: *Cine îşi iubeşte poporul, nu-şi dovedeşte dragostea decît prin sacrificiile pe care este gata să şi le impună. Un sentiment naţional care nu are în vedere decît interesul este inexistent. Un naţionalism care cuprinde numai clasele sociale este şi el inexistent. A scoate urale nu dovedeşte nimic şi nu dă dreptul să-ţi spui patriot; mai trebuie şi nobila grijă pătimaşă de a apăra existenţa şi puritatea întregii rase. Nu ai dreptul să fii mîndru de poporul tău decît atunci*

Irebuie să-(i fie ruşine de nici una din clasele sale. Dar atunci cînd din acest popor este mizerabilă, roasă de griji sau chiar depravată, el spectacol atît de supărător încît nimeni nu trebuie să fie mîndru că face el. Numai atunci cînd un popor este, în toate părţile sale componente, a corp şi la minte, bucuria de a-i aparţine se poate ridica pe bună la toţi cetăţenii la acel nivel superior care poartă numele de mîndrie

î. *Insă acest orgoliu suprem nu poate fi încercat decît de acela care este de măreţia poporului său.*

'n inimile tinere trebuie sădită legătura strînsă dintre naţionalism şi itul de dreptate socială. Atunci într-o zi se va naşte un popor de cetăţeni, amalgamat printr-o dragoste comună şi o mîndrie comună, pururi ilă gi de nezdruncinat.

Teama pe care o inspiră şovinismul în epoca noastră este semnul ei sale. Orice energie debordantă îi lipseşte, ba chiar îi este inoportună: : nu o va mai chema să îndeplinească fapte măreţe. Căci cele mai mari îri care s-au produs pe acest pămînt ar fi fost de neconceput dacă ile lor ar fi fost nu pasiunile fanatice şi chiar isterice, ci virtuţile ;e care apreciază calmul şi ordinea.

Este sigur că lumea noastră se îndreaptă către o revoluţie radicală. Toată ia este să ştim dacă ea va fi făcută pentru salvarea omenirii ariene sau în veşnicului evreu.

Statul rasist va trebui, printr-o educare adecvată a tineretului, să vegheze ;ervarea rasei, care va trebui să fie gata să suporte această încercare ,ă şi hotărîtoare. f^Hk

Dar victoria îi va reveni poporului care va porni cel dintîi pe acest drum.

Statul rasist îşi va fi atins scopul suprem de instructor şi educator atunci >a fi gravat în inima tineretului care i-a fost încredinţat spiritul şi lentul de rasă. Nici un băiat şi nici o fată nu trebuie să părăsească şcoala i cunoască perfect ce înseamnă puritatea sîngelui şi necesitatea ei. Astfel va satisfăcută condiţia prealabilă: conservarea rasei, întemeierea poporului i şi asigurarea prin aceasta a dezvoltării ulterioare a civilizaţiei.

Căci orice educaţie fizică şi intelectuală ar trebui, în ultimă analiză, să & zadarnică, dacă nu i-ar folosi unei entităţi cu desăvîrşire capabile să se îze cu trăsăturile sale caracteristice originare, şi care de altfel să fie foarte îtă în acest sens.

Altminteri s-ar întîmpla lucrul de care noi germanii ne plîngem deja în ral, cu toate că pînă în prezent nu a fost poate bine înţeleasă întreaga anătate a acestei tragice calamităţi: *pe viitor, noi vom rămîne tot gunoiul zaţiei - nu în sensul restrîns pe care îl dă acestei expresii felul de a*

vedea al

burgheziei noastre, care în pierderea unui frate de rasă nu vede decît pierderea unui concetăţean - ci în sensul care i se d/i cu durere atunci cînd ai ştiut să vezi că, cu toată ştiinţa noastră şi cu toate facultăţile noastre, sîngele nostru este condamnat la degradare. Unindu-ne neîncetat cu alte rase, pe ele le. ridicăm la un grad superior de civilizaţie, dar noi am decăzut pentru totdeauna de pe culmea pe care o atinsesem.

De altfel, educaţia, în ceea ce priveşte rasa, îşi va găsi încheierea definitivă în serviciul militar. Această perioadă trebuie considerată drept ultimul stadiu al educaţiei normale date germanului mediu.

Oricît ar fi de important în statul rasist sistemul de educaţie fizică şi intelectuală, formarea unei elite joacă totuşi un rol capital în acest stat. Astăzi statul nu se omoară cu firea în acest sens. In general sînt socotiţi demni de a face studii superioare copiii ai căror părinţi ocupă un rang sau au poziţii înalte. Problema aptitudinilor personale vine abia pe urmă. Un ţărănuş poate fi mult mai bine dotat decît copilul născut într-o familie care se bucură, de mai multe generaţii, de o poziţie socială înaltă, chiar în cazul în care cunoştinţele generale ale celui dintîi sînt inferioare cunoştinţelor burghezului. Superioritatea acestuia, din acest punct de vedere, nu are nici o legătură cu aptitudinile sale naturale, ea provine din suma mai mare a impresiilor pe care le primeşte neîntrerupt datorită unei instruiri mai ample şi culturii persoanelor care îl înconjoară. Dacă micul ţăran bine dotat ar fi crescut şi el, încă din primii ani de viaţă, într-un mediu asemănător, facultăţile sale intelectuale ar fi cu totul altele. Astăzi nu există poate decît un singur domeniu în care originea este într-adevăr mai puţin hotărîtoare decît darurile înnăscute: cel al artei. Aici nu este vorba numai de "învăţătură"; totul trebuie să existe de la naştere în stare latentă, şi nu face decît să se dezvolte mai tîrziu mai mult sau mai puţin, în măsura în care înclinaţiile naturale sînt cultivate inteligent: banul şi poziţia părinţilor nu joacă aproape nici un rol. Acest fapt dovedeşte în mod evident că geniul este independent de situaţia socială şi chiar şi de avere. Nu arareori marii artişti provin din familii din cele mai sărace. Şi numeroşi mici săteni au devenit maeştri iluştri.

Faptul că astfel de exemple nu au avut o influenţă binefăcătoare asupra ansamblului vieţii intelectuale este o constatare care nu vorbeşte în favoarea puterii de judecată a epocii noastre. Se pretinde că ceea ce este de netăgăduit pentru artă nu mai este adevărat pentru ştiinţele practice. Desigur că unui om i se poate da, prin educaţie, o anumită dexteritate mecanică, aşa cum un dresor abil poate face un caniş docil să execute piruetele cele mai incredibile. Dai* această dresură nu-1 face pe animal să-şi execute exerciţiile folosindu-şi inteligenţa; la fel se întîmplă şi cu omul. Un om poate fi făcut capabil, fără să se ţină seama de înclinaţiile sale deosebite, să execute anumite tururi de forţă

e, dai* felul în care el procedează în acest caz este, întocmai ca la animal, şinal şi independent de activitatea intelectuală. Printr-un dresaj îal determinat, în mintea unui om mediocru pot fi vîrîte cu forţa Lţe superioare mediei; dai* aceasta nu este decît ştiinţă moartă şi, în cele ă, sterilă. Rezultă un om care poate fi un dicţionar viu şi care, totuşi, în = delicate şi în clipele hotărîtoare, se poartă lamentabil; întotdeauna iresat dinainte ca să răspundă cerinţelor fiecărei împrejurări, chiar şi ale i neînsemnate, dar este incapabil să contribuie prin propriile sale forţe esul omenirii. O asemenea ştiinţă mecanică, predată prin dresaj, îl face ; capabil să îndeplinească funcţii în stat aşa cum sînt ele exercitate în lastre.

3e înţelege de la sine că printre toţi indivizii care alcătuiesc un popor se talente apte să se exercite în toate domeniile imaginabile ale vieţii e. Este de asemenea firesc că valoarea cunoştinţelor va fi cu atît mai . cît talentul individului va însufleţi mai mult ceea ce nu este în sine iterie moartă. *Adevăratele creaţii sînt fiicele unirii capacităţii cu ştiinţa.* Exemplul următor dovedeşte în ce măsură omenirea merge în prezent pe i greşit. Din cînd în cînd, revistele ilustrate pun sub ochii bunilor noştri

1 germani portretul unui negru care, în cutare sau cutare loc, a devenit profesor sau pastor,'sau chiar tenor jucînd roluri principale sau ceva de ;sta. Pe cînd burghezii noştri imbecili admiră efectele miraculoase ale dresuri şi sînt pătrunşi de respect faţă de rezultatele obţinute de ia modernă, evreul viclean descoperă aici un nou argument în sprijinul)e care vrea să o vîre în capul popoarelor şi care proclamă *egalitatea imeni.* Această burghezie în decădere nu are nici cea mai vagă bănuială îăcatul pe care îl comite astfel împotriva raţiunii; căci este o nebunie lă să dresezi o fiinţă care prin originea ei este pe jumătate maimuţă, pînă î luată drept avocat, în vreme ce milioane de reprezentanţi ai rasei celei lizate trebuie să vegeteze în situaţii nedemne de ei. A lăsa oamenii cel

2 dotaţi să se sufoce cu sutele de mii în mlaştina proletariatului actual, ce nişte hotentoţi şi nişte cafri sînt dresaţi ca să exercite profesiuni înseamnă a păcătui împotriva voinţei Creatorului. Fiindcă aici nu este îcît de dresură, ca şi în cazul unui caniş, şi nu de o "cultură" ştiinţifică, eleaşi străduanii şi aceleaşi griji ai* fi consacrate raselor dotate cu nţă, oricare din reprezentanţii lor ai- fi de o mie de ori mai capabil să stfel de rezultate.

Oricît ar fi de intolerabilă această stare de lucruri, dacă n-ar fi vorba cazuri excepţionale, situaţia actuală nu

este mai puţin intolerabilă, de e nici talentul nici darurile naturale nu îi desemnează în mod hotărîtor ire trebuie să primească o cultură superioară. Desigur, este insuportabil să, în fiecare an, sute de mii de oameni, cu desăvîrşire lipsiţi de ni, sînt socotiţi demni să primească o cultură superioară, în timp ce alte mii, foarte bine dotaţi, sînt, în ceea ce îi priveşte, lipsiţi de orice cultură

asemănătoare. Ceea ce pierde naţiunea în felul acesta este incalculabil. Dacă, în ultimele decenii, numărul de invenţii de mare însemnătate a crescut considerabil, îndeosebi în America de Nord, aceasta se datorează în mare parte faptului că oamenii de origine foarte umilă, dacă sînt bine dotaţi, găsesc acolo, mai mult decît este cazul în Europa, ocazia să primească o cultură înaltă.

Fiindcă darul invenţiei nu provine dintr-o ştiinţă care nu este decît compilaţie; trebuie ca dispoziţiile naturale să dea viaţă acestei ştiinţe. Dai" la noi nu s-a pus nici un preţ pe acest lucru, pînă în prezent; singura care decide este nota bună.

Şi aici va trebui să intervină sistemul de educaţie adoptat de statul rasist. *Statul rasist nu este însărcinat cu menţinerea unei clase sociale aflate în posesia unei influenţe predominante pe care a exercitat-o pînă atunci; sarcina sa este de a merge să caute, printre toţi membrii comunităţii, capetele cele mai bune, şi să le ofere slujbe* fi *onoruri.* Rolul său nu este numai să dea, în şcoala primară, o anumită educaţie tuturor copiilor; el are şi datoria să orienteze talentul pe calea care i se potriveşte. El trebuie îndeosebi să considere că sarcina sa cea mai importantă este să deschidă porţile aşezămintelor de stat de învăţămînt superior tuturor subiecţilor bine dotaţi, indiferent de originea lor. Aceasta este de altfel o necesitate imperioasă, căci numai astfel vor ieşi, dintr-o clasă a reprezentanţilor ştiinţei moarte, conducătorii de geniu ai naţiunii.

Mai există un motiv pentru ca statul să ia măsuri în acest sens: cercurile intelectuale sînt atît de închise şi de împietrite la noi încît le lipseşte orice legătură vie cu clasele inferioare. Acest exclusivism este dăunător din două puncte de vedere: mai întîi aceste cercuri rămîn străine de ideile şi sentimentele care însufleţesc masa populară. Ele au pierdut de prea multă vreme legătura cu ea ca să mai poată înţelege psihologia poporului. I-au devenit complet străine. In al doilea rînd, aceste clase superioare nu au puterea de voinţă necesară. Căci, în aceste sfere cărora cultivarea inteligenţei le-a dat un caracter de castă închisă, ea este întotdeauna mai slabă decît în masa poporului rămasă incultă. Dumnezeu ştie că nouă, germanilor, cultura ştiinţifică nu ne-a lipsit niciodată; din această pricină sîntem şi mai lipsiţi de putere de voinţă şi de capacitatea de a lua o hotărîre. De exemplu, cu cît oamenii noştri de stat au strălucit prin calităţile lor intelectuale, cu atît activitatea lor practică a fost mai neînsemnată. Pregătirea politică şi de asemenea echipamentul tehnic în timpul războiului mondial au fost insuficiente, nu pentru că mintea celor care ne guvernau era *prea puţin cultivată,* ci, tocmai dimpotrivă, pentru că şefii noştri erau nişte oameni *hipercultivaţi,* plini pînă la refuz de ştiinţă şi pricepere, dai' lipsiţi de instinct sănătos şi privaţi de orice energie şi de orice îndrăzneală. Pentru poporul nostim a fost o fatalitate faptul că a fost condamnat să dea o bătălie a cărei miză era existenţa lui, în momentul în care cancelarul Reichului era un filozof şi un ageamiu. Dacă, în locul unui Bethmann-Hollweg am fi avut ca şef un om din popor, mai energic, sîngele eroic al umilului grenadir nu ai* fi curs în zadar. După cum învăţătura înaltă, exclusiv şi exagerat intelectuală, pe care au primit-o

tri a fost cel mai bun aliat al canaliilor care au făcut revoluţia din
ie. Păstrînd în rezervă în modul cel mai ruşinos comoara naţională care
> încredinţată, în loc să o pună în întregime în joc, această clasă
ială a realizat condiţiile necesare triumfului celorlalţi.
n această privinţă, biserica catolică poate servi ca exemplu şi model,
1 preoţilor săi o obligă, din moment ce nu-şi poate recruta clerul din
sale rînduri, să caute continuu în masa poporului. Mulţi contestă
iţa celibatului în această privinţă. Lui trebuie să-i atribuim incredibila
:u care este dotată această instituţie atît de veche. Căci, recrutîndu-şi
rupere imensa armată a demnitarilor săi ecleziaşti din cele mai de jos
i poporului, biserica nu numai că îşi păstrează legătura instinctivă cu
î sentimentelor populare, dai- îşi asigură de asemenea suma vigorii şi
care se va găsi veşnic în acest grad în masa populară. Numai de aici
itoarea tinereţe a acestui organism gigantic, supleţea sa intelectuală
lui de fier.

istemul de ***învâţâmînt*** *adoptat de statul rasist va trebui să vegheze ca*
Itivate sa fie neîncetat înnoite cu un aport de sînge proaspăt provenit din
jos. Statul are datoria să opereze o selecţie făcută cu cea mai mare
i deosebită minuţiozitate în ansamblul populaţiei, pentru a scoate
1 uman vizibil dotat de natură şi a-1 pune în slujba întregii comunităţi.
ie a fi a statului şi a serviciilor de stat nu este să furnizeze venituri
clase, ci să îndeplinească sarcinile care le revin. Dar aceasta nu este
decît dacă statul formează sistematic personalităţi capabile şi energice
deplinească aceste sarcini. Acest principiu nu este valabil numai
ite funcţiile publice; el se aplică de asemenea orientării morale care
tă naţiunii în toate domeniile. Măreţia unui popor este în funcţie de
sstui plan: formarea minţilor celor mai capabile în toate domeniile
umane şi punerea lor în slujba comunităţii. *Cînd două popoare, ale*
udini naturale sînt egale ca valoare, sînt în concurenţă, va învinge
cadrul căruia oamenii cei mai dotaţi exercită conducera generală ţi
- cel al cărui guvern nu este decît un rastel comun

pentru anumite
m ţină cont de capacităţile înnăscute ale fiecăruia din
membrii săi, va

e adevărat că o asemenea reformă pare la început imposibilă în noastră actuală. Ni se va obiecta imediat că nu-i putem cere fiului ii înalt funcţionai- să devină, să zicem, un lucrător manual, pentru că 1, al cănii părinţi sînt ei înşişi muncitori, va avea mai multe lecît primul. Această obiecţie poate fi întemeiată ţinînd cont de opinia 'itoare la valoarea muncii manuale. De aceea statul rasist trebuie !a un principiu complet diferit pentru a aprecia ideea de muncă. *El ir dam ar fi obligat să se consacre operei sale de educare secole 'ină capăt nedreptăţii care constă în dispreţul faţă de munca fizică. El se călăuzească după principiul aprecierii individului nu în funcţie*

de felul muncii sale, ci după calitatea a ceea ce produce. Acest principiu va putea părea monstruos într-o epocă în care copistul cel mai prost este mai apreciat decît cel mai inteligent dintre muncitorii mecanici calificaţi, pui- şi simplu pentru că cel dintîi lucz*ează cu pana. Această apreciere greşită nu provine, am mai spus-o, din natura lucrurilor; este un produs artificial al educaţiei, care nu exista odinioară. Situaţia nefirească în care ne aflăm actualmente face parte din acele fenomene morbide generale care caracterizează decăderea materialistă a timpurilor noastre.

In esenţă, valorea oricărei munci este dublă: pui' materială şi ideală. Valoarea materială depinde de importanţa, şi de importanţa practică pe care o poate avea o muncă pentru viaţa socială. Cu cît numărul cetăţenilor cărora produsul unei munci oarecare le va fi, direct sau indirect, folositor este mai mare, cu atît va trebui să se pună mai mult preţ pe valoarea sa materială. Această apreciere îşi găseşte expresia palpabilă în salariul material pe care individul îl primeşte pentru munca sa. Acestei valori pur materiale i se opune valoarea ideală. Aceasta nu depinde de importanţa produsului muncii, apreciată din punct de vedere material, ci de necesitatea sa intrinsecă. Este sigur că utilitatea materială a unei invenţii poate fi superioară celei pe care o prezintă munca zilnică a unui lucrător manual; nu este mai puţin sigur că serviciile neînsemnate aduse comunităţii de lucrătorul manual îi sînt la fel de indispensabile ca şi acelea mult mai izbitoare pe care i le aduce o invenţie. Din punct de vedere material, ea poate face o diferenţă între valoarea pe care o reprezintă pentru comunitate munca unui individ şi să exprime această diferenţă prin mărimea salariului; dar, din punct de vedere ideal, ea trebuie să pună pe acelaşi plan muncile pe care fiecare muncitor, oricare ar fi meseria lui, le face cît mai bine. Valoarea unui om trebuie apreciată după acest principiu, şi nu după salariul pe care îl primeşte.

Un stat în care domneşte raţiunea, trebuie să aibă grijă să-i dea individului genul de activitate care se potriveşte capacităţilor sale, sau, cu alte cuvinte, să dea diverselor aptitudini educaţia care corespunde sarcinilor care le aşteaptă; cum capacitatea nu este un produs al educaţiei, ci există în individ în stare înnăscută, cum ea este aşadar un dai' al naturii şi nu constituie un merit al celui care o posedă, aprecierea făcută în general de burghezie asupra valorii muncii nu se poate aşadar baza pe natura sarcinii care pînâ la un anumit punct i-a fost impusă individului. Căci această sarcină depinde de naşterea lui şi de educaţia pe care a primit-o în consecinţă şi care i-a fost dată de comunitate. Aprecierea valorii unui om trebuie întemeiată pe felul în care el se achită de sarcina care i-a fost încredinţată de comunitate. Căci activitatea depusă de individ nu este scopul existenţei sale, ci mijlocul de a o asigura. El trebuie, în afară de aceasta, să continue să-şi îmbogăţească şi să-şi înnobileze valoarea ca om, însă nu o poate face decît în cadrul comunităţii sale de cultură, care prin foita împrejurărilor trebuie întotdeauna să se sprijine pe temelia unui stat. El trebuie să contribuie la menţinerea acestei temelii. Natura determină forma acestei

>uţii; datoria individului este să-i înapoieze comunităţii naţionale, prin
L cinstea lui, ceea ce a primit de la ea. Cel care procedează astfel merită
i mare stimă şi cea mai mare consideraţie. *Salariul material acordat unui*
l poate corespunde utilităţii produsului muncii sale pentru comunitate; dar
\l ideal trebuie să fie stima la care poate năzui orice om care pune în slujba
lui său capacităţile cu care l-a înzestrat natura şi pe care comunitatea le-a
at în întregime. Atunci nu mai e ruşinos să fii un muncitor bun, însă este
; să fii un funcţionai" incapabil care fură timpul lui Dumnezeu şi pîinea
a bravului popor. Atunci se va considera ca foarte firesc să nu i se dea
nă unui om care, în principiu, nu este în stare să o îndeplinească.
De altfel, o activitatea asemănătoare celei despre care am vorbit
ază singurul criteriu pentru a hotărî dacă un individ are dreptul să ia
a viaţa comunităţii, întocmai ca şi ceilalţi cetăţeni.
Epoca actuală se distruge singură: ea introduce în stat votul universal,
i mulţime de nerozii despre egalitatea în drepturi, însă fără să le găsească
Lei. Ea vede în salariul material expresia valorii unui om şi distruge
lazele celei mai nobile egalităţi din cîte pot exista. Căci egalitatea nu are
iate avea ca bază produsul muncii individului, apreciat după valoarea lui
îcă; ea nu este posibilă decît ţinînd cont de felul în care fiecare cetăţean
plineşte propriile sale îndatoriri. Numai astfel se poate elimina partea
ird reprezentată de aptitudinile naturale, cînd vrei să apreciezi valorea
n şi cînd individul este el însuşi făuritorul importanţei sale sociale.
In epoca actuală, în care grupurile de oameni nu ştiu să-şi aprecieze
: valoarea decît după nivelul salariului care îi împarte în clase diferite,
le principii nu sînt înţelese, cum am mai spus. Dai' nu există nici un
lentru ca această neînţelegere să ne facă să renunţăm la apărarea ideilor
. Dimpotrivă: *cine vrea sâ vindece o epocă bolnavă pe dinăuntru şi*
, trebuie mai întîi să aibă curajul de a pune în lumină cauzele răului.
grijă a mişcării naţional-socialiste trebuie să fie, trecînd peste capetele
mic-burghezilor şi căutînd la izvorul maselor populare, să adune şi să
eze toate energiile capabile să lupte pentru o nouă

concepţie despre lume.

Se va obiecta, desigur, că în general este greu să disociezi valoarea lâ de valoarea ideală şi că slaba apreciere a muncilor materiale provine ui că sînt plătite cu salariile cele mai scăzute. Se va pretinde că această a salariilor atrage după sine la rîndul ei o scădere a părţii fiecăruia la îrile civilizaţiei. Se va mai spune că această stare de lucruri prejudiciază

cultura morală a omului, cultură care nu are nici o legătură cu însăşi activitatea sa; că acesta este motivul temerii pe care o inspiră muncile materiale, pentru că, fiind mai prost plătite, gradul de cultură a lucrătorului manual este astfel fatalmente scăzut, ceea ce justifică stima redusă care i se acordă în general.

Există mult adevăr în aceste obiecţii. Tocmai de aceea, pe viitor, vor trebui evitate diferenţele prea mari între nivelurile salariilor. Să nu se spună că astfel randamentul muncii va scădea. Dacă salariile mai mari ai* fi singurul motiv care poate determina oamenii să-şi dezvolte facultăţile intelectuale, acesta ar fi unul din cele mai triste semne de decădere ale unei epoci. Dacă această concepţie ai* fi fost învingătoare pe această lume pînă în zilele noastre, omenirea nu ai* fi beneficiat niciodată de bunurile inestimabile pe care i le datorează ştiinţei şi civilizaţiei. Fiindcă cele mai mari invenţii, cele mai mari descoperiri, lucrările care au revoluţionat cel mai profund ştiinţa, cele mai frumoase monumente ale civilizaţiei umane nu sînt nişte cadouri făcute lumii de vînătorii de cîştiguri materiale. Dimpotrivă, dacă ele au văzut lumina zilei, aceasta sa întîmplat adeseori pentru că autorii lor au renunţat la fericirea materială pe care o aduce bogăţia.

Este posibil ca astăzi aurul să fie stăpînul exclusiv al vieţii; va veni totuşi o zi în care omenirea se va închina unor zei mai notabili. Multe lucruri îşi pot datora astăzi existenţa setei de bani şi de avere, dai* puţine sînt cele a căror absenţă ar face omenirea mai săracă.

Una din sarcinile mişcării noastre este şi aceea de a anunţa încă de pe acum că va veni vremea cînd individul va primi ceea ce îi trebuie pentru a trăi; şi noi trebuie, în acelaşi timp, să menţinem principiul că omul nu trăieşte numai pentru plăceri pui* materiale. Acest principiu îşi va găsi într-o zi expresia într-o eşalonare înţeleaptă a salariilor care, în orice caz, va permite celui mai umil dintre muncitorii cinstiţi să ducă viaţa onorabilă şi decentă impusă de calitatea sa de membru al comunităţii populare şi de calitatea sa de om.

Să nu se spună că aceasta ar fi o stare de lucruri ideală pe care această lume n-ar putea-o suporta practic şi la care este incapabilă să ajungă.

Noi nu sîntem atît de naivi ca să credem că vreodată se va putea naşte o epocă în care totul ar fi perfect. Dar aceasta nu ne scuteşte de obligaţia de. a combate defectele a căror existenţă am constatat-o, să ne depăşim slăbiciunile şi să tindem spre ideal Realitatea dură ne va limita mult cuceririle. Dar tocmai de aceea omul trebuie să încerce să progreseze spre scopul final şi eşecurile nu trebuie să-l facă să renunţe la ceea ce întreprinde, după cum nu desfiinţăm tribunalele pentru că se întîmplă să comită erori, sau nu condamnăm medicina pentru că întotdeauna vor exista boli.

Trebuie să ne ferim să subestimăm puterea **unui ideal.** Celor cărora astăzi le lipseşte curajul în sensul acesta, aş **dori** să **le reamintesc,** dacă au fost odinioară soldaţi, o vreme în care eroismul a **demonstrat în modul cel** mai convingător cîtă forţă posedă motivele de a acţiona **inspirate de un ideal.** Căci$_s$ dacă oamenii se lăsau ucişi, nu o făceau din grija **pentru pîinea cea de** toate

i din dragoste pentru patrie, din credinţă în măreţia ei, din sentimentul rea naţiunii era în joc. Şi numai atunci cînd poporul german a abandonat eal, pentru a se lăsa sedus de promisiunile de fericire materială pe care a revoluţia, cînd şi-a aruncat armele ca să-şi ia traista, în loc să intre în ui terestru, a fost aruncat în purgatoriul dispreţului universal şi al i universale.

De aceea, celor care au pus la cale *republica materialistă* actuală trebuie t să le opunem încrederea în venirea unui *Reich idealist.*

CAPITOLUL HI SUPUŞI AI STATULUI ŞI CETĂŢENI

In general, formaţiunea politică denumită astăzi în mod abuziv stat nu cunoaşte decît două feluri de oameni: cetăţenii şi străinii. Cetăţenii sînt aceia care, în virtutea naşterii lor sau a unui act de naturalizare, au drepturi civile, străinii, toţi cei care se bucură de aceleaşi drepturi în sînul unui alt stat. Intre aceste două categorii fixe se găsesc, în stare sporadică, cei numiţi *heimatlos.* Aceştia sînt oameni care nu au onoarea să aparţină veunuia din statele existente actualmente şi care, în consecinţă, nu au nicăieri drepturi civile.

Pentru a le avea, trebuie mai întîi, cum am mai spus, să fii născut *în interiorul* frontierelor unui stat. Rasa sau consanguinitatea etnică nu joacă nici un rol aici. Un negru, care trăia altădată într-un protectorat german şi care acum are reşedinţa în Germania, aduce astfel pe lume un copil care este "cetăţean german". In aceleaşi condiţii, copilul oricărui evreu, polonez, african sau asiatic poate fi, fără alte formalităţi, declarat cetăţean german.

In afară de naturalizarea conferită de locul naşterii, există o naturalizare care poate fi obţinută mai pe urmă. Ea este supusă diverselor condiţii prealabile; de exemplu, candidatul nu trebuie să fie, pe cît posibil, nici spărgător, nici proxenet; el nu trebuie să fie suspect din punct de vedere politic • adică, în această privinţă trebuie să fie un cretin inofensiv - în fine, nu trebuie să cadă pe spinarea statului al cărui cetăţean devine. Se înţelege, firește, că, în epoca noastră realistă, aceasta se referă la greutăţile pecuniare pe care le-ar putea impune noii sale patrii. Dacă însuşi candidatul pare că trebuie să fie un contribuabil cu venituri excelente, aceasta constituie o recomandare foarte utilă şi care îi permite astăzi să obţină mai repede naturalizarea.

In toate acestea, problema rasei n-are nici un amestec.

Drumul care ti-ebuie urmat pentru a obţine dreptul de cetăţenie într-un stat nu este foarte diferit de acela care trebuie respectat pentru a fi admis, de exemplu, într-un club de automobilişti. Candidatul îşi prezintă cererea, care este examinată şi pe care se pune avizul favorabil; apoi într-o zi primeşte biletul care îl anunţă că a devenit cetăţean. Pe deasupra, acest aviz îi este dat sub o formă realmente umoristică: într-adevăr, acestui candidat care pînă atunci fusese poate un cafru, i se spune: "Ca urmare, de acum înainte sînteţi german!"

Acest semn cu bagheta magică este dată de şeful statului. O transformare pe care un zeu ar fi incapabil să o săvîrşească este făcută într-o clipită de acest Paracelsus funcţionai*. Dintr-o trăsătură de condei, un nenorocit de slav, venit din Mongolia, este schimbat în "german" autentic.

Nu numai că nu se sinchiseşte să afle cărei rase îi aparţine un asemenea 1 nou; nu se ocupă nici măcar de examinarea stării sănătăţii sale fizice, ndivid n-are decît să fie măcinat de sifilis, va fi la fel de binevenit ca 1 într-un stat modern, cu condiţia, aşa cum am mai spus-o, să nu iie o povară din punct de vedere financiar sau un pericol prin opiniile itice.

Aşa asimilează formaţiunile politice care poartă numele de state toxinele nai pe urmă cu greu le vin de hac.

Ceea ce mai deosebeşte cetăţeanul de străin este că primul poate avea ber la toate funcţiile publice, trebuie eventual să-şi satisfacă serviciul şi poate, în schimb, să ia parte, activ şi pasiv, la alegeri. Acestea sînt, ste alta, toate privilegiile sale. Căci, în ceea ce priveşte drepturile ixale şi libertatea personală, străinul se bucură de aceeaşi protecţie, şi de >ri de o protecţie mai eficace: în orice caz, aşa se întîmplă în republica ială actuală.

Ştiu foarte bine că oamenilor nu le place să audă toate astea. Cu toate , este greu să găseşti ceva mai ilogic şi chiar mai cu desăvîrşire nebunesc eptul nostru civil contemporan. In epoca noastră există o ţară în care se srva cel puţin încercări timide inspirate de o concepţie mai bună despre atului. Aceasta nu este, fireşte, republica noastră germană model; sînt Unite ale Americii care se străduiesc să asculte, cel puţin în parte, e raţiunii. Refuzînd imigranţilor avînd o sănătate proastă accesul pe ui lor, excluzînd dreptul la naturalizare reprezentanţilor anumitor i*ase, ipropie puţin de concepţia rasistă despre rolul statului. *Statul rasist* îşi împarte locuitorii în trei clase: cetăţeni, supuşi ai i (sau resortisanţi) şi străini.

In principiu, naşterea nu conferă decît *calitatea de resortisant.* Această i nu dă, singură, dreptul de acces la o funcţie publică, nici de participare /itatea politică, de exemplu la alegeri. Pentru orice resortisant este l să i se stabilească exact rasa şi naţionalitatea. Ii este oricînd îngăduit nţe la calitatea sa de resortisant şi să devină cetăţean al ţării ai cărei :i sînt de aceeaşi naţionalitate cu el. Singura deosebire dintre un *străin* însortisant este aceea că primul este supusul unui stat. Tînăml resortisant de naţionalitate germană este obligat să parcurgă ie educaţie şi de instruire şcolară impus oricărui german. El se supune educaţiei care va face din el un membra al comunităţii conştient de rasa pătruns de spiritul naţional. El va trebui apoi să îndeplinească toate ;e prescripţii ale statului privind exerciţiile fizice şi în final va fi rat. Educaţia dată de armată este o educaţie generală; ea trebuie să fie turor germanilor şi să-1 pregătească pe fiecare dintre ei să ocupe în mod abil în armată postul pentru care îl vor putea desemna aptitudinile sale i intelectuale. *Titlul de cetăţean, cu drepturile pe care le conferă,* va fi t in modul cel mai solemn tînărului cu o sănătate bună şi o reputaţie bună,

cînd îşi va fi îndeplinit sei*viciul militai-. Diploma care îi va fi înmînată va fi documentul cel mai important pentru întreaga sa existenţă. Ea îi va permite să-şi exercite toate drepturile de cetăţean şi să se bucure de toate privilegiile legate de acest titlu. Căci statul trebuie să facă o diferenţă considerabilă între cetăţenii săi, susţinători şi apărători ai existenţei şi măreţiei sale, şi cei care s-au stabilit în interiorul graniţelor unui stat numai ca să joace rolul de "umplutură".

Inmînarea *diplomei de cetăţean* va fi însoţită de depunerea solemnă a jurămîntului prin care noul cetăţean va jura credinţă comunităţii şi statului. Această diplomă constituie o legătură care uneşte toţi membrii comunităţii; ea umple prăpastia dintre diferitele clase sociale. *Un măturător de strada trebuie să se simtă mai onorat că este cetăţean al Reichului decît dacă ar fi regele unui stat străin.*

Drepturile cetăţeanului sînt mai presus de drepturile străinului. El este stăphiul absolut al Reichului. Dai* un rang mai înalt impune şi îndatoriri. Omul fără onoare sau fără caracter, criminalul de drept comun, trădătorul de ţară etc. pot fi oricînd privaţi de această demnitate. Atunci ei recad la nivelul de resortisanţi.

Tînăra germană este "resortisant" şi nu devine cetăţeană decît prin căsătorie. Cu toate acestea, dreptul de cetăţenie îi poate fi acordat dacă ea este germană şi îşi cîştigă existenţa prin muncă.

CAPITOLUL IV

RSONALITATEA ŞI CONCEPŢIA RASISTĂ DESPRE STAT

Dacă scopul principal al statului rasist naţional-socialist este *educarea ţinerea celor care constituie sprijinul statului,* el nu trebuie să se limiteze nizarea elementelor rasei ca atare, să le crească, să le formeze în sfîrşit viaţa practică: este la fel de indispensabil ca organizarea lui să fie în ie cu această sarcină.

Ai* fi însă o absurditate să vrei să apreciezi valoarea oamenilor în funcţie î şi ca urmare să declari război din punctul de vedere marxist: "Un om iză tot atît cît un altul", fără să fii hotărît să mergi pînă la cele din urmă nţe. Recunoaşterea importanţei rasei, recunoaşterea principiului rasial ersalitatea lui aduce după sine în mod logic necesitatea de a ţine seama •area proprie a individului. Aşa cum eu sînt obligat să apreciez diferit i în funcţie de rasa căreia îi aparţin, la fel frebuie procedat în interiorul taţii faţă de individ.

Un popor nu este identic cu un alt popor şi, în cadrul unei comunităţi, nu poate fi nici el identic cu un alt cap; elementele constitutive aparţin ţi sînge, însă în amănunt ele oferă mii de deosebiri subtile. Admiterea acestui postulat incită mai întîi, fără a căuta subtilităţi, la irea în cadrul comunităţii a elementelor recunoscute superioare şi la are îndeosebi faţă de creşterea numărului lor.

Aceasta este problema cea mai **uşoară,** căci ea poate fi pusă şi rezolvată mecanic. Mai greu este să recunoşti în mulţimea capetelor pe acelea într-adevăr cea mai mare valoare intelectuală şi să le dai ceea ce li se le drept spiritelor superioare şi în special ceea ce va fi cel mai folositor . Această alegere a valorilor şi a capacităţii nu mai depinde de mijloace e; ea nu poate fi dusă cu bine la capăt fără un efort continuu de fiecare

0 doctrină care, înlăturînd ideea democratică de masă, tinde să dea acest elui mai bun popor, cu alte cuvinte indivizilor superiori, trebuie în mod se conformeze aceluiaşi principu aristocratic în interiorul acestui popor >treze conducerea ţi influenţa pentru cele mai bune capete. In loc să iscă pe ideea de majoritate, această doctrină se întemeiază astfel pe itate.

Ane crede astăzi că un stat rasist naţional-socialist nu trebuie să se scă de alte state decît pur material printr-o mai bună organizare

economică, fie printr-un echilibru mai just între bogăţie şi sărăcie, sau printr-o posibilitate juridică mai mare a claselor inferioare de a controla actele unei persoane sau ale unei societăţi în procesul economic, sau prin salarii mai echitabile ori mai bine repartizate, acela este ultimul dintre înapoiaţi şi n-are nici cea mai vagă idee despre doctrina noastră. Tot ceea ce am menţionat nu prezintă nici un caracter de permanenţă sau de grandoare. Un popor care ai* rămîne la reforme cu caracter atît de superficial nu ar avea nici cea mai mică şansă să triumfe în încăierarea universală a popoarelor. O mişcare care nu vede în misiunea sa decît aceste reforme egalitare, de altminteri echitabile, nu ai' mai avea nici putere nici eficacitate cînd ai* trebui să reformeze profund un mediu. întreaga sa acţiune ai* rămîne, în definitiv, limitată la obiective superficiale; ea nu i-ar da poporului acea armătură morală care asigură triumful aş zice aproape în ciuda lui • asupra slăbiciunilor de care suferim astăzi.

Pentru a înţelege mai bine, este poate folositor să mai aruncăm o privire asupra originilor şi cauzelor reale ale dezvoltării culturii umane.

Primul care care a îndepărtat vizibil omul de animal a fost pasul omului către invenţie. Aceasta a constat, la origine, în descoperirea unor vicleşuguri şi tertipuri, a căror folosire trebuia să facă mai uşoară, sau chiar pui* şi simplu posibilă, lupta pentru existenţă.

Aceste prime invenţii foarte primitive pot să nu pună foarte clar în evidenţă contribuţia individului, căci, pentru generaţiile următoare, şi în special pentru omul de astăzi, ele nu pai" decît manifestări ale inteligenţei colective, aşa cum anumite vicleşuguri şi subtilităţi pe care omul le poate observa la animal nu pai* în ochii lui decît un lucru dobîndit; incapabil sâ-i determine cauzele dintîi, el se mulţumeşte să le califice drept procedee "instinctive".

In cazul nostru, acest cuvînt nu înseamnă nimic. Oricine crede într-o evoluţie care ameliorează fiinţele vii, trebuie să convină că toate formele şi manifestările activităţii lor nu au existat întotdeauna sub forma lor actuală; a trebuit într-adevăr ca *un* subiect dat să facă primul gest, care a fost apoi repetat din ce în ce mai des de indivizi din ce în ce mai numeroşi, pînă ce a trecut în subconştientul fiecăruia dintre reprezentanţii speciei şi s-a manifestat atunci ca instinct.

Acest mecanism va fi înţeles şi admis mai uşor la om. Primele vicleşuguri în lupta împotriva celorlalte animale au fost făi*ă nici o îndoială, la origine, actul unor subiecţi deosebit de dotaţi. Personalitatea a fost şi aici, incontestabil, la baza hotărîrilor şi a realizărilor care, mai tîrziu, au fost adoptate ca evidente de întreaga omenire. După cum conceperea vreunui principiu militai* evident, care constituie astăzi pentru noi însuşi fundamentul oricărei strategii s-a datorat, necesarmente, iniţial, unei minţi bine determinate, şi numai după ani de zile, ba chiar milenii, el a sfîrşit prin a fi admis de toţi ca absolut evident.

Primei invenţii omul i-o adaugă pe a doua: el învaţă să pună în slujba sa alte obicte şi chiar alte vieţuitoare şi atunci activitatea creatoare proprie a

i începe să se manifeste, aşa cum o vedem astăzi; folosirea pietrei cioplite, ticirea animalelor, descoperirea focului etc; fiecare din aceste invenţii, *i* şi inclusiv cele care ne minunează în zilele noastre, reliefează clar, la munca creatoare a individului; aceasta ne apare cu atît mai limpede cu sînt mai recente, mai înseninate, sau au un caracter mai surprinzător, im aşadar, oricum ar fi, că invenţiile materiale pe care le vedem în jurul L sînt în întregime produsul forţei creatoare şi al aptitudinilor individului Şi toate aceste creaţii contribuie, în definitiv, la ridicarea omului tot mai asupra animalului pînă cînd îl deosebeşte radical de acesta. Astfel ele sînt baza progreselor constante ale speciei umane. Şi însăşi acea viclenie ;ivă care i-a permis odinioară vînătorului din pădurea preistorică să-şi apere nţa îi mai ajută încă pe oameni în existenţa lor actuală, sub forma celor ■umoase cuceriri ştiinţifice şi le permite să făurească armuri pentru luptele re. Orice gîndire, orice invenţie omenească facilitează, în definitiv, luptele ii pe această planetă, chiar dacă, pe moment, nu se poate vedea utilitatea că a unei invenţii, a unei descoperiri sau al unui rezumat ştiinţific id. Şi toate acestea contribuie la ridicarea omului deasupra fiinţelor vii 1 înconjoară şi întăresc şi consolidează situaţia lui pînă ce fac din el sub aspectele regele creaturilor de pe acest pămînt.

Vedem că tot invenţiile sînt rezultatul puterii creatoare ale indivizilor i. Aceştia din urmă sînt astfel într-o oarecare măsură, cu sau fără voia lor, binefăcători ai omenirii. Activitatea lor pune la îndemîna a milioane şi a miliarde de fiinţe omeneşti mijloace care vor face mai uşoară lupta lor u existenţă.

La originea civilizaţiei materiale din zilele noastre, aflăm aşadar Leauna personalitatea unor inventatori care se completează şi se prelungesc :oc. La fel se întîmplă şi în cazul pornirii şi a punerii în aplicare practică enţiilor sau a descoperirilor. Căci ansamblul metodelor de producţie mai ide încă de munca de inventator şi ca urmare de individ.

In sfîrşit, munca intelectuală pur teoretică, care nu poate fi măsurată, are constituie condiţia dintîi a oricărei invenţii tehnice ulterioare, apare de enea ca produsul exclusiv al personalităţii.

Nu mulţimea este cea care creează, şi nici majoritatea cea care uzează sau gîndeşte, ci întotdeauna şi pretutindeni individul izolat.

O comunitate de oameni apare ca fiind bine organizată numai atunci facilitează la maximum munca acestor forţe creatoare şi le foloseşte cît mai în interesul comunităţii. Cea mai preţioasă pentru invenţie este, indiferent raportează la lumea materială sau la lumea ideilor, mai întîi persoana itatorului. Prima şi suprema îndatorire în organizarea unei comunităţi este irea ei în folosul tuturor.

In realitate, organizaţia însăşi nu trebuie să piardă din vedere nici o clipă area acestui principiu. Numai astfel va fi eliberată de blestemul mecanis-ii şi va deveni un organism viu. *Ea însăşi trebuie să personifice tendinţa de*

a aşeza inteligenţele deasupra maselor şi, reciproc, să o pună pe aceasta in subordinea lor.

Ca urmare, nu numai că o organizaţie nu are dreptul să împiedice inteligenţele "să se ivească" din mulţime, ci, din contră, însăşi natura acţiunii sale trebuie să permită sau să faciliteze acest lucim în cel mai înalt grad. Aici ea trebuie să plece de la principiul că salvarea omenirii n-a stat niciodată în masă, ci în minţile creatorilor, care sînt într-adevăr binefăcătorii rasei umane. Asigurarea influenţei lor hotărîtoare şi facilitarea acţiunii lor este în interesul tuturor. Căci, cu siguranţă că nici domnia imbecililor sau a incapabililor şi, în nici un caz, nici cultul mulţimii nu vor servi acest interes al tuturor; va trebui în mod necesar ca indivizii superdotaţi să-şi asume această răspundere.

Căutarea inteligenţelor se face în special, am mai spus-o, prin selecţia aspră a luptei pentru existenţă.. Mulţi sînt zdrobiţi şi pier, demonstrînd astfel că nu sînt desemnaţi, şi în final foarte puţini apar ca fiind aleşi. In domeniul gîndirii, al creaţiei artistice, şi chiar al economiei, acest proces de selecţie se mai manifestă şi astăzi, cu toate că este grevat de sarcini grele în acest din urmă domeniu. Conducerea statului şi puterea întruchipată de organizaţia militară sînt şi ele dominate de această idee de personalitate: ea se regăseşte pretutindeni sub forma autorităţii absolute asupra subalternilor, a răspunderii depline faţă de şefi. Numai viaţa politică scapă astăzi în întregime de această obligaţie firească. întreaga civilizaţie umană rezultă din activitatea creatoare a individului; şi totuşi principiul majoritar triumfă în toată conducerea, îndeosebi în sferele cele mai înalte, şi de acolo otrăveşte puţin cîte puţin întreaga existenţă a ţării, o descompune realmente. In fond, acţiunea distrugătoare a iudaismului trebuie de asemenea imputată eforturilor sale constante de a submina, la popoarele care l-au primit, influenţa personalităţii şi de a o înlocui cu cea a masei. Principiul constructiv al popoarelor ariene face loc principiului distructiv al evreilor. Aceştia devin "fermenţii descompunerii" popoarelor şi a raseloi şi, în sensul cel mai larg, dezagregă civilizaţia umană. Cît despre marxism; el reprezintă în fond eforturile evreului în domeniul civilizaţiei pure de a exclude din toate formele activităţii umane preponderenţa personalităţii şi de a o înlocui cu cea a numărului. Acestei doctrine îi corespunde din punct de vedere politic forma parlamentară, ale cărei efecte dăunătoare le vedem începînd cu celula minusculă a comunei şi pînă la treapta superioară a naţiunii; în domeniul economic, el provoacă agitaţia sindicalistă care, de altfel, nu serveşte deloc adevăratele interese ale muncitorilor, ci numai opiniile distructive ale evreimii internaţionale. Exact în măsura în care economia este sustrasă principiului personalităţii şi lăsată pradă influenţelor şi acţiunii masei, ea trebuie să-şi piardă preţioasa putere creatoare şi să marcheze o regresiune inevitabilă. Toate organizaţiile consultative profesionale care, în loc să se preocupe într-adevăr de interesele salariaţilor, se străduiesc să cîştige influenţă asupra producţiei însăşi slujesc acelaşi scop distructiv. Ele aduc prejudicii producţiei generale şi, însăşi P"in aceasta, individului.

âci nu cu fraze şi cu teorii pot fi satisfăcute nevoile cetăţenilor unui graţie părţii din bunurile colective care îi revine zilnic fiecăruia şi îi > că, datorită muncii tuturor, comunitatea serveşte interesele individu-

hestiunea nu este să ştim dacă marxismul, bazîndu-se pe teoria sa ase, ar fi capabil să preia şi să continuie misiunea economiei actuale, despre justeţea sau falsitatea acestui principu nu ar fi tranşată de ptitudinii sale de a administra pe viitor starea de lucruri existentă; nu •ansa decît dovada capacităţii sale de a crea o civilizaţie asemănătoare, s-ar strădui marxismul să ia de la capăt economia actuală de o mie de continuie să conducă funcţionarea ei, oricare ar fi succesul acestei

acest succes nu ai* avea nici cea mai mică însemnătate faţă de faptul ă, prin aplicarea propriilor sale principii, marxismul nu ar putea

crea ceea ce a moştenit astfel.

i, de fapt, marxismul a furnizat el însuşi această dovadă. Nu numai că t niciodată nici cea mai neînsemnată civilizaţie, nici cel mai mic sistem , dai' n-a fost în stare nici măcar să folosească, cu principiile sale, ele care i-au fost încredinţate; după un foarte scurt interval de timp, it să cedeze şi să facă concesii principiului personalităţii, dovadă că nici janizaţia sa nu se poate sustrage acestei legi.

'eea ce trebuie să diferenţieze esenţialmente concepţiile noastre rasiste de narxiştilor este că cele dintîi recunosc nu numai valoarea rasei, ci ţi (a personalităţii făcînd din ele baza oricărei construcţii reale. Aceştia rii esenţiali ai filozofiei lor.

'acă, întîmplător, mişcarea naţional-socialistă nu ai* fi înţeles importanţa itală a acestei noţiuni esenţiale, dacă s-ar mărgini să cîrpăcească de iu situaţia noastră actuală şi ar admite domnia majorităţii, ea nu ar fi, te, decît un partid concurent al marxismului; din acel moment nu ar

dreptul sâ se considere o doctrină filozofică.

•acă programul social al mişcării s-ar limita la eliminarea personalităţii uirea ei cu majoritatea, atunci naţional-socialismul ai* părea la rîndul îat de otrava marxismului, cum sînt actualmente partidele burgheze, tatul rasist trebuie să vegheze la bunăstarea cetăţenilor săi, recunoscînd nprejurare importanţa personalităţii: el va creşte astfel capacitatea de

a tuturor şi prin aceasta bunăstarea fiecăruia.

.stfel statul rasist trebuie să scape în întregime toate cercurile >are şi în special sferele politice de principiul parlamentar al ii, adică al deciziei masei; el trebuie să le substituie fără rezerve dreptul taţii.

ezultă de aici că:

'ea mai bună constituţie şi cea mai bună formă de stat este aceea care va în mod firesc celor mai bune elemente ale comunităţii autoritatea arului şi influenţa stăpînului.

In viaţa economică, cei mai capabili nu pot fi desemnaţi de sus, ci trebuie să iasă singuri în evidenţă; instruirea se primeşte pe toate treptele, de la prăvălia cea mai modestă pînă la întreprinderea cea mai mare, şi numai existenţa continuă să-i facă pe oameni să dea examene; de asemenea este evident că şefii politici nu pot fi "găsiţi" într-o zi. Geniile de o calitate extraordinară nu sînt supuse aceloraşi reguli ca oamenii obişnuiţi.

întreaga organizare a statului trebuie să decurgă din principiu] personalităţii, începînd de la cea mai mică celulă care este comuna şi pînă la conducerea supremă a ansamblului ţării.

Nu există hotărîre a majorităţii, ci numai conducători resposabili şi cuvîntul "sfat" trebuie să-şi reia semnificaţia iniţială. Fiecare om poate să aibă alături de el consilieri, însă decizia este actul unui singur om.

Principiul care odinioară a făcut din armata prusacă instrumentul cel mai vrednic de admiraţie al poporului german trebuie transpus şi pus chiar la temelia sistemului nostim politic: autoritatea deplină a fiecărui şef asupra subordonaţilor săi şi întreaga sa răspundere faţă de superiori.

Nici măcar atunci nu ne vom putea lipsi de acele corporaţii numite parlamente. Numai că toate deliberările lor vor deveni într-devăr sfaturi şi un singur om va putea şi va trebui să fie investit cu răspunderea, dimpreună cu autoritatea şi cu dreptul de a comanda.

Parlamentele sînt necesare prin ele însele, deoarece constituie, înainte de toate, mediul în care se va putea face încetul cu încetul educaţia şefilor cărora într-o zi li se va putea încredinţa răspunderea.

Astfel că putem schiţa următorul tablou:

începînd de la comună şi pînă la conducerea Reichului, statul rasist nu va avea nici un corp reprezentativ care să ia vreo hotărîre pe calea majorităţii, ci numai corpuri consultative care se vor afla permanent alături de şefi care vor primi sarcini de la acesta; la nevoie, ele vor putea cîteodată să-şi asume răspunderi depline, în anumite domenii, cum a fost întotdeauna cazul tuturor şefilor sau preşedinţilor de corporaţii.

Statul rasist nu poate tolera să se ceară o părere sau o hotărîre asupra unor probleme deosebite - de exemplu asupra chestiunilor economice unor oameni care, prin formaţia şi prin activitatea lor sînt total incompetenţi. In consecinţă, el îşi va împărţi corpurile reprezentative în *camere, politice* şi *camere corporative.*

Pentru o cooperare rodnică între ele, deasupra lor va fi aşezat întotdeauna un corp ales: senatul.

Nici în camere şi nici în senat nu se va vota niciodată. Ele sînt organisme de lucim şi nu maşini de vot. Fiecare membru are un vot consultativ, dai* nici un drept de decizie. Acesta îi aparţine în exclusivitate preşdintelui care răspunde pentru ea.

Acest principiu: asocierea fără restricţii a responsabilităţii absolute cu autoritatea absolută va stabili puţin cîte puţin o elită de şefi (pe care nu ne-o

imagina în epoca noastră de iresponsabilitate parlamentară). Astfel constituţia statului va fi pusă în armonie' cu principiul căruia îi ază de-acum măreţia în domeniul economiei şi al civilizaţiei.

"In ceea ce priveşte posibilitatea de a realiza aceste concepţii, să nu se i principiul parlamentar al hotărîrii majorităţii nu a guvernat lumea leauna, ci că, dimpotrivă, în istorie nu i se regăsesc urmele decît în le foarte scurte; şi aceste perioade corespund întotdeauna cu decăderea elor şi a statelor!"

N-ar trebui totuşi să se creadă că nişte măsuri pui- teoretice, luate de sus, :a aduce cu sine o asemenea schimbare care, în mod logic, nu trebuie să iteze la constituţia statului, ci să intereseze legislaţia, să pătrundă în *,a* viaţă publică a fiecăruia. O asemenea revoluţie nu se poate produce şi a produce decît sub influenţa unui partid hrănit cu aceste idei şi purtînd ;rmenele viitorului stat.

De aceea partidul naţional-socialist trebuie astăzi să fie pătruns de aceste trebuie să-şi orienteze organizarea internă către activitatea practică, ca într-o zi să poată nu numai să-i dea directive statului, ci şi să-i ze corpul constituit al propriului său stat.

-

CAPITOLUL V

CONCEPŢIE FILOZOFICĂ ŞI ORGANIZARE

Statul rasist, al cărui tablou de ansamblu am vrut să-1 ofer, nu-şi găseşte realizarea prin simplul fapt al cunoaşterii condiţiilor indispensabile existenţei sale. Nu este suficient să ştim cum va fi un stat rasist; mai întîi el trebuie creat. Nu ne putem aştepta ca partidele actuale, care înainte de toate trag foloase de pe urma statului aşa cum este el, să ajungă de la sine la o schimbare radicală şi să-şi schimbe spontan atitudinea. Cu atît mai mult cu cît conducătorii lor sînt întotdeauna evrei şi iarăşi evrei. Evoluţia la care sîntem supuşi în prezent, dacă n-ar fi oprită, ne-ar pune într-o zi în faţa profeţiei panevreieşti: "Evreul va devora efectiv popoarele de pe pămînt şi va deveni stăpînul lor".

Astfel, faţade milioanele de "burghezi" sau de "proletari" germani care, în majoritate, merg spre pieire din lene şi prostie, dublate de laşitate, evreul, deplin conştient de scopul pe care-1 urmăreşte, nu întîlneşte nici o opoziţie în calea sa. Un partid condus de el nu poate lupta pentru nimic altceva decît penfru interesele evreilor, şi aceste interese nu au nimic comun cu aspiraţiile profunde ale popoarelor ariene.

Aşadar, dacă dorim să transpunem statul rasist ideal în realitate, trebuie mai întîi să căutăm, în afara tuturor forţelor actuale ale vieţii publice, o forţă nouă care să aibă vrerea şi mijloacele de a lupta pentru un astfel de ideal. Căci aici este vorba într-adevăr de o luptă: sarcina noastră dintîi nu este crearea unei forme de stat rasist, ci distragerea statului evreiesc actual. După cum ne arată foarte des istoria, principala dificultate nu constă îri instituirea unei noi stări de lucruri, ci în a-i face loc. Prejudecăţi şi interese se împletesc într-o falangă strînsă şi încearcă să împiedice, prin toate mijloacele, victoria unei idei care le displace sau li se pare ameninţătoare.

De aceea apărătorul noului nostru ideal trebuie, în ciuda întregului său entuziasm pozitiv, să ducă mai întîi o luptă negativă spre a se elibera din stai'ea actuală.

O doctrină nouă şi nobilă, cu principii noi şi de o importanţă esenţială va trebui să mînuiască mai întîi arma criticii, oricît de neplăcut ar fi pentru fiecare.

In zilele noastre îi auzim pe aşa-zişii rasişti repetînd la tot pasul - şi aceasta dovedeşte foarte bine puţina profunzime a vederilor lor în materie de istorie - că refuză să se consacre unei *critici negative,* pentru a-şi dedica întreaga activitate unei *munci constructive;* bîlbîială puerilă şi prostească, într-un cuvînt autentic "rasistă"; în sfîrşit dovadă că istoria propriei lor epoci n-a lăsat nici cea mai vagă urmă în aceste capete. Şi *marxismul* avea un scop, şi el cunoaşte o

onstructivâ (chiar dacă nu este vorba decît de instaurarea despotismului internaţionale şi a finanţei cosmopolite!), dar asta nu înseamnă că nu t prin *critică vreme de şaizeci de ani;* critică distructivă şi nimicitoare, şi mereu critică, pînâ cînd acest acid coroziv a măcinat vechiul stat şi 1-a mai bun ca să se prăbuşească. Abia atunci a început pretinsa "construc-evident, just şi logic. O stare de lucruri existentă nu se poate şterge mplu în faţa profeţilor şi avocaţilor unui stat viitor. Nu se poate admite •anii celui dintîi, sau chiar aceia care manifestă faţă de el doar un : interes, vor fi deplin convertiţi prin simpla constatare a unei necesităţi iţi astfel de ideea unui regim nou. Dimpotrivă, prea adesea cele două i vor continua să existe simultan şi pretinsa *doctrină filozofică* se va pe veci în cadrul strimt al unui *partid.* Căci o doctrină nu este tolerantă; iate fi "un partid printre celelalte"; ea pretinde imperios recunoaşterea ă şi totală a concepţiilor ei, care trebuie să transforme întreaga viaţă Ea nu poate tolera lîngă ea nici un vestigiu al vechiului regim. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu religiile. Nici creştinismul n-a ştiut să se mulţumească să-şi înalţe propriile altare, lit să treacă la distrugerea altarelor păgîne. Numai această intoleranţă avea să creeze credinţa apodictică; ea era cea dintîi condiţie absolută a

3e poate obiecta, pe bună dreptate, că aceste două precedente istorice :ific evreieşti - şi chiar că acest gen de intoleranţă şi de fanatism sînt nente evreieşti. Faptul acesta poate fi de o mie de ori adevărat şi poate menea deplîns intens; se poate constata, cu o nelinişte deplin justificată, ţia acestei doctrine în istoria omenirii îi aducea ceva necunoscut pînă lai* aceasta nu serveşte la nimic, iar acum este vorba de o stare de fapt. i care vor să scoată poporul nostru german din starea lui actuală nu să-şi bată capul ca să-şi imagineze ce frumos ar fi dacă cutare sau cutare i ar exista; ei trebuie să caute şi să determine cum trebuie suprimat ceea *i* de fapt. Dai* o doctrină plină de cea mai infernală intoleranţă nu va fi decît de doctrina care îi va opune acelaşi spirit, care va lupta cu aceeaşi prigă şi care, pe deasupra, va purta în ea însăşi o gîndire nouă, pură şi conformă cu adevărul. Astăzi fiecare poate constata cu regret că, în lumea antică, mult mai lecît a noastră, creştinismul a introdus odată cu el prima teroare lă; dai* nu poate face nimic în faţa faptului că, începînd cu acea epocă, răieşte sub semnul şi sub dominaţia acestei constrîngeri. lai* constrînge-poate fi zdrobită decît prin constrîngere, teroarea prin teroare. Numai se poate institui un regim nou. *Partidele politice sînt înclinate către nisuri; doctrinele filozofice, niciodată. Partidele politice cad la învoială* cu *adversarii lor, doctrinele filozofice se proclamă infailibile.* Partidele
au şi ele, aproape întotdeauna, la origine, intenţia de a ajunge la o [ie despotică şi exclusivă; ele vădesc aproape întotdeauna o anumită

înclinaţie spre cutare sau cutare doctrină filozofică. Dar deja îngustimea programului lor le lipseşte de eroismul impus de apărarea unei veritabile doctrine filozofice. Voinţa lor conciliantă grupează în jurul lor minţi înguste şi reduse, cu care nu s-ar putea purta o cruciadă. Şi ele rămîn astfel cel mai adesea izolate curînd în micimea lor vrednică de plîns. Abandonînd lupta pentru un sistem, ele se străduiesc să cîştige cît mai repede posibil, graţie unei aşa-zise "colaborări pozitive" un locşor în rastelul instituţiilor existente şi să-1 păsfreze cît mai mult. Şi dacă vreodată sînt îndepătate de la troacă de un concurent cu purtări puţin cam brutale, nu mai au decît un gînd: prin forţă sau prin viclenie, să se întoarcă în primul rînd al celor care strigă "şi mie mi-e foame", ca să poată avea iar parte, fie şi cu preţul convingerilor lor cele mai sfinte, de această mană preţioasă. Şacali politici ce sînt!

O doctrina filozoficii nu poate fi gata să cadă la învoială cu alta; ea nu poate nici să accepte să colaboreze cu o stare de fapt pe care o condamnă; dimpotrivă, ea se simte obligată să lupte împotriva acestui regim şi a înti'egii lumi morale adverse, într-un cuvînt să pregătească prăbuşirea lor.

Această luptă pur distructivă - al cărei întreg pericol este de îndată resimţit de ceilalţi şi care se loveşte de un front unit de rezistenţă - ca şi lupta pozitivă dusă pentru consacrarea succesului noii concepţii ideale despre lume necesită combatanţi hotărîţi. Astfel ideile unei doctrine nu vor triumfa aşadar decît dacă sub stindardul ei se strîng elementele cele mai curajoase şi active ale epocii sale şi ale poporului său, într-o puternică organizaţie de luptă. In afară de aceasta trebuie ca, ţinînd cont de aceste elemente, ea să aleagă, din ansamblul filozofiei sale, un anumit număr de idei, cărora să le dea o formă precisă şi lapidară care poate servi drept articol de credinţă unei noi grupări de oameni. In vreme ce programul unui simplu partid politic nu este decît o reţetă pentru un rezultat favorabil la alegerile viitoare, programul unei doctrine filozofice are valoarea unei declaraţii de război împotriva ordinii stabilite, împotriva unei stări de lucruri existente, împotriva unei concepţii practice despre viaţă.

De altfel nu este necesar ca fiecare dintre cei care luptă pentru doctrină să fie pe deplin puşi la curent, nici să cunoască exact fiecare din ideile şefului mişcării. Esenţialul este să fie instruit limpede asupra unor principii fundamentale, puţine la număr, însă foarte importante. Din acel moment, el va fi pătruns pentru totdeauna de aceste principii, convins de asemenea de necesitatea victoriei partidului său şi a doctrinei sale. Nici soldatul nu este amestecat în planurile marilor comandanţi. După cum este mai bine ca el să fie obişnuit cu o disciplină rigidă, cu convingerea justeţii cauzei lui şi necesităţii ei de a triumfa şi că el trebuie să i se consacre în întregime, la fel trebuie să se întîmple cu fiecare partizan al unei mişcări de mare anvergură, menită să aibă un viitor măreţ, susţinută de voinţa cea mai neclintită.

Ce s-ar putea face cu o armată în care toţi soldaţii ar fi generali şi ai* avea aptitudinile şi capacităţile lor? La fel, la ce ax* sluji, pentru apărarea unei doctrine, un partid care nu ai* fi decît un receptacol de oameni "eminenţi"? Nu,

i nevoie şi de soldatul de rînd, altminteri nu se poate obţine o disciplină rnă.

Prin însăşi natura sa, o *organizaţie* nu poate supravieţui decît cu un înalt .andament inteligent, slujit de o masă condusă mai degrabă de sentiment. O panie de două sute de oameni pe cît de inteligenţi pe atît de capabili ar îiri, cu timpul, mai greu de condus decît dacă ar cuprinde o sută nouăzeci de ieni mai puţin dotaţi şi alţi zece avînd o pregătire superioară.

SociaL-democraţia a tras de aici un mare folos. Ea şi-a extins dominaţia jra nenumăraţilor reprezentanţi ai păturilor populare, abia eliberaţi din ată şi care fuseseră instruiţi pentru disciplină; ea Ie-a impus o disciplină de ;id la fel de rigidă ca prima. Şi aici organizarea cuprinde ofiţeri şi soldaţi, isind serviciul militar, *muncitorul german* devenea *soldat, intelectualul evreu* mea *ofiţer,* salariaţii din sindicate constituiau oarecum echivalentul jfiţerilor. Motivul pentru care burghezia voastră clătina întotdeauna din cap alte cuvinte faptul că numai masele zise ignorante aderă la marxism - era, jalitate, condiţia dintîi a succesului marxist. In timp ce partidele burgheze, niformitatea lor intelectuală, constituiau o masă nedisciplinată şi incapabilă ;ţioneze, marxismul constituia, cu un material uman mai puţin inteligent, mată de militanţi care se supuneau la fel de orbeşte conducătorului evreu se supuseseră odinioară ofiţerului lor german. Burghezia germană, care nu neocupat niciodată serios de probleme de psihologie, considerîndu-se mult ;upra acestor lucruri, nu a găsit cu cale, nici de data aceasta, să reflecteze imp destul de îndelungat ca să recunoască sensul profund şi pericolul intern cestei stări de fapt. Credea, dimpotrivă, că o mişcare politică recrutată iisiv din mediile "intelectuale" are însăşi prin aceasta mai multă valoare, enţii mai bine întemeiate şi mai multe şanse decît masa incultă, de a ajunge utere. *N-a înţeles niciodată că puterea unui partid politic nu stă cîtuşi de i în inteligenţa şi independenta de spirit a fiecăruia dintre membrii săi, ci degrabă în supunerea şi spiritul de disciplină cu care aceştia îşi urmează lucătorii spirituali.* Ceea ce este hotărîtor, sînt şefii înşişi. Cînd două trupe îfruntă, victoria nu îi revine celei în care fiecare soldat a primit cea mai îinică instruire strategică, ci aceleia care are cei mai buni comandanţi şi a cea mai disciplinată, cel mai orbeşte supusă şi cel mai bine antrenată.

Aceasta este o noţiune fundamentală pe care nu trebuie s-o pier-dem)dată din vedere, atunci cînd examinăm posibilitatea de a transpune în itate un sistem filozofic.

Aşadar dacă, pentru victoria concepţiilor noastre, trebuie să le sformăm într-un partid de luptă, logic trebuie ca programul acestuia din î să ţină cont de materialul uman de care dispune. In măsura în care stivele şi ideile călăuzitoare trebuie să fie de nezdruncinat, şi programul de agandă trebuie ajustat inteligent şi cu o justă psihologie a sufletelor celor al căror ajutor cea mai frumoasă dintre idei nu va rămîne veşnic decît o

Dacă ideea rasistă, astăzi o veleitate obscură, vrea să obţinâ un succes strălucit, ea trebuie să scoată din întregul său sistem de idei un anumit număr de principii călăuzitoare, a căror formă şi al căror fond să se poatoimpune unei mase mari de oameni şi tocmai aceleia care constituie singura garanţie pentru lupta doctrinală a acestei idei, am numit clasa muncitoare germaiă.

De aceea programul noului partid a fost condensat în cîteva principii fundamentale, cu totul *douăzeci şi cinci de puncte.* Ele sînt destinate să ofere în primul rînd omului din popor o imagine izbitoare a aspiraţiilor mişcării. Ele constituie, într-o anumită măsură, *o profesiune de credinţă politia* care cîştigă oameni pentru cauză, şi care, în plus, concretizînd o obligaţie comună, uneşte şi amalgamează ansamblul noilor aderenţi.

In toate acestea nu trebuie să pierdem niciodată din vedere că *programul partidului,* de o justeţe absolută în obiectivele sale, a trebuit să ţină cont, în redactarea sa, de anumite consideraţiuni psihologice importante; şi, cu timpul, ne putem convinge foarte bine că un anumit număr de principii călăuzitoare puteau fi enunţate diferit, redactate sub o formă mai fericită. Dar oice încercare de acest fel ai* avea un efect dezastruos. Se pune astfel în discuţie un lucru care trebuie să rămînă absolut de nezdruncinat; or, de îndată ce un puixt izolat este separat de dogmă, discuţia nu ajunge pui" şi simplu la o nouă formulare mai bună şi mai ales la o formulare care să întărească omogenitatea dojmei, ci duce mai degrabă la dezbateri interminabile şi la o confuzie generală. Intr-un asemenea caz, trebuie examinat întotdeauna cu grijă ce este dt preferat: o redactare nouă, care prilejuieşte o disociere în interiorul mişcării, sau o formă care, pentru moment, nu este poate cea mai bună dintre toate, însă constituie un organism autonom, solid şi de o unitate internă perfectă. Şi orice examinare va demonstra că soluţia din urmă este singura demnă de reţinut. Căci, întrucît modificările nu influenţează niciodată decît forma exterioară ce trebuie dată, asemenea modificări posibile sau de dorit vor apare întotdeauna. *Dar pericolul cel mare constă în faptul că oamenii, din cauza caracterului lor superficial, văd sarcina esenţială a mişcării în această chestiune pur formală a redactării unui program.* In aceste condiţii, voinţa şi puterea de luptă pentru o iiee dispar şi energia care trebuie să se îndrepte în afară se uzează în certuri interne de program. Cînd justeţea liniilor mari ale unei doctrine nu este în cauză, este mai puţin dăunătoare păstrarea unei formulări - chiar dacă nu corespunde întru totul realităţii - decît îmbunătăţirea ei, punînd astfel în discuţia generală dogma partidului, pînă atunci de granit; Acest lucru este imposibil îndeosebi cîtă vreme partidul mai luptă pentru asigurarea triumfului său. Căci, cum vrem să insuflam oamenilor o încredere oarbă în justeţea unei doctrine răspîndind îndoiala şi incertitudinea prin modificări continue ale structurii sde externe?

Aşadar esenţialul nu trebuie căutat niciodată în forma exterioară, ci numai în înţelesul adînc. Acesta este imuabil; şi este de dorit, chiai în interesul lui, ca mişcarea să-şi păstreze puterea necesară pentru a-1 face să triumfe, înlăturînd toate cauzele şovăielii sau divizării.

Şi în acest caz trebuie să luăm lecţii de la Biserica catolică. revi
Deşi edificiul ne
[octrinal, în mai multe probleme - şi de altfel adesea mai lor
ales aparent - se săi
este de ştiinţa exactă şi de observaţie, ea nu consimte act
totuşi să renunţe nici ual
r la o singură silabă din termenii doctrinei sale. Ea a i şi
recunoscut în mod viit
2 just că forţa ei de rezistenţă nu constă într-un acord ori;
mai mult sau mai ele
perfect cu rezultatele ştiinţifice ale momentului, sînt
rezultate de altfel
lată definitive, ci în ataşamentul ei nezdruncinat faţă de ace
dogmele stabilite lea
i pentru totdeauna, singurele care îi conferă ansamblului car
caracterul unei e le
iţe. De aceea astăzi ea se menţine mai puternica decît tra
oricînd. Se poate sea
prezice că în măsura în care fenomenele insesizabile zăsfidează şi vor
sar
ma să sfideze urmarea legilor ştiinţifice modificate fără cin
încetare, ea va a,
i din ce în ce mai mult polul liniştii spre care se va eri
îndrepta orbeşte gen
unentul a nenumărate fiinţe era
omeneşti. ţia
Oricine doreşte aşadar cu adevărat şi serios victoria ur
ideilor rasiste, mă
i să se pătrundă de ideea că acest triumf necesită mai întîi toa
intervenţia unui re
de luptă; apoi, că un astfel de partid nu ar putea va
supravieţui fără a primi ave
e nezdruncinat, condiţie a oricărei securităţi şi a oricărei a
trăinicii, care este ace
mul său. Partidul nu are dreptul să facă concesii spiritului laşi
epocii pentru dre
irea acestui program; dimpotrivă, odată ce acesta a fost pt
stabilit cît se poate de
e, el trebuie păstrat dacă nu pentru totdeauna, în orice a-şi
caz cîtă vreme risi
i nu i-a încununat strădaniile. înainte de aceasta, *orice* pi
încercare de a din
le discuţii asupra oportunităţii cutărui sau cutărui punct nou
al programului îtr-
bi unitatea partidului şi va slăbi spiritul combativ al o
tuturor partizanilor mu
; vor fi fost amestecaţi în discuţii. Aceasta nu înseamnă ncă
de altfel că o de
le "îmbunătăţire" odată făcută ai* scăpa mîine unei noi pur
examinări critice ă
simîine nu va trebui să cedeze locul unei forme mai for
bune. Oricine mă
xă aici barierele ridicate deschide o cale căreia i se vede în
începutul, dai* inte
capăt se pierde în rior
infinit. ul
Tînârul partid naţional-socialist nu trebuia să piardă par
din vedere itatea practică a acestor învăţăminte. tid
Partidul muncitoresc german [1]-socialist a primit odată cu ului
programul său de douăzeci şi cinci de puncte 'ire trebuie , în
să rămînă imuabilă. Criticarea şi schimbarea lor nu le loc

să-i aducă forţa mor adepţi noi. Pentru majoritatea partizanilor, esenţialul mişcării nu adar atît în litera principiilor noastre călăuzitoare, cît în spiritul în care i însufleţi.

icestea sînt consideraţiunile cărora tînăra noastră mişcare şi-a datorat i numele, şi mai tîrziu programul; ele stau şi astăzi la baza modului e *propagandă. Pentru a contribui la triumful ideilor rasiste, a trebuit partid popular, partid cuprinzînd nu numai un stat-major de intelectu-lucrători manuali.*

Orice încercare de a materializa teoriile rasiste fără o astfel de organizaţie de luptă ar rămîne zadarnică astăzi, ca şi în trecut şi într-un viitor oarecare. De aceea mişcarea are nu numai dreptul ci şi *datoria* de a se considera susţinătoa-rea şi reprezentanta ideilor rasiste. In măsura în care *ideile care stau la baza* mişcării naţional-socialiste sînt *rasiste,* ideile *rasiste aparţin naţional-socialismu-lui.* Iar dacă acesta din urmă vrea să biruie, trebuie să se ralieze fără rezerve şi de o manieră exclusivă acestui punct de vedere. Şi în acest caz are nu numai *dreptul,* ci şi datoria de a pune clar în evidenţă că orice încercai'e de a reprezenta ideile rasiste în afara naţional-socialismului trebuie să eşueze, şi de altminteri, în majoritatea cazurilor, este lipsită de sinceritate.

Cînd cineva îi reproşează astăzi mişcării noastre că "a luat cu chilie" ideea rasistă, nu avem decît un răspuns de dat:

Nu numai că a luat-o cu chirie, dar a făcut-o utilizabilă.

Căci ceea ce se înţelegea înainte prin aceste cuvinte nu putea să aibă vreo influenţă asupra destinului poporului nostru. Acestor idei le lipsea o formă clară şi coerentă. De cele mai multe ori nu era vorba decît de noţiuni izolate fără legătură între ele, mai mult sau mai puţin exacte - care uneori se contraziceau -în orice caz fără nici cea mai mică legătură intimă. Şi chiar dacă aceasta ai* fi existat, ea ai' fi fost prea slabă ca pe baza ei să se întemeieze şi să se construiască un partid.

Partidul naţional-socialist a fost singurul care a dus la bun sfirşit această sarcină.

Dacă astăzi toate asociaţiile, toate grupările, mari şi mici - şi, după părerea mea, chiar şi "partidele mari" - revendică cuvîntul "rasist", aceasta este urmarea acţiunii *partidului naţional socialist. Fără munca sa, nici uneia din aceste organizaţii nu i-ar fi trecut prin minte nici măcar să pronunţe cuvîntul "rasist";* acest termen nu ar fi reprezentat nimic pentru ele, şi conducătorii lor mai ales n-ar fi avut niciodată nici cea mai mică legătură de vreun fel oarecare cu el. Numai acţiunea P.M.G.N.S. i-a conferit acestui cuvînt o semnificaţie substanţială şi 1-a adus pe buzele tuturor. înainte de toate, partidul a demonstrat, prin succesul propriei sale propagande, forţa ideii rasiste, şi atracţia cîştigului i-a determinat pe ceilalţi să vrea tot atît de mult, cel puţin cu vorba.

Aşa cum, pînă atunci, ele puseseră totul în slujba meschinelor lor speculaţii electorale, tot astfel aceste partide nu văd astăzi în cuvîntul "rasist" decît o formulă zadarnică şi goală, cu care încearcă să neutralizeze forţa de atracţie pe care o exercită asupra propriilor lor membri partidul naţional-socialist. Căci numai grija pentru propria lor existenţă şi neliniştea în faţa succeselor crescînde ale doctrinei partidului nostru - a cănii însemnătate universală şi intransigenţă periculoasă ei o presimt la fel de bine - le aduc pe

st cuvînt: acum opt ani nu-1 cunoşteau; acum şapte ani îşi băteau joc de şase ani îl combăteau; în anul următor, a urmat ura, iar acum trei ani, a; în sfîrşit, acum doi ani şi.-l însuşeau spre a se servi de el ca strigăt împreună cu restul vocabularului lor.

i astăzi se mai cuvine să remarcăm că toate aceste partide nu au nici vagă idee despre ceea ce *îi este necesar poporului nostru german.* Este să vezi cu cîtă uşurinţă se aude din fleanca lor cuvîntul "rasist". Ju mai puţin periculoşi sînt toţi aceşti fals-rasişti, care nu încetează să ;că, făcînd proiecte fantastice, care de obicei nu se întemeiază decît pe ă, justă poate în sine, dai* care, luată singură, nu ar putea avea nici cea I valoare pentru formarea unei comunităţi de luptă, şi, în orice caz, rearea uneia. Toţi aceşti oameni care urzesc un program compus pe din propriile lor idei, jumătate din rodul lecturilor lor, sînt adesea mai i decît duşmanii declaraţi aj ideii rasiste. Ei sînt, în cel mai bun caz, reticieni sterili, dai* adeseori şi nişte palavragii funeşti care, cu barba •sată şi jucîndu-se de-a teutonii îşi imaginează că maschează vidul i şi ştiinţei lor.

)e aceea este bine să le opunem tuturor acestor încercări neputincioase a epocii în care tînăra mişcare naţional-socialistă intra în arenă.

CAPITOLUL VI PRIMELE LUPTE. ÎNSEMNĂTATEA CUVîNTULUI

Prima mare adunare din 24 februarie 1920 din sala de festivităţi Hofbrăuhaus *) mai vibra încă în noi, cînd a trebuit să începem s-o pregătim pe a doua. Dacă pînă atunci posibilitatea organizării unei mici reuniuni într-un oraş ca Munchenul în fiecare lună sau o dată la cincisprezece zile ni se păruse îndoielnică, acum trebuia să aibă loc o mare adunare populară o dată la opt zile, adică o dată pe săptămînă. Nu mai e nevoie să subliniez că ne frămînta o singură grijă: oare oamenii vor veni şi ne vor asculta? La drept vorbind, în ce mă priveşte, aveam această convingere de nezdruncinat: odată ce oamenii vor fi acolo, vor rămîne şi ne vor asculta discursurile.

In vremea aceea, sala de festivităţi Hofbrăuhaus din Munchen a căpătat pentru noi, naţional-socialiştii, o importanţă aproape sacramentală. In fiecare săptămînă o adunare, aproape întotdeauna în această sală, şi de fiecare dată sala tot mai plină şi ascultătorii mai entuziaşti! S-a vorbit despre aproape tot ce avea o oarecare importanţă pentni propagandă sau era necesar din punct de vedere ideologic, începînd cu problema "responsabilităţilor de război", lucru de care nimeni nu se sinchisea pe vremea aceea, şi a tratatelor de pace. Cîte lucruri le-a prezis atunci, fără răgaz, tînăra mişcare maselor largi şi cum s-au împlinit aproape toate pînă în prezent! Astăzi este mai uşor să vorbeşti sau să scrii despre aceste lucruri. Dai* pe atunci se socotea că o mare adunare publică, adresată nu burghezilor înstăriţi, ci proletarilor rătăciţi, pe tema "Tratatului de la Ver-sailles" era un atac la adresa republicii şi simptomul unei mentalităţi reacţionare, ba chiar monarhiste. încă de la prima frază cuprinzînd o critică la adresa tratatului de la Versailles ţi se azvîrlea în faţă o replică stereotipă: "Dai* Brest-Litowsk? Brest-Litowsk!" Mulţimea urla aceste cuvinte pînă îşi pierdea răsuflarea sau răguşea, ori pînă cînd conferenţiainil renunţa în final la încercarea de a o convinge. Iţi venea să te dai cu capul de pereţi de disperare în faţa unei asemenea mulţimi! Ea nu voia nici să audă, nici să înţeleagă că Versailles-ul era o ruşine şi un oprobriu, şi nici că acel *Diktat* însemna o spoliere nemaiauzită a poporului nostru. Munca distructivă a marxiştilor şi otrava propagandei duşmane îi privase pe aceşti oameni de orice raţiune. Şi nici măcar nu aveai dreptul să te plîngi. Ce a făcut burghezia spre a opri această distingere teribilă, spre a i se opune, pentru a deschide drumul adevărului lămurind situaţia mai

---

*) Numele unei berării a Curţii, mare berărie din Munchen. (N.T.)

mai clar? Nimic, şi iar nimic! Pe vremea aceea nu i-am văzut nicăieri pe nari propovăduitori rasişti de astăzi. Poate că au vorbit în **cercuri** ie, în saloane de ceai, sau în sfere declarînd aceleaşi păreri; dai" nu se i acolo unde ar fi trebuit să fie, în mijlocul lupilor; acolo ei nu îndrăzneau î decît atunci cînd puteau urla cu ei.
Atunci îmi era limpede că pentru primii militanţi din care era alcătuită »ut mişcarea, trebuia lămurită pe deplin problema responsabilităţilor de şi lămurită în sensul adevărului istoric. Condiţia prealabilă a succesului i noastre era faptul că ea aducea maselor largi cunoaşterea tratatului de ti vremea aceea, cînd toţi vedeau încă în această pace o victorie a aţiei, trebuia să facem front împotriva acestei idei, şi să ne întipărim totdeauna în mintea oamenilor ca duşmani ai acestui tratat, pentru ca, îiu, cînd realitatea crudă va fi sfîşiat aceste ţesături de minciuni şi va fi vileag esenţa lor de ură, amintirea atitudinii noastre privind această ia să ne aducă încrederea maselor.
încă din acea epocă am insistat întotdeauna ca, în problemele importante cipiu, în care întreaga opinie publică lua o atitudine greşită, noi să ne
împotriva ei fără să ne temem de lipsa de popularitate sau de **ură.** LI muncitoresc naţional-socialist nu trebuia să slujească drept jandarm publice, el trebuia s-o domine. El nu trebuie să fie servitorul, ci stăpînul [-!
Există, fireşte, mai ales pentru orice mişcare încă slabă, o tentaţie mare lentele în care un adversar mult mai puternic a reuşit, prin arta sa oare, să-i sugereze poporului o hotărîre lipsită de sens sau o poziţie falsă: itaţia de a merge şi de a striga împreună cu ceilalţi, mai ales atunci cînd irgumente - deşi iluzorii - duc la o concluzie în sensul propriului punct are al tinerei mişcări. Laşitatea omenească va căuta în asemenea cazuri ie argumente cu atît mai multă înfocare cu cît ea găseşte aproape auna ceva care îi dă "propriului punct de vedere" umbra unui drept de arte la o astfel de crimă. Am făcut mai multe experienţe asemănătoare a fost nevoie de maximum de energie pentru a împiedica barca mişcării
să se arunce în curentul general provocat artificial, sau mai degrabă să tîrîtă de acel curent. Ultima dată acest luciu s-a întîmplat atunci cînd oastră infernală, pentru care existenţa poporului german contează tot atît iba, a reuşit să-i dea problemei Tirolului de Sud o importanţă care putea fatală pentru poporul german. Fără să se întrebe pentru cine lucrează în cesta, numeroşi oameni, din partide, din ligi cu tendinţă numită ală" s-au alăturat urletului general, din laşitate faţă de opinia publică tă de evrei şi au contribuit prosteşte la sprijinirea luptei împotriva unui
pe care noi, germanii, ai* trebui să-1 considerăm, în situaţia noastră , singura ameliorare momentană în această lume aflată în decădere. In :e evreul fără patrie şi internaţional ne strînge de gît, încet dai- sigur, aşa-trioţi ai noştri urlă împotriva omului şi sistemului care au îndrăznit, fie

şi într-un singur loc din lume, să se elibereze de strînsoarea iudeo-masonică şi să opună o rezistenţă naţionalistă acestei otrăvi a ideologiei internaţionale şi universale. Dai" pentru firile slabe a fost prea seducător să coboare velele în faţa furtunii şi să capituleze în faţa strigătelor opiniei publice. Fiindcă aici este vorba de o capitulare. Oamenii, în prefăcătoria şi josnicia lor lăuntrice, nu pot admite acest lucim, nici măcar în sinea lor, dai" rămîne adevărat că numai laşitatea şi frica lor de o agitaţie populară, provocată de evrei, i-a împins să meargă alături de ceilalţi. Toate celelalte motive nu sînt decît nişte subterfugii jalnice ale unor mici păcătoşi conştienţi de greşelile lor.

Atunci orientarea a trebuit schimbată cu o mînă de fier, pentru ca mişcarea să nu-şi piardă direcţia. Nici o încercare în acest sens, în momentul în care opinia publică, aţîţată, se avînta ca o flacără, nu putea fi populară; ea putea fi chiar un pericol de moarte pentru îndrăzneţul care ar fi întreprins-o. Dar, în istorie, au existat mulţi oameni lapidaţi în asemenea momente pentru acţiuni care mai tîrziu le-au adus recunoştinţa emoţionată a posterităţii.

Pe aceasta trebuie să conteze o mişcare, şi nu pe aprobarea efemeră a prezentului. Se poate întîmpla în acele momente ca vreunul sau vreun altul să se teamă în sinea lui; dar să nu uite niciodată că după un asemenea ceas va veni şi eliberarea şi că o mişcare care vrea să regenereze o lume trebuie să slujească viitorul şi nu prezentul.

Se poate stabili aici că succesele cele mai mari şi cele mai durabile din istorie sînt în general cele care rămîn la început cel mai puţin înţelese, pentru că se află în opoziţie violentă cu opinia publică curentă, cu vederile şi cu dorinţele ei.

Am putut să ne dăm seama de acest lucru încă de la prima noastră adunare publică. într-adevăr, noi niciodată nu am "flatat pasiunile maselor", noi ne-am opus pretutindeni nebuniei populare. Aproape întotdeauna, în acei ani, mă adresam unor oameni care credeau contrariul a ceea ce aveam să le spun şi care voiau contrariul a ceea ce eu socoteam necesar. Sarcina era aşadar următoarea: să distrug, în două ore, convingerile a două pînă la trei mii de oameni, să subminez, dînd lovitură după lovitură, temeliile opiniilor lor, şi să-i conduc în sfîrşit pe terenul convingerii noastre şi al concepţiei noastre despre **lucruri.**

In scurt timp, am învăţat un luciu esenţial: că mai întîi trebuia să smulgem din mîinile duşmanului arma ripostei sale. Am observat curînd că adversarii noştri, îndeosebi oratorii care purtau discuţiile în contradictoriu la adunările noastre, perorau întotdeauna urmînd acelaşi "repertoriu", ridicînd împotriva aserţiunilor noastre obiecţii care reveneau mereu, astfel încît regularitatea acestui fenomen ne-a făcut să tragem concluzia că era vorba despre o educaţie uniformă şi orientată spre acelaşi scop. într-adevăr, aşa stăteau lucrurile. Cu acest prilej, am putut evalua remarcabila disciplină a propagandei adversarilor noştri, şi, pentru mine, faptul că am găsit mijlocul nu numai de a neutraliza această propagandă, ci şi de a-i bate pe autorii săi cu propriile lor

e şi astăzi un motiv de mîndrie. Doi ani mai tîrziu devenisem maestru ăartă.

îra esenţial să prevezi înaintea fiecărui discurs natura probabilă şi decţiilor care îi vor fi aduse în discuţie şi să le verifici minuţios şi în e dinainte. Trebuie expuse, încă de la început, obiecţiile posibile şi :ă sînt puţin întemeiate; auditoriul, care a venit îndopat cu obiecţiile fost inculcate, dai- rămîne de bună-credinţă, se lasă cîştigat mai uşor cum sînt respinse argumentele care le-au fost întipărite în memorie. i fost învăţat se elimină de la sine, şi atenţia lui este atrasă din ce în ce ; de conferinţă.

Lcesta a fost motivul pentru care după prima mea conferinţă despre de la Versailles", pe care o ţinusem deja în calitate de "instructor" în îi, i-am schimbat conţinutul şi mai tîrziu am vorbit despre "tratatele le la Brest-Litowsk şi Versailles". Fiindcă în cel mai scurt timp am stata, în cursul discuţiei, că în realitate oamenii nu ştiau nimic despre le la Brest-Litowsk, dar că o propagandă abilă de partid reuşise să îl ca pe unul din cele mai condamnabile acte de violenţă din istorie, nsistenţă în a prezenta maselor largi mereu aceleaşi minciuni explică oane de germani vedeau în tratatul de la Versailles o ispăşire dreaptă 3e care o comiseserăm la Brest-Litowsk; în consecinţă ei considerau că tă împotriva tratatului de la Versailles era nedreaptă, şi provoca a lor cu totul sinceră. Aceasta a fost de asemenea una din cauzele care i încetăţenirea, în Germania, a cuvîntului "reparaţie", termen pe cît de s pe atît de insolent. Această formulă ipocrită şi mincinoasă li s-a părut or noştri de compatrioţi rătăciţi sentinţa unei justiţii superioare. Este tător, dai- aşa stăteau lucrurile. Cea mai bună dovadă este succesul iei împotriva tratatului de la Versailles, precedată de lămuriri pe care n asupra tratatului de la Brest-Litowsk. Puneam cele două tratate faţă :omparam punct cu punct şi demonstram că unul dintre aceste tratate * omenie fără margini în comparaţie cu cruzimea inumană a celuilalt, itul a fost izbitor. Am vorbit pe această temă la adunări de două mii i unde, cîteodată, privirile duşmănoase a trei mii şase sute de ochi se asupra mea. Iar peste trei ore aveam în faţă o masă palpitîndă, plină Jrea cea mai sfîntă şi însufleţită de o furie fără margini. încă o dată o uriaşă fusese smulsă din inima şi din mintea unei mase numărînd mii i, şi în locul ei fusese sădit un adevăr.

n considerat atunci că aceste două conferinţe: "Adevăratele cauze ale mondial" şi "Tratatele de pace de la Brest-Litowsk şi Versailles" erau tnportante şi le-am repetat iarăşi şi mereu de zeci de ori, sub o formă leîncetat, pînă cînd o concepţie clară şi uniformă a fost stabilită, cel)ra acestui punct, între oamenii dintre care mişcarea noastră şi-a rimii membri. este adunări au mai avut un avantaj pentru mine

însumi: mă

adaptam încet la rolul de orator la adunări populare mari, am dobîndit elanul patetic şi am învăţat gesturile de care este nevoie într-o sală cuprinzînd mii de oameni.

La vremea aceea, n-am constatat din partea partidelor care astăzi se laudă că au provocat revirimentul opiniei publice nici un efort spre a deschide poporului ochii în această direcţie, fâcînd abstracţie de micile cenacluri menţionate deja. Cînd un politician aşa-zis naţional ţinea o conferinţă în acest sens, o făcea întotdeauna într-un cerc care îi împărtăşea deja convingerile, şi pe care aceste argumente puteau, cel mult, sâ-1 întărească în părerile lui. Dai- nu aceasta era important; esenţialul era doar să-i cîştigăm, prin instruire şi propagandă, pe cei care aparţineau pînă atunci prin educaţia şi convingerile lor taberei duşmane.

Pentru a deschide ochii poporului, ne-am servit şi de proclamaţii. Făcînd încă parte din trupă, compusesem o proclamaţie care punea faţă în faţă tratatele de la Brest-Litowsk şi Versailles; ea a avut un tiraj considerabil şi a cunoscut o largă răspîndire. Mai tîrziu am pus să fie retipărită pentru partid, şi acţiunea ei a fost din nou foarte eficace. Primele reuniuni au fost caracterizate prin faptul că toate mesele erau acoperite de proclamaţii, de ziare, de broşuri etc. Dar esenţialul străduinţei noastre îl puneam în cuvînt.

într-adevăr numai acesta din urmă este capabil să provoace revoluţiile cu adevărat mari, şi aceasta din cauze psihologice generale.

Am arătat deja, în volumul întîi, că toate evenimentele însemnate care au răscolit lumea întreagă au fost provocate de cuvînt şi nu de scrieri. O dezbatere destul de lungă a fost angajată pe această temă de o parte a presei şi, fireşte, această idee a întîmpinat o opoziţie foarte puternică, mai ales din partea vulpoilor noştri burghezi. Dai* raţiunea însăşi a acestei atitudini îi nedumereşte pe sceptici. Intelectualii burghezi protestează împotriva acestei opinii numai pentru că forţa şi capacitatea de influenţă asupra maselor prin cuvînt le lipseşte vădit, deoarece ei s-au consacrat întotdeauna muncii cu condeiul, renunţînd la acţiunea cu adevărat propagandistică a cuvîntului. Un asemenea obicei aduce inevitabil după sine calităţile care caracterizează astăzi burghezia noastră, adică pierderea instinctului psihologic necesar pentru a acţiona asupra maselor şi a le influenţa.

In timp ce oratorul nu încetează să primească din sînul masei, în cursul conferinţei, rectificările necesare, evaluînd după expresia ascultătorilor pînă la ce punct îi pot urmări şi înţelege expunerea, şi dacă impresia şi acţiunea cuvintelor sale conduc la scopul dorit, scriitorul nu-şi cunoaşte deloc cititorii. In consecinţă, el nu se va putea orienta asupra unui auditoriu viu, asupx'a unei mulţimi care este chiar acolo, în faţa ochilor săi; el va trebui să-i dea expunerii un caracter mai general. Prin aceasta, el pierde, pînă la un anumit punct, din fineţea psihologică şi, ca urmare, din supleţe. Un orator strălucit va putea aşadar, în general, să scrie întotdeauna mai bine decît va putea vorbi un scriitor strălucit, în afară de cazul in care el exersează mult timp această artă. Trebuie

n la aceasta faptul că omul în ansamblu este în general leneş, că undat în rutina vechilor sale obiceiuri şi că nu îi place să ia în mînă ire nu corespund cu ceea ce crede şi care nu îi aduc ceea ce aşteaptă) scriere cu o tendinţă oarecare are cele mai multe şanse să fie citită aparţin deja acelei tendinţe. Numai o proclamaţie sau un afiş au ceva : şanse, fiind mai scurte, să atragă atenţia momentană a unui maginea, sub toate formele ei, pînă la film, are şi mai multă putere spect. Acolo, raţiunea omului trebuie să intervină şi mai puţin; este i privească şi să citească, cel mult, textele cele mai scurte; şi foarte aceia care vor fi gata mai degrabă să-şi însuşească o demonstraţie cu îaginii decît să citească o scriere mai mult sau mai puţin lungă, i aduce omului într-un timp mult mai scurt, aş spune dintr-o dată, ia pe care n-ar putea-o desprinde dintr-o scriere decît printr-o lectură

• ceea ce este esenţial este că, în legătură cu o scriere, nu se ştie
1 ce mîini va cădea; şi totuşi ea trebuie să păstreze mereu aceeaşi
unea ei, în general, va fi mai mult sau mai puţin considerabilă în
are redactarea ei corespunde nivelului intelectual şi particularităţi-
u ale viitoi'ilor săi cititori. O carte destinată maselor largi trebuie,
iceput, să încerce să acţioneze prin stilul şi prin nivelul ei, într-o altă
:ît o operă destinată unor pături intelectuale superioare.
nai printr-o ademenea adaptare se poate apropia scrierea de cuvînt.
ate, în măsura în care vrea, să trateze acelaşi subiect ca şi cartea;
î mare orator populai', un orator de geniu, el nu va trata niciodată
şi acelaşi subiect de două ori la fel. El se va lăsa întotdeauna purtat
Lasă, astfel încît va găsi întotdeauna, instinctiv, cuvintele necesare
mge drept la inima ascultătorilor săi de moment. Dacă el comite cea
eşeală, va găsi corectarea ei vie în faţa lui. Aşa cum am mai spus,
pe feţele ascultătorilor lui: *primo,* dacă înţeleg ce spune; *secundo,*
urmări expunerea generală; *tertio,* pînă unde i-a convins că are
ică vede, *primo,* că ei nu-1 înţeleg, se va explica într-un mod atît de
ai- încît îl va înţelege pînă şi cel din urmă dintre ascultători; dacă
ido - că ei nu îl pot **urmări,** îşi va eşalona expunera atît de lent şi de
cît nici cel mai puţin dotat dintre ei nu va rămîne în urmă; şi ■ *tertio*
•are că nu sînt convinşi încă de temeiul afirmaţiilor sale, el le va

iar, aducîndu-le în sprijin exemple noi, va expune el însuşi obiecţiile
nate pe care le intuieşte şi le va respinge şi le va ataca pînă cînd
ipuri de opozanţi vor sfirşi prin a mărturisi, prin atitudinea şi prin
dor lor, că au capitulat în faţa argumentaţiei sale.
este vorba, adeseori, de a învinge la oameni nişte prejudecăţi care
>iază pe raţiune, ci sînt în majoritate inconştiente şi ancorate numai
. Trecerea acestei bariere de antipatie instinctivă, de ură pasionată,
tâ ostilă este de o mie de ori mai grea decît corectarea unei opinii

ştiinţifice defectuoase ori greşite. Falsele concepţii şi insuficienţa cunoştinţelor pot fi eliminate prin instruire, dar rezistenţa sentimentului nu poate fi înfrîntă astfel. Numai un apel la aceste forţe misterioase poate avea efect; şi aproape niciodată nu scriitorul, ci aproape exclusiv oratorul este în stare să-1 facă.

Dovada cea mai strălucită a acestei afirmaţii este următoarea: deşi presa burgheză, adesea foarte abil "făcută", era răspîndită înrîndurile poporului nostru în nu ştiu cîte milioane de exemplare, această presă nu a împiedicat marea masă a popoinilui să devină un duşman implacabil al acestei lumi burgheze. Tot acest potop de ziare, şi toate cărţile scoase, an de an, de intelectuali, alunecă peste milioanele de oameni care formează păturile inferioare ale populaţiei, cum curge apa pe o bucată de piele unsuroasă. Aceasta nu se poate explica decît în două feluri: ori conţinutul acestei întregi producţii literare a lumii noastre burgheze nu valorează nimic, ori nu se poate ajunge la inima maselor numai prin scris. Aceasta este, evident, cu atît mai adevărat cu cît literatura în cauză va da dovadă de mai puţină psihologie, cum era cazul.

Mai ales să nu ni se răspundă (cum a făcut un ziar naţionalist din Berlin) că marxismul însuşi prin literatura sa, şi mai ales sub influenţa operei fundamentale a lui Kaii Marx dovedeşte contrariul acestei afirmaţii. Niciodată n-a fost adus un argument mai superficial în sprijinul unei teorii greşite. Cauza uimitoarei influenţe a marxismului asupra maselor populare nu este nicidecum produsul formal, exprimat în scris, al eforturilor gîndirii evreieşti, ci, dimpotrivă, prestigiosul val de propagandă orală care a pus stăpînire, în cursul anilor, pe masele muncitoare. Din o sută de mii de muncitori germani, în medie, nu se vor găsi o sută care să cunoască această operă, care este studiată de o mie de ori mai mult de intelectuali şi mai ales de evrei decît de adevăraţii adepţi ai acestei mişcări din mulţimea proletarilor.

într-adevăr, această operă nu a fost scrisă nicidecum pentru masele largi, ci exclusiv pentru echipa de conducători ai maşinii evreieşti de cucerit lumea; ea a fost apoi încălzită de un combustibil cu totul diferit: presa. Căci iată ce diferenţiază presa marxistă de presa noastră burgheză: în presa marxistă scriu propagandişti, iar presa burgheză îşi încredinţează propaganda unor scriitori. Obscurul redactor socialist, care în general nu intră în redacţie decît plecînd de la un miting, îşi cunoaşte lumea ca nimeni altul. Dai* scribul burghez, care iese din cabinetul său de luciu ca să înfrunte marea masă, se simte bolnav numai simţind mirosul acestei mase, şi este tot atît de neputincios faţă de ea cînd foloseşte limbajul scris.

Marxismul a cîştigat milioane de muncitori nu atît datorită scrierilor Părinţilor Bisericii marxiste, ci mai degrabă propagandei continue şi într-adevăr prodigioase a zecilor de mii de agitatori neobosiţi, începînd cu marele apostol al uiii, pînă la neînsemnatul funcţionar sindical, la omul de încredere şi la oratorul care intervine în discuţii, sutelor de mii de adunări în care, aceşti oratori populari, în picioare pe o masă în sala unei braserii plină de fum, le inculcau maselor ideile lor, cu lovituri de ciocan, parcă; în felul acesta, ei au cîştigat

şterea perfectă a materialului uman, care le-a dat mijloacele de a alege
e potrivite pentru a lua cu asalt citadela opiniei publice. Au urmat apoi
demonstraţii gigantice, acele defilări de sute de mii de oameni, care le-au
at neînsemnaţilor oameni nevoiaşi convingerea mîndră că fiind nişte
işori, ei erau de asemenea membrele unui dragon uriaş a cărui răsuflare
are trebuia să aprindă într-o zi această lume burgheză atît de detestată, şi
atura proletariatului îşi va sărbători într-o bună zi victoria finală.
Această propagandă forma apoi oamenii care erau gata şi pregătiţi să
â o presă socialistă; dar şi aceasta este o presă mai degrabă vorbită decît
Căci, în timp ce, în tabăra burgheză, profesorii, literatorii, teoreticienii
toi'aşii de tot felul încercau uneori să vorbească, la marxişti oratorii erau
e încercau uneori să scrie. Şi tocmai evreul, despre care este vorba cu
rilej în mod special, prin abilitatea sa dialectică mincinoasă şi supleţea
■ămîne, cMar şi ca scriitoi-, mai degrabă un orator propagandist decît un
tor care
scrie.
Şi iată de ce lumea presei burgheze (făcînd abstracţie de faptul că ea
ste în mare parte evreizată şi că nu are aşadar nici un interes să educe
largi) nu poate exercita nici o influenţă asupra opiniei păturilor celor
nex'oase ale poporului nostru. Oratorul cu nervi destul de sensibili poate
cît este de greu să învingi prejudecăţile, stările sufleteşti, senzaţiile etc.
nlocuieşti cu altele, de cîte influenţe şi condiţii abia previzibile depinde
!, după faptul că însăşi ora la care are loc conferinţa poate avea o
ă hotărîtoare asupra rezultatului ei. Aceeaşi conferinţă, acelaşi orator,
ubiect pi'oduc o impx'esie diferită la ora 10 dimineaţa, la 3 după-amiaza
Pe cînd eram încă un debutant, îmi fixam uneori adunările în cursul
i şi îmi amintesc îndeosebi de o manifestaţie pe care am organizat-o în
Kindlkeller din Miinchen, pentru a protesta împotiiva "asupx'irii
or germane". Pe vremea aceea era cea mai mare sală din Miinchen şi
rea mare. Pentru a le da adepţilor, şi tuturor celor care vroiau să vină,
multe înlesniri, am organizat adunarea într-o duminică, la ora 10

a. Rezultatul a fost depximant, dai* deosebit de instructiv: sala ei%a
ia ce avea un efect prodigios, dai- auditoriul a rămas de gheaţă; nimeni
icălzit, şi eu însumi, ca orator, m-am simţit profund nefericit că nu
tabili nici o legătură, nici cel mai mic contact cu ascultătorii mei. Cred
vorbit mai prost ca de obicei; dai* efectul a părut egal cu zero. Am
iunarea foarte nemulţumit, dai* îmbogăţit cu o experienţă. încercările
fel pe care le-am făcut mai tîrziu au dus toate la acelaşi rezultat.
cestea nu trebuie să ne mire. Duceţi-vă la o reprezentaţie teatrală şi
iesă la ora 3 şi aceeaşi piesă, cu aceiaşi actori, la ora 8 seara, veţi fi
de diferenţa de efect şi de impresie. Un om cu simţire delicată şi
-şi dea seama de stările lui sufleteşti va putea constata de îndată că
iţia de după-amiază pi-oduce mai puţină impresie decît spectacolul de
fel stau lucrurile şi cu cinematograful, ceea ce este mult mai

edificator, deoarece în privinfa teatrului s-ar putea spune că actorul nu s-a străduit poate tot atît de mult în cursul după-amiezii ca seara, dar filmul de după-amiază nu diferă de cel de la ora 9 seara. Nu, ora exercită o influenţă sigură, ca şi locul. Există localuri care te lasă rece, din motive pe care nu le percepi decît cu dificultate, dar care opun o rezistenţă îndîrjită oricărei tentative de a crea o atmosferă. Amintirile şi imaginile tradiţionale care există în om pot de asemenea să exercite o influenţă hotărîtoare. O reprezentaţie cu *Parsifal* la Bayreuth va produce întotdeauna un efect cu totul diferit decît în orice alt loc din lume. Farmecul misterios al casei de pe colină la festival, în vechiul oraş al margrafilor nu poate fi înlocuit, şi nici măcar atins, nicăieri în altă parte.

In toate aceste cazuri este vorba de slăbirea liberului arbitru al omului. Este îndeosebi cazul adunărilor la care vin oameni cu prejudecăţi contrare şi care trebuie convertiţi. Dimineaţa şi în timpul zilei, puterea de voinţă a oamenilor se opune cu maximă energie încercărilor de a li se sugera o voinţă străină, o opinie străină. Seara însă, ei cedează mai uşor forţei dominatoare a unei voinţe mai puternice. Căci, în realitate, fiecare adunare de acest fel este o luptă între două forţe opuse. Puternicul talent oratoric al unei naturi dominatoare de apostol va reuşi mai uşor să insufle o nouă voinţă unor oameni care au suferit deja, în mod firesc, o scădere a puterii lor de rezistenţă, mai mult decît dacă ar fi fost încă în deplina posesiune a tuturor resorturilor spiritului şi voinţei lor.

Acelaşi scop este atins de penumbra artificială şi totuşi misterioasă din bisericile catolice, de luminările aprinse, de tămîie, cădelniţe etc.

In această luptă a oratorului cu adversarii pe care vrea să-i convertească, el dobîndeşte încetul cu încetul o înţelegere minunată a condiţiilor psihologice ale propagandei, ceea ce scriitorului îi lipseşte aproape cu desăvîrşire. Din această *cauza,* scrierile, cu efectele lor limitate, nu vor servi, în general, decît la păsfrarea, întărirea şi aprofundarea concepţiilor şi opiniilor existente deja. Nici una din marile revoluţii istorice nu a fost provocată de cuvîntul scris care n-a făcut decît să le însoţească.

Să nu credem că revoluţia franceză ai* fi ieşit vreodată din cadrul teoriilor filozofice, dacă nu ai* fi găsit o armată de agitatori, condusă de demagogi în stil mare, care au aţîţat pasiunile poporului ce suferea, pînă cînd a avut loc o erupţie vulcanică teribilă care a făcut ca întreaga Europă să înlemnească de spaimă. Tot astfel, cea mai mare convulsie revoluţionară a vremurilor noi, revoluţia bolşevică din Rusia a fost provocată nu de scrierile lui Lenin, ci de activitatea oratorică plină de ură a nenumăraţilor apostoli - mici şi mari - ai propagandei vorbite.

Acest popor care, într-adevăr, nu ştia să citească, nu s-a putut pasiona pentru revoluţia comunistă citindu-1 pe Karl Marx, ci a făcut-o pentna că mii de agitatori - aflaţi cu toţii, într-adevăr, în slujba unei aceleiaşi idei - i-au promis toate splendorile cerului.

Aceasta aşa a fost întotdeauna şi aşa va fi mereu.

Intelectualii noştri germani, cu lipsa lor totală de simţ practic, cred că

iitor trebuie să aibă neapărat mai mult spirit decît un orator. Această
este ilustrată excelent de un articol din ziarul naţionalist menţionat deja,
eclara că adeseori era dezamăgit citind discursul unui orator de mare
e. Aceasta îmi aminteşte o altă critică, care mi-a căzut în mînă în timpul
ilui; ea examina cu lupa discursurile lui Lloyd George (pe atunci simplu
ru al muniţiilor) ca să ajungă la concluzia spirituală că aceste discursuri
e mîna a doua din punct de vedere moral şi ştiinţific şi că era vorba de
roducţii banale şi triviale. Am avut mai tîrziu în mînă cîteva din aceste
iuri sub formă de broşură şi nu m-am putut împiedica să nu rîd în hohote
neînţelegerea cavalerului german al condeiului în faţa acestor capodopere
lologie şi a acestei arte de a manipula sufletul mulţimilor. Omul judeca
iscursuri exclusiv din punctul de vedere al impresiei pe care o produceau
propriului său spirit blazat, în timp ce marele demagog englez le
>ese cu singurul scop de a exercita asupra masei ascultătorilor săi şi,
sens mai larg, asupra întregii populaţii engleze de jos, o influenţă
ă. Din acest punct de vedere, discursurile acestui englez erau o
Deră prodigioasă, căci ele constituiau mărturia unei cunoaşteri uimitoare
;ului păturilor inferioare ale populaţiei. De aceea efectul lor a fost uriaş.
Comparaţi-le cu bîlbîiala neputincioasă a unui Bethmann-Hollweg!
t, discursurile sale erau, desigur, mai spirituale, dai", în realitate, ele nu
itrau decît incapacitatea acestui om de a vorbi poporului său pe care nu-1
a deloc. Totuşi, cu creierul său de vrabie, un zmîngălitor de hîrtie
. - extrem de instruit, cum se cuvine - a ajuns să măsoare spiritul
ului englez cu efectul pe care discursurile sale, concepute pentru a
asupra maselor, îl producea asupra sufletului său uscat de excesul de
iţe şi să-1 compare cu spiritul unui om de stat german, a cănii pălăvrăgea-
uală găsea la el un teren mai propice. Lloyd George a fost pi"in geniul
îumai egal, ci de o mie de ori superior lui Bethmann-Hollweg, lucru pe
dovedit dînd discursurilor sale forma şi expresia care i-au deschis inima
ui său şi au făcut ca acest popor să se supună voinţei sale fără rezerve.

limbajul simplu şi forma elementară a expresiilor sale, folosirea unor
i simple şi uşor de înţeles dovedesc marele talent al acestui englez. *Căci
d unui om de stat adresat poporului său trebuie evaluat nu in funcţie de
i pe care o produce asupra unui profesor universitar, ci prin acţiunea sa
joporului însuşi.* Şi numai aceasta dă măsura geniului unui orator.

dezvoltarea uimitoare a mişcării noastre, care s-a ivit acum cîţiva ani it, şi care astăzi este socotită demnă de persecuţiile tuturor duşmanilor *i* externi ai poporului nostru, se datorează faptului că noi am înţeles dee şi că am pus-o în practică.

Oricît de importantă ar fi pentru o mişcare literatura de partid, scopul ei va fi întotdeauna mai degrabă să desăvîrşească şi să uniformizeze educaţia şefilor superiori sau inferiori decît să permită cucerirea maselor cu mentalitate ostilă. Un social-democrat convins sau un comunist fanatic nu se vorcoborî decît în cazuri foarte rare să cumpere o broşură, şi încă şi mai puţin o carte naţional-socialistă, şi să o citească pentru a arunca o privire asupra filozofiei noastre sau pentru a studia felul în care o criticăm pe a lor. Ei nu vor citi decît foarte rar un ziar care nu poartă deja pecetea partidului lor. Acest lucru nu w avea, de altfel, decît o utilitate foarte mică, deoarece sumarul unui singur număr al ziarului este prea fragmentai* şi prea dispersat în acţiunea lui ca să se poată aştepta de la el vreo influenţă oarecare asupra cititorului ocazional. Şi nu trebuie să presupunem, mai ales cînd este vorba de pfennigi, că cineva o să se aboneze regulat la un ziar advers din pură dorinţă de informare obiectivă. Abia dacă o va face unul din zece mii. Numai cel care este cîştigat deja de mişcare va citi organul partidului, relativ la informarea curentă asupra mişcării sale.

Proclamaţia "rostită" este, desigur, cu totul altceva! Pe aceasta, fiecare va fi gata s-o accepte, mai ales dacă o primeşte gratuit; şi o va face cu atît mai bucuros cu cît titlul ei anunţă într-un mod impresionant un subiect **care** se află în clipa aceea pe buzele tuturor. Parcurgînd-o mai mult sau mai puţin atent, se întîmplă să te simţi atras prin această proclamaţie spre noi puncte d« vedere şi spre noi opinii, sau chiar să fii interesat de acea mişcare nouă. Dai", in cel mai bun caz, aceasta nu poate să dea decît un mic impuls, niciodată să jrovoace o hotărîre definitivă. Fiindcă proclamaţia nu poate nici ea decît să stimuleze ceva sau să indice ceva, şi acţiunea ei nu se va face simţită decît în raport cu o educaţie sau o instruire corespunzătoare a cititorului, a cărui opinie este deja formată. Şi mijlocul de a acţiona rămîne **iarăşi** şi mereu marea adunare populară.

Marea adunare populară este deja necesară deoarece: în cadrul ei, omul care la început se simţea izolat în calitatea sa de viitor partizan al tineri, mişcări, şi care cedează uşor temerii de a fi singur, primeşte pentru întîia oariî imaginea unei comunităţi mai largi, ceea ce produce asupra majorităţii oamenilor efectul unei încurajări şi al unei îmbărbătări. Acelaşi om ar fi pornit la atac în cadrul companiei sau batalionului său, înconjurat de toţi camarazii săi, cu iaima mai **uşoară** decît ar fi făcut-o dacă era lăsat singur. înconjurat de alţii, el se simte întotdeauna puţin mai în siguranţă, chiar dacă, în realitate, mii de motive demonstrează contrariul.

Comunitatea unei manifestaţii mari nu-1 îmbărbătează numai pe cel izolat, ea provoacă unirea, ea ajută la formarea unui spirit de corp. Omul care, în calitate de prim reprezentant al unei doctrine noi$_s$ are greutăţi mari în întreprinderea sa ori în atelierul său, simte nevoia urgentă a unui sprijin pe care îl găseşte în convingerea că este un membru, un militant dintr-o corporaţie mare şi vastă. El primeşte pentru prima oară impresia că aparţine acestei corporaţii în cursul marii adunări populare comune. Cînd, venind din micul său atelier, sau din marea uzină în care se simte atît de mic, pătrunde pentru întîia

r-o mare adunare populară, cînd se vede înconjurat de mii de oameni
aceeaşi credinţă; sau cînd, dacă este vorba de cineva care încă se mai
; sine, se simte antrenat de acţiunea puternică a sugestiei colective şi de
;mul a trei pînă la patru mii de oameni; cînd succesul vizibil şi mii de
.ţări îi confirmă temeiul noii doctrine şi, pentru întîia oară, trezesc în el
asupra adevărului vechilor sale concepţii, atunci el cade sub această
î miraculoasă pe care noi o numim sugestionarea masei. Voinţa,
le, dai" şi forţa a mii de oameni se acumulează în fiecare dintre ei. Omul
[•unde într-o asemenea adunare încă şovăind şi nehotărît, o părăseşte pe
nbărbătat: el a devenit membnil unei comunităţi.

Mişcarea naţional-socialistă nu trebuie să uite niciodată aceasta; şi mai
trebuie să cadă sub influenţa acelor burghezi vanitoşi care cred că ştiu
r care au pierdut totuşi un stat mare, şi propria lor existenţă odată cu
ia clasei lor. Da, ei sînt într-adevăr inteligenţi, ei ştiu totul, ei înţeleg
imai că ei n-au ştiut un lucru: să evite ca poporul german să cadă în
marxismului. In această privinţă s-au arătat neputincioşi în modul cel
;rabil şi mai vrednic de milă, şi părerea excesiv de bună pe care o mai
e ei înşişi nu este decît expresia vanităţii lor, ori aceasta împreună cu
înt, dacă ne luăm după proverb, fructul aceluiaşi copac. Dacă aceşti
icordâ astăzi puţină importanţă cuvîntului, ei nu o fac decît pentru că
seama, Slavă Domnului! cît de neputincioase au rămas propriile lor
(ii.

▪

CAPITOLUL VH LUPTA
ÎMPOTRIVA FRONTULUI ROŞU

In 1919-1920 şi în 1921 am asistat eu însumi la nişte adunări numite burgheze. Ele au avut întotdeauna asupra mea acelaşi efect ca o lingură de untură de peşte luată în tinereţe. Trebuie s-o înghiţi şi poate că îţi face foarte bine, dai" are un gust înfiorător! Dacă s-ar putea ca poporul german să fie legat fedeleş şi tîrît cu forţa la acele "manifestaţii" burgheze, uşile să fie închise pînă la sfîrşitul spectacolului şi nimeni să nu fie lăsat să iasă, poate că atunci, în cîteva secole, am ajunge la succes. Este adevărat că trebuie să mărturisesc deschis că, în acest caz, viaţa n-ar mai fi avut probabil nici un interes pentru mine şi că atunci aş fi preferat să nu mai fiu german. Dar, cum, slavă Domnului! nici vorbă nu poate fi de aşa ceva, nu trebuie să ne mirăm dacă acest popor sănătos şi necorupt se fereşte de acele "adunări burgheze de masă" ca diavolul de agheasmă.

Am învăţat să-i cunosc pe aceşti profeţi ai unei concepţii burgheze despre viaţă, şi într-adevăr nu mă mir, ci înţeleg foarte bine de ce ei nu dau nici o importanţă artei oratoriei. Am frecventat pe vremea aceea adunările democraţilor, ale naţionalilor germani, ale partidului populist german şi ale partidului populist bavarez (centrul bavarez). Ceea ce îmi sărea imediat în ochi era uniformitatea omogenă a auditoriului. Cei care asistau la adunare nu erau aproape întotdeauna decît membrii de partid. Totul, fără nici un fel de disciplină, semăna mai degrabă cu un club unde lumea căsca jucînd cărţi, decît cu o reuniune a unor oameni care au trecut prin cea mai mare dintre revoluţii. In ceea ce-1 priveşte pe conferenţiar, el făcea tot posibilul ca să menţină această atmosferă lîncedă. Oratorii vorbeau, sau mai degrabă îşi citeau cu voce tare discursurile, în stilul unui spiritual articol de ziar sau al unei dizertaţii ştiinţifice, evitau orice expresie tare şi rosteau ici-colo o glumă profesorală anodină, care făcea să rîdă cu bunăvoinţă toată lumea de la masa venerabilului birou: nu cu hohote, ceea ce ar fi fost provocator, ci în surdină, cu rezervă şi distincţie.

O! biroul acela!

Am văzut odată o adunare în sala Wagner din Munchen; era o manifestaţie cu ocazia aniversării bătăliei naţiunilor de la Leipzig. Discursul a fost citit de un bătrîn domn venerabil, profesor la o universitate oarecare. La tribună şedea biroul. Un monoclu la stînga, un monoclu la dreapta, iar în mijloc un domn fără monoclu. Toţi trei în redingotă: aveai impresia că e un tribunal care tocmai rostise o condamnare la moarte, sau un botez solemn, în orice caz

emonie mai degrabă religioasă. Pretinsul discurs, care, tipărit, ai* fi fost i destul de frumos, producea un efect pui- şi simplu înspăimîntător. După ;rei sferturi de oră, întreaga adunare era cufundată într-un soi de somn >tic, tulburat doar atunci cînd un bărbat sau o femeie ieşea, sau de otul pe care-1 făceau chelneriţele şi de căscatul tot mai frecvent al tătorilor. Trei muncitori prezenţi la această adunare, fie din curiozitate, fie aţi de partidul lor, se priveau din cînd în cînd cu surîsuri ironice prost îse; în sfîrşit şi-au dat coate şi au părăsit sala încetişor. Se putea vedea că)iau să tulbure adunarea pentru nimic în lume. Este adevărat că într-un enea mediu nu merita osteneala să discuţi. In sfîrşit adunarea părea că se >ie de sfîrşit. Cînd profesorul, a cărui voce devenise din ce în ce mai slabă, erminat conferinţa, preşedintele adunării, cel care era aşezat între cei doi tori de monoclu, s-a ridicat şi cu o voce stridentă s-a adresat "surorilor ane" şi "fraţilor" prezenţi, exprimîndu-şi sentimentul de cea mai adîncă Loştinţă pentru conferinţa unică şi admirabilă pe care profesorul X le-o l într-un chip pe cît de plăcut pe atît de conştiincios şi de profund, această rinţă fiind un "eveniment intern" în cel mai adevărat sens al cuvîntului, ar "o acţiune". Dacă aceste dizertaţii limpezi ar fi lăsate pradă discuţiei, ar ina să profaneze acest ceas atît de sublim; de aceea, încredinţat că este preţul tuturor ascultătorilor, el renunţa să deschidă o discuţie şi le propunea or să ridice şedinţa şi să cînte în cor: "Sîntem cu toţii un popor unit de fraţi" . In sfîrşit, închizînd şedinţa, a propus să se cînte imnul naţional german, iu cîntat: mi s-a părut că la strofa a doua vocile au devenit mai puţin ;roase, ca să nu se amplifice decît la refren; la a treia, această impresie s-a t şi mai mult, astfel încît am avut impresia că nu toţi erau complet siguri xt.

Dai" ce mai contează asta, cînd un asemenea cîntec se înalţă spre cer plin focare, din străfundurile unui suflet de patriot german?

Şi adunarea s-a împrăştiat, adică fiecare s-a grăbit să iasă cît mai repede, :a să ia un ţap de bere, alţii o cafea, iar alţii ca să fie la aer curat.

Ei, da! Să ieşi la aer curat, să fii afară! Aceasta era şi singura mea ţă. Şi aceasta trebuie să slujească la glorificarea luptei eroice a sute de mii usaci şi de germani? La naiba cu asemenea manifestaţii!

Adunările naţional-socialiştilor, în schimb, nu erau adunări "paşnice", se ciocneau valurile a două concepţii despre viaţă şi ele nu se terminau cu *iii* insipide de cîntece patriotice, ci printr-o erupţie fanatică a pasiunilor

---

Schiller, "Wilhelm Teii" (N.T.)

rasiste şi naţionale.

Era necesar, încă de la început, să instaurăm la adunările noastre o disciplină severă şi să-i asigurăm biroului o autoritate absolută. Căci discursurile noastre nu erau o flecăreală neputincioasă de "conferenţiari" burghezi, ele erau, prin subiectul şi prin forma lor, făcute să provoace riposta adversarului. Şi la adunările noastre au existat adversaii! Foarte des veneau în mulţimi compacte, încadrînd cîţiva demagogi şi feţele lor reflectau convingerea că 'Astăzi o terminăm cu voi!"

Da, foarte des prietenii noştri din partidul comunist au fost aduşi la noi în adevărate coloane, cu împuternicirea puternic insuflată dinainte de a sparge cu totul bîlciul din seara respectivă şi de a termina cu povestea asta. Şi de cîte ori totul n-a atîrnat decît de un fu* şi numai energia fără margini a biroului nostni şi combativitatea brutală a propriei noastre poliţii de sală au mai putut contracara încă o dată planurile adversarilor noştri.

Şi aveau toate motivele să fie iritaţi împotriva noastră.

Culoarea roşie a afişelor era de ajuns ca să-i atragă în sălile noastre de şedinţe. Burghezia de rînd a fost înspăimîntată cînd am recurs la roşul bolşevicilor şi a văzut în asta ceva foarte dubios. Naţionalii germani împrăştiau zvonul că noi nu eram în fond decît o varietate a marxismului, că nu eram decît nişte socialişti în stare de incubaţie. Căci aceste capete tari n-au înţeles pînă atunci diferenţa dintre socialismul adevărat şi marxism. Mai ales cînd au descoperit că la şedinţele noastre noi nu ne adresam "Domnilor şi doamnelor", ci numai "compatrioţilor" şi că între noi ne spuneam tovarăşi de partid; atunci mulţi dintre adversarii noştri ne-au luat drept marxişti. De multe ori ne-am prăpădit de rîs pe seama panicii acestor burghezi proşti şi fricoşi, în faţa acestor ghicitori spirituale cu originea noastră, intenţiile noastre şi obiectivul nostni.

Am ales culoarea roşie pentru afişele noastre după o chibzuinţă matură şi temeinică, pentru ca să facem stînga să turbeze, să-i provocăm indignarea şi s-o determinăm să vină la adunările noastre, fie şi numai ca să le saboteze, deoarece aceasta era singura modalitate de a-i face pe acei oameni să ne asculte.

A fost amuzant să urmărim în anii aceia schimbările permanente ale tacticii duşmanilor noştri, care dovedeau că se simţeau dezorientaţi şi neputincioşi. Mai întîi le-au poruncit partizanilor lor să nu ne acorde nici o atenţie şi să evite adunările noastre. Acest consemn a fost, în general, urmat.

Dai" cum, încetul cu încetul, cîte unii dintre ai lor au venit totuşi şi cum numărul lor tindea să crească şi impresia făcută de doctrina noastră asupra lor era vizibilă, puţin cîte puţin şefii au devenit nervoşi şi neliniştiţi şi au rămas cu convingerea că nu se puteau mărgini să rămînă mereu spectatorii acestei extinderi, ci trebuia să termine cu ea prin teroare.

Au urmat atunci apelurile la "proletarii conştienţi şi organizaţi" care u să vină în masă la adunările noastre, pentru ca proletariatul să-i tragă umni "agitaţiei monarhiste şi reacţionare" în persoana reprezentanţilor

Atunci, dintr-o dată, sălile noastre s-au umplut de muncitori cu trei de oră înaintea deschiderii şedinţei. Ele erau ca nişte butoaie cu pulbere teau sări în aer în orice clipă, fitilul fiind deja aprins. Dai" întotdeauna nplat altfel. Aceşti oameni au venit ca duşmani şi au plecat, dacă nu ca ni cel puţin cu îndoieli asupra valorii propriei lor doctrine. Puţin cîte m reuşit să-i contopesc pe partizani şi pe adversari, după un discurs de > într-o singură masă entuziasmată. Orice semnal pentru a împrăştia ea rămînea zadarnic. Atunci şefii au fost într-adevăr cuprinşi de teamă valat în sfîrşit părerea celor care înainte se opuseseră deja acestei tactici icipare la adunări, şi care puteau acum, cu o aparenţă de judecată, să că experienţa dovedise că trebuia să li se interzică muncitorilor, din iu, să vină la şedinţele noastre.
Iarăşi nu au mai venit, sau mai degrabă au venit mai puţini. Dai- în iocul a reînceput. *
Interdicţia nu a fost respectată, tovarăşii au venit mereu în număr tot are şi, în sfîrşit partizanii unei tactici radicale au avut întîietate. ile noastre trebuiau zădărnicite.
Cînd după două, trei, adesea după opt sau zece adunări s-a dovedit că era r să le întrerupă teoretic decît practic, şi că rezultatul fiecărei adunări era rea trupelor roşii de luptă, s-a făcut auzită cealaltă lozincă: "Tovarăşi, >ri şi muncitoare, evitaţi adunările agitatorilor naţional-socialişti!" Aceeaşi şovăială în tactică s-a regăsit şi în presa roşie. Acum se străduia tivăluie în tăcere, apoi, dîndu-şi seama că acest lucim era inoperant, a din nou la metoda opusă. Eram "menţionaţi" în fiecare zi într-un fel ii, şi în cea mai mare parte a timpului i se demonstra muncitorului cît :olă era întreaga noastră activitate. încetul cu încetul, aceşti domni că au simţit că aceasta nu ne făcea absolut nici un rău, ba dimpotrivă, că mulţi oameni au început să se întrebe de ce erau consacrate atîtea iscării noastre dacă era atît de ridicolă. Curiozitatea oamenilor s-a trezit, au făcut stînga-mprejur şi au început, cîtva timp, să ne prezinte în faţa i ca pe nişte criminali înspăimîntători. Articol peste articol, comentînd nstrînd mereu crimele noastre, poveşti scandaloase în care totul, de la era născocit în întregime, trebuiau să încununeze această muncă. Insă se pare că au trebuit să-şi dea seama că nici acest gen de atac nu avea L fond, el nu a făcut decît să contribuie la concentrarea atenţiei generale noastră. Atunci am adoptat următoarea atitudine: nu contează că îşi bat oi sau că ne insultă; că ne prezintă ca pe nişte măscărici sau criminali; ui este că vorbesc despre noi, că se ocupă de noi, că încetul cu încetul noi în ochii muncitorilor ca singura forţă cu care trebuie să lupte. Intr-o zi

vom şti să-i demonstrăm foarte bine haitei evreieşti a presei ce eram în realitate, ce vroiam cu adevărat.

Unul din motivele pentru care, la propriu vorbind, adunările noastre nu au fost sabotate, a fost de asemenea laşitatea aproape inimaginabilă a şefilor adversarilor noştri. In toate situaţiile critice, ei nu trimiteau în luptă decît subalterni, şi, cel mult, aşteptau rezultatul bătăii în afara sălii.

Aproape întotdeauna eram foarte bine informaţi asupra intenţiilor acestor domni. Nu numai pentru că noi lăsam, din motive de oportunitate, un număr din oamenii noştri în formaţiunile roşii, ci pentru că indicatorii roşii au fost atinşi de o predispoziţie la flecăreală care ne-a fost utilă, dai' care, în general, din nefericire se întîlneşte prea des la poporul german. Ei nu-şi puteau ţine gura, atunci cînd concepuseră vreun plan şi, în cele mai multe cazuri, începeau să cîrîie înainte ca oul să-şi facă apariţia. Aşa că, de multe ori, am făcut pregătirile cele mai amănunţite fără ca echipele de spărgători roşii să aibă cea mai vagă bănuială că vor fi imediat aruncaţi afară.

Pe vremea aceea eram obligaţi să asigurăm noi înşine ordinea la adunările noastre; nu puteam conta niciodată pe protecţia autorităţilor; dimpotrivă, ele nu-i protejau decît pe cei care aţîţau la tulburări, după cum o dovedeşte experienţa. Căci singurul rezultat real al unei intervenţii a autorităţilor, adică a poliţiei, era împrăştierea unei adunări, cu alte cuvinte închiderea ei. Şi acesta era scopul şi singura intenţie a sabotorilor duşmani.

De altfel, în această privinţă, la poliţie s-a statornicit un obicei, care este cel mai monstruos şi cel mai contrar oricărei noţiuni de drept care se poate imagina. Atunci cînd autorităţile află într-un fel oarecare că există temeri legate de o tentativă de a face o adunare să eşueze, nu numai că nu fac nimic spre a-i opri pe turbulenţi, dai* le interzic celoi'lalţi, nevinovaţilor, să-şi ţină adunarea şi
0 minte normală de poliţist mai socoate că aceasta este dovada unei mari
înţelepciuni. Ei numesc aceasta "o măsură preventivă pentru a împiedica o
încălcare a legilor".

Tîlharul îndrăzneţ are aşadar întotdeauna posibilitatea să zădărnicească orice acţiune şi orice activitate politică a omului cinstit. In numele securităţii şi al ordinii, autoritatea de stat se înclină în faţa banditului şi îi interzice nevinovatului să-1 provoace. Astfel, atunci cînd naţionalsocialiştii voiau să-şi ţină adunările în cutare sau cutare local, şi cînd sindicatele declarau că aceasta îi va determina pe membiii lor să se opună prin violenţă, poliţia nu numai că nu-
1 închidea pe aceşti domni şantajişti, ci interzicea adunarea noastră. Da, aceşti
reprezentanţi ai legii au avut pînă şi incredibila neruşinare de a ne anunţa acest
lucru în scris de nenumărate ori.

Dacă voiam să ne protejăm împotriva unor asemenea eventualităţi, trebuia să luăm măsuri pentru ca orice tentativă de dezordine să fie zădărnicită încă de la început.

La acestea s-a adăugat următoarea consideraţiune:

Orice adunare care este protejată numai de poliţie îşi

discreditează

izatorii în ochii masei. Adunările care necesită protecţia unui baraj nic al poliţiei nu exercită nici o atracţie, pentru că o desfăşurare de forţă ondiţia prealabilă a succesului la păturile inferioare ale poporului.

După cum un bărbat curajos poate cuceri mai lesne inimile femeilor un laş, o mişcare eroică cucereşte inima poporului mai puternic decît o re lipsită de curaj, menţinută numai graţie protecţiei poliţiei.

In special pentru acest din urmă motiv tînărul partid trebuia să ia •i pentru a-şi apăra existenţa el însuşi şi să zdrobească terorismul sarului prin propriile sale forţe.

Protecţia adunărilor a fost realizată:

1. Conducîndu-le energic fi cu un simt psihologic sigur.

2. Graţie unei trupe de camarazi însărcinaţi cu menţinerea ordinii.

Cînd noi organizam o adunare, *noi* eram stăpînii şi nimeni altcineva. Şi e afirmăm neobosit şi cu orice prilej acest drept de a rămîne stăpîni. •sării noştri ştiau perfect că cine ne provoca era azvîrlit afai'ă fără pic de jenţă, chiar dacă n-am fi fost decît o duzină împotriva a cinci sute. In rile de pe vremea aceea, mai ales în afara Miinchenului, s-a întîmplat să ; cincisprezece sau şaisprezece naţional-socialişti în faţa a cinci, şase, şapte Dt sute de adversari. Dai* noi n-am fi tolerat totuşi nici o provocare şi cei isistau la adunările noastre ştiau foarte bine că mai bine ne-am fi lăsat îţi pe loc decît să capitulăm. Nu o dată s-a întîmplat ca o mînă de camarazi tri să se manifeste eroic contra unei uriaşe mase de roşii care urlau şi 1. Este adevărat că, în final, le-ar fi putut veni de hac acelor cincisprezece-îci de oameni. Dar ceilalţi ştiau că mai înainte cel puţin o cantitate dublă iplă a partizanilor lor ai* fi avut capetele sparte, şi nu se expuneau **as.**

Am încercat aşadar să ne instruim studiind tactica adunărilor marxiste gheze şi aceste observaţii au dat roade.

Marxiştii au avut întotdeauna o disciplină oarbă, în aşa măsură încît nu ea pune nici măcar problema încercării sabotării unei reuniuni marxiste, ţin de către burghezi. In schimb, roşiii nutreau cu atît mai mult astfel de ii. Sub acest aspect nu numai că ajunseseră la o veritabilă virtuozitate, dai' eră să facă să domnească în numeroase provincii ideea că simplul fapt al izării unei adunări non-marxiste era o *provocare la adresa proletariatului;* Ies atunci cînd cei ce trăgeau sforile la ei presimţeau că, la această re, ai' putea fi întocmită lista crimelor lor şi dezvăluită josnicia lor de aoşi înverşunaţi să înşele poporul. Cînd o asemenea adunare era anunţată, ga presă roşie scotea un *toile* furios, şi foarte des aceşti detractori Latici ai legilor se adresau mai întîi autorităţilor, cu rugămintea pe cît de toare pe atît de ameninţătoare de a interzice de îndată această *provocare etariatului,* pentru a se evita "ceea ce e mai rău". Ei îşi adaptau limbajul >stia administraţiei, şi obţineau astfel succesul dorit. Dai' dacă, din >lare, nu se aflau în faţa unei jalnice creaturi nedemne de funcţia sa, ci a

unui adevărat funcţionai- german care să respingă şantajul lor ruşinos, atunci lansau apelul binecunoscut de a nu tolera o asemenea "provocare a proletariatului" şi de a se afla în cutare zi în masă la această adunare, pentru "a închide gura burghezilor mizerabili cu pumnii noduroşi ai proletariatului".

Ah! trebuia să fi văzut una din aceste adunări burgheze, să fi asistat o dată la întreaga disperare şi nelinişte a biroului său! Foarte des, în faţa unor asemenea ameninţări, renunţau la adunare. Sau teama rămînea atît de puternică încît nu o începeau decît la ora 9 fără un sfert sau la 9 în loc de ora 8, Preşedintele îşi dădea toată osteneala să le explice "domnilor din opoziţie" aici prezenţi, făcîndu-le mii de complimente, cîtă plăcere le făcea (curată minciuni!) lui şi celorlalţi asistenţi venirea unor oameni care încă nu le împărtăşeau convingerile; căci numai o discuţie în contradictoriu (pe care o promiteau astfel solemn dinainte) putea confrunta opiniile, face să se nască înţelegerea reciprocă şi arunca o punte de la unii la alţii. In plus, el mai dădea asigurări că scopurile acestei adunai nu erau să determine pe cineva să devină infidel vechii sale opinii. într-adevăr, fiecare poate ajunge în rai în felul său [L]), trebuie aşadar să i se lase celuilalt libertatea de opinie; el roagă aşadar să i se permită conferenţiarului să-şi încheie discursul, care de altminteri nu va fi lung, şi să nu i se ofere lumii, cei puţin la această adunare, spectacolul ruşinos al discordiei dintre fraţii germani... Ptiu!

Bravii noştri fraţi de stînga, în majoritate, nu manifestară nici un pic de blîndeţe; conferenţiarul nici n-avusese timp să-şi înceapă discursul că trebuia deja să se cărăbănească sub o ploaie de insulte din cele mai violente; şi adesea aveiî chiar impresia că trebuia să mulţumească soartei care îi scurta astfel chinul. Sub o avalanşă de huiduieli, toţi aceşti toreadori ai adunărilor burgheze părăseau arena, dacă nu erau aruncaţi rapid pe scară cu capetele pline de cucuie, ceea te s-a întîmplat foarte des.

Aşadar, pentru marxişti a fost ceva nou cînd noi, naţional-socialiştii, ne-am organizat adunările, şi mai ales felul în care le-am organizat. Veneau la noi, siguri că puteau, fireşte, să repete acel mic joc pe care îl jucaseră de atîtea ori. "Astăzi o terminăm cu oamenii ăştia!" Foarte des unul din ei îi striga mîndru această frază altuia în timp ce intra în sala noastră, dai* se vedea de îndată pus în imposibilitatea de a mai putea striga ceva.

Mai întîi că noi aveam o metodă complet diferită de a conduce adunările. Noi nu cerşeam bunătatea publicului de a ne asculta conferinţa, nu promiteam o discuţie interminabilă, noi decretam încă de la început că eram stăpînii adunării şi că cel care şi-ar permite, fie şi numai o singură dată, să ne întrerup», va fi azvîrlit afară fără milă. Ne declinam dinainte orice răspundere pentiu soarta lui; dacă aveam timp şi ne convenea, poate puteam admite o discuţie;

') Conform cuvintelor lui Frederic cel Mare: "Ein jeder mag nach seina[1] Fasson selig werden", (N.T.)

nu va fi nici una, asta-i tot; pentru moment dl. conferenţiar Cutare are
l.
Lucrul acesta a fost suficient ca să-i uluiască.
In al doilea rînd, noi aveam o poliţie de sală bine organizată. La
e burgheze, acest serviciu de ordine era făcut în cea mai mare a
i de personaje care credeau că vîrsta le dădea un anumit drept de a se
uitaţi şi respectaţi. Cum masele înrolate de marxism nu se sinchiseau
i, de autoritate şi de respect, acest serviciu de ordine burghez era ca să
a inexistent. încă de la începutul campaniei noastre, eu am pus bazele
rii serviciului nostim de protecţie sub forma unui *serviciu de ordine,*
exclusiv din rîndurile tineretului. Erau, în cea mai mare parte,
i de î'egiment, alţii erau tineri tovarăşi de partid recent înscrişi, care
învăţaţi îndeosebi: că teroarea nu putea fi zdrobită decît prin teroare;
sst pămînt, a triumfat întotdeauna numai omul îndrăzneţ şi hotărît; că
im pentru o idee atît de puternică, atît de nobilă şi atît de înaltă încît ea
îtr-adevăr să fie apărată şi protejată cu preţul ultimei picături de sînge.
pătrunşi de convingerea că atunci cînd raţiunea tace, violenţa ia
. din urmă şi că cea mai bună armă defensivă este atacul; şi că serviciul
3 ordine trebuia să fie precedat pretutindeni de reputaţia că nu era un
etori, ci o asociaţie de luptă extrem de energică. Şi că acestui tineret îi
de o asemenea
lozincă!
iît de dezamăgită şi de indignată era această generaţie de combatanţi! 2 plină de dispreţ şi de repulsie faţă de acele curci plouate de burghezi! e vedea clar că revoluţia nu putuse avea loc decît datorită anihilării line de energie ale poporului nostru de către guvernul burghez. Pumnii uiau să ocrotească poporul german mai existau, dar lipseau capetele ;onducă. Ce strălucii! am văzut aprinzîndu-se în ochii băieţilor mei cînd am necesitatea misiunii lor, cînd îi asiguram că cea mai mare ne a lumii rămîne neputincioasă dacă nu o slujeşte, nu o apără, nu o nici o forţă, că blînda zeiţă a păcii nu poate apărea decît alături de zeul *i,* şi că orice operă măreaţă de pace trebuie susţinută şi apărată prin :a **recrutaţii** militare li s-a părut atît de nouă! Nu în sensul în care o nintea împietrită a bătrînilor funcţionali anchilozaţi în serviciul moarte a unui stat mort, ci al conştiinţei vii a datoriei de a se angaja prin sacrificiul propriei vieţi, viaţa întregului popor, întotdeauna şi iunde şi pretutindeni.

cum intrau atunci în luptă băieţii ăştia! Asemeni unui nor gros de aruncau asupra scandalagiilor de la adunările noastre, fără să se că de superioritatea lor numerică, fie şi zdrobitoare, fără să se teamă "ăniţi sau să-şi verse sîngele, plini de acea măreaţă idee unică de a alea misiunii sacre a mişcării noastre.

că de la sfîrşitul verii lui 1920, organizarea serviciului nostru de ăpătat un statut precis şi, în primăvara lui 1921, el a fost încetul cu

începutul împărţit în centurii, care se subîmpărţeau şi ele în grupe.

Şi acest lucru era urgent şi necesar, căci activitatea noastră se lărgise mereu. Ne mai adunam încă destul de des în sala de festivităţi Hofbrăuhaus din Miinchen, dar şi mai des în sălile mai mari din acel oraş. Sala de festivităţi de la Biirgerbrău [1]) şi Kindlkeller [2]) din Munchen au văzut, în toamna şi iama 1920-1921, adunări tot mai numeroase şi impunătoare, şi aceeaşi scenă se repeta mereu: *intrarea la manifestaţiile partidului naţional-socialist german muncitoresc trebuia oprită depolijie încă înainte de începerea adunării, deoarece sala era ticsită.* Organizarea serviciului nostru ne-a făcut să rezolvăm o problemă esenţială. Mişcarea nu avea pînă în acel moment nici o insignă de partid, nici un steag. Absenţa unor astfel de simboluri nu avea numai inconveniente de moment, dai* era inadmisibilă pentru viitor. Inconvenientele constau mai ales în aceea că tovarăşii din partid nu aveau nici un semn exterior al asociaţiei lor şi, pe de altă parte, pentru viitor absenţa unei insigne, simbol al mişcării, opusă emblemei internaţionale era inadmisibilă.

încă din tinereţe am avut foarte des ocazia să recunosc şi să simt întreaga importanţă psihologică a unui astfel de simbol. Am văzut după război o manifestaţie de mase marxiste în faţa palatului regal şi la Lustgarten. O mare de steaguri roşii, de brasarde roşii, de flori roşii dădeau acestei manifestaţii, care reunea aproape o sută douăzeci de mii de persoane, un aspect într-adevăr impresionant. Puteam să simt şi să înţeleg eu însumi cît de lesne se lasă sedus un om din popor de magia sugestivă a unui spectacol atît de măreţ.

Burghezia, care nu are şi nici nu reprezintă, ca partid politic, nici o concepţie filozofică despre viaţă, n-avea în consecinţă nici un steag al ei. Alcătuită din " patrioţi", ea se împodobea cu culorile Reichului. Dacă aceste culori ai* fi fost simbolul unei anumite concepţii despre viaţă, s-ar fi putut crede că în acest simbol conducătorii vedeau reprezentarea concepţiei lor despre viaţă, devenit, prin însăşi activitatea lor, drapelul statului şi al Reichului.

Dai* nu era cazul.

Reichul fusese structurat fără ajutorul burgheziei germane şi drapelul său era născut din sînul războiului. In consecinţă, în realitate nu era decît un drapel reprezentativ al unui stat şi nu avea nici o semnificaţie filozofică deosebită.

Intr-un singur punct al teritoriului de limbă germană, în Austria germană, exista ceva apropiat de un drapel burghez de partid. Adoptînd culorile de la 1848, negru-roşu-galben, ca drapel al partidului său, o parte a burgheziei naţionale austriece a creat un simbol care, deşi lipsit de semnificaţie ideologică, avea un caracter revoluţionar din punctul de vedere al statului. *Adversarii cei*

---

[1]) şi 2) Numele unor berării mari (N.T.)

nverşunaţi ai acestui drapel negru-roşu-galben - acest lucru n-ar trebui lată uitat în zilele noastre - au fost social-democra{ii fi creştin-socialii, cu winte clericalii. Ei sînt cei care atunci au insultat şi au murdărit aceste , tot aşa cum, în 1918, au aruncat culorile negru-alb-roşu la pubelă. Este rat că negru-roşu-galben al partidelor germane din vechea Austrie au fost •ea anului 1848, adică a unei epoci poate pline de iluzii, dai" care a avut reprezentanţi cele mai cinstite suflete germane, deşi evreul care a tras i stătea nevăzut în culise. Aşadar, numai trădarea patriei şi samsarlîcul nat de oameni germani şi teritorii germane au făcut ca aceste drapele să ină atît de simpatice marxismului şi centrului încît l-au adoptat astăzi ca ;ot ce au mai sfînt şi întemeiază "ligi" ') pentru apărarea acestui drapel e odinioară scuipau.

Pînă în anul 1920, marxismului nu i s-a opus aşadar de fapt nici un care să întruchipeze o concepţie despre viaţă diametral opusă acestuia, artidele cele mai sănătoase ale burgheziei germane nu au vrut, după 1918. reteze la adoptarea drapelului negru-roşu-galben al Reichului care fusese erit dintr-odată, nu exista nici un program de viitor care să se opună ţelor noi, cel mult ideea reconstituirii imperiului dispărut.

Acestei idei îşi datorează reînvierea steagul negru-galben-roşu al lui Reich sub forma drapelului partidelor noastre burgheze aşa-zise ale.

Este evident că simbolul unei situaţii care putea fi distrusă de marxism irejurări şi cu consecinţe foarte puţin glorioase se potriveşte prost ca nă în numele căreia acelaşi marxism trebuie nimicit. Oricît de sacre şi de *î* trebuie să-i fie aceste culori de o frumuseţe unică, în ambalajul lor nou aspăt, **oricărui** german cinstit care a luptat sub acest drapel şi a văzut île căzînd, ele nu pot fi simbolul unei lupte pentru viitor.

Spre deosebire de politicienii burghezi, eu am apărat întotdeauna în mişcării noastre punctul de vedere că pentru naţiunea germană este o ită fericire că şi-a pierdut vechiul drapel. Ceea ce face republica sub ii ei drapel, ne poate rămîne indiferent. Dai' în străfundurile inimii î trebuie să-i mulţumim soartei că a fost destul de blîndă ca să apere cel îrios drapel de luptă din toate timpurile de oprobriul de a sluji drept if celei mai ruşinoase prostituţii. Actualul Reich care se vinde şi îşi vinde ii n-ar fi trebuit să arboreze niciodată drapelul negru-alb-roşu al onoarei oismului.

Cîtă vreme durează ruşinea din noiembrie, regimul actual trebuie să semnul ei exterior şi nu are dreptul să fure emblema unui trecut mai

1. Politicienii noştri burghezi trebuie să-şi dea seama că oricine revendică

L iarna 1923-1924, partidele republicane au întemeiat liga *Reichsbanner* ui imperiului). (N.T.)

drapelul negm-alb-roşu pentru acest stat comite un furt faţă de trecutul nostru. Drapelul de odinioasrâ i se potrivea numai imperiului de odinioară, şi republica • slavă Domnului! - şi 1-a ales pe acela care i se potrivea cel mai bine ').

Astfel că noi, naţional-socialiştii, nu considerăm că desfăşurarea vechiului drapel este un simbol expresiv al activităţii noastre, căci noi nu vrem să reînviem vechiul imperiu care a pierit prin propriile sale greşeli, noi vrem să întemeiem un stat nou.

Mişcarea care luptă astăzi împotriva marxismului în acest sens trebuie să reprezinte şi prin drapelul ei simbolul unui stat nou.

Problema noului drapel, adică a aspectului său, ne a preocupat mult pe vremea aceea. Din toate părţile primeam sugestii pavate cu intenţii bune, dai" lipsite de valoare practică. Noul drapel trebuia să fie în acelaşi timp un simbol al propriei noastre lupte, să fie decorativ şi sugestiv. Cine a avut des de-a face cu masele ştie că aceste detalii aparent neînsemnate sînt, în realitate, foarte importante. O insignă impresionantă poate, în sute de mii de cazuri, să trezească un interes deosebit faţă de mişcare.

Din acest motiv, noi trebuia să respingem toate propunerile care ni se făceau din diferite părţi de a simboliza mişcarea noastră printr un steag alb, ceea ce ai* fi amintit de vechiul stat sau mai degrabă de partidele debile al căror scop unic era reconstituirea unei stări de lucruri dispărute. In plus, albul nu este o culoare captivantă. El se potriveşte unor societăţi caste de fete tinere, dai' nu unor mişcări explozive dintr-o epocă de revoluţii.

Ne-a fost propus şi negrul: cu toate că se potriveşte mai bine cu epoca actuală, nu puteam vedea în el nici o indicaţie clară asupra aspiraţiilor mişcării noastre. In sfîrşit, nici această culoare nu exercită o acţiune captivantă.

Alb-albastrul trebuia eliminat, în ciuda minunatului său efect estetic, pentru că era culoarea unui anumit stat german [z]) şi al unei tendinţe politice suspecte din cauza particularismului său îngust. In afară de aceasta, cu *preu* s-ar fi găsit vreo indicaţie oarecare referitoare la mişcarea noastră. Din aceleaşi motive am înlăturat negrul cu alb [3]).

In ce priveşte culorile negru-roşu-galben, problema nici nu se paiea măcar.

Nici în ce priveşte negru-alb-roşu, pentru motivele arătate deja, cel puţin în îmbinarea lor actuală. Insă acest ansamblu de culori exercită totuşi o acţiune mult superioară altora. Este cea mai strălucită potrivire din cîte există.

Eu m-am pronunţat întotdeauna pentru păstrarea vechilor culori, nu numai pentru că ele sînt pentru mine, ca vechi soldat, tot ce există mai sfint pe

') Negru-roşu-galben (N.T.) *) Drapelul Bavariei (N.T.) [3]) Drapelul Prusiei (N.T.)

c 23 — Mein Kampf

urne, ci şi deoarece corespund cel mai bine simţului meu estetic. Cu toate icestea a trebuit să refuz fără excepţie nenumăratele proiecte care îmi parveneau lin sînul tinerei noastre mişcări şi care, în cea mai mare parte, trasau crucea ncîrligată pe fondul vechiului drapel. Eu însumi, fiind şeful, nu voiam să impun >ropriul meu proiect, deoarece cineva îmi putea sugera un altul la fel de bun iau chiar mai bun. într-adevăr, un dentist din Starnberg mi-a prezentat un iroiect care nu era rău deloc, care, de altfel, se apropia de al meu, şi nu avea lecît un singur cusur: crucea încîrligată, cu braţele îndoite, se profila pe un cerc ilb. După nenumărate încercări, m-am oprit şi eu la o formă definitivă: un cerc db pe fond roşu, iar în mijloc o cruce încîrligată neagră. După încercări ndelungate am găsit şi un raport definit între dimensiunile drapelului, nărimea cercului alb, forma şi grosimea crucii încîrligate.

Şi aşa a rămas.

In acelaşi spirit, am comandat de îndată brasarde pentru membrii serviciului nostru de ordine, o bandă roşie, pe care se vedea un cerc alb cu o •.ruce încîrligată neagră.

Insigna partidului a fost desenată după aceleaşi contururi: un cerc alb De fond roşu, cu o cruce încîrligată la mijloc. Un aurar din Miinchen, Fiiss, ne-a ivrat prima insignă autentică, care pe urmă a fost păstrată.

La sfîrşitul verii lui 1920, noul nostru drapel a fost prezentat pentru ntîia oară publicului. Se potrivea perfect cu tînăra noastră mişcare. Era tînăr ji nou ca şi acesta. Nimeni nu-1 văzuse încă, a avut efectul unei torţe aprinse, km încercat noi înşine o bucurie aproape copilărească atunci cînd un tovarăş :redincios de partid a făcut pentru prima dată schiţa şi ne-a dat drapelul. Peste :îteva luni, aveam deja o jumătate de duzină la Miinchen, iar serviciul nostim ie ordine care creştea mereu la număr a contribuit în mod deosebit la ["ăspîndirea acestui simbol al mişcării.

Căci era într-adevăr un simbol! Nu numai deoarece culorile-i unice, Lubite cu înflăcărare de noi toţi, şi care-i aduseseră odinioară atîta onoare poporului german exprimau respectul nostim faţă de trecut, dar şi pentru că era in acelaşi timp cea mai bună întruchipare a aspiraţiilor mişcării noastre. Naţional-socialişti, noi vedeam în drapelul nostim programul nostim. In *roşu* vedeam ideea socială a mişcării; în *alb,* ideea naţionalistă; în cimcea încîrligată, misiunea de a lupta pentru triumful **arianului** şi în acelaşi timp pentim triumful ideii de muncă productivă, idee care a fost ^i va rămîne veşnic antisemită.

Doi ani mai tîrziu, cînd serviciul nostim de ordine a devenit o timpă de luptă, cuprinzînd mii de oameni, s-a dovedit necesar să-i dăm acestui organism de luptă un simbol special de victorie: *stindardul.* Eu l-am desenat şi l-am încredinţat spre executare unui vechi şi credincios tovarăş de partid, maistrul aurar Gahr. De atunci, stindardul este emblema luptei naţional-socialiste.

Activitatea noastră, care sa intensificat fără încetare în cursul anu 1920, ne-a determinat în sfîrşit să ţinem uneori două adunări pe săptămî: Mulţimile se adunau în faţa afişelor noastre, sălile cele mai mari din oraş *eţ* pline ochi, şi zeci de mii de marxişti rătăciţi au regăsit sentimentul comuniui cu poporul lor pentru a deveni pionierii Reichului liber al viitorului.

Publicul a început să ne cunoască la Miinchen. Se vorbea despre r cuvintele "naţional-socialist" au devenit curente, şi aceasta era deja un progr în sine. Numărul simpatizanţilor şi chiar al membrilor de partid a început crească fără întrerupere, astfel că, încă din iama 1920-1921. am putut apare Munchen ca un partid puternic.

Cu excepţia partidelor marxiste, nici un partid, îndeosebi nici un par *na{ional* nu s-a putut mîndri cu manifestaţii atît de numeroase, atît impozante ca ale noastre. Sala de la Kindlkeller din Munchen, care pu cuprinde cinci mii de oameni, a fost nu o dată plină ochi, şi nu exista deci singură sală pe care încă nu îndrăznisem s-o înfruntăm, cea de la circul Kro

La sfîrşitul lunii ianuarie 1921, Germania a fost din nou copleşită griji mari. Acordul de la Paris, pe baza căruia Germania se angajase plătească absurda sumă de o sută de miliarde de mărci-aur, avea să se concrt zeze sub forma ultimatumului de la Londra. Uniunea asociaţiilor zise rasii care exista la Munchen de multă vreme, voia să organizeze cu această ocazie mare protest comun. Timpul presa puternic, şi eu însumi deveneam nervos faţa veşnicelor şovăieli şi tergiversări în aplicarea hotărîrilor luate. S-a voi mai întîi despre o manifestaţie în Konigsplatz, dar s-a renunţat la ea de tea că vor fi împrăştiaţi şi bătuţi măr de roşii, şi s-a proiectat o manifestaţie protest în faţa Feldherrnhalle '). Dai- s-a renunţat şi la aceasta şi s-a propu adunare comună la Kindlkeller din Munchen. Intre timp, zilele treceau grăbi marile partide nu se sinchiseau defel de gravitatea extremă a evenimentelo comitetul central nu s-a putut hotărî să fixeze o dată precisă pentru manifesta planificată.

Marţi 1 februarie 1921 am cerut de urgenţă o hotărîre definitivă. Am i amînat pînă miercuri. Miercuri am pretins un răspuns extrem de clar: va a' loc adunarea? şi cînd? Răspunsul a fost din nou imprecis şi evaziv; a f anunţată "intenţia" comitetului de a organiza manifestaţia miercurea viitoz

Eram la capătul răbdării şi am hotărît să organizez singur adunarea protest. Miercuri la prînz am dictat în zece minute textul afişului, care a 1 bătut la maşină, şi am dispus în acelaşi timp închirierea circului Krone pen a doua zi, joi 3 februarie.

Era o treabă extrem de hazardată pe vremea aceea. Nu numai că îndoielnic că vom putea umple uriaşa sală, dai" înfruntam şi riscul de a fi fă< bucăţi. Serviciul nostru de ordine era insuficient pentru sala aceea uriaşă.

') In acelaşi loc unde, la 9 noiembrie 1923, a eşuat puciul hitlerist (N.T

iveam nici o idee precisă nici despre tactica de urmat în cazul unei tentative de ;abotare a adunării. M-am gîndit că împotrivirea ar fi mult mai dificilă în imfiteatml unui circ decît într-o sală obişnuită. In realitate s-a dovedit că era ocmai invers. Era mai uşor să stăpîneşti o bandă de sabotori în spaţiul uriaş al mui circ decît în nişte săli arhipline.

De un lucru eram siguri: orice eşec ne putea arunca în umbră pentru nultă vreme. Căci un singur sabotaj reuşit al uneia din adunările noastre ne-ar i distins dintr-odată aureola şi i-ar fi încurajat pe adversarii noştri să repete eea ce le-ar fi reuşit o dată. Aceasta ar fi putut duce la sabotarea întregii îoastre activităţi în domeniul adunărilor, şi n-am fi putut restabili situaţia decît n cîteva luni şi după lupte deosebit de grele.

Nu aveam decît o singură zi ca să punem afişele, chiar joia respectivă.)in nefericire, în cursul dimineţii a plouat şi am avut oarecare motive să ne emem că, în asemenea condiţii, majoritatea oamenilor vor prefera să rămînă .casă în loc să alerge, pe ploaie şi ninsoare, la o adunare unde puteai fi doborît.

Pe scurt, în cursul dimineţii dintr-odată mi-a fost teamă că sala nu va fi lină (în acest caz aş fi fost compromis în ochii comitetului central), astfel că am ictat în grabă cîteva proclamaţii şi am pus să fie tipărite ca să fie distribuite în ursul după-amiezii. Ele cuprindeau fireşte invitaţia de a asista la adunare.

Două camioane pe care le-am închiriat au fost împodobite cu cît mai lult *roşu* posibil, am pus cîteva drapele şi am instalat în ele cincisprezece-ouăzeci de tovarăşi de partid; ei au primit ordinul să circule neîncetat pe trâzile oraşului, împrăştiind proclamaţiile, ca să facă propagandă pentru îanifestaţia populară de seară. A fost prima dată cînd pe străzi au circulat amioane cu drapele care să nu fi fost ocupate de marxişti. Burghezii, cu gurile îscate, urmăreau cu o **privire** fixă acele camioane împodobite cu roşu şi cu râpele cu crucea încîrligată fluturînd în vînt, în timp ce din cartierele lărginaşe se ridicau nenumăraţi pumni strînşi, ai căror posesori păreau turbaţi in cauza acestei noi "provocări a proletariatului". Căci numai marxiştii aveau reptul să ţină adunări şi să circule cu camioanele.

La ora 7 seara circul abia începuse să se umple. Eram informat telefonic in zece în zece minute şi deveneam oarecum neliniştit; fiindcă la ora 7 sau la şi un sfert celelalte săli fuseseră întotdeauna pe jumătate pline, dacă nu mai îult. Dai- acest fapt avea să mi se explice mai tîrziu. Nu mă gîndisem la imensiunile uriaşe ale acestui nou local; mii de persoane ajungeau ca să umple ala de la Hofbrăuhaus, în timp ce acelaşi număr de asistenţi era ca şi înghiţit e circul Krone. Abia se vedeau. Puţin mai tîrziu au sosit veşti mai bune şi la ra opt fără un sfert s-a anunţat că sala era pe trei sferturi plină şi că în faţa hişeelor se mai înghesuiau încă mulţimi compacte. Atunci am pornit la drum.

Am ajuns în faţa circului la ora 8 şi două minute. In faţa clădirii mai era ime; erau, în parte **curioşi,** în parte adversari, care voiau să asiste la venimente.

Cînd am pătruns în sală, m-a cuprins aceeaşi bucurie pe care o simţisem

cu un an în urmă la prima noastră adunare din sala de festivităţi Hofbrăuhai Dai' numai după ce mi-am croit drum printre zidurile de oameni şi am ajuns estrada ridicată am putut vedea succesul nostru în întreaga sa măreţie. Sala deschidea larg în faţa mea ca o cochilie uriaşă, plină de mii şi mii de oamei Pînă şi pista era neagră de lume. Fuseseră vîndute peste cinci mii şase sute bilete de intrare şi, numărînd toţi şomerii, studenţii săraci şi echipele d serviciul nostru de ordine, ajungeam la cifra de aproape şase mii cinci sute persoane.

"Să construim viitorul sau să dispărem", acesta era titlul conferin mele şi inima mea se desfăta văzînd că viitorul era acolo, sub ochii mei.

Mi-am început discursul şi am vorbit aproape două ore şi jumătate; du prima jumătate de oră am simţit că acesta adunare va fi un mare succes. Int acele mii de oameni şi mine se stabilise contactul. încă din prima jumătate oră, aclamaţii spontane, izbucnind tot mai puternic, au început să mă întreruj la capătul a două ore le-a luat locul acea tăcere pioasă de care atunci am fc mişcat de multe ori în acea sală şi care va rămîne de neuitat pentru toţi cei ca au trăit-o. Aproape că puteai să auzi o răsuflare în acea mulţime uriaşă, şi cii am rostit ultimele cuvinte, a izbucnit un val de aclamaţii, apoi mulţimea intonat cu înfocare cîntecul mîntuitor: *Deutschland iiber alles.*

Am urmărit din ochi refluxul lent al acestei mări de oameni care scurs prin vastul pasaj central timp de aproape douăzeci de minute, în vrei ce uriaşa sală se golea încet. Abia atunci mi-am părăsit locul, transportat bucurie, şi m-am întors acasă.

La această primă adunare din circul Krone s-au făcut fotografii. E demonstrează mai bine decît orice vorbe caracterul grandios al acelei manifest ţii. Gazetele burgheze au publicat cîteva reproduceri, însoţite de note, însă i au indicat că era o manifestaţie "naţională" şi i-au trecut conştiincios sub tace pe organizatori.

Piin această manifestaţie am ieşit pentru prima dată din categor partidelor neînsemnate. Nu mai puteam fi ignoraţi. Şi ca să nu lăsăm să înstăpînească în public impresia că succesul acestei adunări era doar trecător, a anunţat îndată o a doua manifestaţie în acelaşi circ, pentru săptămîna următo re, şi rezultatul a fost acelaşi. Din nou spaţiul uriaş s-a umplut pînă la refuz mase de oameni; aşa că am hotărît ca în săptămîna următoare să mai ţinem adunare de acelaşi fel. Pentru a treia oară, uriaşul circ a fost plin ochi, de s pînă jos.

In cursul anului 1921 eu am intensificat şi mai mult activitatea noast din Miinchen în domeniul adunărilor. Am ajuns să ţin nu numai o adunare opt zile, ci uneori două adunări în aceeaşi săptămînă, iar in plină vară şi sfîrşitul toamnei cîteodată au fost chiar trei. Ne adunam întotdeauna la circ puteam constata, spre mulţumirea noastră, că toate serile noastre se bucurau acelaşi succes.

De aici a rezultat un număr mereu crescînd de simpatizanţi şi o creşte

a numărului membrilor de partid.

reşte că în faţa unor asemenea succese adversarii noştri nu au rămas îzitînd în tactica lor între teroare şi tăcere, nu au putut, cum au fost recunoască chiar ei, împiedica dezvoltarea mişcării noasfre. Atunci ît să facă un ultim efort, un act de teroare care trebuia să excludă nice posibilitate de a ne continua adunările.

î pretext aparent a fost folosit un atentat foarte misterios împotriva, itat din dietă, numit Erhard Auer '). Intr-o seară cineva ar fi tra~ i. Nu s-ar fi tras efectiv asupra lui, ci s-ar fi încercat să se tragi, de spirit nemaipomenită şi curajul proverbial al acestui conducător aocrat nu numai că ai* fi dejucat acest atentat criminal, dai- i-ar fi pus i sceleraţi. Fugiseră atît de iute şi atît de bine încît poliţia na putut să niciodată urma. Acest eveniment misterios a fost folosit de organul ie la Miinchen ca să înceapă împotriva noastră o campanie de aţîţare lăsînd să se presimtă, cu sporovăială obişnuită, ceea ce avea să se In orice caz, aveau să fie luate măsuri încît copacii noştri să nu se ă la cer; braţele proletare trebuiau săi doboare la timp. este cîteva zile a urmat marea lovitură.

entru această răfuială definitivă a fost aleasă o adunare în sala de din Hofbrăuhaus, unde trebuia să vorbesc.

e 4 noiembrie 1921, între orele 6 şi 7 după-amiaza am primit primele *.te* care anunţau că adunarea noastră va fi sabotată fără milă şi că au să trimită în acest scop mase mari de muncitori din uzinele cele mai

rebuie să atribuim unui ghinion faptul că acest comunicat nu ne-a mai devreme. In aceeaşi zi părăsiserăm vechiul şi venerabilul nostru i Stemeckgasse din Miinchen şi ne transferaserăm sediul într-un local mai exact evacuaserăm deja vechiul local, dai* nu ne putuserăm instala a, fiindcă se lucra încă la el. Telefonul fiind ridicat de la vechiul birou *i* încă instalat în cel nou. un mare număr de încercări de a ni se *i* telefonic aceste planuri de sabotaj a fost zadarnic, n consecinţă, această adunare nu a fost apărată decît de un serviciu de arte redus numeric, în jur de şaizeci de oameni, sistemul de alarmă nu suficient de perfecţionat ca să poată aduce într-o oră destule întăriri. Să nalăm că asemenea zvonuri alarmante ne ajunseseră deseori la urechi ată nu se întîmplase nimic anormal. Vechiul dicton că revoluţiile ! dainte mor în faşă se dovedise pînă atunci adevărat în privinţa

Vşadar, şi din acest motiv, nu sa făcut poate tot ceea ce putea fi făcut i împiedica prin forţă sabotarea adunării noastre. In sfîrşit, noi am

---

:ialist-bavarez (N.T.)

considerat întotdeauna că sala de festivităţi de la Hofbrăuhaus din Miinchen cea mai puţin potrivită pentru o încercare de sabotaj. Ne temuserăm degrabă de sălile mai mari, în special la circ. Sub acest aspect, ziua aceea ne-^ dat o lecţie preţioasă. Mai tîrziu am studiat toate aceste probleme - pot s-o spun.. cu metode ştiinţifice şi am ajuns la concluzii pe cît de neprevăzute pe atît d_§ interesante; pe urmă ele au fost de o importanţă hotărîtoare pentru organizare^ şi tactica secţiunilor noastre de asalt.

Cînd am pătruns în vestibulul din Hofbrăuhaus, la ora opt fără un sfert J^H intenţia de sabotaj nu mai lăsa nici o îndoială. Sala era arhiplină şi, ca minare, poliţia oprise accesul. Adversarii, care veniseră foarte devreme, se aflau în sală, iar propriii noştri partizani erau încă afară în cea mai mare parte. Mica secţiune -- de asalt mă aştepta în vestibul. Am poruncit să fie închise uşile sălii mari ti le-am spus celor patruzeci şi cinci sau patnizeci şi şase de oameni să se pună î^ gardă. Le-am declarat atunci băieţilor mei că era probabil pentru prima oai-^ cînd trebuiau să-şi dovedească fidelitatea faţă de mişcare, orice s-ar întîmpla, c^ nici unul din noi nu trebuia să părăsească sala decît în stare de cadavru, ey personal voi rămîne în sală şi nu puteam crede că vreunul din ei m-ar puteg părăsi; dacă voi vedea pe unul purtîndu-se ca un laş, îi voi smulge chiar e^ brasarda şi îi voi lua insigna. Apoi i am îndemnat să reacţioneze imediat la orice încercare de sabotaj şi să-şi amintească întotdeauna că cea mai bună formă de apărare este atacul.

Un *Heil* strigat de trei ori, pe un ton mai aspru şi mai răguşit decît de iu obicei a fost răspunsul la vorbele mele.

Atunci am intrat în sală şi mi am putut da seama de situaţie cu propriii 0 mei ochi. Era plină şi o mulţime nenumărată mă fulgera cu o privire plină de L ură. Pe cînd unii rosteau ameninţări foarte explicite însoţite de strîmbătud . ironice: "O s-o termine cu noi. Ai* trebui să avem grijă de măruntaiele noastre,, O să ne închidă gura odată pentru totdeauna" şi multe alte expresii la fel de ii elegante. Erau siguri că sînt cei mai puternici şi se comportau în consecinţă. -.

Cu toate acestea, şedinţa a putut fi deschisă şi am început să vorbesc. La J j Hofbrăuhaus stăteam întotdeauna pe una din laturile sălii şi estrada mea era o masă de braserie. Mă aflam aşadar chiar în mijlocul asistenţilor. Poate că

IU (

această împrejurare a contribuit la crearea în sală a unei stări de spirit cum n-am mai întîlnit de atunci nicăieri. In faţa mea, mai ales la stînga, stăteau |a aşezaţi şi în picioare numai adversari. Erau cu toţii bărbaţi sau băieţi solizi, cei mai mulţi veniţi de la fabrica Maffei sau de la Kustermann, ori de la fabrica de j . contoare Isaria etc. Dea lungul peretelui, la stînga, se masaseră chiar pînă la j i masa mea şi comandau fără încetare bere, aliniind cănile golite pe masă în faţa . lor. Se îngrămădiseră baterii întregi şi am înţeles că seara nu putea trece fără ciocniri.

După vreo oră şi jumătate - am putut vorbi tot acest timp în ciuda întreruperilor ■ se putea crede că devenisem stăpîn pe situaţie. Conducătorii J trupei de sabotori păreau că simt şi ei acelaşi lucru, deveneau din ce în ce mai n&

[i, ieşeau des, se întorceau şi vorbeau cu oamenii lor, vădit enervaţi.) mică eroai'e psihologică pe care am comis-o ripostînd la o întrerupere, 3 mi-am dat seama imediat, a dat semnalul vijeliei. !-au făcut auzite cîteva întreruperi furioase şi deodată un bărbat sări pe i si zbieră în sală: *Libertate!* La acest semnal, apărătorii libertăţii şi-au reaba. In cîteva secunde, sala era plina de o masă de oameni care urla, ipra căreia zburau, ca nişte salve de obuziere, nenumărate căni; leni în jur, picioarele scaunelor trosneau, cănile de bere se zdrobeau, gete, strigăte stridente, un vacarm infernal.

m rămas în picioare la locul meu şi am putut observa cum băieţii mei ineau fără rezervă datoria.

ş fi vrut să văd o adunare burgheză într-o asemenea situaţie, ansul încă nu începuse şi oamenii mei din secţiunea de asalt - care s-au fel începînd din ziua aceea - s-au aruncat în atac. Ca nişte lupi s-au supra adversarilor în haite de opt pînă la zece şi au început într-adevăr scă din sală bătîndu-i **măr.** Peste cinci minute, toţi erau plini de sînge. 3 bărbaţi! Cu acest prilej am învăţat să-i cunosc: în fruntea lor, bravul •ice; actualul meu secretai" particular, Hess, mulţi alţii care, deşi grav cau mereu cîtă vreme se puteau ţine pe picioare. Vacarmul a durat le minute; în acel moment, adversarii care erau poate şapte-opt sute 1 cea mai mare parte azvîrliţi afară din sală şi goniţi în josul scării de iei care nu erau nici măcar cincizeci.

\r în colţul din stînga, în fundul sălii, se menţinea încă un bloc iii de adversari care ne opuneau o rezistenţă îndîrjită. Deodată, lîngă i sală, izbucniră două focuri de revolver în direcţia estradei, şi urmă de focuri teribil. Asta făcea să-ţi tresară inima într-un soi de jubilare, nintiri din război.

la locul meu nu puteam distinge cine trăgea; nu se putea stabili decît lucru: din clipa aceea, furia băieţilor mei însîngeraţi a atins l şi ultimii sabotori, înfrînţi, au fost în sfîrşit daţi afară din sală. aproape douăzeci şi cinci de minute; se pare că în sală explodase o [uiţi din partizanii mei erau pansaţi; alţii au trebuit, să fie luaţi cu **r** eram stăpîni pe situaţie. Hermann Esser, care îşi asumase în seara ;edenţia adunării, a declarat: "Şedinţa continuă. Dăm cuvîntul rului", şi eu mi-am continuat discursul. Şedinţa fusese deja închisă lergînd, un locotenent de poliţie, foarte iritat, care strigă în sală, dînd a un turbat: "Şedinţa este dizolvată!"

m-am putut împiedica să nu rîd la vederea acestui întîrziat, sosit *y,* iată într-adevăr un fel de a-ţi da importanţă, atît de caracteristic cît sînt mai neînsemnaţi, cu atît vor să pară mai mari. seara aceea am învăţat într-adevăr multe lucruri p nici adversarii uitat lecţia pe care au primit-o atunci.

Pînă în toamna lui 1923, *Miinchener Post* [1]) nu nea mai amenințat cu "pumnii proletariatului".

) Oi-gan socialist din Miinchen (N.T.),

CAPITOLUL VID

UTERNIC ESTE MAI PUTERNIC CÎND RĂMÎNE *1*

capitolul precedent am vorbit despre o comunitate de luciu a • rasiste germane: aş vrea acum să mă explic foarte pe scurt în 1 acest subiect, general se înţelege prin acest termen o grupare de asociaţii care intră
cu scopul de aşi uşura reciproc sarcina; care aleg un comitet director i-măresc astfel o acţiune comună. Se înţelege de la sine că nu poate fi t de asociaţii, de ligi sau de partide ale căror scop şi metode nu diferă In general întotdeauna se crede că aşa stau lucrurile. Pentru de mijloc, este plăcut şi liniştitor să afle că cutare şi cutare asociaţii [într-o comunitate de lucim, au descoperit ce le uneşte şi au suprimat separa. îşi imaginează atunci că un astfel de grup îşi va vedea forţa
considerabil crescută şi că grupurile slabe şi neînsemnate care îl ibîndesc astfe! dintr-odată putere, cele mai multe cazuri însă este fals!
pă părerea mea, pentru a înţelege mai bine problema, este interesant nt de elucidat ce se poate întîmpla cu formaţiunea de asociaţii
că vor să urmărească acelaşi scop. In primul rînd şi logic, un singur trebui **urmărit** decît de o singură asociaţie, şi faptul că mai multe tind i pare puţin rezonabil.
•ă nici o îndoială acest obiectiv este ales mai întîi de un singur grup, rmă undeva un adevăr, preconizează soluţia unei probleme determi me un scop, creează o mişcare care trebuie să ajungă să-i realizeze

tfel se întemeiază'o asociaţie sau un partid, indiferent că programul une suprimarea abuzurilor existente sau pregătirea anumitor înnoiri

r, odată ce a văzut lumina zilei, o asemenea mişcare se pomeneşte, din iză, că posedă practic un anumit *drept de prioritate.* Ar fi natural şi ca toţi aceia care urmăresc acelaşi scop cu acea **mişcare,** prima în ! încoloneze în urma ei şi să o **întărească,** spre marele beneficiu al lor comune. Minţile luminate, în special, nu ar trebui să vadă în lor la noul partid decît mijlocul cel mai bun de a face într-adevăr să :auză comună, urmă, ai* fi rezonabil şi, într-un anumit sens, loial (şi loialitatea, cum

am să demonstrez mai departe, are, de asemenea, o mare importanţă) sa nu constituie decît o singură mişcare urmărind un scop unic.

Dacă nu se întîmplă aşa, există în general două cauze. Pe prima sînt aproape tentat s-o numesc tragică; a doua trebuie din nenorocire căutata în slăbiciunea firii omeneşti.

Dar, mergînd în miezul problemei, nu văd în aceste două cauze decît o raţiune în plus de a-şi încorda voinţa, pentru a-i da întreaga sa intensitate, spre a ajunge în sfîrşit, datorită punerii în valoare şi exaltării forţelor realizatoare a întregii sale fiinţe, la soluţionarea problemei puse.

Iată care este raţiunea tragică pentru care, de cele mai multe ori. oamenii care urmăresc o misiune comună nu acţionează într-o grupare mică:

Aproape întotdeauna orice acţiune în stil mare, pe această lume, nu este decît îndeplinirea unei voinţe existente deja de multă vreme în inimile oamenilor, a unei dorinţe arzătoare care mocnea acolo în tăcere. Da, se întîmplă ca timp de secole oamenii să ceară soluţionarea unei probleme determinate, suferind într-o situaţie intolerabilă, dar persistentă, fără ca îndeplinirea dorinţei lor scumpe să pară că se apropie. Popoarele care, într-o astfel de situaţie critică. nu au curajul să găsească o soluţie, pot fi calificate drept neputincioase In schimb, nimic nu va dovedi mai bine forţa vitală a unui popor şi dreptul său la viaţă, garantat de această forţă, decît zămislirea într-o zi, printr-o binefacere a soartei, a unui om dotat cu darurile necesare pentru a-i satisface în sfîrşit din plin dorinţele, indiferent dacă trebuie să-1 elibereze dintr-o robie grea, sau să înlăture o suferinţă cumplită sau să liniştească sufletele chinuite de un sentiment de nesiguranţă.

In cazul acestor probleme de mare anvergură, este inerent ca mii de oameni să se consacre rezolvării lor şi ca mulţi să se creadă sortiţi acestei misiuni. Se întîmplă chiar ca soarta să le ofere contemporanilor mai mulţi oameni de felul acesta, spre a face o alegere, şi să ofere în sfîrşit victoria, în jocul liber al forţelor, celui mai puternic, celui mai capabil, încredinţîndu-i astfel misiunea de a rezolva problema.

Se poate întîmplă astfel ca, timp de secole, oamenii, nemulţumiţi de viaţa lor religioasă, să dorească să i reînnoiască forma şi, urmare acestei frămîntări spirituale, să se ivească din mulţime cîteva duzini de oameni cave; crezîndu~se meniţi, prin puterea lor de pătrundere şi prin ştiinţa lor, să vindece această suferinţă religioasă, să se dea drept profeţii unei învăţături noi, sau cel puţin adversarii declaraţi ai învăţăturii practicate pînă atunci.

Şi în cazul acesta, legea firii vrea ca cel mai puternic să fie desemriat pentru a îndeplini misiunea cea mai înaltă. Dai* de cele mai multe ori ceilalţi oameni nu vor recunoaşte decît foarte tîrziu că acest om, şi numai el, era omul predestinat. Dimpotrivă, toţi îşi închipuie că au tot atîtea drepturi ca şi el şi că sînt şi ei în aceeaşi măsură desemnaţi să rezolve problema. In ceea ce îi pliveşte pe contemporani, ei sînt, în general, incapabili să-1 deosebească pe acela dintre ei care, fiind singurul apt să înfăptuiască lucruri măreţe, merită să fie susţinut

i toţi.

Astfel intră în scenă, de-a lungul secolelor, şi adesea în aceeaşi epocă, iţi oameni care întemeiază mişcări pentru a atinge scopuri asemănătoare jresupuse ori considerate ca atare. Poporul însuşi este departe de a exprima iţe pi'ecise; el are idei generale, fără să-şi poată da seama exact şi limpede senţa însăşi a idealului său şi a dorinţelor sale, fără chiar să fie lămurit ra posibilităţii de a le satisface.

Ceea ce este tragic aici este faptul că doi oameni se străduiesc, pe căi ilet diferite, să atingă acelaşi scop şi aceasta fără să se cunoască; deoarece, leţiţi de credinţa cea mai curată în propria lor misiune, ei se cred obligaţi linteze pe propria lor cale fără să ţină vreun pic seama de ceilalţi.

Faptul care, la prima vedere, pare cel puţin tragic este că asemenea ri politice sau asemenea grupări religioase se formează într-o totală lendenţă unele de altele, cu toate că, născute fiind din tendinţele generale nei epoci, ele îşi exercită activitatea în acelaşi sens. Este cît se poate de nt că dacă aceste forţe dispersate pe căi diferite s-ar strînge într-o forţă , ele ai' obţine mai repede şi mai sigur succesul. Dai* nu se întîmplă astfel, că natura tranşează după logica ei severă; ea lasă diversele grupări să-şi :oncurenţă şi să-şi dispute laurii victoriei, în timp ce conduce spre ţintă rea care a ales drumul cel mai deschis, cel mai scurt, cel mai sigur.

Cum s-ar putea oare hotărî din afară care este drumul cel bun, dacă l existente nu pot intra liber în joc, dacă hotărîrea supremă nu este scoasă } influenţa judecăţii doctrinare a unor oameni infatuaţi de ştiinţa lor spre isată în seama demonstraţiei irefutabile a unui succes evident, căci, în I analiză, acest succes est cel care confirmă concordanţa şi utilitatea unei i!

Aşadar dacă nişte grupuri difex-ite merg spre aceeaşi ţintă pe căi diferite. . vor uita, după ce au luat cunoştinţă de eforturile asemănătoare făcute în lor, să cerceteze mai îndeaproape valoarea drumului lor, să-1 scurteze pe sibil, şi, încordîndu-şi voinţa la maximum, să-şi atingă scopul cît mai

Această rivalitate are ca efect ridicarea nivelului fiecărui combatant, tncît omenirea îşi datorează adesea progresele învăţămintelor rezultate din lulte încercări i-atate. Trebuie să conchidem că în final cunoaşterea lui cel mai bun de urmat rezultă dintr-o stare de lucruri care la început părea tragică şi care este dispersarea iniţială a unor elemente,izolate, bienţe şi iresponsabile.

Studiind toate mijloacele posibile de rezolvare a problemei germane,

nu reţine decît două care ar fi trebuit folosite simultan. Principalii ori, susţinătorii celor două soluţii erau Austria şi Prusia: Habsburgii şi zollernii.

Ambele părţi socoteau că trebuie să urineze cu toate forţele unite fie ie celălalt drum, şi, în vremea aceea trebuia mers mai degrabă pe drumul

pe care se angaja Austria care avea pe atunci mai multă greutate; totuşi pe atunci ea nu urmărea crearea unui Reich german.

Intr-un cuvînt, evenimentele care au permis constituirea unei unităţi germane foarte puternice au fost acelea pe care milioane de germani le-au plîns, cu inima rănită, ca pe cea mai recentă şi mai teribilă manifestare a neînţelegerilor noastre fraterne. Căci coroana imperială germană a fost, în realitate, făurită pe cîmpul de luptă de la Koniggrătz şi nu în jurul Parisului, cum s-a crezut mai tîrziu.

Astfel că întemeierea Reichului german nu a fost rodul unei voinţe comune aplicate unor căi comune, ci mai degrabă cel al unei lupte conştiente şi cîteodată inconştiente pentru hegemonie, luptă în care Prusia a fost în final victorioasă. Şi oricine caută adevărul fără să se lase orbit de politica partidelor, va trebui să recunoască faptul că ceea ce se numeşte înţelepciune omenească nu ai* fi dus niciodată la luarea unei hotărîri atît de înţelepte ca aceea pe care înţelepciunea vieţii, cu alte cuvinte jocul liber al forţelor, a lăsat-o să se transforme într-o realitate. într-adevăr, cine ai- fi putut să creadă serios, în ţările germane, acum două sute de ani, că Prusia Hohenzollernilor va deveni într-o zi celula de bază, inemeietoarea şi educatoarea noului Reich... şi nu Prusia Habsburgilor? In schimb, cine ai* vrea să mai nege că soarta a făcut mult mai bine hotărînd astfel? Sau cine şi-ar putea închipui astăzi, în vreun fel oarecare, un Reich german întemeiat pe o dinastie putredă şi depravată?

Nu, trebuie să recunoaştem că mersul firesc al lucrurilor 1-a pus • după lupte seculare - pe cel ce se cuvenea la locul potrivit.

Aşa va fi întotdeauna, şi aşa a fost întotdeauna.

De aceea nu trebuie să regretăm că oameni diferiţi pornesc la drum spre aceeaşi ţintă: cel mai puternic şi cel mai sprinten se va afirma în cursă şi va fi învingător.

Există o a doua cauză pentru care deseori, în viaţa popoarelor, mişcări aparent asemănătoare caută totuşi să atingă pe căi diferite un scop care pare acelaşi. Această cauză nu mai are nimic tragic. Ea nu este decît vrednica de plîns.

Ea constă în amestecul lamentabil de invidie, de pizmă şi de necinste care din păcate se regăsesc adesea reunite în anumite specimene ale speciei omeneşti.

Dacă un om temeinic informat asupra situaţiei critice a poporului său şi ştiind perfect de ce suferă, se ridică şi încearcă în mod serios să îi aline suferinţele, de îndată ce şi-a fixat scopul care trebuie atins şi ales calea care poate conduce la el, minţile înguste şi chiar foarte înguste vor urmări atent şi pasionat acţiunile acestui om care îşi va fi atras asupra sa privirile publicului. Ii voi compara pe aceşti oameni cu nişte vrăbii care pai- să nu se intereseze de nimic, în schimb îl observă îndelung şi cu cea mai mare atenţie pe tovarăşul nai fericit care a găsit o firimitură de pîine; şi îl deposedează imediat de ea, în clipa cînd se aşteaptă cel mai puţin.

Iată un om care porneşte pe un drum nou: imediat apar nişte hoinari şi î leneşi în căutarea unei îmbucături, al unui chilipir pe care speră să-1 ască la capătul acelui drum.

Şi de îndată ce au socotit pe unde s-ar putea găsi un alt drum, o pornesc căraţi ca sâ-1 caute pe cel care îi va conduce, dacă se poate, mai repede la

Dacă noua mişcare este întemeiată şi şi-a stabilit un program bine dt, apar oamenii de soiul acesta care pretind că luptă pentru acelaşi scop: se păzesc, ferească sfîntul, să intre în mod loial în rîndurile mişcării ctive şi să-i recunoască astfel prioritatea; în schimb, îi fură programul şi îeiază pe baza lui, pe socoteala lor, un partid nou.

In afară de aceasta sînt destul de neruşinaţi ca să le afirme contempora-prost informaţi că au vrut exact acelaşi lucru ca şi celălalt partid, şi de mai multă vreme decît el: şi nu rareori reuşesc astfel să apară într-o lumină ibilâ, în loc să piară, cum ar fi drept, în dispreţul general.

Nu este o mare neruşinare să pretinzi să înscrii pe propriul tău drapel nea pe care altul a înscris-o deja pe al lui, să împrumuţi directivele imului său, apoi, ca şi cum ai fi creat tu toate acestea, să te separi? Neruşinarea apare mai ales aici: aceleaşi elemente care, întemeind un nou, au început prin a fi cauza unei dislocări, vorbesc, ele mai ales (noi experienţa unor astfel de lucruri) despre necesitatea unirii şi a unităţii; sta de îndată ce cred că au observat că avansul adversarului nu mai poate adevăr recuperat.

Iată cum se ajunge la farîmiţarea rasistă. In orice caz, crearea unei serii **itri,** partide etc. calificate drept "rasiste" avea loc în 1918 şi 1919, fără meietorii lor să aibă şi responsabilitatea respectivă şi prin simplul mers îimentelor. Unul dintre ele sa cristalizat lent şi cunoscuse succese ate încă din 1920; era Partidul Naţional, Socialist, Deic şi Laburist A.P.)'). Lealitatea funciară a fondatorilor săi este demonstrată în modul i strălucit de următorul fapt: majoritatea conducătorilor săi a luat a, într-adevăr admirabilă, de a-şi sacrifica propria mişcare, care părea să i puţine şanse de succes, în favoarea mişcării mai puternice, dizolvînd-o şi încorporîndu-se necondiţionat în cealaltă.

Aceasta este valabil în special pentru Julius Streicher, cel mai nt militant al partidului, care, la Niirenberg, se numea pe vremea aceea German Socialist (D.S.P.). N.S.D.A.P. şi D.S.P. se formaseră complet ient unul de celălalt, dai- cu aceleaşi scopuri. Principalul susţinător al ■a, cum spuneam, la Nurenberg, Julius Streicher, profesor în acel oraş. ut şi el era convins de caracterul sacru al misiunii sale şi de viitorul

iţialele celor cinci cuvinte care constituie denumirea partidului I Socialist Deutsche Arbeiter Partei) (N.T.)

mişcării sale.

De îndată ce şi-a putut da seama de superioritatea de forţe şi de puterea de expansiune a N.S.D.A.P., el a încetat orice activitate în folosul D.S.P. şi al Werkgemeinschaft (Asociaţia muncitorilor) şi i-a obligat pe partizanii săi să intre în rîndurile N.S.D.A.P. care cîştigase în lupta împotriva lui şi să continuie să lupte în direcţia urmată de acel nou partid, pentru scopul comun. Această hotărîre, gravă în sine, era de asemenea deosebit de oportună.

De la începuturile activităţii noastre ca partid, n-am mai constatat la noi urme de fragmentare: datorită voinţei loiale a oamenilor de atunci, totul a reuşit într-un mod nu mai puţin loial, drept şi fericit.

Ceea ce înţelegem astăzi prin expresia "fărîmiţare rasistă" nu-şi datorează existenţa, cum am mai spus, decît în mod excepţional celei de a doua cauze pe care am indicat-o: nişte oameni ambiţioşi, care înainte nu avuseseră niciodată idei personale şi cu atît mai puţin scopuri proprii au simţit dintr-odată o "vocaţie" exact în momentul în care observau că succesul N.S.D.A.P. era de netăgăduit.

Dintr-odată au apărut programe care erau copiate integral după ale noastre; ele apărau idei împrumutate de la noi, indicau scopuri pentru care noi luptaserăm deja de ani de zile, se angajau pe căi pe care N.S.D.A.P. le urma de mult. încercau să explice, prin toate mijloacele posibile, de ce au fost obligate să întemeieze acele partide noi, în ciuda existenţei de-acum vechi a N.S.D.A.P.; dai', cu cît motivele invocate erau mai nobile, cu atît acele declaraţii erau mai false.

In realitate, la baza tuturor acestor lucruri nu stătea decît un singur mobil: ambiţia personală a fondatorilor care voiau cu orice preţ să joace un rol, în vreme ce intrarea în scenă a partidului lor, complet neînsemnată, nu dovedea decît îndrăzneala de a-şi însuşi ideile altcuiva, îndrăzneală care de obicei, în viaţa de toate zilele, este numită "furt".

Pe atunci nu exista nici o concepţie şi nici o idee pe care aceşti cleptomani ai politicii să no culeagă fără întârziere în folosul lor. De altfel au fost aceiaşi care, mai tîrziu, au deplîns profund şi cu lacrimi în ochi "fărîmiţarea i-asistă"; care vorbeau neîncetat despre necesitatea unirii, cu dulcea speranţă de a putea acoperi îndeajuns vocea celorlalţi pentru ca aceştia, obosiţi de strigătele lor şi de veşnicele lor lamentări, să le arunce hoţilor drept hrană nu numai ideile furate deja de aceştia, ci şi mişcările create pentru a le sprijini.

Deoarece nu au reuşit şi deoarece aceste acţiuni noi (din pricina valorii intelectuale scăzute a promotorilor lor) n-au avut urmările aşteptate, au fost văzuţi, în general, reducîndu-şi pretenţiile şi mulţumindu-se să poată pune piciorul în vreuna din "asociaţiile muncitoreşti".

Tot ceea ce atunci nu putea sta singur în picioare se alipea acelor "asociaţii muncitoreşti"; plecau de la credinţa că opt paralitici, legaţi unii de ceilalţi, fac desigur cît un gladiator.

Printre paralitici putea exista un om cu adevărat sănătos: însă atunci el

vea suficientă forţă ca să-i menţină în picioare pe toţi ceilalţi şi se trezea izat el însuşi. Noi am considerat întotdeauna această fuziune cu asociaţiile utoreşti ca fiind o manevră, dar, în privinţa aceasta, nu trebuie să uităm dată următoarele consideraţii importante:

Constituirea în asociaţii muncitoreşti nu permite niciodată transforma-[rupărilor slabe în grupări puternice; din contră, o grupare puternică va adeseori printr-o asemenea cîrdâşie. Părerea că adunînd grupurile slabe se ; forma un mănunchi puternic este greşită: într-adevăr, majoritatea, sub formele şi oricare ar fi condiţiile iniţiale în care a fost constituită nu zintă - după cum o dovedeşte experienţa - decît prostie şi laşitate, şi ca ire, o reuniune de grupări multiple, condusă ea însăşi de un comandament $i cu mai multe capete, este lăsată pradă laşităţii şi slăbiciunii. In plus, o enea concentrare contrariază jocul liber al forţelor, lupta pentru selecţia mai bun şef este suprimată şi, ca urmare, victoria definitivă a ideilor celor sănătoase şi mai puternice este pentru totdeauna compromisă. Astfel de aţii sînt astfel duşmanii mersului firesc al lucrurilor, căci, de obicei, ele mai împiedică decît grăbesc soluţionarea problemei pentru care se duce lupta.

Se poate întîmpla totuşi ca unele consideraţii pui" tactice şi anumite ziuni pentru viitor să determine conducerea supremă a unei mişcări să mtă la unirea cu grupări asemănătoare şi poate să se angajeze în demersuri ne: aceasta nu se întîmpla decît pentru un timp foarte scurt şi pentru rea anumitor probleme bine determinate.

Dai" această situaţie nu trebuie să se perpetueze niciodată: pentru u-e, aceasta ar însemna renunţarea la misiunea ei mîntuitoare. Căci, de ă ce ai* încremeni definitiv într-o asemenea unire, mişcarea ai' pierde ilitatea (şi de asemenea dreptul) de a-şi lăsa propria forţă să se dezvolte ral în sensul firesc; ca urmare, de a domina mişcările îivale şi de a-şi ;e scopul în calitate de învingătoare.

Nu trebuie niciodată uitat că tot ceea ce este cu adevărat mare, în lumea ta, nu a fost obţinut prin lupta aprigă a coaliţiilor, ci a fost cucerit ieauna de un învingător unic.

Ca urmare a originii lor, succesele coaliţiilor poartă în ele germenii irei fărîmiţări, şi chiar ai pierderii complete a rezultatelor obţinute, irile revoluţionare de ordin spiritual, cu adevărat însemnate şi susceptibile stoame lumea, nu pot fi concepute şi duse la bun sffrşit decît prin lupte ice duse de o grupare independentă, niciodată de coaliţii de grup.

Astfel, şi înainte de toate, statul rasist nu poate fi creat prin voinţa -î din compromis a unei adunări muncitoreşti populare, ci prin voinţa ă a unei mişcări unice care şi-a croit drum printre celelalte.

CAPITOLUL IX

CONCLUZII DESPRE SENSUL SI ORGANIZAREA SECŢIUNILOR DE ASALT

Forţa vechiului stat se întemeia în primul rînd pe trei suporturi: forma sa monarhică, corpul său de funcţionari administrativi şi armata. Revoluţia din 1918 a abolit forma de stat, a defiinţat armata şi a lăsat corpul funcţionarilor pradă corupţiei partidelor; principalele suporturi a ceea ce se numeşte autoritate de stat. erau astfel dărîmate.

Principala temelie a autorităţii este întotdeauna popularitatea, Totuşi, o autoritate care nu se întemeiază decît pe aceasta este încă deosebit de slabă; securitatea şi stabilitatea ei sînt incerte. De aceea toţi cei care nu-şi datorează autoritatea decît popularităţii trebuie să se străduiască săi lărgească baza şi pentru aceasta să clădească puterea.

Aşadar noi vedem cea de a doua temelie a oricărei autorităţi în putere, în dominaţie.

Aceasta este deja mult mai stabilă şi mai sigură decît cea dintîi, dai* nu este deloc mai solidă.

Dacă popularitatea şi forţa se unesc, şi dacă ele se pot menţine unite o anumită perioadă de timp, atunci se poate forma, pe baze şi mai solide, o nouă autoritate, aceea a tradiţiei. Dacă în sfîrşit popularitatea, forţa şi tradiţia se unesc, autoritatea rezultată poate fi considerată de nezdruncinat.

Revoluţia a făcut imposibilă această triplă colaborare: ea ia retras tradiţiei orice autoritate. Odată cu prăbuşirea vechiului imperiu, cu darea la rebut a vechii forme de guvernămînt, cu nimicirea vechilor însemne ale suveranităţii şi a simbolurilor imperiale, tradiţia a fost brusc ruptă. De aici a rezultat o zguduire profundă a autorităţii statului

Nu mai exista nici al doilea suport al statului: de altfel, ca să poată face revoluţia, au fost obligaţi să distrugă ceea ce era întruchiparea forţei şi autorităţii organizate a statului, vreau să zic armata. Da, chiar şi resturile măcinate ale armatei au trebuit să fie folosite ca elemente ale luptei revoluţio nare.

Armatele de pe front nu decăzuseră poate într-atît; dai" au fost măcinate tot mai mult de acidul dezorganizării patriei, pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult de locurile glorioase unde luptaseră eroic timp de patru ani şi jumătate; ajungînd la centrele de demobilizare, ele au sfîrşit prin a ignora supunerea, ceea ce constituia aşa-zisa supunere voluntară faţă de consiliile de soldaţi.

In orice caz, nici o autoritate nu se mai putea sprijini pe aceşti rebeli

nsiderau serviciul militai* o muncă de opt ore pe zi. Din acel moment, al clement care garantează înainte de toate soliditatea autorităţii era şi el it, şi revoluţia nu mai avea, la drept vorbind, decît elementul original', •itatea, pe care să-şi poată întemeia autoritatea. Ori acest fundament a tocmai o lipsă de securitate extaordinară. Fără îndoială, revoluţia a iintr-o singură lovitură, să dărîme vechiul edificiu al statului, dai' dacă în profunzime lucrurile, trebuie să recunoaştem că acest rezultat nu a :inut decît pentru că războiul distrusese deja echilibrul normal al ui nostru şi structura sa intimă.

Orice popor luat în ansamblu este foz'mat din trei clase mari:

Pe de o parte, un grup exti'em, compus din elita cetăţenilor, este bun, toate virtuţile, şi pe deasupra remarcabil prin curajul şi prin spiritul icrificiu; la polul opus, un alt grup extrem, alcătuit din cele mai proaste omeneşti, este execrabil prin prezenţa în sînul lui a tuturor instinctelor ;i a tuturor viciilor. Intre aceste două grupări extreme se află cea de-a isit, marea şi vasta clasă mijlocie, care nu ţine nici de eroismul **ir** al celei dintîi, nici de mentalitatea vulgară şi criminală a celei de-a

'erioadele de ascensiune ale **unui corp social au loc, trebuie să** m, exclusiv **sub impulsul** clasei **extreme a celor mai buni cetăţeni,** •erioadele **de dezvoltare normală şi regulată sau** de stare **stabilă i** durează **vizibil atunci cînd domină elementele de mijloc, în** B clasele extreme **nu se clintesc** şi **nu** se **ridică.** Ipocile de prăbuşire **ale unui corp** social **sînt determinate** de la **putere a elementelor celor mai rele.**

ste de remarcat, în această privinţă, că marea masă, sau clasa mijlocie -ii numi - nu se poate manifesta în mod simţitor decît atunci cînd cele î extreme se luptă între ele; este de asemenea de remarcat că această e i se supune întotdeauna cu complezenţă învingătorului, după victoria tre partidele extreme. Dacă au învins cei mai buni, marea masă îi va ă au învins cei mai **răi,** cel puţin nu se va opune activităţii lor; căci enilor de mijloc nu va lupta niciodată.

', în intervalul însîngerat de patru ani şi jumătate, războiul a tulburat interior al acestor trei clase, în aşa măsură încît - deşi recunoaştem victimelor războiului din raidurile clasei de mijlocie trebuie să că acest război a făcut să se scurgă aproape ultima **picătură** de sînge ţiunii. Fiindcă în aceşti patru ani şi jumătate Germania a vărsat un lăimintâtor de sînge eroic.

unaţj miile şi miile de cazuri în care se făcea apel la voluntari: sentru front, patrule de *voluntari,* purtători de ordine *voluntari 'oluntari, voluntari* pentru aviaţie, *voluntari* pentru trecerea rîurilor, entru submarine, *voluntari* pentru batalioanele de

asalt, mereu şi răşi timp de patina ani şi jumătate,
în mii de împrejurări era nevoie

de voluntaii şi iarăşi de voluntaii, şi vedeam mereu acelaşi gest; se prezenta un tînăr imberb sau un bărbat matur, amîndoi arzînd de patriotism sau plini de un mare curaj personal sau de cea mai înaltă conştiinţă a datoriei.

Se prezentau zece mii, o sută de mii de cazuri asemănătoare şi, încetul cu încetul, această rezervă de oameni seca, se isprăvea. Cei ce nu cădeau erau mutilaţi de proiectile sau se răzleţeau în numărul infim al supravieţuitorilor. Gîndiţi-vă, înainte de toate, că anul 1914 a pus pe picioare armate întregi de aşa-zişi voluntaii, care, ca urmare a criminalei lipse de conştiinţă a parlamentarilor noştri netrebnici, nu primiseră, pe timp de pace, nici o instruire de o oarecare valoare: ei au fost aşadar lăsaţi pradă inamicului ca o came de tun fără apărare.

Cei patru sute de mii de oameni care au căzut atunci, ucişi sau mutilaţi în Flandra, nu au putut fi înlocuiţi. Pierderea lor nu era doar numerică. Moartea lor a făcut ca balanţa să se încline repede şi nu de partea buna: atîmau mai greu ca înainte elementele grosolane, infame şi laşe, pe scurt, masa extremă, cea rea.

Căci mai era ceva:

In cei patru ani şi jumătate, nu numai că grupul extrem cel mai bun fusese decimat în chip atroce pe cîmpurile de luptă, dar, în acelaşi timp, grupul celor răi se păstrase foarte bine.

Atunci, fiecare dintre eroii care se oferiseră voluntar şi care, după ce-şi sacrificase viaţa, urcase în Walhalla, era înlocuit de un ambuscat care pînă atunci întorsese morţii spatele foarte prudent, ca să se ocupe de trebuii mai mult sau mai puţin folositoare în interiorul ţării.

Sfîrşitul războiului oferea aşadar următorul tablou: numeroasa clasă mijlocie a naţiunii şi-a făcut regulat serviciul militai*. Clasa extremă a celor mai buni s-a sacrificat aproape în întregime cu un eroism exemplar.

Clasa extremă a celor răi, favorizată de legile cele mai lipsite de sens pe de o parte, de folosirea insuficientă a codului militai" pe de alta, este, din nefericire, prezentă integral.

Acest strat de murdărie bine conservată de pe corpul nostru social a făcut atunci revoluţia: şi na putut-o face decît mulţumită faptului că fracţiunea extremă a elementelor celor mai bune ale ţării nu s-a mai putut opune: murise.

Aşadar revoluţia germană nu poate fi calificată drept "populară" decît cu multe rezerve: nu poporul german a comis această crimă a lui Cain, ci canaliile perfide de dezertori, proxeneţi etc.

Omul de pe front saluta sfîrşitul luptei însîngerate; era fericit să poată călca din nou pe pămîntul patriei, să şi revadă nevasta şi copiii, dai* el însuşi nu avea nimic comun cu revoluţia. El nu o iubea, iar pe instigatorii şi organizatorii ei îi iubea şi mai puţin. In cei patru ani şi jumătate de lupte deosebit de grele, uitase hienele de partid; toţi ticăloşii din sînul lor îi deveniseră străini. Revoluţia nu fusese cu adevărat populară decît pentru o mică parte a poporului german: în special în clasa celor care o favorizaseră şi care aleseseră sacul tirolez ca semn de recunoaştere a tuturor cetăţenilor de onoare ai noului stat. Ei nu iubeau

a pentru ea însăşi, cum greşit cred atîţia oameni, ei o iubeau pentru ;ăţile sale. Dai- popularitatea nu părea să fie multă vreme suficientă a sprijini autoritatea acestor tîlhari marxişti. Şi totuşi, tînăra republică voie de autoritate cu orice preţ, dacă, după o scurtă perioadă de haos, nu ie vadă din nou înlănţuită subit de o putere care practica legea talionului însă din cele din urmă elemente ale partidului celor buni. Pe vremea aceea, oamenii care făcuseră revoluţia se temeau cel mai nu le fugă complet pămîntul de sub picioare în vîrtejul propriei lor şi să se simtă deodată înhăţaţi şi duşi pe un alt teren de un pumn de fier, itor celor care s-au ivit de mai multe ori în istoria unui popor, în astfel yurări. Republica trebuia să se consolideze cu orice preţ. Ea a fost aşadar aproape imediat forţată de fragilitatea popularităţii sale ;ă creeze din nou o forţă organizată, pentru a putea întemeia pe ea o te mai puternică.

Hînd în zilele lui decembrie, ianuarie şi febimarie 1918-1919 fanfaronii a au simţit că le fuge pămîntul de sub picioare, au căutat în jur oameni :onsolideze, cu forţa alinelor, slaba garanţie a dragostei poporului lor. Republica "antimilitaristă" avea nevoie de soldaţi, dai* primul şi suport al autorităţii sale de stat - înţeleg prin aceasta popularitatea ei -i rădăcini decît într-o societate de proxeneţi, de hoţi, de spărgători, de i, de ambuscaţi etc, deci în acea parte a poporului pe care am numit-o tremă a celor **răi:** în aceste condiţii, ai* fi fost zadarnic să spere să » în aceste **certuri** vreun om care să fie gata să-şi pună viaţa în slujba i ideal.

'ătura socială în care strălucea gîndirea revoluţionară şi prin care acută revoluţia nu era nici capabilă să furnizeze soldaţi pentru a acestei revoluţii, nici dispusă să o facă. Căci această pătură nu dorea defel organizarea unui stat republican, ci numai nizarea statului precedent, spre a-şi satisface mai bine instinctele. ei nu era "Ordinea şi construirea Republicii germane", ci mai "Jefuirea Republicii".

itrigătul de alarmă pe care l-au scos atunci cu nelinişte cumplită tanţii poporului nu a avut ecou în această pătură socială: dimpotrivă, el TOcat decît rezistenţă şi amărăciune.

ntr-adevăr, în acele prime zile încercai o lipsă de încredere şi de văzînd constituindu-se o autoritate care nu se mai întemeia numai pe ate, ci şi pe putere, ghiceai că va începe lupta împotriva practicilor care :este elemente erau scopul esenţial al revoluţiei: împotriva dreptului ipotriva tiraniei dezlănţuite de o hoardă de hoţi şi de jefuitori, a tuturor ' evadate din închisori.

eprezentanţii poporului n-aveau decît să-şi multiplice apelurile! Nimeni din rînduri, numai strigătul ostil de "trădători" le arăta sentimentele ‘are se baza popularitatea lor.

S-au găsit atunci, pentru întîia oară, tineri germani gata să-şi îmbrace încă o dată bluza de pînză groasă de soldat, să pună mîna pe puşcă şi sâ se pună, cel puţin aşa credeau ei, în slujba "liniştii şi a ordinii", gata să pornească, cu casca de oţel pe cap, împotriva distrugătorilor patriei lor.

Ei au alcătuit corpuri de voluntari şi, deşi urau cu furie revoluţia, au început s-o apere, aşadar, de fapt, s-o întărească. Ei acţionau astfel cu cea mai mare bună-credinr/i.

Adevăratul organizator al revoluţiei, cel care trăgea efectiv sforile, evreul internaţional, apreciase bine situaţia pe vremea aceea. Poporul german încă nu era gata pentru a putea fi, cum s-a întîmplat în Rusia, tîrît în noroiul însîngerat al mlaştinii bolşevice.

Aceasta provenea în mare parte din unitatea de rasă care îi apropia tot mai mult pe intelectualii gennani şi pe muncitorii germani. Aceasta provenea şi din profunda întrepătrundere a păturilor populare cu elementele cultivate, fenomen social comun ţărilor din vestul Europei, însă complet necunoscut în Rusia. într-adevăr, în această ţară elementele intelectuale nu erau, în majoritate, de naţionalitate rusă, sau, cel puţin nu aveau nimic slav.

Aceeaşi pătură intelectuală superioară a Rusiei dinainte de războiu putea fi în orice moment distrasă, ca urmare a lipsei totale a unui element intermediar care să o lege de masa poporului. In vreme ce nivelul intelectual şi moral al acestei mase era extraordinar de scăzut.

De îndată ce în Rusia s-a reuşit aţîţarea mulţimii de ignoranţi şi de analfabeţi din marea masă împotriva numărului redus de intelectuali, soarta acestei ţări a fost hotărîtă şi revoluţia a reuşit. Analfabetul rus devenise sclavul lipsit de apărare al dictatorilor săi evrei, care, în ceea ce îi priveşte, fuseseră destul de abili ca să împodobească această dictatură cu titlul de "dictatură populară".

Iată ce s-a întîmplat în Germania:

Pe cît este de adevărat că revoluţia nu a putut reuşi în Germania decît din cauza descompunerii progresive a armatei, pe atît este de sigur că adevăratul agent al revoluţiei şi al disocierii armatei nu a fost soldatul de pe front: a fost acea canalie mai mult sau mai puţin obscură care umbla hai-hui prin garnizoana sa natală sau servea undeva, la intendenţă, ca "indispensabil". Această armată a fost întărită de zeci de mii de dezertori care au putut întoaixe frontului spatele, fără **riscuri** mari.

In toate timpurile, adevăratul laş nu se teme, bineînţeles, de nimic mai mult decît de moarte, Moartea i se arăta în fiecare zi pe front, sub mii de înfăţişări diferite.

Dacă vrei să păstrezi totuşi la datorie nişte băieţi slabi, şovăielnici sau chiar fricoşi, nu există şi nu a existat niciodată decît un singur mijloc trebuie ca dezertorul să ştie că dezertarea îi va aduce, cu siguranţă, ceea ce vrea să evite. Pe front **poţi** *muri; ca dezertor,* **trebuie** *să mori.*

Numai această ameninţare draconică, vizînd riguros orice act de

lezertare poate permite obţinerea unui efect de teroare asupra individului, ca i a colectivităţii.

Acestea erau întreaga semnificaţie şi întregul scop al legii marţiale. Era foarte frumos să crezi în posibilitatea ducerii la capăt a marii lupte entru existenţa unui popor sprijinindute numai pe devotamentele înnăscute, write încă de sentimentul necesităţii. îndeplinirea voluntară a datoriei a îterminat întotdeauna comportamentul celor mai buni cetăţeni; dai' lucrul esta nu mai este adevărat în privinţa oamenilor mediocri.

De aceea trebuie să existe asemenea legi: legile împotriva furtului, de !dă, nu au fost instituite împotriva oamenilor funciarmente cinstiţi, ci potriva elementelor şovăielnice şi slabe. Fără aceste legi care impun nenilor răi o teamă salutară, s-ar vedea răspîndindu-se părerea că omul de >are nu e decît un imbecil şi că este mult mai oportun să participi la un furt ît să rămîi cu mîinile goale sau să fii furat.

Tot astfel, este absurd să crezi că într-un război care, după toate viziunile, avea să facă ravagii timp de mai mulţi ani, te puteai lipsi de toacele pe care o experienţă, veche de mai multe zeci de secole, le-a arătat ca i singurele capabile să-i constrîngă pe cei slabi sau puţin siguri de ei în lentele critice sau în momentele în care nervii sînt cel mai greu puşi la rcare să-şi facă datoria.

Li privinţa eroilor voluntari, legea marţială este, fireşte, inutilă: ea nu valabilă decît pentru laşul şi egoistul care, atunci cînd poporul său trece r-o situaţie critică, socoate că existenţa lui este mai preţioasă decît cea a ti vită ţii.

Numai prin teama de pedeapsa cea mai severă pot fî împiedicaţi aceşti ni slabi, fără caracter, să cedeze laşităţii. Cînd oamenii trebuie să lupte cu ;ea fără răgaz, să reziste săptămîni întregi, adesea prost hrăniţi, recrutul din Lgent, care începe să cedeze, nu va fi menţinut pe calea cea bună de teama hisoare sau chiar de munca silnică, ci numai de pedeapsa cu moartea, fcă fără milă, căci experienţa îi arată că în asemenea clipe închisoarea este de şedere de o mie de ori mai plăcut decît cîmpul de luptă, din moment nchisoare cel puţin viaţa lui ■ de nepreţuit - nu este ameninţată împrejurările s-au răzbunat crunt pentru că pe front a fost desfiinţată sa cu moartea şi legea marţială făcută inoperantă. In 1918, în zona din frontului s-a răspîndit o armată de dezertori; ea a contribuit la lirea acelei mari organizaţii criminale pe care am văzut-o deodată apărînd noastră după 7 noiembrie 1918 şi care a făcut revoluţia.

In ce priveşte frontul însuşi, la drept vorbind el nu avea nimic comun 2ei de pe front erau, fireşte, însufleţiţi cu toţii de o dorinţă de pace e. Dar tocmai faptul acesta, şi numai faptul acesta a

constituit pentru

i unul din pericolele cele mai

serioase.

^ăci atunci cînd, după armistiţiu, armatele germane au început să se de patrie, revoluţionarii din vremea aceea, plini de spaimă, erau

obsedaţi de o unică întrebare: "Ce vor face trupele de pe front? Oare soldaţii **ri** tolera una ca asta?"

In acele săptămîni, trebuia ca, în afară cel puţin, revoluţia să pară foarti moderată, altfel risca să fie dintr-odată făcută bucăţi cu viteza fulgerului d^ cîteva divizii germane.

Căci dacă atunci un singur general ar fi hotărît ca divizia devotată să împuşte toate zdrenţele roşii, să pună Ia zid "consiliile de soldaţi", să sfărîme rezistenţa posibilă cu lovituri de minenwerfer ') sai de grenadă, în mai puţin de patru săptămîni rîndurile acestei **divizii s-ar fi îngroşat cu destui oameni ca să poată da naştere la** şaizeci **de divizii.**

Acesta era gîndul care-i făcea cel mai mult să tremure pe evreii care trăgeau sforile. Şi această spaimă i-a determinat să menţină o revoluţie cu o alură destul de moderată: revoluţia nu trebuia să degenereze în bolşevism, ci trebuia, dimpotrivă, date fiind împrejurările, să joace ipocrit rolul regimului liniştii si al ordinii.

De aici numeroasele şi importantele sale concesii, apelul ei la vechii funcţionali, la vechii .şefi din armată. Avea nevoie de ei, cel puţin pentru un anumit timp, şi numai după ce aceşti oameni, adevăraţi bărbaţi aspri le-ar fi făcut serviciile aşteptate, puteau îndrăzni să le dea şuturile care li se cuveneau şi să smulgă Republica din mîinile foştilor servitori ai statului spre a o lăsa pradă ghearelor vulturilor revoluţiei.

Numai prin acest mijloc puteau spera să-i păcălească pe vechii generali şi funcţionali ai statului, pentru a dezarma dinainte o eventuală rezistenţă din partea lor, prezentînd această nouă stare de lucruri sub aparente de nevinovăţie şi de blîndeţe.

Experienţa a arătat, că această manevră a reuşit foarte bine.

Numai că revoluţia nu fusese făcută de elementele ordinii .şi liniştii, ci mai degrabă de elementele răzmeriţei; ale furtului şi jafului. Şi dacă, pentru acestea din **urmă,** mersul revoluţiei nu era cel dorit, din motive de tactică politică nu era posibil ca ea să ia cursul care le-ar fi fost cel mai mult pe plac.

Plin dezvoltarea sa progresivă, social-democraţia îşi pierduse şi caracterul de partid revoluţionai* brutal Nu pentru că mental **ar** fi adaptat un scop diferit de al revoluţiei sau pentru că şefii ei ai' fi avut vreodată alte intenţii decît ea: absolut de loc!

Dar, la urma urmei, nu mai rămîneau decît aceste intenţii ***şi*** *un corp de partizani care nu mai era în stare să treacă la fapte.*

Cu un partid de zece milioane de membri nu se poate face o revoluţie.

Intr-o mişcare de o asemenea importanţă, nu mai ai în faţă un partid de extremă, ci marea masă de mijloc, aşadar o mulţime leneşă. In legătură cu aceasta trebuie să menţionăm şi sciziunea provocată de evrei în sînul social-

---

') Aruncătoare de mină (N.T.)

locraţiei: în timp ce partidul social-democrat, din pricina inerţiei leneşe a ;ei sale se crampona de apărarea naţională ca de o bucată de plumb, au ştiut :oată din acest partid elementele sale *radical-activiste* şi să constituie din ele ane de asalt care constituiau trupe de şoc deosebit de redutabile.

Partidul independent şi asociaţia spartakistă au constituit batalioanele salt ale marxismului revoluţionai". Misiunea lor era desăvîrşirea operei pe masele partidului social-democrat, pregătite de zeci de ani pentru acest rol, teau exploata.

Burghezia laşă a fost, în această privinţă, apreciată la justa ei valoare de ; marxism şi tratată pui* şi simplu "en canaille" '). De altfel nu s-au mai lat defel de ea, ştiind că servilismul acestei formaţiuni politice, alcătuită r-o generaţie îmbătrînită şi uzată, nu va fi niciodată în stare să opună o ;tenţă serioasă.

Din moment ce revoluţia reuşise şi principalele suporturi ale vechiului puteau fi considerate ca fiind reduse la zero şi armata de pe front începea ivească precum un sfinx neliniştitor, trebuia frînată desfăşurarea firească soluţiei.

Grosul armatei social-democrate ocupa poziţia cucerită, iar batalioanele salt independente şi spartakiste au fost puse de o parte. Lucrurile nu au decurs totuşi fără luptă.

Cei care trăgeau sforile revoluţiei se temeau de vacarmul formaţiunilor ;ac cel mai febril active nu numai pentru că acestea se simţeau înşelate în)tările lor şi voiau să continuie jaful din jur.

Căci răsturnarea, abia înfăptuită, a şi pricinuit, pare-se, de îndată area a două tabere, adică: partidul liniştii şi al ordinii şi grupul terorii gerate. Nimic mai firesc deci decît să vezi burghezia noastră mutîndu-se cu în tabăra liniştii şi ordinii. De data asta, aceste mizerabile organizaţii ice aveau ocazia să treacă la fapte. Fără să simtă nevoia să o spună, ci. otrivă, în tăcere, le era îngăduit să-şi pună picioarele pe un teren rezistent se solidarizeze. Intr-o oarecare măsură, cu puterea pe care o urau cel mai , dai" de care se temeau încă şi mai mult în străfundul sufletului lor. hezia germană cîştiga astfel deosebita onoare de a se aşeza la aceeaşi masă fii marxişti de trei ori blestemaţi, ca să lupte împotriva bolşevicilor!

In decembrie 1918 şi ianuarie 1919, situaţia se prezenta aşadar după urmează:

Revoluţia a fost făcută de o minoritate compusă din elementele cele mai şi după ea urmau imediat, toate partidele marxiste. Revoluţia însăşi îază o fizionomie moderată, ceea ce îi atrage ostilitatea extremiştilor ici. Aceştia încep să arunce grenade de mînă şi să facă mitralierele să *i,* să ocupe monumentele publicesș pe scurt să ameninţe revoluţia moderată.

In limba franceză în text: "drept canalie, secătură, mişel" (N.T.)

Pentru a alunga teama provocată de aceste ameninţări, între adepţii noii stări de lucruri şi partizanii celei vechi este încheiat un armistiţiu, spre a fi în măsură să ducă de acum înainte în comun lupta împotriva extremiştilor. Rezultatul este următorul: duşmanii republicii se organizează ca să lupte împotriva republicii în sînul ei şi îi ajută să învingă tocmai pe aceia care, din motive cu totul diferite, sînt şi ei duşmanii acestei republici.

Un alt rezultat este acela că această combinaţie pare să îndepărteze orice pericol al unei lupte între partizanii vechiului stat şi al celui nou.

Niciodată nu va fi cercetat suficient şi cu destulă atenţie acest ultim fapt: numai cel care 1-a perceput poate înţelege cum a fost posibil ca un popor din care nouă zecimi nu au făcut revoluţia, din care şapte zecimi nu voiau revoluţia, din care şase zecimi aveau oroare de revoluţie să fie constrîns pînă la urmă la revoluţie de o zecime a populaţiei sale.

încetul cu încetul sîngele combatanţilor de pe baricade, spartakiştii pe de o parte, iar de cealaltă fanaticii şi idealiştii naţionalişti a secat; şi exact în măsura în care aceste două partide extreme se uzau luptînd unul împotriva celuilalt, masa de mijloc, ca întotdeauna, rămînea victorioasă. Burghezia şi marxismul s-au întîlnit pe terenul acţiunilor cîştigate şi din acel moment Republica a început să se consolideze. Ceea ce nu a împiedicat de altfel partidele burgheze, mai ales înainte de alegeri, să revină pentru cîtăva vreme la idei monarhice, asociind, în aceeaşi conjuraţie, spiritele celor de altădată şi inteligenţa redusă a adepţilor lor.

Nu era cinstit, căci în sinea ei burghezia rupsese de multă vreme cu monarhia, şi murdăria noii stări de lucruri începuse deja să se răsfrîngă asupra ei şi s-o facă sensibilă la corupţie. In ansamblu, politicianul burghez se simte astăzi mai în largul său în noroiul fetid al partidului republican decît pe stînca rămasă curată a fostei forme de stat a cărei amintire o mai păstrează încă.

După cum am mai spus, revoluţionarii au fost obligaţi, după distrugerea vechii armate, să-şi făurească un nou instrument al puterii pentru a-şi consolida autoritatea în stat. Dată fiind situaţia, nu puteau să şi-1 găsească decît printre partizanii unei concepţii de viaţă care le era diametral opusă. Numai în acel mediu se putea forma, deşi încet, corpul unei armate noi, care, limitată în afară prin tratatele de pace, putea fi în decursul timpului transformată moral spre a deveni un instrument al noii concepţii despre stat.

Dacă ne punem întrebarea de ce, independent de toate greşelile vechiului stat care au cauzat-o, revoluţia a putut reuşi ca acţiune, ajungem la următoarele răspunsuri:

1. *Deoarece concepţiile noastre despre datorie şi supunere se anchiloza seră,* .-> ■.■

2. Din cauza laşităţii pasive a partidelor noastre aşa-zise conservatoare. Trebuie să mai adăugăm următoarele:

Anchilozarea noţiunilor noastre despre datorie şi supunere îşi avea cauza undă în educaţia noastră care, fiind orientată în întregime în sensul statului; lipsită de simţ naţional. Rezultă de aici o confuzie între mijloace şi scopuri, ştiinţa datoriei, respectarea îndatoririi şi supunerea nu sînt scopuri în sine, î cum nici statul nu este un scop în sine: ele trebuie să fie numai nişte oace de a face posibilă şi de a asigura existenţa pe acest pămînt unei unităţi de fiinţe vii, unite prin afinităţi morale şi fizice. *In clipa în care este ent că un popor piere $i este lăsat pradă celei mai crunte asupriri, datorită lor cîtorva netrebnici, supunerea şi respectarea îndatoririi fa(ă de aceştia din ă sînt dovezile unui formalism doctrinar, ţi chiar curată nebunie, dacă, pe Ită parte, refuzul de a se supune .ţi de a-fi face datoria ar fi putut feri poporul ecădere.* După concepţia noastră burgheză actuală despre stat, comandantul ivizie care a primit ordin de sus să nu tragă a acţionat conform datoriei sale 1 consecinţă, a avut dreptate să nu tragă, deoarece supunerea formală şi ă este mai preţioasă în ochii burghezilor decît viaţa propriului lor popor, după concepţia naţional-socialistă, nu supunerea faţă de nişte superiori i, ci supunerea faţă de comunitate trebuie să intre la socoteală. Intr-un astfel Loment, răspunderea personală în faţa întregii naţiuni devine datorie.

Revoluţia a reuşit pentru că poporul nostim, sau mai degrabă guvernele tre au pierdut o asemenea concepţie vie despre aceste noţiuni.

In ceea ce priveşte punctul doi, putem face următoarea observaţie: Cauza profundă a laşităţii partidelor "conservatoare" a fost, în primul dispariţia celor mai bune şi mai active elemente ale poporului nostru, care îzut pe front. In afară de aceasta, partidele noastre burgheze, pe care le m desemna ca singurele care acceptau ca bază vechiul stat, erau convinse **l-fi** puteau apăra opiniile decît pe plan spiritual şi cu armele spiritului, rece numai statul avea dreptul să aplice forţa. Această convingere nu numai 'artă stigmatul degenerescentei crescînde, dai", în plus, este inadmisibilă) epocă în care unul din adversaiii politici a abandonat de mult acest punct idere şi declară deschis că va lupta, cît îi va sta cu putinţă, pentru aceste ui politice, folosind chiar şi violenţa. In momentul in care marxismul a ît în lumea democraţiei burgheze a cărei consecinţă a fost, apelurile ei la "numai cu armele spiritului" erau un nonsens care într-o zi trebuia ispăşit ilit. Deoarece marxismul însuşi a apărat întotdeauna punctul de vedere care folosirea unei arme era hotărîtâ numai de consideraţiuni de unitate, şi că dreptul de a recurge la ea se justifica prin succes.

Perioada dintre 7 şi 11 noiembrie a demonstrat justeţea aceastei pţii. In acel moment, marxismul nu s-a sinchisit cîtuşi de puţin de mentarism şi nici de democraţie; le-a aplicat amîndurora lovitura mortală utorul bandelor de criminali care urlau şi trăgeau. Dacă organizaţiile de iezi flecari au rămas în momentul acela neputincioase, aceasta este uşor

de înţeles. După revoluţie, cînd partidele burgheze, deşi purtînd steaguri noi, au apărut din nou, şi cînd bravii lor şefi au ieşit tîrîndu-se din pivniţele întunecoase şi podurile bine aerisite care iau adăpostit, nu uitaseră nimic şi nu învăţaseră nimic, aşa cum se întîmplă întotdeauna cu reprezentanţii unor organisme învechite. Programul lor politic reprezenta trecutul, în măsura în care interior nu se raliaseră noilor împrejurări, scopul lor a fost să poată participa pe cît posibil la noua stare de **lucruri,** şi singura lor armă era cuvîntul.

Partidele burgheze au capitulat în stradă în modul cel mai lamentabil, chiar după revoluţie.

Cînd a fost vorba de legea privind apărarea Republicii, mai întîi ea nu a întrunit majoritatea '). Dar, la vederea celor două sute de mii de manifestanţi marxişti, pe "oamenii noştri de stat" i-a cuprins o asemenea frică încît au acceptat această lege împotriva convingerilor lor, cuprinşi de teamă la gîndul că, în caz contrai-, mulţimea furioasă putea să-i distrugă la ieşirea din Reichstag. Ceea ce, din nenorocire, nu s-a întîmplat, deoarece legea a fost adoptată.

Noul stat s-a dezvoltat aşadar ca şi cum nu ai* fi existat nici o opoziţie naţională. Singurele organizaţii care au avut în acea vreme curajul şi forţa de a se opune marxismului şi mulţimilor ridicate de acesta au fost mai întîi corpurile de voluntari, apoi organizaţiile de autoapărare, gărzile civice, în sfîrşit. ligile pentru tradiţii *) formate în majoritate din vechi combatanţi.

Dai- nici existenţa lor nu a provocat nici un reviriment cît de cît perceptibil în desfăşurarea istoriei germane, şi aceasta din următoarele cauze:

După cum partidele numite naţionale nu puteau exercita nici o influenţă, deoarece nu aveau nici o putere efectivă in stradă, pretinsele ligi pentru apărare nu au putut exercita nici o influenţă pentru că le lipsea orice idee politică şi îndeosebi orice scop politic veritabil.

Ceea ce a determinat recent victoria marxismului a fost perfecta coeziune dintre voinţa lor politică şi brutalitatea lor în acţiune. Ceea ce a privat în întregime Germania naţională de orice influenţă asupra soartei Germaniei a fost lipsa unei colaborări dintre forţa brutală şi voinţa naţională.

Oricare ar fi fost voinţa partidelor "naţionale", ele nu aveau nici cea mai mică putere pentru a o face să triumfe, cel puţin în stradă.

Ligile pentru apărare aveau putere, ele dominau strada şi statul, însă

') Adoptarea acestei legi (iulie 1922) necesita o majoritate de două treimi. Populiştii nu au votat-o decît sub presiunea unei mari manifestaţii socialiste (naţionaliştii au votat împotriva ei) (N.T.)

^ *Freicorps:* grupări recrutate din vechea armată, în special dintre ofiţeri şi studenţi. *Selbstschutz, Einwohnerwehr.* organizaţii apropiate de gărzile naţionale din 1848. *Traditions verbande:* uniunea membrilor fostelor regimuri dizolvate etc. (N.T.)

nu aveau nici o idee politică şi nici un scop politic pentru care forţa lor să se fi angajat, în interesul Germaniei naţionale. In ambele cazuri, viclenia evreului a reuşit, printr-o convingere abilă (întărind o tendinţă deja existentă), să facă în aşa fel încît situaţia să se perpetueze şi răul să se adîncească.

Evz-eul a fost cel care a ştiut să lanseze prin presa lui, cu o abilitate nemărginită, ideea unui caracter "non-politic" al ligilor pentru apărare, după cum în lupta politică lăuda "armele curate ale spiritului". Milioane de imbecili germani pălăvrăgeau pe urmă adoptînd această măgărie, fără să presimtă cîtuşi de puţin că, în felul acesta, practic se dezarmau şi se predau evreului, fără să se apere.

Dai' există o explicaţie şi mai simplă. *Lipsa oricărei mari idei reformatoare a implicat întotdeauna limitarea forţei combative. Convingerea de a avea ireptul de a folosi armele cele mai brutale este întotdeauna legată de existenţa mei credin(e fanatice. în necesitatea victoriei unei noi ordini revoluţionare a ucrurilor.*

O mişcare care nu luptă pentru aceste scopuri şi pentru aceste idealuri upreme nu va recurge aşadar niciodată la mijloacele extreme.

Proclamarea unei idei măreţe este secretul succesului Revoluţiei •anceze; revoluţia rusă îşi datorează victoria ideii; iar fascismul şi-a extras forţa umai din ideea de a supune un popor, într-o manieră binefăcătoare, unei sforme din cele mai largi.

Partidele burgheze nu au capacităţile necesare pentru aceasta. Dai- nu numai partidele politice îşi vedeau scopul politic într-o staurare a trecutului: ci şi ligile pentru apărare, în măsura în care erau eocupate de scopuri politice. In mijlocul lor au prins viaţă vechi tendinţe de liuni militare şi Kyffhauseriene ') şi au contribuit la tocirea, din punct de dere politic, a celei mai tăioase arme pe care o avea Germania în acel moment la deteriorarea ei ca mercenari republica. Faptul că au făcut-o cu cele mai ne intenţii şi mai ales cu o desăvîrşită bună-credinţă nu schimbă cu nimic :oerenţa fatală a evoluţiei lor.

Puţin cîte puţin marxismul a obţinut în Reichswehrul consolidat •ijinul necesar autorităţii sale şi atunci a început, cu logică şi spirit metodic, dizolve ligile naţionale pentru apărare care i se păreau periculoase şi uniseră inutile. Unii din şefii cei mai îndrăzneţi, care erau suspectaţi, au fost iţi în faţa tribunalelor şi închişi. Toţi au fost loviţi de soarta pe care o ritaseră prin greşeala lor.

') Munte pe care, potrivit legendei, Frederie I Barbarossa dormea vrăjit, LÎnd să se trezească numai spre a face să triumfe idealul pangermanist. In fhauserbund erau reunite, încă înainte de război, toate asociaţiile patriotice aşti militari, studenţi etc. (N.T.)

Odată cu întemeierea partidului naţional-socialist, şi-a 6cut pentn prima dată apariţia o mişcare al cărei scop nu era, ca la partidele burghe^ reîntronarea mecanică a trecutului, ci ridicarea în locul mecanismului absi^ al statului actual a unui stat organic rasist.

încă din prima zi, tînăra mişcare a adoptat punctul de vede? după cn,t ideile sale trebuiau râspîndite prin mijloace spirituale, dar că, la ntoie, acea§ propagandă trebuia să se sprijine pe forţa brutală.

Fidelă credinţei sale în uriaşa importanţă a noii doctrine, ei consider evident că nici un sacrificiu nu poate fi prea mare avînd în vederescopul c% trebuie atins.

Am arătat deja că există momente în care mişcarea care vrea g cucerească inima unui popor este obligată să găsească în propriile ale rînduj apărarea împotriva încercărilor de teroare duşmană. Una din lecţiileveşnice alt istoriei este şi aceea că o idee filozofică sprijinită de teroare nu poate fi înfring niciodată prin metode administrative abstracte, ci numai de cnouă idst filozofică, tradusă în acţiuni pe cît de îndrăzneţe pe atît de hotărîte. kest lucit va displace întotdeauna apărătorilor oficiali ai statului, dai* este an fapt j(netăgăduit. Conducătorii pot garanta liniştea şi ordinea numai în cazul în caţ statul corespunde ideii filozofice răspîndite în ţară, astfel încît dementele violente să poată fi calificate drept criminali izolaţi, în loc să fie consideraţi reprezentante ale unei idei diametral opuse opiniilor oficiale. Dată aşa stan lucrurile, statul poate folosi timp de secole măsurile de represiune cele mai violente împotriva terorii care îl ameninţă, la sfîrşit va fi neputincios în faţa 9 şi va pieri.

Statul german este luat cu asalt de marxism. Intr-o luptă care durea>j de şaptezeci de ani, el nu numai că nu a putut împiedica triumful acestsj ideologii, dai" a fost obligat să capituleze sub aproape toate aspectelt, în ciuda miilor de ani de ocnă şi de închisoare şi a represiunilor celor mai sîiferoase q care îi pedepsea pe militanţii acestei ideologii marxiste care îl ameninţi (Conducătorii unui stat burghez vor încerca să nege toate acestea, dadegeabaj

Statul care, la 9 noiembrie 1918, a capitulat necondiţioiflt în fad marxismului, nu putea să-1 stăpînească de pe o zi pe alta; dimpotrivă: astăzi, burghezii idioţi, aşezaţi în fotoliile ministeriale, trăncănesc deja despif necesitatea de a nu guverna împotriva muncitorilor, ceea ce pentru eiînseamni "împotriva marxiştilor". Identificînd muncitorul german cu marxismul, ei comit nu numai o falsificare, pe cît de laşă pe atît de mincinoasă, a istoriei, ci sţ străduiesc să-şi ascundă astfel propria lor decădere în faţa ideii şi a organizaţiei **Marxiste.**

In prezenţa subordonării complete a statului actual faţă de marxism, mişcarea naţional-socialistă are cu atît mai mult datoria nu numai să pregătea»

că prin armele spiritului triumful ideii sale, ci şi de a organiza, pe propria sa răspundere, apărarea împotriva terorii Internaţionalei bete de victorie.

Am descris deja felul în care a fost creat, în practică, un serviciu de ordine pentru adunările noastre şi cum încetul cu încetul el a luat caracterul unui serviciu de poliţie generală avînd cadre organizate.

Deşi structura sa care se ridica încetul cu încetul semăna mult cu ceea :e se numeau "ligile pentru apărare" naţionale, în realitate nu se putea face nici 3 comparaţie între ele.

Cum am mai spus, organizaţiile germane pentru apărare nu aveau nici 3 idee politică precisă. In realitate ele nu erau decît nişte ligi deosebite pentru apărare, cu pregătire şi organizare adecvată, astfel încît nu constituiau decît un :omplement ilegal al mijloacelor legale ale statului. Caracterul lor de corp de /oluntari nu era motivat decît prin constituirea lor şi prin situaţia statului la /remea aceea; dai" titulatura nu li se potrivea deloc, deoarece ele nu erau decît liste organizaţii private, care luptau numai pentru nişte convingeri deosebite. Ele nu-şi îndeplineau defel scopul, în ciuda atitudinii ostile a cîtorva şefi şi chiar i unor ligi întregi faţă de republică. *Fiindcă nu este suficient să fii convins de nferioritatea unei stări de lucruri existente pentru a-ţi fixa o convingere în sensul nalt al acestui cuvînt; aceasta nu prinde rădăcini decît în preştiinţa lăuntrică a mei noi stări de lucruri ţi în presentimentul că ea este necesară; ea nu prinde 'ădăcini decît în lupta pentru instaurarea acelei noi stări de lucruri, luptă considerată misiunea supremă a vieţii.*

Ceea ce deosebeşte esenţial serviciul de ordine al mişcării naţional-iocialiste din această perioadă de toate ligile pentru apărare este că el nu a fost i nu a vrut să fie, cîtuşi de puţin, slujitorul condiţiilor create de revoluţie, ci a uptat exclusiv pentru o Germanie nouă.

Este adevărat că, la început, acest serviciu de ordine avea caracterul inui serviciu pentru apărarea sălilor. Prima lui sarcină era limitată: trebuia să isigure psibilitatea de a ţine adunări fără ca adversarul să le poată sabota. 3e-acum el fusese creat pentru a ataca temeinic, nu din adoraţie exclusivă faţă le ciomag - cum se pretindea în stupidele cenacluri ale rasiştilor germani ') -i pentru că pînă şi cea mai nobilă idee poate fi înăbuşită dacă protagonistul ei iste doborît cu o lovitură de ciomag. Adeseori, în istorie, capetele cele mai nobile LU căzut sub loviturile oamenilor celor mai decăzuţi, şi aceasta este un fapt.)rganizaţia noastră nu considera violenţa un scop în sine, ci voia săi apere de iolenţă pe cei care urmăreau scopuri ideale. Şi ea a înţeles în acelaşi timp că nu rebuia să-şi asume apărarea unui stat care nu acorda nici un fel de protecţie laţiunii, ci că, din contră, trebuia să ia asupra-şi apărarea naţiunii de cei care oiau să nimicească poporul şi statul.

') *Deutsch-volkische* organizaţie care făcea concurentă hitleriştilor în Sspîndirea ideilor rasiste; ea a dispărut încetul cu încetul (N,T.)

După încăierarea de la adunarea din Hofbrauhaus din Miinchei serviciul nostim de ordine a primit, odată pentru totdeauna, spre comemorare veşnică a atacurior eroice ale micii trupe de atunci, numele de *secţiune* c/e *asul* Cum arată şi numele, ea nu desemnează decît o secţiune a mişcării. Este u membru al ei, întocmai ca propaganda, presa, instituţiile ştiinţifice şi ceilal membri ai aceluiaşi partid.

Nu numai în cursul acelei reuniuni memorabile, ci şi în încercările c a răspîndi mişcarea noastră în restul Germaniei, am putut vedea cît de necesai era această organizaţie. Cînd marxismul a început să vadă în noi un pericol, nu a scăpat nici un prilej de a înăbuşi în faşă orice încercare de a ţine o adunai naţional-socialistă, sau, la nevoie, a încercat s-o împiedice prin sabotaj. S înţelege de la sine că, în toate aceste ocazii, organizaţiile oficiale ale partidelo marxiste de toate nuanţele, chiar şi întrunirile desemnate, acopereau făi discemămînt toate aceste intenţii de sabotaj. Dai" ce să mai spunem de partide burgheze care, doborîte de marxism, în multe localităţi nu îndrăzneau sî-şi las oratorii să vorbească în public şi care, urmărindu-ne totuşi din ochi toate luptei impotiva **marxiştilor,** asistau la cele cîteva eseuri ale noastre cu o mulţumir prostească cu totul de neînţeles. Erau fericite văzînd că cel pe care ele nu 1-a putut învinge, cel care le învinsese pe ele nu putea fi zdrobit nici de noi. Ce mai credem despre acei funcţionari, despre acei prefecţi de poliţie, chiar despi acei miniştri care, cu o lipsă de caracter de-a dreptul scandaloasă, aparent lua atitudini de "patrioţi" dai" care, în toate conflictele naţional-socialiştilor marxismul aduceau acestuia din urmă serviciile cele mai josnice? Ce săcreden despre oamenii care, pentru nişte laude mizerabile în ziarele evreieşti, ai decăzut într-atît îneît i-au hărţuit pe neaşteptate tocmai pe aceiaşi oamen datorită eroismului **cărora** cu cîţiva ani în urmă nu fuseseră spînzuraţi de hait roşie şi nu deveniseră nişte cadavre sfîşiate atîrnate de un felinar?

Acestea sînt fapte atît de triste îneît i-au inspirat o dată defiinctulu prefect Pohner acel om de neuitat care, cu spiritul său riguros de dreptate ui aceste reptile cu toată puterea unui om de inimă aceste vorbe aspre: "Toa viaţa n-am vrut să fiu decît german, şi apoi funcţionai" nu vreau să fi confundat vreodată cu acele creaturi, acele tîrfe de funcţionali care s prostituează cu primul venit susceptibil să treacă drept stăpînul de moment"

Ceea ce este deosebit de trist este că această prăsilă a supus încetul c încetul nu numai zeci de mii de servitori din cei mai cinstiţi şi mai credincio ai statului german, dai' în acelaşi timp le-a inoculat puţin cîte puţin propria < lipsă de principii; ea i-a hărţuit apoi pe cei mai cinstiţi cu o ură feroce, în sfirş ia dat afară din posturi şi funcţii, continuînd să se prezinte cu ipocrizi mincinoasă sub eticheta de "naţionali".

Noi nu ne putem aştepta niciodată la vreun ajutor de la asemene oameni şi într-adevăr nu l-am obţinut decît foarte rai*. Numai dezvoltare propriilor noastre servicii de apărare putea să garanteze securitatea mişcai noastre, şi să-i atragă în acelaşi timp atenţia şi stima generală care se acorc

ce se apără singur atunci cînd este atacat.

Ideea noastră călăuzitoare pentru organizarea internă a acestei secţiuni ilt a fost întotdeauna să facem din ea, pe lîngă o trupă de şoc perfectă, o novală de nezdruncinat pătrunsă de idealul naţional-socialist şi să facem unească în cadrul ei disciplina cea mai severă. Ea nu trebuia să aibă nimic ti cu o organizaţie burgheză de apărare, sau cu o societate secretă.

Motivele pentru care la vremea aceea m-am opus în modul cel mai ferm arilor de a da secţiunilor de asalt forma unor ligi pentru apărare sînt eiate pe următoarele consideraţiuni:

Din punct de vedere pui* practic, educaţia militară a unui popor nu poate iţă de ligi particulare decît cu un sprijin financiar uriaş din partea ui. A gîndi altfel înseamnă a ne supraestima considerabil propriile noastre lităţi. Aplicînd ceea ce se numeşte "disciplina voluntară", depăşirea Ltor limite în formarea organizaţiilor care posedă o valoare militară este ibilă. Instrumentul cel mai important al comandamentului - facultatea de ipsi ■ aici lipseşte. In primăvara lui 1919 încă mai era posibilă constituirea ce se numesc "corpuri de voluntari", dar aceasta se putea face deoarece au alcătuite din vechi combatanţi care, în majoritate, trecuseră deja prin vechii armate, dai" şi pentru că genul de obligaţii impuse oamenilor a o supunere militară necondiţionată.

Aceste premise lipsesc cu desăvîrşire în cazul "ligilor pentru apărare" ;are. Cu cît liga este mai mare, cu atît disciplina este mai slabă; cu cît se cere mai puţin de la fiecare membru, cu atît ansamblul ia forma vechilor ţii de militari şi de veterani. O pregătire voluntară pentru serviciul r, fără putere de comandă necondiţionată, nu va putea fi niciodată aplicată ir mase. Cei care se vor supune de bunăvoie constrîngerii supunerii, cu ireascâ în armată, vor fi întotdeauna în minoritate. Apoi, un antrenament bil nu poate fi aplicat din cauza insuficienţei ridicole a mijloacelor aflate joziţia ligilor pentru apărare. Sarcina esenţială a acestor instituţii ai" fi t să fie un antrenament foarte temeinic. Au trecut opt ani de la război, şi, ;t timp, nici un contingent al tineretului nostim german nu a beneficiat antrenament regulat. Sarcina unei ligi pentru apărare nu poate fi numai obeze oamenii care au beneficiat în trecut de un antrenament, pentru că, ;t caz s-ar putea stabili matematic momentul în care ultimul din membrii **părăsi** liga. Peste douăzeci de ani, nici cel mai tînăr soldat din 1918 nu va rea valoare militară, şi noi ne apropiem de această stare de lucruri cu o ;ate neliniştitoare. Atunci tot ce poartă numele de ligă pentru apărare va i inevitabil caracterul vechilor asociaţii de veterani. Or nu aşa trebuie să istituţie care se numeşte nu asociaţia foştilor combatanţi, ci Liga pentru e, şi care se străduieşte să exprime, prin însuşi numele ei că îşi vede tea nu numai în menţinerea tradiţiilor şi legăturilor între vechii soldaţi, răspîndirea ideilor de apărare naţională şi în punerea în practică a acestor iică în formarea unui corp apt de această apărare.

<*Dar* atunci această sarcină implică inevitabil antrenarea elementelor cae n-au primit încă nici o pregătire militară, ceea ce, practic, este imposibil, într-adevăr nu poţi face un soldat cu un antrenament de o oră sau două pe săptămînă. Cu exigenţele crescînde, cu adevărat uriaşe, pe care serviciul militar i le impune actualmente soldatului, un serviciu militai- de doi ani este tocmai suficient pentru a transforma un tînăr într-un soldat.

Cu toţii am văzut pe front consecinţele teribile ale lipsei pregătirii militare asupra tinerilor recruţi. Formaţiunile de voluntari, care fuseseră supuse unui antrenament deosebit de dur timp de cincisprezece pînă la douăzeci de săptămîni şi însufleţite de spiritul de sacrificiu cel mai înalt, pe front reprezentau totuşi numai carne de tun. Numai tinerii recruţi care făcuseră un antrenament de patru pînă la şase luni şi fuseseră încadraţi în rîndurile bătrînilor soldaţi experimentaţi puteau deveni elemente utile în regimentul lor; pentru aceasta, erau îndrumaţi de "bătrîni" şi încetul cu încetul se adaptau misiunii lor.

Cît de disperată era, în faţa acestor fapte, tentativa de a crea o trupă fără putere de comandament definitivă, fără mijloace suficiente, printr-un aşa-zis antrenament de una pînă la două ore pe săptămînâ! In felul acesta pot fi menţinuţi în formă vechii soldaţi, dai' tinerii nu pot fi niciodată transformaţi în soldaţi.

Ineficacitatea acestui pretins antrenament mai poate fi dovedită prin următorul fapt: atunci cînd cutare ligă pentru apărare voluntară încerca, cu preţul unor eforturi uriaşe şi cu mii de dificultăţi, să antreneze militar cîteva mii de oameni devotaţi (pentru ceilalţi, ea nici măcar nu există!), statul nimicea prin directivele sale pacifiste şi democratice elanul a milioane şi milioane de tineri, otrăvind sufletul lor patriotic şi transformîndu-i încetul cu încetul într-o turmă de oi care suportă răbdătoare arbitrarul.

Cît de slabe şi de ridicole par, faţă de aceasta, toate eforturile ligilor pentru apărare de a transmite tineretului german ideile lor!

Dai- aproape şi mai important este punctul de vedere următor, care m-a făcut întotdeauna să iau poziţie împotriva oricărei încercări de aşa-zisă pregătire militară pe baza organizaţiilor voluntare:

Chiar admiţînd că, în ciuda tuturor greutăţilor arătate mai sus, o ligă ar reuşi totuşi, în cursul anilor, să transforme un anumit număr de germani în oameni antrenaţi din punct de vedere militar, atît moral cît şi fizic şi tehnic, rezultatul ai" fi egal cu zero într-un stat care, prin întreaga sa politică, nu doreşte cîtuşi de puţin o asemenea pregătire militară, care o detestă chiar, deoai'ece ea este în deplină contradicţie cu scopurile intime ale conducătorilor săi, distrugători ai naţiunii.

In orice caz, un asemenea rezultat ar fi fără valoare cu nişte guverne care nu numai că au dovedit că puterea militară a naţiunii nu are nici o valoare în ochii lor, dar care, mai ales, nu au nici cea mai mică dorinţă de a se servi de această forţă decît pentru apărarea propriei lor existenţe, atît de funestă. In prezent lucrurile stau tot aşa. Oare nu este într-adevăr ridicol să antrenezi

r cîteva zeci de mii de oameni aflaţi în declin, în vreme ce statul, acum ini, a abandonat ruşinos opt milioane şi jumătate de soldaţi din cei mai mtrenţi? Atunci cînd nu numai că nu a vrut să-i folosească, dar, ca ştinţâ pentru sacrificiile lor, i-a lăsat pradă insultelor plebei. Vrem aşadar îăm soldaţi pentru apărarea unui regim care i-a mînjit pe cei mai glorioşi

de odinioară, care i-a scuipat, care a lăsat să li se smulgă crucile şi île, care le-a luat cocardele, le-a călcat în picioare drapelele şi le-a at toate faptele eroice? Oare regimul actual a făcut măcar un pas pentru •a onoarea vechii armate, pentru ai aduce în faţa justiţiei pe distrugătorii actorii ei? Absolut nici unul! Dimpotivă: îi vedem tronînd în cele mai funcţii din stat. La Leipzig s-a spus: "Dreptul urmează puterea la :ă". Dar cum astăzi, puterea, în republica noastră, este în mîinile aceloraşi i care au aţîţat revoluţia, cum această revoluţie este trădătoarea cea mai famia cea mai josnică din întreaga istorie a Germaniei, într-adevăr nu se jăsi nici un motiv pentru a spori tocmai puterea acestor indivizi creînd ită nouă. Toate argumentele raţiunii se opun la aceasta.

Cazul pe care îl făcea acest stat, după revoluţia din 1918, de întărirea i sale din punct de vedere militar este demonstrat limpede şi făţiş de nea sa faţă de marile organizaţii de autoapărare existente în vremea Cîtă vreme trebuiau să-şi asume apărarea creaturilor revoluţionare atît :, ele nu au fost indezirabile. Dar în măsura în care, datorită delăsării de a poporului nostru, pentru aceste creaturi pericolul părea să dispară, ;enţa acestor ligi însemna atunci o întărire din punct de vedere naţional, fost considerate de prisos, s-a făcut totul pentru dezarmarea lor, şi chiar, josibil, pentru dizolvarea lor.

Istoria nu cunoaşte decît exemple rare de recunoştinţă a suveranilor. Dar un partid neoburghez putea spera să conteze pe recunoştinţa incendiari-asasinilor revoluţionari, a acelor oameni care s-au îmbogăţit spoliind 1, a acelor trădători ai naţiunii. Studiind problema necesităţii creerii pentru apărare voluntare, m-am întrebat: pentru ce am să-i antrenez pe ineri? In ce scop vor fj folosiţi şi cînd vor fi chemaţi? Răspunsul la aceste i dădea în acelaşi timp cele mai bune directive pentni propria noastră tă.

Dacă statul actual trebuie vreodată să facă apel la aceste formaţiuni ate, el nu o va face pentni apărarea intereselor naţionale în afară, ci

pentni apărarea asupritorilor naţiunii, în ciuda furiei generale a lui înşelat, trădat şi vîndut, care va izbucni poate într-o zi.

Secţiunile noastre de asalt nu ar trebui aşadar, din acest singur motiv, i nimic comun cu o organizaţie militară. Ele erau un instrument de ie şi de răspîndire a mişcării naţional-socialiste şi sarcinile lui erau de cu lt ordin decît al organizaţiilor numite ligi pentru apărare.

Dar ele nu trebuiau să fie nici o asociaţie secretă.

Scopul organizaţiilor

nu poate fi decît ilegal. Aceasta limitează cadrul

unei asemenea

organizaţii. Nu este posibil, mai ales cunoscînd tendinţa poporului german de a pălăvrăgi, să creezi o organizaţie cît de cît considerabilă şi în acelaşi timp să păstrezi secretul sau chiar să-i ascunzi scopurile. Asemenea intenţii au fost dejucate de mii de ori. Nu numai că instituţiile noastre poliţieneşti au astăzi la dispoziţie un întreg stat-major de proxeneţi şi de alte canalii care trădează pentru cei treizeci de dinari ai lui Iuda şi care mai degrabă ar inventa trădări imaginare. Niciodată nu se poate obţine de la partizanii proprii tăcerea necesară într-un asemenea caz. Numai nişte grupări mici, după ani de zile de filtrare, ar putea dobîndi caracterul de adevărate organizaţii secrete. Dar însăşi îngustimea unor asemenea formaţiuni le-ar lipsi de orice valoare pentru mişcarea naţional-socialistă. *Noi aveam nevoie nu de o sută sau de două sute de conspiratori îndrăzne[i, ci de sute de mii de militanţi fanatici îndrăgostiţi de idealul nostru. Trebuia să lucrăm nu în conciliabule secrete, ci prin demonstraţii de masă puternice, şi mişcarea nu putea învinge prin pumnal sau prin otravă sau revolver, ci numai cucerind strada. Trebuia să facem marxismul să înţeleagă că naţional-socialismul este viitorul stăpîn al străzii şi că într-o zi el va deveni stăpînul statului.*

Pericolul organizaţiilor secrete mai stă şi acum în faptul că membrii lor pierd adesea orice noţiune a măreţiei sarcinii lor şi cred că soarta unui popor poate fi hotărîtă printr-o crimă. O asemenea părere poate avea raţiunea ei de a fi istorică în cazul în care poporul suferă sub tirania vreunui asupritor de geniu despre care se ştie că numai personalitatea lui extraordinară garantează soliditatea internă şi caracterul terifiant al acestei asupriri. Intr-un astfel de caz, din rîndurile poporului se poate ivi un om gata de sacrificiu pentru a împlînta sabia în pieptul omului urît. Şi numai spiritul republican al micilor laşi poate vedea în acest act un motiv de dezaprobare. Să nu uităm că Schiller, cel mai mare pionier al libertăţii poporului nostru, a îndrăznit să glorifice o asemenea crimă în *Wilhelm Teii.*

In anii 1919 şi 1920 exista pericolul ca asociaţiile secrete, antrenate de marile exemple ale istoriei şi lovite de nenorocirile fără de număr ale patriei să încerce să se răzbune pe cei-care au uneltit nenorocirile patriei, crezînd că în felul acesta pun capăt suferinţei poporului. Orice tentativă asemănătoare ai* fi fost un nonsens, pentru că marxismul triumfase nu graţie geniului superior al vreunui conducător, ci din cauza slăbiciunii lamentabile şi fără limite, din cauza renunţării laşe a lumii burgheze. Cel mai amarnic reproş care i se poate face burgheziei noastre este constatarea că revoluţia n-a scos în evidenţă nici un cap luminat, în schimb a supus-o. Este de înţeles că în faţa unui Robespierre, a unui Danton sau a unui Marat se poate capitula, însă este scandalos să te pui în patru labe în faţa lui Scheidemann cel subţire sau a grasului de Erzberger sau a unui Friedrich Ebert, şi toţi ceilalţi nenumăraţi pitici politici. Nu a existat nici măcar un cap în care să se fi putut vedea omul de geniu al revoluţiei. Spre nefericirea patriei, existau doar ploşniţe revoluţionare, o adunătură de spartakişti en gros şi cu amănuntul. N-ar fi avut nici o importanţă dacă era

suprimat unul; rezultatul ar fi fost că o mînă de alte lipitori, la fel de nule şi la fel de avide, i-ar fi luat locul.

Protestul cel mai energic nu era de prisos pentru a combate această concepţie care avusese raţiunea ei de a fi în marile evenimente istorice, dar care nu i se potrivea absolut deloc epocii noastre de pitici.

Aceleaşi consideraţiuni sînt valabile în cazul *suprimării celor numiţi trădători de (ară.* împuşcarea unui individ care i-a denunţat duşmanului prezenţa unui tun este o lipsă ridicolă de sens, cîtă vreme în posturile cele mai înalte din guvern se află canalii care au vîndut un imperiu întreg, care au pe conştiinţă sacrificiul zadarnic a două milioane de morţi, care poartă răspunderea a milioane de invalizi şi care îşi fac cu deplină linişte sufletească "treburile" lor republicane. Este un nonsens să pedepseşti ■micii trădători într-un stat în care guvernul îi declară nevinovaţi pe marii trădători. Căci într-o zi s-ar putea întîmpla ca un idealist cinic, care, pentru a-şi sluji poporul, a suprimat un netrebnic de trădător de arme, să fie chemat injustiţie în faţa unui juriu de mari trădători. Atunci un trădător trebuie suprimat de un alt trădător? Sau de un idealist? In primul caz, succesul este îndoielnic, iar trădarea asigurată pentru viitor; în celălat caz, este eliminat un mic netrebnic, iar viaţa unui idealist, poate de neînlocuit, este ameninţată.

In rest, atitudinea mea în această problemă este următoarea: hoţii mărunţi nu trebuiesc prinşi atîta timp cît cei mari rămîn liberi şi nepedepsiţi; într-o zi, un tribunal naţional german va avea de judecat şi de trimis la execuţie cîteva zeci de mii de organizatori răspunzători de trădarea din noiembrie şi de tot ce se leagă de ea. Un asemenea exemplu va fi, odată pentru totdeauna, şi o lecţie salutară pentru micul trădător de arme ').

Toate aceste consideraţii m-au determinat să interzic, în mai multe rînduri, orice participare la asociaţiile secrete şi să împiedic secţiunile de asalt să ia caracterul acestor ascociaţii. In acei ani, am ţinut mişcarea naţional-socialistă departe de experienţele ale căror executori au fost în cea mai mare parte admirabili tineri germani idealişti; dar actele lor nu au dus decît la propriul lor sacrificiu, fără ca ei să fi putut îmbunătăţi cît de cît soarta patriei.

Dacă S.A. nu trebuiau să fie nici o organizaţie pentru apărare militară, nici o asociaţie secretă, de aici trebuiau trase următoarele concluzii:

1. Antrenarea lor trebuia să aibă loc nu din punctul de vedere al utilităţii lor militare, ci al conformităţii lor cu interesele partidului.

---

[1]) Cei care după război denunţau autorităţilor interaliate locurile de depozitare a armelor clandestine (N.T.)

In măsura în care membrii lor trebuiau să se perfecţioneze din punct d vedere fizic, centrul de gravitate nu trebuia să fie în exerciţiile militare, ci nu degrabă în practicarea sporturilor. Boxul şi jiu-jitsu mi s-au părut întotdeaun mai importante decît un antrenament de tir, care nu putea să fie decît pros fiind incomplet. Să i se dea naţiunii germane şase milioane de corpuri perfe< antrenate din punct de vedere sportiv, arzînd de o iubire fanatică faţă de patri şi crescute în cel mai intens spirit ofensiv; un stat naţional *va* şti să facă din el la nevoie, o armată, în mai puţin de doi ani, dacă există cadre. Acestea su formate în împrejurările actuale de Reichswehr şi nu de o ligă pentru apărai împietrită în jumătăţi de măsură. Perfecţionarea fizică trebuie să-i inocule2 fiecăruia convingerea superiorităţii sale şi să îi dea acea siguranţă care st întotdeauna în conştiinţa propriei forţe; ea trebuie să le dea de asemene calităţile de sportiv care pot servi ca arme pentu apărarea mişcării.

2.Pentru a împiedica încă de la început ca S.A. să îmbrace un caracte
secret, trebuie ca, independent de uniforma după care toţi o pot recunoaşi
imediat, efectivele ei, prin înseşi numărul lor, să fie utile mişcării şi cunoscut
de toţi Ea nu trebuie să aibă un sediu secret; ea trebuie să funcţioneze desch:
şi să se consacre unei activităţi care să risipească definitiv toate legendele despr
"organizarea ei secretă". Pentru a-i proteja spiritul de toate încercările de a
întreţine activitatea prin mici conspiraţii, ar trebui, încă de la început, iniţial
deplin în marea idee a mişcării şi antrenată atît de deplin în. realizarea sarcin
apărării acestei idei, încît orizontul să i se deschidă îndată şi fiecare din membr
săi să nu-şi mai vadă misiunea în eliminarea cutărui găina* mai mic sau im
mare, ci în dăruirea totală de sine în vederea edificării unui nou stat naţiona
socialist şi rasist. In felul acesta, lupta împotriva statului actual s-a ridicf
deasupra atmosferei de mici acte de răzbunare şi de acţiuni de conspiratori; e
ajungea la nivelul unui război de distingere pentru o concepţie de viaţă idea
împotriva marxismului şi a formaţiunilor sale.

3.Formele de organizare ale S.A., precum şi uniforma şi echipamenti
său nu trebuiau să urmeze modelele vechii armate; ele trebuiau să se conforme
ze nevoilor sarcinii care îi revenea.

Aceste idei care îmi slujeau drept directive încă din anii 1920 şi 1921 pe care mă străduiam să i le inoculez încetul cu încetul tinerei organizaţii a avut drept rezultat faptul că, încă de la sfîrşitul verii anului 1922, aveam u număr apreciabil de centurii, care în toamna anului 1922 au primit îmbrăcămii tea care le deosebea. Trei evenimente au avut o însemnătate extraordinar pentru dezvoltarea ulterioară a S.A.

1. Marea demonstaţie a tuturor asociaţiilor patriotice împotriva leg: pentru apărarea republicii, *din Konigsplatz din Munchen.*

Asociaţiile patriotice din Munchen lansaseră atunci apelul de a se reur pentru o manifestaţie uriaşă, la Munchen, spre a protesta împotriva introduceri acestei legi a apărării republicii. Trebuia să ia parte şi mişcarea naţiona socialistă. Defilarea partidului, în rînduri strînse, a fost deschisă de cele şas

îturii din Miinchen, urmate de secţiile politice ale partidului. La defilare au tt parte două orchestre şi erau purtate aproape cincisprezece drapele. Sosirea ional-socialiştilor în marea piaţă, deja pe jumătate plină, a dezlănţuit un ;uziasm fără margini. Eu însumi am avut onoarea să iau cuvîntul în faţa unei Iţimi numărînd şaizeci de mii de oameni.

Succesul acestei manifestaţii a fost fulgerător, în special pentru că s-a edit pentru prima dată, în ciuda tuturor ameninţărilor roşiilor, că Munchenul ional putea şi el să mărşăluiască în stradă. Membrii asociaţiilor de apărare ie republicană, care au încercat să acţioneze prin teroare împotriva coloanelor marş, au fost împrăştiaţi, cu capetele însîngerate, în cîteva minute de turiile S.A. Mişcarea naţional-socialistă a arătat atunci, pentru întîia oară, ra hotărîtă ca pe viitor să ceară să defileze în stradă şi să smulgă astfel acest îopol din mîinile trădătorilor internaţionali şi ai duşmanilor patriei.

Rezultatul acelei zile a fost o dovadă incontestabilă a faptului că, în ce 'este structura S.A., concepţiile noastre erau juste, atît din punct de vedere logic cît şi din punctul de vedere al organizării.

Ea a fost aşadar lărgită puternic pe bazele care îi aduseseră succesul şi, & cîteva săptămîni, puseserăm pe picioare un număr îndoit de centurii. 2. *Expediţia la Coburg* din octombrie 1922.

Ligile "rasiste" aveau intenţia să organizeze, la Coburg, ceea ce ele îeau un "Congres german". Am primit şi eu o invitaţie la acest congres, cu imintea de a aduce cu mine cîţfva oameni. Această invitaţie, pe care am îit-o la ora 11, sosea la timp. O oră mai tîrziu, dispoziţiile pentni participa-la acest congres german erau deja luate. Pentni a mă însoţi, am desemnat sute de oameni din S.A., care, împărţiţi în paisprezece centurii, aveau să fie sportaţi de la Munchen de un tren special pînă la Coburg, devenit bavarez u fost date ordinele corespunzătoare celorlalte grupări ale S.A. naţional-diste, care se formaseră între timp în alte localităţi. Pentni prima dată un lenea tren special traversa Germania. In toate localităţile în care urcau noi tbri ai S.A., călătoria noastră făcea senzaţie. Multă lume nu ne văzuse încă elele; ele au produs o impresie puternică.

Cînd am sosit în gara Coburg, am fost primiţi de o delegaţie a tetului pentni serbări a congresului, care ne-a transmis un ordin, intitulat ipromis", al sindicatelor locale, ca şi al partidului socialist independent şi u-tidului comunist, care stipula că nu trebuie să intrăm în oraş nici cu furile desfăşurate, nici cu orchestra în frunte Ouaserăm cu noi orchestra tră de patruzeci şi doi de oameni), nici în rînduri strînse.

Am respins pe loc acele condiţii umilitoare şi n-am uitat să le spun iilor conducători ai acelei manifestaţii că faptul că au început tratative şi

---

Coburgul, împreună cu cantonul său, care făcea parte din fostul ducat de Coburg-Gotha, hotărîse de curînd, prin plebiscit, unirea cu Bavaria. (N.T.)

au încheiat compromisuri cu municipalitatea socialistă mi se părea surprinzător; şi am declarat că centuriile S.A. aveau să se încoloneze de îndată şi să mărşălu-iască plin oraş, cu fanfara lor şi cu steagurile desfăşurate.

Şi aşa am şi făcut.

In faţa gării ne-a primit o mulţime care urla şi rînjea. "Asasinilor!", "Bandiţilor!", "Criminalilor!", iată cuvintele frumoase pe care ni le-au azvMit în faţă acei întemeietori exemplari ai republicii germane. Tînăra S.A. a păstrat o ţinută exemplară, centuriile s-au format în piaţa gării, nedînd la început nici o atenţie insultelor plebei. Organe de poliţie înfricoşate au condus mai întîi marşul nostru prin oraşul acesta necunoscut nouă tuturor, nu spre cartierele noastre, cum ne înţeleseserăm, ci spre sala Hofbrăuhaus, situată lîngă centrul oraşului. La stînga şi la dreapta procesiunii noastre, tumultul maselor populare care ne urmau creştea neîncetat. Prima centurie nici n-a intrat bine în curte, că o mulţime compactă a încercat să pătrundă în urma noastră, cu strigăte asurzitoare. Ca s-o împiedice, poliţia a poruncit închiderea sălii. Cum această situaţie era insuportabilă, am poruncit din nou centuriilor să stea în poziţie de drepţi, le-am ţinut o scurtă cuvîntare şi am cerut poliţiei deschiderea imediată a uşilor. După ce a şovăit îndelung, a consimţit.

Am luat-o deci din nou pe acelaşi drum, dar în sens invers, ca să ajungem în cartierele noastre, şi de data asta am avut într-adevăr de ţinut piept. Cum strigătele şi exclamaţiile jignitoare nu puteau face centuriile noastre să-şi piardă sîngele rece, acei reprezentanţi ai adevăratului socialism, ai egalităţii şi ai fatemităţii au recurs la pietre. Atunci am ajuns la capătul răbdării şi a plouat cu lovituri în dreapta şi în stînga; peste un sfert de oră, nici un roşu nu îndrăznea să mai scoată nasul în stradă.

Am mai avut şi în timpul nopţii întîlniri grele. Patrulele S.A. găsiseră nişte naţional-socialişti, atacaţi izolat, într-o stare înfiorătoare. Atunci le-am vehit de hac adversarilor. încă de a doua zi dimineaţa teroarea roşie de care suferise Coburgul timp de ani de zile era zdrobită.

Cu ipocrizia tipică a marxiştilor-evrei, s-a mai încercat, prin proclamaţii, aruncarea încă o dată în stradă a "tovarăşilor din proletariatul internaţional", afirmîndu-se, prin falsificarea faptelor, că "bandele de asasini" ale noastre începuseră la Coburg "un război exterminator împotriva muncitorilor paşnici". La ora unu şi jumătate trebuia să aibă loc o mare "demonstraţie populară" şi fuseseră chemaţi zeci de mii de muncitori din regiune. Ferm hotărît să lichidez definitiv teroarea roşie, la prînz am ordonat S.A., care număra o mie cinci sute de oameni, să formeze o coloană şi am pornit cu ea în marş către fortăreaţa din Coburg, trecînd prin piaţa mare unde trebuia să aibă loc demonstraţia adversă. Voiam să văd dacă vor îndrăzni să ne mai molesteze. Cînd am pătruns în piaţă, în locul celor zece mii de oameni anunţaţi, nu se aflau acolo decît cîteva sute de amărîţi care la apropierea noastră au stat liniştiţi sau au luat-o la fugă.

Numai în cîteva puncte nişte detaşamente roşii venite din afară şi care încă nu ne cunoşteau au încercat din nou să se lege de noi; dai* le-am făcut să le

ră complet pofta cît ai bate din palme. Şi atunci s-a putut vedea felul în care ulaţia, pînă atunci intimidată, s-a trezit încetul cu încetul, a prins curaj, a :-ăznit să ne aclame şi, seara, la plecarea noastră, în multe locuri a izbucnit vaţii.

Pe neaşteptate, personalul căilor ferate ne-a declarat la gară că nu ne va iuce trenul. Atunci le-am făcut cunoscut mai multor conducători roşii că, în ;t caz, aveam de gînd să pun mîna pe atîţia bonzi roşii cîţi voi putea prinde i o să ne conducem trenul noi înşine, luînd cu noi pe locomotivă, pe tender *i* fiecare vagon cîţiva reprezentanţi ai solidarităţii internaţionale. Nu am t să le atrag acelor domni atenţia asupi'a faptului că o călătorie întreprinsă iropriile noastre mijloace ar fi, desigur, o aventură nespus de riscantă şi că >abil ne vom frînge gîtul. Dar atunci vom putea, în orice caz, să ne bucurăm -o să facem saltul spre lumea cealaltă singuri, ci în deplină egalitate şi jrnitate cu domnii roşii.

Drept care trenul a plecat la ora exactă şi a doua zi dimineaţa am ajuns nou sănătoşi şi teferi la Munchen.

La Coburg, pentru prima dată din anul 1914 încoace, a fost restabilită ;1 egalitatea cetăţenilor în faţa legii. Căci dacă, astăzi, vreun nerod de ţionar superior vrea să afirme că statul este cel care apără viaţa cetăţenilor atunci într-adevăr nu aşa stăteau lucrurile; căci cetăţenii trebuiau să fie aţi împotriva x'eprezentanţilor înşişi ai statului.

Importanţa acestei zile nu poate fi apreciată imediat cu toate consecin-2i. Dai" oamenii S.A. victorioase au simţit crescînd înci'ederea în ei înşişi şi irspicacitatea şefilor lor.

Lumea din jur a început să se ocupe de noi şi mulţi au fost cei care au loscut pentru prima dată, în mişcarea naţional-socialistă, instituţia care ua, după toate probabilităţile, să-i pregătească marxismului un sfîrşit demn

Numai democraţia s-a vâietat că am îndrăznit să nu lăsăm să ni se aie capul şi că ne-am asumat, într-o republică democratică, dreptul de a nge un atac brutal cu pumnii noştri şi cu bastoanele noastre, în loc să mdem cu incantaţii pacifiste.

Presa burgheză, în general, a fost jalnică sau laşă ca întotdeauna şi ii cîteva ziare sincere s-au bucurat că, cel puţin la Coburg, oamenii au ştiut L-şit să le dea peste mînă banditilor marxişti.

Chiar la Coburg, cel puţin o parte din muncitorii marxişti, cea pe care consideram rătăcită, învăţase, prin lecţia dată de pumnii muncitorilor nal-socialişti, că şi aceşti muncitori luptau pentru idealuri, căci se ştie din lentă că nu te baţi decît pentru lucrul în care crezi şi pentru ceea ce iubeşti.

S.A. a tras de aici cele mai mari foloase. Ea a sporit atît de rapid încît Lgresul partidului, la 27 ianuarie 1923, au putut participa la inaugurarea lului aproape 6.000 de oameni; cu această ocazie, primele centurii au t îmbrăcate în întregime cu uniforma lor nouă.

Experienţa de la Coburg demonstrase cît era de importantă introducerea unei ţinute uniforme pentru S.A., nu numai pentru întărirea spiritului de echipă, dai- şi pentru a evita confuziile şi ca semn de recunoaştere. Pînă atunci nu purtaseră decît brasarde; acum li s-au alăturat cămaşa de pinză groasă şi binecunoscuta caschetă.

Experienţa de la Coburg a mai avut o consecinţă importanţi: am început să zdrobim metodic teroarea roşie în toate localităţile în care aceasta împiedicase, de ani de zile, orice adunare a altor partide şi să restabilim libertatea adunărilor. Din acel moment, ne-am concentrat batalioanele naţioiial-socialiste în astfel de localităţi şi încetul cu încetul fortăreţele roşii din Bavsiria au căzut una după alta în faţa propagandei naţional-socialiste. S.A. s-a adajtat din ce în ce mai bine sarcinii sale, s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de tipul de mişcare de apărare fără scop şi fără importanţă vitală şi s-a ridicat pînă la rolul de organizaţie vie de luptă pentru crearea unui nou stat german

Dezvoltarea logică a continuat pînă în luna martie 1923. la momentul acela s-a produs un eveniment care m-a obligat să fac mişcarea să devieze de pe calea stabilită şi să determin o transformare.

3. *Ocuparea teritoriului de pe Ruhr* de către francezi, în primele luni ale anului 1923, a avut o mare importanţă pentru dezvoltarea S.A.

Astăzi încă nu este cu putinţă, şi mai ales nu corespunde interesului naţional, să vorbim despre acest lucru sau să îl descriem în deplină libertate. Nu pot vorbi despre el decît în măsura în care acest subiect a fost abordat în discuţii publice şi unde a fost adus astfel la cunoştinţa tuturor.

Ocuparea Ruhrului, care n-a fost deloc o surpriză pentru noi, a făcut să se nască speranţa bine întemeiată că acum vom rupe cu politica laşă de dare înapoi şi că liniilor de apărare va trebui să li se atribuie o misiune perfect definită. Nici S.A., care număra pe atunci în rîndurile sale mai multe mii de oameni tineri şi plini de putere, nu a putut refuza să ia parte la acest serviciu naţional. In primăvara şi în cursul verii anului 1923 s-a înfăptuit tansformarea ei într-o organizaţie militară de luptă. Acestei reorganizări trebuie să i se atribuie, în mare parte, desfăşurarea ulterioară a evenimentelor din anul 1923 în ceea ce priveşte mişcarea noastră.

Intrucît tratez în altă parte, în linii mari, evenimentele anului 1923, vreau numai să institui opinia că transformarea S.A. din acea epocă i-ar fi dăunat mişcării, dacă nu erau îndeplinite condiţiile care motivau această reorganizare, cu alte cuvinte reluarea unei rezistenţe active împotriva Franţei.

încheierea din anul 1923, **aricit** de teribil ai* putea părea la prima vedere, a fost aproape necesară dacă ne plasăm într-un unghi de vedeie superior, pentru că a împiedicat transformarea definitivă a S.A., făcută inutilă prin atitudinea guvernului german şi dăunătoare pentru mişcarea însăşi; de aceea ne-am reluat mersul în aceeaşi direcţie de .care ne îndepărtaserăm.

Partidul, reorganizat în 1925, trebuie să-şi reconstruiască S.A. după principiile arătate la început. El trebuie să se întoarcă la sfintele concepţii

Le şi trebuie să considere din nou că sarcina sa cea mai importantă este de i prin S.A. un instrument pentru reprezentarea şi întărirea luptei pentru zi mişcării.

El nu trebuie să tolereze ca S.A. să se coboare la rolul unei ligi pentru re sau al unei asociaţii secrete; dimpotrivă, trebuie să se străduiască să ; prin ea o gardă de o sută de mii de oameni pentru idealul naţionalist şi rasist.

CAPITOLUL X

FEDERALISMUL ESTE DOAR O MASCĂ

In iama anului 1919 şi mai ales în primăvara şi vara lui 1920, tînărul partid a fost obligat să ia poziţie în legătură cu o problemă care avusese deja, în timpul războiului, o impoz*tanţă extraordinară. In prima parte a acestei cărţi, descriind pe scurt simptomele constatate personal şi care anunţau prăbuşirea de care era ameninţată Germania, am făcut aluzie la genul de propagandă folosită de englezi şi de asemenea şi de francezi, pentru a lărgi vechea prăpastie care separa nordul Germaniei de sudul ei. In primăvara lui 1915 apăruseră primele pamflete îndreptate sistematic împotriva Prusiei făcută singură responsabilă de război. In 1916, această campanie luase o formă definitivă, pe cît de abilă pe atît de vrednică de dispreţ. Făcînd apel la instinctele cele mai josnice, ea tindea să-i asmuţă pe germanii din sud împotriva celor din nord şi începuse să dea roade. Avem dreptul să le reproşam autorităţilor superioare din vremea aceea, atît guvernului, cît şi conducerii armatei sau, mai bine zis, şefilor armatei bavreze -şi este o învinuire de care nu se vor putea dezvinovăţi niciodată -, că nu au intervenit cu hotărîrea necesară pentru a face această campanie să înceteze; dar Dumnezeu îi orbea şi îi făcea să-şi uite datoria. N-au făcut nimic! Dimpotrivă, se părea că în diferite locuri era văzută destul de bine; erau poate destul de mărginite ca să-şi închipuie că nu numai că o asemenea propagandă ar închide calea evoluţiei care conducea poporul german către unitate, dai* şi că ea ar întări automat tendinţele federative. Dai* rareori în istorie o neglijenţă atît de perfidă a fost pedepsită mai crunt. Insulta pe care au vrut s-o aducă Prusiei a afectat întreaga Germanie. Ea a avut drept consecinţă grăbirea prăbuşirii care a fărîmiţat nu numai Germania, ci mai întîi înseşi statele germane.

Ura aţîţată artificial împotriva Prusiei s-a dezlănţuit cu cea mai mare furie în oraşul Munchen, unde a izbucnit mai întîi o mişcare împotriva casei regale ereditare.

Ar fi de altfel greşit să credem că propaganda duşmană din timpul războiului a putut fabrica singură în întregime această mişcare de opinie ostilă Prusiei şi că poporul care a căzut în capcana ei nu are justificări. Maniera incredibilă de organizare a economiei publice în timpul războiului, centralizarea într-adevăr lipsită de sens care punea sub tutelă tot cuprinsul Reichului şi îl exploata cum face un escroc cu cei pe care-i trage pe sfoară, iată cauzele Principale care au contribuit la naşterea acestei întorsături de spirit antiprusace.

Căci, pentru omul obişnuit din popor, oficiile de război, care îşi aveau,

vă rog, conducerea la Berlin, era Berlinul însuşi; iar Berlinul însemna

i.

Omul din popor abia dacă bănuia pe vremea aceea că această întreprin-ie pradă, cunoscută sub numele de oficii de război, a fost organizată de d care nu erau nici berlinezi, nici prusaci şi uneori nici măcar germani, vedea decît greşelile grosolane şi încălcarea continuă a proprietăţii de către ă organizaţie odioasă care funcţiona în capitala Reichului şi făcea ca *ga* ură să cadă în mod firesc simultan asupra capitalei şi asupra Prusiei; a cu atît mai mult cu cît o anumită parte (guvernul bavarez) nu numai că ea nimic pentru a combate cu motive temeinice această interpretare a jr, dar *in petto* o primea cu un surîs complezent.

Evreul era prea şmecher ca să nu înţeleagă încă de atunci că infama mie de prădăciuni pe care o organizase pe spinarea poporului german sub irea oficiilor de război va sfirşi şi trebuia fatalmente să sfîrşească prin a :a rezistenţă. Cîtă vreme nu era luat de gît, nu avea de ce se teme. Dar, i ca să nu fie ajuns de explozia de disperare şi de indignare a maselor, nu o reţetă mai bună decît să îndrepte în altă direcţie izbucnirile lor de furie el să le istovească.

Dacă Bavaria se mulţumeşte să se certe cu Prusia şi Prusia cu Bavaria, anat! Şi cu cît cearta va fi mai violentă, cu atît va fi mai bine pentru el! ele două ţări luptau cu îndîrjire, pacea evreului era şi mai bine asigurată, atenţia generală a fost abătută de la acest samsarlîc internaţional; el uitat cu desăvîrşire. Cînd pericolul acestor certuri a început să devină it şi cînd oamenii chibzuiţi, care erau mulţi la număr chiar în Bavaria, au ; lumea să deschidă ochii, să se liniştească şi să demonstreze mai multă aţie, astfel că .această luptă îndîrjită ameninţa să se liniştească, evreul n-a t decît să pună în joc o altă provocare şi să aştepte succesul ei. Imediat, toţi :e profitau de pe urma luptei care asmuţea nordul şi sudul s-au aruncat i incidentului şi au suflat în foc pînă cînd indignarea care mocnea încă a put să arunce flăcări.

A fost o manevră abilă şi rafinată folosită de evreu în acel moment 1 a ocupa diferitele popoare germane şi a le abate atenţia, spre a le putea complet între timp.

Apoi a venit revoluţia.

Dacă omul din mulţime şi în special micul-burghez şi muncitorul puţin aţi au putut, pînă în 1918, sau mai degrabă pînă în luna noiembrie a aşi an, să nu-şi dea seama exact de ceea ce se întîmpla în realitate şi de inţele pe care trebuiau fatalmente să le aibă certurile care separau ntele etnice germane, în special în Bavaria, partea poporului german care mea "naţională" ar fi trebuit cel puţin s-o înţeleagă în ziua în care a lit revoluţia. Căci abia a reuşit mişcarea, că şeful şi organizatorul Lţiei din Bavaria a devenit reprezentantul intereselor bavareze! *Evreul aiionalist Kurt Eisner a început să joace împotriva Prusiei atuul Bavariei.*

Era totuşi evident că, la urma urmei, acest oriental, care îşi petrecuse întreaga viaţă vagabondînd ca scriitor prost de ziare în restul Germaniei, era cel din urmă om calificat să apere interesele Bavariei şi că îi era cît se poate de indiferent ca tocmai Bavaria să continue să existe în lumea largă creată de Dumnezeu.

Dînd răzmeriţei revoluţionare din Bavaria caracterul unei ofensive împotriva restului Reichului, Kurt Eisner nu se plasa pe poziţiile intereselor sau dorinţelor Bavariei; el acţiona ca mandatar al evreimii. El profita de pe urma tendinţelor instinctive şi a antipatiilor poporului bavarez pentru a dezmembra mai uşor Germania cu ajutorul lor. Reichul nimicit ar fi devenit deopotrivă prada bolşevismului.

După moartea sa, au continuat la început să folosească tactica lui. Marxismul, care acoperise cu insultele cele mai crîncene statele germane şi pe suveranii lor, a făcut subit apel, sub numele de "Partid independent" *) tocmai la sentimentele şi instinctele care îşi aveau rădăcina în existenţa dinastiilor şi a statelor germane.

Lupta dusă de republica consiliilor (muncitorilor şi soldaţilor) împotriva trupelor care eliberaseră Bavaria de acestea a fost prezentată de propagandă drept "lupta muncitorilor bavarezi" împotriva "militarismului prusac". Aceasta explică de ce zdrobirea republicii consiliilor n-a avut la Miinchen efectul pe care 1-a produs în celelalte state germane: în loc să cheme masele la raţiune, ea i-a înăcrit şi i-a iritat şi mai mult pe bavarezi împotriva Prusiei.

Arta cu care agitatorii bolşevici au făcut din desfiinţarea republicii consiliilor o victorie a "militarismului prusac" asupra poporului bavarez "antimilitarist" şi "antiprusac" a dat roade din plin. In timp ce, cu ocazia alegerilor în Landtagul constituant din Bavaria, Kurt Eisner strînsese mai puţin de zece mii de partizani, iar partidul comunist rămăsese chiar sub trei mii de voturi, voturile date celor două partide după căderea republicii s-au ridicat la aproape o sută de mii.

încă din acea perioadă am început personal lupta împotriva acelor aţîţări fără sens care ridicau elementele etnice germane unele împotriva altora.

Cred că n-am întreprins toată viaţa o campanie mai puţin populară decît aceea prin care protestam împotriva ostilităţii arătate faţă de prusaci. încă din timpul domniei consiliilor, la Miinchen au avut loc mari adunări populare unde ura faţă de restul Germaniei, dai- în special împotriva Prusiei, era propovăduită cu atîta succes încît nu numai că asistînd la ele un german din nord îşi risca viaţa, dai- sfîrşitul acestor manifestaţii era însoţit, cel mai adesea, de strigăte fără

---

[1] *Die Unabhcingige Sozialistische Portei* era acea fracţiune a partidului social-democrat care se separase de majoritatea deputaţilor socialişti, în ultimele hini ale ostilităţilor, refuzînd să continue să voteze credite de război. După aceea, oile rătăcite s-au întors la stînă. (N.T.)

îs cum ar fi: "Să ne separăm de Prusia!" "Jos Prusia!" "Război Prusiei!", .poziţie de spirit pe care un reprezentant deosebit de strălucitor al drepturilor suveranitate din Bavaria le-a rezumat în strigătul de război scos în plin ichstag: "Mai bine mort ca bavarez, decît putrezit ca prusac".

Trebuie să fi asistat la adunările din perioada aceea ca să se înţeleagă a însemnat pentru mine cînd, pentru prima dată, înconjurat de o mînă de Leteni, m-am ridicat împotriva acestei nebunii la o adunare ţinută la wenbrăukeller din Munchen. Atunci erau cu mine nişte camarazi de război poate că se poate închipui ce simţeam cînd o mulţime delirantă zbiera la noi amenința să ne omoare; această mulţime era alcătuită în majoritate din sertori şi ambuscaţi, care îşi petrecuseră vremea în serviciile din spatele ntului sau în ţară, în timp ce noi ne apăram patria. Este adevărat că aceste ;ne aveau pentru mine un avantaj: mica ceată a partizanilor mei se simţea ii strîns legată de mine şi curînd mi-au depus jurămîntul de credinţă pe viaţă pe moarte.

Aceste lupte, care s-au repetat continuu în timpul anului 1919, au părut devin şi mai aprige odată cu începutul lui 1920. Au avut loc cîteva adunări -ii amintesc în special de cea din sala Wagner de pe Sonnenstrasse din inchen - în cursul cărora grupul meu, care între timp sporise, a trebuit să ;pingă mai multe atacuri violente; nu o dată s-a întîmplat ca partizanii mei fie maltrataţi cu duzina, azvîrliţi pe jos, călcaţi în picioare, pentru ca la sfîrşit fie aruncaţi pe uşa sălii mai mult morţi decît vii.

Lupta pe care o începusem de unul singur, susţinut numai de camarazii pe front, a fost atunci continuată de tînăra mişcare care o considera, aş spune, roape ca pe o datorie sfîntă.

Şi astăzi sînt încă mîndru că pot să spun că, pe cînd încă nu puteam conta roape exclusiv decît pe partizanii noştri bavarezi, noi am acţionat pentru a ne capăt, încet, dai-sigur, acelui amalgam de prostie şi de trădare. Zic prostie trădare pentru că dacă sînt convins că masa aderenţilor era compusă din meni cumsecade lipsiţi de înţelegere, nu pot găsi asemenea scuze spre tificarea organizatorilor şi a conducătorilor. Ii consideram şi îi consider şi ;ăzi trădători în solda Franţei. Intr-unul din cazuri, cazul Doiten, istoria şi-a munţat deja sentinţa [1]).

Ceea ce făcea ca pe atunci campania noastră să fie deosebit de grea era ilitatea cu care ştiau să ascundă scopul urmărit în realitate, punînd pe primul in tendinţa federalistă prezentată drept singura cauză a acestor intrigi. De fel este evident că aţîţarea urii împotriva Prusiei n-are nici o legătură cu leralismul. Este de mirare de asemenea constatarea că o "mişcare federalistă" earcă să dizolve sau să împartă în mai multe bucăţi un stat facînd parte din îfederaţie. Deoarece un federalist sincer, pentru care formula folosită de

---

[1]) Dorten a fost unul din şefii separatismului renan. (N.T.)

Bismarck pentru a defini Reichul nu este o lozincă declamatorie şi ipocrită, ni ar trebui, exact în momentul în care se mîndreşte cu el, să dorească smulgere! unora din teritoriile acestui stat prusac creat sau cel puţin definitiv constitui' de Bismarck sau chiar susţinerea deschisă a tendinţelor separatiste. Ce s-ar ma fi strigat la Miinchen dacă un partid conservator prusac ai* fi favorizat, sai chiar cerut şi grăbit public, separarea Franconiei de Bavaria! Cu toate aceste! nu puteam decît să-i plîngem pe cei pe care federalismul îi seducea sincer şi cari nu văzuseră ce saltimbanci infami îi păcăliseră; erau în primul rînd nişte oamen înşelaţi. Incărcînd ideea federalistă cu o asemenea tară, propriii ei partizani î săpau groapa. Nu se poate face propagandă pentru o organizare federalistă *i* Reichului denigrînd, insultînd şi împroşcînd cu noroi elementul esenţial al unej astfel de constituţii politice, cu alte cuvinte Prusia, pe scurt, făcînd, pe cît s« poate, imposibilă existenţa acestui stat confederativ. Rezultatul acesta era ci atît mai neverosimil cu cît pretinşii federalişti atacau tocmai *acea* Prusie cart putea fi cel mai puţin identificată cu regimul democratic instaurat de revoluţij din noiembrie. Căci injuriile şi criticile acestor pretinşi "federalişti" nu se adresau autorilor constituţiei de la Weimar, care de altminteri erau ei înşişi îr majoritate germani din sud sau evrei, ci reprezentanţilor vechii Prusii conservatoare care se aflau la antipodul constituţiei de la Weimar. Faptul ci această campanie se ferea grijulie să se atingă de evrei nu trebuie să mire şi oferă poate cheia întregii enigme.

După cum înainte de revoluţie evreul a ştiut să abată atenţia publicului de la oficiile de război, sau mai degrabă de la sine însuşi, şi să ridice masele, şi în special poporul din Bavaria, împotriva Prusiei, tot astfel, după revoluţie trebuia să-şi ascundă într-un fel sau în altul noua acţiune de jefuire de zece ori mai activă. Şi a reuşit din nou să aţîţe "elementele naţionale" din Germania unele împotriva celorlalte: *pe conservatorii bavarezi împotriva conservatorilor prusaci.* A făcut-o din nou în modul cel mai perfid, provocînd, el care ţinea singur toate firele de care atîrna soarta Reichului, abuzuri de putere atît de brutale şi de inabile încît trebuiau să facă să fiarbă sîngele tuturor celor care erau continuu victimele lor. Acestea nu erau niciodată evrei, ci compatrioţi germani. *Bavarezul nu vedea Berlinul celor patru milioane de muncitori şi de producători, ocupaţi cu îndatoririle lor, ci Berlinul trîndav şi corupt al cartierelor celor mai rele din vest! Dar ura sa nu se îndrepta împotriva acelor cartiere; ea nu viza decît oraşul "prusac".*

Aveai adesea motive să-ţi pierzi curajul.

Această abilitate a evreului de a abate de la el atenţia publicului dîndu-i de lucru în altă parte poate fi observată şi astăzi.

In 1918 nu putea fi vorba despre un antisemitism sistematic. îmi mai amintesc cît de greu era pe atunci numai să pronunţi cuvîntul evreu. Ori erai Privit cu o privire prostească, ori te loveai de opoziţia cea mai vie. Primele noastre încercări de a-i arăta opiniei publice cine era adevăratul nostru duşman nu păreau să aibă în acea perioadă nici o şansă de succes şi numai cu încetul

rile au luat o întorsătură mai bună. Oricît ar fi fost de defectuoasă *dzarea Ligii defensive şi ofensive,* ea a avut totuşi marele merit de a pune ou problema evreiască şi de a o trata. In orice caz, graţie ligii antisemitis-i început, în iarna 1918-1919, să prindă încet rădăcini. Este adevărat că irea naţional-socialistă 1-a determinat mai tîrziu să progreseze. El a reuşit des să ridice această problemă deasupra cercului strimt al societăţii marii ;ii burghezii şi să facă din ea resortul şi lozinca unei mari mişcări populare, ibia am reuşit să-i dăm poporului german o idee mare care trebuia să aducă a şi să conducă la luptă, că evreul îşi şi organizase apărarea. El a recurs la ia lui tactică. Cu o rapiditate fabuloasă, el a aruncat în mijlocul grupurilor ;e torţa discordiei şi a semănat dezbinarea. *Ridicarea chestiunii intrigilor montane şi în felul acesta provocarea unei lupte care opunea catolicismul stantismului* era, date fiind împrejurările, singurul procedeu posibil pentru ite atenţia publicului spre alte probleme, astfel încît să împiedice atacarea mii de către forţele coalizate. Oamenii care au pus această chestiune în faţa cului nu vor putea repara niciodată răul făcut poporului. In orice caz, ii şi-a atins scopul: catolicii şi protestanţii se bat cu desfătare, iar duşmanul oarte al omenirii ariene şi al întregii creştinătăţi rîde pe sub mustăţi.

Altădată au ştiut să ocupe, timp de ani de zile, opinia publică cu ema luptei dintre federalism şi centralizare şi să-i uzeze pe unii prin Iţi, pe cînd evreul făcea negoţ cu libertatea naţiunii şi ne trăda patria în ol marii finanţe internaţionale; astăzi a reuşit să arunce una împotriva Lalte cele două confesiuni germane, în timp ce bazele pe care se întemeiază Ldouă sînt măcinate şi subminate de otrava secretată de evreul cosmopolit ;ernaţionalist.

Inchipuiţi-vă ravagiile provocate zilnic de contaminarea rasei noastre de ile evreiesc şi gîndiţi-vă că această otrăvire a sîngelui nu va putea fi ăcată decît în cîteva secole, sau niciodată, astfel ca poporul nostim să fie r; în afară de aceasta, gîndiţi-vă că această descompunere a rasei diminuează :hiar distruge calităţile ariene ale poporului nostru german, astfel încît se descrescînd tot mai mult puterea cu care eram dotaţi ca naţiune depozitară tilizaţiei şi că înfruntăm riscul de a cădea, cel puţin în marile oraşe, la Iul la care se află astăzi Italia de sud. Această contaminare otrăvitoare a ;lui nostru, pe care sute de mii din concetăţenii noştri nu ştiu s-o vadă, este si practicată sistematic de evrei. Sistematic, aceşti paraziţi cu părul negru, trăiesc pe spinarea poporului nostru, ne pîngăresc copilele lipsite de rienţă provocînd astfel ravagii pe care nimic nu le va putea compensa. >ele, sigur că da! ambele confesiuni creştine asistă indiferente la această mare, la această distrugere a fiinţei nobile şi de o specie deosebită cu care ia divină a dăruit pămîntul. Important pentru viitorul pămîntului nu este ie dacă protestanţii îi vor învinge pe catolici sau catolicii pe protestanţi, ci omul de rasă ariană va supravieţui sau va muri. Cu to&te acestea, cele două esiuni nu luptă astăzi împotriva celui care vrea să-1 nimicească pe arian: ele

caută să se nimicească reciproc. Cel care se situează pe o poziţie rasistă are datoria sfîntă, indiferent de propria sa confesiune, să *vegheze să nu se vorbeasti fură încetare în mod nesocotit despre voinţa divină, ci să se acţioneze conform acestei voinţe şi să nu lase să fie murdărită opera Domnului.* Căci voinţa lui Dumnezeu este cea care le-a dat odinioară oamenilor înfăţişarea lor, firea lor şi capacităţile lor. A-i distruge opera, înseamnă a declara război creaţiei Domnului voinţei divine. De aceea, fiecare trebuie să acţioneze - bineînţeles, în sînui bisericii sale ■ şi fiecare trebuie să considere ca prima şi cea mai sfîntă datorie luarea de poziţie împotriva oricărui om care, prin purtarea sa, prin cuvintele sau actele sale, va părăsi terenul propriei sale confesiuni spre a merge să caute gîlceavă celeilalte confesiuni. Căci a critica particularităţile uneia dinte confesiuni înseamnă a agrava schisma religioasă existentă deja la noi şi a provoca un război de exterminare între cele două confesiuni care îşi împart Germania. Situaţia noastră din punct de vedere religios nu oferă nici un aspect comparabil cu cea din Franţa, Spania şi mai ales Italia. In aceste trei ţări se poate, de exemplu, predica lupta împotriva clericalismului sau ultramontanis-mului fără să existe pericolul ca această tentativă să dezbine poporul francez, spaniol sau italian ca popor. Dar în Germania asta nu se poate, deoarece protestanţii ar participa fără îndoială la această campanie. Astfel, măsurile de apărare care ar fi luate în celălalte ţări numai de către catolici împotriva abuzurilor de putere comise de păstorul lor suprem din punct de vedere politic, la noi ai* avea imediat un caracter de atac îndreptat de protestantism împotriva catolicismului. Ceea ce este suportat de credincioşii unei confesiuni, chiar dacă acest lucru li se pare nedrept, este respins *a priori* şi cu şi mai mare violenţă de oricine ţine de cealaltă confesiune. Aceasta merge atît de departe încît chiar şi cei care ar fi gata să îndrepte abuzurile pe care le constată în sînul propriei lor biserici vor renunţa îndată şi îşi vor îndrepta strădaniile înspre exterior de îndată ce o asemenea reformă va fi propusă sau mai ales cerută de o autoritate aparţinând unei alte confesiuni. Ei consideră această pretenţie ca o tentativă pe cît de nejustificată pe atît de inadmisibilă şi chiar inoportună de a se amesteca în lucruri care nu privesc autoritatea în cauză. Asemenea tentative nu par scuzabile nici dacă se întemeiază pe dreptul superior al comunităţii naţionale de a-şi apăi'a interesele, pentni că astăzi sentimentele religioase au o influenţă mult mai puternică decît consideraţiunile naţionale şi politice; Şi această stare de lucruri nu va fi cu nimic schimbată împingînd cele două confesiuni să se războiască cu înverşunare; nu s-ar schimba decît dacă o toleranţă reciprocă i-ar asigura naţiunii binefacerea unui viitor a cănii măreţie ar acţiona şi în acest domeniu în sensul reconcilierii.

Nu ezit să declar că în oamenii care încearcă astăzi să amestece mişcarea rasistă în certurile religioase eu văd duşmani mai mari ai poporului meu decît ar putea fi oricare comunist internaţionalist. Căci mişcarea naţional-socialistă este chemată să-1 convertească pe acel comunist. Dar cine vrea să-i scoată din rînd pe rasişti şi să-i facă infideli faţă de misiunea lor comite actul cel mai

ndamnabil. El este, indiferent dacă o face conştient sau inconştient, is{inătorul intereselor evreieşti. Căci interesul evreilor este astăzi să facă să irgă, pînă va seca, sîngele mişcării rasiste într-o luptă religioasă în momentul . care ea devine un pericol pentru evrei. Insist asupra expresiei "să facă să irgă pînă va seca"; fiindcă numai un om care nu cunoaşte deloc istorie poate -şi închipuie că această mişcare este capabilă să rezolve actualmente o •oblemă în care au eşuat secole întregi şi mari oameni de stat.

De altfel, faptele vorbesc de la sine. Domnii care în 1924 au descoperit ibit că misiunea cea mai înaltă a mişcării rasiste era lupta împotriva îltramontanismului" nu l-au nimicit pe acesta din urmă, dai* au zdrobit iscarea rasistă. Protestez împotriva presupunerii că în raidurile rasiştilor s-ar putut găsi o minte atît de necoaptă încît să-şi imagineze că poate să facă ceea s îi fusese imposibil unui Bismarck. Cea dintîi datorie a şefilor mişcării aţional-socialiste va fi întotdeauna să se opună, în modul cel mai hotărît, icărei tentative de a angaja mişcarea naţional-socialistă în asemenea certuri să excludă imediat din rîndurile partidului pe cei care fac propagandă pentru stfel de proiecte. De fapt, ei au reuşit definitiv s-o facă în toamna lui 1923. *rotestantul cel mai credincios* putea merge în rîndurile noastre alături de *itolicul cel mai credincios,* fără cel mai mic conflict între conştiinţa lui şi mvingerile sale religioase. Lupta aprigă pe care o duceau amîndoi în comun npotriva distrugătorului omenirii ariene ia învăţat, în schimb, să se stimeze să se aprecieze reciproc. Şi, în acelaşi timp, în acei ani, partidul a luptat cu ;a mai mare înverşunare împotriva partidului de centru, ce-i drept nu din lotive religioase, ci exclusiv din punct de vedere naţional, rasist şi economic, tunci succesul s-a arătat atît de limpede în favoarea noastră încît demonstrează stăzi greşeala celor care pretindeau că sînt cel mai bine informaţi.

In ultimii ani, certurile religioase au atins uneori o asemenea acuitate îcît cercurile rasiste, pradă unei orbiri care ia lovit pe cei pe care Dumnezeu părăseşte, nu vedeau cît de lipsită de sens era purtarea lor, pe cînd ziarele îarxiste şi atee se făceau la nevoie avocaţii confesiunilor religioase şi, jlportînd dintr-o tabără în cealaltă declaraţii a căror prostie depăşea uneori orice mită şi care erau puse pe seama uneia sau a celeilalte părţi, se străduiau să rance paie pe foc.

Dai- orice apel la acest fel de arme comportă un pericol de moarte tocmai entru un popor care, ca şi poporul german, este capabil, după cum a dovedit-o desea istoria lui, să lupte pînă la ultima picătură de sînge pentru nişte năluciri. 11 a abătut întotdeauna poporul nostru de la hotărîrea de a rezolva problemele e care depindea practic existenţa lui. In vreme ce noi ne consumam în certuri eligioase, celelalte popoare îşi împărţeau restul lumii. Şi în vreme ce mişcarea asistă se întreabă dacă pericolul ultramontan este mai de temut decît pericolul vreiesc, şi invers, evreul distruge ceea ce constituie bazele existenţei noastre a rasă şi, astfel, *distruge pentru totdeauna poporul nostru.* In ceea ce-i priveşte e aceşti susţinători rasişti, pot spune, în favoarea mişcării naţional-socialiste şi,

ca urmare, a poporului german, dintr-o inimă sinceră, această rugăciune "Apără-1, Doamne, de astfel de prieteni; cît despre duşmani, le va veni şi singu de hac".

Lupta dintre federalism şi unitarism, pe care evreii au ştiut s-o provoac atît de ingenios în 1919, 1920, 1921 şi după aceea, a obligat mişcarea naţiona! socialistă, deşi refuza să participe la ea, să ia poziţie în privinţa problemelo esenţiale pe care le ridica. Germania trebuie să fie un stat federativ sai centralizat şi ce înseamnă practic aceste două definiţii? După părerea mea, doua întrebare este cea mai importantă, nu numai pentru că nu se poate înţeleg întreaga însemnătate a problemei fără să fi răspuns în prealabil la ea, dar pentru că ea este de natură să-i lămurească şi să-i împace pe adversari.

Ce este un stat federativ?

Prin stat federativ înţelegem o asociaţie de state suverane care se unes din propria lor voinţă şi în virtutea suveranităţii lor şi care renunţă, în favoare fedei'aţiei, la acele drepturi suverane a căror exercitare le este necesară pentn a exista şi a supravieţui.

Această formulare teoretică nu-şi găseşte, în practică, aplicarea far rezerve la nici una din confederaţiile existente actualmente în lume. Ea a potriveşte cel mai puţin constituirii Statelor Unite ale Americii, căci nu s-a putea spune că numărul de departe cel mai mare al diferitelor state cari compun această confederaţie să se fi bucurat vreodată iniţial de vreo oarecare suveranitate, dat fiind că multe dintre ele au fost ca să zicem aşa desenate de-; lungul timpului pe ansamblul teritoriului dominat de confederaţie. De acee; cînd se pune problema diferitelor state care compun Statele Unite ale Americii este vorba, în cele mai multe cazuri, de teritorii mai mult sau mai puţin mari delimitate din raţiuni tehnice şi administrative, ale căror frontiere au fos adesea trasate cu rigla pe hartă, dai* care nu au şi nu puteau avea înainte nic unul din drepturile de suveranitate proprii unui stat. Căci nu aceste state av întemeiat confederaţia, ci confederaţia a fost mai întîi cea care a format o mar parte din aceste aşa-zise state. Drepturile independente, foarte largi, care le-a fost lăsate sau, mai bine zis, recunoscute diferitelor teritorii, n-au nimic comui cu caracterul specific al acestei asocieri de state; ele corespund întinderi domeniului său, dimensiunilor sale în spaţiu care sînt aproape cele ale unu: continent. Nu se poate aşadar vorbi de suveranitatea politică a statelor compun Uniunea Americană, ci despre drepturile care le-au fost definite ş: garantate constituţional sau, mai bine zis, despre privilegiile lor.

Formularea de mai sus nu se aplică exact nici Germaniei, cu toate c diferitele state au existat fără îndoială mai întîi în Germania în calitate de stat Şi că Reichul s-a născut din ele. Numai că Reichul nu s-a format prin voinf

liberă şi colaborarea egală a diferitelor state, ci prin efectele hegemoniei unuia dintre ele, Prusia. Deja profunda inegalitate care domneşte în ţările germane în ceea ce priveşte întinderea teritoriilor lor nu permite compararea modului de formare a Reichului cu cea a Statelor Unite ale Americii. Exista un asemenea contrast din punctul de vedere al puterii între cele mai mici dintre vechile state confederate germane şi cele mai mari, mai ales cel mai mare dintre toate, încît serviciile pe care le puteau aduce confederaţiei erau de o importanţă foarte inegală şi n-au putut lua parte în aceeaşi măsură la întemeierea Reichului, la formarea confederaţiei. Intr-adevâr, în legătură cu aceste state nu se putea vorbi despre o adevărată suveranitate şi expresia "suveranitatea statului" nu era altceva decît o formulă administrativă şi lipsită de sens. In realitate, trecutul, ca şi prezentul trecuseră pe linie moartă multe din aceste pretinse "state suverane" şi demonstraseră astfel în modul cel mai limpede fragilitatea acestor formaţiuni politice suverane.

Nu este cazul să arătăm aici în amănunt felul în care s-au constituit aceste state de-a lungul istoriei; este suficient să semnalăm că, aproape în nici un caz, frontierele lor nu coincid cu habitatul unei rase germane determinate. Sînt creaţii pur politice a căror majoritate datează din epoca cea mai tristă a Reichului: aceea a neputinţei sale şi a împărţirii patriei noastre care era în acelaşi timp consecinţa şi cauza acestei neputinţe.

Constituţia vechiului Reich ţinea cont, cel puţin în parte, de această stare de lucruri şi nu permitea diferitelor state să fie reprezentate egal în Bundesrat, ci le acorda o reprezentare proporţională cu întinderea teritoriului lor şi cu cifra populaţiei, cu importanţa lor efectivă, ca şi cu rolul pe care îl jucaseră în formarea Reichului.

Renunţarea diferitelor state la drepturile lor de suveranitate în favoarea Reichului, spre a-i permite să se nască, nu fusese spontană decît într-o măsură foarte mică; practic, în cea mai mare parte, aceste drepturi nu existaseră niciodată sau Prusia a pus pur şi simplu stăpînire pe ele uzînd de puterea ei preponderentă. Este adevărat că Bismarck nu s-a călăuzit după principiul de a da Reichului tot ceea ce putea lua prin orice mijloace de la diferitele state; el nu le-a cerut decît ceea ce Reichului îi era absolut necesar. Acesta era un principiu pe cît de moderat pe atît de înţelept: pe de o parte el ţinea cont în mod deosebit de obiceiuri şi de tradiţie; pe de alta, îi asigura dinainte noului Reich, într-o mare măsură, afecţiunea şi colaborarea cordială dintre statele germane. Dai' ai* fi total greşit să atribuim această decizie a lui Bismarck convingerii sale că Reichul ai' avea astfel, pentru totdeauna, o sumă suficientă de drepturi de suveranitate. Bismarck nu avea defel o asemenea convingere; dimpotrivă, el voia să-i lase viitorului grija de a îndeplini ceea ce în prezent ar fi fost prea greu de executat şi ceea ce statele nu ai* fi suportat decît cu greutate. El conta pe efectul nivelator al timpului şi pe presiunea pe care o va exercita evoluţia a cărei acţiune i se părea mai eficace decît încercarea de a zdrobi pe loc rezistenţa pe care i-ar fi opus-o în acest caz diferitele state. Acţionînd astfel, el a

demonstrat şi dovedit în modul cel mai evident în ce măsură era un om de sts Căci, în realitate, suveranitatea Reichului n-a încetat să se întărească pe sean diferitelor state. Timpul a înfăptuit ceea ce Bismarck aştepta de la el.

Prăbuşirea Germaniei şi dispariţia regimurilor monarhice i-au d acestei evoluţii un impuls hotărîtor. Căci statele germane datorîndu-şi existen $_{m}$ai mult unor cauze etnice decît unor cauze pur politice, însemnătatea lor reducea la zero de îndată ce forma luată de dezvoltarea acestor state, adi *forma monarhică* şi *dinastiile lor* erau suprimate. Un mare număr al aceşti "state fantomă" au fost atunci într-atît de lipsite de orice bază încît au renunţi de la sine să supravieţuiască şi, din motive de pură utilitate, au fuzionat c statele vecine ori s-au alipit spontan altora mai puternice; aceasta este dovac cea mai izbitoare a extraordinarei slăbiciuni a suveranităţii efective de care *i* bucurau aceste state mici şi a părerii proaste pe care o aveau despre ele propri lor cetăţeni.

Dacă înlăturarea regimului monarhic şi a reprezentanţilor săi dădua deja o lovitură foarte puternică caracterului federativ al Reichului, el a fost mai puternic afectat de obligaţiile pe care le-am contractat acceptînd trataţi de "pace".

Se înţelegea de la sine că drepturile suverane în materie de finanţe, o care se bucuraseră pînă atunci "statele", îi reveneau Reichului, din moment d pierderea războiului îi impunea obligaţiuni băneşti de care contribuabil personali ai diferitelor ţări nu s-ar fi putut, niciodată achita. Celelalte măsiui ca întreţinerea poştei şi a căilor ferate de către Reich erau de asemene consecinţa inevitabilă a înrobirii poporului nostim la care duceau începetul c[1] începetul tratatele de pace. Reichul era constrîns să-şi asigure posesiunea exclusiv a unor resurse din ce în ce mai numeroase pentru a-şi putea achita datorii! care nu începetau să-i fie extorcate.

Formele pe care le-ar fi luat adesea această extindere a puterilo Reichului puteau fi lipsite de sens; procesul era totuşi firesc şi logic. Responsabi litatea lor revine partidelor şi oamenilor care odinioară nu au făcut tot ceea 0 trebuia făcut ca să terminăm războiul victorioşi. Principalii responsabili erau în special în Bavaria, partidele pe care urmărirea unor scopuri egoist interesaţi le făcuse să uite în timpul războiului să-i dea Reichului ceea ce îi datoi-a[1] Reichului, omisiune pe care au trebuit să o compenseze înzecit după înfrîngere Istorie răzbunătoare! Se poate spune numai că rareori cerul a pedepsit atît d< prompt păcatul. Aceleaşi partide care, cu cîţiva ani înainte, puseseră interesel Propriilor lor state - şi mai ales în Bavaria - deasupra intereselor Reichului, ai trebuit să vadă atunci, sub presiunea evenimentelor, interesul superior s Reichului înăbuşind diferitele state. Şi erau victimele propriilor lor greşeli.

Este o ipocrizie fără pereche să te vaieţi, cînd te adresezi unor alegător '[c]ăci numai acestora li se adresează campania de agitaţie dusă de partidei actuale), de pierderea drepturilor suverane de către diferitele ţări, în vreme c toate aceste partide fără excepţie au practicat care mai de care o politică d

executare ale cărei consecinţe ultime trebuiau în mod firesc să aducă schimbările cele mai profunde în viaţa internă a Germaniei. Reichul lui Bismarck era, faţă de exterior, liber şi fără obstacole. Acest Reich nu contractase obligaţiile financiare atît de grele şi în acelaşi timp absolut neproductive pe care trebuie să le suporte astăzi Germania sub regimul planului Dawes. Competenţa sa era limitată în interior la cîteva drepturi absolut necesare. El se putea deci foarte bine lipsi, în ceea ce privea veniturile sale, de drepturile prerogative regale care 3ă-i fie proprii şi să trăiască din contribuţiile pe care i le furnizau diferitele ţări; ji cum acestea şi-au văzut garantată posesiunea drepturilor lor de suveranitate *şi* cum, pe de altă parte, suma contribuţiilor plătite Reichului era relativ puţin ridicată, ele erau în favoarea lui. Dar a explica puţina popularitate de care se bucură astăzi Reichul în Ţări prin *dependenţa financiară* faţă de el înseamnă a se deda la o propagandă nejustificată şi chiar mincinoasă. Nu, nu acesta este adevăratul motiv. *Dizgraţia de care suferă concepţia politică reprezentată de Reich nu trebuie să fie atribuită pierderii drepturilor suverane impuse ţărilor; ea zste mai degrabă efectul felului lamentabil în care poporul german se vede reprezentat astăzi prin statul său.* In ciuda tuturor serbărilor Drapelului Reichului şi ale Constituţiei, actualul Reich a rămas străin de inima tuturor claselor poporului nostru şi legile pentru apărarea republicii îl pot împiedica să se atingă de instituţiile republicane, prin teroarea pe care încearcă să o inspire: île nu vor reuşi să se facă îndrăgite nici măcar de un singur german. *Grija mpinsă pînă la extremă de a apăra, prin articole de lege şi prin ameninţarea cu munca silnică, republica împotriva propriilor săi cetăţeni constituie critica cea mai zdrobitoare şi cea mai înjositoare a oricărui regim.*

Dai* mai există un motiv pentru care anumite partide mint, pretinzînd ;ă Reichul a încetat să fie populai-, pentru că el a uzurpat drepturile de suveranitate ale Ţărilor. Presupunând că Reichul nu şi-ar fi extins atît de mult legemonia, nu trebuie să credem că pentru atîta lucru nu s-ar fi bucurat de mai multă trecere în diferitele Ţări, din moment ce poverile generale rămîneau la fel Ie grele ca în prezent. Din contră, dacă Ţările trebuiau să plătească impozite atît ie ridicate ca acelea de care are nevoie Reichul pentru a se achita de obligaţii ʳafă de *Diktatul* care ne-a adus în stare de sclavie, ostilitatea ar fi şi mai puternică. Nu numai că ar fi foarte greu de încasat contribuţiile datorate Reichului de către Ţări; ele nu ar putea fi obţinute decît prin constrîngere. Căci, lin moment ce republica s-a plasat pe terenul tratatelor de pace şi nu are nici îurajul, nici dorinţa de a le declara nule, ea trebuie să ţină cont de obligaţiile sale. *Greşeala este tot a partidelor care le vorbesc neîncetat maselor electorale despre necesitatea de a menţine independenţa Ţărilor şi care, în acelaşi timp, îi oretind Reichului şi susţin" o politică avînd fatalmente drept consecinţă suprimarea ultimelor aşa-numite "drepturi de suveranitate".*

Spun "fatalmente" pentru că Reichul actual nu are alte mijloace de a răspunde obligaţiilor pe care i le-a impus o politică internă şi externă absolut lipsită de sens. Şi în acest caz, cui pe cui se scoate; şi orice datorie nouă

contractată de Reich prin modul criminal în care reprezintă interese Germaniei faţă de ţările străine necesită strîngerea şurubului în interio operaţiune care atrage după sine suprimarea progresivă a tuturor drepturil< de suveranitate a diferitelor state, pentru a împiedica naşterea sau dezvoltare germenilor rezistenţei în sînul lor.

Iată care este, în general, diferenţa caracteristică dintre politid Reichului actual şi cea de odinioară: *vechiul Reich făcea să domnească pacea | interior şi îşi arăta forţa în afară, în vreme ce Republica îşi arată slăbiciunea fa de străinătate şi în interior îşi asupreşte cetăţenii.* In ambele cazuri, una di atitudini o condiţionează pe cealaltă: *un stat naţional puternic nu are nevoie o multe legi în interior, deoarece cetăţenii săi nutresc afecţiune şi ataşament faţă a el; un stat de spirit internaţionalist care domneşte asupra unor sclavi nu le poa impune supuşilor corvoada decîtprin constrîngere.* Căci regimul actual minte r. cît de cinic pe atît de neruşinat cînd vorbeşte despre "cetăţeni liberi". Nu exist aşa ceva decît în vechea Germanie. *Fiind o colonie de sclavi în slujba străinăti ţii, Republica nu are cetăţeni, cel mult supuşi.* De aceea ea nu are un *drapt naţional;* ea nu are decît o *marcă a fabricii* introdusă printr-un decret *t* autorităţilor şi apărată de dispoziţii legislative. Acest simbol care, pentr democraţia germană, trebuie să joace rolul pălăriei lui Gessler, i-a rămas c urmare mereu străin inimii poporului nostru. Republica, care, fiind la putei'f a tîrît în noroi simbolul unei tradiţii la care rămînea insensibilă şi al unui trecu a cărui măreţie nu îi inspira nici cel mai mic respect, va fi uluită în ziua cînd v vedea cît de superficial este ataşamentul supuşilor săi faţă de simbolul ei. Ea i luat de la sine caracterul unui episod din istoria Germaniei.

Astfel că astăzi acest stat este obligat, spre a continua să trăiască, s reducă tot mai mult drepturile de suveranitate ale Ţăiilor, nu numai din raţiun materiale, ci şi din raţiuni psihologice. Căci storcind pînă la ultima picătur; sîngele cetăţenilor săi prin politica sa de exacţiune din punct de vedere financiar el trebuie inevitabil să le răpească şi ultimele drepturi, dacă nu vrea *a* nemulţumirea generală să izbucnească într-o zi sub forma unei rebeliun deschise.

Răsturnînd termenii formulării de mai sus, noi, naţional-socialiştii von găsi următoarea regulă de bază: *Un Reich naţional şi puternic care ştie se recunoască şi să apere în toată întinderea lor interesele cetăţenilor săi dincolo di frontiere, le poate oferi libertatea în interior, fără a trebui să se teamă pentru soliditatea statului. Dar, pe de altă parte, un guvern naţional energic îşi poati permite să încalce din plin libertatea persoanelor particulare şi a Ţărilor, din moment ce fiecare cetăţean îşi dă seama că astfel de măsuri sînt necesare pentrii măreţia naţiunii.*

Este cert că toate statele lumii se îndreaptă, prin evoluţia organizării lor interne, către o anumită centralizare. In această privinţă nu va face excepţie nici Germania. Astăzi este deja o prostie să vorbeşti despre "suveranitatea de stat ţărilor, căci, în realitate, ea nu se potriveşte cu dimensiunea ridicolă a acestor

formaţiuni politice. Importanţa diferitelor state nu a făcut decît să scadă din punctul de vedere al comunicaţiilor şi al tehnicii administrative. Traficul modern, tehnica modernă reduc neîncetat distanţele şi îngustează spaţiul. Un stat de altădată numai reprezintă astăzi decît o provincie, iar statele din prezent ar fi trecut odinioară drept continente. Dificultatea, evaluată sub aspectul ei pur tehnic, administrării unui stat ca Germania nu este mai mare decît era acum o sută douăzeci de ani cea de a guverna o provincie ca Brandenburgul. Astăzi este mai uşor să străbaţi distanţa care separă Munchenul de Berlin decît era acum o sută de ani să mergi de la Miinchen la Starnberg. Şi întregul teritoriu al Reichului de astăzi este, proporţional qu mijloacele de transport actuale, mai puţin întins decît al oricăruia din statele de dimensiune mijlocie care alcătuiau Confederaţia Germanică din vremea războaielor napoleoniene. Cel a cănii minte rămîne închisă consecinţelor care decurg din fapte constatate rămîne în urmă faţă de timpul său. Asemenea orbi au existat în toate timpurile şi vor exista mereu. Dai" ei pot cel mult să încetinească mişcarea roţii istoriei; nu o vor opri niciodată. Noi, naţional-socialiştii, nu trebuie să rămînem orbi în faţa concluziilor care trebuie trase din aceste axiome. Nici în acest caz noi nu trebuie să ne lăsăm seduşi de frazele mari ale partidelor burgheze care îşi zic naţionale. Folosesc expresia "fraze mari", pentru că aceste partide nu cred nici ele sincer că realizarea intenţiilor lor este posibilă şi pentru că, în al doilea rînd, ele sînt principalele responsabile de întorsătura pe care au luat-o evenimentele. Mai ales în Bavaria, strigătele care cer reducerea centralizării nu sînt decît o farsă de partid politic şi nu dezvăluie nici o intenţie sinceră. Ori de cîte ori aceste partide ai* fi trebuit să facă din aceste declamaţii ceva real şi serios, ele au cedat lamentabil, fără excepţie. De fiecare dată cînd Reichul a comis ceea ce ele numesc "o tîlhărire a drepturilor de suveranitate" ale statului bavarez, practic nu i s-a opus nici o rezistenţă, în afară de cîteva bîrfeli respingătoare. *Da! cînd cineva îndrăznea într-adevăr să se ridice împotriva acestui regim absurd, era scos în afara legii fi proscris de aceleaşi partide, sub pretextul că "nu se plasa pe terenul statului actual" şi era persecutat pîrui cînd era redus la tăcere fie prin aruncarea în închisoare, fie interzicîndu-i-se în mod ilegal să vorbească în public.* Partizanii noştri pot vedea astfel cît de funciar mincinoase sînt aceste cercuri işa-zis federatiste. Teoria unui stat confederat nu este pentru ei, ca şi religia, iecît un mijloc de a-şi apăra propriile interese de partid, adesea destul de lecurate.

După cum o anume centralizare, în special în ceea ce priveşte căile de omunicaţie, pare firească, tot astfel, noi, nafional-socialiştii avem datoria de a ua poziţie în modul cel mai ferm împotriva unei asemenea evoluţii a statului ictual, deoarece aceste măsuri nu au alt scop decît să mascheze şi să facă posibilă

o politică externă catastrofală. Tocmai pentru că Reichul actual nu a întreprins ceea ce se numeşte naţionalizarea căilor ferate,/a poştei, a finanţelor etc. din raţiuni superioare de politică naţională, ci pur şi simplu pentru a dispune de resurse şi de simbrii, spre a putea practica o politică de execuţie neînfrînată, noi, naţional-socialiştii, trebuie să facem tot ceea ce ni se pare potrivit să stinghereasc㠚i, dacă este posibil, să oprească o asemenea politică. Pentru aceasta, trebuie să luptăm împotriva centralizării impuse actualmente instituţiilor de a importanţă vitală pentru poporul nostim, din moment ce ea nu este practicată decît pentru a comercializa miliarde de tributuri şi simbrii cerute, în folosu] străinătăţii, de politica dusă de guvernul nostru de la război încoace.

Din acest motiv mişcarea naţional-socialistă trebuie să ia poziţie împotriva unor asemenea tentative.

Al doilea motiv care ne determină să ne opunem acestei centralizări esi că ea ai* putea întări în interior situaţia unui regim care, prin toate actele sal a fost o calamitate pentru naţiunea germană. *Reichul democratic şi evreiesc p care îl avem actualmente $i care pentru naţiunea germană este un adevăra blestem caută să zădărnicească criticile pe care i le adresează diferitele state car îneci nu sînt toate pătrunse de spiritul epocii noastre, reducîndu-le la o totală lip, de importanţă.* Intr-o asemenea situaţie, noi-naţional-socialiştii sîntem pe depli îndreptăţiţi să cerem nu numai ca acestei opoziţii a diferitelor state să i furnizeze baza unei puteri politice, care să promită succesul, ci şi să facem di lupta lor împotriva centralizării expresia unui interes general superior, naţiom şi german. *Astfel, cîtă vreme Partidul popular bavarez va apăra "drepturi speciale" ale statului bavarez, din motive josnic interesate şi particulariste, ne va trebui să profităm de această situaţie specială pentru a dărîma regimu democratic actual, născut din revoluţia din noiembrie, şi aceasta pentru a sen interesul superior al naţiunii.*

Al treilea motiv care ne determină să luptăm împotriva centralizări actuale este convingerea noastră că ceea ce se numeşte naţionalizare în folosu Reichului nu este în realitate, în mare parte, tleeît^) unificare; în orice caz, e nu este o simplificare; cel mai adesea, este vorba numai de a sustrag drepturilor de suveranitate ale Ţărilor instituţiile ale căror porţi vor fi astf larg deschise poftelor partidelor revoluţionare. In decursul istoriei german favoritismul nu a fost încă niciodată practicat într-un chip mai neruşinat dec de republica democratică. *Înverşunarea cu care continuă centralizarea este, bună parte, imputabilă partidelor care au promis altădată să croiască dru: funcţionarilor capabili şi care, totuşi, astăzi cînd este vorba de ocupare diferitelor slujbe şi funcţii se frămîntă numai ca să afle dacă candidaţii aparţ partidului lor.* In special evreii sînt aceia care, de cînd există republica, £ revarsă în valuri incredibil de mari în toate birourile economice şi organe administrative, astfel că ele au devenit astăzi un domeniu evreiesc.

Această a treia consideraţie ne impune în mod special, din raţiui tactice, să examinăm scrupulos orice măsură nouă care tinde să accentuez

itralizarea şi să luăm, la nevoie, poziţie împotriva ei. *Punctul de vedere pe care vom plasa pentru a proceda la această examinare trebuie să fie întotdeauna al unei politici naţionale şi de inspiraţie înaltă şi niciodată acela al unui ■ticularism îngust.*

Ultima remarcă este necesară pentru ca membrii partidului nostru să creadă că noi, naţional-socialiştii, nu recunoaştem din principiu că Reichul te întruchipa o suveranitate superioară celei a diferitelor state. In rîndurile stre nu trebuie să existe nici cea mai mică îndoială asupra acestui drept. *n, pentru noi, statul in sine nu este decît o formă, în timp ce substanţa lui, cu cuvinte conţinutul acestei forme, este naţiunea, poporul, este limpede că toate resele trebuie să fie subordonate intereselor suverane ale poporului. Printre le, nu putem recunoaşte nici unui stat separat existent în sînul naţiunii şi al '■hului care o reprezintă, o putere politică independentă şi drepturile unui stat iran.* Trebuie să se pună capăt, şi lucrul acesta va fi făcut într-o zi, abuzurilor are le comit aceste state confederate întreţinînd legaţii care le reprezintă 'urile în străinătate sau unele la altele. Atîta vreme cît această dezordine va inua să existe, nu trebuie să ne mire dacă străinătatea continuă să pună la ială soliditatea armăturii Reichului şi dacă procedează în consecinţă. Aceste îuri sînt cu atît mai revoltătoare cu cît nu li se poate recunoaşte nici o tate care să le compenseze inconvenientele. Dacă interesele unui german locuieşte în străinătate nu pot fi apărate de ambasadorul Reichului, ele vor mai puţin apărate de ministrul unui stat mic pe care puţinătatea importan- ile îl face ridicol în cadrul lumii moderne. In aceste state confederate nu se [r]edea decît defecte ale armurii noastre care facilitează tentativele făcute în iorul şi în afara Reichului de a aduce dizolvarea sa, tentative pe care *un* :ontinuă să le vadă cu ochi buni. Noi, naţional-socialiştii, nu putem înţelege faptul că vreo familie nobilă atinsă de senilitate caută, într-un post de stru plenipotenţiar, un nou sol care să hrănească una din ramurile sale deja ;e. Reprezentarea noastră diplomatică în străinătate era atît de lamentabilă ie pe vremea vechiului Reich, încît este cu totul de prisos să completăm "ienţele de atunci.

Trebuie neapărat ca, pe viitor, importanţa atribuită

Ţârilor să fie ratăîn funcţie de efortu rile guver nelor lor de a face civiliz aţia să eseze. Monar hul care a făcut cel mai mult penti* u import anţa Bavari ei nu reun partic ularist încăpă ţînat şi ostil germa nismul ui, ci Ludovi c I care La gustul pentru arte cu iubirea sinceră pentru Germa nia mare. Consac rînd sele statulu i ridicăr ii Bavari ei la un rang înalt

printre popoarele civilizate,
să-i întărească puterea politică, el a obţinut rezultate
mai bune şi mai
iile decit ar fi putut-o face prin alte mijloace. Miinchenul
era un bogat oraş
icial neînsemnat, el a făcut din acesta o mare metropolă
artistică germană
*eat un centru intelectual suficient de atractiv pentru ca
franconienii, al
caracter naţional este atît de diferit de cel al
bavarezilor, să rămînă şi
legaţi de Bavaria. Dacă Miinchenul ai* fi rămas ceea ce era
odinioară, ceea

ce s-a petrecut în Saxa s-ar fi repetat în Bavaria, cu diferenţa că Leipzigul bavarez, adică Nurnbergul, nu ar fi devenit un oraş bavarez, ci unul franconian. Nu cei care strigă "Jos Prusia!" au constituit măreţia Munchenului; cel care a dat însemnătate acestui oraş a fost regele care voia să dăruiască naţiunii gennane un giuvaer artistic pe care te simţi obligat să-1 vizitezi şi să-1 admiri şi care a şi fost astfel. Şi de aici trebuie să tragem o învăţătură pentru viitor. *însemnătatea atribuită diferitelor state nu se mai poate măsura de acum înainte în funcţie de puterea lor politică; eu o văd manifestîndu-se mai degrabă în rolul pe care îl vor juca în calitate de ramură a rasei sau încurajînd progresele civilizaţiei.* Dar, chiar şi în această privinţă, timpul îşi va desăvîrşi opera de nivelare. Comoditatea mijloacelor de comunicaţie moderne amestecă într-atît oamenii încît frontierele care separă ramurile unei aceleiaşi rase se şterg încet, dar continuu, astfel încît formele pe care le îmbracă civilizaţia unui popor prezintă încetul cu încetul acelaşi aspect pe toată întinderea domeniului său.

Armata trebuie apărată de influenţele particulariste în mod special şi cu cea mai mare grijă. Viitorul stat naţional-socialist nu trebuie să recadă în greşelile trecutului, nici s-o încarce cu treburi care nu sînt ale ei şi la care nu are dreptul să se dedea. *Armata nu are rolul de a fi o şcoală unde sînt menţinute particularităţile ce diferenţiază diferitele ramuri ale unei rase; dimpotrivă, este*
0şcoală în care toţi germanii trebuie să înveţe să se înţeleagă reciproc şi să se
acomodeze unii cu alţii. De orice ai* putea, în viaţa unui popor, duce la
dezbinare, armata trebuie să se folosească pentru a uni. Ea trebuie să-1 ridice
pe tînărul recrut deasupra orizontului ţărişoarei lui şi să-1 facă să descopere
orizontul naţiunii germane. Soldatul trebuie antrenat să observe nu frontierele
ţării lui natale, ci pe acelea ale patriei sale, căci într-o zi va trebui să le apere.
De aceea este absurd ca tînărul german să fie lăsat în ţara lui natală; trebuie să
1se facă cunoscută Germania în timp ce îşi face serviciul militar. Acest lucru
este cu atît mai necesar cu cît astăzi tînărul meseriaş german nu mai face, ca
odinioară, turul Germaniei, care îi lărgea orizontul. Nu este absurd, dacă ne dăm
seama de această necesitate, să-1 mai lăsăm pe tînărul bavarez să-şi facă serviciul
militai- la Miinchen, pe franconian la Numberg, pe cel din Baden la Karlsruhe,
pe wurtemberghez la Stuttgart etc. şi nu ar fi mai rezonabil să-i arătăm
tînărului bavarez cînd Rinul, cînd Marea Nordului, hamburghezului Alpii,
prusacului din est Masivul Central german şi aşa mai departe? Caracterul
propriu fiecărei regiuni trebuie să rămînă în trupă, dai* nu în garnizoană. Orice
tentativă de centralizare se expune dezaprobării noastre, dar niciodată aceea

care are ca obiect armata. Dimpotrivă, cu toate că ne opunem tuturor celorlalte
moduri de centralizare, acesta nu va putea decît să ne bucure. Făcînd abstracţie
de consideraţiunea că, dat fiind efectivul actual al armatei Reichului, ai* fi
absurd să păstrăm corpuri de armată recrutate din diferite state, noi vedem în
centralizarea operată în sînul armatei Reichului un progres la care nu trebuie
să renunţăm în viitor atunci cînd armata naţională va fi restabilită.

De altfel, o concepţie nouă şi victorioasă trebuie să respingă toate

are ar putea paraliza avîntul intelectual care o împinge înainte, zialismul trebuie să revendice dreptul de a-şi impune principiile uni germane, fără să ţină seama de frontierele care separau pînă în ele confederate, şi să facă educaţia naţiunii conform concepţiilor şi •ale. După cum bisericile nu se simt legate şi limitate de graniţele >.a naţional-socialistă nu este nici ea legată şi limitată de diviziunile le diferitelor state.

'rina naţional-socialistă nu este servitoarea intereselor politice ale Merate; ea trebuie să fie într-o zi regina şi stăpîna naţiunii germane, xmdus şi de reorganizat viaţa unui popor; ea trebuie aşadar să un ton imperativ, dreptul 'de a trece peste graniţele trasate de o are noi nu o mai acceptăm.

cît triumful ideilor sale va fi mai complet, cu atît libertatea cu care ea va dărui întreaga ţară va fi mai mare.

CAPITOLUL XI PROPAGANDĂ ŞI ORGANIZARE

Anul 1921 a avut, pentru mine şi pentru mişcare, din mai multe puncte de vedere, o semnificaţie deosebită.

După intrarea mea în Partidul Muncitoresc German, am preluat de îndată conducerea propagandei. Pe vremea aceea consideram acest domeniu de departe cel mai important. In primul rînd era vorba mai puţin să-ţi frămînţi mintea cu problemele de organizare cît să răspîhdeşti însăşi ideea în rîndurile unui mai mare număr de oameni. Propaganda trebuia să preceadă de departe organizarea şi mai întîi să-i cîştige materialul uman care urma să fie frămîntat. De aceea eu sînt duşmanul unei organizări prea rapide şi prea pedante. Din aceasta nu iese adesea decît un mecanism mort şi rareori o organizaţie vie. Căci o organizaţie îşi datorează existenţa unei vieţi organice, unei dezvoltări organice. Nişte idei care au impresionat un număr determinat de oameni vor tinde întotdeauna către o anumită ordine şi, din acest aspect intern, rezultă o valoare foarte mare. Dai- şi aici trebuie să ţinem seama de slăbiciunea oamenilor, care determină individul izolat să se revolte instinctiv cel puţin la început, împotriva unei autorităţi. Tot astfel, cînd o organizaţie se dezvoltă mecanic, de sus în jos, pericolul mare constă în următoarele: o personalitate care într-o zi s-a făcut cunoscută, nefiind încă adaptată exact şi nici măcar suficient de capabilă, va încerca, în interiorul mişcării, să împiedice din invidie ascensiunea unor elemente mai capabile. Dauna care va rezulta dintr-o astfel de eventualitate poate, mai ales în cazul unei mişcări tinere, să devină monstruoasă.

Din acest motiv este preferabil ca o idee să fie răspîndită prin propagandă, o anumită bucată de vreme, mai întîi dintr-un punct central şi apoi să se caute în materialul uman care încetul cu încetul s-a îngroşat nişte "capete de *Fiihrer*" şi să fie puse la încercare. Se poate întîmpla, cîteodată, ca nişte oameni, neînsemnaţi în sine, să fie totuşi consideraţi *Fiihreri* înnăscuţi. Ai* fi de altfel cu totul greşit să vedem în bogăţia de cunoştinţe teoretice dovezile caracteristice ale aptitudinii de a fi *Fiihrer.*

Contrariul se produce foarte frecvent.

Marii teoi'eticieni sînt foarte rari şi mari organizatori, dat fiind că măreţia teoreticianului şi a fabricantului de program stă în primul rînd în cunoaşterea şi stabiliră unor legi juste din punct de vedere abstract, în timp ce organizatorul trebuie să fie în primul rînd un psiholog, trebuie să ia omul aşa cum este şi, pentru aceasta, să-1 cunoască. Nu trebuie nici să-1 supraestimeze, nici să-1 subestimeze. Dimpotrivă, trebuie să ţină cont de slăbiciune şi de

>estialitate, pentru a crea un organism viu, de o vigoare de nezdruncinat, jerfect potrivit pentru propagarea unei idei şi săi deschidă calea succesului.

Dai" se întîmplă şi mai rar ca un mare teoretician să fie un mare *Fiihrer. ^Aai* degrabă va fi astfel agitatorul, lucru cu care mulţi oameni cu spirit ştiinţific iu vor să cadă bucuroşi de acord şi care este, totuşi, de înţeles. Un agitator care lovedeşte capacitatea de a răspîndi o idee în mase trebuie întotdeauna să fie un jsiholog, chiar daca nu este decît un demagog. El va fi întotdeauna un *Fiihrer* nai bun decît teoreticianul care meditează departe de oameni şi departe de urne. Căci a conduce înseamnă a putea-taişca masele. Darul de a formula idei iu are nimic de a face cu capacitate:, unui *Fiihrer.* Este complet inutil să liscutăm pentru a şti ce este mai important: să concepi idealuri şi scopuri imanitare sau să le realizezi. Aici se întîmplă ca în viaţă: un lucru ar fi complet ;tupid fără celălalt. Cea mai frumoasă concepţie teoretică rămîne fără scop şi fără raloare dacă *Fiihrerul* nu poate pune masele în mişcare spre ea. Şi invers, ce ar nsemna toată "genialitatea" şi tot elanul *Fiihrerului,* dacă un teoretician nteligent nu i-ar stabili scopurile pentru lupta omenească? Dar îmbinarea eoreticianului, a organizatorului şi a *Fiihrerului* într-o singură persoană este ucrul cel mai rar care poate fi întîlnit pe acest pămînt: această îmbinare >roduce marele bărbat.

După cum am remarcat deja, m-am consacrat propagandei în vremurile le început ale activităţii mele în partid. Ea trebuia să reuşească să impregneze >uţin cîte puţin un mic nucleu de oameni cu noua doctrină, pentru a forma naterialul care, mai tîrziu, va putea forma primele elemente ale unei organizaţii. In felul acesta scopul propagandei a depăşit în general scopul irganizării.

Dacă o mişcare are intenţia să răstoarne o lume şi să construiască una îouă în.'ocul ei, în însuşi sînul conducerii trebuie să domnească o limpezime lesăvîrşită după următoarele principii: fiecare mişcare care va fi cîştigat naterial uman va trebui mai întîi să-1 împartă în două grupe: partizanii şi nembrii.

Datoria propagandei este să recruteze partizani, datoria organizării este iă cîştige membri.

Partizanul unei mişcări este cel ce se declară de acord cu scopurile sale; nembrul, acela care luptă pentru ea.

Partizanul va fi adus în sînul mişcării de propagandă. Membrul va fi onstrîns de organizaţie să acţioneze el însuşi pentru recrutarea de noi partizani, lin numărul cărora se vor putea apoi forma noi membri. "A fi partizan" cere îumai recunoaşterea pasivă a unei idei; "a fi membru" cere ca ea să fie eprezentată activ şi apărată; la zece partizani vom avea abia doi membri. A fi >artizan implică un simplu efort de cunoaştere; pentru a fi membru, trebuie să ii curajul de a reprezenta ideea recunoscută adevărată şi de a o răspîndi larg.

Datorită formei sale pasive, majorităţii oamenilor, care sînt leneşi şi laşi, i convine simplul efort al cunoaşterii. A fi membru pretinde o activitate de

gîndire care nu i se potriveşte decît unei minorităţi.

Din această cauză, propaganda trebuie să-şi îndrepte neîncetat atenţi* asupra adevănilui că o idee cîştigă partizani şi că apoi organizaţia trebuie să *ţfi* foarte atentă să-şi caute minuţios membri printre cei mai capabili dinti-partizani. Din cauza aceasta, propaganda nu trebuie să-şi frămînte mintea i[1] legătură cu importanţa, în special, a fiecăruia din cei pe care i-a convertit, M legătură cu capacitatea lor, cu cunoştinţele lor, cu inteligenţa sau cu caracterul-lor, în timp ce organizaţia trebuie să aleagă foarte atent acele elemente care vtf" face cu adevărat posibilă victoria mişcării.

Propaganda încearcă să facă să pătrundă o doctrină în poporul întregi organizaţia nu înglobează în cadrul ei decît pe aceia care, din raţiuni psihologica nu vor putea dăuna expansiunii ideii.

Propaganda îi inculcă masei o idee, ca s-o pregătească pentru ceasul victoriei, în timp ce organizaţia luptă pentru victorie datorită unui mănunchi permanent, organic şi gata de luptă, al acelora dintre partizanii săi care paf capabili şi hotărîţi să ducă lupta pentru victorie.

*

*

Victoria unei idei va fi cu atît mai uşoară cu cît propaganda va fi prelucrat ansamblul oamenilor la o scară mai mare şi cu cît organizaţia • car? trebuie să conducă practic lupta - va fi mai exclusivă, mai puternică şi mai solidă.

Rezultă că numărul partizanilor nu este niciodată destul de mare, îi[1] timp ce numărul membrilor este mai degrabă prea mare decît prea mic.

*

*

*

Cînd propaganda a inculcat unui popor întreg o idee, organizaţia poatf

•age consecinţele numai cu o mînă de oameni. Propaganda şi organizaţia, deci artizanii şi membrii se află după aceasta într-o poziţie reciproc definită. Cu cît ropaganda va fi lucrat mai bine, cu atît numărul membrilor efectivi va putea mai restrîns; cu cît numărul partizanilor va fi mai mare, cu atît numărul îembrilor va putea fi mai mic şi invers: cu cît propaganda va fi mai defectuoa-î, cu atît organizaţia trebuie să fie mai puternică; cu cît grupul de partizani ai nei mişcări rămîne mai slab, cu atît trebuie să fie mai mare numărul îembrilor, dacă vrea să mai conteze pe succes.

Cea dintîi datorie a propagandei este să cîştige oameni pentru rganizaţia ulterioară: prima datorie a organizaţiei este să cîştige oameni pentru ontinuarea propagandei. A doua datorie a propagandei este să dezagrege starea e lucruri actuală şi să o pătrundă de doctrina nouă, în timp ce datoria rganizaţiei trebuie să fie lupta pentru putere, pentru a face ca doctrina să riumfe definitiv.

Un succes definitiv într-o revoluţie va fi întotdeauna atins dacă ntregului popor i se indică o nouă concepţie despre lume sau chiar i se impune, a nevoie şi dacă, pe de altă parte, organizaţia centrală - deci mişcarea -nglobează numai minimul de oameni absolut indispensabili pentru a ocupa entrul nervos al statului.

Altfel spus:

In orice mişcare cu adevărat măreaţă, cu alură de răsturnare mondială, iropaganda trebuie să răspîndească mai întîi ideea acelei mişcări. Ea va trebui i încerce neobosit să limpezească ideile noi, să i le inculce mulţimii sau cel mţin să-i zdruncine vechile convingeri. Dat fiind că o asemenea propagandă rebuie să aibă o "coloană vertebrală", doctrina va trebui să se sprijine pe o organizaţie solidă. Organizaţia îşi alege membrii dintre partizanii care au fost :îştigaţi de propagandă. Această organizaţie va creşte cu atît mai repede cu cît propaganda va fi dusă mai intens şi această propagandă va putea lucra cu atît nai bine cu cît organizaţia care se află în spatele ei va fi mai puternică şi mai mtoritară.

Datoria supremă a organizaţiei constă în a avea grijă ca dezbinările, >arecum interne, dintre membrii mişcării să nu conducă la rupturi şi, ca urmare, a slăbirea activităţii în cadrul mişcării; apoi ca spiritul ofensiv să nu piară, ci ;ă se reînnoiască şi să se întărească tot mai mult. După aceea, numărul membrilor nu trebuie să crească la infinit, dimpotrivă: numai o elită restrînsă

poate fi energică şi îndrăzneaţă; o mişcare a cărei organizaţie ar creşte la nefir ar slăbi din această cauză într-o zi, prin forţa împrejurărilor. CTga^jjj pletorice îşi pierd încetul cu încetul combativitatea şi nu mai sînt capatj[să susţină cu hotărîre şi spirit ofensiv răspîndirea unei idei.

Cu cît o idee este mai bogată şi mai fertilă în fermenţi revoluţiona atît propagatorii ei trebuie să fie mai activi, dat fiind că forţa subversivă ^ Jnei astfel de doctrine riscă săi îndepărteze pe burghezii laşi. In forul lor inte%. e| se vor putea simţi partizani, dar vor refuza s-o recunoască deschis.

De aceea organizaţia unei idei cu adevărat revoluţionare nu priceşte membri decît din rîndurile celor mai activi partizani. In această activjtate garantată de o alegere firească stă condiţia unei propagande ulterioare a mişcării, ca şi lupta victorioasă pentru înfăptuirea ideii.

Cel mai mare pericol care poate ameninţa o mişcare este creştgrea anormală a numărului de membri ca urmare a unui succes prea rapid, vreme cît trebuie să lupte, o mişcare este evitată de toate fiinţele *he* funciarmente egoiste, dai* acestea încearcă repede să cîştige calitatea de m dacă partidul, prin dezvoltarea sa, îşi afirmă succesul.

Acestui lucru trebuie să i se atribuie faptul că multe mişcări victoiţase rămîn deodată în urmă, înaintea succesului definitiv, înaintea desăvisu-jj scopurilor lor şi, cuprinse de o slăbiciune internă, încetează să se lupte« se şubrezesc. După prima victorie, în organizaţia ei s-au introdus atîtea elente rele, nedemne şi în special laşe, încît în final aceşti laşi au majoritate^ ft sufocă pe combativi. Ei deturnează mişcarea în slujba propriilor lor inter,se coboară la nivelul propriului lor egoism meschin şi nu fac nimic pentru a desăvîrşi victoria ideii originare. Atunci fanatismul slăbeşte, forţa combativjeste paralizată sau, cum obişnuieşte să spună foarte just în asemenea cazuri limea burgheză: "Acest partid şi-a turnat apă în vin". Şi totul este cît se poate d«bine în cea mai bună dintre lumi.

De aceea este indispensabil ca o mişcare, din necesitatea propriei sale conservări, să i se închidă mulţimii de îndată ce succesul este de partea sad ca pe viitor ea să procedeze la creşterea organizaţiei sale cu nesfîrşită precaujune şi după o examinare temeinică. Numai astfel mişcarea îşi va putea pjStra nucleul intact, proaspăt şi sănătos. Trebuie avut grijă ca numai acest nuclu să conducă mişcarea, cu alte cuvinte, să întreprindă, în calitate de deţină1,ra i puterii, acţiunile indispensabile pentru realizarea practică a ideii. Bazî%.se pe ideile fundamentale şi originare ale mişcării, organizaţia are datori) nu numai să consolideze toate poziţiile importante, cucerite pe plan doctrinalci şi să constituie un organism central de conducere. Şi aceasta pînă cînd princpiile actuale şi învăţămintele partidului devin baza şi esenţa însăşi a noului stat. Numai atunci va putea fi elaborată liber propria constituţie a acestui stat, născută din spiritul partidului, cu preţul unei lupte interne. Intr-adevăieste vorba mai puţin de puncte de vedere pui-omeneşti cît de jocul liber j de acţiunea forţelor, fără îndoială previzibile, dai* cu un efect greu de control^ pe

ur.

Toate mişcările mari, fie că sînt de natură politică, fie că sînt de natură gioasă, îşi datorează marile succese numai cunoaşterii şi folosirii acestor icipii. Nici un succes durabil nu poate fi conceput fără respectarea acestor

In calitate de director cu propaganda partidului, m-am străduit nu nai să pregătesc terenul pentru mişcarea ulterioară, dai', cu o rigoare Dlută, am acţionat de asemenea pentru ca organizaţia să nu ia decît elemente jroase. Cu cît eram mai dur şi cu cît biciuiam mai mult, cu atît propaganda i înspăimînta, îndepărta pe cei slabi şi firile şovăielnice, împiedica intrarea în nucleul dintîi al organizaţiei noastre. Ei au rămas poate partizani şi, în st caz, nu ridică vocea, rămînînd, dimpotrivă, într-o tăcere neliniştită. Cîte mii jameni mi-au afirmat odinioară că sînt întru totul de acord cu toate, dai- că, îşi, în nici un caz nu pot fi membri. Mişcarea este atît de violentă, ziceau ei, t o cooperare în calitate de membri i-ar expune la conflicte deosebit de ente, chiar unor pericole, dai* că nu-i pot purta pică unui burghez cinstit şi ştit pentru că deocamdată stă deoparte, din moment ce este cu tot sufletul .uri de cauză.

Şi era bine aşa.

Dacă aceşti oameni care, în sinea lor, nu erau partizanii mijloacelor aluţionare extreme, ai' fi intrat atunci în partidul nostim, ca membri, ne-am utut considera o congregaţie pioasă, dai" fără îndoială nu o mişcare tînără şi uroasă să lupte.

Forma vie şi combativă pe care i-am dat-o atunci propagandei noastre itărit şi garantat tendinţa extremistă a mişcării noastre, dat fiind că numai îenii cu adevărat extremişti - cu cîteva excepţii - erau gata să coopereze cu ie ca membri.

Concepută astfel, propaganda mea a avut un asemenea efect încît în rt timp sute de mii de oameni ne dădeau în sinea lor dreptate şi doreau ;oria noastră, chiar dacă personal erau prea laşi ca să facă sacrificii pentru ză şi să participe la ea.

Pînă la mijlocul lui 1921, acţiunea noastră, dirijată numai către cutare, mai putea fi suficientă şi folositoare mişcării. Evenimentele deosebite la sfîrşitul verii acelui an au făcut să pară oportună adaptarea organizaţiei iuccesul perseverent al propagandei.

Tentativa unui grup de rasişti vizionari sub egida eminamente eficace reşedintelui partidului, aflat atunci în exerciţiu, de a pune mîna pe direcţia carii a condus la căderea acestei mici uneltiri şi mi-a oferit, în unanimitate, '- o adunare generală a membrilor, direcţia ansamblului mişcării.

In acelaşi timp s-a hotărît acceptarea unui nou statut ere îi dădea primului preşedinte al mişcării responsabilitate deplină, care abroja hotărîrile biroului şi, în locul acestora, introducea un sistem de diviziune a muicii care, de atunci, s-a dovedit deosebit de eficace.

Incepînd cu 1 august 1921, eu am întreprins această iţorganizare internă a mişcării şi am beneficiat de concursul unei pleiade de aflete alese; consider necesar să le menţionez într-un capitol aparte.

Pentru a valorifica, din punct de vedere organizatoric, rezultatele propagandei şi a le proba temeinic, a trebuit să fac tabula rasa diir-o serie de obiceiuri luate pînă atunci şi să aduc, încă de la început, principii care nu aparţineau nici unuia din partidele existente sau pe care nu le aloptase nici unul.

In anii 1919 şi 1920, mişcarea avusese la conducere un comitet ales de adunările membrilor. Comitetul cuprindea un prim şi un al doilei casier, un prim şi un al doilea secretai* şi, în frunte, un prim şi un al doilea puşedinte. La aceştia s-au mai adăugat un comitet de membri, responsabilul cu| ropaganda şi diferiţii asesori.

Acest comitet personifica întocmai - oricît de comic ar pute fi - ceea ce mişcarea însăşi voia să combată în modul cel mai aprig, adică parlantntarismul. Căci aici era vorba despre un principiu care personifica întocmi sistemul începînd de la cătunul cel mai mic pînă la viitoarele arondismentt provincii, state, pînă la guvern, sistem în care sufeream cu toţii.

Era absolut indispensabil să procedăm la o schimbare, dacă iu voiam ca mişcarea, ca urmare a bazelor necorespunzătoare ale organizării iieme, să se denatureze pentru totdeauna şi să fie incapabilă să-şi îndeplinească într-o zi înalta ei misiune.

Şedinţele comitetului, care erau conduse după un protocol, şi în care se vota cu majoritatea şi se luau hotărîri, reprezentau în realitce un mic parlament. Valoarea personală şi responsabilitatea lipseau. Aid domneau acelaşi nonsens şi aceeaşi nesăbuinţă ca în marile noastre corpuri rejezentative ale statului. Pentru acest comitet erau numiţi secretari, oameni iare ţineau casa, oameni care instruiau membrii organizaţiei, oameni pentru jropagandă şi Dumnezeu mai ştie pentru ce, şi apoi cu toţii trebuiau să ia poziţia în comun pentru fiecare problemă în parte şi să hotărască prin vot. Astfel onil care era însărcinat cu propaganda vota un subiect privitor la finanţe; casiral vota în legătură cu organizarea; organizatorul vota în legătură cu un subiett care nu-i privea decît pe secretari etc.

De ce era desemnat un om pentru propagandă, din momentee casierii, scribii, comisarii etc. trebuiau să aprecieze problemele care o prieau? Unei minţi sănătoase acest lucru i se pare la fel de neînţeles precum dacă,ntr-o mare întreprindere industrială, administratorii ai* trebui să hotărască asujra tehnicii de producţie sau, invers, inginerii ar trebui să hotărască asupra unif probleme administrative.

Eu nu m-am supus acestei nebunii dar, în scurt timp, m-am ţinut parte de şedinţe. îmi făceam propaganda şi aceasta era suficient. In general terziceam primului incapabil venit să încerce să intervină pe propriul meu :en. După cum şi eu mă feream să mă amestec în treburile altora.

Cînd acceptarea noilor statute şi chemarea mea în funcţia de prim eşedinte mi-au dat, între timp, autoritatea necesară şi dreptul corespunzător, eastă nebunie a încetat imediat. In locul hotăîrilor comitetului a fost admis incipiul responsabilităţii mele absolute.

Primul preşdinte răspunde de conducerea ansamblului mişcării. El partizează forţele comitetului, care sînt sub conducerea lui, ca şi colaboratorii dispensabili pentru munca de făcut. Fiecare din aceşti domni este irevocabil spunzător de misiunile cu care a fost însărcinat. El nu este subordonat decît imului preşedinte, care trebuie să aibă grijă de acţiunea comună a tuturor, Lativ la alegerea persoanelor şi la elaborarea directivelor comune pe care le cesită munca în comun.

Această necesitate a unei responsabilităţi absolute a devenit încetul cu :etul evidentă în sînul mişcării, cel puţin pentru conducerea partidului. In icile cătune şi poate şi în cantoane şi în districte va mai trece mult timp pînă aceste principii se vor impune, dat fiind faptul că, fireşte, "inimile slabe" şi capabilii se vor feri întotdeauna de ele: pentru ei, răspunderea unică pentru acţiune va fi întotdeauna neplăcută; ei se simt întotdeauna mai liberi şi mai largul lor dacă, pentru fiecare hotărîre importantă, sînt acoperiţi de ajoritatea unui aşa-zis comitet. Dai- mi s-a părut indispensabil să iau poziţie o violenţă extraordinară împotriva unui asemenea obicei, să nu fac nici o ncesie fricii de răspundere şi să vizez o concepţie despre datorie şi despre noştinţele unui *Fiihrer* care trebuiau să aducă în postul de *Fiihrer* numai omul mn să îl ocupe.

Dai' o mişcare care vrea să combată prostia parlamentară trebuie să se ibereze mai întîi de aceasta. Numai pe o asemenea bază ea poate deveni Ltemică pentru a lupta.

O mişcare care, într-o epocă a domniei majorităţii, se întemeiază ndamental pe principiul gîndirii *Fiihrerului* şi a responsabilităţii sale va stuma cu o precizie matematică situaţia existentă pînă atunci şi va fi ctorioasă.

Această idee a adus în sînul mişcării o reorganizare completă. Şi în ssăvîrşirea ei logică, ea a condus de asemenea la o separare foarte netă a tivitâţii economice a mişcării de îndrumarea politică generală. Ideea de sponsabilitate a fost, din principiu, extinsă asupra ansamblului acţiunilor irtidului şi le-a făcut eficace, eliberînd de orice influenţă politică problemele onomice şi invers.

Cînd, în toamna anului 1919, am intrat în partidul compus pe atunci din se oameni, acesta nu avea nici sediu

permanent, nici funcţionali, nici rmulare, nici sigiliu, nici hîrtie tipărită. Sediul comitetului nu era pe vremea

aceea decît un han din Herrengasse şi, mai tîrziu, cafeneaua *Am Gasteig.* Er o situaţie imposibilă. Peste puţin timp m-am pus pe treabă şi am explorat u număr mare de restaurante şi de hanuri din Miinchen, cu intenţia de a închiri o sală specială sau vreun local pentru partid. In vechea braserie Stemecker, ii Tal se afla o mică sală boltită care servise odinioară drept tavernă consilierile Sfîntului Imperiu din Bavaria. Era sumbră şi întunecată şi, prin aceasta, pe cî era de perfect adaptată vechii sale destinaţii, pe atît de puţin se potrivea noi sale destinaţii. Străduţa în care se deschidea unica ei fereastră era atît d strimtă îneît, pînă şi în zilele cele mai senine de vară, încăperea rămîne întunecată şi lugubră. Acesta a devenit primul nostru sediu permanent. Intimei chiria lunară nu se ridica decît la cincizeci de mărci (pe vremea aceea pentru ne era o sumă fabuloasă), nu puteam avea pretenţii mari, nu puteam nici măcar s ne plîngem că înainte de sosirea noastră lambriurile din lemn de pe vremei consilierilor fuseseră scoase, astfel îneît localul sfîrşea prin a da mai degrabj impresia unui mormînt decît al unui birou.

Şi totuşi acesta era deja un progres uriaş. încetul cu încetul am avy lu«iină electrică, mai tîrziu un telefon; a urmat apoi o masă cu cîteva scauni împrumutate, în sfîrşit o etajeră şi ceva mai tîrziu un dulap; două bufete, caii aparţineau proprietarulu, trebuiau să servească pentru păstrarea manifesteloi afişelor etc.

Sistemul practicat pînă atunci, constînd din conducerea mişcării de singură şedinţă săptămînală a comitetului nu mai putea dura. Era nevoie de u] funcţionai-, plătit de partid, pentru asigurarea executării lucrărilor curente.

Atunci a fost foarte greu. Mişcarea avea încă atît de puţini membri înci a fost o adevărată artă să descoperim printre ei un om potrivit care să poată, O exigenţe ţersonale minime, satisface exigenţele variate ale mişcării.

Primul secretai" al partidului a fost găsit după căutări îndelungi î] persoana unui soldat, unul din foştii mei camarazi, Schiissler. La început vene în noul nostim birou în fiecare zi între orele 6 şi 8, mai tîrziu de la 5 la 8, îi sfîrşit în fiecare după-amiază; şi, în scurt timp, a fost ocupat din plin şi şi-îndeplinit serviciul de dimineaţă pînă noaptea tîrziu. Era pe cît de sîrguincios p atît de leal şi funciarmente cinstit: se ostenea din toate puterile şi era fide ataşat de mişcare. Schussler adusese cu el o mică maşină de scris Adler care *tft* proprietatea lui. A fost primul din instrumentele de acest fel ale mişcări noastre. Mai tîrziu ea a fost achiziţionată de partid datorită cotizaţiilor. Un mi safe părea indispensabil pentru a pune la adăpost de hoţi dosai'ele şi cameteL individuale ale membrilor. Această achiziţie nu avea ca scop depunerea uno sume mari de bani pe care le-am fi putut avea. Dimpotrivă, eram extrem d săraci şi de multe ori am contribuit cu micile noastre economii.

Peste un an şi jumătate, locul a devenit prea mic şi a rezultat o mutări într-un local nou din Corneliusstrasse. Era tot un han: aici nu aveam numai cameră, ci trei şi o sală mare cu un ghişeu. Acest lucim ni se părea deja foart frumos. Am rămas aici pînă în noiembrie 1923.

In decembrie 1920 a avut loc achiziţionarea lui *Volkischer Beobachter.* \cest ziar care, cum îi spune şi numele, susţinea în general dezideratele rasiste, i fost transformat în organul noului partid naţional-socialist. Mai întîi a apărut le doua ori pe săptămînă, la începutul anului 1923 a devenit cotidian şi la îfîrşitul lui august 1923 a luat un format mare.

Atunci, complet novice în domeniul gazetăriei, a trebuit să plătesc de ienumărate ori pentru ucenicia mea, ceea ce mi sa părut abominabil

Un lucru, în sine, trebuia să dea de gîndit, faptul că nu exista decît un ingur ziar rasist cu adevărat important faţă de uriaşa presă evreiască. Cauza ;ste, după cum am putut constata eu însumi de nenumărate oii în practică, aptul că, în general nu există decît puţine debuşee comerciale pentru acţiunile asiste. Ele erau conduse mult prea mult după punctul de vedere conform căruia entimentul trebuie să aibă întîietate asupra acţiunii. Punct de vedere total Teşit, în sensul că sentimentul nu trebuie să aibă nimic exterior, ci, dimpotrivă, rebuie să-şi găsească expresia cea mai bună în acţiune. Cine poate îndeplini cţiuni valoroase pentru poporul său, demonstrează prin aceasta un sentiment aloros, în timp ce altul, care se mărgineşte să simuleze sentimentul, fără ca în ealitate să-i aducă poporului servicii utile, este un om nefast care perverteşte Dmunitatea prin sentimentele sale nefaste.

Astfel, *Volkische Beobachter,* cum îl arată şi numele, era un organ rasist, n toate avantajele, şi mai ales cu defectele şi slăbiciunile inerente instituţiilor asiste. Pe cît era de onest conţinutul său, pe atît administrarea întreprinderii ra imposibilă din punct de vedere comercial. Redacţia lui credea orbeşte că azetele rasiste nu trebuiau să primească decît oboluri rasiste, cînd de fapt, [arul ar fi trebuit, dimpotrivă, să-şi croiască drum prin concurenţa cu celelalte, iste o necuviinţă să vrei să acoperi neglijenţele sau greşelile conducerii)merciale ale întreprinderii prin obolul patrioţilor credincioşi. In orice caz, eu L-am străduit să schimb această situaţie a cărei gravitate am recunoscut-o de idată şi norocul mi-a ajutat în sensul că am făcut cunoştinţă cu omul care a ius nenumărate servicii mişcării de atunci încoace, nu numai ca director imercial al ziarului, dar şi ca director comercial al partidului.

In 1914, aşadar în campanie, l-am cunoscut - era pe vremea aceea îperiorul meu - pe actualul director comercial al partidului, Max Amann. In si patru ani de război, am avut ocazia, aproape în permanenţă, să remarc ipacităţile extraordinare, sîrguinţa şi conştiinţa scrupuloasă a viitorului meu elaborator.

La sfîrşitul toamnei lui 1921, pe cînd mişcarea traversa o criză mare şi î anumit număr de funcţionali mă nemulţumeau şi cînd aveam chiar cu unul ntre ei, în special, o experienţă foarte amară, m-am întors către vechiul meu imarad de regiment pe care întîmplarea 1-a adus într-o zi la mine, rugîndu-1 devină *şeful* comercial al mişcării. După ezitări îndelungi - Amann avea atunci situaţie plină de viitor - a consimţit în sfîrşit, dar de altfel cu condiţia expresă nu va face niciodată o treabă de jandarm faţă de nişte comitete oarecare şi

neputincioase, ci va recunoaşte exclusiv un stăpîn unic. Este meritul de neuit. al acestui prim *şef* comercial al mişcării, om de înaltă cultură, că a pus ordi şi claritate în treburile partidului. Ele au rămas un exemplu şi calitatea lor i a putut fi niciodată egalată de vreuna din ramurile mişcării. Ca întotdeauna viaţă, o valoare superioară trezeşte foarte frecvent invidia şi ura. Şi în acest cj trebuia, fireşte, să ne aşteptăm la aceasta şi să o suportăm cu răbdare.

Incepînd cu 1922 erau în vigoare directive rigide, atît în ce priveş; constituţia comercială a mişcării, cît şi organizarea ei. Exista deja un repertoj central complet al dosarelor cuprinzînd ansamblul tuturor membrilor aparţinîn mişcării. De asemenea, ajunsesem să facem în aşa fel ca mişcarea să fi finanţată. Cheltuielile curente trebuiau să fie acoperite de intrările de bai curente, intrările de bani extraordinare trebuiau să fie consacrate nunu cheltuielilor neobişnuite. In ciuda greutăţilor timpurilor şi cu excepţia micile conturi curente, mişcarea a rămas aproape fără datorii şi chiar a reuşit o mărul durabilă a averii sale. Se lucra ca într-o exploataţie particulară: personalii folosit trebuia să se distingă prin actele sale şi nu putea, în nici un fel, să si laude cu titlul de partizan. Reputaţia fiecărui naţional-socialist era confirmai mai întîi de zelul său, de sîrguinţa sa şi de priceperea cu care îşi îndeplinej sarcina indicată. Cel care nu îşi îndeplineşte datoria nu trebuie să se laude ci o reputaţie exagerată. Noul *şef* comercial al partidului a afirmat, în ciuda tuturor influenţelor posibile, cu maximum de energie, că treburile partidului m trebuiau să constituie o sinecură pentru partizani sau pentru membri lipsiţi d^ zel. O mişcare care, sub o formă atît de intensă, combate corupţia proprii partidelor din sistemul nostru administrativ, trebuie să fie scutită de vicii. S-J mai întîmplat că, în administrarea ziarului, funcţionalii care aparţineai "partidului populai" bavarez" şi fuseseră angajaţi pentru valoarea lor profesiona lă s-au dovedit excepţional de calificaţi. Rezultatul acestei probe a fost în genera excelent. Tocmai datorită felului nostru de a recunoaşte cinstit şi deschis muncs efectivă a fiecăruia, mişcarea a putut cîştiga inimile funcţionalilor repede *ş* profund. Ei au devenit mai tîrziu naţional-socialişti buni şi au rămas astfel, nu numai de faţadă, ci au dovedit-o prin munca conştiincioasă, ordonată şi loială pe care au depus-o în serviciul noii mişcări. Fireşte, un membru al partidului bine calificat era preferat altuia la fel de bine notat, dai- care nu făcea parte din partid. Dai[1] nimeni nu primea o slujbă pentru singurul motiv că aparţinea partidului. Vigurosul spirit de decizie cu care noul je/comercial a aplicat aceste principii şi le-a făcut încetul cu încetul să triumfe, în ciuda tuturor opoziţiilor i-a fost mai **tîrziu** deosebit de folositor mişcării. Numai din cauza aceasta a fosi posibil ca, în vremurile grele ale inflaţiei, atunci cînd zeci de mii de întreprinderi se prăbuşeau şi cînd mii de ziare trebuiau să înceteze să apară, direcţia comercială a mişcării nu numai că a rămas în picioare şi s-a putut achita de obligaţii, dar *Volkische Beobachter* s-a dezvoltat tot mai mult. Pe atunci se număra printre ziarele mari,

Anul 1921 a mai fost important şi prin faptul că, datorită poziţiei mele

ie preşedinte al partidului, am reuşit să împiedic criticile de detaliu şi intervenţiile cutăror sau cutăror membri ai comitetului în legătură cu activitatea partidului. Şi aceasta era important deoarece nu puteai păstra un cap realmente :apabil să facă treabă bună daca incapabilii interveneau neîncetat, cu flecărelile Lor, pretinzînd că înţeleg totul mai bine, cînd în realitate nu lăsau în urmă decît 3 tulburare uriaşă. De altfel, aceşti incapabili s-au retras, majoritatea foarte modest, pentru a-şi purta agitaţia, controlul şi ideile într-un alt cîmp de acţiune. Existau oameni posedaţi de un soi de boală a criticii şi care se aflau într-un soi ie stare de creaţie de planuri, de idei, de proiecte şi de metode pretinse superioare. Scopul lor suprem era în special formarea unui comitet care ai* fi trebuit să adulmece, sub pretextul controlului, munca ordonată a celorlalţi. Mulţi din aceşti "comitarzi" nu-şi dădeau seama cît este de jignitor şi de puţin aaţional-socialist să vezi nişte oameni incompetenţi amestecîndu-se fără încetare printre oamenii de meserie. In orice caz, eu am considerat ca fiind de datoria mea să apăr împotriva unor asemenea elemente toate forţele ordonate şi responsabile ale mişcării, să le dau un sprijin indispensabil şi întreaga libertate ie a munci şi de a progresa.

Cel mai bun mijloc de a face inofensive aceste comitete care nu făceau limic sau care puneau la cale proiecte practic irealizabile era, de altfel, să le Ţăsim o oarecare muncă adevărată. A fost caraghios să vezi cum adunarea s-a îvaporat fără zgomot şi a devenit pe neaşteptate de negăsit. Aceasta mă ducea :u gîndul la cea mai mare instituţie analoagă a noastră, Reichstagul. Cît de •epede şi fără zgomot ai* dispărea dacă ai* fi însărcinaţi cu o muncă reală în loc să fabrice discursuri, cu o muncă pe care fiecare din aceşti palavragii ar trebui s-o îxecute pe propria sa răspundere!

Am pus întotdeauna în axiomă că - atît în viaţa particulară, cît şi în :adrul mişcării noastre - ar trebui să căutăm atîta vreme cît ai* fi necesar pînă >-ar găsi funcţionali, administratori sau directori vizibil capabili şi cinstiţi. Atunci ai* trebui să li se dea o libertate de acţiune totală şi o autoritate îecondiţionată asupra subordonaţilor lor, atribuindu-li-se o responsabilitate lelimitată faţă de superiorii lor; în felul acesta, nimeni nu poate căpăta mtoritate asupra subordonaţilor, fără să aibă o competenţă indiscutabilă. In doi ini, am răzbătut, opinia mea a triumfat şi, astăzi, li se pare evidentă tuturor nembrilor mişcării, cel puţin în ceea ce priveşte conducerea supremă.

Succesul acestei atitudini s-a confirmat la 9 noiembrie 1923. Cînd am ntrat în mişcare cu patru ani mai înainte, nu exista nici măcar un sigiliu. La) noiembrie 1923 a avut loc dizolvarea partidului şi confiscarea bunurilor sale. Acestea se cifrau deja la peste 170.000 R.M. aur, inclusiv toate obiectele de /■aloare şi ziarul.

CAPITOLUL XH

CHESTIUNEA CORPORATIVĂ

Dezvoltarea rapidă a mişcării ne-a obligat, în cursul anului 19Î2, să luăm poziţie într-o chestiune care nici astăzi nu este încă definitiv rezolvită.

In încercarea noastră de a studia metodele care i-ar putea deschiderapid şi uşor mişcării calea spre inima maselor, ne loveam mereu de obiecia că muncitorul nu ne va putea niciodată aparţine în întregime cîtă vreme repiezentarea intereselor sale, în domeniul pui* profesional şi economic, va fi în nîinile unor oameni avînd idei politice diferite de ale noastre.

Această obiecţie era serioasă. Muncitorul care exercita o profesiuie nu putea trăi fără să fie membru al unui sindicat. Nu numai că valoafia sa profesională era protejată în acest cadru, dai* însăşi meseria sa nu avea gaanţia duratei decît prin sindicat. Majoritatea muncitorilor făceau parte din soietăţi corporative. Acestea luptaseră, în general, pentru salarii şi stabiliseră baremurile tarifelor care să-i asigure muncitorului un anumit venit Fără îndoială, de rezultatele acestor lupte au profitat toţi muncitorii din profesunea respectivă, iar în conştiinţa omului cinstit trebuie că au avut loc conflicte atunci cînd băga în buzunar salariul cîştigat prin lupta intensă a sindicatelor, deşi se ţinuse departe de luptă.

Cu întreprinderile burgheze obişnuite, această problemă putea fi tatată greu. Ele nu aveau nici un fel de înţelegere (sau nu voiau să aibă nici uni) faţă de latura fie morală fie materială a problemei. In sfîrşit, propriile lor inerese economice se opun din plecare oricărei organizaţii de ansamblu a feţeloi muncitoreşti care depind de ele, astfel că, deja din acest motiv, majoiitatea burghezilor greu pot face o apreciere independentă. Aici este necesar să se adreseze unor terţe persoane, pe care problema nu le priveşte şi care nu vei ceda ispitei de a nu vedea pădurea sub pretextul că nu văd decît copacii. Jraţie bunăvoinţei lor, vor sesiza mult mai uşor o problemă care priveşte viaţa niastră prezentă sau viitoare.

In primul volum m-am explicat deja asupra esenţei, scopdui şi necesităţii sindicatelor. Cîtă vreme, fie prin măsuri de apărare de stat (care totuşi în general sînt infructuoase), fie printr-o nouă educaţie comună, ntse *vs* fi produs o schimbare în situaţia muncitorului faţă de patron, muncitorulii nu-i va râmîne nimic altceva decît să-şi apere interesele invocînd dreptul său ejal *dt* membru al comunităţii economice. Aceasta cadrează întocmai cu spiriliil de solidaritate şi poate îndrepta nedreptăţile sociale susceptibile să periiiteze existenţa comună a cetăţenilor. Am mers chiar mai departe cu declarafile şi

anume că acest drept al muncitorului trebuie considerat firesc, cîtă vreme vor exista fiinţe omeneşti supuse patronilor lipsiţi de orice sentiment al îndatoririlor lor sociale, şi chiar omeneşti şi am conchis că, dacă o astfel de autoapărare este necesară, forma ei trebuie să fie aceea a unei grupări de muncitori pe o bază **corporativi.**

Din această concepţie generală, nimic nu s-a schimbat în mine în 1922. Dai- mai trebuia găsită o formulare clară şi precisă. Nu trebuia să te declari pur şi simplu satisfăcut de cunoştinţele dobîndite, ci era necear să tragi concluzii practice.

Trebuia să răspund la următoarele întrebări:

1. Sindicatele sînt necesare?

1. Partidul *nazist* trebuie să se declare corporativ sau să facă în aşa fel
încît membrii săi să intre în vreun cadru sindical?

2. Care va fi caracterul unui sindicat pui' *nazist?* Care *ar* fi îndatoririle
şi scopurile lui?

4. Cum vor fi ele înfăptuite?

Cred că la prima întrebare am răspuns suficient. Aşa cum se prezintă lucrurile astăzi, după convingerea mea nu ne putem lipsi de sindicate. Dimpotrivă, ele fac parte dintre instituţiile cele mai importante din viaţa economică a naţiunii. Importanţa lor nu este numai de ordin social, ci şi naţional. Căci un popor ale cănii mase îşi văd necesităţile vitale satisfăcute şi în acelaşi timp şi un fel de educaţie datorită unei organizări sindicale corecte va cîştiga, în felul acesta, în lupta pentru existenţă, o creştere extraordinară a puterii sale generale de rezistenţă.

Sindicatele sînt înainte de toate necesare ca pietre unghiulare ale viitorului parlament economic al camerelor de comerţ.

Şi a doua problemă este uşor de rezolvat. Dacă mişcarea corporativă este importantă, este clar că *nazismul* trebuie să ia poziţie în această chestiune într-un fel nu numai teoretic, dai* şi practic. Dar "cum"? Aceasta era mai greu.

Mişcarea *nazistă,* care are drept scop crearea statului rasist *nazist,* trebuie să se pătrundă de ideea că toate instituţiile viitoare ale acestui stat trebuie să crească din rădăcinile mişcării înseşi. Ar fi o mare greşeală să se creadă că se poate întreprinde, dintr-odată, plecînd de la zero sau numai de la simpla putere politică, o reorganizare hotărîtă; este necesară o anumită rezervă de oameni gata formaţi. Mai important decît forma exterioară, care mecanic poate fi creată foarte rapid, spiritul trebuie să însufleţească întotdeauna această formă. Pi-in forţă, unui organism social i se pot inculca principiile unui *Fiihrer,* ale unui dictator. Dai- aceste principii nu vor fi cu adevărat vii decît dacă se formează încetul cu încetul în cele mai mici amănunte; ele trebuie să se sprijine pe un material uman, selecţionat timp de mai mulţi ani, călit de realităţile dure ale vieţii şi capabil astfel să realizeze gîndirea *Fiihrerului.*

Aşadar nu trebuie să ne imaginăm că putem scoate dintr-odată la lumina zilei, dintr-o servietă de notai', nişte proiecte pentru o nouă constituţie a statului

fei[cat]

> şi să le introducem printr-o poruncă venită de sus. Acest lucru poate fi [ea] de-a
numai că rezultatul nu va fi desigur viabil, de cele mai multe ori vom a(r[e]i*nar
face cu un copil născut mort. Aceasta îni aminteşte de Constituţia de la ^ nou
şi încercarea de a dărui poporului geiman, odată cu noua constituţie, gti-a în
drapel, care nu avea nici o legătură iitimă cu ceea ce trăise poporul *J*
ultima jumătate de veac. [n] ^.
El

De aceea statul *nazist* trebuie ă se ferească de asemenea exper/.[ce]astă se poate dezvolta prin organizarea internă existentă de multă vreme. *y{^* al
organizare trebuie să fie însufleţită, în însăşi esenţa ei, de spiritul [v]ia naţional-socialismului, pentru a crea *a* sfîrşit un stat naţional-socialis* ^e în

După cum am subliniat deja, (elulele embrionare trebuie să [na]
camerele administrative ale diferiteloireprezentăii profesionale şi deci*,[oa]j'ă şi
de toate, în corporaţie. Dacă aceasta reprezentare profesională *vite/ ^istâ*
parlamentul central economic trebuie să ne fie oferite de o instituţie ^^*x*
există şi obligaţia ca aceste importante celule embrionare să fie purtA[x]-eţ>uie!
unui sentiment şi ale unei concepji *naziste.* Instituţiile mişcării pi
transpuse în stat, dar statul nu poateface să se iveascâ dintr-odatâ dilate ^
ca prin minune, organizaţiile corespinzătoare, dacă nu vrem ca ac^
rămînă nişte creaţii neînsufleţite. bu>[e]

Deja, din acest punct de vede* foarte înalt, mişcarea *nazistă* tr/^[u]^a
admită necesitatea unei manifestări corporative proprii. Şi pentru că o *d|* *xnei
într-adevăr *nazistă,* atît a patronilor cît şi a muncitorilor, în sens/jt£
cooperări reciproce în cadrul comun alunei comunităţi populare, n u / ^
învăţături teoretice, din apeluri sau îndemnuri, ci din lupta din viaţa [0]
In sensul ei şi prin ea trebuie să educe mişcarea marile grupări eco' an$[a] 'r
separate şi să le apropie unele de altek. Fără o muncă preliminară, spe/ iluzie
învierea unei viitoare şi adevărate comunităţi populare rămîne o simpl^[ce]i sti
Numai idealul măreţ pentru care luptă mişcarea poate forma încet

i t i

general care va face să se iveascâ maitîrziu o nouă stare de lucruri in
pe baze solide şi nu doar o faţadă. .-[x] do
a

Astfel mişcarea nu trebuie lumai să i se prezinte gîndii7$_{a}$j sta afirmîndu-se ca fiind corporativă, ci nai trebuie, în vederea viitorul j^^lă îi *nazist,* să-i dea unui mic număr de mtabri şi de partizani educaţia exig manifestările sale practice.

Acum se impune răspunsul la tea de-a treia întrebare.

/g

Corporaţia *nazistă* nu este umrgan al luptei de clasă, ci un or^a* ^{dil} reprezentare profesională. Statul *nazisina* cunoaşte nici o "clasă", ci,nui4nţ#; ^{C1} punct de vedere politic, burghezi cu depturi deplin egale şi, în conseciA-e ? ^ aceleaşi îndatoriri generale şi, alături de ei, resortisanţi ai statului ca/ punct de vedere politic, nu au nici usirept.

Corporaţia în sensul *nazist* iu are misiunea, datorită gnipări/fc$_{a}$ ^{apc} oameni, de a-i transforma încetul cu ircetul într-o clasă, pentru a aceep<Vuvi^{tăţi} lupta împotriva altor formaţiuni, asemMtor organizate în interiorul corni/

pulare. Această misiune nu o putem atribui în principal corporaţiei, ci ea i-a t acordată în momentul în care a devenit instrumentul de luptă al marxismu-. Corporaţia în sine nu este sinonimă cu "lupta de clasă", ci marxismul este care a făcut din ea un instrument pentru lupta sa de clasă. Ea a creat arma tnomică pe care lumea evreiască internaţională o foloseşte pentru distragerea zelor economice ale statelor naţionale libere şi independente, pentru tragerea industriei lor naţionale şi a comerţului lor internaţional şi prin îasta, pentru sclavia popoarelor libere în slujba finanţei evreieşti mondiale ii presus de state.

Corporaţia *nazistă* trebuie, din această cauză, graţie concentrării janizate a grupelor determinate de participanţi la viaţa economică naţională, mărească securitatea economiei naţionale, să-i întărească puterea îndepărtînd ce obstacol care ar influenţa în mod distractiv corpul popular naţional, să ărească de asemenea forţa vie a comunităţii populare, pentru ca obstacolele nu prejudicieze statul şi să nu devină la sfîrşit o nenorocire şi un factor de >compunere pentru economia însăşi.

Pentru corporaţia *nazistă,* greva nu este un mijloc de distragere şi de ■uncinare a producţiei naţionale, ci un mijloc de a o spori şi de a o desface ;orită luptei împotriva tuturor obstacolelor care, ca urmare a caracterului său tisocial, opreau propăşirea economică a maselor. Căci cîmpul de activitate al :ărui individ se află întotdeauna într-un raport de cauză şi efect cu poziţia sa **ierală** socială şi juridică în procesul economic. Din examinarea acestei poziţii uită atitudinea sa faţă de acest proces.

Muncitorul *nazist* trebuie să ştie că prosperitatea economiei naţionale eamnă propria sa fericire materială.

Patronul *nazist* trebuie să ştie că fericirea şi satisfacţia muncitorilor săi t condiţia primordială a existenţei şi creşterii propriei sale prosperităţi nomice.

Muncitorii şi patronii *nazişti* sînt amîndoi delegaţi şi mandatari ai samblului comunităţii populare. Proporţia mare de libertate personală care este acordată în desfăşurarea activităţii lor trebuie explicată prin faptul că n extinderea libertăţii capacitatea de acţiune a unuia singur creşte mai mult :ît prin constrîngerea venită de sus; selecţia naturală, care trebuie să-1 împingă inte pe cel mai abil, pe cel mai capabil şi pe cel mai harnic, nu trebuie să i fie împiedicată.

Pentru corporaţia *nazistă,* greva este din această cauză un mijloc care ite şi trebuie să fie folosit numai atunci cînd nu există un stat rasist *nazist.* drept vorbind, acesta, în locul luptei uriaşe între cele două mari grupări -;ronat şi proletariat - care, cu consecinţele micşorării producţiei provoacă otdeauna pagube comunităţii populare, trebuie să-şi asume sarcina de a face le respectate drepturile tuturor. Camerelor de comerţ le revine datoria de a nţine activitatea economică naţională şi de a înlătura defectele şi greşelile.

Ceea ce împinge astăzi la lupta milioane de oameni
trebuie să-şi găsească

într-o zi soluţionarea în camerele profesionale şi în parlamentul economic central. Cu ele, patronii şi muncitorii nu trebuie să lupte unii împotriva altora în lupta dintre salarii şi tarife - care este foarte păgubitoare pentru existenţa economică a amîndurora - ci trebuie să rezolve această problemă în comun pentru binele comunităţii populare şi a statului, idee care trebuie să strălucească cu litere scînteietoare deasupra tuturor lucrurilor.

Şi aici, ca pretutindeni, trebuie să domnească principiul de neclintit că mai întîi vine patria, înaintea partidului.

Datoria corporaţiei *naziste* este educarea şi pregătirea în vederea acestui scop, care se defineşte astfel: munca în comun a tuturor în vederea menţinerii securităţii poporului nostru şi a statului, conform, pentru fiecare individ, cu capacităţile şi cu puterile dobîndite la naştere şi perfecţionate de comunitatea popul ară.

La cea de-a patra întrebare: Cum vom ajunge la astfel de corporaţii? odinioară părea deosebit de greu de răspuns.

In general este mai uşor să pui temelii pe un teren nou decît pe un teren vechi unde există deja nişte temelii. Intr-un loc unde nu există nici un magazin de o anumită specialitate, se poate uşor construi unul. Acest lucru este însă mai greu dacă o întreprindere similară există deja şi este chiar foarte dificil dacă, pe lîngă aceasta, condiţiile sînt de aşa natură încît nu poate prospera decît o singură întreprindere. Căci aici întemeietorii se află nu numai în faţa problemei de a-şi introduce propriul lor magazin nou, dar, pentru a se menţine, şi de a trebui să spulbere ceea ce exista pînă atunci în acel loc.

O corporaţie *nazistă* nu are sens alături de alte corporaţii. Căci ele trebuie să fie pătrunse adînc de datoria lor mondială ca şi de datoria înnăscută, născută din prgcedenta, de intoleranţă faţă de alte formaţiuni asemănătoare sau deloc duşmănoase; ele trebuie să-şi afirme personalitatea. Nu există nici un aranjament, nici un compromis pentru asemenea tendinţe, ci numai menţinerea dreptului strict şi exclusiv.

Existau aşadar două mijloace pentru a reuşi:

1.Puteam să întemeiem o corpoi'aţie proprie şi apoi, încetul cu încetul,
să întreprindem lupta împotriva corporaţiilor marxiste internaţionale; ori
puteam:

2.Să pătrundem în corporaţiile marxiste şi să ne străduim să le inculcăm
spiritul nou, în vederea transformării lor în instrumente ale noului nostim ideal.

Primul mijloc era nepotrivit, căci greutăţile noastre financiare încă mai erau în vremea aceea foarte mari şi resursele noastre limitate. Inflaţia, care creştea încetul cu încetul tot mai mult, agrava şi mai mult situaţia: in anii aceia, abia dacă se putea vorbi de o utilitate materială palpabilă a corporaţiilor pentru membiii ei; muncitorul nu avea nici un motiv să plătească corporaţiei nişte cotizaţii. Chiar şi cei care aveau deja opinii marxiste erau aproape ruinaţi pînă ce, graţie genialei acţiuni a d-lui Cuno în Ruhr, în buzunarele lor au început deodată să curgă milioane. Acest cancelar al Reichului "naţional"

i-ebuie să fie considerat salvatorul corporaţiilor marxiste.

Noi nu trebuia să contăm pe atunci pe asemenea facilităţi financiare; şi iu putea ispiti pe nimeni intrarea într-o nouă corporaţie care, ca urmare a lăbiciunii sale financiare, nu-i putea oferi nici cel mai mic avantaj. Pe de altă arte, trebuie neapărat să mă dezvinovăţesc de faptul că nu am creat, într-o stfel de organizaţie nouă, nici cea mai mică sinecură pentru ambuscaţii mai lult sau mai puţin intelectuali.

Chestiunea persoanelor juca aici un rol de primă importanţă. Pe atunci LU aveam nici măcar un singur personaj căruia să-i pot încredinţa soluţionarea icestei acţiuni puternice. Cel care în vremurile acelea ar fi distrus realmente orporaţiile marxiste ca să contribuie la triumful ideii corporative *naziste,* în ocul acestei instituţii a luptei de clasă, acela ar aparţine celor dintîi dintre lamenii mari ai poporului nostru şi bustul său ar trebui ridicat pe viitor pentru generaţiile viitoare în Walhalla din Ratisbonne.

Dar eu nu am cunoscut nici un cap care să fi fost demn de un asemenea :oclu.

Ar fi cu totul greşit să ni se replice că corporaţiile internaţionale nu lispuneau numai de minţi mediocre. Aceasta, în realitate, nu înseamnă nimic; :ăci atunci cînd acestea au fost întemeiate, nu era ceva greu. Astăzi mişcarea *lazistă* trebuie să lupte împotriva unei organizaţii monstruoase, deja existentă le multă vreme, pe o bază gigantică şi desăvîrşită în cele mai mici amănunte. \gresorul trebuie să fie întotdeauna mai genial decît apărătorul, dacă vrea să-1 nvingă. Fortăreaţa corporativă marxistă poate fi astăzi administrată de nişte îimpli bonzi; ea nu va fi luată cu asalt decît de energia sălbatică şi de capacitatea genială a unui om superior. Dacă un asemenea om nu există, este zadarnic ;ă luptăm cu destinul şi încă şi mai lipsit de sens să vrem să răsturnăm o stai'e ie lucruri fără să fim capabili să reconstruim una mai bună.

Aici este interesant să punem în valoare ideea că, în viaţă, adesea e preferabil să laşi de o parte un proiect decît să-1 întreprinzi numai pe jumătate sau prost din lipsă de forţe adecvate.

O altă consideraţie, care nu este deloc demagogică, se mai adaugă la acestea. Aveam pe atunci şi mai am şi astăzi convingerea fennă că este periculos să amesteci în chestiunile economice o mare luptă politică. Aceasta este valabil tn special pentru poporul nostru german. Căci, în acest caz, lupta economică va lua imediat din energia luptei politice. De îndată ce oamenii au căpătat convingerea că, economisind, vor putea dobîndi o căsuţă, ei nu se vor mai consacra decît acestui scop şi nu le va mai rămîne deloc timp pentru lupta politică împotriva acelora care, într-un fel sau altul, se gîndesc să le ia înapoi într-o zi "bănişorii" economisiţi. In loc să lupte pentru convingerile şi ideile lor în bătălia politică, se vor cufunda complet în ideea lor de "colonizare internă" şi, de cele mai multe oii, vor fi în două luntre.

Mişcarea *nazistă* este astăzi la începutul luptei sale. In mare parte, ea trebuie mai întîi să-şi formuleze şi să-şi desăvîrşească elaborarea idealului său.

Ea trebuie să lupte cu întreaga sa energie pentru ca idealul ei să pătrundă Succesul nu este de imaginat decît dacă întreaga ei forţă este pusă fără şovăiri în slujba acestei lupte.

Ocupaţia cu probleme economice poate paraliza forţa combativă activă avem chiar astăzi sub ochii noştri un exemplu clasic:

Revoluţia din noiembrie 1918 nu a fost făcută de corporaţii şi s-a produs în ciuda lor. lai* burghezia germană nu duce nici o luptă politică pentru viitorul Germaniei, pentru că apreciază că acest viitor este suficient de bine asigurai prin munca constructivă economică.

Noi ai* trebui să tragem învăţăminte din asemenea experienţe, căci nic: la noi lucrurile nu se vor întîmpla altfel. Pe măsură ce vom concentra întreaga forţă a mişcării noastre în lupta politică, vom putea spera mai mult în succes; cu cît ne vom asuma prematur probleme corporative, de colonizare şi altele asemănătoare, cu atît rezultatul folositor cauzei noastre va fi mai neînsemnat. Căci oricît de importante ar fi aceste probleme, ele nu vor putea fi rezolvate decît după ce vom fi cucerit puterea politică.

Pînă acum aceste probleme paralizau mişcarea şi dacă ne-am fi ocupat de ele mai devreme, idealul său politic ar fi întîlnit şi mai multe obstacole. S-ai putea întîmpla uşor ca mişcările corporative să determine mişcarea politică, în loc să fie invers.

Un cîştig real pentru mişcare, ca şi pentru poporul nostru, se poate obţine în principal numai dintr-o mişcare corporativă *nazistă,* dacă aceasta este deja atît de pătrunsă de ideile noastre *naziste* încît nu mai înfruntă pericolul de a devia pe poteca marxistă. Căci o corporaţie *nazistă* care îşi vede misiunea numai în concurenţa cu corporaţia marxistă ar fi mai dăunătoare decît dacă nu ai* exista. Ea trebuie să proclame lupta împotriva corporaţiei marxiste nu numai ca organizaţie, ci înainte de toate ca idee. Ea trebuie să denunţe în ea pe vestitoarea luptei de clasă şi a ideii de clase şi trebuie să devină, în locul ei, apărătoarea intereselor profesionale ale burgheziei germane.

Faptul că toate aceste puncte de vedere au vorbit odinioară şi mai vorbesc şi astăzi împotriva întemeierii corporaţiilor proprii partidului mi se pare evident, dacă nu cumva apare subit un cap care să fie vizibil chemat de destin ca să rezolve tocmai această problemă.

Nu mai rămîneau aşadar decît alte două mijloace, ori să le recomandăm propriilor noştri tovarăşi de partid să iasă din corporaţii, ori să rămînă în cele existente pînă atunci, spre a acţiona în cadrul lor într-un mod pe cît posibil distinctiv.

In general eu am recomandat acest din urmă mijloc.

In special în anii 1922-1923 acest lucim putea fi făcut fără inconveniente, deoarece cîştigul financiar pe care, în timpul inflaţiei, corporaţia îl putea realiza •n propriile sale rînduri era nul ca urmare a numărului restrîns al membrilor noştri. Am mai refuzat şi altădată să fac experienţe care promiteau insuccesul. Aş fi considerat o crimă săi iau unui muncitor o parte din salariul său mic în

ea unei instituţii pe care nu o socoteam folositoare membrilor săi.

Dacă un nou partid politic dispare din nou într-o zi, nu-i nici o pagubă, proape întotdeauna un cîştig şi nimeni nu are dreptul să se plîngă de asta. adividul trece la rubrica pierderi ceea ce îi dă unei mişcări politice.Dar lăţeşte cotizaţia la o corporaţie are dreptul, în schimb, la un salariu care t garantat. Dacă nu se ţine cont de aceasta, întemeietorii unei asemenea aţii sînt nişte mincinoşi sau cel puţin nişte descreieraţi care ar trebui să uţi responsabili.

In conformitate cu acest punct de vedere am acţionat şi în 1922. Alţii iţeles aparent mai bine şi au întemeiat sindicate.

Ni s-a reproşat absenţa acestora şi în aceasta se dorea să se vadă semnul ii evident al faptului că vederile noastre erau greşite şi înguste. Dai* aceste . nu au întîrziat să dispară şi ele şi rezultatul a fost în ultimă analiză i ca şi la noi. Cu singura diferenţă că noi nu înşelaserăm nici pe alţii, nici înşin e.

CAPITOLUL Xffl POLITICA GERMANĂ DE ALIANŢE DUPĂ RĂZBOI

O lipsă absolută de metodă caracterizase direcţia afacerilor externe ale Reichului pentru că n-a ştiut să desprindă principiile călăuzitoare pe care trebuie să se sprijine o politică de alianţe răspunzînd intereselor ţării; revoluţia, departe de a îndrepta această greşeală, a împins-o la culme. Căci, dacă în ceea ce priveşte politica generală dinainte de război, confuzia generală de idei fusese principala cauză a greşelilor comise de guvern în conducerea politicii sale externe, după război aceasta a suferit de pe urma duplicităţii conducătorilor noştri. Era firesc ca sferele care îşi vedeau realizate, datorită revoluţiei, planurile subversive, să nu aibă nici un interes să practice o politică de alianţe al cărei rezultat ar fi fost repunerea pe picioare a unui stat german independent. O asemenea evoluţie ar fi fost în contradicţie cu intenţiile secrete ale criminalilor din noiembrie; ea ar fi pus capăt pentru moment sau chiar definitiv internaţionalizării economiei şi a forţelor de producţie ale Germaniei; dar era de temut mai ales faptul că o luptă victorioasă pentru independenţa Reichului faţă de străinătate ar avea asupra politicii interne o influenţă care putea deveni fatală într-o zi autorităţii deţinătorilor actuali ai puterii. într-adevăr, este de neconceput că o naţiune se poate ridica împotriva asupririi fără ca în prealabil să fi devenit conştientă de ea însăşi şi, invers, orice mare succes repurtat în politica externă influenţează inevitabil trezirea sentimentului naţional. Expeiienţa demonstrează că orice luptă dusă pentru eliberarea unui popor dezvoltă în el patriotismul şi, ca urmare, îl pune mai bine în gardă împotriva uneltirilor elementelor antinaţionale pe care le înglobează. Situaţii şi personaje suportate pe timp de pace, cărora adesea nici măcar nu li se dă atenţie, se lovesc, în perioadele în care entuziasmul naţional mişcă o naţiune pînă în străfundurile ei, de o opoziţie care merge pînă la rezistenţă deschisă şi care le este adesea fatală. Să ne amintim, de exemplu, teama de spioni resimţită pretutindeni atunci cînd izbucneşte un război, teamă care se manifestă subit în momentul în care pasiunile omeneşti au atins cel mai înalt grad şi care provoacă persecuţiile cele mai brutale, deşi adesea nejustificate; şi totuşi fiecare ai* trebui să-şi spună că este mult mai expus riscului de a fi spionat în timpul anilor de pace îndelungaţi, cu toate că, din motive foarte fireşti, opinia publică nu le acordă atunci atîta atenţie.

Instinctul subtil al paraziţilor statului pe care vîrtejul evenimentelor din noiembrie i-a făcut să urce la suprafaţă simte imediat că o politică abilă de alianţe, care ar susţine revolta populară împotriva asupririi şi ai" reaprinde astfel pasiunile naţionale, ar putea pune capăt existenţei lor criminale.

Se înţelege acum de ce aceia care, începînd din 1918, ocupau posturile Lai importante din guvern, au făcut dovada unei asemenea incapacităţi în :a externă şi de ce afacerile statului au fost aproape întotdeauna ustrate într-o manieră sistematic contrară intereselor naţiunii germane, eea ce la prima vedere poate părea efectul hazardului, la o examinare mai i se dovedeşte a nu fi decît un pas înainte nou şi logic pe calea pe care iţia din noiembrie 1918 se angajase deja deschis.

Este adevărat că aici trebuie făcută distincţia între administratorii nsabili (sau mai bine zis "care ar trebui să fie responsabili") de afacerile iui nostru, între majoritatea politicienilor parlamentari meschini şi, în ;, marea masă cu spirit de imitaţie şi stupidă a poporului nostru a cărui re egalează prostia.

Cei dintîi ştiu ce vor. Ceilalţi merg alături de cei dintîi, fie pentru că sînt ţi, fie că sînt prea laşi ca să se opună cu hotărîre realizării planului pe care ghicit şi al cănii pericol îl simt. Cei din urmă se supun din lipsă de igere şi din prostie.

Cîtă vreme Partidul Naţional-Socialist al Muncitorilor Germani n-a fost o mică asociaţie necunoscută, problemele de politică externă nu puteau , în ochii multora din membrii săi, decît o importanţă secundară. In special *11* că principiul fundamental al mişcării noastre a fost şi va fi întotdeauna aclame că libertatea de care se bucură-o ţară în relaţiile sale cu străinătatea ste un cadou gratuit al cerului sau al puterilor de pe pămînt, şi nu poate fi dată decît rodul dezvoltării propriilor sale forţe. *Numai suprimarea cauzelor unirii noastre, nimicirea celor care profită de pe urma ei ne vor face capabili igajăm împotriva străinătăţi lupta pentru independenta noastră.*

Se înţelese acum din ce motive tînăra noastră mişcare a acordat la niturile ei planului său de reformă internă mai multă importanţă decît lemelor de politică externă.

Dai" cînd această mică societate neînsemnată şi-a mărit şi în final şi-a mat cadrul iniţial şi cînd tînăra organizaţie a căpătat importanţa unei iaţii mari, ea sa văzut obligată să ia poziţie faţă de problemele pe care le îa desfăşurarea politicii externe. Ea trebuia să traseze liniile directoare care, Lumai că nu vor fi în contradicţie cu concepţiile pe care se întemeia sistemul ru filozofic, ci, dimpotrivă, vor fi o emanaţie a acestor concepţii.

Tocmai pentru că poporului nostru îi lipseşte educaţia politică în ceea ce este relaţiile noastre cu străinătatea, tînăra noastră mişcare avea datoria de miza tuturor conducătorilor, ca şi maselor populare, un plan, trasat în linii i, care să le servească drept călăuză în studierea chestiunilor de politică imă; aceasta este una din primele îndatoriri pe care le avea de îndeplinit tru a face posibilă într-o zi punerea în practică a măsurilor pregătitoare în tica externă, care îi vor permite poporului nostim să-şi redobîndească îpendenţa şi Reichului să-şi regăsească o suveranitate efectivă.

Principiu] fundamental şi călăuzitor pe care trebuie să-1 avem întotdeau

na în vedere cînd studiem această chestiune este următorul: politica externă nu este decît mijlocul de a atinge un scop şi acest scop constă exclusiv în a **acţiona** în favoarea poporului nostru. Nici o chestiune de politică externă nu poate fi examinată din alt punct de vedere decît acesta: *Soluţia respectivă va fi avantajoasă pentru poporul nostru în prezent sau în viitor, ori îi va* ***aduce vreun*** *prejudiciu?*

Iată singura părere preconcepută care poate fi luată în seamă atunci **cînd** este studiată una din aceste chestiuni. Trebuie eliminate fără milă toate consideraţiunile de politică de partide, de religie, de omenie, pe **scurt toate** celelalte consideraţiuni, oricare ar fi ele.

înainte de război, sarcina politicii externe a Germaniei consta în asigurarea alimentaţiei poporului nostim şi a copiilor săi în această lume, pregătind căile care vor permite atingerea acestui scop şi vor înlesni alianţe aducînd complementul de putere necesar; sarcina a rămas aceeaşi, cu diferenţa că: *înainte de război trebuia să veghem la conservarea poporului german finind cont de puterea de care dispunea atunci un stat puternic şi independent; astăzi trebuie să-i redăm poporului nostru puterea pe care o posedă un stat puternic şi liber; renaşterea unui astfel de stat este condiţia prealabilă şi necesară care trebuie îndeplinită pentru a putea practica mai tîrziu o politică externa eficace şi capabilă să conserve, să dezvolte şi să hrănească poporul nostru.*

Cu alte cuvinte: *scopul pe care trebuie să-l urmărească în prezent politica externă a Germaniei va fi pregătirea căilor pe care se va angaja poporul german pentru a-şi recîştiga într-o zi independenţa.*

Pentru aceasta, nu trebuie niciodată pierdut din vedere un principiu de bază: *Pentru ca un popor să-şi poată recîştiga independenţa, nu este absolut necesar ca teritoriul statului său să formeze un tot; este suficient să subziste o ultimă parcelă, cît de mică, din acest popor şi din acest stat care, bucurîndu-se de libertatea necesară, să poată nu numai să conserve depozitul comunităţii spirituale a întregului popor, ci şi să pregătească lupta care se va da cu armele pentru recîştigarea libertăţii.*

Cînd un popor de o sută de milioane de oameni suportă în comun, pentru a-şi păstra integritatea statului, jugul sclaviei, acest lucra este mai rău decît dacă acest popor şi acest stat ar fi fost dezmembrate, una din părţile lor rămînînd încă în deplină libertate. Presupunînd firește că această parte ar rămîne pătrunsă de sfînta misiune care i-ar reveni: nu numai de a proclama, fără osteneală, că Poporul său este indisolubil unit prin spirit şi cultură, ci şi de a lua măsurile necesare pentru a-1 pregăti pentru folosirea armelor de care va trebui să se slujească pentru a elibera definitiv şi a reuni din nou nefericitele părţi ale naţiunii şi ale statului oprimate încă.

Trebuie să ne gîndim şi la faptul că, atunci cînd se pune problema cuceririi unor teritorii pierdute de un popor şi de un stat, trebuie mai întîi ca itria-mamă să-şi recîştige puterea politicei şi independenţa; că într-un astfel de z, interesele teritoriilor pierdute trebuie sacrificate fără milă pentru singurul cru important: recucerirea libertăţii teritoriului principal. Căci nu voinţa celor rimaţi şi protestele conaţionalilor vor elibera părţile unui popor sau provinciile iui Reich, ci folosirea forţei de către celelalte, rămase mai mult sau mai puţin dependente faţă de cea care a fost odinioară patria comună.

La fel, pentru recîştigarea teritoriilor pierdute, condiţia prealabilă care ebuie îndeplinită este de a da, printr-o muncă înverşunată, mai multă forţă şi goare la ceea ce rămîne din stat, ca şi hotărîrii de nezdruncinat care mnitează în inimi ca, atunci cînd va veni ceasul, să fie puse în slujba eliberării a unirii întregului popor puterea recuperată de stat. Aşadar, *sacrificarea -ovizorie* a intereselor teritoriilor separate de patrie pentru singurul lucim nportant: cucerirea, spre folosul a ceea ce rămîne din stat, a unei puteri slitice şi a unei forţe care să permită forţarea voinţei duşmanilor învingători ină vor cădea la învoială. *Căci teritoriile oprimate nu sînt reîncorporate înpatria imună prin proteste înflăcărate, ci prin lovituri victorioase de spada.*

Făurirea acestei spade, iată care este sarcina politicii interne a guvernu-u; să-i permită făurarului să lucreze în deplina siguranţă şi să recruteze tovarăşi e arme este sarcina politicii externe.

In prima parte a acestei lucrări m-am explicat asupra insuficienţei 'oliticii de alianţe practicate înainte de război. Existau patru mijloace de a .sigura pe viitor conservarea şi alimentaţia poporului nostim; fusese ales cel te-al patrulea şi cel mai puţin eficace. In loc să se practice o politică teritorială nteligentă în Europa, s-a recurs la o politică colonială şi comercială. Această >olitică era cu atît mai stîngace cu cît îşi închipuiau pe nedrept că astfel va >utea fi evitată obligaţia de a se explica pe calea armelor. Rezultatul acestei entative de a se aşeza pe toate scaunele era uşor de prevăzut: ne-am aşezat daturi şi războiul mondial a fost nota de plată pe care a trebuit s-o achite ileichul în final pentru a lichida datoriile contractate prin politica sa externă nabilă.

Cel mai bun mijloc ai- fi fost atunci cel de-aZ *treilea: întărirea puterii Reichului pe continent prin anexarea de noi teritorii în Europa;* prin aceasta, extinderea lui prin achiziţionarea ulterioară de teritorii coloniale intra cu totul firesc în domeniul posibilităţilor. Este adevărat că, pentru a practica o astfel de politică, el trebuia să încheie o alianţă cu Anglia sau să consacre dezvoltării puterii sale militare resurse atît de uriaşe, îneît vreme de patruzeci sau cincizeci de ani ar fi trebuit să pună pe planul doi toate cheltuielile cu caracter cultui'al.

Importanţa culturală a unei naţiuni este aproape întotdeauna în funcţie < independenţa ei politică, aceasta este aşadar condiţia necesară pentru ca ea **poată** exista sau chiar pentru ca ea să se poată naşte. De aceea nici un sacrifici nu este prea mare cînd este vorba de asigurarea libertăţii politice a unei naţiur Ceea ce se scade din bugetul cheltuielilor cu caracter cultural în folosul un< dezvoltări excesive a forţelor militare ale statului va putea fi recuperat mi tîrziu cu vîrf şi îndesat. Se poate chiar spune că, după ce un stat şi-a concentrj toate eforturile asupra unui singur punct: menţinerea independenţei sale, s produce de obicei o anumită destindere, un fel de echilibru nou în virtute căruia aptitudinile culturale ale unui popor, neglijate pînă atunci, se dezvolt într-un mod surprinzător. înflorirea din secolul lui Pericle a urmat după mizeri cauzată de războaiele contra perşilor, iar republica romană s-a consacra cultivării unei civilizaţii superioare atunci cînd s-a eliberat de neliniştea pe cai i-o inspiraseră războaiele punice.

Este adevărat că de la o majoritate de parlamentari cretini şi netrebnic nu te poţi aştepta la spiritul de decizie necesar pentru a subordona fără mi toate celelalte interese ale unui popor unei singure misiuni: pregătirea une viitoare înarmări care să asigure mai tîrziu existenţa unui stat. Tatăl unu Frederic cel Mare era capabil să sacrifice totul pentru pregătirea aceste, înarmări, dar taţii absurdului nostru parlamentarism democratic de fabricaţii evreiască nu pot s-o facă.

Iată de ce pregătirea militară, permiţînd cucerirea de noi teritorii î] Europa, nu a fost, în pei'ioada dinainte de război, decît cu totul mediocră, astfe că nu ne puteam lipsi decît cu greutate de concursul unor aliaţi aleşi judicios

Cum nu voiam să ne ostenim să pregătim sistematic războiul, an renunţat la dobîndirea de teritorii în Europa şi, practicînd în schimb o politici colonială şi comercială, am sacrificat alianţa care altfel ai* fi putut fi încheiat cu Anglia, dar fără să ne bazăm, cum ar fi fost logic, pe Rusia; din greşeală îî greşeală, s-a ajuns la războiul mondial în care Germania a intrat părăsită de toţ în afară de Habsburgi, acel flagel ereditar.

Trebuie să spunem, pentru a caracteriza politica noastră externă actuală că ea nu are o linie de conduită vizibilă sau măcar inteligibilă. Dacă, înainte de război, ne-am angajat în mod greşit pe cea de-a patra cale, pe care de altfel nu am făcut multe progrese, nici ochiul cel mai exersat nu poate descoperi calea urmată de la revoluţie încoace. Mai mult decît înainte de război, lipseşte orice sistem raţional, dacă nu cumva sînt numite astfel tentativele de a i se lua poporului nostru ultima posibilitate de ridicare.

Dacă examinăm la rece situaţia în care se află astăzi popoarele Europe •n ceea ce priveşte puterea lor respectivă, ajungem la următorul rezultat:

A

De trei sute de ani încoace, istoria continentului nostru a fost dominată i năzuinţele politice ale Angliei; prin echilibrul de forţe pe care îl obţinea lunînd diferitele puteri europene, ea îşi asigura indirect spatele şi putea, în plină siguranţă, să-şi atingă scopurile urmărite de politica mondială a plomaţiei britanice.

Tendinţa tradiţională a acestei diplomaţii, care nu are în Germania alt bivalent decît tradiţiile armatei prusace, era, din timpul domniei reginei isabeta, pusă în slujba urmăririi sistematice a unui singur scop: să împiedice in toate mijloacele o mare putere de pe continent să se ridice deasupra telului mediu al marilor puteri şi, dacă reuşeşte, să o zdrobească cu armele, [jloacele de forţă pe care obişnuia să le folosească Anglia într-un asemenea caz riau în funcţie de situaţia dată sau de sarcina care trebuia îndeplinită, dar tărîrea şi puterea voinţei puse în funcţiune erau întotdeauna aceleaşi. Da! pe isură ce poziţia Angliei devenea mai dificilă de-a lungul timpului, guvernul periului britanic considera necesar să menţină o stare de lucruri în care feritele state europene, rivalizînd între ele ca puteri, se paralizau reciproc, id coloniile engleze din America de Nord s-au separat de patria mamă, ;asta a trebuit să-şi dubleze eforturile pentru a-şi acoperi complet spatele ispre Europa. Astfel că, atunci cînd Spania şi Olanda au fost nimicite ca mari teri maritime, statul englez şi-a concentrat toate forţele împotriva intenţiilor ninatoare ale Franţei pînă ce în sfîrşit căderea lui Napoleon I a făcut să pară pericolul pe care îl prezenta pentru Anglia hegemonia unei puteri litare de care se temea în mod deosebit.

Evoluţia realizată de politica britanică faţă de Germania a fost foarte tă, nu numai pentru că aceasta din urmă, ca urmare a lipsei de unitate ională a popoarelor germane, nu prezenta un pericol pentru Anglia, ci şi îtru că opinia publică engleză, îndreptată de o propagandă îndelungată către pul determinat pe care îl unnărise pînă atunci statul, nu putea fi decît încetul încetul orientată în altă direcţie. Calculul la rece al omului de stat trebuie (odată, ca să se realizeze, să facă apel la sentiment, motor care este mai ;emic atunci cînd trebuie să se acţioneze şi care rezistă mai bine la uzura ipului. Omul de stat, după ce şi-a realizat unul din planuri, îşi poate îndrepta Lvitatea spiritului către alte proiecte, dai* este nevoie de o muncă lentă de pagandâ pentru ca sensibilitatea maselor să devină accesibilă noilor intenţii conducătorului.

Anglia îşi fixase noua sa poziţie încă din 1870-1871. Din nefericire, "mania nu a ştiut să profite de oscilaţiile pe care le-a înregistrat uneori itica engleză, ca urmare a impoi*tanţei pe care a luat-o America din punct de ere economic şi a activităţii depuse de Rusia spre a-şi spori puterea, aşa încît dintele care prevalau deja în politica Angliei au fost astfel întărite.

Anglia vedea în Germania o putere a cărei importanţă din punct de ere comercial şi, ca urmare, în politica mondială, bazată în special pe antica ei industrializare, lua proporţii atît de ameninţătoare încît forţele celor

două state se compensau deja în aceleaşi domenii. Cucerirea "economică paşnică" a lumii, care constituia în ochii conducătorilor noştri de atunci culme înţelepciunii, a fost cea care a determinat politica engleză să-şi organize: rezistenţa. Această rezistenţă s-a manifestat sub forma unui atac de mai anvergură şi pregătit cu minuţiozitate, metodă care corespundea perfe< spiritului unei politici care nu viza menţinerea unei păci mondiale îndoielnice ci consolidarea hegemoniei britanice în lume. Anglia s-a aliat cu toate statei care prezentau garanţii din punct de vedere militar, deoarece prudenţa e tradiţională aprecia la justa lor valoare forţele adversarului său şi pentru că îş dădea seama de starea de slăbiciune în care se afla pe atunci. Nu i se poate repro, i că a acţionat "fără scrupule", căci o pregătire de război atît de amplă m trebuie judecată din punctul de vedere al eroismului, ci din punctul de vedere al utilităţii. *Diplomaţia trebuie practicată astfel incit eroismul să nu conducă un popor la pierzanie; ea trebuie să vegheze eficace la conservarea lui. Pentru d ajunge la acest rezultat, orice mijloc este legitim şi nerecurgerea la el trebuie considerată o uitare criminală a datoriei.*

Revoluţia germană a eliberat politica engleză de neliniştea pe care i-o provocase ameninţarea unei hegemonii germanice întinzîndu-se asupra lumii întregi.

Aşadar Anglia nu mai avea interes să vadă Germania *complet* ştearsă de pe harta Europei. Dimpotrivă, prăbuşirea înspăimîntătoare care s-a produs în zilele lui noiembrie 1918 a pus diplomaţia engleză în faţa unei situaţii noi pe care la început nu o crezuse posibilă.

Imperiul britanic luptase timp de patru ani şi jumătate cu arma în mînă pentru a anihila pretinsa preponderenţă a unei puteri continentale. O prăbuşire neaşteptată părea să şteargă această putere de pe suprafaţa globului. Germania manifesta o asemenea absenţă a celui mai elemenentar spirit de conservare, încît evenimentele care se desfaşuraseră în mai puţin de douăzeci şi patru de ore ireau că au răsturnat întregul echilibra european: *Germania era zdrobită şi franţa devenea prima putere continentală din Europa.*

Propaganda intensă, care, în timpul războiului, îi dăduse poporului englez putere să reziste, care îi inspirase o ură nemăsurată faţă de germani, care răscolise toate instinctele sale primitive şi toate pasiunile lui, avea să apese acum ca o greutate de plumb asupra hotărîrilor oamenilor de stat britanici. Scopul pe care-1 urmărise Anglia făcînd războiul era atins, din moment ce Germania nu mai putea practica o politică colonială, economică şi comercială; tot ceea ce depăşea acest scop leza interesele engleze. Dispariţia Germaniei ca mare putere din Europa continentală nu putea decît să le folosească duşmanilor Angliei. Cu toate acestea, diplomaţia engleză nu a putut să-şi execute schimbarea de direcţie în zilele din noiembrie 1918 şi pînă la sfîrşitul verii lui 1919 pentru că, în timpul acestui război lung, ea făcuse apel la sentimentele maselor cu o insistenţă fără precedent. Ea nu putea s-o facă, date fiind înclinaţiile propriului său popor, şi ca urmare a disproporţiei forţelor militare existente.

a îşi atribuise conducerea negocierilor şi putea să-şi impună voinţa aliaţilor ngura putere care ar fi putut, în timpul acestor luni de negocieri şi de eli, să schimbe această stare de lucruri, Germania însăşi, era pradă" lsiilor războiului civil şi nu înceta să proclame, prin pretinşii ei oameni de :ă era gata să accepte tot ceea ce i se va impune.

Cînd, în relaţiile internaţionale, un popor încetează, ca urmare a lipsei ite a instinctului de conservare, să poată fi un aliat "activ", el decade la d unui popor sclav şi [ara sa are soarta rezervată unei colonii.

Pentru a evita ca puterea Franţei să devină prea preponderentă, Anglia ai avea la dispoziţie decît un singur mod de a acţiona: să se asocieze iilor ei.

De fapt, Anglia nu şi-a atins scopul pe care îl avea în vedere facînd iul. Acesta nu a înlăturat pericolul pe care îl prezenta pentru echilibrul de de pe continent predominanţa dobîndită de un stat european, ci l-a făcut mai ameninţător.

Din punct de vedere militai*, în 1914 Germania era încolţită de două ţări î care una dispunea de forţe echivalente şi cealaltă de forţe mult superioa-a aceasta se adăuga superioritatea maritimă a Angliei. Franţa şi Rusia, re, erau obstacole suficiente pentru a împiedica orice creştere excesivă a ;iei germane. Poziţia geografică a Reichului, extrem de defavorabilă din ! de vedere militar, putea fi, în plus, considerată un coeficient de securitate împiedica orice creştere importantă a puterii acestei ţări. Configuraţia urilor ei era, din punct de vedere militar, defavorabilă în caz de luptă triva Angliei; dacă regiunea maritimă era puţin întinsă şi îngustă, Lerele terestre, erau, în schimb, mult prea întinse şi deschise.

Situaţia Franţei de astăzi este cu totul diferită: ca putere militară, ea prima şi nu are nici un rival serios pe continent; este în siguranţă la sud aţele frontierelor care o protejează împotriva Spaniei şi Italiei; neputinţa ei noastre îi asigură securitatea dinspre Germania; de-a lungul unei lungi deri a coastelor sale, ea este aşezată în faţa centrelor vitale ale imperiului nic. Nu numai că acestea constituie ţinte uşoare pentru avioane şi pentru rile cu bătaie lungă, dax* căile de comunicaţie ale comerţului englez ar fi se fără apărare atacurilor submarinelor. Un război submarin, susţinut pe a lungă a Atlanticului şi pe ţărmurile întinse ale Franţei de-a lungul teranei în Europa şi în Africa de Nord, ar avea consecinţe dezastruoase ru Anglia.

Astfel din punct de vedere politic rezultatul luptei împotriva creşterii "ii Germaniei a fost stabilirea hegemoniei Franţei pe continent; rezultatele, mnct de vedere militar, au fost următoarele: Anglia i-a stabilit Franţei locul ca putere terestră în lume şi a trebuit să recunoască faptul că Uniunea ricana îi este egală pe mare. Din punct de vedere economic, ea le-a cedat lor săi aliaţi teritorii în care avea interese de primă importanţă.

După cum politica tradiţională a Angliei vizează balcanizarea Europei

într-o oarecare măsură, cea a Franţei doreşte acelaşi lucru înprivinţajermaniei.

Anglia va dori întotdeauna să împiedice o putere continentˆ oarecare să-şi întărească forţele într-atît încît să poată juca un rol importanifn politica mondială; ea vrea aşadar să menţină un oarecare echilibru între fonie de care dispun statele europene; căci aceasta este una dintre condiţiile primrdiale ale hegemoniei Angliei în lumea întreagă.

Franţa va dori întotdeauna să împiedice constituirea Germaniei într-o forţă omogenă; menţinerea unei federaţii de mici state germane ale qor forţe să se echilibreze şi care să nu fie supuse unei autorităţi centrale; să qipe malul sting al Rinului; toate acestea sînt condiţiile necesare stabilirii şiasigurării hegemoniei sale in Europa.

Scopul ultim al diplomaţiei franceze va fi veşnic în opoziţie ctendinţele fundamentale ale diplomaţiei engleze.

Cînd examinăm, ţinînd cont de consideraţiunile pe care le-am expus, posibilităţile alianţelor pe care epoca actuală i le oferă Germaniei, ne convingem repede că tot ceea ce putem face practic în domeniul alianţelor este să ne apropiem de Anglia. Deşi consecinţele politicii sale de război au fost şi au rămas nefaste pentru Germania, nu trebuie să refuzăm să constatăm că Anglia nu mai are *astăzi* nici un interes presant ca Germania să fie *distrusă* şi că, dimpotrivă, ibiectivul diplomaţiei engleze trebuie să fie tot mai mult, pe măsura scurgerii anilor, frînarea instinctului imperialist exagerat de care este însufleţită Franţa. Numai că o politică de alianţe nu se face pierzînd vremea cu jignirile din trecut; *a nu este rodnică decît dacă profităm de lecţiile istoriei. Experienţa ar fi trebuit ;ă ne înveţe că alianţele încheiate pentru urmărirea unor scopuri *negative* suferă ie o slăbiciune congenitală. *Destinele a două popoare nu sînt temeinic sudate iecît atunci cînd ele au in vedere un succes comun, sub formă de cîştiguri, de cuceriri comune, pe scurt, de creştere a puterii de care va profita fiecare dintre de.*

Lipsa de experienţă a poporului nostru în domeniul politicii externe ;ranspare în modul cel mai limpede în ştirile din presa cotidiană, care vorbesc lespre *simpatia* mai mare sau mai mică manifestată de cutare sau cutare om ie stat străin *faţă de Germania,* şi care văd, în presupusele înclinaţii ale acestui)m faţă de poporul nostru, garanţia deosebită a unei politici favorabile ntereselor noastre. A raţiona astfel înseamnă a comite o absurditate incredibilă, nseamnă a specula prostia fără seamăn de care dă dovadă micul burghez german ie tip obişnuit atunci cînd vorbeşte despre politică. Nu există om de stat englez, unerican sau italian care să fi luat vreodată poziţie ca "germanofil". Orice om ie stat englez este fireşte în primul rînd *englez,* orice american este mai întîi *imerican* şi nu se va găsi nici un italian gata să facă o altfel de politică decît o jolitică *italianofilă.* Aşadar cel care pretinde că alianţele se întemeiază pe nclinaţiile *germanofile* ale oamenilor de stat influenţi ai cutărei sau cutărei laţiuni străine este un măgar sau un mincinos. Condiţia necesară pentru ca iestinele a două popoare să se înlănţuie nu este respectul reciproc sau simpatia reciprocă, ci perspectiva avantajelor pe care le va avea fiecare dintre contrac-;anţi de pe urma asocierii. Cu alte cuvinte, un om de stat englez, de exemplu, /a putea practica o politică constant anglofilă şi niciodată germanofilă, dai' inumite interese determinate ale acestei politici *anglofile* vor putea, din notivele cele mai diferite, concorda cu interesele *germanofile.* Cazul nu se va Drezenta, fireşte, astfel decît într-o anumită măsură şi într-o zi situaţia va putea 1 complet răsturnată; *dar arta unui om de stat conducător constă tocmai în a *ăsi, cînd este vorba, într-o anumită epocă, de realizarea unei operaţiuni necesare,*

partenerii care trebuie să folosească aceleaşi mijloace pentru a-şi apăra propri lor interese.

Aplicarea practică a acestui principiu trebuie dedusă$_s$ pentni preze; din răspunsul care va trebui dat la întrebările următoare. *Ce state nu au prezent nici un interes vital ca o Europă centrală germană să fie complet scoa din cauză pentru a permite Franţei să exercite, economic şi militar, o hegemor necontestată? Şi care sînt statele care, date fiind propriile lor condiţii de exister şi orientarea tradiţională a politicii lor, ar vedea, în desfăşurarea unei astfel situaţii, o ameninţare pentru propriul lor viitor?*

Căci trebuie în sfîrşit să ne dăm limpede seama de următorul faj duşmanul de moarte, duşmanul nemilos al poporului german este şi rămîi Franţa. Nu contează cine a guvernat sau guvernează Franţa; fie că sînt Burbor sau iacobinii, Napoleonii sau democraţii burghezi, republicanii clericali s? bolşevicii roşii: scopul final al politicii lor externe va fi întotdeauna să pu] mîna pe frontiera Rinului şi să consolideze poziţia Franţei pe acest fluviu, făcîi toate eforturile pentru ca Germania să rămînă dezbinată şi împărţită.

Anglia doreşte ca Germania să nu fie o putere mondială; Franţa nu vri să existe o putere numită Germania; diferenţa este considerabilă! Dar, astăzi, n nu luptăm pentru a ne recuceri poziţia de putere mondială; noi trebuie să batem pentru existenta patriei noastre, pentru unitatea naţiunii noastre şi pentr pîinea zilnică a copiilor noştri. Dacă, trăgînd concluzia acestor premise, trecei în revistă aliaţii pe care ni-i poate oferi Europa, nu rămîn decît două stat *Anglia* şi *Italia.*

Anglia nu doreşte să aibă în faţa ei o Franţă al cărei braţ înarmat, j care restul Europei nu este capabil să-1 respingă, ai* putea apăra o politică d natură să contrarieze într-o bună zi interesele engleze. Anglia nu poate doi vreodată să aibă de-a face cu o Franţă pe care posesiunea unor bogate mine d fier şi de cărbune în Europa occidentală ai* face-o capabilă să joace în economi mondială un rol periculos pentru ea. Şi Anglia nu poate dori nici ca Franţa se bucure în politica de pe continent, datorită fărîmiţării restului Europei, de poziţie atît de sigură pe cît îi stă în putinţă sau chiar să se vadă constrînsă să rei cu mai multă energie şi ambiţie politica mondială care este una din tradiţiil diplomaţiei franceze. Bombele Zeppelin de odinioară s-ar putea înmulţi în flecar noapte; supremaţia militară a Franţei apasă greu asupra a ceea ce formeaz inima imperiului mondial guvernat de Marea Britanic

Nici Italia nu poate dori ca poziţia preponderentă ocupată de Franţa Europa să mai fie consolidată. Viitorul Italiei depinde de o extindere teritoria ale cărei elemente sînt grupate în jurul bazinului mediteranean. Ceea ce împins Italia în război nu era, cu siguranţă, pofta de a acţiona pentru măreţi Franţei, ci intenţia de a da o lovitură mortală duşmanului detestat pe care avea în Adriatica. Orice nouă întărire a puterii franceze pe continent este, p< viitor, un obstacol de care Italia se va putea lovi; de aceea nu ti-ebuie să m închipuim vreodată .că înrudirea raselor poate suprima orice rivalitate între doui

jare.

Examinarea cea mai realistă şi mai lucidă a situaţiei europene arată că ;te două state: *Anglia* şi *Italia* sînt, în primul rînd, cele ale căror interese iculare cele mai fireşti nu sînt, sau sînt, în ultimă instanţă, cel mai puţin te de condiţiile necesare existenţei unei naţiuni germane şi că aceste interese :ordâ chiar pînă la un anumit punct cu această existenţă.

Este adevărat că atunci cînd apreciem posibilităţile acestor alianţe, nu iuie să pierdem din vedere trei factori. Cel dintîi ne priveşte pe noi, ceilalţi privesc statele în chestiune.

In principiu, încheierea unei alianţe cu actuala Germanie este posibilă[1]? atere care caută într-o alianţă un ajutor pentru executarea unui plan *ofensiv* joate alia cu un stat ale cărui guverne, de cîţiva ani încoace, au oferit ginea celei mai lamentabile incapacităţi, a laşităţii pacifiste şi în care marea oritate a naţiunii, orbită de doctrinele democratice şi marxiste, îşi trădează arul şi ţara în modul cel mai revoltător? Oare o putere oarecare poate spera)rezent să poată stabili raporturi avantajoase pentru ea cu un stat, cu tdngerea că într-o zi va putea lupta alături de el pentru apărarea intereselor tune, atunci cînd acest stat nu are, evident, nici curajul nici dorinţa de a ca nici măcar un deget pentru a-şi apăra propria viaţă, existenţa sa? Oare o jre oarecare, pentru care un tratat de alianţă este, şi trebuie să fie, ceva mai t decît un contract de garanţie care vizează menţinerea unei stări de pieire ;ă, cum a fost vechea şi dezatruoasa Triplă Alianţă, va contracta o alianţă ibilă la bine şi la rău cu un stat ale cărui manifestări cele mai caracteristice slugărnicia faţă de străinătate, iar în interior înăbuşirea ruşinoasă a uţilor naţionale; cu un stat care nu mai are, din vina conducerii sale, nimic eţ; cu nişte guverne care nu se pot lăuda că se bucură de cel mai mic respect îngă concetăţenii lor, astfel încît străinilor le este cu neputinţă să-i admire?

Nu! o putere care ţine la reputaţia ei şi care caută în alianţă ceva mai It decît nişte subsidii pentnx nişte parlamentari avizi de pradă nu se va alia jermania de astăzi şi chiar nu poate să o facă. *Incapacitatea noastră actuală i încheia alianţe este raţiunea profundă şi ultimă a solidarităţii existente între arii care ne duşmănesc.* Cum Germania nu se apără niciodată decît prin va "proteste" înflăcărate ale parlamentarilor noştri de elită, cum restul lumii are motiv să lupte pentru ca să ne apere, cum principiul bunului Dumnezeu » să nu elibereze popoarele lipsite de curaj, nici chiar popoarele care nu au un *interes direct* în distingerea noastră totală nu au nimic altceva de făcut it să ia parte la incursiunile tâlhăreşti ale francezilor, fie şi numai ca să dedice Franţa, asociindu-se şi participînd la jafuri, să continue singură să-şi rească forţele.

In al doilea rînd, nu trebuie să subapreciem dificultăţile pe care le-ar întîmpina ţările care pînă în prezent ne-au fost duşmane dacă starea de spirit a păturilor profunde ale popoarelor care au suferit influenţa unei propagande care a impresionat masele ai" începe să se schimbe faţă de noi. Nu poţi pi'ezenta ani de zile un popor ca pe o adunătură de "huni", de "tîlhari", de "vandali" etc. şi apoi, de pe o zi pe alta, să descoperi că el este opusul lor şi să pr-ezinfi vechiului duşman drept aliatul de mîine.

Trebuie să fim şi mai atenţi la un al treilea fapt a cănii însemnătate este şi mai mare pentru întorsătura pe care o vor lua viitoarele alianţe în Europa.

Dacă menţinerea Germaniei în starea ei actuală de neputinţă nu prezintă decît puţin interes pentru politica engleză, ea are un interes foarte mare pentru finanţa evreiască internaţională. Politica engleză oficială sau, mai bine zis, tradiţională şi puterile bursei supuse în întregime influenţei evreieşti urmăresc scopuri opuse; o dovedesc în mod deosebit de evident poziţiile difei'ite pe care le iau şi una şi celelalte faţă de problemele care privesc politica externă a Angliei. *Finanţa evreiasca doreşte, contrar intereselor reale ale statului englez, nu numai ca Germania să fie complet ruinată din punct de vedere economic, dar şi ca ea să fie, politic, total redusă la sclavie.* într-adevăr, internaţionalizarea economiei noastre germane, adică luarea în posesie de către finanţa mondială evreiască a forţelor de producţie din Germania nu se poate face complet decît într-un stat politiceşte bolşevizat. Dai- pentru ca trupele marxiste care luptă în folosul capitalului evreiesc internaţional să poată distruge definitiv statul naţional german, au nevoie de un ajutor prietenesc venit din afară. De aceea armatele Franţei trebuie să-i dea statului german lovituri violente, pînă ce Reichul, zguduit din temelii, va pieri din cauza atacurilor trupelor bolşevice aflate în slujba finanţei evreieşti internaţionale.

Astfel evreul este cel care îndeamnă astăzi cu cea mai mare rîvnă la distrugerea radicală a Germaniei. Tot ceea ce se tipăreşte în lumea întreagă împotriva Germaniei este scris de evrei, după cum, în timp de pace şi în timpul războiului, presa jucătorilor la bursă evrei şi a marxiştilor a aţîţat sistematic ura împotriva Germaniei pînă cînd statele au renunţat, unele după altele, la neutralitate şi, sacri ficînd adevăratele interese ale popoarelor, au intrat în coaliţia mondială îndreptată împotriva noastră.

Raţionamentul evreilor este evident. Bolşevizarea Germaniei, adică distingerea radicală a conştiinţei naţionale populare germane, care face posibilă exploatarea forţei de producţie germane supuse jugului finanţei evreieşti internaţionale, nu este decît preludiul extinderii tot mai mari pe care o va lua cucerirea lumii înfregi visată de evrei. Aşa cum s-a întîmplat atît de des în istorie, Germania trebuie să fie pivotul pe care se va sprijini această luptă uriaşă. Dacă poporal nostru şi statul nostru sînt victimele acestor tirani ai popoarelor care sînt evreii cu sîngele alterat şi lacomi de bani, întregul pămînt va fi prins în tentaculele acestei hidre; dar dacă Germania scapă de înlănţuirea lor, se va putea considera că cel mai mare pericol la care au fost vreodată

? toate popoarele a încetat să amenințe lumea întreagă.

Dacă este sigur că evreimea și-a pus în funcțiune toate intrigile
ane nu numai pentru a întreține ostilitatea pe care națiunile i-o arătau
iniei, dar și pentru a o exacerba pe cît posibil, nu este mai puțin sigur că
î activitate nu concordă decît într-o foarte mică măsură cu adevăratele
;e ale popoarelor pe care ea le otrăvește. *In general, cu fiecare din*
ele vizate de propaganda sa, evreimea nu folosește decît argumente menite
'< maximum de efect asupra spiritului naţiunii aţîţate de emisarii săi şi ale
noduri de a vedea ea le cunoaște perfect, acelea al căror succes este mai

Față de poporul nostru al cărui sînge este extrem de amestecat, evreimea
este, pentru a duce lupta de la care așteaptă puterea, de ideile mai
au mai puțin "cosmopolite" inspirate de ideologia pacifistă și care s-au
în mintea sa, pe scurt, se mîndrește cu tendințe internaționale; în Franța
de șovinismul căruia i-a recunoscut existența și a cărui putere știe s-o
ze foarte exact; în Anglia pune în joc interesele economice și considerațiu-
politică mondială; pe scurt ea profită întotdeauna de ceea ce caracterizea-
iţialmente spiritul unui popor dat. Numai atunci cînd, prin aceste
e diverse, a cucerit o influență hotărîtoare asupra economiei și asupra
, ea se eliberează de legăturile impuse propagandei sale de aceste
nte fictive și își dezvăluie în parte scopurile ascunse, ce vrea și pentru
i. Apoi procedează și mai rapid la opera ei de distrugere, pînă cînd
mă succesiv toate statele într-un morman de ruine asupra căruia trebuie
teascâ autoritatea suverană a imperiului evreiesc etern.

In Anglia, ca și în Italia, dezacordul existent între concepiiile despre o
excelentă înrădăcinată în pământ și în proiectele financiarilor evrei
ionali este evident și uneori sare brutal în ochi.

Numai în Franța se remarcă astăzi un *acord* secret, mai desăvîrșit ca între *intențiile speculanților la bursă,* intenții *ai căror reprezentanți sînt* dorințele unei *politici naționale inspirate de șovinism.* Tocmai această *e* de vederi constituie un pericol uriaș pentru Germania. Acesta este pentru care Franța este și î-âmîne dușmanul de care trebuie să ne el mai mult. *Acest popor, care decade tot mai mult la nivelul negrilor, secret în pericol, prin sprijinul pe care îl acordă evreilor pentru a-și vpul lor de dominație universală, existența*

rasei albe în Europa. Căci îarea provocată de afluxul de sînge negru pe Rin, în inima Europei, de la fel de bine cu setea de răzbunare sadică şi perversă a acestui yeditar al poporului nostru şi cu calculul rece al evreului care vede în nijlocul de a începe metisajul continentului european în centrul său şi, rasa albă cu sîngele unor oameni inferiori, de a pune temeliile propriei inaţii.

'olul pe care Franţa, aţîţată de setea de răzbunare şi îndrumată o de evrei, îl joacă astăzi în Europa este un păcat împotriva existenţei albe şi va dezlănţui într-o zi împotriva acestui popor toate spiritele

răzbunătoare ale unei generaţii care va fi recunoscut în poluarea raselor păcatul ereditar al omenirii.

In ceea ce priveşte Germania, pericolul pe care îl constituie Franţa pentru ea îi impune datoria de a pune pe planul al doilea toate raţiunile de ordin sentimental şi să întindă mîna aceluia care, fiind la fel de ameninţat ca şi noi, nu vrea nici să sufere nici să îndure năzuinţele dominatoare ale Franţei.

In Europa nu există, în întreg viitorul pe care-l putem îmbrăţişa cu privirea, decît doi aliaţi posibili pentru Germania: Anglia şi Italia.

Dacă astăzi ne dăm osteneala să aruncăm o privire în urmă asupra felului în care a fost condusă politica Germaniei de la revoluţie încoace, nu putem face altceva, în prezenţa stîngăciei continue şi de neînţeles a guvernelor noastre, decît să ne luăm capul în mîini şi să ne lăsăm pui" şi simplu pradă disperării sau, împinşi de o indignare vie, să pornim la război împotriva unui asemenea regim. Actele sale nu au avut niciodată nimic inconştient, căci intelectualii noştri chiori din noiembrie au reuşit să facă ceea ce ai* putea părea inimaginabil oricărei minţi capabile să gîndească: *ei au umblat cu umilinţă după favorurile Franţei.* Da! în toţi aceşti din urmă ani, cu o mişcătoare nerozie de visători incorigibili, ei au încercat continuu să devină prieteni buni cu Franţa, făceau neîncetat plecăciuni în faţa "marii naţiuni" şi, în fiecare truc perfid al călăului francez, credeau de îndată că văd primele simptome ale unei schimbări de dispoziţie. *Cei care conduceau politica noastră din culise nu au împărtăşit fireşte niciodată această părere greşită şi nesăbuită. Pentru ei, buna înţelegere cu Franţa era mijlocul firesc de a sabota orice politică de alianţe eficace.* Ei n-au avut niciodată îndoieli asupra scopurilor urmărite de Franţa şi de cei care erau în spatele ei. Ceea ce îi forţa să acţioneze ca şi cum ai* fi crezut sincer că destinul Germaniei putea suferi o schimbare era faptul că îşi dădeau seama cu luciditate că în caz contrai* poporul nostru s-ar fi angajat probabil pe o altă cale.

Fireşte că ne va fi foarte greu să facem Anglia să intre ca viitoare aliată în rmdurile partizanilor noştri. Presa noastră evreiască a ştiut întotdeauna să concentreze ura poporului nostru asupra Angliei şi nu un singur fraier german a căzut cu cea mai mare bunăvoinţă în capcanele întinse de evrei: s-au spus vrute şi ne vrute despre "renaşterea" puterii maritime germane, s-a protestat împotriva furtului coloniilor noastre, s-a cerut ca ele să fie recucerite; toate aceste vorbe furnizau materialele pe care canalia de evreu le făcea să ajungă la congenerii săi englezi şi din care se alimenta o propagandă eficace. Burghezii noştri nerozi care se amestecă în politică încep să înţeleagă vag că astăzi noi nu trebuie să luptăm pentru ca Germania să devină "puternică pe mare" etc. Dirijarea forţelor naţiunii germane spre acest obiectiv, înainte de a ne fi asigurat solid situaţia în Europa, era o nebunie încă înainte de război. Azi un

semenea proiect trebuie să fie adăugat la numărul acelor prostii care, în Dlitică, se numesc crime.

Uneori aveai într-adevăr motive de disperare cînd vedeai cu cîtă artă iau evreii care trăgeau sforile să distragă poporul nostru cu chestiuni cu totul îcundare, provocau manifestaţii şi proteste, în timp ce în acelaşi moment ranţa mai lua o bucăţică de carne din trupul poporului nostru şi submina istematic bazele independenţei noastre.

In legătură cu aceasta, trebuie să vorbesc în special despre o idee fixă pe are evreul a ştiut în anii aceia s-o exploateze cu o pricepere extrordinară: 'irolul de Sud.

Bineînţeles, Tirolul de Sud. Chiar dacă mă ocup aici de această tiestiune, îmi rezerv dreptul de a reveni asupra ei, căci va trebui să-i venim de ac acestei bande de mincinoşi care, speculînd lipsa de memorie şi prostia laşelor de la noi, îşi permite să simuleze o indignare patriotică mai străină cestor impostori parlamentari decît este o coţofană de noţiunea de respect atorat proprietăţii altuia.

Insist asupra faptului că am făcut personal parte dintre oamenii care, .tunci cînd se decidea soarta Tirolului de Sud - adică din august 1914 pînă în Loiembrie 1918 - s-au situat acolo de unde această regiune putea fi şi ea apărată ficace: înrîndurile armatei. In acei ani m-am bătut pe măsura forţelor mele, nu >entru a împiedica pierderea Tirolului de Sud, ci pentru ca patria să-1 păstreze a fel ca pe orice altă ţară germană.

Cei care atunci nu au luat parte la luptă, au fost tîlharii de parlamen-ari, toţi acei mişei care făceau o politică de partid. In schimb, în vreme ce noi uptam cu convingerea că numai un sfirşit victorios al războiului îi va permite >oporului german să păstreze şi Tirolul de Sud, aceşti trădători compromiteau actoria prin bîrfelile lor şi prin apelurile lor la revoltă, astfel încît în final Siegfried a murit cu pumnalul înfipt în spate în timp ce lupta. *Căci fireşte că nu iiscursurile incendiare şi ipocrite rostite de parlamentari eleganţi în Piaţa °rimăriei din Viena sau în faţa Feldherrnhalle din Miinchen îi puteau asigura Germaniei posesiunea Tirolului de Sud, ci numai batalioanele care luptau pe 'ronţ. Cei care au provocat separarea lui au trădat atît Tirolul cîţsi toate celelalte .eritorii germane.*

Cei care îşi închipuie că problema Tirolului de Sud va putea fi rezolvată prin proteste, declaraţii, defilări paşnice ale unor asociaţii sînt sau nişte canalii iesăvîrşite sau nişte mic-burghezi germani.

Trebuie totuşi sâ ajungem să ne dăm seama că nu vom putea reintra în oosesia teritoriilor pierdute nici prin invocări solemne adresate Atotputernicului, nici prin speranţele pioase puse într-o societate a Naţiunilor, ci numai prin forţa armelor.

Toată problema este aşadar să ştim cine sînt cei care sînt gata să recîştige cu arma în mînă teritoriile pierdute.

In ceea ce mă priveşte, pot da asigurări sincere că încă mă simt destul de

curajos ca să iau parte la recucerirea Tirolului de Sud punîn4mă în frunte^ unui batalion de şoc, alcătuit din flecari din parlament şi din aJlşefi de partida ca şi din cîţiva consilieri aulici. Ce fericit aş fi să văd cîteva şinele explodîirf dintr-odată deasupra unei manifestări protestatare atît de "înfierate"! Cred W o vulpe care intră într-un coteţ de găini nu ai- provoca cîrîitur'nai speriate ji că fuga păsărilor ca să se pună la adăpost n-ar fi mai rapidă decîtferuta unei atît de superbe "adunări de protest".

Dai' cel mai vrednic de dispreţ în treaba asta este c3 ieşti domni nu cred nici ei înşişi că mijloacele pe care le folosesc pot da rezulta. Ei, personal, ştiu foarte bine cît de ineficace şi de inofensive sînt scenele IOT iirleşti de bîlci-Dai- acţionează astfel pentru că fireşte că astăzi este mai *nşcM pălăvrăgeşti* despre recuperarea Tirolului de Sud decît era odionioară I *lupţi* pentrJ păstrarea lui. Fiecare face ce poate; atunci noi ne-am vărsat sîu#e, astăzi aceşti domni îşi ascut pliscul.

Cel mai delicios este să vezi cum se înfoaie cercurile leniniste vieneză reclamînd astăzi Tirolul de Sud. Acum şapte ani, printr-un sp#r şi o trădare demnă de cei mai mari ticăloşi, augusta şi ilustra lor dinastie iajutat coaliţii* mondială să pună stăpînire pe Tirolul de Sud ca preţ al victoriei de. In vreme^ aceea, aceste cercuri au susţinut politica dinastiei lor trădătoă şi nu le păşi* nici cît negru sub unghie de Tirolul de Sud sau de orice altceva, beşte că astăzi este mult mai uşor să reîncepi să lupţi pentru acest teritoriu, tn moment c2 această luptă nu este dusă decît cu arme "spirituale" şi, în ori'caz, este mai uşor să răguşeşti perorînd într-o "adunare de protest", ma^iestînd nobilii indignare care îţi umple sufletul şi să faci crampa scriitorul^ mîzgălind ui[1] articol de ziar decît să fi aruncat în aer nişte poduri în liiţpul ocupaţiei Ruhrului.

Motivul pentru care anumite cercuri au făcut, în rtmii ani, dii[1] chestiunea Tirolului de Sud pivotul raporturilor germano-italie^i este evident' *Evreii şi partizanii Habsburgilor au cel mai mare interes să îrfiedice politici de alianţe a Germaniei, aici ea ar putea provoca într-o zi învika unei patrii germane independente. Nu din dragoste pentru Tirol se joacă tastă comedie, care nu-i este de nici un folos şi chiar îl prejudiciază, ci de frica* I *acordul cari s-ar putea stabili între Germania şi Italia.*

Numai printr-un efect al gustului pentru minciună şi'alomnie care domneşte în aceste cercuri au neruşinarea să prezinte lucmril^i aşa fel încît să *ne* acuze că am "trădat" Tirolul.

Trebuie să le spunem acestor domni cu toată limpezirii necesară că: *Tirolul a fost trădat în primul rînd de fiecare german valid cărei' a servit între anii 1914-1918 undeva pe front şi nu i-a fost folositor patriei;*

In al doilea rînd, de fiecare om care, în acei ani nu- contribuit Ici întărirea capacităţii de rezistentă a poporului nostru, care Si *permită sa continuie războiul şi să susţină lupta pînă la capăt;*

In al treilea rînd, de fiecare om care a luat parte .^revoluţia din

ibrie, fie direct, prin actele sale, ***fie indirect, prin*** *complezenţa sa laşă şi care îmat astfel singura arma care putea salva* ***Tirolul*** *de Sud;*

In al patrulea rînd, de toate partidele şi membrii acestor partide care pus semnătura pe ruşinoasele tratate de la Versailles şi Saint-Germain.

Ei, da! iată cum stau lucrurile, domnilor curajoşi care nu protestaţi decît liscursurile voastre!

Astăzi nu mă las condus decît de ***o*** *singură consideraţie: teritoriile ite nu se recuperează cu limba bine ascuţită a parlamentarilor gălăgioşi,* ***ă*** *e recucerite cu o sabie bine ascuţită, cu* ***alte cuvinte cu preţul unor lupte*** *oase.*

Or, nu ezit să declar că dacă soarta ***a hotărît astfel,*** *eu nu numai că nu ă recucerirea Tirolului de Sud este* ***posibilă printr-un război, dar personal*** *recomanda o asemenea încercare, avînd convingerea că această chestiune Tte trezi în toţi germanii entuziasmul* ***patriotic înflăcărat care*** *este condiţia lei. Cred, în schimb, că dacă sîngele* ***nostru trebuie să*** *curgă într-o zi, ar fi ă să-l risipim pentru eliberarea a două sute de mii de germani atunci cînd, i de noi, peste şapte milioane de alţi germani zac sub dominaţie străină rea Renaniei) şi cînd o arteră vitală a poporului german (Rinul) traversează în care se zbenguie hoarde de negri.*

Dacă naţiunea germană vrea să pună capăt unei stări de lucruri care nţă să o facă să dispară de pe pămîntul Europei, ea nu trebuie să recadă în la comisă înainte de război şi să-şi facă un duşman din lumea întreagă; ea > să distingă care este duşmanul ei cel mai periculos pentru ca să-l lovească trîndu-şi toate forţele asupra lui. Şi dacă această victorie are drept condiţie di făcute în alte domenii, generaţiile viitoare ale poporului nostru ni le vor Ele vor şti să aprecieze cu atît mai bine înspăimîntâtoarea noastră situaţie , grijile noastre profunde şi hotărîrea grea luată atunci, cu cît rezultatul Hor noastre va fi mai strălucit.

Noi trebuie să ne lăsăm conduşi astăzi de ideea călăuzitoare că un stat poate recupera teritoriile pe care le-a pierdut decît atunci cînd şi-a rit mai întîi independenţa politică şi puterea patriei-mamă.

A face posibilă şi a asigura această independentă şi această putere o politică de alianţe înţeleaptă, iată care este prima sarcină pe care trebuie eplinească, în ceea ce priveşte politica externă, un guvern energic.

Dai- noi, naţional-socialiştii, trebuie îndeosebi să ne ferim să-i urmăm pe ii noştii în vorbe, care sînt conduşi de evrei. *Ce nenorocire ar fi dacă şi ea noastră, în loc să pregătească lupta cu sabia, s-ar exersa protestînd*

Ideea stranie a unei alianţe cavalereşti cu cadavrul numit statul '-rgic a adus după sine prăbuşirea Germaniei. A asculta de imaginaţie şi timent, cînd studiezi posibilităţile care i se oferă actualmente politicii '. externe este cel mai bun mijloc de a ne împiedica pentru totdeauna să ne

Este necesar să respingem acum obiecţiile pe care le-ar putea ridica **cele** trei întrebări puse deja, cu alte cuvinte să ştim:

Primo, dacă este posibilă alianţa cu Germania actuală a căra slăbiciune este evidentă pentru toţi;

Secundo, dacă naţiunile duşmane par capabile să opereze o asemenea convertire;

Tertio, dacă, dată fiind influenţa evreimii, această influenţă nu va fi mai puternică dedt interesul bine înţeles şi bunăvoinţa celorlalte popoare şi nu va împiedica şi zădărnici toate proiectele de alianţe.

Cred că am tratat deja suficient unul din cele două aspecte ale prunului punct. Se înţelege de la sine că nimeni nu va voi să se alieze cu actuala Germanie. Nu există nici o putere în lume care să îndrăznească să-şi lege soarta de cea a unui stat ale cărui guverne nu pot inspira nici cea mai mică încredere. In ce priveşte încercarea multora din concetăţenii noştri care pretind că au găsit în lamentabila stare morală de care suferă actualmente poporul nostru explicaţia conduitei guvernului, sau chiar scuza ei, ea trebuie respinsă în modul cel mai hotărît.

Este sigur că lipsa de caracter dovedită de poporul nostru de şase ani încoace este deosebit de tristă; indiferenţa lui fajă de interesele cele mai grave ale naţiunii este într-devăr deznădăjduitoare şi laşitatea sa cere cîteodată răzbunare cerului. Numai că noi nu trebuie să uităm niciodată că, acum cîţiva ani, poporul în chestiune a dat lumii cel mai admirabil exemplu al celor mai înalte virtuţi omeneşti. Din zilele lui august 1914 pînă la sfirşitul acestei gigantice lupte a naţiunilor, nici un popor de pe pămînt nu a dovedit mai mult curaj bărbătesc, mai multă perseverenţă îndîrjită şi mai multă abnegaţie decît poporul nostriTgerman devenit astăzi atît de vrednic de milă. Nimeni nu va voi să pretindă că rolul ruşinos, jucat actualmente de poporul nostru, este expresia trăsăturilor caracteristice specifice ale fiinţei sale lăuntrice. Ceea ce vedem în jurul nostru, ceea ce simţim în sinea noastră stnt consecinţele înspăimîntătoare ale sperjurului comis la 9 noiembrie 1918; ele ne-au tulburat profund inteligenţa şi raţiunea. Vorba poetului cum că răul nu poate produce la rîndul său decît rău se adevereşte mai mult ca oricîndL Cu toate acestea, chiar în acest moment, însuşirile fundamentale bune ale poporului nostru nu au dispărut complet; ele dormitează încă în adîncurile conştiinţei şi s-au putut vedea uneori, asemeni unor fulgere tăcute care brăzdează un cer învăluit în întuneric, strălucind virtuţi de care Germania viitoare îşi va aminti într-o zi ca de primele simptome ale unei convalescente aflate la începutul ei. Nu o dată s-au găsit mii şi mii de tineri germani care erau hotărîţi să-şi sacrifice voluntar şi bucuros, ca în 1914, anii tineri pe altarul scumpei lor patrii. Milioane de oameni au reînceput să lucreze cu aceeaşi sîrguinţă şi cu acelaşi zel de parcă ruinele

>cate de revoluţie nu ar fi existat niciodată. Fierarul se află din nou în faţa alei sale, ţăranul merge în urma plugului său şi savantul stă aşezat în tetul lui. Cu toţii îşi fac datoria cu aceleaşi eforturi şi cu acelaşi devota-

Asuprirea pe care duşmanii noştri ne fac s-o îndurăm nu mai este ită, ca altădată, cu hohote de rîs, ci se resimte amărăciunea şi mînia. Fără ală dispoziţia oamenilor s-a schimbat mult.

Dacă această evoluţie a spiritelor nu se manifestă încă sub forma unei 'ieri a ideii de putere politică şi de instinct de conservare, greşeala aparţine care, începînd cu 1918, conduc poporul nostru spre pieire, mai puţin ;r-o hotărîre a cerului, cît prin propria lor autoritate.

Desigur, atunci cînd astăzi ne deplîngem naţiunea, ar trebui totuşi să ne băm: Ce s-a făcut pentru a o îndrepta? Oare puţinul sprijin pe care 1-a dat rul hotărîrilor guvernelor noastre - care de altfel abia dacă existau - este ;mn al vitalităţii reduse a naţiunii noastre sau mai degrabă dovada faptului etoda folosită pentru păstrarea acestui bun preţios a eşuat complet? *Ce au* ! *guvernele noastre pentru ca în acest popor să renască un spirit de mtndrie mala, de mîndră bărbăţie şi de ură, fiicei a mîniei?*

Atunci cînd, în 1919, poporului german i-a fost impus tratatul de pace, i avut dreptul să sperăm că acest instrument al unei asupriri fără margini trezit la poporul nostru german o dorinţă violentă de libertate. *Tratatele de ale căror exigenţe lovesc* popoarele asemeni unor lovituri de bici acţionează eori precum primele duruituri de tobă anunţînd viitoarea răzmeriţă.

Cîte foloase s-ar fi putut trage de pe urma tratatului de pace de la sailles!

Acest instrument de furt fără măsură şi al unei înjosiri ruşinoase ar fi it fi, în mîinile unui guvern care ar fi vrut să se servească de el, mijlocul de ilţa pasiunile naţionale la gradul cel mai ridicat. Dacă o propagandă în stil e ai" fi ştiut să se folosească de cruzimile comise cu o plăcere sadică, ele ai* ansformat indiferenţa unui întreg popor într-o indignare revoltată şi această gnare ar fi crescut pînă la furie!

Cît de uşor s-ar fi întipărit aceste fapte cu litere de foc în mintea şi în ia poporului nostim pentru ca în sfîrşit ruşinea resimţită în comun şi ura ună a şaizeci de milioane de bărbaţi şi de femei să devină un torent de flăcări, :uptor în care s-ar fi călit o voinţă de fier şi din care ar fi izbucnit strigătul:

"Vrem să ne regăsim armele!"

Desigur, iată la ce poate servi un asemenea tratat de pace. Oprimarea îăsurată care apasă asupra noastră, neruşinarea pretenţiilor lui furnizau iele cele mai eficace unei propagande care viza să scoată din amorţeala lor iţele vitale ale naţiunii noastre.

Dar atunci trebuie ca orice tipăritură, începînd cu alfabetul din care LIUI învaţă să citească pînă la ultimul ziar, ca orice teatru şi orice cinemato-

graf, orice coloană de afişe şi orice palisadă liberă să fie puse în slujba acestei unice şi mari misiuni, pînă cînd invocarea nevolnică adresată cerului de asociaţiile noastre de patrioţi "Doamne, fă-ne iarăşi liberi!" să se transforme în mintea celui mai mic copil în această rugăciune înflăcărată: *"Dumnezeule Atotputernic, binecuvîntează într-o zi armele noastre, fii tot atît de drept pe cît ai fost întotdeauna; hotărăşte acum dacă merităm libertatea; Doamne, binecuvîntează lupta noastră!"*

Au fost lăsate să treacă toate ocaziile favorabile şi nu s-a făcut nimic.

Cine se va mira aşadar dacă poporul nostim nu este ceea ce ar trebui şi ar putea să fie? Dacă restul lumii nu vede în noi decît servitorul, cîinele supus care linge cu recunoştinţă mîna care 1-a lovit?

Este sigur că actualmente capacitatea noastră de a încheia alianţe este compromisă din vina poporului nostru, dar şi mai mult din cea a guvernelor noastre. Dacă, după opt ani de asuprire din cele mai neînfrînate, poporul nostru îşi manifestă atît de puţin voinţa de a fi. liber, de vină este perversitatea guvernelor noastre.

Pentru ca poporul nostru să poată practica o activitate politică de alianţe, este necesar ca el să se ridice în ochii celorlalte popoare şi această reabilitare depinde de existenţa, în Germania, a unei autorităţi guvernamentale care să nu fie servitoarea prea umilă a statelor străine, capul de corvoadă care pune în slujba lor propriile noastre forţe; este nevoie de un guvem care să fie crainicul conştiinţei naţionale.

Cînd poporul nostru va avea un guvem care-şi va vedea misiunea în aceasta, nu vor trece şase ani pînă cînd o direcţie îndrăzneaţă dată politicii externe a Reichului să nu se poată sprijini pe voinţa la fel de îndrăzneaţă a unui popor însetat de libertate.

Cea de-a doua obiecţie, cea care observa cît e de greu să transformi nişte popoare duşmane în aliaţi cordiali, poate fi respinsă astfel:

Psihoza germanofobă generală pe care propaganda de război a dezvoltat-o artificial în celelalte ţări va exista fatalmente cîtă vreme Reichul nu va fi redobîndit, prin renaşterea conştiinţei naţionale a poporului german, trăsăturile caracteristice ale unui stat care îşi joacă partida pe eşichierul european şi cu care se poate juca. Numai atunci cînd guvernul şi poponal nostru vor fi dat impresia că se poate încheia, în deplină securitate, o alianţă cu ele, o putere sau alta va fi, dacă interesele sale sînt paralele cu ale noastre, determinată să-şi schimbe opinia publică prin efectul unei propagande contrare. Dai* un asemenea rezultat cere fireşte ani de muncă perseverentă şi abilă. Tocmai pentru că schimbarea orientării opiniei unui popor necesită o lungă perioadă de timp, această încercare nu trebuie făcută decît după o chibzuinţă matură, adică atunci cînd vom fi

;onvinşi că această muncă merită osteneala şi că va da roade în viitor, rea dispoziţiilor morale ale unei naţiuni nu va trebui întreprinsă, lu-ne în pălăvrăgelile zadarnice ale unui ministru al afacerilor externe, t sau mai puţin inteligent, fără garanţia prealabilă că dispoziţiile noi **vor** iraloare reală. Altminteri va produce în rîndurile opiniei publice o deplină. Garanţia cea mai sigură a posibilităţii de a încheia mai tîrziu

cu un alt stat nu sînt vorbele umflate ale unor miniştri izolaţi, ci tea evidentă a unor tendinţe guvernamentale bine definite şi care par ie şi în acelaşi timp o opinie publică orientată în aceeaşi direcţie. 2a De care o vom putea avea în aceste două postulate va fi cu atît mai tă cu cît autoritatea guvernamentală se va strădui să pregătească şi să prin propaganda sa revirimentul opiniei publice şi cu cît, invers, e acesteia din urmă se vor reflecta mai evident în cele ale guvernului. *Tnpopor - aflat în situaţia noastră -nu va fi considerat capabil să încheie edt atunci dnd guvernul şi opinia publică vor proclama şi vor manifesta le lor voinţa fanatică de a lupta pentru a-şi redştiga libertatea.* Aceasta diţia prealabilă care trebuie îndeplinită înainte de a întreprinde ■ea opiniei publice în alte state care ar fi dispuse, pentru apărarea or proprii, să urmeze aceeaşi cale ca şi partenerul al cărui concurs li a util, pe scurt să încheie o alianţă.

lai există însă încă un punct care trebuie luat în considerare: *schimba-ziţiilor morale bine consolidate fiind o sarcină grea al cărei scop mulţi 'nţelege de la început, a furniza, prin greşelile care pot fi comise, arme* e *vor servi adversarii pentru a contraataca este în acelaşi timp o crimă ie.*

Vebuie să se înţeleagă că va trece negreşit un timp destul de îndelungat un popor va înţelege în întregime intenţiile secrete ale guvernului său, acesta nu poate da lămuriri asupra scopurilor finale ale muncii de politică căreia i se consacră şi trebuie să conteze fie pe încrederea oarbă r, fie pe intuiţia claselor conducătoare mai dezvoltate din punct de telectual. Dar, cum această clarviziune, acest tact politic şi capacitatea ice nu există la mulţi oameni şi cum unele raţiuni politice nu îngăduie i explicaţii, o parte din conducătorii intelectuali ai naţiunii se vor întotdeauna împotriva noilor tendinţe în care va vedea pur şi simplu erienţe, lipsindu-le puterea de a le pătrunde înţelesul. In felul acesta "ovoca opoziţia elementelor conservatoare ale statului, cărora li se vor rijorătoare. te aceea se impune urgent ca oamenilor care ar stînjeni munca de

ce ar trebui să determine înţelegerea reciprocă a două popoare să li mînă cel mai mare număr posibil de arme care le-ar putea folosi, în tunci cînd este vorba, ca în cazul nostru, de flecărelile preţioase şi [1] ale asociaţiilor patriotice şi ale mic-burghezilor care fac politică la o :afenea. Căci este suficient să reflectezi puţin pentru a recunoaşte că

strigătele care pretind o nouă flotă de război, recuperarea coloniilor noastre etc, nu sînt în realitate decît nişte pălăvrăgeli prosteşti, care nu conţin nici o idee realizabilă practic. Pentru Germania nu poate fi considerat avantajos modul în care politica engleză profită de efuziunile absurde ale acestor susţinători ai protestului dintre care unii sînt inofensivi, ceilalţi dezechilibraţi, dar care în taină lucrează cu toţii pentru duşmanii noştri de moarte. Ei se epuizează în demonstraţii din cele mai dăunătoare împotriva lui Dumnezeu şi a lumii întregi şi uită principiul fundamental, care este condiţia oricărui succes: *"Cîndfaci ceva, fă-l complet. Urlînd împotriva a cinci sau şase state, neglijăm să ne concentrăm toate forţele morale şi fizice pentru a-l lovi în inimă pe duşmanul nostru cel mai infam şi sacrificăm posibilitatea de a ne întări prin alianţe înainte de a începe această răfuială.*

Şi aici, mişcarea naţional-socialistă are o misiune de îndeplinit. Ea trebuie să înveţe poporul nostru să nu se oprească cu privirea asupra amănuntelor şi să nu ia în considerare decît lucrurile cele mai importante, să nu-şi risipească eforturile urmărind obiective secundare şi să nu uite că noi trebuie să luptăm astăzi pentru existenţa însăşi a poporului nostru şi că singurul duşman pe care trebuie să-l vizeze loviturile noastre este şi rămîne puterea care ne curmă această existenţă.

Poate că va trebui să ne impunem sacrificii grele. Dar acesta nu este un motiv să refuzăm să ascultăm raţiunea şi să ne certăm cu lumea întreagă, scoţînd strigăte fără sens, în loc să ne concentrăm forţele împotriva duşmanului nostru celui mai periculos.

De altfel, poporul german nu are moralmente dreptul să acuze atitudinea restului lumii faţă de el, cită vreme nu va fi cerut socoteală criminalilor care şi-au vîndut şi şi-au trădat propria lor ţară. A arunca de la distanţă insulte şi proteste împotriva Angliei, Italiei etc şi a lăsa să se plimbe libere printre noi canaliile care, punîndu-se în solda propagandei de război a duşmanilor noştri, ne-au smuls armele, ne-au zdrobit moral şi au vîndut Reichul redus la neputinţă pentru treizeci de dinari nu înseamnă a da dovadă de o convingere respectabilă.

Inamicul nu face decît ceea ce era de prevăzut. Atitudinea sa şi actele sale ar trebui să ne servească drept lecţie.

Dacă nu sîntem capabili să ne ridicăm la înălţimea acestui punct de vedere, trebuie sâ ne dăm seama că nu ne mai rămîne decît deznădejdea, din moment ce trebuie să renunţăm să practicăm pe viitor orice politică de alianţe. Căci, dacă nu vrem să ne aliem cu Anglia, pentru că ne-a furat coloniile, nici cu Italia, pentru că ocupă Tirolul de Sud, nici cu Polonia şi cu Cehoslovacia, pentru că ele sînt Polonia şi Cehoslovacia, nu ne va mai rămîne alt aliat posibil în Europa decît Franţa, care, în treacăt fie spus, ne-a furat Alsacia şi Lorena.

Este îndoielnic că acest mod de a acţiona este foarte favorabil intereselor poporului german. In orice caz, ne putem totuşi întreba dacă o asemenea opinie este apărată de un imbecil sau de un şarlatan abil.

Cînd este vorba de şefi, înclin întotdeauna spre cea de-a doua ipoteză.

O schimbare a dispoziţiilor moi^ale ale cîtorva popoare, care pînă în
au fost duşmanii noştri şi ale căror adevărate interese vor concorda pe
u ale noastre, în măsura în care judecata omenească este capabilă să
se poate produce, dacă forţa internă a statului nostni şi voinţa noastră
;ă de a ne apăra existenţa fac din noi aliaţi al căror concurs- are o oarecare
s şi dacă, în plus, propriile noastre stîngăcii sau chiar acte criminale nu
•nizează hrana pentru propaganda adversarilor acestor proiecte de alianţă
Li
duşmani.

Cel mai greu este de răspuns la cea de-a treia obiecţie.

Putem oare să credem că reprezentanţii adevăratelor interese ale ilor cu care este posibilă o alianţă îşi vor putea atinge scopurile împotriva ui, acest duşman de moarte al statelor populare şi naţionale independen-

De exemplu politica engleză tradiţională este sau nu capabilă să învingă nţa funestă a evreimii?

Este, cum am mai spus, foarte greu de răspuns la această întrebare. Ea ie de prea mulţi factori pentru a putea aduce o apreciere definitivă. In caz, un lucru este sigur: *într-un singur stat puterea executivă poate fi '.rată atît de temeinic instalată şi atît de absolut pusă în slujba intereselor ncît nu se mai poate spune că forţele evreimii internaţionale sînt capabile itracareze în mod eficace politica socotită necesara de guvern într-un singur*

Lupta dusă de Italia fascistă, poate în fond inconştient (dar, în ceea ce mă • te, eu nu cred aceasta), împotriva celor trei arme principale ale evreilor este tai bună dovadă că pot fi sfărîmaţi, fie şi prin procedee indirecte, colţii aşi ai acestei puteri care se ridică deasupra statelor. Interzicerea societăţilor te *masonice, hărţuiala presei internaţionale, ca şi suprimarea definitivă a ismului internaţional şi, invers, consolidarea progresivă a concepţiei fasciste •e stat vor face guvernul italian, pe măsura scurgerii anilor, din ce în ce mai bil să apere interesele poporului italian fără a se sinchisi de şuierăturile ii evreieşti care ameninţă lumea întreagă.*

Lucrurile se prezintă mai puţin bine în Anglia. In această ţară a "celei libere democraţii", evreul exercită o dictatură aproape absolută pe căi
te, prin opinia publică. Şi totuşi, şi în această ţară se duce o luptă neîntre-
ă între reprezentanţii intereselor statului englez şi susţinătorii dictaturii
diale exercitate de evrei.

Violenţa cu care aceste două curente contrarii se ciocnesc adesea s-a ifestat pentru prima dată în modul cel mai limpede după război, în poziţiile cite luate de guvernul englez, pe de o parte, şi de presă, de cealaltă, faţă de

problema japoneză.

De îndată ce s-a terminat războiul, vechea ostilitate reciprocă dintre America şi Japonia a început să se manifeste din nou. Fireşte că marile puteri europene nu puteau rămîne indiferente în prezenţa acestui nou pericol de război. Toată înrudirea de rasă nu împiedica Anglia să încerce un anumit sentiment de invidie şi de nelinişte văzînd progresele Statelor Unite în toate ramurile economiei şi ale politicii internaţionale. Această fostă colonie, acest copil al metropolei pare să dea naştere unui nou stăpîn al lumii. Se înţelege că astăzi Anglia, neliniştită şi îngrijorată, îşi trece în revistă vechii aliaţi şi că politica engleză vede cu nelinişte venind clipa în care nu se va mai spune:

"Anglia domneşte asupra marilor", ci *"Mările Statelor Unite".*

Uriaşul stat al Americii de Nord, cu enormele bogăţii pe care le scoate dintr-un pămînt virgin este mai puţin vulnerabil decît Reichul înconjurat de duşmani. Dacă zarurile ai* trebui aruncate pentru partida decisivă, Anglia ar fi pierdută în cazul în care ar fi redusă la propriile-i forţe. De aceea ea apucă lacom mîna galbenă şi se cramponează de o alianţă care îi este poate de neiertat din punctul de vedere al rasei, dai' care, din punct de vedere politic, este singurul mijloc pe care Anglia îl are la dispoziţie pentru a-şi întări poziţia în lume în faţa ambiţiilor continentului american.

In timp ce guvernul englez nu se hotăra să renunţe la legătura care o unea de partenerul său asiatic, în ciuda luptei pe care el o ducea în comun cu continentul american pe cîmpurile de luptă din Europa, întreaga presă evreiască a atacat pe la spate această alianţă.

Cum este posibil că organele evreieşti au fost pînă în 1918 slujitorii fideli ai Angliei în lupta împotriva Reichului german şi că, dintr-odată, ele au comis trădarea de a-şi urma propriul lor drum?

Nimicirea Germaniei era conformă nu intereselor Angliei, ci mai ales intereselor evreilor, după cum astăzi nimicirea Japoniei ar servi mai puţin interesele statului englez cît proiectele uriaşe ale şefilor care speră să facă să domnească stăpînirea evreiască asupra lumii întregi. In vreme ce Anglia depune toate eforturile pentru a-şi păstra poziţia în lume, evreul pregăteşte atacul care -îi va permite să cucerească această lume.

El constată că statele europene sînt deja instrumente pasive aflate în mîna sa, că le domină prin tertipul numit democraţie occidentală sau direct prin bolşevismul rus. Dai-nu-i ajunge că ţine Lumea Veche în mrejele lui; aceeaşi soartă ameninţă şi Lumea Nouă. Evreii sînt stăpînii puterilor financiare din Statele Unite. In fiecare an foitele de producţie ale unui popor de o sută douăzeci de milioane de suflete trec mai mult sub controlul lor; foarte puţin numeroşi sînt aceia care, spre marea furie a evreilor, rămâi încă absolut independenţi.

Cu abilitate perfidă, ei modelează opinia publică şi o transformă în instrumentul măreţiei lor viitoare.

Capetele cele mai luminate ale evreimii cred deja că văd apropiindu-se momentul realizării cuvîntului de ordine al Vechiului Testament şi după care

i devora celelalte popoare.
că în mijlocul uriaşei turme a gărilor deznaţionalizate şi devenite eieşti ar mai rămîne un singur stat independent, întreaga acţiune ar L în ultimul moment. Căci o lume bolşevizată nu poate supravieţui nzînd tot globul.
că rămîne un singur stat care mai are încă energie şi măreţie imperiul mondial pe care vor să-1 clădească satrapii evrei va fi înfrînt, ranie de pe pămînt, de forţa ideii naţionale.
i evreul ştie prea bine că dacă, adapatîndu-se timp de o mie de ani ilor externe, a putut să submineze temelia popoarelor Europei şi să e nişte metişi care nu mai aparţin nici unei specii definite, nu este impună aceeaşi soartă unui stat naţional asiatic cum este Japonia.
poate maimuţări pe englez, pe american şi pe francez, dar nu poate pastia ce-1 desparte de un om de rasă galbenă din Asia. De aceea el i zdrobească statul naţional japonez cu ajutorul altor state de acelaşi . se debarasa de un adversar periculos, pentru ca ceea ce va mai I autoritatea guvernamentală să devină, în mîinile sale, o putere care scă despotic asupra unor fiinţe lipsite de apărare. se teme de prezenţa unui stat naţional japonez în regatul său evreiesc e ani şi doreşte ca ruina acestui stat să preceadă înstăpînirea propriei uri.
;ă de ce asmute el astăzi popoarele împotriva Japoniei, cum făcea ipotriva Germaniei, şi se poate întîmpla ca în momentul în care L engleză va continua să se bazeze pe alianţa cu Japonia, presa ie limbă engleză să propovăduiască lupta împotriva acestui aliat şi să ă împotriva lui un război de exterminare, în numele principiilor :e şi scoţînd strigătul de raliere: "Jos militarismul şi imperialismul

tă de unde vine nesupunerea evreului în Anglia, adar lupta împotriva pericolului la care evreii expun întreaga lume în această ţară.
aici mişcarea naţional-socialistă va avea de îndeplinit una din sale cele mai importante.
i trebuie să deschidă ochii poporului nostru asupra a ceea ce sînt străine şi să-i reamintească neîncetat cine este adevăratul duşman al ale. In loc să propovăduiască ura împotriva popoarelor ariene, de care te aproape totul, dar de care ne unesc comunitatea de sînge şi liniile unei civilizaţii identice, ea va indica mîniei tuturor pe duşmanul ' al omenirii, arătînd că el este adevăratul autor al tuturor neajunsuri-e.
zr *ea trebuie să vegheze ca măcar poporul nostru să ştie cine este*
său de moarte şi să facă în aşa fel încît lupta dusa de noi împotriva lui
stea vestitoare a timpurilor noi care le va arăta celorlalte popoare calea

5 *pe care trebuie să se angajeze pentru salvarea unei omeniri ariene militante.*

In rest, fie ca raţiunea să ne călăuzească şi voinţa să ne întărească! Fie ca datoria, sfîntă care ne dictează actele să ne dea perseverent^ şi credinţa noastră să ramtna protectoarea şi stâpîna noastră supremă!

CAPITOLUL XIV ENTAREA SPRE EST SAU POLITICA ESTULUI

)ouă motive mă determină să examinez deosebit de atent relaţiile dintre a şi Rusia:

Este vorba mai întîi aici despre împrejurările poate hotărîtoare ale îxteme germane în general.

. Această problemă este de asemenea piatra de încercare a clarviziunii ţii acţiunii tînărului partid naţional-socialist.

Vebuie să mărturisesc că în special al doilea punct mă umple adeseori ijorare amară. Tînăra noastră mişcare îşi recrutează mai puţin efectivele ra indiferenţilor decît din cea a doctrinelor adesea extremiste; este esc ca, în înţelegerea politicii externe, aceşti oameni să fie influenţaţi ile preconcepute şi de slaba înţelegere a cercurilor politice sau e cărora le aparţinuseră înainte. Şi aceasta nu este valabil numai imenii care vin la noi de la *stingă.* Dimpotrivă. Oricît de dăunătoare ar învăţătura pe care au primit-o despre aceste probleme, nu rareori ea a puţin în parte, contrabalansată de un rest de instinct natural sănătos, ste suficient să se înlocuiască influenţa exercitată înainte cu una mai idesea tendinţele sănătoase şi vigoarea instinctului de conservare pe tiut să le păstreze sînt recunoscute ca aliaţii cei mai utili, n schimb, este mult mai dificil să aduci la nişte concepţii politice clare cărui educaţie corespunzătoare a fost la fel de nebunească şi de ilogică >e deasupra, a sacrificat pe altarul obiectivităţii ultimele vestigii ale lui său natural. Tocmai cei care aparţin cercurilor noastre zise

sînt cel mai greu de convins să îmbrăţişeze cauza într-o manieră clară pentru interesele lor şi interesele poporului lor la exterior. Nu numai i lor apasă povara copleşitoare a celor mai extravagante concepţii şi iţi, dai' ei au pierdut, dincolo de orice limită, orice înclinaţie de a-şi tinctul de conservare. Mişcarea naţional-socialistă trebuie de asemenea i lupte grele cu aceşti oameni, lupte grele pentru că, în ciuda neputinţei efericire totale, aceşti oameni sînt adesea pradă unei înfumurări care i plivească pe ceilalţi de sus, împotriva oricărei echităţi şi chiar dacă au cu oameni mai buni decît ei.

aceste personaje arogante, care cunosc totul mai bine decît ceilalţi, sînt ncapabile să examineze sau să cîntărească ceva cu sînge rece, condiţie totuşi în politica externă pentru a încerca sau a realiza ceva.

um aceste cercuri încep tocmai să devieze politica noastră externă în

modul cel mai dezastruos, abătînd-o de la orice apărare efectivă a intenselor rasiste ale poporului nostru pentru a o pune în slujba ideologiei lor fanfcziste, mă simt obligat să tratez în mod special, în faţa partizanilor mei, probleria cea mai 'importantă a politicii noastre externe, adică atitudinea noastră fiţă de Rusia; o voi face atît de complet pe cît o cere înţelegerea generală, în măsira în care cadrul acestei lucrări o permite. In legătură cu aceasta, voi ma face următoarea observaţie:

Dacă trebuie să înţelegem prin politică externă reglementarea raptrturi-lor unui popor cu restul lumii, această reglementare va fi condiţionată defapte foarte exacte. Naţional-socialişti fiind, noi mai putem enunţa în legătU'ă cu politica externă a unui stat rasist următorul principiu:

Politica externă a statului rasist trebuie să asigure mijloacele de existenţă pe această planetă rasei pe care o înglobează statul, stabilind un raport sifoătos, viabil şi conform legilor naturale între numărul şi creşterea populaţiei p(de o parte, întinderea şi valoarea teritoriului pe de altă parte.

In plus, nu trebuie considerată ca raport *sănătos* decît situaţia *ît* care alimentaţia unui popor este asigurată numai de resursele propriului său teritoriu. Orice alt regim, chiar dacă ar dura secole şi milenii, nu este maLpuţin nesănătos şi, mai devreme sau mai tîrziu, ajunge să producă un prejudiciu dacă nu nuna poporului respectiv.

Numai un spaţiu suficient pe acest pămînt poate asigura libertatea existenţei unui popor. *

In plus, întinderea necesară a unui teritoriu de populat nu pcite fi apreciată numai după cerinţele prezentului şi nici chiar după însemnătatea producţiei agricole, raportată la cifra de populaţie. Căci, aşa cum am arăJat în volumul întîi, în capitolul "Politica germană de alianţe înainte de răJboi", *importanţei întinderii teritoriale a unui stat ca sursă directă a alimentaţia sale i se adaugă importanţa ei din punct de vedere militar şi politia* Chiar da'ă un popor îşi vede subzistenţa garantată de întinderea teritoriului său actual„este, totuşi, necesar să se gîndească şi să-i asigure securitatea. Aceasta rezultf din puterea politică a ansamblului statului, putere care este direct proporţională cu valoarea militară a poziţiei sale geografice.

Poporul gennan nu îşi poate închipui viitorul decît ca putere moniială. Vreme de aproape două mii de ani, gestiunea intereselor poporului nostru., cum trebuie să numim activitatea noastră politică externă mai mult sau mai puţin fericită, făcea parte integrantă din *istoria mondială.* Am fost noi înşine martori la aceasta: căci uriaşa luptă a popoarelor din 1914 pînă în 1918 nu era alJceva decît lupta poporului gennan pentru existenţa sa pe globul pămîntesc; noi Dşine calificăm acest eveniment drept război mondial.

Poporul gennan s-a angajat în acea luptă ca o aşa-zisă putere monotială. Spun "aşa-zisâ" fiindcă în realitate nu era aşa. Dacă, în 1914, raportul exiistent între suprafaţa teritoriului său şi cifra populaţiei sale ar fi fost diferit, Germania ar fi fost într-adevăr o putere mondială şi războiul, facînd abstracţie *dd* alţi

ictori, ar fi putut avea un rezultat favorabil.

Nu este sarcina mea, şi nici chiar intenţia mea, să arăt ce s-ar fi ntîmplat fără intervenţia acelui *însă.*

Cu toate acestea, consider că este absolut necesar ca situaţia să fie xpusă deschis şi cu toată simplitatea şi să insist asupra punctelor slabe ngrijorătoare pentru a răspîndi, cel puţin în rîndurile partidului naţional-ocialist, o vedere mai clară asupra necesităţilor.

Astăzi Germania nu este o putere mondială. Chiar dacă neputinţa noastră nilitară de moment ar înceta, nu am putea avea pretenţii la acest titlu. Ce mportanţă poate avea pe planeta noastră o creaţie atît de lamentabilă în ceea e priveşte raportul dintre cifra populaţiei şi suprafaţa teritoriului său ca ictualul Reich german? Intr-o epocă în care, încetul cu încetul, fiecare fragment ii acestui pămînt este atribuit vreunui stat - şi unele îmbrăţişează aproape :ontinente întregi - nu se poate vorbi de putere mondială cînd este vorba de o formaţiune politică a cărei metropolă se limitează la suprafaţa ridicolă de iproape cinci sute de mii de kilometri pătraţi.

Dacă nu luăm în consideraţie punctul de vedere pur teritorial, suprafaţa teritoriului german dispare în întregime faţă de ceea ce se cheamă puterile mondiale. Şi Anglia nu trebuie prezentată ca o dovadă contrară, deoarece metropola engleză nu este, la drept vorbind, decît marea capitală a imperiului mondial englez, care se întinde pe aproape un sfert din suprafaţa globului.

Trebuie să mai luăm în considerare în primul rînd ca state gigant Statele Unite, apoi Rusia şi China. Este vorba de formaţiuni teritoriale care au, fiecare în parte, o suprafaţă de zece ori mai mare decît imperiul german actual. Chiar şi Franţa trebuie socotită printre aceste state. Nu numai pentru faptul că îşi completează armata, într-o proporţie crescîndă, datorită resurselor populaţiilor de culoare a uriaşului său imperiu, ci şi pentru faptul că invadarea ei de către negri face progrese atît de rapide încît se poate vorbi într-adevăr de naşterea unui stat african pe pămîntul Europei. Politica colonială a Franţei de astăzi nu poate fi comparată cu cea a Germaniei de odinioară. Dacă evoluţia Franţei s-ar mai prelungi timp de trei sute de ani în stilul actual, ultimele rămăşiţe ale sîngelui franc ar dispărea în statul mulatru africano-european care este pe cale să se constituie: un imens teritoriu de populare autonomă, întinzîndu-se de la Rin pînă la Congo, populat de o rasă inferioară care se formează cu încetul sub influenţa unui metisaj prelungit. Aceasta este diferenţa dintre politica colonială franceză şi vechea politică colonială germană.

Aceasta din urmă era toată numai jumătăţi de măsură, ca tot ce facem noi. Ea nici nu a extins teritoriile de populare ale rasei germane, nici nu a făcut încercarea - criminală, este adevărat - de a întări puterea Reichului recurgînd la sînge negru. Ascarişii din Africa orientală germană au fost o încercare timidă pe această cale. In realitate ei au servit numai pentru apărarea coloniei. Meea de a transporta trupe negre într-un teritoriu european de operaţiuni, făcînd abstracţie de imposibilitatea ei evidentă în timpul războiului mondial, nu a

existat niciodată, nici măcar ca proiect chemat să fie realizat în împr^ ,. favorabile; în schimb, la francezi ea a fost întotdeauna considerată ca u[a] raţiunile profunde ale activităţii lor coloniale.

Astfel vedem astăzi pe pământ un anumit număr de puteri dintJ* [C<] unele nu numai că bat de departe prin cifra populaţiei poporul nostru g/[11]' dar care găsesc principala raţiune a preponderenţei lor îndeosebi în întu [re] lor teritorială.

Comparaţia dintre imperiul german şi celelalte puteri mondia -punctul de vedere al suprafeţei teritoriului şi al cifrei populaţiei nu ne[1]. [C] încă niciodată atît de defavorabilă ca astăzi, dacă nu ne întoarcem cu ck/ de ani în urmă, la începuturile istoriei noastre. Atunci, ca popor tînăr, ne /[eaE]
impetuos intrarea într-o lume a statelor mari care ameninţau să se prăbvf . şi am contribuit la doborîrea ultimului dintre aceşti uriaşi: Roma. Ast'r, aflăm într-o lume de state, mari şi puternice în curs de formare şi, în mijloc! propriul nostru imperiu decade pe zi ce trece pînă îşi va pierde cO importanţa.

Trebuie să păstrăm în faţa ochilor, cu calm şLsînge rece, acest *t. .* amar. Este necesar să urmărim şi să comparăm, sub raportul cifrei popul/ , * al întinderii teritoriale, imperiul german şi celelalte state de-a lungul sec'. Ştiu că atunci fiecare \a. ajunge consternat la rezultatul pe care l-am exp* deja la începutul acestor consideraţiuni: *Germania nu mai este o j mondială, indiferent dacă poziţia ei militară este puternică sau slabă.*

’ –

No| [nu ma]i putem fi comparaţi cu nici un alt stat mare de pe *gi,'. .* acest lucru nu se datorează decît unei conduceri de-a dreptul nefaste a pd noastre externe, din cauza lipsei sale totale de ataşament - aş putea ap\ . spune testamentare - faţă de un scop determinat; în sfîrşit, din cauza pie oricărui instinct sănătos şi al oricărui sentiment de conservare.

Dacă mişcarea naţional-socialistă vrea să obţină într-adevăr în faţa ii consacrarea unei misiuni măreţe în favoarea poporului nostru, ea trebu' deplin şi dureros conştientă de adevărata poziţie a poporului german pe . pământ, să înceapă cu curaj şi clarviziune lupta împotriva inconştuti incapacităţii care au condus pînă în prezent politica externă a poporului get Atunci, fără menajamente faţă de "tradiţii" şi "prejudecăţi", ea trebiJ [n] găsească curajul de a strînge la un loc poporul nostru şi puterea sa, pent'L lansa pe calea care îl va scoate din actualul său habitat îngust şi îl va co/. spre noi teritorii, eliberîndu-l astfel pentru totdeauna de pericolul de a disj de pe acest pământ sau de a deveni sclavul altora.

T

Mişcarea naţional-socialistă trebuie să se străduiască să

facă să du $_{tl}$ *dezacordul dintre cifra populaţiei noastre şi suprafaţa teritoriului nostru- ac..-*$_{u}$ *fiind considerată atît sursă de subzistenţă cît şi punct de sprijin al puterii ţcF ■ să suprime de asemenea dezacordul existent între trecutul nostru*
actuala noastră neputinţei fără ieşire. Ea trebuie să fie conştientă că, în de paznici ai unei omeniri superioare pe acest pămînt, noi avem obligaţiile

îai mari; şi ea se va putea cu atît mai bine achita de ele cu cît va avea mai îultă grijă ca poponil german să dobîndească conştiinţa rasei sale şi cu cît, pe ngă creşterea cîinilor, a cailor şi a pisicilor, i se va face milă şi de *propriul* său înge.

Atunci cînd calific politica externă germană dusă pînă acum drept ncapabilă şi oarbă, dovada îmi este furnizată de carenţa efectivă a acestei iolitici. Dacă poporul nostru ar fi scăzut intelectual sau ai* fi devenit laş, ezultatele luptei sale pe pămînt nu ar fi fost mai rele decît cele pe care le edem astăzi. Nici măcar evoluţia din ultimii zece ani dinainte de război nu rebuie să ne inducă în eroare în această privinţă; căci forţa unui imperiu nu »oate fi măsurată ca atare, ci numai prin comparaţie cu alte state. Ori tocmai i asemenea comparaţie furnizează dovada că creşterea puterii celorlalte state era nai uniformă şi ajungea astfel la rezultate mai importante; în aceste condiţii, germania, în ciuda ascensiunii ei aparente, în realitate se îndepărta tot mai nult de celelalte puteri şi rămînea departe în urmă; pe scurt, diferenţa creştea n dezavantajul nostru. Şi chiar în ceea ce priveşte cifra populaţiei, noi pierdeam lin ce în ce mai mult. Cu siguranţă poporul nostru nu este întrecut în eroism le nici un alt popor din lume şi, la urma urmei, ca să-şi menţină existenţa el a jlătit cu sîngele lui mai mult decît oricare popor de pe acest pămînt; dacă sacrificiile lui au fost zadarnice, este pentru că au fost prost folosite. Atunci ;înd, în aceeaşi ordine de idei, examinăm temeinic istoria Germaniei din ultimul mileniu, cînd facem să se perinde în faţă ochilor noştri toate războaiele sale şi aenumăratele sale lupte şi cînd analizăm rezultatele definitive aşa cum apar acum, trebuie să recunoaştem că, din această mare de sînge, se ivesc doar trei Fapte, pe care le putem considera drept roadele durabile ale unei acţiuni clarvăzătoare în politica externă şi pui- şi simplu în politică.

1. Colonizarea regiunii de graniţă de la răsărit (Ostmark), înfăptuită în eea mai mare parte de bavarezi.
2. Cucerirea şi pătrunderea pe teritoriul de la est de Elba, şi
3. Oganizarea de către Hohenzollerni a statului brandenburghez prusac,

model şi nucleu al cristalizării unui imperiu nou.

Aceste fapte sînt pline de învăţăminte rodnice pentru viitor!

Primele două mari succese ale politicii noastre externe au rămas cele mai durabile. Fără ele, poporul nostim nu ai' mai juca nici un rol. Ele au fost prima încercare, însă din nefericire singura reuşită, de a armoniza numărul crescînd al populaţiei cu teritoriul. Şi trebuie să considerăm cu adevărat dezastruos faptul că istoriografii noştri germani n-au ştiut să aprecieze la justa lor valoare aceste două mari realizări, de o importanţă fără egal pentru posteritate, în timp ce glorifică tot ce este posibil şi ridică în slăvi un eroism

fantezist şi nenumărate războaie şi lupte aventuroase, rămaSu t_n . . neînsemnate pentru viitorul Naţiunii.

Al treilea mare succes al activităţii noastre politice COIW-I ir. *c* **t ó r i a ii** . » **i** .. . .. , , **bUl In** statului pnisac şi in geneza subsecventa a unei concepţii deoseţ)it$_e$ jü ca şi despre sentimentul de conservare şi de autoapărare al aiin^i sub o formă organizată şi adaptată împrejurărilor actuale.

Din această formă şi din această concepţie despre stat pl$_{ov}$ine t • marea sentimentului apărării individuale în acela al obligaţ|$_e$j de naţiunea. Importanţa acestui fapt nu poate fi supraestimată, P<ip$_{Oru}$l sfîşiat de excesul de individualism, rod al diversităţii rasei™- «o , , ... , . . , ... oi pe care înglobează, îşi va regăsi, graţie disciplinei armatei prusace, cel |>$_u$H$_{n\ 0}$ j capacităţilor de organizare care, de multă vreme, i-au devenit %äine *C i* există la origine la celelalte popoare în instinctul lor de solidari1$_a$t$_e$ gr .,-fost redat, cel puţin în parte, comunităţii noastre naţionale pe (\i$_{ea}$ a*f T B instrucţiei militare. De aceea desfiinţarea serviciului milit^. $_o$bli& t •■ care, pentru zeci de alte popoare nu ar avea absolut nici o importantă noi este plină de consecinţe. încă zece generaţii de germani fără brectivi i instrucţii militare, abandonaţi influenţei nefavorabile a diversităţi rase] - ' urmare, a concepţiilor filozofice, şi poporul nostru şi-ar fi pierdut într-ad ultimul rest de existenţă independentă pe această planetă. Spiri$_u$i germ şi-ar mai putea aduce tributul la o civilizaţie decît prin indivizi izolaţi * naţiunilor străine, fără ca măcar să li se recunoască provenienţa El nu ai- n fi decît un îngrăşământ pentru civilizaţie, pînă cînd în sfirşit ultimi $_{res}$t J -arian nordic ar dispare şi s-ar stinge în noi.

Este remarcabil că importanţa acestor succese politice *t$_{ea}$[$_e$* poporul nostru le-a repurtat în cursul a mai bine de o mie de an^de lupte mult mai bine înţeleasă şi apreciată de adversarii noştri decît de !$_o$i înşi$_{ne}$ vibrăm şi astăzi de eroismul care i-a răpit poporului nostru milio^g din $_C$ei i nobili fii ai săi şi care, în ultimă analiză, a rămas totuşi complefcjteril

Este de cea mai mare importanţă pentru conduita noaslg prezentă viitoare să facem distincţia între adevăratele succese politici p$_e$ $_{care}$ repurtat poporul nostim şi împrejurările în care sîngele naţiunii a *i$_s$t* priinejd fără folos.

Noi, naţional-socialiştii, nu trebuie, în nici un caz, & $_{ne}$ *Q$_{SOCI}$ patriotismului deplasat şi zgomotos al lumii burgheze de ast*>i Există special, pericolul de moarte de a considera că ultima evoluţie dinA$_n$t$_e$ $_c$ ar fi angajat cît de cît propriul nostru viitor.*

Din întreaga istorie a secolului al XlX-lea nu poate rezuJ$_a$ pentru nici o obligaţie veritabilă. Noi trebuie, contrai* atitudinii reprezer%i{ilor epo actuale, să devenim din nou susţinătorii unei concepţii superioare 4spre Politi externă, adică *punerea în acord a teritoriului cu cifra populaţiei. t),|* Tot ceea putem învăţa din trecut este să-i stabilim activităţii noastre un o?bi$_u$ obiect *teritoriul, scop al politicii noastre externe, şi o nouă doctrină filo|ică, scop*

c30— MeinKampf'

di noastre interne.

Voi mai lua pe scurt poziţie în legătură cu întrebarea în ce măsură idicarea de teritorii este legitimată moral. Acest lucru este indispensabil; jăcate, într-adevăr chiar şi în cercurile aşa-zise rasiste apar tot felul de livi mieroşi care se străduiesc să-i indice poporului german, ca scop al itătii sale politice externe, repararea nedreptăţii din 1918 şi totuşi prin sta ei se cred obligaţi să asigure lumea întreagă de fraternitatea şi de »atia rasiste.

Aş spune mai degrabă aşa: *pretenţia de a restabili graniţele din 1914 este '.rozie politică prin proporţiile şi consecinţele ei care o dezvăluie ca pe o tarată crimă. Ca să nu mai spunem că graniţele Reichului, în 1914, nu erau* c *logice. In realitate ele nu înglobau toţi oamenii de naţionalitate germană şi irau nici raţionale din punct de vedere strategic. Ele nu erau rezultatul unei uni politice gîndite, ci nişte graniţe provizorii, în cursul unei lupte netermina-ie erau chiar, în parte, rezultatul jocurilor hazardului!* Tot atît de justificat neori chiar mai justificat s-ar fi putut alege un alt an marcant al istoriei mane, pentru a fixa ca scop al unei acţiuni politice e*xteme 'restabilirea Laţiei existente atunci. Revendicările de mai sus corespund de altfel pe deplin itului lumii noastre burgheze care, nici în acest domeniu, nu are nici cea i vagă idee politică referitoare la viitor, ci care, dimpotrivă, se izolează în :ut şi în trecutul cel mai apropiat: privirile pe care le aruncă în urmă nu)ăşesc propriul ei timp. Inerţia ei o leagă de o situaţie dată şi o face să se mă oricărei modificări a acesteia, fără ca această activitate defensivă să se ice vreodată deasupra simplei tenacităţi. Este aşadar perfect de înţeles că zontul politic al acestor oameni nu se întinde mai departe de 1914. Dar, rmînd că restabilirea graniţelor de atunci este scopul activităţii lor politice, întăresc din nou alianţa gata să se rupă cu adversarii noştri. Numai aşa se plică faptul că, la opt ani după un război mondial la care participau state cu iective foarte des eterogene, coaliţia învingătorilor de moment mai păstrează că o oarecare unitate.

Toate aceste state au profitat, la timpul lor, de prăbuşirea Germaniei, îama de puterea noastră a făcut să

dea înapoi lăcomia şi pofta fiecăreia din :este mari puteri. Ele vedeau în împărţirea cît mai mare cu putinţă a eichului nostru cea mai bună apărare împotriva unei ridicări viitoare, onştiinţa lor neîmpăcată şi teama lor de forţa poporului nostru sînt cimentul ;1 mai durabil care îi mai leagă astăzi pe membrii acestei ligi.

Şi noi nu îi inducem în eroare. Cînd lumea noastră burgheză fixează ca rogram politic al Germaniei restabilirea graniţelor de la 1914, ea îi face să dea iapoi de frică pe fiecare din partenerii care voiau să scape din liga duşmanilor

noştri; într-adevăr, toţi trebuie să se teamă că vor fi atacaţi izolat şi vor pierde protecţia celorlalţi aliaţi. Fiecare stat se simte vizat şi ameninţat de acest cuvînt de ordine. Acesta din urmă este aşadar de două ori nesăbuit:

1. Pentru că lipsesc mijloacele de a-1 face să treacă de la fumul serilor
în care se ţineau adunări la realitate, şi

2. Pentru că, chiar dacă ar fi într-adevăr obţinut, acest rezultat ar fi atît
de mizerabil, încît, Doamne Dumnezeule! el nu ar merita osteneala să punem
din nou în joc sîngele poporului nostru.

Căci nimeni nu ar putea pune la îndoială faptul că nici măcar restabilirea graniţelor de la 1914 nu ar putea fi înfăptuită fără vărsare de sînge. Numai nişte minţi puerile şi naive se pot amăgi că s-ar putea ajunge la o revizuire a tratatului de la Versailles prin umilinţă şi prin rugăminţi; facînd abstracţie de faptul că o asemenea tentativă ar necesita temperamentul lui Talleyrand, ceea ce la noi nu există. Jumătate din oamenii noştri politici este alcătuită din elemente foarte dibace, dai", de altfel, complet lipsite de caracter şi care sînt, pe scurt, ostile poporului nostru; în ce priveşte cealaltă jumătate, ea este alcătuită din oameni blajini, imbecili, inofensivi şi serviabili. Şi de la Congresul de la Viena vremurile s-au schimbat: *nu prinţii şi amantele prinţilor sînt cei care se tocmesc pentru frontierele statelor, acum neînduplecatul evreu cosmopolit luptă pentru a domina celelalte popoare.* Nici unul din ele nu poate îndepărta această mînă de la gîtul său altfel decît cu spada. Numai forţa unită şi concentrată a unei pasiuni naţionale poate, dintr-odată, înfrunta uneltirile internaţionale care tind să ducă popoarele la sclavie. Dar un asemenea gest nu s-ar putea face fără vărsare de sînge.

Dacă, totuşi, ne declarăm convingerea că, într-un fel sau altul, viitorul Germaniei pretinde miza supremă în afara oricărei consideraţii de şmecherlîc politic, miza însăşi pretinde ca lupta să fie dusă pentru un scop demn de ea.

Graniţele din anul 1914 nu au nici o valoare pentru viitorul naţiunii germane. Ele nu constituiau nici salvarea trecutului, nici o forţă pentru viitor. Prin ele, poporul german nu va putea nici să-şi păstreze unitatea internă, nici să-şi asigure subzistenţa; considerate din punct de vedere militar, aceste frontiere nu par nici bine alese si nici măcar liniştitoare; şi, în sfîrşit, ele nu pot îmbunătăţi situaţia în care ne găsim actualmente faţă de celelalte puteri mondiale sau, mai bine zis, faţă de adevăratele puteri mondiale. Distanţa de Anglia nu va fi micşorată; nu vom ajunge la mărimea Statelor Unite; nici măcar Franţa nu ar resimţi o scădere substanţială a importanţei sale în politica mondială.

Un singur lucru ar fi sigur: chiar şi un rezultat favorabil al unei asemenea încercări de a restabili graniţele din 1914 ar duce la o asemenea nouă sîngerare a timpului nostru încît nu am mai putea consimţi la nici un alt sacrificiu de sînge pentni a asigura efectiv viaţa şi viitorul naţiunii noastre. Din contră, în beţia unui asemenea succes, oricît ai* fi de neînsemnată, am renunţa cu atît mai bucuros să ne impunem obiective noi cu cît "onoarea naţională" ar

eparată şi s-ar fi deschis cîteva noi porţi, cel puţin pentru un timp, rii comerciale.

In schimb, noi, naţional-socialiştii, trebuie să rămînem neclintiţi în ea scopului politicii externe: *să-i asigurăm poporului german teritoriul vine în această lume.* Şi aceasta este singura acţiune care justifică, în Dumnezeu şi a posterităţii noastre germane, vărsarea de sînge: în faţa inezeu dacă am fost aşezaţi pe acest pămînt ca să ne cîştigăm aici pîinea cea de toate zilele cu preţul unei lupte perpetue, ca nişte creaturi cărora u le este dat fără revers şi care nu îşi vor datora poziţia de stăpîni ai lui decît inteligenţei şi curajului cu care vor şti să-1 cucerească şi să-1 ; în faţa posterităţii noastre germane, dacă nu va fi vărsat sîngele nici ;ăţean german fără să i se dea Germaniei viitoare mii de noi cetăţeni. ui pe care copiii viguroşi ai generaţiilor de ţărani germani se vor putea într-o zi va justifica sacrificiul propriilor noştri copii şi îi va absolvi pe de stat responsabili, chiar pe cei persecutaţi de generaţia lor, de sîngele L de sacrificiul impus poporului nostru.

In legătură cu aceasta trebuie să mă ridic cu cea mai mare energie */a* acelora dintre scriitorii rasişti proşti care au pretenţia că văd, într-o = cucerire de teritorii, "o lezare a drepturilor sacre ale omenirii" şi se pe aceasta ca să-şi îndrepte împotriva ei mîzgăliturile. Nu se ştie ,ă cine se poate ascunde în spatele unor asemenea indivizi. Dai- este igur că tulburarea pe care o pot produce face jocul duşmanilor poporului Printr-o asemenea atitudine, aceşti criminali contribuie la subminarea pariţia voinţei sale de a-şi apăra exigenţele vitale piin singura metodă espunde acestui scop. Căci nici un popor nu posedă aici pe pămînt nici ai pătrat de teritoriu în virtutea unei voinţe superioare sau a unui drept \ Graniţele Germaniei sînt nişte limite fortuite şi de moment în cursul lupte politice; aşa stau lucrurile şi cu frontierele care delimitează îl celorlalte popoare. Şi, după cum configuraţia suprafeţei noastre nu-i poate părea neclintită ca stînca decît unui imbecil zăpăcit - cînd în e fiecare clipă nu ne arată din evoluţia ei constantă decît o imobilitate ă, rod al acţiunii neîncetate a forţelor naturii, distinsă sau schimbată e nişte forţe mai puternice -, la fel stau lucrurile şi în viaţa popoarelor, îiţelor care le despart.

Frontierele statelor sînt fcicute de oameni şi sînt schimbate de ei. Faptul că un popor a reuşit să cucerească un teritoriu mult prea mare nu :îtuşi de puţin obligaţia superioară de a-1 admite pentru totdeauna. El trează cel mult forţa cuceritorului şi slăbiciunea celui care îndură. Şi în această forţă singură stă apoi dreptul. Dacă astăzi poporul, german într-un teritoriu imposibil se îndreaptă către un viitor deplorabil, nu înseamnă o oprire a destinului şi nici revolta nu constituie o e a acestui destin. După cum nici o putere superioară nu i-a făgăduit t popor mai mult teritoriu decît poporului german sau după cum nici ea

n-ar fi, dimpotrivă, ofensată de această nedreaptă repartiţie a solului; după cum strămoşii noştri n-au primit în dar de la cer pămîntul pe care trăim noi azi: căci ei au trebuit să-1 cucerească luptînd, primejduindu-şi viaţa. Tot aşa, pe viitor, nu "graţia" rasistă îi va da poporului nostru pămînt şi, odată cu el, mijloacele de existenţă, ci numai puterea spadei victorioase îl va putea obţine.

Pe cît sîntem astăzi de convinşi cu toţii de necesitatea unei răfuieli cu Franţa, pe atît de ineficace ai' rămîne pentru noi în ansamblul ei, dacă scopurile politicii noastre externe s-ar mărgini la aceasta. N-ar putea fi interpretată decît ca o acoperire a spatelui pentru extinderea habitatului nostru în Europa. Căci nu am putea rezolva această problemă dobîndind colonii, ci exclusiv dobîndind un teritoriu de populare care să mărească însăşi suprafaţa patriei noastre marvă. In plus, prin aceasta nu numai că s-ar asigura solidaritatea strînsă a noilor colonii cu metropola, dai' s-ar procura întregului ansamblu teritorial avantajele care constau în măreţia lui unificată.

Mişcarea rasistă nu trebuie să devină avocatul altor popoare, ci să lupte pentru poporul său. Altminteri ea ai- fi de prisos şi în plus nu ar exista nici un drept să zeflemisim trecutul. Căci atunci am acţiona ca şi el. Vechea politică germana a fost considerată, din punct de vedere dinastic, o nedreptate: viitoarea politică nu trebuie să se inspire nici dintr-un nerod sentimentalism "rasist" cosmopolit. Mai cu seamă, noi nu sîntem jandarmii "bietelor popoare mici" binecunoscute, ci soldaţii propriului nostru popor.

Cu toate acestea, noi, naţional-socialiştii, nu trebuie să ne mulţumim cu atît: *dreptul la sol şi la pămînt poate deveni o datorie, atunci cînd un popor mare pare sortit pieirii, în lipsa de extindere.* Şi în mod cu totul special cînd nu este vorba de un oarecare popor negru neînsemnat, ci de Germania, mama **oricărei** vieţi, mama întregii civilizaţii actuale. *Germania va fi o putere mondială sau nu va exista deloc.* Dai", pentru a deveni o putere mondială, ea are nevoie de acea amploare teritorială care îi va conferi, în acel moment, importanţa necesară şi care le va oferi cetăţenilor săi mijloacele necesare existenţei.

De aceea, noi, naţional-socialiştii, abolim deliberat orientarea politicii externe dinainte de război. Noi începem acolo unde ea a fost încheiata acum şase sute de ani. Noi oprim eternul marş al germanilor spre sudul şi spre vestul Europei şi ne îndreptăm privirile către Răsărit.

Noi punem capăt politicii coloniale şi comerciale dinainte de război şi inaugurăm politica teritorială a viitorului.

Dai' dacă astăzi vorbim de teritorii noi în Europa, nu ne putem gîndi mai întîi decît la *Rusia* şi la ţările limitrofe care depind de ea.

Destinul însuşi pare să ne arate aceasta cu degetul; lăsînd Rusia pradă bolşevismului, el a răpit poporului rus acea pătură de intelectuali care a

întemeiat şi şi-a asumat pînă în prezent existenţa sa ca stat. Căci organizarea statului rus nu a fost rezultatul aptitudinilor politice ale slavismului în Rusia, :i mai degrabă un exemplu remarcabil al activităţii, creatoare de state, a îlementului germanic în mijlocul unei rase de o valoare mai scăzută. Multe din statele puternice de pe pămînt au fost create astfel. Popoare inferioare, avînd in fruntea lor organizatori şi stăpîni de rasă germanică, au luat proporţii pînă ce au devenit, la un moment dat, state puternice, şi au rămas puternice atîta ireme cît sîmburele rasei creatoare a statului s-a păstrat nealterat. Astfel, de secole întregi, Rusia trăia pe seama nucleului germanic al păturilor sale superioare conducătoare care actualmente poate fi considerat extirpat şi nimicit. Evreul i-a luat locul. Şi după cum Rusia este incapabilă să scuture jugul evreilor prin propriile sale mijloace, tot astfel evreul nu poate, cu vremea, menţine puternicul stat. El însuşi nu este un element organizator, el nu este decît un ferment de descompunere. Uriaşul stat din răsărit este numai bun să se prăbuşească. Şi sfîrşitul dominaţiei evreieşti în Rusia va însemna în acelaşi timp sfîrşitul Rusiei ca stat. Am fost aleşi de destin ca să asistăm la o catastrofa care ira fi dovada cea mai solidă a justeţii teoriilor rasiste în legătură cu rasele umane.

Şi misiunea noastră, misiunea mişcării naţional-socialiste, constă în a iduce propriul nostru popor la acele concepţii politice care îl vor face să-şi vadă jiitorul nu în impresii ameţitoare dintr-o nouă campanie a lui Alexandru, ci *în munca laborioasă a plugului german căruia spada nu are decît să-i dea pămînt*

*

Se înţelege de la sine că evreii anunţă o rezistenţă foarte activă faţă de această politică. Ei simt mai bine ca oricine semnificaţia unei asemenea :onduite pentru propriul lor viitor. Şi însuşi acest fapt ar fi trebuit să le iemonstreze tuturor oamenilor cu convingeri cu adevărat naţionale temeiul acestei noi orientări. Dar vai! se întîmplă tocmai contrariul. Nu numai în :eixurile naţional-germane, dar chiar şi în cele ale "rasiştilor" este proclamată î ostilitate înverşunată împotriva ideii unei asemenea politici a Răsăritului; ele se referă, ca aproape întotdeauna în asemenea cazuri, la vreo autoritate stabilită. Evocă spiritul lui Bismarck pentru a acoperi o politică pe cît de lipsită Ie sens pe atît de extraordinar de vătămătoare pentru poporul german. Odinioară Bismarck însuşi ar fi acordat o mare importanţă bunelor relaţii cu Rusia. Intr-o anumită măsură, este just. Dar, în acelaşi timp, se uită complet faptul că el acorda o tot atît de mare importanţă bunelor relaţii cu Italia şi că acelaşi domn de Bismarck s-a aliat odinioară cu Italia ca să poată înfrînge mai uşor rezistenţa Austriei. De ce nu continuăm şi *această* politică? "Pentru că Italia ie astăzi nu este Italia de atunci", se va spune. Bine. Dar atunci, domnilor, permiteţi-mi să obiectez că nici Rusia de astăzi nu mai este Rusia de atunci. Lui

Bismarck nu i-a venit niciodată ideea să fixeze o politică odată pentni totde şi din principiu. El domina prea bine situaţia ca să se împiedice de un asem obstacol. *Aşadar întrebarea nu trebuie să fie: Ce a făcut atunci Bismarck? c degrabă: ce ar fi făcut el astăzi? Şi este mai uşor de răspuns la această între In înţelepciunea sa politică, el nu s-ar fi aliat niciodată cu un stat sortit pi*

In rest, în vremea sa Bismarck nu a privit politica colonia comercială germană decît cu sentimente foarte amestecate şi încă pentru interesa mai întîi să asigure cele mai bune şanse consolidării şi întăririi int a statului pe care îl crease. Acesta a fost de asemenea singurul motiv pe care a fost mulţumit să aibă spatele acoperit de Rusia, ceea ce îi lăsa mînă lj în vest. Dar ceea ce atunci i-a fost folositor Germaniei, astăzi i-ar fi daună

încă din 1920-1921, cînd tînăra mişcare naţional-socialistă a început ij să se profileze pe orizontul politic şi cînd a început să fie considerată, ici-coj mişcare de eliberare a naţiunii germane, partidul nostru a fost abordat diferite părţi în vederea încercării de a stabili o anumită legătură între J *mişcările de eliberare din alte tari.* Aceasta sub auspiciile "ligii naţiur oprimate" cu nenumăraţi protagonişti. In cea mai mare parte era vorba reprezentanţi ai cîtorva state balcanice şi ai Egiptului şi Indiei, care mi-au fl întotdeauna impresia unor flecari pretenţioşi, dar fără nici o bază veritabilă. S găsit totuşi mulţi germani, mai ales din tabăra naţională, care s-au lăsat oij de aceşti orientali aţîţaţi şi care au crezut că văd, într-un oarecare student hir sau egiptean venit nu se ştie de unde, pe "reprezentantul" Indiei sav Egiptului. Nu-şi dădeau seama că era vorba, în general, de oameni care n-av^ nimic în spate şi mai ales pe care nu-i autorizase nimeni să încheie un oarecare cu cineva şi că rezultatul practic al tuturor relaţiilor cu ace elemente era nul, dacă nu cumva timpul pierdut trebuie înscris în cor "pierderi şi cîştiguri"! Eu m-am ferit întotdeauna de aceste tentative, nu nu pentni că aveam altceva mai bun de făcut decît să-mi irosesc săptămînile "tratative" atît de sterile, dai', în acelaşi timp, consideram că totul ar fi inutil şi chiar dăunător, chiar dacă era vorba de reprezentanţii autorizaţii acestor naţiuni.

Era deja destul de supărător, încă în timp de pace, că politica germaj în loc să imagineze o activitate ofensivă personală, ajungea la alianţa defensj cu nişte state bătrîne scoase la pensie de istoria mondială. Alianţa cu Austr ca şi alianţa cu Turcia, nu avea nimic îmbucurător. In timp ce marile put militare şi industriale de pe pămînt se uneau într-o alianţă ofensivă activă, adunam cîteva organisme bătrîne ale unor state neputincioase şi, cu *aci* talmeş-balmeş sortit pieirii, ne străduiam să rezistăm împotriva unei coalj mondiale active. Germania a ispăşit amarnic greşeala acestei politici exter Dar această ispăşire pare să nu fi fost destul de amară ca să-i ferească pe eter noştri visători de o recădere promptă. Căci încercarea de a-i dezarma învingătorii atotputernici printr-o "Ligă a naţiunilor oporimate" nu este nu ridicolă, ea este funestă. Tentativă funestă, deoarece ea abate, din nou şi mer

nil nostru de la posibilităţile reale şi îl face să se lase pradă unor speranţe Lor iluzii pe cît de himerice pe atît de sterile. Germanul din zilele noastre îănă într-adevăr cu omul pe cale să se înece, care se agaţă de un pai. Şi aici e fi vorba de oameni altfel foarte cultivaţi. De îndată ce se întrezăreşte irea speranţei celei mai neverosimile, aceşti oameni încep să umble şi să ărească această fantomă. Fie că este vorba de o Ligă a naţiunilor oprimate de o Societate a naţiunilor, sau de orice altă închipuire himerică, ea va găsi şi mii de credincioşi.

îmi mai amintesc şi acum de speranţele puerile şi de neînţeles care s-au ut subit în cercurile rasiste, în 1920-1921, legate de o catastrofă iminentă ;ru Anglia în India. Nişte prestidigitatori asiatici - sau, poate, sînt gata s-o it, adevăraţi "apărători ai libertăţii" indieni - care circulau în vremea aceea L Europa reuşiseră să le sugereze unor oameni perfect rezonabili sub alte ;cte ideea fixă că marele imperiu britanic era în pragul ruinei tocmai în a care constituia piatra sa unghiulară. Fireşte că ei nu erau conştienţi că în >t caz propria lor dorinţă zămislea toate aceste idei şi nici de absurditatea •antelor lor. Căci, scontînd pe faptul că prăbuşirea dominaţiei engleze în India nsemna sfîrşitul Imperiului britanic şi al puterii engleze, ei admiteau astfel ndia avea pentru Anglia o importanţă capitală.

Dai- această problemă vitală nu era probabil un mare secret cunoscut
nai de profeţii "rasişti" germani, putem să credem că era cunoscut şi de
ducătorii istoriei engleze. Este mult prea pueril să admitem că Anglia nu ştie
iprecieze la justa ei valoare importanţa Indiei pentru uniunea mondială
;anică. Şi faptul că n-au învăţat nimic din războiul mondial şi că nu recunosc
gnoră complet dîrzenia anglo-saxonă închipuindu-şi că Anglia ai* putea lăsa
scape India fără să recurgă la cele din urmă mijloace este un semn supărător.
;e în acelaşi timp dovada unei totale lipse de cunoaştere de către germani a
nierei britanice de a pătrunde în acest imperiu şi de al administra. *Anglia*
va pierde India decît dacă este hărăzită ea însăţi, în mecanismul său
ninistrativ, descompunerii rasiale (eventualitate exclusă cu desăvîrşire în
île noastre în India) *sau dacei este obligată de spada unui duşman puternic.*
;te rebeli indieni n-ar reuşi niciodată să o facă. Noi, germanii, am învăţat bine
este de greu să îmblînzeşti Anglia! Fără a mai pune la socoteală faptul că eu,
german, prefer totuşi, orice ar fi, să văd India sub dominaţie engleză decît sub
.care
alta.

Speranţele suscitate de mitul unei insurecţii în Egipt sînt la fel de ădnice de milă. "Războiul sfînt" poate da un fior plăcut celor care, la noi, fac idioţii, închipuindu-şi că alţii sînt gata să-şi verse sîngele pentru noi ■ căci, rbind deschis,

această speculaţie laşă a fost întotdeauna izvorul nemăturisit unor astfel de speranţe - ; în realitate, acest răztoi ar avea un sfîrşit infernal b tirul nimicitor al companiilor mitraliorilor englezi şi grindina de bombe strugătoare.

Fiindcă este imposibil să lansezi o coaliţie de invalizi în atacul unui stat

puternic, hotărît să-şi verse la nevoie cel din urmă strop de sînge ca să-şi apere existenţa. Ca rasist care se bazează pe rasă pentru a aprecia valoarea materialului uman, nu am dreptul să leg soarta poporului meu de cea a aşa-ziselor "naţiuni oprimate", cunoscînd deja inferioritatea lor rasială.

Astăzi trebuie să adoptăm exact aceeaşi atitudine faţă de Rusia. Actuala Rusie, lipsită de clasa ei conducătoare gennanică - independent de intenţiile tainice ale noilor săi stăpîni - nu poate fi un aliat în lupta pentru eliberarea naţiunii germane. *Din punct de vedere pur militar, condiţiile ar fi de-a dreptul catastrofale în cazul unui război purtat de Germania şi Rusia împotriva Europei occidentale şi probabil împotriva întregii lumi. Lupta s-ar desfăşura nu pe teritoriul rus, ci pe teritoriul german,* fără ca Germania sa poată primi de la Rusia un ajutor cît de cît eficace. Mijloacele militare ale Reichului german actual sînt atît de vrednice de plîns şi atît de insuficiente pentru un război, încît orice apărare a graniţelor împotriva Europei occidentale, inclusiv Anglia, ai* fi imposibilă şi regiunea industrială germană ar fi lăsată fără apărare pradă atacurilor concentrate ale inamicilor noştri. In afară de aceasta, între Germania şi Rusia se găseşte statul polonez aflat în întregime în mîinile Franţei. In cazul unui război dus de Germania cu Rusia împotriva vestului Europei, Rusia ar trebui să învingă Polonia mai înainte ca primul soldat rus să ajungă pe un front german. Şi atunci ar fi vorba mai puţin de soldaţi, cît de mijloace tehnice. Din acest punct de vedere, am vedea repetîndu-se, sub o formă şi mai îngrozitoare, situaţia din războiul mondial. Atunci industria noastră a fost stoarsă în folosul glorioşilor noştri aliaţi şi Germania a trebuit să poarte aproape singură războiul tehnic; tot astfel Rusia ai[1] fi un factor tehnic aproape neglijabil în războiul pe care îl imaginăm. Noi nu ne-am putea opune aproape cu nimic motorizării generale a lumii care în războiul următor trebuie să se manifeste într-un mod zdrobitor şi decisiv. Căci Germania însăşi nu numai că a rămas ruşinos în urmă în acest domeniu esenţial, dai' ea ai' trebui, cu mijloacele sale minime, să susţină Rusia care în prezent nu posedă nici măcar o singură fabrică în stare să construiască un automobil care să meargă. In aceste condiţii, o asemenea luptă ai* căpăta din nou caracterul unui măcel. Tineretul german şi-ar vărsa sîngele mai mult ca odinioară, deoarece, ca întotdeauna, greul războiului ai' apăsa asupra noastră şi rezultatul ar fi înfrîngerea inevitabilă.

Dai', admiţînd că s-ar întîmpla o minune şi că o asemenea luptă nu s-ar termina cu distrugerea totală a Germaniei: în ultimă analiză, poporul german, afolit de sînge, ai* rămîne înconjurat ca înainte de marile puteri militare şi ievărata lui situaţie nu s-ar îmbunătăţi nicicum.

Să nu se obiecteze acum că nu este cazul să ne gîndim imediat la un război, în cazul unei alianţe cu Rusia sau că, dacă e cazul, am putea să ne pregătim temeinic pentru această eventualitate. Nu. *O alianţă ale cărei obiective cuprind şi perspectiva unui război este lipsită de sens şi de valoare.* Nu te liezi decît în vederea unei lupte. Şi chiar dacă răfuiala este încă departe în momentul încheierii alianţei, asta nu înseamnă că nu se acţionează prevăzîndu-se

narea într-un război.

De altfel, să nu ne închipuim că o altă putere oarecare s-ar putea înşela a unei asemenea alianţe. O coaliţie germano-rusă ori va rămîne pe hîrtie nci nu are pentru noi nici scop, nici valoare, ori nu va rămîne literă moartă ■ acest caz, restul lumii va fi avertizat. Cîtă naivitate să crezi că în ;nea împrejurări Anglia şi Franţa ar aştepta vreo zece ani pînă cînd alianţa ino-rusă şi-ar termina pregătirea tehnică pentru război! Nu, furtuna ar ii deasupra Germaniei cu o iuţeală fulgerătoare.

Aşadar, însăşi încheierea unei alianţe cu Rusia indică deja iminenţa '.ului. Şi rezultatul ar fi sfîrşitul Germaniei.

Dai* trebuie să mai adăugăm următoarele:

1. *Cei care deţin actualmente puterea în Rusia nu se gîndesc cîtuşi de*
să încheie o alianţă cinstită şi, mai ales, să o respecte.

Nu trebuie să uităm niciodată că guvernanţii Rusiei actuale nu sînt decît criminali de rînd mînjiţi de sînge; este vorba de o drojdie a omenirii care, înd de un moment tragic, a luat cu asalt un stat mare, a doborît şi a ninat cu milioanele, cu o sălbăticie sîngeroasă, intelectualii din clasele cătoare şi care exercită de aproape zece ani cea mai cruntă tiranie din timpurile. Nu trebuie să uităm nici că aceşti guvernanţi aparţin unui popor mbină, într-un grad aparte, o cruzime bestială cu o artă incredibilă a unii şi care, acum mai mult ca oricînd, se crede predestinat să-i impună întregi asuprirea lui sîngeroasă. Nu trebuie să uităm că evreul internaţio-are exercită actualmente o dominaţie absolută asupra Rusiei, vede în ania nu un aliat, ci un stat hărăzit aceluiaşi destin. *Nu tratezi cu un ier al cărui singur interes este distrugerea celeilalte părţi.* Nu tratezi mai u nişte indivizi pentru care nici o înţelegere nu ar fi sfîntă căci, în această ei nu sînt reprezentanţii onoarei şi ai adevărului, ci ai minciunii, ai ciunii, ai furtului, ai tîlhăriei, ai jafului. Omul care crede că se poate lega ratate de nişte paraziţi seamănă cu un copac care ar încerca să încheie în 1 său un compromis cu vîscul.

2. *Pericolul căruia i-a căzut pradă Rusia va amenința întotdeauna*
ania. Numai un burghez naiv îşi poate închipui că bolşevismul este
rat. Cu spiritul său superficial, el nu bănuieşte deloc că aici este vorba de
îifestare instinctivă: aspiraţia poporului evreu la dominaţia universală,
aţie la fel de naturală ca aceea care-1 împinge pe anglo-saxon să-şi asigure
ia pe pămînt. Şi evreul acţionează tot ca anglo-saxonul, care înaintează pe
tă cale în felul său şi luptă cu armele care-i sînt proprii. Şi evreul îşi
iză calea, acea cale care-1 determină să se strecoare în sînul popoarelor şi
golească de substanţă; şi el luptă cu armele sale care sînt minciuna şi
Jtia, otrăvirea şi descompunerea, intensificînd lupta pînă la exterminarea
■oasă a adversarului detestat. Noi trebuie să vedem în bolşevismul rus
area evreilor în secolul XX de a dobîndi dominaţia

mondială; în alte epoci
mai încercat să atingă acelaşi scop cu alte mijloace decît
mijloacele actuale,

care, totuşi, lăuntric, erau înrudite cu acestea. Această tendinţă este prea adînc înrădăcinată în toată fiinţa lor. Celelalte popoare nu renunţă de la sine să urmeze instinctul care le face să-şi dezvolte stirpea şi puterea; împrejurări exterioare le obligă s-o facă sau aceasta constituie la ei un semn de senilitate; nici evreul nu-şi întrerupe mersul spre dictatura mondială renunţînd de bunăvoie sau refulîndu-şi eterna aspiraţie. Nici el n-ar putea fi obligat să facă calentoarsă decît de nişte forţe exterioare lui, căci instinctul său de dominaţie mondială nu se va stinge decît odată cu el. Dar neputinţa popoarelor, moartea lor de bătrîneţe nu survin decît atunci cînd ele au renunţat la puritatea sîngelui lor. lai* evreul ştie s-o apere mai bine decît orice alt popor în lume. Aşadar el îşi va urma întotdeauna drumul său fatal pînă ce i se" va opune o altă forţă care, într-o luptă titanică i-1 va trimite lui Lucifer pe cel care porneşte la asaltul cerului.

Germania este astăzi următorul obiectiv important al bolşevismului. Este nevoie de întreaga forţă a unei idei măreţe, de întreaga conştiinţă a unei misiuni de îndeplinit pentru a smulge încă odată poporul nostru din strînsoarea acestei hidre, pentru a opri înaintarea contaminării sîngelui nostru, pentru ca forţele eliberate ale naţiunii să poată intra în joc spre a asigura securitatea poporului nostru şi spre a face imposibilă, pînă în viitorul cel mai îndepărtat, repetarea catastrofelor recente. Dar dacă urmărim acest scop, este o nebunie să ne aliem cu o putere supusă duşmanului de moarte al rasei noastre. Cum vrem să eliberăm poporul german de această strînsoare otrăvită dacă intrăm şi noi în ea? Cum să-i explicăm muncitorului german că bolşevismul este o crimă demnă de muncile iadului împotriva omenirii, cînd noi înşine ne aliem cu organizaţiile acestei stirpe infernale şi, la urma urmei, le recunoaştem? Cu ce drept să condamnăm atunci în mase un individ pentru simpatiile sale faţă de anumite concepţii, cînd înşişi şefii statului se aliază cu susţinătorii acestor idei?

Lupta împotriva bolşevismului mondial evreiesc impune o atitudine clară faţă de Rusia sovietică. Diavolul nu poate fi alungat de Belzebut.

Astăzi cercurile rasiste, pline de admiraţie exagerată faţă de o alianţă cu Rusia, n-au decît să arunce o privire în Germania şi să-şi dea seama de sprijinul pe care l-au găsit la începuturile lor. Rasiştii cred acum că o acţiune, care este propovăduită şi desemnată de presa internaţională marxistă, poate fi salutară pentru poporul german? De cînd îi întinde rasistului armura un scutier evreu? *Fostului Reich german i s-ar putea face un reproş capital legat de politica sa de alianţe: el îşi compromitea raporturile cu toţi, prin veşnica sa politică de balanţă, avînd slăbiciunea maladivă de a voi să salveze cu orice preţ pacea mondială. Singurul lucru care nu i se poate reproşa este că nu a ştiut să păstreze relaţii bune cu Rusia.*

Sînt de acord că, încă înainte de război, aş fi considerat mai raţional ca Germania, renunţînd la politica sa^olonială lipsită de sens, ca şi la marina sa comercială şi la flota ei, să se fi aliat cu Anglia împotriva Rusiei; ea ai* fi înlocuit o politică mondială şovăielnică printr-o politică europeană fermă de cuceriri teritoriale pe continent.

I uit ameninţările constante şi neruşinate pe care Rusia panslavistă îndrăznea să le profereze împotriva Germaniei; nu uit manevrele ie mobilizare al căror unic scop era acela de a brusca Germania; nu tarea opiniei publice din Rusia, care, încă dinainte de război, se e sine în atacuri pline de ură împotriva poporului nostim şi a nostim; nu pot uita admiraţia exagerată a marii prese ruse faţă de titudinea atît de diferită faţă de noi. Insă, cu toate acestea, înainte de exista încă o a doua cale: am fi putut să ne sprijinim pe Rusia şi să m împotriva Angliei.

ăzi împrejurările sînt complet diferite. Dacă, înainte de război, ne tot felul de sentimente, puteam merge alături de Rusia, astăzi nu mai este posibil. Acele ceasornicului istoriei au înaintat şi va [în care soarta noastră trebuie să se hotărască. Consolidarea, de care tualmente toate statele mari din lume, este pentru noi un ultim t că trebuie să redevenim noi înşine, să ne aducem înapoi poporul din or în aspra realitate şi să-i arătăm singura cale către viitor care poate :hiul Reich către o nouă înflorire.

ă mişcarea naţional-socialistă, în faţa acestei misiuni capitale, scapă îie şi nu se mai conduce decît după raţiune, catastrofa din 1918 mai ii o binefacere uriaşă pentru viitorul poporului nostim. Această >ate determina într-adevăr o orientare complet nouă a politicii sale i mult, întărit în interior de teorii morale noi, el poate reuşi, şi în şi stabilească definitiv politica. El poate dobîndi în sfîrşit ceea ce lia, ceea ce a posedat Rusia însăşi, ceea ce, în sfîrşit, determină Franţa să ia aceleaşi hotărîri conforme, în ultimă analiză, intereselor *un testament politic.*

amentul politic al naţiunii germane privind atitudinea sa în exterior e pentru totdeauna următorul:

iu îngăduiţi niciodată ca in Europa să se formeze două puteri In orice încercare de a organiza la graniţele Germaniei o a doua ară - fie şi sub forma unui stat susceptibil să cîşţige o asemenea ideţi un atac împotriva Germaniei. Consideraţi că a împiedica prin '■ele şi la nevoie cu ajutorul armelor constituirea unui asemenea stat tai dreptul vostru ci şi datoria voastră. Dacă el există deja, dis-iheaţi ca izvorul puterii tării noastre să nu fie în colonii, ci în lămîntul patriei. Nu consideraţi niciodată Reichul garantat, cîtă va fi putut să-i dea, pentru secole, fiecărui vlăstar al poporului ta sa de pămînt. Nu uitaţi niciodată că dreptul cel mai sfînt de pe ptul la pămîntul pe care vrei să-l cultivi tu însuţi şi că sacrificiul cel i acela al sîngelui vărsat pentru el.

N-aş vrea să închei aceste consideraţii fără să mai arăt o dată unica posibilitate de alianţă care există pentru noi în Europa în acest moment. In capitolul precedent privitor la alianţele germane am indicat deja Anglia şi Italia ca fiind singurele state de care am avea interes să ne apropiem strîns chiar cu preţul unor eforturi mari. Acum vreau să mai arăt aici importanţa *militară* a unei astfel de alianţe.

încheierea acestei alianţe ai* antrena, din punct de vedere militar, în ansamblu şi în amănunt, consecinţe exact opuse celor pe care le-ar avea alianţa cu Rusia. *Mai întîi faptul capital că în nici un caz apropierea de Anglia şi de Italia nu comportă fatalmente un pericol de război.* Singura putere despre care trebuie să socotim că ai* lua poziţie împotriva alianţei, adică Franţa, nu ar fi, în cazul respectiv, în măsură să o facă. *Dimpotrivă, alianţa i-ar da Germaniei posibilitatea de a lua pe deplin liniştită măsurile pregătitoare necesare, în cadrul unei asemenea coaliţii, în vederea unei răfuieli cu Franţa.* Căci esenţialul, într-o asemenea alianţă, este nu numai că Germania nu ar fi expusă subit, încă de la încheierea ei, la o invazie duşmană, ci şi că s-ar prăbuşi de la sine liga inamicilor noştri, această "Antantă" care ne-a fost atît de nemăsurat de funestă; *astfel duşmanul de moarte al ţării noastre, Franţa, va ccidea în izolare.* Şi chiar dacă la început nu ai* fi vorba decît de un succes moral, el ar fi de ajuns ca să-i dea Germaniei o libertate de mişcare despre care astăzi încă nu ştim nimic. *Fiindcă noua alianţă europeană anglo-germano-italiană este cea care ar avea în mină iniţiativa politică, şi nu Franţa.*

Importanţa acestui succes ar fi de altfel şi mai mare, Germania fiind dintr-odată scăpată de poziţia ei strategică nefavorabilă. Pe de o parte, cea mai puternică dintre flancări, de cealaltă, asigurarea completă a aprovizionării noastre cu hrană şi cu materii prime; atfeasta ai* fi acţiunea binefăcătoare a noii rînduiri a puterilor.

Dar poate şi mai important ar fi faptul că noua ligă ar îngloba state care s-ar completa reciproc din punct de vedere tehnic Pentru prima dată aliaţii Germaniei nu ai* fi nişte lipitori care trăiesc pe spinarea economiei noastre; dimpotrivă, ele ai* fi în stare să contribuie la îmbogăţirea şi completarea echipamentului nostru tehnic şi n-ar uita s-o facă.

Să nu se uite că, în ambele cazuri, ai* fi vorba de aliaţi care nu s-ar putea compara cu Turcia sau cu Rusia actuală. *Cea mai mare putere mondială şi un tînor stat naţional înfloritor ar oferi alte surse pentru un război european decît cadavrele putrezite cu care Germania se aliase în ultimul război.*

Desigur - am insistat asupra acestui luciii în capitolul precedent - unei asemenea alianţe i se opun dificultăţi mari. Dar oare constituirea Antantei a fost o treabă mai puţin anevoioasă? *Ceea ce a putut face regele Eduard al Vll-lea - şi aproape împotriva intereselor sale fireşti - trebuie să reuşim şi noi să facem şi vom reuşi, în cazul în care convingerea necesităţii acestei evoluţii ne inspiră pînă cînd va determina conduita noastră, după ce ne va fi făcut să triumfăm abil asupra noastră înşine.* Şi acest luciu va fi posibil din momentul în care, avînd

perienţa sărăciei, în locul politicii fără scop din secolul trecut vom urmări în •d conştient un obiectiv unic, de care ne vom lega. *Viitorul politicii noastre erne nu stă într-o orientare spre vest sau o orientare spre est, ci într-o politică Răsăritului în sensul dobîndirii gliei necesare poporului nostru german. Dar n pentru aceasta trebuie să avem putere şi cum duşmanul de moarte al oorului nostru, Franţa, ne sugrumă fără milă şi ne sleieşte, trebuie să ne tărîm să facem toate sacrificiile susceptibile să contribuie la anihilarea idinţelor Franţei către hegemonie. Orice putere care consideră ca şi noi că siunea Franţei pentru hegemonie pe continent este insuportabilă, este aliatul stru firesc. Nici un demers faţă de una din aceste puteri nu trebuie să ni se ră prea greu, nici o renunţare nu trebuie să ni se pară imposibilă dacă avem sfîrşit posibilitatea să doborîm duşmanul care ne urăşte cu atîta înverşunare.* putem lăsa timpul să ne vindece în linişte rănile uşoare, cînd cele mai grave r fi cauterizate şi închise.

Fireşte, astăzi în interior sîntem pradă lătrăturilor pline de ură ale şmanilor poporului nostru. Noi, naţional-socialiştii, să nu ne lăsăm derutaţi! nu încetăm să proclamăm ceea ce, conform convingerii noastre lăuntrice, este solut necesar! Astăzi trebuie să înfruntăm curentul opiniei publice dus pe căi ;şite de şmecheria evreiască ce s-a folosit de spiritul himeric al compatrioţilor jtri; valurile se vor sparge încă o dată cu turbare şi furie în junii nostru, dar ce se lasă dus este remarcat mai puţin decît cel care vrea să înoate împotriva "entului. Astăzi nu sîntem decît un spin, în cîţiva ani destinul poate face din i un dig pe care se va sparge întregul val, care va trebui să se reverse într-o uă albie.

Trebuie, aşadar, să fie stabilit şi recunoscut, în ochii restului lumii, că rtidul naţional-socialist este tocmai susţinătorul unei concepţii politice bine ;erminate. *Noi trebuie să purtăm pe viziera noastră semnul distinctiv a ceea însuşi cerul aşteaptă de la noi.*

Noi cunoaştem necesitatea ineluctabilă care determină politica noastră ;ernă; cunoscînd aceasta, trebuie să ne inspirăm din capacitatea de rezistenţă care vom avea nu o dată nevoie, atunci cînd, sub aruncătoarele de flăcări ale yersarilor noştri înverşunaţi, cîte unul va fi cuprins de nelinişte şi cînd o voce îinuantă îi va şopti, ca să nu aibă totul şi pe toţi împotrivă-i, să facă o concesie să urle laolaltă cu lupii.

CAPITOLUL XV

DREPTUL DE LEGITIMĂ APĂRARE

In măsura în care înţelepciunea omenească este capabilă să prevăd viitorul, politica practicată după armistiţiu, în noiembrie 1918, trebuia să n oblige încetul cu încetul la o aservire completă. Istoria demonstrează pri! numeroase exemple că popoarele care au depus armele, fără să fie absolu constrînse s-o facă, preferă, după aceea, să accepte umilinţele cele mai groaznic şi cele mai grele încercări şi cele mai grave tîlhării decît să încerce să-şi schimb soarta printr-un nou apel la forţă.

Această alegere este omenească. Pe cît posibil, un învingător pruden nu-şi va impune învinsului pretenţiile decît în etape succesive. Şi are dreptul s conteze, cu un popor ce şi-a pierdut întreaga tărie de caracter - cum se întîmpl întotdeauna cu cel ce se supune de bunăvoie - pe faptul că învinsul nu ms găseşte în nici unul din actele asupririi, luate în parte, un motiv suficient ca s pună din nou mîna pe arme. Cu cît jafurile acceptate astfel, pasiv, sînt ma numeroase, cu atît rezistenţa pare mai puţin justificată în ochii altor oameni cînd poporul învins sfîrşeşte prin a se revolta împotriva ultimului act d asuprire dintr-o ssrie lungă, îndeosebi dacă acest popor a îndurat deja răbdăto şi în tăcere o seamă de rele mult mai greu de suportat.

Pieirea Cartaginei este un exemplu înspăimîntător al acestei lung agonii a unui popor epuizat din propria lui greşeală.

In *Trei profesiuni de credinţă,* Clausewitz a pus în evidenţă această ide< în mod incomparabil şi i-a dat o formă definitivă spunînd că "o supunere laş pătează onoarea astfel încît pata nu se mai poate şterge niciodată; că aceast picătură de otravă, intrată în sîngele unui popor, se transmite descendenţilor să pentru a paraliza şi a măcina forţele generaţiilor viitoare"; că, în schimb "tocmai pierderea libertăţii ca urmare a unei lupte sîngeroase şi glorioase garantează reînviei-ea poponilui subjugat o clipă şi că ea este sîmburele viu dii care vor creşte într-o zi rădăcinile puternice ale unui nou copac".

Fireşte că o naţiune care şi-a pierdut întregul sentiment al onoarei ş întreaga forţă de caracter nu se va sinchisi de această doctrină. Oricine o pun< la suflet nu va cădea niciodată foarte jos; dar cine o uită şi nu vrea să se ma gîndească la ea, îşi pierde întreaga forţă şi întregul curaj. De aceea nu trebuie să ne aşteptăm ca oamenii răspunzători de o supunere nevolnică să se retragi subit în ei înşişi şi, lăsîndu-se conduşi de raţiune şi de întreaga experienţi omenească, din acel moment să-şi schimbe comportamentul. In schimb, ei sîn cei care vor azvîrli departe o asemenea teorie şi atunci poporul va sfîrşi pri[n £]

iui cu jugul său de sclav, dacă cele mai bune elemente ale masei nu se ca să smulgă puterea din mîinile unui guvern infam şi corupător. In caz guvernanţii nu au obiceiul să se simtă atît de prost, fiindcă torii sînt adesea destul de vicleni ca să le încredinţeze supravegherea r; şi aceste fiinţe fără caracter fac în general acest oficiu pe spinarea lui lor popor cu o severitate mai nemiloasă decît ai* face-o orice brută instalată de inamicul însuşi în ţara învinsă.
Cursul evenimentelor începînd din 1918 demonstrează că speranţa de a printr-o supunere voluntară, graţia învingătorilor a exercitat în îia influenţa cea mai funestă asupra aprecierilor politice şi asupra iii maselor. Insist asupra importanţei expresiei *masele,* deoarece nu mă vdnge că întreaga conduită a *şefilor* poporului nostim trebuie atribuită ,i erori funeste. Cum conducerea treburilor noastre a fost preluată de Lcepînd de la sfîrşitul războiului, şi aceasta în modul cel mai făţiş, nu admite cu adevărat că nenorocirea noastră se cjatorează pui* şi simplu ise de înţelegere a situaţiei noastre; dimpotrivă, trebuie să fim convinşi •ui nostru este condus la pieire conştient. Considerată din acest punct de direcţia politicii noastre externe nu este atît de lipsită de sens pe cît i este dictată de o logică subtilă şi de o răceală de gheaţă pusă în slujba i evreiesc de cucerire a lumii şi a luptei duse pentru realizarea acestui

Se înţelege astfel de ce, atunci cînd, din 1806 pînă în 1813, Prusiei ; i-au fost suficienţi şapte ani ca să-şi regăsească forţa vitală şi hotărîrea pta, în zilele noastre acelaşi interval de timp s-a scurs fără să se tragă olos, ba chiar a slăbit şi mai mult statul nostru. Tratatul de la Lucarno emnat la şapte ani după luna noiembrie 1918.
începutul capitolului explică cele întîmplate: din moment ce ruşinosul ţiu fusese semnat, nu mai puteam găsi energia şi curajul de a opune izistenţă măsurilor luate apoi de adversar ca să întărească asuprirea. El Drea prudent ca să ceară prea mult dintr-odată. Şi-a limitat tîlhăriile în ncît după aprecierea lui - şi a guvernului german - ele au fost întotdeau-ul de tolerabile ca să nu trebuiască să se teamă de o revoltă a sentimentu-ular. Pe măsură ce subscriam la acele decizii arbitrare care desăvîrşeau area noastră, în prezenţa *unei* noi hoţii şi a *unei* noi umiliri, gestul itat la care atîţia alţii nu ne-au putut hotărî, cu alte cuvinte rezistenţa ot mai puţin întemeiat. Aceasta era "picătura de otravă" despre care e Clausewitz: lipsa de caracter care s-a manifestat odată se va agrava snte întotdeauna şi va apăsa, puţin cîte puţin, ca o moştenire funestă, tuturor deciziilor ulterioare. Este o greutate de plumb pe care cu vremea M' aproape că nu o mai poate scutura de pe umerii săi şi care sfîrşeşte coborî la nivelul de rasă de sclavi.
Astfel alternau în Germania edictele care desăvîrşeau dezarmarea şi ea noastră, care din punct de vedere politic ne lăsau fără apărare şi ne

exploatau economic pînă cînd s-a creat acea stare de spirit care ne-a făcut să considerăm planul Dawes ca pe o fericire şi tratatul de la Lucarno ca pe un succes. Este adevărat că se poate spune că, dintr-un punct de vedere mai înalt, în mijlocul acestor necazuri, am avut o bucurie: oamenii pot fi derutaţi, dar cerul nu se lasă înşelat. El ne-a refuzat favorurile lui: de atunci necazurile şi neliniştea n-au încetat să însoţească poporul nostru, iar mizeria a fost unicul şi credinciosul său aliat. Nici în acest caz soarta nu a făcut excepţie în favoarea noastră; ne-a dat numai ce meritam. Noi nu mai cunoaştem preţul onoarei, ea ne-a făcut să apreciem libertatea de a ne putea cîştiga pîinea. Oamenii au învăţat deja sâ-şi ceară pîinea; va veni ziua în care se vor ruga cerului să le redea libertatea.

Oricît de grea şi de evidentă a fost prăbuşirea poporului nostru după 1918, în aceeaşi epocă, oricine îşi permitea să prezică ceea ce s-a întîmplat mai tîrziu era persecutat cu cea mai mare violenţă. Guvernarea pe care o suporta poporul nostru era pe cît de infatuată, pe atît de lamentabil de incapabilă; în special cînd trebuia să se debaraseze de consilierii ale căror avertismente îi făceau odioşi. Atunci se putea întîmpla (şi de altfel aceasta se întîmplă şi astăzi) că minţile cele mai greoaie din parlament, nişte şelari şi nişte mănuşari vulgari -de altfel profesia însăşi nu are nici o importanţă aici - se pomeneau brusc ridicaţi la rangul de oameni de stat şi din înaltul acestui piedestal dădeau lecţii muritorilor de rînd. Puţin importa şi încă puţin importă că un asemenea "om de stat" se dovedea cel mai adesea, după ce-şi exersase talentele timp de şase luni, a fi un şarlatan fără minte, pe care lumea întreagă îl asaltează cu ironii şi sarcasme, care nu ştie niciodată ce trebuie să facă şi dă dovezile cele mai evidente ale incapacităţii sale totale! Nu, aceasta nu are nici o importanţă, dimpotrivă: cu cît politica practicată de oamenii de stat ai republicii parlamentare are mai puţine rezultate efective, cu atît mai multă furie îi persecută pe cei care aşteaptă de la ei asemenea rezultate, care au îndrăzneala să demonstreze că politica urmată pînă în prezent nu a cunoscut decît eşecuri şi să prezică un viitor asemenea. Dacă reuşim în sfîrşit să punem la zid pe unul din aceşti onorabili parlamentari şi dacă acest artist al politicii nu mai poate nega eşecul suferit şi nulitatea rezultatelor obţinute, el găseşte în acest faliment mii de cauze, fără să recunoască, în vreun fel, că tocmai el este cauza întregului rău.

întreaga lume ar fi trebuit să înţeleagă, cel puţin începînd din iarna 1922-1923, că Franţa îşi urmărea cu o logică inflexibilă, chiar şi după încheierea păcii, obiectivele de la începutul războiului. Căci nimeni nu va crede că Franţa, în lupta cea mai hotărîtoare din istoria ei, a pus în joc timp de patru ani şi jumătate sîngele poporului său, în care nu era deloc bogată, numai ca să primească reparaţii în schimbul prejudiciilor care i s-au adus. Nici măcar

sacia şi Lorena nu ar fi suficiente ca să explice energia cu care Franţa a ndus războiul, dacă nu ar fi fost vorba de o parte dintr-un amplu program de tor al politicii externe franceze: dezmembrarea Germaniei într-un talmeş-lmeş de state mici. Pentru atingerea acestui scop a luptat Franţa şovină, înd, este adevărat, din poporul său un mercenar în slujba evreului internaţio-1.

Acest obiectiv de război francez ar fi fost atins de războiul însuşi dacă, a cum s-a sperat la început la Paris, teatrul luptei ar fi fost pămîntul german, închipuiau că luptele sîngeroase din războiul mondial se vor da nu pe Somnie, Flandra, în Artois, sau în faţa Varşoviei, a Nijnîi-Novgorodului, a Kownoului, itigăi şi oriunde altundeva, ci în Germania, pe Ruhr şi pe Rin, pe Elba, în faţa uiovrei, a Leipzigului, a Niimbergului etc; şi veţi fi de acord că, în acest caz, zmembrarea Germaniei ar fi fost posibilă. Este foarte îndoielnic că tînărul stru stat federativ ar fi putut suporta timp de patru ani şi jumătate o emenea încercare a puterii de rezistenţă, aşa cum a făcut-o o Franţă puternic ntralizată de secole şi în care toţi ochii erau îndreptaţi către Paris, centru contestat. întregul merit al faptului că această uriaşă luptă a popoarelor s-a sfaşurat în afara graniţelor patriei noastre îi revine vechii noastre armate şi imai ei; dar este în acelaşi timp o mare fericire pentru viitorul Germaniei. Am tivingerea de nezdruncinat, şi aceasta îmi strînge adesea inima, că în cazul ntrar astăzi de mult nu ar mai exista Reichul german, ci numai "state rmane". Este în acelaşi timp singurul motiv care ne îngăduie să spunem că igele prietenilor şi fraţilor noştri căzuţi pe cîmpul de luptă nu a curs chiar în dar. ?

Astfel lucrurile au luat o cu totul altă întorsătură decît a scontat Franţa, îrmania s-a prăbuşit în noiembrie 1918 cu iuţeala unui fulger. Dar, atunci îd catastrofa ne-a lovit ţara, armatele generalissimului mai ocupau o mare irte a ţărilor duşmane. Prima grijă a Franţei nu a fost atunci să dezorganizeze îrmania, ci să scoată cît mai repede armatele noastre din Franţa şi din Belgia. :ntru a pune capăt războiului mondial, guvernul de la Paris a trebuit mai întîi dezarmeze armatele germane şi să le învingă, pe cît se putea, în Germania; imai după aceea s-a putut ocupa de atingerea scopului iniţial, a scopului enţial al războiului. Dai*, în această privinţă, Franţa era deja paralizată. Odată îrmania anihilată ca putere colonială şi comercială şi redusă la nivelul de stat i rangul al doilea, pentru Anglia războiul era deja terminat şi cîştigat. Nu imai că ea nu avea nici un interes ca statul german să fie eliminat complet n acordul european, dar avea chiar mai multe motive să vrea ca Franţa să-şi sească un rival în Europa pentru viitor. De aceea politica franceză a fost nstrînsă să

nu mai continuie ceea ce începuse războiul decît printr-o acţiune işnică hotărîtă şi, cuvintele lui Clemenceau, după care, pentru el, pacea nu era >cît continuarea războiului, şi-au dovedit şi mai mult însemnătatea.

In mod constant, de cîte ori s-a prezentat ocazia, ea s-a străduit să disloce •mătura Reichului. La Paris se socotea că îi vin de hac coeziunii sale formulînd

mereu noi exigenţe în notele care cereau dezarmarea Germaniei şi p spoliaţiunile economice pe care această dezarmare le făcea posibile. Pe măsi ce germanii îşi pierdeau sentimentul de onoare naţională, asuprirea econom şi strîmtorarea continuă produceau în politică efecte ucigătoare. Zece a douăzeci de ani de asemenea sistem de aservire politică şi de exploat^ economică nu pot să nu ruineze cu timpul statul cel mai solid organizat şi, di împrejurările o permit, pot atrage după sine dizolvarea lui completă. Şi atui obiectivul de război al Franţei ar fi fost definitiv atins.

La sosirea iernii 1922-1923, ar fi trebuit să ne dăm de mult seama intenţiile Franţei. Aşadar, nu existau decît două alternative: ori voinţa france ar slăbi încetul cu încetul în faţa forţei de rezistenţă a poporului german, < Germania ar sfîrşi prin a face ceea ce într-o zi se va întîmpla inevitabil: un *i* de opresiune deosebit de brutal ar determina-o să ia o violentă schimbare poziţie şi să ţină piept. Este adevărat că o asemenea decizie implica o luptă care era în joc însăşi existenţa sa; iar ea nu putea spera să supravieţuiască de dacă în prealabil reuşea să izoleze atît de bine Franţa încît acest al doilea răzl mondial să nu mai fie o luptă a Germaniei împotriva lumii întregi, ci un răzt defensiv, purtat împotriva unei Franţe care nu înceta să tulbure pacea mondia

Insist asupra acestui punct şi sînt profund convins că această a doi parte a alternativei trebuie să se realizeze şi se va realiza într-o zi. Nu voi cre^ niciodată într-o modificare a proiectelor Franţei nutrite în privinţa noastră; ci ele nu sînt, în fond, decît expresia instinctului de conservare a naţiunii france: Dacă aş fi francez şi dacă, prin urmare, măreţia Franţei mi-ar fi la fel de scum pe cît îmi este de sfîntă aceea a Germaniei, n-aş putea şi nu aş vrea să acţion altfel decît o face, la urma urmelor, un Clemenceau. Naţiunea franceză, ca moare încet, nu atît prin depopulare, cît prin dispariţia progresivă a celor m bune elemente ale rasei sale, nu poate continua să joace un rol important lume decît distrugînd Germania. Indiferent ce căi ocolite urmează politi franceză, ea sfîrşeşte întotdeauna prin a tinde la acest ultim scop care-i satisface dorinţele cele mai profunde şi mai arzătoare. Dar este greşit să crede că o voinţă pur *pasivă* de a se menţine va putea opune în timp o rezisten victorioasă unei alte voinţe, nu mai puţin hotărîte şi trecînd *activ* la atac. *Ci vreme conflictul etern în care se confruntă Germania şi Franţa va consta înti defensivă germană împotriva agresiunii franceze, nu va interveni niciodată vr decizie, dar Germania va pierde secol de secol noi poziţii.* N-avem decît studiem fluctuaţiile frontierei lingvistice germane începînd din secolul al XH-1 pînă în zilele noastre şi apoi cu greu vom mai putea conta pe rezultatul feric al unui proces care pînă acum ne-a fost atît de funest.

Numai atunci cînd acest lucru va fi bine înţeles în Germania, cînd voin de a trăi a naţiunii nu va mai fi lăsată să se rătăcească într-o apărare pur pasi\ ci întreaga noastră energie va fi adunată pentru o explicaţie definitivă **Franţa,** şi pentru această luptă decisivă vor fi aruncate în balanţă obiective esenţiale ale naţiunii germane, numai atunci se va putea pune capăt lupt

nterminabile şi esenţialmente sterile care ne opune Franţei; însă cu condiţia ca
jermania să nu vadă în nimicirea Franţei decît un mijloc de a-i da în sfîrşit
)oporului nostru, pe o altă scenă, întreaga extindere de care este capabil. Noi
îumărăm astăzi optzeci de milioane de germani în Europa! Politica noastră
ixternă nu va putea fi considerată ca fiind bine condusă decît dacă în mai puţin
le o sută de ani pe acest continent pot trăi două sute cincizeci de milioane de
:ermani, nu înghesuiţi ca sclavii care lucrează în fabricile din Lumea Nouă, ci
semeni unor ţărani şi muncitori care îşi asigură reciproc existenţa prin muncă.
In decembrie 1922, tensiunea raporturilor dintre Germania şi Franţa
ărea că atinge un nivel ameninţător. Franţa cugeta la noi şi monstruoase
lăsuri de extorcare şi avea nevoie de garanţii de succes. Exploatarea economică
-ebuia să fie precedată de o presiune politică şi numai o lovitură violentă dată
nuia din centrii nervoşi ai întregului organism german putea impune, după
îrerea francezilor, poporului nostru "îndărătnic" un jug mai greu. *Ocupînd
azinul Ruhrului,* Franţa spera nu numai să reuşească în sfîrşit să ne zdrobească
Loral, ci şi să ne reducă la o asemenea aservire economică, încît am fi obligaţi
i subscriem, vrînd-nevrînd, la toate obligaţiile, inclusiv la cele mai grele.
Trebuia să ne plecăm sau să ne frîngem. Germania a început de îndată in a se pleca şi a sfîrşit prin a se pomeni frîntă în întregime.
Prin ocuparea Ruhrului, destinul întindea încă o dată mîna poporului
(rman pentru a-1 ajuta să se ridice. Căci, ceea ce, la prima vedere, părea o
inorocire copleşitoare, conţinea, la o privire mai atentă, un mijloc de a pune
păt suferinţelor Germaniei. Din punct de vedere politic, ocupînd Ruhrul,
ntru prima oară Franţa se îndepărta într-adevăr şi profund de Anglia. Nu era
rba numai de cercurile diplomatice engleze - care nu încheiaseră, apreciaseră
menţinuseră alianţa cu Franţa decît din punctul de vedere al unor calcule reci
i şi de păturile cele mai profunde ale poporului englez. Această nouă întărire
:redibilă a puterii franceze pe continent provoca, în special în cercurile
jnomice de dincolo de Marea Mînecii, o jenă prost ascunsă. Căci Franţa ocupa
iun în Europa, ca putere militară şi politică, o poziţie pe

care nici măcar
rmania nu o cunoscuse înainte şi, în plus, dobîndea resurse
economice care
asigurau o poziţie privilegiată unică pentru a face
concurenţă Angliei din
net de vedere politic. Cele mai importante mine de fier şi
de cărbune din
ropa erau adunate în mîinile unei naţiuni care, spre
deosebite de Germania,
apărase pînă atunci interesele vitale pe cît de hotărîtă pe atît
de activă şi care
eamintea lumii întregi în Războiul cel Mare încrederea pe
care putea s-o aibă
armele ei. Ocupînd Ruhrul, Franţa lua din mîinile Angliei
tot cîştigul
boiului şi victoria nu îi mai revenea activei şi suplei
diplomaţii britanice, ci
reşalului Foch şi Franţei pe care o
reprezenta.

In Italia, de asemenea, sentimentele inspirate de Franţa şi care, încă de nceputul războiului, nu mai erau afectuoase, au îmbrăcat caracterul unei uri je. Era marele moment istoric cînd aliaţii de ieri puteau deveni inamicii de ne. Dacă s-a întîmplat altfel şi dacă aliaţii nu s-au încăierat brusc, cum se

întîmplase în timpul celui de-al doilea război balcanic, a fost pur şi s pentru că Germania nu avea un Enver Paşa, ci un cancelar al Reichulu se numea Cuno.

Cu toate acestea, invadarea Ruhrului de către francezi îi dese Germaniei perspective mari de viitor, nu numai în politica externă, ci politica internă. Un mare număr al concetăţenilor noştri pe care Frai convinsese, graţie influenţei mincinoase continue a presei sale, că e^ apărătoarea progresului şi a liberalismului, a fost dintr-odată vindeca această iluzie. Anul 1914 risipise visurile de solidaritate internaţions popoarelor care obsedau minţile muncitorilor noştri germani şi le readi într-o lume în care domneşte lupta neîncetată în care existenţa celui puternic cere moartea celui mai slab; primăvara lui 1923 a jucat acelaşi J

Atunci cînd Franţa şi-a pus ameninţările în practică şi a sfîrşit pr înainta, la început cu multă prudenţă şi timiditate, în regiunea minie Germaniei de Jos, orologiul destinului bătuse pentru Germania ceasul dec Dacă, în acel moment, poporul nostru ar fi adoptat o altă atitudine decît ce pînă atunci, regiunea germană a Ruhrului ar fi putut deveni pentru Franţa *c* ce fusese Moscova pentru Napoleon. *Nu puteam acţiona decît în două feluri\ continuam să suportăm fără nici o vorbă această umilinţă şi rămîneam cu bre încrucişate, ori în poporul german se trezea, atrăgînd privirile asupra regiuni în care se înroşesc cuptoarele şi fumega furnalele, voinţa arzătoare pune capăt acestor jigniri neîncetate şi mai degrabă de a se expune la ta spaimele momentului decît de a continua să suporte o teroare veşnică.*

Gloria nemuritoare a lui Cuno, pe atunci cancelar al Reichului constat în faptul că a descoperit o a treia ieşire şi partidele noastre burghJ germane şi-au cucerit noi titluri de glorie, admirîndu-1 şi urmîndu-1 pe cancelj

Aş vrea să examinez acum, cît mai pe scurt cu putinţă, a doua cale cs ni se oferea:

Ocupînd Ruhrul, Franţa încălcase, în modul cel mai violent, tratatul la Versailles. Ea se îndepărtase astfel de o serie întreagă de puteri garante tratatului, în special de Anglia şi de Italia. Franţa nu mai spera că aceste sta| îi vor mai da vreun sprijin pentru a-şi efectua incursiunea jefuitoare care servea decît propriile sale interese şi egoismul său. Aşadar nu trebuia să conteze decît pe propriile sale forţe pentru a duce la bun sfîrşit această aventv fiindcă la început n-a fost altceva. Un guvern german naţional nu putea lua alj cale decît cea dictată de onoare. Era sigur că nu puteam să-i opunem imediţ Franţei o rezistenţă armată; dar era de asemenea indispensabil să ne dăm ses că orice negociere, fără o forţă care să o sprijine, ar fi ridicolă şi sterilă. Dacă er lipsit de sens, orice rezistenţă efectivă fiind imposibilă, să iei poziţie declarîr "refuzăm să negociem", era şi mai stupid să începem în sfîrşit negocierile fără i fi creat între timp această forţă.

Nu vreau să spun că am fi putut împiedica ocuparea Ruhrului prii *măsuri militare.* Ar fi trebuit să fii nebun ca să propovăduieşti o asemenea

îre. Dar puteam şi trebuia să profităm şi de impresia produsă de acţiunea
ei şi de timpul necesar pentru a o pune în aplicare; şi, fără a pune preţ pe
;ul de la Versailles, pe care Franţa îl încălcase, trebuia să ne gîndim să
răm resursele militare pe care negociatorii care reprezentau Germania s-ar
ut apoi baza. Trebuia de asemenea să ne dăm seama că cei mai buni
iatori nu pot repurta succes, cînd pămîntul pe care stau şi scaunul pe care
şezaţi nu sînt sub protecţia poporului lor. O stîrpitură de croitor nu poate
împotriva atleţilor şi un negociator lipsit de apărare nu poate decît să se
neze atunci cînd Brennus îşi aruncă spada într-unui din talerele balanţei,
u şi-o poate arunca pe a sa pe celălalt taler, spre a restabili echilibrul. Nu
szolant să asişti la comediile negociatorilor care, începînd din 1918,
[au regulat deciziile unilaterale şi arbitrare ale duşmanului? Totuşi lumii
i i se oferea acest spectacol umilitor atunci cînd eram invitaţi mai întîi ca
de de joc la masa de conferinţe, ca să ni se prezinte hotărîri şi programe
te demult şi pe care le puteam discuta pe larg, dar pe care trebuia să le
eram *a priori* imuabile. La drept vorbind, negociatorii noştri n-au depăşit
>arte rar media cea mai modestă şi cea mai mare parte dintre ei nu făceau
iă justifice cuvintele insolente ale lui Lloyd George care, în prezenţa
ii cancelar al Reichului, Simon, remarca pe un ton sarcastic că "germanii
i să-şi pună drept conducători sau reprezentanţi nişte oameni inteligenţi".
, nici chiar nişte oameni de geniu nu ar fi putut obţine decît rezultate
lin cauza voinţei unui duşman hotărît să-şi folosească forţa şi a neputinţei
;abile a poporului fără apărare pe care îl reprezenta.

Cu toate acestea, cel care, în primăvara lui 1923, ar fi vrut să profite de
sa Ruhrului de către Franţa spre a reconstitui forţele noastre armate ar
îit să-i redea mai întîi naţiunii armele morale, să-i dezvolte puterea de
ii să-i nimicească pe cei care distruseseră în el acest element primordial
i unei
naţiuni.

In 1918 plătiserăm cu sîngele nostru greşeala comisă în 1914 şi 1915, glijaserăm să zdrobim, odată pentru totdeauna, capul şarpelui marxist; să fim crunt pedepsiţi pentru greşeala comisă în primăvara lui 1923

cînd profitat de ocazia care ni se oferea de a-i face inofensivi pe marxiştii i de ţară şi asasini ai poporului lor.
Orice idee de a opune o rezistenţă efectivă agresiunii franceze era o pură î, dacă nu se declara război influenţelor care, cu cinci ani înainte, seră din interior rezistenţa germană pe cîmpul de bătaie. Numai nişte urgheze puteau concepe ideea incredibilă că marxismul evoluase poate caturile josnice care erau conducătorii din 1918 - cei care în momentul ilcaseră cu sînge rece în picioare două milioane de morţi pentru a se îai comod în posturile de conducere - erau dintr-odată gata să plătească snştiinţei naţionale. Era o idee pe cît de neconceput pe atît de absurdă că cei care odinioară îşi trădaseră patria vor deveni cît ai bate din palme ii libertăţii germane. Departe de ei un asemenea gînd! Aşa cum hiena

nu abandonea2ă un stîrv, nici marxistul nu renunţă să-şi trădeze patria. Mi se poate aduce obiecţia cea mai prostească şi anume că numeroşi muncitori şi-au vărsat odinioară sîngele pentru Germania. Muncitori germani, de acord; numai că atunci ei nu mai erau nişte internaţionalişti marxişti. Dacă, în 1914, clasa muncitoare germană nu ar fi fost compusă decît din partizani ai doctrinei marxiste, războiul s-ar fi sfîrşit în trei săptămîni. Germania s-ar fi prăbuşit mai înainte ca primul soldat să fi trecut graniţa. Nu, pentru ca atunci poporul german să continue să lupte, trebuia ca nebunia marxistă să nu-1 fi măcinat în profunzime. Dar dacă un muncitor german şi un soldat german erau, în timpul războiului, preluaţi de conducătorii marxişti, acest muncitor şi acest soldat erau pierduţi pentru patrie. Dacă la începutul şi în timpul războiului douăsprezece sau cincisprezece mii din aceşti corupători ebraici ai poporului nostru ar fi fost ţinuţi sub gazele otrăvitoare pe care sute de mii din muncitorii noştri cei mai buni de orice origine şi de toate profesiunile au trebuit să le suporte pe front, sacrificiul a milioane de oameni nu ar fi fost zadarnic. Dimpotrivă, dacă ne-am fi descotorosit la timp de aceste două mii de ticăloşi, am fi salvat poate existenţa unui milion de germani buni şi curajoşi cu viitor. Dar "ştiinţa politică" a burgheziei consta tocmai în a trimite la moarte pe cîmpul de luptă fără să tresară milioane de oameni, în timp ce declara sus şi tare că zece sau douăsprezece mii de trădători ai poporului - speculanţi, cămătari şi escroci - constituie comoara cea mai preţioasă şi mai sfîntă a naţiunii şi că nu trebuie să ne atingem de ei. într-adevăr, nu ştim ce anume biruie în această lume burgheză, cretinismul, slăbiciunea, laşitatea sau un moral complet şubrezit. Ea reprezintă o clasă condamnată la dispariţie şi care, din nefericire, trage cu sine în prăpastie un popor întreg.

Ori, în 1923 eram în aceeaşi situaţie ca în 1918. Indiferent de modul de rezistenţă care trebuia adoptat, prima măsură ce trebuia luată era să scăpăm poporul nostru de veninul marxist. Sînt convins că cea dintîi îndatorire a unui guvern cu adevărat naţional era atunci să caute şi să găsească oameni hotărîţi să-i declare marxismului un război de exterminare şi apoi să li se lase cîmp liber de acţiune; el nu trebuia să fie adoratorul servil al formulei stupide: "Pacea socială şi buna ordine" atunci cînd duşmanul din afară îi dădea patriei lovitura fatală şi cînd în interior trădarea stătea la pîndă la toate colţurile de stradă. Nu! un guvern cu adevărat naţional trebuia să vadă cu ochi buni manifestîndu-se în clipa aceea tulburări şi dezordine, cu condiţia ca această agitaţie să permită efectiv o răfuială deplină cu marxiştii, duşmanii de moarte ai poporului nostru. Dacă această precauţiune era neglijată, era o adevărată nebunie să crezi că vom rezista, indiferent în ce fel.

Pentru o răfuială cu un astfel de răsunet istoric, nu te puteai mulţumi să urmezi planul trasat de vreun consilier intim, de vreun ministru bătrîn cu sufletul veştejit; trebuia să asculţi de legile eterne ale vieţii pe pămînt, care fac din existenţă o luptă, o luptă neîntreruptă. Nu trebuia pierdut din vedere că adesea războaiele civile cele mai sîngeroase au dat naştere unui popor călit ca

oţelul şi funciarmente sănătos, în timp ce nu o dată o descompunere, a cărei duhoare urca pînă la cer, a fost rodul unei stări de pace întreţinută artificial. Aşadar, în 1923, viperele care muşcau din trupul poporului nostru ar fi trebuit apucate cu o strîngere de mînă brutală. Dacă operaţia ar fi reuşit, atunci pregătirea unei rezistenţe active ar fi avut sens!

De cîte ori n-am răguşit pe vremea aceea încercînd să fac să se înţeleagă, cel puţin în cercurile aşa-zis naţionale, care era miza partidei de astă dată şi îndeosebi că, în cazul în care comiteau aceleaşi greşeli ca în 1914 şi în anii următori, rezultatul ar fi fost fatalmente acelaşi ca în 1918. Ceream, fără să obosesc, ca destinul să fie lăsat să-şi urmeze liber cursul şi să i se dea mişcării noastre posibilitatea de a se explica cu marxismul; dar ţineam predici unor surzi. Cu toţii, inclusiv şeful forţelor armate, pretindeau că ştiu mai bine ce au de făcut, pînă în ziua în care s-au văzut puşi cu spatele la zid de cea mai lamentabilă capitulare pe care a cunoscut-o istoria.

Atunci am dobîndit convingerea profundă că burghezia germană a ajuns
Ia căpătui misiunii sale şi că nu mai este chemată să aducă nici un serviciu. Am
râzut că toate aceste partide burgheze nu se mai certau cu marxismul decît din
«ricina invidiei pe care le-o inspira concurenţa acestuia şi că nu voiau să-1
limicească într-adevăr; de multă vreme s-au resemnat toate să-şi vadă patria
istrusă şi nu mai au decît o singură grijă: să ia ele însele parte la parastas.
rumai pentru asta mai "luptau".

Mărturisesc deschis că în vremea aceea am fost cuprins de admiraţia cea
ai adîncă faţă de marele om care, în sudul Alpilor, inspirat de dragostea
flăcărată faţa de poporul său, departe de a pactiza cu duşmanii dinăuntru ai
iliei, se străduia să-i zdrobească prin toate mijloacele. Ceea ce îl va aşeza pe
îssolini în rîndul oamenilor mari de pe pămînt este hotărîrea lui de a nu
părţi Italia cu marxismul ci, dimpotrivă, sortindu-1 pieirii, să-şi apere patria
internaţionalis m.

In comparaţie cu *el,* oamenii noştri de stat de calitate proastă par nişte ci vrednici de milă şi te cuprinde dezgustul cînd aceste nulităţi îşi permit iviinţa de a critica un om care le este de o mie de ori superior! Şi cît e de ut să te gîndeşti că auzi astfel de vorbe într-o (ară care, cu numai un sfert de 1 în urmă, avusese drept conducător un Bismarck!

Poziţia luată astfel de burghezie în 1923 şi menajamentele ei faţă de
dsm stabiliseră dinainte soarta care aştepta orice rezistenţă activă în Ruhr.
i să lupţi împotriva Franţei, atunci cînd în propriile noastre raiduri se afla

îşman de moarte, era o prostie evidentă. Tot ce s-a adăugat nu era decît un
!acru de luptă, o înscenare, pentru a da o oarecare satisfacţie elementelor
îale din Germania, pentru a linişti "frămîntările sufletului popular", de
pentru a-1 înşela. Dacă s-ar fi acţionat cu convingere, ar fi trebuit să se
)ască faptul că forţa unui popor nu stă în primul rînd în armele sale, ci în
a voinţei sale şi că înainte de a învinge duşmanul din afară, trebuia
unat duşmanul dinăuntru; altminteri, vai de poporul a cărui victorie nu

recompensează, încă din prima zi, strădanii»
unui popor care a păstrat în sinul său elemţe ^ • |^
sufic'p <■ w J
înfrîngeri, pentru ca puterea lui de reziste^*6 ^"5%.. „-
- Ca ^ i
dinafără să biruie definitiv. V să fi e".£*?■
n i - . i. Vooita şi ca
Este ceea ce se putea prezice încă *ai|,*
vorbească mai ales de improbabilitatea unui & primă vş*
daca reacţia provocată de intrarea Franţei Yces împ Va
Frântei V*" "1
nimicirea marxismului în Germania, succesk^11'11* n |*fi* avut
CI7|
Germanie eliberată de aceşti duşmani de mo^ ar ^ ^ ie n
C r+
avea forţe pe care nimeni în lume nu ar mai lj'e a* ^tij^ ^
care *marxismul va fi zdrobit în Germania, ea i$f*
^ . f |
sfărîmatepentru totdeauna. Căci niciodată de-aiya vedeci *Lu*
„I1 "?' '■. ZIUa* | fost învinsi de forta adversarilor nostri:
•■. "oastră-1
care *marxismul va fi zdrobit în Germania, ea i$fn* stare ^s
f" m Sau

fost învinşi de forţa adversarilor noştri; noi *}*&& i^:r.*
propriile noastre defecte şi de duşmanii pe car> fost î W1
d

Cum guvernul german, în acea epocă, î«
aveau,;9°eaună eroic, ar fi trebuit să aibă înţelepciunea de
aj1 era cajA afdra alternativei (indicată mai sus), adică să nu
făcuta penk6 ae "" act atît de
lucrurile să-şi urmeze cursul. ' >umic pe„ Pnmu] terawjn
al |
r» i j i î • i. • • % moment, să
lase

german cu un om mare, Dl. Cuno. La drept vowre> cer uh
,._ stat sau un politician de profesie şi, fireşte,
în»J'nd, ^||^^ poporul înnăscut; el juca rolul unui
soi de manipulant lf* mai k. era "" om de efectua nişte
munci determinate; în afară delosit Pi»,,. "" om d^ stat
experienţa afacerilor. Şi aceasta a fost un blest^easta, e)'
mpiu „ Pentru
V A_ ' ivea în
SDeci
acest negustor care se amesteca în politică a v* pentruţi1
Dar, la ceasul acela greu al istoriei noa
german cu un om mare, Dl. Cuno. La drept vowre> c

Jd

Deci Franţa ocupă bazinul Ruhrului pentru cărbun^ azinul
*M^* .
fii-esc Dl. Cuno a avut ideea decretării grevei pe^8 său"- §jj

,„„ _, . , „ , , . : îfta o
activitate
j , ^ une-
cărbune, ceea ce, după părerea d-lui Cuno, i-ar dettţ1^1 ca fi\
■■ _

bazinul Ruhrului, din moment ce operaţiunea nu L^ina
înt> .

■ ^ i \) îi să
evacueze
fost, în mai'e, raţionamentul acestui "om de stat imp[ducea] *K r*
■■ .
ce a fost pus să ţină la Stuttgart şi în alte părţi
*^taat"^"ij^'j^^^*
"poporului său", în timp ce poporul său îl privea cu™*[81]"[1] *h*
' .
" Dai-, pentru a declanşa greva, era fireşte
[ne]t[adm]*[ra]^[M)]t[ea] -
în special muncitorii trebuiau să facă grevă. Era aşad'[e] [de]
[m]\« nent că
să fie introduşi în frontul unic format de toţi ceilalţi *K*
necesar[c] ' *'tarii*
stat burghez, muncitor şi marxist sînt termeni echiv,[!(inam]
OWL ^[e]
cum străluceau ochii reprezentanţilor acestor ps,[tn]$- *'*r*|
[t] „- *r,* ,rs,„f mucegaiul burghez cînd au auzit acest
cuvînt de orA[l"e] *P?*| *ţ[e]* ^ ^[n] timp naţional şi genial. In
sfîrşit găsiseră ceea ce căufa* *genialh'* [ace]]aşi Dl. Cuno
azvîrlise un pod peste prăpastia care ne *se^[n]P[etto]* de -[a]
[vreme]f şai'latanul internaţional a putut, dîndu-se drept un
c^,J [de] *™at*|*[i ş]*^ atunci

1 fraze patriotice mari, întinde o mînă sinceră internaţionaliştilor, jatriei lor. Iar aceştia s-au grăbit să se învoiască. Căci, dacă Cuno ie conducători marxişti pentru a-şi constitui "frontul unic", aceştia e de banii lui Cuno. Cele două părţi socoteau aşadar că această n folosul lor. Cuno şi-a dobîndit frontul său unic format din flecari in escroci antinaţionali, iar impostorii internaţionali, subvenţionaţi putut consacra nobilei lor misiuni, adică dezorganizarea economiei de astă dată pe cheltuiala statului. Salvarea naţiunii prin ea unei greve generale era o idee demnă de nemurire; era, în orice n acele cuvinte de ordine la care derbedeul cel mai indiferent L cel mai mare entuziasm!

ie bine, în general, că un popor nu redevine liber numai prin ir o experienţă istorică trebuie să mai dovedească şi faptul că tot atît este să i se redea libertatea încurajînd lenea. Dacă, în momentul w, în loc să provoace o grevă generală subvenţionată şi să întemeieze d unic", i-ar fi cerut fiecărui german măcar două ore de muncă \, farsa acelui "front unic" s-ar fi sfîrşit de la sine încă din a treia nu se eliberează prin trîndăvie, ci prin sacrificiu. tfel această pretinsă rezistenţă pasivă nu a durat mult. Trebuia să îa mai vagă idee despre război ca să-ţi închipui că armatele de utea fi intimidate şi determinate să dea înapoi cu mijloace atît de ;ru a obţine acest rezultat, ar fi trebuit angajată o acţiune ale cărei ir fi ridicat la miliarde şi care ar fi zdruncinat pînă în temelii >ală.

nţeles, francezii s-au putut instala ca la ei acasă în bazinul îndată ce au văzut de ce mijloace ne foloseam pentru a organiza . învăţaseră la şcoala noastră care erau procedeele cele mai eficace ie la respect o populaţie civilă recalcitrantă, cînd atitudinea ei pericol serios pentru autorităţile care au procedat la ocupare. Cu mă noi împrăştiaserăm cît ai bate din palme cetele de franctirori userăm populaţia civilă să înţeleagă clar gravitatea situaţiei, atunci tea lor expusese armatele germane la pericole reale. Dacă sivă din Ruhr ar fi prezentat într-adevăr vreun pericol pentru ii puţin de opt zile şi cu o uşurinţă derizorie trupele de ocupaţie ar ti mod sîngeros acestor tulburări puerile. Căci mereu trbuie să ne vorba dinainte: ce vom face dacă rezistenţa pasivă sfîrşeşte prin a văr adversarul pe nervi şi dacă atunci el începe să o combată prin e de sînge? In cazul acesta sîntem hotărîţi să continuăm rezistenţa? uie să ne aşteptăm să îndurăm vrînd-nevrînd persecuţiile cele mai îîngeroase. Dar atunci sîntem în acelaşi punct ca şi în cazul unei ive: trebuie să luptăm. Ca urmare, rezistenţa zisă pasivă nu are >reună cu hotărîrea latentă de a o continua, la nevoie, printr-o luptă printr-un război de gherilă. La modul general, o asemenea luptă

necesita convingerea că succesul este posibil. De îndată ce un oraş de garnizoană, asediat şi hărţuit de inamic trebuie să renunţe la orice speranţă de a fi eliberat, el se predă singur, mai ales atunci cînd apărătorii sînt seduşi de perspectiva de a rămîne în viaţă, în loc să aibă certitudinea morţii. Răpiţi-i complet garnizoanei unei fortăreţe încercuite încrederea că va fi eliberată şi capacităţile ei de rezistenţă dispar dintr-odată.

De aceea o rezistenţă pasivă în Ruhr, atunci cînd erau examinate ultimele consecinţe pe care putea şi trebuia să le aibă pentru a reuşi cu adevărat, nu avea sens decît dacă în spatele ei era organizată o apărare activă. Şi atunci din poporul nostru s-ar putea scoate resurse nesfîrşite. Dacă fiecare din locuitorii Westfaliei ar fi ştiut că Germania neocupată a pus pe picioare o armată, puternică de optzeci sau o sută de divizii, francezii ar fi stat pe ghimpi. Oamenii curajoşi sînt mai înclinaţi spre un sacrificiu cu perspectiva succesului decît spre o acţiune evident inutilă.

Acestea au fost consideraţiile care ne-au determinat pe noi, naţional-socialiştii, să luăm hotărît poziţie împotriva unui cuvînt de ordine care se pretindea patriotic. Ceea ce am şi făcut. In lunile care au urmat, n-au lipsit atacurile din partea unor oameni al căror patriotism nu era decît prostie şi aparenţă şi care urlau cu lupii fiindcă vanitatea lor era măgulită, deoarece dintr-odată se puteau juca de-a patrioţii fără pericol. Am considerat acel front unic drept cea mai grotescă dintre manifestări şi evenimentele mi-au dat dreptate.

De îndată ce sindicatele şi-au umplut încetul cu încetul casa cu subsidii vărsate de Cuno şi rezistenţa pasivă a ajuns în punctul în care trebuia să treacă de la o defensivă leneşă la o ofensivă veritabilă, hienele roşii au părăsit brusc turma oilor patriotice şi au redevenit ceea ce fuseseră întotdeauna. Dl. Cuno s-a întors la vasele sale fără surle şi trîmbiţe; Germania se îmbogăţise cu o nouă experienţă şi sărăcise cu o mare speranţă.

Pînă la sfîrşitul verii, mulţi ofiţeri, şi cu siguranţă nu din cei mai puţin buni, nu putuseră să creadă că evenimentele vor lua o întorsătură atît de umilitoare. Cu toţii speraseră că vor fi luate, dacă nu făţiş, cel puţin în taină, măsurile necesare pentru ca insolenta incursiune a trupelor franceze să marcheze o cotitură în istoria Germaniei. In rîndurile noastre se numărau şi mulţi germani care aveau cel puţin încredere în armata Ruhrului. Şi această convingere era atît de profundă încît a avut o influenţă dominantă asupra actelor şi în special asupra educaţiei date nenumăraţilor tineri.

Dai- cînd frontul unic s-a prăbuşit în mod ruşinos, cînd, după sacrificarea atîtor miliarde în argint şi atîtor mii de tineri germani care avuseseră naivitatea de a lua în serios promisiunile şefilor Reichuhii - a fost semnată o capitulare ruşinoasă şi zdrobitoare, atunci indignarea provocată de această trădare a bietului nostru popor a izbucnit ca o flacără. In milioane de capete s-a format subit convingerea netă şi clară că numai o transformare radicală care ar face tabula rasa din sistemul politic actual ar putea salva Germania.

iciodată momentul pentru o astfel de soluţie nu a fost mai propice, nu o ceruse mai imperios decît acum: pe de o parte, trădarea patriei uia în întregime cu o francheţe neruşinată; pe de alta, condiţiile e impuse poporului îl condamnau să moară încet de foame. Din moment însuşi călca în picioare toate preceptele de loialitate şi de credinţă, din :e el lua în bătaie de joc drepturile cetăţenilor, escrocînd de la milioane ai buni cetăţeni ai săi preţul sacrificiului şi furînd de la alte milioane or bănuţ, el nu mai avea dreptul s£ aştepte de la supuşii lui altceva Şi această ură faţă de geniile rele aie poporului şi ale patriei vroia să indiferent cum, un mijloc de a se elibera. Sînt îndreptăţit să amintesc ierea ultimei declaraţii pe care am făcut-o în timpul marelui proces din a lui 1924:

Judecătorii acestui stat pot să ne condamne liniştiţi pentru ceea ce am înseamnă că într-o zi istoria, această zeiţă care personifică un adevăr ji un drept mai înalt nu le va rupe zîmbind sentinţa în bucăţi şi nu ne oate greşelile pe care se pretinde că trebuie să le ispăşim", ar ea va cita în faţa tribunalului şi pe aceia care, avînd astăzi puterea, picioare dreptul şi legea, condamnă poporul nostru la un sfîrşit şi care, în mijlocul nenorocirilor patriei, şi-au pus interesele egoiste existenţei comunităţii.

u voi descrie aici evenimentele care au precedat şi determinat ziua de rie 1923. Nu o voi face pentru că nu m-aş angaja la nimic folositor itor şi mai ales pentru că nu există nici un interes să redeschidem e astăzi par abia cicatrizate; în afară de aceasta, este inutil să acuzi eni care poate, în fundul sufletului lor, nutresc tot atîta dragoste faţă :a mine însumi şi a căror greşeală a constat în faptul că nu au urmat tle ca mine sau n-au ştiut s-o urmeze.

aţa de marile nenorociri care lovesc patria noastră şi pe care le u toţii laolaltă, nu aş vrea nici să-i rănesc astăzi şi să-i învrăjbesc pe cei

0 zi vor trebui să formeze frontul unic al germanilor funciarmente

;i ţării lor, împotriva frontului comun al duşmanilor poporului nostru.

:ă va veni vremea cînd chiar şi aceia care, odinioară, ne erau ostili, îşi

;i cu respect de oamenii care, din dragoste pentru poporul lor german,

jat pe drumul dureros care duce la moarte.

2 cei optsprezece eroi cărora le-am dedicat primul volum al acestei eau, la sfîrşitul celui de-al doilea, să-i dau ca exemplu partizanilor şi ilor doctrinei noastre ca pe nişte eroi care s-au sacrificat pentru noi iplin conştienţi. Trebuie ca ei să nu înceteze să le reamintească celor îlor al căror curaj şovăie că trebuie să-şi îndeplinească datoria, acea

1 care ei înşişi s-au achitat cu deplină credinţa şi pînă la cele din urmă

-• Şi vreau să-1 situez printre ei, ca pe unul din cei mai buni, pe omul

iedicat viaţa deşteptării poporului său, a poporului nostru, prin poezie,

u"e şi, în sfîrşit, prin acţiune: *Dietrich Eckart.*

Î N C H E I E R E

La 9 noiembrie 1923, în al patrulea an al existenţei sale, Partidul Muncitoresc German Naţional-Socialist a fost dizolvat şi interzis în toată ţara. Astăzi, în noiembrie 1926, îl regăsim bucurîndu-se de libertate deplină în întregul Reich, mai puternic şi mai temeinic organizat ca oricînd.

Toate persecuţiile îndreptate împotriva partidului şi a şefilor săi, toate imputările calomnioase al căror obiect a fost n-au avut nici o putere împotriva lui. Graţie justeţii ideilor sale, purităţii intenţiilor lui, spiritului de sacrificiu al partizanilor săi, el a ieşit din toate încercările mai puternic ca oricînd.

Dacă, în mijlocul corupţiei parlamentarismului actual, acest partid îşi dă tot mai bine seama de raţiunile profunde ale luptei pe care o duce, dacă simte că el constituie personificarea curată a valorii rasei şi a individului şi se organizează în consecinţă, el trebuie, cu o rigoare cvasi-matematică, să obţină într-o zi victoria. Tot astfel Germania trebuie neapărat să-şi redobîndească poziţia care îi revine pe acest pămînt, dacă este guvernată şi organizată după aceleaşi principii.

Un stat care, într-o epocă a contaminării raselor, veghează posesiv la conservarea celor mai bune elemente ale sale, trebuie să devină într-o zi stăpînul pămîntului.

Partizanii noştri să nu uite niciodată acest lucru, dacă într-o zi de nelinişti vor ajunge să cîntărească şansele de succes şi măreţia sacrificiilor pe care partidul le cere de la ei.

CUPRINS

SFAŢĂ.....1

LUMUL I: B I L A N Ţ

atolul I
aţintească.....5

j i n
■ studiu şi de suferinţă de la Viena.....15

d i n
eraţii politice generale
1 şederea mea la Viena.....47

ui IV
: h e n ..... .
87

ulV
ui mondial.....108
ui VI
janda de război.....
121

ui VH
> 1 u ţ i a.....
129

uivm
itul activităţii mele politice.....
143

ui IX
ui Muncitoresc German.....
150

LulX
le dezastrului.....
156

Iul XI
"1 şi rasa.....
198

Lui XII fază a dezvoltării
Partidului

Muncitoresc German Naţional Socialist. .----.....231

VOLUMUL II: MIŞCAREA NAŢIONAL-SOCIALISTĂ

Capitolul **I**
Opinie filozofică şi partid. 261

Capitolul **II**
S t a t u l 270

Capitolul EI
Supuşi ai statului şi cetăţeni..... 309

Capitolul IV
Personalitatea şi concepţia rasistă despre stat..... 312

Capitolul V
Concepţie filozofică şi organizare..... 319

Capitolul **VI**
Primele lupte. însemnătatea cuvîntului..... 327

Capitolul **VII**
Lupta împotriva frontului roşu..... 339

Capitolul **VEI**
Cel puternic este mai puternic cînd rămîne singur.....358

Capitolul IX
Concluzii despre sensul şi organizarea secţiunilor de asalt..... 365

Capitolul X
Federalismul este doar o mască..... 391

Capitolul XI
Propagandă şi organizare..... 409

Capitolul XII
Chestiunea corporativă..... 421